

Cô Bé Thơ Ngây Đùng Hồng Trốn

Contents

Cô Bé Thơ Ngây Đùng Hồng Trốn	6
1. Chương 1: Đêm Đế Vương	6
2. Chương 2: Hộp Đêm Tầm Hoan	7
3. Chương 3: Người Đàn Ông Hoàn Hảo	8
4. Chương 4: Thiếu Nữ Hào Phóng	9
5. Chương 5: Đùa Với Lửa Có Ngày Chết Cháy	10
6. Chương 6: Rước Hoạ Vào Thân	10
7. Chương 7: Đại Hoạ	11
8. Chương 8: Cấp Bách Vô Cùng	12
9. Chương 9: Vô Vọng	13
10. Chương 10: Tuyệt Vọng Kêu Gào	14
11. Chương 11: Đam Mê Chốn Thiên Đường (a)	14
12. Chương 12: Đam Mê Chốn Thiên Đường (b)	15
13. Chương 13: Vết Sẹo Bí Ẩn	16
14. Chương 14: Tổ Chức Xã Hội Đen	16
15. Chương 15: Một Màn Bạo Lực	17
16. Chương 16: Hắn Ta Đi Rồi	18
17. Chương 17: Chị Dâu Tương Lai	19
18. Chương 18: Joker	20
19. Chương 19: J - Q - K	20
20. Chương 20: Hành Quyết Phản Đồ	21
21. Chương 21: Người Con Gái Quyến Rũ Trong Căn Phòng Tối	22
22. Chương 22: Đàn Ông Và Đàn Bà	23
23. Chương 23: Phô Bày Kịch Tình	24
24. Chương 24: Hướng Tới Nhật Bản	24
25. Chương 25: Chờ Tôi Trở Lại	25
26. Chương 26: Thu Mua Công Ty	26
27. Chương 27: Người Đàn Ông Dã Tâm (i)	27
28. Chương 28: Người Đàn Ông Dã Tâm (ii)	27
29. Chương 29: Những Tháng Ngày Cực Khổ	28
30. Chương 30: Chủ Tịch Dạ	30
31. Chương 31: Cô Gái Quan Trọng	30
32. Chương 32: Lựa Chọn Chạy Trốn	31
33. Chương 33: Giúp Người Gặp Nạn	32
34. Chương 34: Tình Bạn Bè	33
35. Chương 35: Hoa Đào Vẫn Như Cũ	34
36. Chương 36: Lòng Người Không Thể Đánh Giá Qua Diện Mạo	35
37. Chương 37: Chuẩn Bị Về Nhà	36
38. Chương 38: Cảm Giác Nhớ Nhà	36
39. Chương 39: Bắt Đầu Tìm Việc	37
40. Chương 40: Chờ Đợi Phỏng Vấn	38

41. Chương 41: Phỏng Vấn Thành	38
42. Chương 42: Phục Vụ Thang Máy	39
43. Chương 43: Quản Lý Biến Thái (i)	40
44. Chương 44: Quản Lý Biến Thái (ii)	41
45. Chương 45: Gặp Nhau Lần Nữa (i)	42
46. Chương 46: Gặp Nhau Lần Nữa (ii)	43
47. Chương 47: Gặp Nhau Lần Nữa (iii)	44
48. Chương 48: Hàng Ngàn Suy Nghĩ	44
49. Chương 49: Bộ Phận Pr	45
50. Chương 50: Qua Cầu Rút Ván	47
51. Chương 51: Trao Đổi Thân Phận	48
52. Chương 52: Vô Hút Con Mồi	49
53. Chương 53: Không Thể Đoán Trước	50
54. Chương 54: Tâm Trí Giận Dữ	51
55. Chương 55: Mượn Cơ Hội Để Trả Thù	52
56. Chương 56: Yêu Thích Trẻ Em	53
57. Chương 57: Không Tránh Khỏi Lời Nhục Mạ	54
58. Chương 58: Khoảnh Khắc Kích Động	55
59. Chương 59: Bốn Mắt Nhìn Nhau	56
60. Chương 60: Bình Tĩnh Vấn Đáp	57
61. Chương 61: Thang Máy Bị Hư	58
62. Chương 62: Khôi Phục Tính Sói (thượng)	59
63. Chương 63	60
64. Chương 64	61
65. Chương 65	62
66. Chương 66	63
67. Chương 67	63
68. Chương 69: Cảm Giác Hôn	65
69. Chương 70	66
70. Chương 71: Giám Đốc Trẻ Tuổi	67
71. Chương 72	68
72. Chương 73	69
73. Chương 74: Cầu Nam Cầu Nữ	70
74. Chương 75: Bị Phản Bội	71
75. Chương 76: Ổ Sói Hang Hùm	72
76. Chương 77: Thời Khắc Căng Thẳng	73
77. Chương 78	74
78. Chương 79	74
79. Chương 80	75
80. Chương 81: Cơ Hội Biến Mất	76
81. Chương 82	77
82. Chương 83: Ngược Tình Cả Đêm	78
83. Chương 84: Thường Thức Một Mẫu Chuyện	78
84. Chương 85	80
85. Chương 86: Một Đêm Đau Thương (1)	80
86. Chương 87: Một Đêm Đau Thương (2)	81
87. Chương 88: Một Đêm Đau Thương (3)	82
88. Chương 89: Một Đêm Đau Thương (4)	84
89. Chương 90: Một Đêm Đau Thương (5)	85
90. Chương 91: Một Đêm Đau Thương (6)	86
91. Chương 92: Đau Thương	88
92. Chương 93: Thích Là Như Thế Nào	89
93. Chương 94: Người Phụ Nữ Huyền Bí	90
94. Chương 95: Người Tình Của Hấn	91

95. Chương 96: Biển Tình Xoắn Ốc (thượng)	92
96. Chương 97: Biển Tình Xoắn Ốc (hạ)	93
97. Chương 98: Cắt Đứt Thâm Tình	94
98. Chương 99: Ngủ Trong Thang Máy	95
99. Chương 100: Thay Đổi Thái Độ (thượng)	96
100. Chương 101: Thay Đổi Thái Độ (2)	98
101. Chương 102: Ngủ Chung (thượng)	99
102. Chương 103: Ngủ Chung (hạ)	100
103. Chương 104: Thức Dậy (đầu)	101
104. Chương 105: Thức Dậy (cuối)	103
105. Chương 106: Thay Đổi Mối Quan Hệ (một)	103
106. Chương 107: Thay Đổi Mối Quan Hệ (hai)	106
107. Chương 108: Thay Đổi Mối Quan Hệ (ba)	108
108. Chương 109: Thay Đổi Quan Hệ (4)	110
109. Chương 110: Chiếm Tận Nghi Trên Tàu Điện Ngầm	112
110. Chương 111: Chiếm Tận Nghi Trên Tàu Điện Ngầm (hạ)	115
111. Chương 112: Cùng Đi Làm	117
112. Chương 113: Tại Sao Đánh Càn Quấy	119
113. Chương 114: Một Cảnh Đắm Máu (1)	122
114. Chương 115: Một Cảnh Đắm Máu (2)	124
115. Chương 116: Một Cảnh Đắm Máu (3)	126
116. Chương 117: Kỳ Nghỉ Ba Ngày	128
117. Chương 118: Bị Cô Lập Từ Bốn Phía	130
118. Chương 119: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	132
119. Chương 120: Bắt Đầu Âm Mưu	134
120. Chương 121: Mắng Chửi Chủ Tịch	136
121. Chương 122: Bầu Không Khí Thay Đổi	141
122. Chương 123: Màn Đêm Buông Xuống	144
123. Chương 124: Thời Khắc Nguy Cơ	146
124. Chương 125: Đe Dọa Khủng Bố	148
125. Chương 126: Ba Ngày Chung Sống	151
126. Chương 127: Con Mẹ Nó Hôm Nay Tôi Ăn Hết Anh	152
127. Chương 128: Hôn Nồng Nhiệt Trong Xe	155
128. Chương 129: Cuộc Sống Ở Chung 3 Ngày Bắt Đầu	157
129. Chương 130: Lộ Rõ Về Sát Ý	159
130. Chương 131: Ngủ Cùng Cô Gái Nhỏ Rất Khổ Cực	160
131. Chương 132: Em Vừa Tham Ăn Lại Vừa Tham Ngủ	162
132. Chương 133: Nghe Điện Thoại Mà Tay Cũng Không Rảnh Rỗi (1)	165
133. Chương 134: Nghe Điện Thoại Mà Tay Cũng Không Rảnh Rỗi (2)	167
134. Chương 135: Khoảng Thời Gian Hạnh Phúc	168
135. Chương 136: Không Biệt Được Trong Hoàn Cảnh Đùa Cùng Nam Sinh Lại Chọc Giận Hắn	171
136. Chương 137: Đắng Mày Râu Nổi Cơn Ghen	173
137. Chương 138: Niềm Vui Thích Thú Ngủ Cùng Với Nhau	175
138. Chương 139: Gắn Đuôi Lên Người Dạy Thiên Ưng	177
139. Chương 140: Mặc Quần Áo Cho Hắn (dạ Lão Nảy Sinh Độc Ác)	179
140. Chương 141: Sau Vui Về Là Sự Tổn Thương	181
141. Chương 142: Đau Đến Tận Xương	183
142. Chương 143: Phú Ông Nhiều Tiền Có Bối Cảnh Xã Hội Đen	185
143. Chương 144: Tổn Thương Bảo Bối Của Hắn Sẽ Phải Trả Lại Gấp Đôi	187
144. Chương 145: Gặp Lại Tương Đường Với Không Thấy	189
145. Chương 146: Ra Mắt Ngài Chủ Tịch	191
146. Chương 147: Đến Cuối Vẫn Là Ly Biệt	193
147. Chương 148: Máu Tanh Ở Lò Sắt Sinh Dưới Tầng Hầm	195
148. Chương 149: Gặp Lại Trai Đẹp	197

149. Chương 150:	Đứng Xa Mà Nhìn Nhau	199
150. Chương 151:	Chân Chính Vương Giả	201
151. Chương 152:	Giải Quyết Tất Cả	203
152. Chương 153:	Ba Lần Vô Tình Gặp Gỡ Hoàng Tử U Buồn	205
153. Chương 154:	Thầy Giáo Mới Đẹp Trai	207
154. Chương 155:	Thầy Giáo Thối Tính	209
155. Chương 156:	Thầy Xấu Xa Và Tên Xấu Xa Là Cùng Một Người	210
156. Chương 157:	Biểu Lộ Thân Phận Đi	212
157. Chương 158:	Bi Thương Gặp Nhau Lần Nữa	214
158. Chương 159:	Tại Sao Hắn Không Một Chút Kiên Kỵ Mà Tồn Thương Phụ Nữ	216
159. Chương 160:	Một Lần Nữa Gặp Mặt Hoàng Tử U Buồn	219
160. Chương 161:	Hắn Sẽ Cho Cô Một Thế Giới	221
161. Chương 162:	Đọc Thư Tình Trong Lớp Tiếng Anh	222
162. Chương 163:	Gặp Lưu Manh	224
163. Chương 164:	Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Đáng Tiếc Anh Hùng Không Phải Dạ Lão Đại)	226
164. Chương 165:	Bắt Cóc	228
165. Chương 166:	Hiểu Lầm Trong Nháy Mắt Được Gỡ Bỏ	230
166. Chương 167:	Cư Xử Một Cách Tàn Nhẫn	232
167. Chương 168:	Sự Hoảng Sợ Của Dạ Lão Đại	234
168. Chương 169:	Đại Khai Sát Giới	236
169. Chương 170:	Yêu Không Cần Nói Thành Lời	238
170. Chương 171:	Một Mặt Là Đen Một Mặt Là Trắng	240
171. Chương 172:	Nửa Đêm Lén Vào Phòng Cô	242
172. Chương 173:	Chuyện Khôi Hài Giữa Đêm Trăng Thanh Gió Mát	244
173. Chương 174:	Chuyện Khôi Hài Giữa Đêm Trăng Thanh Gió Mát (2)	246
174. Chương 175:	Anh Đi Chết Đi	247
175. Chương 176:	Mập Mờ Trên Lớp	249
176. Chương 177:	Mập Mờ Trong Thư Viện	251
177. Chương 178:	Mập Mờ Trong Thư Viện (2)	253
178. Chương 179:	Mập Mờ Trong Thư Viện (cuối)	255
179. Chương 180:	Mập Mờ Trong Phòng Làm Việc	256
180. Chương 181:	Anh Em Gặp Mặt Hết Sức Đỏ Mặt	258
181. Chương 182:	Người Đàn Ông Hoàn Mỹ	260
182. Chương 183:	Ly Biệt	263
183. Chương 184:	Hoàng Tử Thiên Sứ Hóa Thân Thành Ác Ma	265
184. Chương 185:	Hoàng Tử Thiên Thần Hóa Thành Ác Ma	267
185. Chương 186:	Nhẫn Nhịn Bây Giờ Là Niềm An Ổn Trong Ương Lai	269
186. Chương 187:	Cô Gái Nhỏ Đáng Thương	270
187. Chương 188:	Đêm Khuya Dò Hỏi	272
188. Chương 189:	Vũ Hội Mơ Mộng	273
189. Chương 190:	Vũ Hội Mơ Mộng (giữa)	274
190. Chương 191:	Vũ Hội Mơ Mộng (hạ)	275
191. Chương 192:	Tình Nhân (1)	275
192. Chương 193:	Tình Thân (2)	276
193. Chương 194:	Tình Thân (3)	278
194. Chương 195:	Đêm Nhịp Tim Kịch Tình	280
195. Chương 196:	Đêm Nhịp Tim Kịch Tình (2)	281
196. Chương 197:	Một Đêm Kịch Tình Tim Đập (3)	283
197. Chương 198:	Một Đêm Kịch Tình Tim Đập (4)	283
198. Chương 199		283
199. Chương 200:	Người Phụ Nữ Làm Chuyện Đại Sự	283
200. Chương 201:	Giải Hòa	283
201. Chương 202:	Đã Lâu Không Gặp	283
202. Chương 203:	Nói Lời Từ Biệt	285

203. Chương 204:	Nguyên Nhân Yêu Nhau	288
204. Chương 205:	Ở Pháp Vô Tình Gặp Thiếu Nữ	290
205. Chương 206:	Yêu Cùng Không Thương	292
206. Chương 207:	Thầm Mến	294
207. Chương 208:	Giả Vờ Gặp Bên Ngoài	294
208. Chương 209:	Ông Ngoại Bị Ốm Và Phải Cần Tiền	296
209. Chương 210:	Hỏa Tốc Chạy Về	298
210. Chương 211:	Chỗ Dựa Duy Nhất Trở Về	300
211. Chương 212:	Cuộc Nói Chuyện Giữa Hai Anh Em	302
212. Chương 213:	Sự Tức Giận Giữa Con Triền Miên	305
213. Chương 214		307
214. Chương 215:	Con Tức Giận Giữa Sự Triền Miên	308
215. Chương 216		310
216. Chương 217:	Quyết Định Làm Thư Ký Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị	312
217. Chương 218:	Cho Anh Một Bất Ngờ Lớn	313
218. Chương 219:	Không Được Ở Trong Phòng Làm Việc	315
219. Chương 220:	Thư Ký Tay Mơ	317
220. Chương 221:	Mọi Người Càng Ngày Càng Không Hợp	319
221. Chương 222:	Cách Nhau Một Trời Một Vực	321
222. Chương 224:	Thấy Một Cảnh Không Nên Thấy	324
223. Chương 225:	Chuyện Mười Hai Năm Trước	326
224. Chương 226:	Chia Tay	328
225. Chương 227		330
226. Chương 228:	Bị Cảnh Sát Bắt Đi	332
227. Chương 229:	Anh Cả Nhà Họ Bắc	334
228. Chương 230:	Thân Thiết Sau Chia Tay	336
229. Chương 231:	Thời Khắc Quan Trọng Nhất Lại Chạy Tới Người Đàn Ông Này	338
230. Chương 232:	Ngô Hiểu Dao, Anh Yêu Em.	340
231. Chương 233:	Thời Khắc Nguy Hiểm	342
232. Chương 234:	Tiểu Bạch Thỏ Biến Thân Thành Sói Xám Lớn	344
233. Chương 235:	Tiểu Bạch Thỏ Biến Thân Thành Sói Xám Lớn (tiếp)	346
234. Chương 236:	Tiểu Bạch Thỏ Biến Thử Sói Xám Lớn (tiếp)	348
235. Chương 237:	Tiểu Bạch Thỏ Biến Thành Sói Xám Lớn (tiếp)	350
236. Chương 238:	Tiểu Bạch Thỏ Biến Thành Sói Xám Lớn (hết)	353
237. Chương 239:	Bí Mật Mười Hai Năm Trước Bị Vạch Trần (1)	355
238. Chương 240:	Chuyện Mười Hai Năm Trước Bị Vạch Trần(2)	357
239. Chương 241:	Chuyện Mười Hai Năm Trước Bị Vạch Trần (hết)	359
240. Chương 242:	Mối Ràng Buộc Giữa Những Người Anh Em (1)	361
241. Chương 243:	Mối Ràng Buộc Giữa Những Người Anh Em	363
242. Chương 244:	Từ Cô Gái Lột Xác Thành Phụ Nữ Chân Chính	365
243. Chương 245:	Từ Cô Gái Lột Xác Thành Phụ Nữ Chân Chính	367
244. Chương 246		369
245. Chương 247:	Đồ Đàn Ông Nhỏ Nhen (1)	371
246. Chương 248:	Đồ Đàn Ông Nhỏ Nhen(2)	373
247. Chương 249:	Người Đàn Ông Nhỏ Nhen (3)	375
248. Chương 250:	Cuộc Tranh Cử Nghị Viên Chính Trị (Thượng)	378
249. Chương 251:	Tranh Cử Nghị Viên Chính Trị (hạ)	380
250. Chương 252:	Tranh Cử Nghị Viên Chính Trị (hạ) (tiếp)	382
251. Chương 254:	Người Đàn Ông Trung Niên Thần Bí	385
252. Chương 255:	Càng Thêm Trêu Đùa (Đầu)	387
253. Chương 256		390
254. Chương 257:	Thân Thế Của Cô	391
255. Chương 258:	Người Yêu Không Xuất Hiện Cô Có Thể Mặc Sức Đilen Rồi	396
256. Chương 259:	Hai Đứa Trẻ Cãi Nhau	399

257. Chương 260: Thì Ra Anh Thích Cô	401
258. Chương 261: Ban Đêm Than Khóc Anh Em Cùng Người Yêu (đầu)	404
259. Chương 262: Ban Đêm Than Khóc Anh Em Cùng Người Yêu	406
260. Chương 263: Chân Thân Của Tu La	408
261. Chương 264: Vì Sao Phải Độc Ác Đến Chết Như Thế	411
262. Chương 265: Hôn Lễ Trước Tang Lễ	414
263. Chương 266: Kết Thúc Tranh Giành Thiện Ác Có Báo Ứng	416
264. Chương 267: Chờ Đợi Và Bảo Vệ (Hết)	419

Cô Bé Thơ Ngay Đứng Hồng Trốn

Giới thiệu

Tuổi trẻ bỗng bột dạt dứt của hai năm trước khiến cô mất đi sự thuần khiết chỉ trong một đêm. Có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-be-tho-ngay-dung-hong-tron>

1. Chương 1: Đêm Đế Vương

Ánh sáng của ngọn đèn ngủ rọi thẳng vào gương mặt người đàn ông anh tuấn. Trong không gian mờ ảo, ngọn lửa vàng len lỏi vào hình ảnh đang phản chiếu trên bức tường, khắc họa một đường cong quyến rũ. “Thiên Ưng, đau em” Cô gái với khuôn mặt nhỏ nhắn và làn da mềm mại không ngừng vịn vẹo. Những ngôi sao trên bầu trời đêm tượng trưng cho sự thuần khiết cũng giống như giọt máu đỏ tươi đang lan ra trên giường, đánh đồng với việc phụ nữ đã không còn trinh.

Lần đầu tiên của cô gái ấy nhẹ nhàng mất đi như thế . . .

Nhìn vẻ mặt kia đau đớn rên rỉ, biểu hiện của người đàn ông không mấy may mắn. “Biết điều thì hãy ngậm miệng lại, tôi không thích phụ nữ nói nhiều khi ở trên giường!”

Âm thanh tàn nhẫn phát ra, loáng thoáng làm rõ tính cách của con người này, một chút ngang ngược, một chút bạo tàn, như một vị vua ở thời cổ đại, không hề mang theo cảm giác yêu thương quý phi của mình.

Cô gái đành phải ngoan ngoãn im lặng, nước mắt lã lã.

Hai mắt hấn tối sầm, thân thể nhanh chóng di chuyển, người con gái ở phía bên dưới cũng chỉ mới thử trải nghiệm của lần đầu tiên, có thể nào chịu được động tác mạnh mẽ áp chế?!

“Ư” Khóe miệng cô dịu dàng rên, hai tay vòng ra vô thức giữ chặt sống lưng của hắn.

Đột nhiên, gương mặt hắn trở nên u ám, cơ thể chuyển động nhất thời ngừng lại.

“Hơ Sao vậy anh?!” Cô gái mở to đôi mắt, giật mình nhìn người phía trên. “Anh”

Hắn ta đứng dậy , nhặt quần áo nằm ở rải rác dưới đất , âm trầm nói . “Cô có thể biến đi được rồi .”

“Thiên” Cô gái sợ đến ngây người , thân thể lả lợ run rẩy bầy , khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cũng biến thành trắng bệch

Sửa sang xong bộ dạng của mình, hắn xoay người , gương mặt giống như ác ma phá tan tòa thành rộng lớn , miệng bắt đầu đếm ngược . “3 , 2”

Còn chưa kịp đợi hắn đếm tới một , cô gái vội vàng đứng dậy , nén lệ , nhặt hết quần áo dưới đất lên

Cùng lúc này

“Dạ tiên sinh , tới giờ rồi .” Vệ sĩ của hắn đẩy cửa đi vào

Chỉ mới mặc xong một nửa quần áo , cô gái ngượng ngùng , mặt lộ vẻ sợ hãi , không biết làm sao để tránh tầm nhìn của tên vệ sĩ .

“Ừ .” Ánh mắt hắn liếc nhìn cô gái núp sau lưng mình , khoe miệng nâng lên nụ cười khinh bỉ , từ trong túi áo móc ra chi phiếu mười vạn

Cô gái giả vờ lảng tránh , bất chấp kiêng kị , vội vàng đưa tay cầm lấy chi phiếu . “Cám ơn anh , Thiên Ung !”

Người đàn ông vẫn duy trì tư thế cũ , tươi cười quý dị , bàn tay đút vào túi quần , biểu hiện cao ngạo bước đi với đàn vệ sĩ .

Nếu muốn hỏi về phong cách phi thường , cá tính ngang ngược, có thể nói đến ai đây?! Đúng vậy , đời này hắn ta chính là con người như thế

2. Chương 2: Hộp Đêm Tầm Hoan

Với bất cứ ai khi lỡ yêu một người thì đôi khi đều phải trải qua cảm giác thất tình. Thất tình dường như là một phần của cuộc sống.

“Uống uống...ng cạn đi ! ! !” Ở một không gian của hộp đêm cao cấp , có một cô gái tựa hồ mới mười sáu tuổi , tay cầm ly rượu , ngoài miệng la hét ‘um sùm’ , hướng về mọi người nói cười nâng cốc .

Người bạn học nhìn cô phần khích , gương mặt không vui lắc đầu bỏ ngõ , ra vẻ khoe khoang hỏi . “Hiếu Dao , cậu thấy chỗ này thế nào ?!”

Ngô Hiếu Dao búng búng ngón tay cái , khoe miệng nhếch mép , hài lòng gật đầu . “Không tồi , không tồi !”

“Ha ha !” Cô say xin cười đến ngây ngô , rồi nhẹ híp mắt , quan sát hai chàng “traí bao” bên cạnh . “Haiz !” . Sau đó nặng nề giọng điệu thờ dãi , có lẽ Bích Nghi đã ‘nhầm lẫn’ tiêu chí chọn lựa đàn ông của mình rồi .

“Sao vậy , Hiếu Dao ?!”

Biểu hiện không mấy hài lòng hiện rõ trên mặt của Ngô Hiếu Dao . “Thật chán quá , Bích Nghi , cậu đúng là không có mắt nhìn người , hai anh này có gì thu hút ?!”

Lại nói , hai vị “traí bao” này trước giờ đều xếp đầu bảng ở hộp đêm , nếu không phải vì nể mặt mẹ của La Bích Nghi , bọn họ tuyệt đối không tiếp cô khách điên này . “Bích Nghi , bởi vì mẹ em từng là khách quen cũ của bọn anh , không thì đừng hòng bọn anh hầu rượu . Em xem , đã vậy cô ấy còn không ngừng oán trách vẻ đẹp trai của bọn anh ?!”

Hai người đàn ông bất mãn nói ra nỗi hận trong lòng , La Bích Nghi chỉ biết cười cười xấu hổ , nhỏ nhẹ thì thầm . “Thôi nào , hai anh đừng có nóng giận , chẳng qua vì bạn trai cũ của cô ấy quá đẹp trai , đáng tiếc bắt cả hai tay . Coi như hai anh nể mặt em , đừng chấp nhất cô ấy !”

Sau khi ân cần giải thích , cô xoay người cảm hận chu mỗ trút giận cô gái bên cạnh . “Hiếu Dao , tớ vì cậu mà trộm thẻ VIP của mẹ , dẫn cậu đến đây giải sầu , không ngờ cậu còn oán trách ngược lại ?! Hừ”

Ngô Hiếu Dao bây giờ đang ở trạng thái lâng lâng , người ngơ ngác đến bí tỉ , đâu còn bận tâm đến La Bích Nghi !

Nhất thời phát giác được sai lầm của mình , cô vội vàng đứng lên , hướng về phía bạn thân cúi đầu . “Bích Nghi , tớ thật có lỗi !”

Nói xong , cô ngu dại mỉm cười , đang định chuẩn bị ngồi xuống

Đúng lúc thấy một người đàn ông từ trong phòng vip đi ra , theo sau là những người có thân hình cường tráng , người dẫn đầu kia không ngừng cuốn hút tầm mắt cô

“Quá Quá đẹp trai” Say mê khen ngợi , cô hít một hơi sâu , lớn tiếng quát . “Cái anh đang đi phía trước , lập tức dừng lại cho tôi !”

3. Chương 3: Người Đàn Ông Hoàn Hảo

Tiếng quát cực lớn của Ngô Hiếu Dao khiến các “trai bao” ở trong hộp đêm đều quay sang nhìn.

Người đàn ông đi trước dàn vệ sĩ đột nhiên bất động, khóe miệng hắn nâng lên , hiện ra tia cười quỷ dị , xoay người , chậm rãi quay đầu nhìn cô .

Ánh sáng mờ ảo đượm mặt hắn, biểu tình hắn lúc này y chang đáng vẻ khi đuổi cô gái trước đó.

Hắn cao hơn một mét tám , vóc người hoàn mỹ , tròn mắt sâu thẳm và chiếc mũi thon , rõ ràng là một kiệt tác thượng đế ưu ái ban tặng . Khí chất kiên định như một vương giả , mang theo cảm giác tà mị , càng không giấu nổi sự siêu phàm.

Đừng nói là người say như Ngô Hiếu Dao , ngay cả tỉnh táo như La Bích Nghi cũng bị con người trước mắt làm ù mờ .

Tuy nhiên . . . hai người đàn ông ngồi cạnh Hiếu Dao không khỏi thoáng rung mình , khẩn trương ra hiệu , vội vàng hươ tay , ý bảo cô nên ngồi xuống

Ngay cả bản thân mình cô còn không biết là ai , huống chi để ý ám hiệu ?!

Hiện tại cô chỉ muốn tìm một người đàn ông phong độ , đẹp trai hơn bạn trai cũ để khóa lấp nỗi buồn , chủ yếu còn để ra vẻ , người trước mặt này nhất thời thỏa mọi điều kiện mà cô đề ra !

“Cô gái , gọi tôi sao ?!” Hắn mở miệng cười đều , thanh âm trầm thấp giống như người dưới cõi âm , mang lại cảm giác ghê rợn

“Đúng , đúng vậy !” Cô nhanh chóng gật đầu , bước chân tập tễnh đi tới trước mặt hắn , đưa tay nũng nịu kéo chiếc cà vạt của đối phương . “Tôi muốn anh ngồi cùng tôi !” Dùng ngôn ngữ ra lệnh , trong miệng phảng phất mùi rượu , phả hơi thở nóng vào mặt của hắn

Hai hàng lông mày dày đặc của hắn khẽ nhú , mấy tên cận vệ đứng phía sau lưng đang định ngăn cản hành động thất lễ kia

“Lùi lại !” Khuôn mặt hắn trầm xuống , uy nghiêm ra lệnh

Ngô Hiếu Dao không thêm để tâm , dùng hết hơi sức kéo chiếc cà vạt , nhanh chóng đè hắn lên ghế sofa

Khi hắn bị cưỡng ép ngồi xuống , hai người “trai bao” hoang mang sợ hãi , bản thân vội vàng đứng dậy , toàn thân run rẩy , đến cả thở mạnh bọn họ cũng không dám .

“À !” Hai mắt hắn chợt lóe sáng , nhẹ nhàng vẫy vẫy cánh tay

Mấy tên cận vệ hiểu ý , nhanh chóng đưa La Bích Nghi đỡ đỡ ngu si dẫn đi .

Cô nhìn hẩn đến ngây ngất , hoàn toàn không chú ý tới việc bạn mình bị đưa ra ngoài

4. Chương 4: Thiếu Nữ Hào Phóng

Trong nháy mắt , không gian trở nên yên tĩnh , mọi người đắm đắm nhìn Ngô Hiểu Dao cùng với người đàn ông xuyên qua cửa kính , giống như mong đợi có chuyện đặc sắc diễn ra.

Chỉ vài phút sau , đã thấy các tên cận vệ xưa đuổi bọn họ , nhanh chóng xếp thành hàng ngang , đưa lưng quay về cửa kính , che hết tầm nhìn bên trong

Đắm chìm trong ‘men rượu’ , Ngô Hiểu Dao hoàn toàn không biết mình đã trở thành tiêu điểm , cô buông chiếc cà vạt ở trong tay ra , tiếp tục cầm ly rượu . “Anh chàng đẹp trai , uống một ly nào !” Giọng điệu vô cùng phóng khoáng , đưa ly tới trước mặt hẩn.

Tròng mắt đen láy sâu thẳm liếc nhìn ly rượu , phút chốc quay đầu nhìn vào cô gái , khóe miệng cười khinh bỉ.

“Thế nào ?! Không nể mặt sao?!” Ngô Hiểu Dao hiển nhiên có chút tức giận , đặt mạnh ly rượu xuống bàn , lạnh lùng nói . “Bây giờ tôi là khách ở đây , anh có hiểu hay không ?! Tôi bảo anh uống , anh dám không uống ?!”

Hẩn khinh miệt cười , giơ tay lên , búng nhẹ ngón cái

Một tên cận vệ vội vàng đi vào , lễ phép cúi đầu . “Dạ Đệ , ngài cần cần dặn điều gì ?!”

“Cậu”

Hẩn chỉ vừa mới mở miệng , cô đã thành linh cử động . “Ồ !” Dừng ánh mắt lạ lùng thăm hỏi . “Trai bao thời nay mà cũng có cận vệ ?!”

Âm thanh mang theo giễu cợt khiến khuôn mặt hẩn đột nhiên tối sầm . Chỉ một lúc sau , vẫn điềm tĩnh cười . “À , cũng thường thôi !” Thu hồi nụ cười , lông mày cau lại , hai mắt hẩn sắc bén nhìn thẳng cận vệ bên ngoài . “Lập tức đi lấy cho tôi một chai Royal Salute !” (Royal Salute : thương hiệu rượu nổi tiếng)

“Vâng ạ !”

“Oa , Royal Salute là cái gì ?!” Gương mặt cô tò mò , xoay người , mỉm cười nhìn hẩn . “Hi hi , không phải là pháo bông đó chứ ?!”

Hẩn không thèm quan tâm , trên miệng khẽ cười , cặp mắt nheo lại , liên tục lắc đầu . “Thử qua , rồi em sẽ biết !”

“Ừm .” Ngô Hiểu Dao hoàn toàn không hiểu hàm ý trong miệng của hẩn , ngược lại giả vờ gật đầu

Chỉ trong chốc lát , hẩn cầm chai rượu trong tay , phía trên còn có dòng chữ tiếng Anh ‘Royal Salute’

“Ai da , thì ra là rượu !” Ngô Hiểu Dao bừng tỉnh hiểu ra , không chút khách sáo nhận lấy chai rượu cao cấp , nhanh chóng đổ vào trong ly . “Sao không nói sớm , không sao , không sao , bao nhiêu tiền , để tôi trả cho !” Nói xong , cô nâng ly rượu đưa tới trước mặt hẩn

Hẩn vẫn như cũ , không nhận ly rượu , hừ lạnh . “Ha ha ha” Hẩn vươn tay , đặt lên bả vai cô . “Rượu này , trị giá 30 — vạn —

5. Chương 5: Đùa Với Lửa Có Ngày Chết Cháy

“Ba , ba mươi vạn ?!” Sau khi nghe giá niêm yết của chai Royal Salute , thiếu chút nữa cô sơ ý đánh rơi ly rượu xuống đất , đã vậy còn mém đổ lên quần đối phương.

Hắn nhanh tay lẹ mắt , đỡ tay cô lại , nở ra nụ cười đáng yêu. “Đừng sợ” Âm thanh trầm thấp dịu dàng tao nhã , nói đến một nửa , cầm lấy ly rượu ở trong tay cô , chúc cho cô uống . “Coi như là tôi mời em !”

“Ừm hừm !” Mặt mày cô liền hớn hở , ‘chắc chắc’ thưởng thức . “Ngon thật , không hề chất !” Cô hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của hắn.

Sắc mặt hắn trầm xuống , tay nắm chặt thành quyền , cả người dựa vào ghế sofa , hết sức tức giận.

Đúng lúc này, cô mới chợt nhớ ra “Đúng rồi , 30 vạn lận , làm thế nào bây giờ ?!” Trong nháy mắt , tay chân luống cuống , quay đầu , mặt ngẩn lẹ . “Tôi có thể ới ra trả lại được không ?!”

“Đừng khóc” Lòng mày hắn giãn ra , tức giận ban nãy phút chốc tan thành mây khói . “Tôi đã nói rồi , rượu này tôi mời em uống !”

Nói xong , hắn liếc mắt sang cạnh vệ , người này vô cùng hiểu ý , nhanh tay rót thêm một ly , cẩn thận đưa qua cho hắn

“.” Đưa tay kéo cô lại gần , khẽ giơ rượu lên , chúc thêm ly nữa vào trong miệng cô . “Không cần khách sáo với tôi , cứ việc uống thoải mái vào !”

Khoảnh khắc này , tựa như hắn mới là khách , còn cô giống kẻ hầu rượu .

Sau khi nhấp một ngụm, Hiểu Dao dường như sức nhớ . “Khoan đã , đợi chút” Đẩy ly rượu trong tay hắn ra , cô nghi hoặc hỏi . “Tại sao anh lại không uống ?!”

“Như vậy thật không công bằng !” Cô nhanh chóng thoát khỏi sự dúi dẩy của hắn , đoạt lấy ly rượu , muốn chúc ngược lại . “Anh cũng phải uống , uống nhanh cho tôi !”

“Hừm ?!” Hắn khẽ hừ một cái , mang theo vẻ đẹp quý quái .

Đẩy ly rượu trong tay của Hiểu Dao ra , sắc mặt hắn trầm ngâm , biểu tình ảm đạm vô cùng . “Em gái nhỏ” Chậm rãi vươn tay nắm chiếc cằm cô , gương mặt tà ác giống quỷ satan , khiến cho người ta run sợ . “Đến một nơi như thế này để tiêu khiển , cẩn thận đùa với lửa !”

6. Chương 6: Rước Hoạ Vào Thân

Giọng nói trầm thấp lả lướt như gió mùa thu khiến bầu không khí trở nên căng thẳng , biểu cảm âm u như muốn khủng bố tinh thần người kia .

Cạnh vệ bên trong lẫn bên ngoài phòng gần như nín thở , chỉ sợ mình không cẩn thận khẽ cử động mà chọc đến hắn .

Nhưng người con gái ‘say xin’ kia chưa từng tỏ ra sợ hãi ! !

Cô say đến mất phương hướng , không hề xác định hắn ta là ai ?!

Hắn ta có thân phận gì , cũng không liên quan đến cô !

“Cùng lắm thì anh cũng mới 20 , việc gì gọi tôi em gái , hay ho chỗ nào phải dạy đời tôi ?! Nói cho anh biết , tốt nhất nên xem tôi là khách quý , có biết không hả ?!” Nói xong , cô gạt bàn tay hắn ra , hất cằm , nhanh chóng đứng lên , oai phong lẫm liệt . “Em trai khôn hồn thì nghe cho rõ , chị đây hôm nay không vui , ra ngoài tìm rượu giải sầu , em tính làm khó chị sao ?!”

Giọng điệu hùng hồn của cô khiến hắn không ngừng nhếch khóe miệng , nở nụ cười quỷ dị , bàn tay to vỗ nhẹ lên bả vai cô . “Tốt , rất tốt !” Hắn chậm rãi đứng lên , đút tay vào trong túi quần , ung dung rời khỏi căn phòng .

Chỉ nghe tiếng quát vọng lại đằng sau lưng hắn , liên tục mè nheo . “Này , anh đi đâu đấy ?! Tôi sẽ trả tiền cho anh !”

Hắn cũng không thèm quan tâm , đôi mắt sâu thẳm khẽ nhú , hất cằm lạnh lùng ra lệnh . “Mang cô ấy tới phòng tôi !”

“Tuân lệnh !”

Hai người cận vệ sau khi nhận được mệnh lệnh , nhanh chóng đi vào , túm cô ra ngoài

Ngô Hiểu Dao không ngừng điên loạn la hét . “Hộp đêm này là như thế nào , đối xử tệ bạc với khách ?! Tôi muốn gặp ngay ông chủ , muốn khiếu nại hành vi của các người !”

Hai người đàn ông không hề quan tâm , trực tiếp kéo cô lên lầu hai .

Căn phòng ở lầu hai mang đậm phong cách khách sạn , bày trí gọn gàng ngăn nắp , khung cảnh huyền ảo đến mơ mộng .

Nói trắng ra , đây cũng là nơi phục vụ đặc biệt ở hộp đêm , chủ yếu là để “trao bao” cùng khách thân mật .

So với ở tầng một , tầng này cực kỳ yên tĩnh , bình lặng đến lạ lùng , chỉ nghe thấy âm thanh ồn ào của cô hài hòa vọng lại ở đây .

Đi tới một căn phòng ở cuối dãy hành lang , hai người đàn ông trực tiếp đẩy cửa , thẳng tay ném cô vào trong .

Cửa phòng khép chặt , hai cận vệ đứng ở bên ngoài , bắt đầu dĩ liếc nhìn nhau , khe khẽ lắc đầu . “Cô bé này , tiêu đời rồi”

7. Chương 7: Đại Hoạ

Ngô Hiểu Dao bị ném vào một căn phòng, càng không hiểu rõ chuyện gì nên miệng không ngừng oán trách . “Giờ đây , đối đãi với khách thế này ?! Một đám người thất học !”

Cô chu mỏ lầu bầu , tầm mắt đảo đảo dò xét khung cảnh xung quanh . Nhìn chung thì phòng ngủ này rất lớn , lại khá là xa hoa , cảm giác giống như một phòng khách , cạnh tường còn có một quầy rượu nhỏ , trưng bày không ít thương hiệu rượu nổi tiếng.

Ngô Hiểu Dao bị men rượu làm mất lý trí nên chẳng màng tới việc mình bị đưa vào đây , cô trực tiếp lấy một chai rượu đỏ ở trong tủ kính, bật ra, uống thêm ngụm nữa .

“Wow” Sảng khoái nhìn chai rượu đỏ , chắc chắn so sánh . “Còn ngon hơn Royal Salute !”

Ừ ừ, cô lại hấp thêm vài ngụm, đột nhiên

“Rất ngon sao ?!”

Một thanh âm quen thuộc phát ra , Ngô Hiểu Dao đứng hình tại chỗ , chậm rãi ngẩng đầu , mắt say lơ đãng nhìn về phía hắn .

Lúc này , hắn đang cầm ly rượu đỏ trong tay , đứng ở cửa sổ sát đất .

Ngô Hiểu Dao nhìn lên , dùng sức chớp chớp đôi mắt của mình

“Sao lại có đến hai người giống nhau như đúc ?!” Nhìn người đứng trước cửa sổ, cô bất giác mở miệng . Xem ra mình uống nhiều rồi , thấy loạn cả bóng của hắn .

Cùng với người đàn ông xa lạ ở chung một chỗ nhưng Ngô Hiểu Dao không hề tỏ ra sợ hãi , bước nhanh tới mặt hấn ta , bộ mặt tức giận , đưa tay chỉ trỏ . “Này , mới này anh chạy đi đâu đấy ?!”

Đối mặt với trách mắng của cô , hấn ta vẫn không phiền lòng . “À . . .” Khóe miệng tiếp tục hiện lên tia cười quỷ dị , chủ động giành lấy ly rượu trong tay Hiểu Dao , lạnh lùng nói . “Cởi quần áo ra !”

Mệnh lệnh này khiến cô nhất thời trợn to tròn mắt , biểu tình chết lặng

Ngô Hiểu Dao lão đảo ngã về phía sau , vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc . “Anh . . . Anh nói vậy bậy bạ gì đó ?!”

Trông thấy vẻ bối rối của cô , sắc mặt hấn ta càng thêm tà ác

Hấn nâng nhẹ ly rượu đổ trong tay , tuyệt tình ném phăng đi

‘Choang’ , ly rượu rơi trên mặt đất , phát ra âm thanh vỡ vụn

“Người nào vừa mới nói rằng , hôm nay giải sầu tẹt ga ?! Tốt , tôi chơi với em , hơn nữa . . . còn không thu tiền !” Ngữ điệu không nhanh không chậm , đồng thời xuất hiện vẻ mặt âm u . ”Là em tự cỏi ?! Hay để

8. Chương 8: Cấp Bách Vô Cùng

Giọng điệu uy nghiêm của hấn khiến tâm trí hỗn loạn trong men rượu chợt đánh thức cô , nhận thức đột nhiên rõ ràng

Nhìn đông ngó tây trong căn phòng lớn , giường to mềm mại , trước mắt là người đàn ông đẹp trai

Trái tim cô thổn thức liên hồi , tâm tư tràn ngập lo lắng

Trong đầu Hiểu Dao mâu thuẫn không ngừng , xoay người , ý đồ bỏ chạy khỏi đây

Tuy nhiên , bàn tay to lớn nhanh chóng chụp người cô lại , ôm chặt từ phía sau lưng

Toàn thân cô chợt run rẩy , đôi tay gắt gao giữ chặt tay hấn , muốn lẩn tránh sự cưỡng ép kia

“Xem ra tôi phải giúp em !”

Lời hấn vừa dứt , cô cảm giác được hơi thở ấm áp truyền đến vành tai của mình , một vật gì đó mềm nhũn chui vào khoan tai , khiến cô gần như tê dại

Thứ này có phải

Đầu lưỡi . Là đầu lưỡi của hấn !

Bản năng phòng ngự nổi dậy , Ngô Hiểu Dao định chống cự lại nhưng hấn nhanh hơn một bước , dùng sức kéo cô lồi vào giường lớn .

Cô bây giờ , đã hoàn toàn tỉnh táo Muốn tìm rượu giải sầu nhưng lại sai lầm đến mức này ?!

Vô tình cô có việc phải đến khu này , đồng thời phát hiện bạn trai mình hẹn hò người khác , nói cười cầm tay dặt nhau đi vào khách sạn Tận mắt chứng kiến , nỗi đau càng thêm giày vò . Thấy cô rầu rĩ khổ sở , chính La Bích Nghi đã đề nghị tới đây , bày trò để cô tiêu khiển .

Trong cơn say xỉn , lòng cô không phân định được , không ngờ chọc phải hấn ta , còn cố ý so sánh giữa bạn trai mình và hấn , đem hấn thành vật tiêu khiển .

Người đàn ông điển trai dưới lớp vỏ bọc trai bao này sẽ dám chủ động với cô ?! Đây là điều mà cô chưa từng dự liệu , từ lúc bắt đầu bước vào hộp đêm , chỉ có ý nghĩ duy nhất là trả thù tên bạn trai , cũng không nghĩ tới tự chà đạp mình !

Nhưng với tình huống trước mắt , xem ra

“Không , dừng , tôi không cần thêm loại dịch vụ này !” Hiểu Dao hốt hoảng nói , từ trên giường lồm ngồm bò dậy .

Hắn cười tà mị , quỳ một gối xuống giường , đưa tay phải ra dè gáy cô . “Em không cần ?! Nhưng” Nói được giữa chừng , khuôn mặt âm trầm khủng bố tiếp tục hiện lên . “Tôi lại rất cần !” Dứt lời , hắn tự tay dùng sức xé nát quần áo của cô

“Không , dừng lại đi , tôi cầu xin anh , đừng như vậy , tôi còn rất nhỏ ! !”

9. Chương 9: Vô Vọng

Về mặt đáng thương cầu khẩn xen lẫn âm thanh run rẩy , cô thật sự rất sợ , sợ hắn ta sẽ Cảm giác ngà ngà say lập tức thanh tỉnh

Thử nghĩ xem , nếu chuyện này tiếp tục phát triển Vậy chẳng khác nào thân thể trong trắng của mình bị tên “trao bao” xa lạ làm cho ô uế ?! Mình đã đủ xui xẻo lắm rồi , nếu như lần này chộc tức hắn ta nổi giận , không bằng mình đi tự tử còn hơn .

“Coi như tôi cầu xin anh , bỏ qua cho tôi một lần , được không ?!” Cô dùng âm lượng nhỏ nhất để hắn nghe được , thành khẩn van xin người ở phía trên trút bỏ hành động thô bạo

Khóe miệng hắn nâng lên , hiện ra tia cười quỷ dị , không nhanh không chậm nói . “Bộ dạng không sợ trời không sợ đất mới này đâu rồi , lá gan em bây giờ nhỏ vậy ?!”

Hắn nói chuyện mang theo giọng điệu châm chọc , dù sao trước đó cũng đã cố tình nhắc nhở cho cô , đừng đến nơi này tiêu khiển , nhưng cô thì sao ?! Không ngừng cảm kích , còn tệ hại điều vô dương oai ?! Hắn cũng không phải người tốt lành gì , người ta tự động dâng hiến , sao còn có thể buông tha ?!

Người đàn ông không hề động lòng khi nghe âm thanh van nài kia , ngón tay thon dài chậm rãi nâng lớp quần áo lên “Nói thể nào nhỉ , tôi từ trước đến giờ rất ghét phụ nữ mạnh mẽ , em càng biểu hiện như thế , lại càng phá vỡ tiềm thức trong tôi !”

Đột nhiên , quần áo truyền đến âm thanh dần dần bị xé , con người Hiểu Dao bất động nhìn hắn , khổ sở cầu xin . “Tôi tôi chẳng qua bắt gặp bạn trai đi cùng người khác vào trong khách sạn , cho nên . . . cho nên buồn rầu đi tới nơi này . Anh , anh có thể buông tha cho tôi được không ?!”

Trong lòng vốn dĩ đủ đau , đơn thuần chỉ muốn tới đây giải sầu , không ngờ rơi vào trong tình huống này , còn để người ta như muốn phát tiết lên mình ?! Nghĩ đến đây , Hiểu Dao khủng hoảng tinh thần , tâm trạng rối rắm đan xen , lệ trong khóe mắt đột nhiên chảy xuống

Nghe thấy tiếng khóc thê thảm , hắn tà mị cười thoảng , niềm vui đọng ở khóe miệng

Hắn mặc kệ cô vì chuyện gì mà tới nơi đây , hôm nay hắn chợt phát hiện , bản thân mong muốn bùng cháy cùng với cơ thể nhỏ bé này

‘Rệt’ một tiếng , Hiểu Dao loáng thoáng cảm giác toàn bộ sống lưng hiện ra trước mặt hắn ta . Trong lòng cô trở nên căng thẳng , dùng hết hơi sức muốn phản kháng lại , thân thể giằng co quyết liệt , cuối cùng thất bại đành phải khuất phục .

Ngón tay thon dài lạnh lẽo chạm vào phần lưng Hiểu Dao

“A . . .” Toàn thân cô khẽ run , cường độ tê dại phát ra mãnh liệt

10. Chương 10: Tuyệt Vọng Kêu Gào

Đối mặt với người con gái non nớt này , đột nhiên hắn cảm thấy cơ thể mình trở nên phấn khích , mặc dù phụ nữ lên giường cùng với hắn toàn bộ đều là trinh nữ !

Mỗi khi nắn tay của hắn di chuyển trên phần lưng mình , Hiểu Dao đều cảm giác được như có dòng điện xẹt ngang , mỗi một động tác sờ soạng của hắn đều khiến cô run rẩy . Phản ứng của cô càng mãnh liệt , hắn càng ham muốn có được .

Những ngón tay thon dài loáng thoáng khẽ chạm vào vùng sống lưng mảnh khảnh , chậm rãi vẽ nên các vòng tròn , như dẫn dắt dụ hoặc sức chịu đựng của cô !

Dù sao hắn ta cũng là trai bao , đối đãi với khách như vậy , thế nào chẳng bị ông chủ la mắng ?! Đúng vậy , hắn ta , chỉ muốn hù dọa mình , chỉ hù dọa mình thôi . Hiểu Dao không ngừng an ủi tâm tư , thân thể cô dần dần giảm bớt run rẩy

Lúc này đây , người đàn ông chợt phát hiện điều gì , khoe miệng đột nhiên nhếch mép , nở nụ cười gian , trực tiếp di chuyển đến nút cài áo ngực

Thân thể cô vừa mới giảm bớt lo lắng , trong nháy mắt trong đầu tăng thêm sợ hãi . Hai mắt hắn chợt lóe sáng như một ngọn đuốc , con người trở nên u ám , ngón tay nhẹ nhàng cởi nút cài ra

“Không , đừng !” Ngô Hiểu Dao cắn chặt môi dưới , trong miệng liên tiếp phát ra âm thanh nỉ non .

Dù cô có giãy dụa kêu gào , vẫn bị hắn ta gắt gao đè lên giường lớn . Nụ cười hài lòng hiện lên tràn ngập gương mặt hắn , càng làm nổi bật anh tuấn kia . Đối mặt với độ ngượng ngùng đáng yêu trẻ con của cô , hắn càng muốn ném thử mùi vị này

Khi hắn nới lỏng tay , Hiểu Dao vốn định chạy trốn , nhưng hắn vẫn nhanh tay hơn , dùng sức kéo vội thân thể cô lại

Đôi mắt to tròn long lanh thoáng chốc ngấn lệ , hai tay ý thức che chắn bộ ngực , trên miệng không ngừng khóc rống

Gương mặt của người đàn ông không hề lộ tia xúc động , ngược lại càng muốn để cô khóc lóc thật to .

Một tay đè cổ cô xuống , một tay chậm rãi hướng về hai tay trắng nõn phía trước

Ngô Hiểu Dao liên tục lắc đầu , nước mắt không ngừng chảy xuống , làm ướt một phần tóc dài đen nhánh . “Xin anh hãy tha cho tôi lần này”

11. Chương 11: Đam Mê Chấn Thiên Đường (a)

Khủy tay của hắn vô cùng mạnh mẽ , đảo ngược tình thế , dễ dàng mở hai cánh tay cô ra . Không một mảnh vải che thân , làn da mềm mại của Hiểu Dao hiện lên trước mặt người đàn ông

“Hư . . ư . . ?!” Tà mị rên nhẹ , như đang cố ý nhắc nhở cô , chỉ cần một chút nữa thôi , thân thể trong trắng của em sẽ là của tôi !

“Ừ , Ờờ . . . ”

Hắn tiếp tục chụp lấy hai cổ tay cô , kéo mạnh lên trên đỉnh đầu , quỳ một gối xuống , ngón tay mang theo dòng điện , cách một lớp áo mỏng , nhẹ nhàng sờ tới .

“Thả tôi ra , tôi bảo anh thả tôi ra” Hiểu Dao rơi vào trạng thái mơ màng , không biết là do độ cồn còn sót lại , hay do nỗi lòng uất ức , miệng cô gào thét như điên .

Vào giờ khắc này , ngoài việc chỉ biết bất lực , cô còn khát vọng có người tới cứu , nhưng trong thâm tâm cô rõ ràng nhất , sẽ không có bất cứ kỳ tích nào xuất hiện

Ngón tay hần mơ hồ di chuyển đến gần bầu ngực tròn trịa . . .

“Ừm . . .” Trái tim cô khẽ co rút lại , chân mày vừa vặn nhíu chặt , cắn cắn môi dưới , không dám thở mạnh bàn tay hần từ từ dọc theo cơ thể cô , chạm vào bầu ngực

“Không ngờ trẻ vị thành niên phát dục tốt vậy ?!” Giọng điệu tràn đầy trêu chọc

Hần khiến cô xấu hổ , vô cùng ngượng ngịu . “Anh , anh thật hạ lưu !”

“Cái gì ?!” Con ngươi sâu thẳm chậm rãi chuyển hướng nhìn cô , đôi mắt quyến rũ chợt lóe , xuất hiện khuôn mặt rạng ngời điển trai Hần ghé sát bên tai cô , chợt nói . “Em gái , cảm ơn đã khích lệ tôi” Âm thanh dịu dàng phát ra , đồng thời không quên phả hơi thở nóng vào vành tai cô

Một cảm giác tê liệt truyền khắp thân thể cô , bản thân chủ động dùng sức giãy giụa để giảm đi bớt hưng phấn .

“A , chỗ này của em thật là hấp dẫn .” Thấy cô bất chợt phản ứng , hần lại càng hả hê , bàn tay to lớn chậm rãi ma sát trên đầu nhũ hoa ửng hồng

12. Chương 12: Đam Mê Chấn Thiên Đường (b)

Mặc dù tay hần sờ mó cách lớp vải vóc , nhưng cô vẫn cảm nhận được , dòng điện tê dại kia như có như không lướt qua da thịt của mình , cả người run rẩy nảy lên co giật .

Ngón tay thon dài khéo léo di chuyển xung quanh đầu nhũ hoa ửng đỏ , chậm rãi chà sát giầy vò , bàn tay kia không ngừng vuốt ve nơi hấp dẫn

“Ừm . . .” Cảm giác sôi trào bất lực khiến cô bật người rên lên , không ngừng chặt vật thở dốc , sợ hãi nhen nhúm trong lòng , nhiệt độ thân thể tăng thêm bội phần .

Nóng quá , cảm giác này như bị thiêu đốt , toàn thân mình không ngừng kích thích . Cơ thể này , vốn dĩ không còn của mình

“Thích . . . chứ ?!” Đột nhiên tay hần ngừng động đậy , ánh mắt quỷ quái nhìn về phía cô .

Gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng bên lên , cơ thể Hiểu Dao không ngừng giãy giụa . “Anh ghê tởm !”

Hần không những không thềm để ý tới lời nhục mạ kia , ngược lại nâng mặt cười tà , đầu ngón tay từ trên bầu ngực di chuyển xuống dưới

Trái tim cô đập mạnh liên hồi , cảm giác mơ hồ nghĩ xem hần ta muốn gì ?! Thân thể cô thoáng cong lên , cuối cùng rên rỉ gào thét . “U . . . Xin anh đấy , ừm , hãy dừng lại đi ! !”

Ánh mắt sâu thẳm sáng lên như hai ngọn đuốc , ngón tay hần kẹp ở phần lưng quần cô , cởi hần chiếc quần xuống

Bộ dạng nửa thỏa mãn nửa gợi tình của người phụ nữ chỉ còn mỗi chiếc quần lót trên người thu hút tầm mắt của người đàn ông

“Ồi” Giọng cô lạc đi , miệng thở hổn hển , đồng thời nhìn xuống áo lót giắt ngang ở bụng , cùng với bộ ngực phát dục đang đạt khoái cảm , gương mặt cô thoáng chốc trắng bệch

“Biểu tình của em thật đáng yêu !” Ánh mắt sắc bén xẹt qua thân thể Hiểu Dao , miệng hần khẽ nâng lên , vẻ mặt giống như đùa bỡn , mơ hồ bất mãn nhìn cơ thể cô

Dù sao tuổi cô vẫn còn nhỏ , các bộ phận chưa mấy phát triển , làm hần không hứng thú lắm .

Khi trông mắt đen láy đang mãnh liệt tìm kiếm sự phấn khích , đột nhiên nụ cười của hần chợt tắt

13. Chương 13: Vết Sẹo Bí Ẩn

Edit: Nguyenthianluong

Beta: ShaoranCỏ

Trên cơ thể xinh đẹp hiện ra một vết sẹo dài xấu xí, nó nằm trên đầu vai trái của cô. Chẳng biết tại sao khi nhìn thấy vết sẹo này, hần lại cảm thấy chùng mắt .

Đối với người phụ nữ mà nói, tì vết này tượng trưng cho sự kém sắc

Nhưng với hần ta, sự tình không phải như vậy

Trong mắt hần nhất thời tràn ngập ánh nhìn yêu thương

Bàn tay to lớn đang khóa chặt cổ tay Hiểu Dao từ từ buông lỏng.

Thừa dịp này cô nhanh chóng thoát khỏi bàn tay còn lại, thuận thế lấy hai tay mình che chắn trước ngực

Ngón tay thon dài của hần lần nữa giơ lên, trái tim cô cũng quặn thắt theo, hoảng sợ nhìn hần, thân thể khẽ uốn éo.

Tuy nhiên

Tay hần chỉ lướt nhẹ vào vết sẹo trên vai cô

Vào thời khắc này, vẻ mặt vốn dĩ tà mị trở nên kích động, ngữ điệu không nhanh không chậm, biểu hiện vô cùng khẩn trương: “Vết sẹo trên người em có phải từ mười năm trước”

14. Chương 14: Tổ Chức Xã Hội Đen

Edit: Nguyenthianluong

Beta: ShaoranCỏ

“Dạ Đế”.

Hần chỉ mới hỏi một nửa, thủ hạ đã đẩy cửa vào, cắt đứt lời nói tiếp theo.

Trong nháy mắt, sắc mặt của hần biến đổi lạ thường, vẻ mặt vô cùng âm trầm, giữa đôi mắt ngập tràn tức giận

Ngô Hiểu Dao vốn đang khẩn trương cũng bị sửng sốt

‘Dạ Đế’

‘Dạ Đế’ cô dường như nhớ ra điều gì

Đắm chìm trong hồi ức, mơ hồ nhớ tới những lời bàn luận của các bạn học, lời của các thầy giáo trước đây, cho đến những người đi đường, bọn họ thường xuyên nhắc tới một người

‘Nghe nói đại ca của băng nhóm xã hội đen lớn nhất Đại Lục có tên là Dạ Thiên Ưng vốn đã xâm nhập bản thị , ngoài ra còn đang giữ chức vị ông chủ của một hộp đêm, thật không biết là phúc hay họa đây’

‘Đúng vậy, hần ta vô cùng tàn nhẫn, một người kiên quyết đã nói là làm, nếu sơ ý gây chuyện đụng chạm tới hần, sẽ không có đường sống sót quay về’

‘Chết thật, sau này vẫn nên cẩn thận thì hơn.’

‘Kỳ lạ, dạng người như hần vì sao chính phủ không trừng trị ?!’

‘Làm sao chính phủ dám dính líu tới ?! Biết cái gì gọi là ý quyền cây thế không ?! Hiện tại lực lượng bằng nhóm của hần so với chính phủ còn lợi hại hơn, nếu bắt hần rồi, ngộ nhờ đàn em của hần gây chuyện, đoán chừng một nửa Đại Lục đều sẽ gặp họa. Huống chi Dạ Thiên Ứng cũng không đối nghịch với phe chính phủ, chính phủ dĩ nhiên mắt nhắm mắt mở, như thế không tốt hơn sao ?!’

“A !”

Đây chính là những điều Hiểu Dao biết về Dạ Thiên Ứng từ miệng người khác, dám đàn em của hần, bình thường đều gọi hần là Dạ Đế, Đế có nghĩa là gì ?! Đế Vương , hần tự xưng mình là một đế vương, cũng là đại diện cho quyền lợi của các lão đại trong bang.

Cho tới bây giờ cô vẫn luôn nghĩ con người đáng sợ kia ít nhất cũng là lão già bốn mươi , năm mươi, làm sao có thể nghĩ đến, người đàn ông anh tuấn ở trước mặt mình, chính là lão đại một phương ??

Xong rồi ,xong rồi, mình thật sự tiêu đời rồi. Vốn dĩ chỉ muốn ra ngoài giải khuây, nào ngờ gặp phải xã hội đen ?!

Cũng là tại mình đàn độn, sao lại gọi hần làm gì ?! Nhất Đáng giận nhất là mình có mắt như mù, còn xem hần là trai bao ?!

Giờ thì hay rồi Ngô Hiểu Dao, mục đích ban đầu của mày ra ngoài là khuây khỏa trả thù bạn trai, ngược lại còn bị người ta biến thành thứ đồ tiêu khiển.

Trong lòng Hiểu Dao âm thầm nỉ non, không ngừng trách cứ hành động tồi tệ của bản thân

Bây giờ cô cảm giác được thân thể mình run sợ giống như muốn tè ra quần, vậy bắn cả chiếc giường kia

Èo ơi !

Nhưng mà

Nghĩ lại, cô không hiểu liếc mắt nhìn vết sẹo trên vai trái của mình

Nếu như mình không nghe lầm, thì mới vừa rồi hần dường như rất kích động, hỏi thăm về vết sẹo này ?! Đây rốt cuộc là nguyên nhân gì ?! Về mặt cô vô cùng bối rối, biểu hiện tràn ngập khó hiểu

15. Chương 15: Một Màn Bạo Lực

Editor: Nguyenthianluong

Beta: ShaoranCỏ

Bầu không khí bên trong gian phòng như ngưng đọng lại, tên cận vệ vừa tiến vào trên mặt có chút ngạc nhiên, Ngô Hiểu Dao ngẩng ngẩn nhìn hai tay Dạ Thiên Ứng nắm chặt

Cận vệ vẫn đang đứng ở cửa, bộ dạng không hề nhúc nhích, con người thoáng di chuyển qua người phụ nữ đang nằm trên giường.

Dạ Thiên Ứng và Ngô Hiểu Dao cùng lúc cầm lấy cái mền ngay cạnh giường lên. Ánh mắt hai người lần lượt giao nhau, trông mắt ngập nước của cô mở to nhìn thẳng vào hần, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Hàng lông mày rậm rạp dày đặc của hần khẽ nhíu lại, hần nhanh nhẹn đoạt lấy cái mền đắp lên cơ thể lỏa lồ của cô. Động tác khấn trương này của hần khiến cho đầu óc cô mơ hồ.

Dù sao thì tình cảm giữa bọn họ cũng không mấy tốt đẹp, theo lý thuyết, vừa rồi cô còn đắc tội với hần, lúc này ngay trước mặt người ngoài, hần làm sao có thể biến thành người khác, lo lắng dùng mền che lại cho cô ?!

Không khí lạnh lẽo ở trong căn phòng trì trệ đến nỗi mỗi một phân tử đều cô đọng lại, hần, cô, tên cận vệ, ba người bọn họ giống như chiếc kim đồ hồ nhích từng chút một.

Cho đến khi hần chủ động đứng thẳng dậy, tràn đầy ý hận nhìn về phía cửa, khiến tên cận vệ đứng ở bên ngoài không khỏi run sợ, toàn thân nhất thời lạnh ngắt.

Hắn Hắn thật sự không biết mình đã đắc tội gì với Dạ Thiên Ứng, dù sao từ trước đến giờ, chỉ cần có chuyện, tất cả thủ hạ không cần gõ cửa, trực tiếp xông vào là được, vừa rồi, không phải cũng như thế sao ?! Nhưng giờ thì vì cái gì

Tên cận vệ nghĩ mãi không biết mình đã làm sai chuyện gì, lại khiến cho ông chủ lộ ra vẻ mặt đáng sợ như thế.

Nửa giây đi qua, Dạ Thiên Ứng chậm rãi cất bước, từng bước từng bước dồn ép tới gần tên cận vệ.

Có lẽ là do áp lực, cũng có thể là dự cảm xấu, tên cận vệ lập tức cảnh giác lui lại, đôi tay run rẩy với về phía sau, ý đồ kéo cánh cửa phòng nhanh chóng chạy trốn.

Ai có thể ngờ được

Dạ Thiên Ứng cơ trí, dùng tốc độ nhanh nhất đứng trước mặt thuộc hạ, không nói một lời, hắn nâng chân lên, hung hăng đá vào dưới bụng tên cận vệ kia.

“Bịch” một tiếng, đồng thời thân thể tên kia ngã vào vách tường, một dòng máu tươi dọc theo khóe miệng chậm rãi chảy ra

16. Chương 16: Hắn Ta Đi Rồi

Editor: Nguyenthianluong

Beta: ShaoranCổ

Ngô Hiểu Dao ngồi ở trên giường ngây ngốc, đầu óc choáng váng. Cô vốn sợ hãi đến nỗi hai chân xụi lơ, giờ lại nhìn thấy cảnh bạo lực này, khiến cho toàn thân không cử động được.

Người đàn ông quyền rũ thoát nhìn giống một trai bao, vì sao lại có cước lực mạnh bạo như thế ?! Cứ thế một cước đạp cho thuộc hạ học máu ? ? Nếu bức tường kia không đủ bền chắc, liệu hắn có đạp cho con người cao to lẫn bức tường kia sụp đổ hay không ?!

Việc hắn đối đãi với thuộc hạ của mình độc ác như thế, nói gì đến cô ? ? ?

Nghĩ tới đây, Ngô Hiểu Dao khóc không ra nước mắt, bây giờ đừng nói là bị cưỡng bạo, ngay cả cái mạng nhỏ cô còn chưa chắc giữ được.

“Dạ Đế, xin ngài tha mạng.” Tên cận vệ bị hắn dạy dỗ dùng hơi sức thoi thóp cố gắng cầu xin.

Cách đó không xa có một người con gái đang mở to đôi mắt nhìn tên cận vệ bị đánh, trong lòng âm thầm lẩm bẩm: “Mình phải học bộ dạng của hắn ta, những lời kịch này đợi lát nữa rập khuôn theo”.

Dạ Thiên Ứng căn bản không để ý tới lời cầu xin, đưa bàn tay ác độc ra túm lấy tóc tên đó, sòng sọc lôi hắn ra khỏi phòng ngủ.

“Không phải chứ” Miệng Ngô Hiểu Dao nhất thời há hốc.

Nếu hắn rời đi như vậy còn mình biết làm thế nào ?!

Hắn rốt cuộc là có tha cho tên cận vệ đó không ?!

Nếu như mình cũng quỳ xuống cầu xin hắn như vậy, liệu hắn có lôi mình đi như thế hay không ? ? ?

Đây rốt cuộc là tình huống gì ? ? ? Cứ như vậy mà đi sao ?!

Trong lúc cô không ngừng phát điên suy nghĩ, Dạ Thiên Ứng bỗng xoay người lại

“Hơ.” Hiểu Dao hít một hơi thật sâu, thời khắc cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, trái tim cô đập “thình thịch”, tốc độ ánh sáng chùng lên tới “200 nhịp”, này thì có thể so với tốc độ lái xe rồi.

Nhưng mà, tình huống dường như có chút đảo ngược, Dạ Thiên Ứng không nói lời nào, đưa tay khép cửa phòng lại, thời điểm khi cánh cửa kia còn thừa lại một khe hở, ánh mắt sắc bén kia ẩn chứa dịu dàng thoáng dừng lại trên người Hiểu Dao

“Không phải chứ ?! Hắn đi rồi, thế mình làm gì bây giờ ?!” Cô ngồi ở trên giường, tầm mắt nhìn quanh bốn phía, căn phòng ngủ thật rộng lớn, cảm giác muốn khóc mà không khóc được

Lời tác giả:

Dạ Thiên Ứng đi thật rồi sao ?!

A: Giết tên cận vệ xong, hắn sẽ trở về cường bức cô ?!

B: Quay trở lại, thả Hiểu Dao ?!

C: Hiểu Dao tự mình chạy trốn

Mọi người đoán xem kịch bản phía sau là gì ?!

=====

17. Chương 17: Chị Dâu Tương Lai

Edit: An Lương

Rời khỏi phòng ngủ, Dạ Thiên Ứng buông lỏng tay thả tên cận vệ, lạnh lùng nói: “Chuyện gì ?!”

Cận vệ run rẩy, hai đầu gối quỳ xuống đất, cẩn trọng hành động, thân thể không ngừng run: “Dạ Dạ Đế, chúng tôi đã bắt được kẻ phản bội về.”

Ánh mắt hắn chợt sắc bén, không nói không rằng, xoay người đi khỏi đại sảnh

“Phù” Tên cận vệ thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, nửa chân xụi lơ ở trên mặt đất, có lẽ cả đời này hắn cũng không biết tại sao mình lại phải chịu một cú sốc kia ?!

Thời điểm ra đến cửa, đôi tay Dạ Thiên Ứng vẫn còn đút trong túi quần, quay sang nhìn hai cận vệ lúc này đã đem Hiểu Dao vào phòng, trong mắt thoáng qua ánh nhìn lạnh lẽo: “Tìm một người phụ nữ chăm sóc cho cô gái kia thật tốt . Trước khi tôi trở về, tuyệt đối không để cô ấy rời đi , biết không ?!”

Bộ dạng trước đó quyến rũ mê hoặc bao nhiêu, thì thời điểm này trở nên cứng nhắc, uy nghiêm bấy nhiêu

Hai tên cận vệ canh giữ ở cửa nghe xong mệnh lệnh, lần lượt liếc nhìn nhau, mờ mịt gật đầu một cái: “Đã rõ, Dạ Đế.”

Bọn họ không thể tin được

Lời nói vừa rồi là do lão đại nói sao ?! “Chăm sóc” cô ta ?!

Sau khi Dạ Thiên Ứng rời đi, hai tên thuộc hạ nhìn nhau chằm chằm, đầu óc mơ hồ hỏi: “Chẳng lẽ về sau chúng ta phải gọi cô ấy là chị dâu sao ?!”

18. Chương 18: Joker

Dạ Thiên Ưng trực tiếp đi lên lầu ba của hộp đêm

Lầu ba có thiết kế y chang tầng một, hoàn toàn khác hẳn tầng hai, đại sảnh trống trải bao gồm mấy căn phòng nhỏ.

Cả đại sảnh có rất nhiều vệ sĩ đứng dọc hai bên, trên người bọn họ khoác đồ tây trang, tư thế nghiêm trang, tạo ra cảm giác âm u tĩnh mịch, như cơn gió lạnh thổi nhẹ từ dưới cỏi âm.

Ở một nơi xa nhìn lại, có thể thấy rõ chiếc ghế sang trọng đặt phía bên trên, tựa hồ chiếc ghế dành ột vị vua ở thời trung cổ, cạnh đó còn có ba nam một nữ đứng sẵn

Bọn họ chính là trợ thủ đắc lực nhất của Dạ Thiên Ưng, nói cách khác tổ chức của hắn không thể thiếu mặt bọn họ. Dạ Thiên Ưng nổi tiếng khắp Đại Lục bao nhiêu, là bấy nhiêu phần uy danh nhờ vào bọn họ.

Trong số đó phải kể đến cánh tay phải của hắn, người tài giỏi đầu tiên trong nhóm - Hàn Tuấn Hi, biệt danh Joker. (Ở bài xì phé, joker còn được gọi là lá bài thủ lĩnh)

Toàn thân người này luôn toát ra biểu cảm lạnh băng, bộ dạng cực kỳ uy nghiêm, gương mặt điển trai không thua kém gì Dạ Thiên Ưng. Mái tóc đen cộng với đôi lông mày rậm, thoáng nhìn hào hoa phong nhã, cũng chẳng khác gì thanh niên ưu tú. Nhưng tính cách của hắn hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài, có thể sánh ngang hai chữ ‘tàn độc’, một người vô cùng thận trọng, từ cách nói chuyện cho tới cách đi đứng. Có thể nói, nếu Dạ Thiên Ưng không ở đây, hắn ta toàn quyền nắm giữ, thay mặt Dạ Đế ra mặt quyết định. Cho nên, được mọi người gọi là Joker

“Thiên ưng.” Hàn Tuấn Hi lạnh lùng mở miệng, con ngươi sâu thẳm nhìn về phía cửa đại sảnh.

Mọi người lướt theo ánh mắt của hắn, rồi rít vợi vàng cung kính khom người: “Dạ Đế.”

“Ừ.” Một cái gật đầu vô cùng uy nghiêm, cũng không thèm liếc nhìn những người phía sau chiếc ghế

Đột nhiên có tiếng mỉm cười vang lên: “Hi hi, Thiên Ưng.” Khóe miệng người này khẽ nâng, nở ra nụ cười xấu xa, một tay chống đỡ thành ghế, ánh mắt gắt gao nhìn Dạ Thiên Ưng, mở miệng nói: “Trên cổ áo của anh có vết son môi kìa, không biết là cô gái nào xui xẻo như vậy, lại bị anh hại đời đây ?!”

19. Chương 19: J - Q - K

Bộ dạng mĩa mai dám đối mặt với Dạ Thiên Ưng thế này cũng chỉ có Lăng Thánh Quân, biệt danh Jack (Lá bài J trong bài poker)

Dáng ngoài khỏe khoắn, mái tóc nhuộm màu nâu nhạt, nổi bật nhất trong nhóm, lỗ tai phải của hắn còn đeo thêm một chiếc bông tai lấp lánh, nhìn tổng thể ví von người này giống như ánh nắng mặt trời, một anh chàng trẻ trung tràn đầy nhiệt huyết. Tuổi đời của hắn ta vẫn còn rất nhỏ, chỉ mới 16 mà thôi. Tính cách bướng bỉnh, lại hay trêu đùa đến Dạ Thiên Ưng

Cũng đừng nhìn hắn như vậy, trong lòng hắn luôn rất sùng bái cách làm của Dạ Thiên Ưng

“Khụ !”

Lăng Thánh Quân vừa nhạo báng hỏi xong, đứng bên cạnh hắn vội vàng có người ho khan một tiếng, lông mày khẽ nhíu lại

Người đàn ông này chính là Lăng Thánh Long, cũng là anh trai của tên Jack, biệt danh của hắn là King (Lá bài K trong bài poker)

Người này dáng ngoài hiền hoà đẹp trai, phong cách trưởng thành chừng chạc, cũng là người hiền lành nhất hội. Có thể nói, hắn được coi như nhân vật nắm quyền thứ ba, chỉ đứng sau Joker một bậc

“Thánh Quân.” Đột nhiên một giọng nói lững lờ không nhanh không chậm vang lên, ánh mắt lạnh lẽo chuyển sang Lăng Thánh Quân: “Cậu muốn chết, đúng không ?!”

Nét mặt cười đùa của Lăng Thánh Quân thu hồi, biểu tình lập tức thay đổi, không còn ngông nghênh giống như lúc nãy

“Thế, lúc đó anh có sợ không ?!” Đang lúc này, người con gái ở bên cạnh hắn, lạnh lùng mở miệng . . .

Queen là biệt danh của cô ta, tên đầy đủ còn gọi là Hạ Uyển Uyển. (Lá bài Q trong bài poker)

Tính cách mộc mạc như nước, lạnh lùng như băng, nhưng lại có được gương mặt nữ thần, khiến nhiều nam giới chao đảo

Ở trong nhóm cô ta nổi tiếng tàn nhẫn, ra tay không hề chớp mắt, về mọi mặt luôn rất xuất sắc, về góc độ đối trá còn có thể xem là biệt tài riêng

Trên căn bản, chỉ cần người bị cô ta giết, chết kiểu nào cũng thê thảm khác thường

Có thể nói, mấy trợ thủ đắc lực này, Dạ Thiên Ưng thích nhất chính là tính cách của Hạ Uyển Uyển ‘thủ đoạn vô cùng dứt khoát’

“Hừ.” Lăng Thánh Quân bắt mồm hừ lạnh một tiếng, thanh âm có chút khiêm tốn

“Tốt.” Dạ Thiên Ưng nhẹ nhàng vẫy vẫy tay áo, hai mắt nhất thời sắc bén: “Đem tên phản bội kia vào đây !”

=====

20. Chương 20: Hành Quyết Phản Đồ

Edit: An Lương

Lời nói uy nghiêm vừa hạ xuống, lập tức một người đàn ông bị trói chéo tay được mang vào trong. Toàn thân hắn run rẩy, bị đẩy tới trước mặt Dạ Thiên Ưng, sắc mặt trở nên trắng bệch: “Dạ. Dạ Đế. Cầu xin ngài bỏ qua cho tôi, về sau tôi sẽ không dám phản bội tổ chức nữa !”

Khóe miệng lạnh lẽo thoáng nhếch lên, nụ cười có phần tà ác, tròng mắt sâu thẳm của Dạ Thiên Ưng liếc xuống tên đang quỳ gối dưới đất, khẽ giơ tay lên.

Hàn Tuấn Hi ở sau lưng thấy vậy, hiểu ý liền đưa cho hắn một con dao găm.

Con dao găm sắc bén cùng với ánh mắt lạnh lẽo của Dạ Thiên Ưng đồng thời phát sáng, tạo nên khung cảnh ảm đạm.

“Dạ. Dạ Đế. Tôi. tôi cầu xin ngài” Người đàn ông run rẩy nhìn Dạ Thiên Ưng từng bước tới gần.

Khi bước chân hắn dừng lại trước mặt tên phản bội, tất cả thành viên ở trong tổ chức dường như ngừng thở

“Đưa đầu lưỡi của mày ra !” Giọng điệu thông thả, không nóng cũng không vội, nghe qua có phần êm tai, không hề bộc lộ dấu hiệu tức giận.

Hắn càng như vậy, tên kia lại càng khiếp sợ. Trong nháy mắt hạ thân của tên phản bội đã ướt một mảng

Nhìn thấy cảnh ấy, Dạ Thiên Ưng liền thu hồi nụ cười, lông mày khẽ nhíu lại, lạnh lùng nói: “Thật vô dụng, còn chưa làm gì, đã tè ra quần rồi sao ?!”

Đối với biểu hiện của tên tay sai này, hắn vô cùng khinh bỉ !

Đàn ông cho dù không có bản lĩnh thì ít nhất cũng phải có dũng khí !

“Vốn là tao muốn tự tay giết mày, nhưng xem ra là mày không xứng !” Lắc đầu tiếc nuối, Dạ Thiên Ứng nhanh chóng xoay người nhìn về phía Lăng Thánh Quân: “Thánh Quân, tùy cậu chơi thế nào thì chơi, nhưng nếu như hắn kêu ra tiếng, thì tôi sẽ trừng phạt cậu !” Nói xong khẽ giơ tay lên, dùng sức phóng một cái. . .

“Vèo” , con dao găm sắc bén kia hệt như một phi tiêu bay thẳng về phía Lăng Thánh Quân.

Lăng Thánh Quân bật dậy, động tác nhanh nhẹn bắt được con dao găm, khoe miệng đột nhiên cong lên, ra dấu tay đầy vẻ đùa cợt: “Ok!”

“Dạ Đế, xin hãy tha mạng, Dạ Đế !! Về sau tôi sẽ không dám nữa, xin tha mạng”

Mặc cho người đàn ông kêu gào cầu khẩn thế nào, Dạ Thiên Ứng cũng chỉ phớt lờ. Hắn đối đãi với thuộc hạ luôn luôn tốt, nếu không cũng không có người tận tâm trung thành cho đến bây giờ, nhưng đối với kẻ phản bội. . .

Hắn so với sứ giả của địa ngục còn hung ác hơn gấp mười lần!

Hừ lạnh một tiếng, sau đó ngẩng đầu bước đi vào một căn phòng tối đen ở trên lầu ba.

Nhưng vào lúc này.

“Long Thiên, người ta chờ anh thật lâu rồi nha.” Bên trong căn phòng truyền ra một giọng phụ nữ vô cùng nũng nịu.

21. Chương 21: Người Con Gái Quyền Rũ Trong Căn Phòng Tối

Từ bên ngoài nhìn vào nơi này chỉ là một căn phòng nhỏ âm u, nhưng quan cảnh bên trong hoàn toàn khác biệt.

Một chiếc đèn lưu ly chiếu sáng cả căn phòng, ghế salon êm ái bằng da thật chiếm cứ nửa căn phòng. Điểm bắt mắt nhất trong căn phòng này chính là tấm cửa sổ sắt đất.

Ở bên ngoài nhìn vào căn bản không cách nào nhận biết được trong phòng có tấm cửa sổ, nhưng ngồi bên trong lại có thể biết rõ nhất cử nhất động ở trong đại sảnh.

Cô gái quyền rũ kia đang ngồi bất chéo hai chân trên ghế, thấy Dạ Thiên Ứng đến, khoe miệng liền nở ra nụ cười nịnh nọt: “Anh Thiên Ứng. . .” Chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt của hắn, đem ngón tay thon dài phủ lên lông ngực to lớn trắng kiện: “Người ta chờ anh lâu rồi.”

Dạ Thiên Ứng không nói lời nào, con ngươi lạnh lẽo như băng chợt lóe sáng, nâng tay nới lỏng cà vạt trên cổ, đẩy cô gái ra, cong người ngồi xuống chiếc ghế salon.

Hai cánh tay hắn giang ra khoắc trên chỗ tựa của sofa, hai chân mở rộng, bộ dạng rất giống chữ ‘Đại’ (là chữ này nè các bạn , đây là chữ của Trung Quốc, tác giả đang ám chỉ tướng ngồi của Dạ Thiên Ứng giống như vậy).

Cô gái thấy vậy, nhiệt tình ngồi xuống, vươn tay vội vàng tháo cà vạt của hắn.

“Không cần phiền phức như vậy !” Dạ Thiên ứng lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng đại sảnh, ngón tay duỗi ra chỉ thẳng vào hạ thể của mình: “Trực tiếp ngồi lên.”

Tiếng nói hài hước vừa phát ra, cô gái thoáng sửng sốt: “Thiên. Thiên Ứng, người ta, người ta còn trong trắng đấy.”

“Hừ ?!” Lạnh lùng khê hừ, hai mắt sâu lắng của hắn liếc về phía cô gái, khóe miệng khê nhếch lên một nụ cười lạnh, nâng tay túm lấy mái tóc dài đen nhánh: “Cô cho rằng, nếu cô không còn trong trắng, tôi sẽ muốn cô sao ?!”

Biểu hiện thô bạo của hắn khiến cô gái kia không chịu đựng nổi, cũng không dám thốt nên lời, uất ức kéo khóa quần hắn ra.

Cô gái này tuy còn trong trắng, nhưng ít nhiều cũng biết được dự vọng của một người đàn ông, nếu đàn ông không có hứng, thì không cách nào tiến hành giao hoan. Cô cần nghĩ ra các biện pháp khiến hắn có cảm giác, mà biện pháp này chính là . . .

Khê cúi người xuống, không hề do dự dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn ngậm lấy dự vọng còn đang “ngủ say” kia.

Một khoái cảm dâng trào lập tức truyền khắp cơ thể của Dạ Thiên Ưng, hắn tạm hài lòng buông lỏng bàn tay đang nắm chặt tóc cô gái, tiếp tục theo dõi tất cả sự việc đang diễn biến bên ngoài cửa sổ. . . .

22. Chương 22: Đàn Ông Và Đàn Bà

Bên trong đại sảnh, Lăng Thánh Quân cầm thanh dao nhỏ đứng trước mặt tên phản bội, mặt mỉm cười dùng dao cắt từng miếng thịt của người đàn ông.

Người đàn ông sợ hãi đến chảy nước mắt, phát ra âm thanh thảm thiết: “Jack! Jack! Tha cho tôi đi !”

“Vậy sao được, nếu như tôi tha cho ông, Thiên Ưng nhất định sẽ trừng phạt tôi.” Giọng nói uy nghiêm vừa phát ra, hai mắt hắn chợt phát sáng, con dao găm kia đang xoay vào cơ thể của người đàn ông. . .

“A ——” Tiếng gào thét thảm thiết vang vọng khắp đại sảnh, mọi người không khỏi thở mạnh. Chỉ có ba người đứng ở sau ghế vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

“Hi hi.” Gương mặt tuần tú của Lăng Thánh Quân nhất thời lộ ra nụ cười vui vẻ, ánh mắt tà ác liếc về căn phòng đen tối kia, hắn tin tưởng. . . lúc này Dạ Thiên Ưng vẫn đang nhìn hắn biểu diễn cái gì ?! Đại khái có thể đoán ra, biểu lộ của Dạ Thiên Ưng nhất định là đang mỉm cười.

Đúng như Lăng Thánh Quân dự đoán, biểu hiện trên mặt của Dạ Thiên Ưng trông rất hài lòng, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Cùng lúc đó, ‘dục vọng’ trong miệng cô gái cũng từ từ lột xác thành một “vật to khổng lồ”, cho đến khi cái miệng nhỏ của cô ta không còn ngậm được nó nữa, cô ta mới từ từ nhả nó ra, đứng dậy toan tính đóng cửa sổ lại.

Dạ Thiên Ưng đang ngồi trên ghế sofa, tròng mắt sâu sa, chợt hắn vươn cánh tay túm lấy tay của cô gái, dùng giọng điệu lạnh lẽo ra lệnh: “Tôi thích nghe tiếng gào thê thảm của đàn ông, cùng với tiếng rên rỉ thỏa mãn của đàn bà !”

“Nhưng. Nhưng.” Cô gái khổ sở nhìn theo ánh mắt của Dạ Thiên Ưng liếc ngoài cửa sổ

Đột nhiên ánh mắt hắn trầm xuống, cô gái không khỏi rung mình, ngoan ngoãn đi tới trước mặt hắn, nhấc váy lên, nâng người chuẩn bị ngồi lên người hắn.

Hai chân cô dẹt ra hồi lâu, vẫn chưa có ý định “ngồi xuống”.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô, đối mặt với “dục vọng khổng lồ” của Dạ Thiên Ưng, cô đương nhiên rất sợ.

Hắn bắt đầu mất hết kiên nhẫn, thử nghĩ mà xem, vừa rồi chỉ mới cùng con bé kia thực hiện được nửa công đoạn, cho dù dự vọng có thể kiềm chế, nhưng mà khoái cảm vẫn đang thiêu đốt khắp người.

Hành động như có như không của cô gái liên tục cọ sát vào hạ thân hắn, khiến ‘ham muốn’ của hắn ngóc đầu dậy. Nếu cứ như vậy mà ngừng, làm sao có thể ?!

Hai mắt hắn âm u, không chút dịu dàng vươn tay, dùng sức đè vai cô gái

“A ——”

23. Chương 23: Phô Bày Kịch Tình

Edit: An Lương

Tiếng kêu thảm thiết của cô gái vang vọng khắp căn phòng, tất cả mọi người ở trong đại sảnh đều nghe được, nhưng chẳng một ai dám liếc mắt về căn phòng đó, bởi vì ai ai cũng biết đại ca của bọn họ đang làm gì.

Tình cảnh này xem ra đã đáp ứng được tâm nguyện của Dạ Thiên Ưng. ‘Khúc hòa tấu trộn lẫn tiếng rên rỉ của đàn bà và đàn ông’.

Vì không có “màn dạo đầu”, cơ thể cô đau đớn kịch liệt. Đôi tay cô gắt gao giữ chặt bả vai hắn, môi cô cắn chặt, thân thể tạm thời ngừng lại.

“Bốp!” Một bạt tai nặng nề rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, cô thoáng sửng sốt, nhìn ánh mắt âm tàn lạnh lẽo của hắn, lúc này mới biết rằng mình sai phạm, móng tay cô đang cắm sâu vào da thịt hắn.

“Xin Xin lỗi.” Cô vội vàng buông lỏng tay ra.

Thần sắc đông lạnh của Dạ Thiên Ưng lúc này mới từ từ chuyển biến: “Chẳng lẽ cô cứ ngồi yên đấy sao ?!” Ánh mắt của hắn liếc qua thân thể cô.

Cô mơ hồ hiểu được ý tứ của hắn, cắn chặt môi dưới, kềm chế đau đớn từ từ cử động.

Mặc dù hành động đáp trả kia của cô cũng không làm hắn hài lòng, ngược lại còn khiến hắn khôi phục bộ dạng lạnh lẽo, chú ý động tĩnh phía ngoài.

Chỉ một lát sau, hai gò má cô đã ửng hồng, thân thể càng ngày càng nóng, đau đớn đáng sợ như tê liệt cũng bị từng trận khoái cảm thay thế.

“Ư . . . ưm.” Từng tiếng rên rỉ trầm thấp phát ra từ khe miệng nhỏ nhắn, thân thể cô kịch liệt đung đưa giống như là đang khiêu vũ, mái tóc dài không ngừng tung bay.

Đôi mắt đẹp khẽ khép hờ, trên miệng gấp gáp mở lời: “Anh Thiên Ưng, anh Thiên Ưng, em thật ngưỡng mộ anh.” Dứt lời, cô liền muốn hôn vào môi hắn.

Tuy nhiên

“Cô che mắt tầm nhìn ngoài kia của tôi.” Hắn lạnh lùng đẩy đầu cô ra, trên mặt tỏ vẻ không vui.

Biết mình tự tìm lấy xấu hổ, cô chủ động đắm mình vào trong dục vọng, ra sức hưởng thụ nhục cảm do người đàn ông anh tuấn mang lại. . .

24. Chương 24: Hướng Tới Nhật Bản

Dạ Thiên Ưng vốn chỉ chuyên chú vào màn trình diễn ở ngoài đại sảnh, tiếng hít thở từ từ dồn dập, gương mặt tuấn tú luôn duy trì vẻ tỉnh táo dần dần trở nên sắc hồng.

Hắn đột nhiên vươn tay ôm lấy vòng eo của cô gái, thân thể chợt dừng cử động.

Theo tốc độ càng lúc càng nhanh của hai người, ước chừng mấy phút sau, cô gái thốt lên van nài: “Thiên Ứng, anh đợi đã, chờ em một chút.”

Nghĩ Dạ Thiên Ứng là ai ?! Phụ nữ đối với hắn chỉ là công cụ phát tiết, sao có thể bắt hắn “săn sóc” đợi cho đối phương đạt đến cao trào ?!

Hắn gầm nhẹ một tiếng, mầm móng dục vọng trút hết vào trong người cô. Về mặt cô có phần luyến tiếc, rõ ràng chưa được thỏa mãn, e dè rời khỏi thân thể hắn, ngã xuống một bên ghế salon.

Dạ Thiên Ứng không hề nghỉ mệt, nhanh chóng sửa sang lại trang phục, đưa tay rút một xấp chi phiếu từ trong túi áo ra, tiện tay viết 20 vạn, ném thẳng vào người cô gái.

Cô ngược nhìn hắn Hai mắt tràn đầy sung sướng: “20 vạn ?!”

Hai mắt hắn chợt phát sáng, lạnh lùng nói: “Nếu như không cẩn thận để mang thai, cô biết giải quyết thế nào rồi chứ ?!”

Cô lập tức hiểu ý hắn, đồng thời gật đầu một cái.

Đúng lúc này, Hàn Tuấn Hi bước nhanh vào căn phòng nhỏ, thấy vậy cô gái vội vàng kéo váy đang giắt bên hông xuống, gương mặt thoáng cái đỏ ửng.

Nhưng Hàn Tuấn Hi không giống với những đàn em khác của Dạ Thiên Ứng, hắn đối với mấy loại phụ nữ tự “bán mình” không có hứng thú. Mắt hắn không hề nhìn đến cô gái trên ghế sa lon, về mặt lạnh lùng đi tới: “Thiên Ứng, máy bay đi Nhật Bản đã sẵn sàng.”

Chỉ một thoáng sau, tròng mắt của Dạ Thiên Ứng mở to, là do trạng thái mới vừa lên đỉnh nhất thời thỏa mãn trở nên hưng phấn.

“Ừ.” Mím cười gật đầu, đang định cùng Hàn Tuấn Hi rời đi.

Cô gái ngã người trên ghế salon đột nhiên kéo tay hắn lại: “Anh, người ta cũng muốn đi.”

Hàn Tuấn Hi ở một bên thấy vậy, con ngươi chợt trở nên âm u, hờ hững rời khỏi căn phòng.

“Ha-ha-ha” Dạ Thiên Ứng phát ra tiếng cười lạnh nhạt, vung tay lên tát một cái vào mặt cô gái: “Đừng tưởng rằng ngủ cùng tôi một lần thì tự cho rằng mình là người phụ nữ của tôi !”

25. Chương 25: Chờ Tôi Trở Lại

Mọi người thường đồn rằng, Dạ Thiên Ứng “cứng chiu” phụ nữ tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai. Bởi vì người mà hắn tiếp nhận phải là người có một tấm thân trong trắng, nếu không cho dù là người đẹp đến đâu hắn cũng không muốn.

Vì muốn theo đuổi một tình dục hoàn mỹ, nên khi quan hệ hắn sẽ không dùng biện pháp tránh thai. Hơn nữa cũng không để bất kỳ cô gái nào trở thành bạn gái của mình. Phụ nữ đối với hắn chỉ là công cụ phát tiết, nhưng vẫn có nhiều phụ nữ như con thiêu thân lao vào tiếp cận với hắn !

Mà cô gái hôm nay đã là người thứ hai rồi ! Tất cả chỉ vì.

Tiền, từ trước đến giờ hắn đối với phụ nữ đều rất hào phóng, làm việc không cần dài dòng dây dưa.

Chỉ cần “xong chuyện”, mười vạn là “giá quy định”, một khi hắn phát tiết ở trong cơ thể của họ, giá tiền sẽ tăng gấp đôi. Ngày sau gặp lại, cũng chỉ như hai người xa lạ.

Cho nên, các cô gái thường hay lợi dụng số tiền này, sau đó tiếp tục tái tạo ‘màng trinh’, một là ra ngoài dụ dỗ những kẻ không hiểu biết tình trường, hai là từng được thỏa mãn với người cầu toàn như hắn !

Cũng đừng vọng tưởng dùng “tâm thân trong trắng” tới lừa gạt hắn, một khi bị hắn phát hiện, kết quả cực kỳ thâm hiểm !

Dạ Thiên Ứng nhanh chóng rời khỏi căn phòng, thời điểm đi ngang qua đại sảnh, kẻ phản bội kia đã bị Lăng Thánh Quân hành hạ đến chết.

Thấy cảnh máu tanh này, hắn chỉ lạnh lùng cười, tàn nhẫn đạp lên thi thể kia, đi lên tầng thượng của hộp đêm.

Trên sân thượng đã có máy bay trực thăng đợi sẵn, hắn mang theo bốn thuộc hạ trung thành nhất, ngoài ra còn có một người trong tổ chức, dùng để điều khiển chiếc trực thăng bay thẳng về hướng Nhật Bản.

Chiếc trực thăng chậm rãi cất cánh, ánh mắt lạnh nhạt vô tình liếc về tầng hai của hộp đêm, trong đầu không khỏi nghĩ đến.

Khóe miệng hắn từ từ nâng lên, một nụ cười nhàn nhạt nhưng chất chứa sự dụ dỗ, hắn nhẹ giọng nói: “Chờ tôi trở lại !”

=====

26. Chương 26: Thu Mua Công Ty

Edit: An Lương

Chiếc trực thăng xuất phát từ Đại Lục bay suốt đêm, đến sáng sớm ngày thứ hai thì đến được tầng thượng của tòa cao ốc công ty điện tử Sony tại Nhật Bản.

“Tuấn Hi cùng Thánh Long đi theo tôi, những người còn lại ở bên ngoài cao ốc đợi tôi được rồi.” Dạ Thiên Ứng lạnh lùng nói, sau đó nhận lấy sấp tài liệu từ trên tay Hạ Uyển Uyển mang theo hai người kia cùng đi vào trong.

Hắn trực tiếp đẩy cánh cửa của căn phòng ở tầng cao nhất ra.

Nội thất bên trong phòng họp rộng rãi, có ba người đàn ông khoảng năm, sáu mươi tuổi, bọn họ thấy Dạ Thiên Ứng tiến vào, trên mặt có phần khựng lại.

“Thật ngại quá.” Khóe miệng khẽ nhếch, không nhanh không chậm ngồi vào vị trí trên cùng của phòng họp: “Bởi vì vướng mắc chút chuyện với phụ nữ nên tôi tới trễ một chút, mong các vị tiền bối thông cảm.”

Ngữ điệu cực kỳ vô lễ, ẩn chứa mùi vị khiêu khích.

Hàn Tuấn Hi đứng ở phía sau, dùng tiếng Nhật lưu loát phiên dịch lại: “ , .”

Ba người đàn ông lớn tuổi kia lần lượt liếc nhau, trong đó có một người mang đậm phong cách khí khái của người Nhật, ông khẽ nhíu mày, bất mãn thúc giục: “Được rồi, được rồi. Người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, mau đưa ra hợp đồng đi !

“Ha ha.” Dạ Thiên Ứng chậm rãi giơ tay lên, Lăng Thánh Long ở sau lưng liền đem một tờ tài liệu đưa tới.

”Vèo” một tiếng, tài liệu theo mặt bàn trượt đến trước mặt ông bác kia, hắn cao ngạo ngẩng đầu.

“Ai, tôi thật sự vô dụng!” (, !”) Ông ta không cam lòng thốt lên, sau đó liền ký tên mình vào bản văn kiện.

“A.”

Nghe ra giống như mấy tên thương nhân Nhật Bản này đem phần sản nghiệp đã kinh doanh mấy đời của họ để thua vào một tay xã hội đen của Trung Quốc là uất ức lắm.

Vậy thì

Hắn nhất định phải bắt họ tâm phục khẩu phục: “Lão già xấu xí, biết tại sao sản nghiệp của các người lại bị một tên oắt con như tôi thu mua không ?!”

27. Chương 27: Người Đàn Ông Dã Tâm (i)

Mặc dù lời nói của hắn khiến ba lão già kia nghe không hiểu, nhưng cũng có thể cảm nhận được hắn đang chửi mình.

Cười một tiếng, hắn chậm rãi đứng dậy, đôi tay đút vào túi quần, đi tới trước cửa sổ lớn bên trong phòng họp.

Đăm chiêu nhìn ra ngoài, xuyên qua tòa cao ốc 50 tầng này của tập đoàn Sony vừa đúng có thể nhìn thấy phía xa xa kia một tòa cao ốc so với tòa nhà này còn hoa lệ hơn.

Hai mắt hắn chợt phát sáng, trông mắt như bị một tầng sương mờ bao phủ: “Bởi vì các người quá nông cạn, công ty kinh doanh cả mấy thập niên mà chỉ khoanh vùng đào tạo ở mỗi Nhật bản.”

“Thật tiếc. . .” Nhẹ nhàng lắc đầu, không kiên nhẫn lắc lắc ngón tay, xoay người ngẩng nhìn tòa cao ốc mới vừa liếc mắt qua kia: “Còn chưa đủ ! Các người thấy nơi đó không ?!”

Ba ông lão nhìn về hướng ngón tay hắn chỉ, miệng đồng thanh la lên: “Chính . . . Chính phủ ?!”

“Ừ hử!” Nụ cười quỷ dị xuất hiện trên mặt hắn, hai vai khẽ rung, hắn khẽ gật đầu, chậm rãi xoay người độc đoán nhìn về ba vị tiền bối: “Hùng mạnh nhất vẫn là chính trị, chỉ có chen chân vào giới chính trị, công ty này sẽ được liệt vào hàng Top của thế giới tư bản !”

Hắn ta rốt cuộc bao nhiêu tuổi đời ?!

Hắn ta rốt cuộc bối cảnh ra sao ?!

Hắn ta có biết tiếng Nhật hay không ?!

Tại sao người như hắn ta nhìn sơ qua chỉ tầm hai mươi mấy tuổi đầu lại có tầm nhìn xa như vậy ?!

Tại sao một đại ca của xã hội đen lại giống như có thân phận đặc biệt không thể xem thường ?!

Trên người của hắn, rốt cuộc có bao nhiêu bí ẩn đây ?!

Đối mặt với tham vọng và độc đoán của Dạ Thiên Ứng, ba ông lão nhất thời bị hắn thuyết phục, bọn họ dong ruổi thương trường nhiều năm, lần đầu tiên gặp một người có dã tâm lớn vậy !

Ba ông lão chợt đứng lên, trong đó có cả một người cứng đầu lúc nãy, ông ta nở nụ cười nhạt: “Cậu đúng là người có tham vọng cao !” (1 !)

Dứt lời, ba ông lão cùng nhau rời khỏi phòng họp, bỏ lại sau lưng là một tràng cười to của Dạ Thiên Ứng. . . .

28. Chương 28: Người Đàn Ông Dã Tâm (ii)

Trong phòng họp hoa lệ rộng lớn, lúc này chỉ còn lại ba người, Dạ Thiên Ứng, Hàn Tuấn Hi, và Lăng Thánh Long.

Nhìn bản hợp đồng đang bày ra ở trên bàn, không thể nghi ngờ dấu hiệu của một tên xã hội đen đang dần dần muốn bước chân vào giới thương nhân.

Hiện nay, hẳn có được một trong những tập đoàn lớn nhất Nhật Bản, việc hẳn muốn thống trị thế giới còn xa hay sao ?!

Chỉ một thoáng sau, con người âm u của Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Long tràn ngập kích động.

Xoay người, nhìn thấy tròng mắt ngấn lệ của hai người anh em, Dạ Thiên Ứng dịu dàng mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ bờ vai bọn họ: “Khóc lóc cái gì ?!”

“Thiên Ứng !” Hai người lần lượt liếc nhau, kích động ôm lấy Dạ Thiên Ứng, cực kỳ cảm thán nói: “Bọn em thật không nhìn sai anh !”

“Ha ha.” Nghe xong lời này, con người của hẳn trở nên ôn hòa, vỗ nhẹ lên sống lưng hai người kia, tự tin tươi cười: “Về sau, tôi sẽ cùng các cậu tạo nên một chỗ vững chắc trên thế giới này !”

Đúng vậy!

Bọn họ tin tưởng, bọn họ tin tưởng người trước mặt mình tuyệt đối có thể biến mục nát thành thần kì, bọn họ càng tin tưởng hẳn sẽ thay đổi số phận của mọi người ở trong tổ chức !

“Ừ !” Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Long kích động gật đầu, theo Dạ Thiên Ứng rời khỏi phòng họp.

Khi đi ngang qua sân thượng của tầng 50, Dạ Thiên ứng chậm rãi bước ra ngoài.

Nhìn về tương lai của Nhật Bản, tầm mắt hẳn phóng ra xa, cố gắng nhìn xa hơn, lớn tiếng rống lên một câu: “Nhật Bản! Dạ Thiên Ứng ta đã trở về !” Ánh mắt sâu xa của hẳn hiện rõ độc đoán đầy uy nghiêm.

Vươn tay, với ra ngoài, tự tin giống như một tay nắm được toàn bộ thế giới.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, cơ hồ cả nước Nhật Bản bị hẳn giẫm đạp dưới chân.

Gương mặt tuấn tú của hẳn vô cùng oai phong, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh lúc nhỏ

Đột nhiên, khuôn mặt đẹp trai quay về trạng thái ban đầu, chất chứa thần thái phẫn hận, mày khẽ cau lại, hẳn lạnh lùng nói: “Về sau cả Nhật Bản, thậm chí là cả thế giới đều bị Dạ Thiên ứng ta chà đạp dưới chân !”

Lời nói đầy khí phách của hẳn không hề khiến Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Long thắc mắc chút nào.

Vẫn là câu nói kia, bởi vì bọn họ tin chắc.

Bọn họ tin chắc, người trước mặt mình thực lực cỡ nào !

29. Chương 29: Những Tháng Ngày Cực Khó

Edit: An Lương

Ba người dùng thang máy của công ty từ từ đi xuống, khi thang máy xuống đến tầng 28 thì chợt dừng lại.

Chỉ thấy hai nhân viên của công ty đứng ở bên ngoài thang máy ngăn cả người, nhìn lên nhìn xuống đánh giá ba người bên trong thang máy, sau đó chậm rãi đi vào.

Cửa thang máy đóng lại, hai người nhân viên bàn luận xôn xao.

“Cậu biết không, nghe nói công ty chúng ta bị một tên xã hội đen thu mua rồi.” (, 1
.”)

“Ừ, nghe đồn hẳn ta xuất thân từ tay côn đồ, không biết hẳn làm cách nào mà thu mua được nhỉ !” (, , , !”)

Lăng Thánh Long trước nay luôn là người hiền hòa nhất tổ chức, nghe xong đoạn đối thoại kia, lòng bàn tay hẳn siết chặt lại, mặt nổi gân xanh.

“Khụ. . . .” Dạ Thiên Ứng ở một bên nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo không nên manh động.

Xác thực, hai tên nhân viên này nói không sai.

Dạ Thiên Ứng nguyên quán tuy ở Trung Quốc, nhưng lại sinh ra ở Nhật Bản. Khi hắn còn nhỏ, gia cảnh túng quẫn, trở thành du côn đầu đường xó chợ là chuyện hiển nhiên.

Sau cái chết của cha mẹ, hắn biến thành cô nhi, lang thang khắp phố, bị người xung quanh liên tục chế nhạo. Cuộc sống sinh hoạt nghe chữ hàng ngày bám lấy số phận dai dẳng của hắn cho tới sau này!

Bị bức bách đến đường cùng, hắn bắt đầu rời khỏi Nhật Bản, liên tục vất vả kiếm đường mưu sinh bên phía Đại Lục!

Có lẽ bản thân hắn sinh ra đã có khí chất vương giả. Vừa đến Đại Lục không lâu, dựa vào trí thông minh của mình, thu nhận được nhiều anh em, cướp đoạt địa bàn kẻ khác.

Hàn Tuấn Hi, Lăng Thánh Long, Hạ Uyển Uyển, Lăng Thánh Quân có bối cảnh thân thế tương tự như hắn, cũng từng bị người ta khi dễ.

Đại khái là lúc hắn mười ba tuổi, bọn họ đã có cơ hội gặp nhau. Sau đó năm người họ cùng nhau đồng lòng, không ngừng trải qua cuộc sống dâm chém dẫm máu.

Năm mười tám tuổi, Dạ Thiên Ứng từng bước trở thành đại ca của một băng nhóm xã hội đen. Năm hai mươi tuổi hoàn thành thống nhất toàn bộ xã hội đen ở Đại Lục, nhưng hắn biết, những tháng ngày này không thể kiếm sống lâu dài, cuối cùng đành phải quyết định gác kiếm, đưa anh em ở trong tổ chức hưởng tới những ngày tươi đẹp hơn.

Đúng vậy, kinh doanh chính là lựa chọn tốt nhất!

Năm hai mươi hai tuổi, hắn bắt đầu nghiên cứu về lĩnh vực kinh doanh, sau 2 năm liền tìm hiểu, chính là lúc này, hắn đã thành công thu mua công ty điện tử số một Nhật Bản!

Cho nên, khi Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Long nhìn thấy phần hợp đồng đó, mới có thể kích động đến vậy.

Bởi vì cuộc sống trước kia của bọn họ có biết bao nhiêu cực khổ, có biết bao nhiêu u ám chỉ có bọn họ mới biết! Cuối cùng thì mây mù cũng hóa thành trời êm biển lặng rồi, chỉ là. . . . đối với hiện tại, hắn vẫn cảm thấy chưa đủ.

Hắn vừa mới nhắc đến chính trị, cũng là mưu đồ của hắn từ lâu. Dù sao thì, quyền lực chân chính, làm ăn chân chính mới là kế hoạch để thao túng cả quốc gia này! Đây chính là lời nói của ông lão kia khi đánh giá về Dạ Thiên Ứng, hắn tuyệt đối là người có dã tâm lớn!

Bên trong thang máy, hai nhân viên kia đàm luận to nhỏ về thân thế của Dạ Thiên Ứng, hai người khác ở phía sau là Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Long vô cùng tức giận!

Xã hội đen thì sao ?!

Tên côn đồ thì thế nào ?!

Bọn họ bây giờ đã gác kiếm, muốn trở thành người tốt cũng khó như vậy ?! Lẽ nào phải truy hỏi tận cùng về lai lịch quá khứ, mới thỏa mãn đức tính tò mò ?!

Nhưng Dạ Thiên Ứng thì ngược lại, đối mặt với những dư luận về mình, hắn luôn tỏ ra bình tĩnh. Cười nhạt, tiến lên phía trước hai bước, hỏi: “Các vị. . . . là đang nói tôi sao ?!” (“ ? ?!)

30. Chương 30: Chủ Tịch Dạ

Khi hai nhân viên kia nghe xong câu hỏi ôn hòa của Dạ Thiên Ứng, sống lưng không khỏi tê buốt. Có ai nghĩ tới, du côn đường phố trong lời đồn, lại có phong cách cao quý, vẻ bề ngoài anh tuấn như thế ?! Bọn họ thật không thể tin, người đàn ông tài trí này lại là đại ca của một băng nhóm xã hội đen ?!

“Vâng. Thật, thật xin lỗi, chủ tịch Dạ. ” (. , ...) Hai nhân viên nam vội vàng nói xin lỗi với Dạ Thiên Ứng.

“Đình đông” , thang máy dừng lại ở tầng một, Dạ Thiên Ứng cười nhẹ, ưu nhã lắc lắc tai, bày tỏ mình cũng không ngại.

“Phù.” Hai nhân viên nam nhất thời thở phào, cảm thấy chủ tịch quả là con người cao quý, hơn nữa còn rất rộng lượng.

Ngay khi Dạ Thiên Ứng ra khỏi thang máy, nét mặt ôn hòa thoáng chốc trầm xuống.

Hắn khẽ quan sát, tay hơi giơ lên, Hàn Tuấn Hi đi phía sau lưng hiểu ý, lách người vội vàng rời đi.

“Dạ tiên sinh, ngài bây giờ đã là người đứng đầu trong giới thương nhân Nhật Bản, đồng thời cũng đang nắm quyền cao nhất ở tập đoàn Sony, ngài có lời gì muốn phát biểu hay không ?!”

Khi Dạ Thiên Ứng ra đến cửa chính tòa cao ốc, đèn flash không ngừng sáng lên, các ký giả ùn ùn kéo tới.

Lăng Thánh Long hộ tống ở một bên, đưa tay chắn trước người hắn, ngoài cửa Hạ Uyển Uyển cùng Lăng Thánh Quân chờ đợi đã lâu, thấy thế cũng chạy tới cản đường của đám ký giả.

Đám ký giả không những không lui lại, vẫn như cũ đua nhau đưa ra các câu hỏi khác.

Trong suốt sự việc đang diễn ra, hắn vẫn duy trì vẻ mặt cao quý, nụ cười ưu nhã. Một nhóm ký giả nữ ở cửa bên kia nhìn thấy chủ tịch tập đoàn đa quốc gia không ngờ đẹp trai đến thế, suýt nữa ngã ngồi xuống đất.

Cầm thon, sống mũi cao, đôi môi mỏng như cánh hoa, khi khoe miệng cười lại quyến rũ mê hồn. Vẻ mặt lạnh tanh cùng những đường nét kia kết hợp lại, trở nên hoàn hảo vô cùng. Hắn giống như vị thần Apollon, khiến tất cả phụ nữ mê mẩn, rất nhiều cô gái tìm cách để tiếp cận hắn, bởi vì phong cách của hắn làm cho người ta khó lòng kháng cự.

“Chủ tịch Dạ, về sau ngài sẽ định cư ở Nhật Bản sao ?!” (, ?!)

“Chủ tịch Dạ, ngài.” (, ...)

“Chủ tịch Dạ.” (.)

Đối mặt với các câu hỏi của đám ký giả, Dạ Thiên Ứng không hề trả lời bất kỳ câu hỏi nào.

Hắn tao nhã nâng cánh tay, liếc nhìn chiếc đồng hồ bạch kim ở cổ tay, con người nhất thời khép hờ, khoe miệng khẽ cong.

”—— Phịch ——“

31. Chương 31: Cô Gái Quan Trọng

Âm thanh phịch phịch liên tiếp phát lên khiến các ký giả đồng thời chú ý, bọn họ không ngừng tìm kiếm nguồn gốc của tiếng động kia.

“Á — á ——” Đột nhiên một nữ ký giả gào thét thật to, cách đó không xa là hai thi thể đầm đìa máu tươi.

Hai xác chết này có lẽ rơi từ tầng cao nhất của tòa cao ốc, dưới đất lênh láng vết máu, dường như bọn họ đã tử vong trước khi tiếp đất.

Thấy thế, các ký giả nhanh chóng bu quanh hai xác chết, không ngừng chụp hình, quay phim lia lịa.

Tranh thủ thời cơ các phóng viên đang lộn xộn, Dạ Thiên Ứng mới thuận lợi đi khỏi hiện trường, hẩn hướng về phía chiếc xe đang chờ đợi mình.

Khi hẩn đi tới cửa xe, một tên cận vệ vội vàng kéo cửa, một mực cung kính nói: “Dạ Đế, xin. . . .”

‘Bốp’, còn chưa kịp nói hết lời, tên cận vệ đã bị hẩn hung hăng tát một bạt tai, nét mặt hẩn trở nên âm trầm.

“Vâng. Thật xin lỗi, mời Đồng Sự Trưởng lên xe!” Tên cận vệ cuống quýt nói xong, run rẩy kéo cửa xe ra.

Thấy vậy, lúc này hẩn mới hài lòng ngồi lên, chiếc xe Lincoln hào nhoáng trắng lẹ.

Đứng sau lưng hẩn là Hạ Uyển Uyển, Lăng Thánh Long cùng Lăng Thánh Quân đồng thời cũng ngồi vào xe.

Ước chừng 2 phút sau, Hàn Tuấn Hi từ trong cao ốc đi ra, trực tiếp vào xe của Dạ Thiên Ứng.

“Không tệ, thật giống với thời gian dự đoán của tôi.” Chợt hẩn nở ra nụ cười khen ngợi. Khuôn mặt lạnh lẽo của Hàn Tuấn Hi tiếp nhận lời tán dương trong sự gượng gạo.

Từ trước tới giờ Dạ Thiên Ứng rất ít khen ngợi người khác, đối mặt với việc này, Hàn Tuấn Hi tỏ ra vui sướng.

Xe từ từ khởi động, hẩn lạnh lùng nhìn lướt qua hai thi thể kia. Rõ ràng là hai kẻ đã nói xấu hẩn ở trong thang máy! !

Chuông điện thoại di động chợt vang lên, Hạ Uyển Uyển từ phía sau lễ phép đưa tới cho Dạ Thiên Ứng.

Gương mặt đang mỉm cười bỗng chốc trở nên phẫn nộ khi nghe báo cáo của đầu dây điện thoại bên kia: “Mẹ kiếp, tụi bây là thứ rác rưởi, cả một cô gái cũng giữ không xong!”

Dứt lời, hẩn vung tay dùng sức ném chiếc điện thoại xuống đất, ‘bốp’ một tiếng, nâng tay hung hăng đập vào cửa kính xe.

Trong nháy mắt, cả mặt kính nứt toát như hình mạng nhện, vết máu theo gương thủy tinh tràn xuống dưới xe.

Người tài xế ngồi trước không ngừng run rẩy, bốn thủ hạ của hẩn ít nhiều có chút ngạc nhiên. Trong lòng bọn họ, Dạ Thiên Ứng đích thật là kẻ sát nhân máu lạnh, bộ mặt phẫn nộ chỉ dành riêng cho kẻ thù. Nhưng lần này thì khác. hẩn vì một cô gái mà giận tím mặt?

Bọn họ rất muốn biết, rốt cuộc cô gái kia chính là thần thánh phương nào? ? ?

Nhìn mu bàn tay của hẩn chậm rãi lan tràn vết máu, gương mặt âm trầm của Hạ Uyển Uyển cũng dần biến thành lo lắng. Cô kéo bàn tay đang rỉ máu, dùng khăn tay cẩn thận băng bó vết thương cho hẩn.

Đang lúc này, Lăng Thánh Long ở một bên không hiểu mở miệng: “Thiên Ứng, cô ấy rất quan trọng sao?”

Thoáng chốc, trong mắt hẩn hiện lên một màu xám xịt, trong đầu dần dần nhớ lại, gương mặt anh tuấn từ từ nhìn về phía ngoài cửa xe, đôi mắt trĩu mến mang theo khá nhiều nồng ấm, nhẹ giọng nỉ non: “Vô cùng quan trọng!”

32. Chương 32: Lựa Chọn Chạy Trốn

Trải qua một đêm giày vò, Ngô Hiểu Dao. thở phì phò ở trên giường. Cô lười biếng ngồi dậy, ngáp một cái thật to, dịu dàng dụi dụi mắt, sau đó nhanh chóng nhìn nhìn chung quanh. Cô hung hăng lấy hai tay vỗ mặt mình: “Trời ạ, giờ này mà mày vẫn còn ngủ được?!”

Đêm qua, sau khi hắn ta bỏ đi, cô khủng hoảng đến nỗi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Bây giờ tỉnh lại, cô vẫn còn cảm giác tim đập thình thịch, lòng dạ rối bời. Hiểu Dao dáo dác nhìn quần áo rách nát trên người, suy nghĩ một chút về chuyện đêm qua, trí nhớ đứt quãng ùng ùng quay về.

Đúng rồi, ngày hôm qua cô đã xúc phạm với nhân vật VIP, gì nhỉ, dường như người ta gọi hắn bằng
. . Dạ, Dạ Thiên Ưng! Đúng! Là hắn, hắn chính là đại ca của một băng nhóm xã hội đen! ! !

Có lẽ là do tàn dư của rượu, cô cũng không nhớ rõ lắm, thứ duy nhất nhớ được chính là chuyện cô và hắn ở trong căn phòng này.

Ngô Hiểu Dao, làm thế nào? Phải làm thế nào đây?? Đầu óc cô nhất thời hỗn loạn, tay cầm mền quần khắp người, nhẹ nhàng bước khỏi phòng ngủ, nhanh chóng đi tới phòng khách.

Vươn tay, ngó dáo dác bên ngoài cửa phòng.

Trời ạ! !

Ngoài cửa còn có hai tên cận vệ to lớn đứng canh, cô vội vàng đóng cửa lại, mồ hôi trên trán nhiều nhãi chảy xuống. Cảm giác này giống như con kiến bò trên chảo dầu, không ngừng đi đi lại lại nghĩ cách.

Tình thế này lẽ nào mình bị bắt nhốt tại đây?! Rốt cuộc là hắn ta đi đâu, nếu trở lại sẽ không thủ tiêu mình chứ?!

“Ôi. . . .” Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn liền trở nên sợ hãi, thần sắc u ám, đôi mắt to tròn bắt đầu ngấn lệ.

Ánh mắt cô vô tình nhìn về phía cửa sổ phòng khách, trên mặt hạ quyết tâm, nhất định phải chạy trốn nơi này!

Bây giờ đang là mùa đông, quần áo trên người mặc dù rách nát, so với chết cóng còn hơn chết nhục. Được rồi, Ngô hiểu Dao, cố lên!!

Cô rón rén mở cánh cửa sổ, liếc nhìn xuống lầu dưới.

Đây là một con hẻm nhỏ thừa thớt người ở, cô khẽ nhắm mắt, yên lặng cầu nguyện, đồng thời đem cái mền quần chật trên người, theo đường ống ngoài cửa sổ tuột xuống.

Thoạt nhìn thì có vẻ thuận lợi, nhưng khi tâm trạng cô ổn định nhất thì chợt có chuyện xảy ra.

‘Soạt’ một tiếng, cái mền trên người Hiểu Dao dọc theo đường ống bị mắc kẹt lại, cả người cô ngã nhào xuống đất.

=====

33. Chương 33: Giúp Người Gặp Nạn

Nhất định là ông trời đang muốn làm khó cô, nên mới dày dạn cô xui xẻo thế này!

Đầu tiên là bắt gặp bạn trai bắt cá hai tay, cô mới điên khùng trả đũa hắn, vô tình chọc giận đại ca của một băng nhóm.

Muốn chạy trốn? Kết quả thân thể ngã nhào xuống đất, đến cả cái mền dùng để cứu nạn cũng mắc kẹt ở trên đường ống, chuyện này không phải xui xẻo thì chính là bị ma ám vào người. Chẳng lẽ ông trời bắt cô phải bán thân để chạy trốn sao?!

Làm sao đây?! Điều này thật sự khiến cô mất mặt!

Chính mình gây nên hậu quả, nếu gọi cảnh sát thì khác nào cô bị điên, suốt cuộc đời này khó mà rửa sạch thể diện!

Không được, mình cần phải trốn thoát khỏi đây, ngộ nhờ bị bọn họ tóm được lần nữa, nếu bị giết thì cũng phải ở trong bộ dạng chính chu, cứ bán khỏa thân thể này mà bị tung lên mặt báo, than ôi nhục nhã ê chề.

Hai tay cô khoanh trước ngực, kiên nhẫn chống chọi cơn lạnh mùa đông, cả người co rúc ngồi ở chân tường, toàn thân không dám cử động. Cô khao khát có một người nào đó tốt bụng đi ngang qua, đưa ỉnh một bộ quần áo. Người khác thì muốn xin tiền, còn cô lại ước ao có bộ quần áo, cuộc đời này thật lắm tréo ngoe?!

Lại nói, ở nơi hẻm nhỏ không thấy cả một bóng chim, lý nào sẽ có người xuất hiện?! Mà nếu có đi nữa, thể nào cũng là tay sai của tên hèn hạ kia.

Hiếu Dao bơ vơ một mình trong đầu không khỏi nghĩ tới viễn cảnh ‘mơ mộng’.

Trên đời này đúng là lắm chuyện tình cờ, ở một nơi thừa thớt mà cũng thành linh có người xuất hiện. Lẽ nào đây chính là ước nguyện cô được trời cao ban tặng? Hay là, giữa bọn họ có duyên phận gì chăng?

Hiếu Dao vui mừng phát khóc, vui mừng không phải vì người đàn ông kia xuất hiện, nội tâm cô lúc này rõ ràng kích động, toàn thân lạnh rung, không dám ngẩng đầu nhìn đến hắn ta một cái. Lúc hắn ta dừng chân ở trước mặt cô, trái tim cô như muốn nhảy ra ngoài, nhiều lắm trong đầu cũng sợ hắn là người xấu, biết đâu thời khắc này mới là xui xẻo nhất!

Đột nhiên, hắn đem áo khoác trên người cởi ra, dịu dàng trùm lên người cô.

Toàn thân cô run lên, cả người ngây ngẩn nhìn hắn, hồi lâu cô mới dám dùng ánh mắt cảm kích ngẩng đầu tỏ vẻ biết ơn.

Dáng người hắn vạm vỡ to lớn, chỉ ít cũng cao tầm một mét tám, gương mặt anh tuấn giống như điêu khắc từ trong tranh vẽ, hai hàng lông mày rậm rạp, sống mũi cao thẳng gọn gàng, làn da trắng sáng, ánh mắt thoáng hiện tia u sầu

Ở nơi này, nhìn hắn giống như một vị hoàng tử trong truyện cổ tích vừa từ trong sách bước ra, ưu tư lại càng thu hút ánh mắt người khác!

Hai gò má cô lập tức ửng hồng, căn bản không biết là do cảm kích ông trời hay vị hoàng tử đang đứng trước mặt.

Mỗi cử động của hắn giống như một chiếc lò than sưởi ấm nỗi lòng của cô trong ngày tuyết rơi, ấm áp mê hoặc lòng người: “Tôi. . . tôi. . .” Ấp úng thật lâu, cuối cùng bởi vì khấn trương thái quá mà cô có chút lấp bắp.

Người đàn ông đứng trước mặt cô, con người u buồn phát sáng, mang theo một chút dịu dàng.

Hắn cũng không nán lại lâu, đôi tay rút túi quần, cao ngạo xoay người rời đi.

34. Chương 34: Tình Bạn Bè

Nhìn người đàn ông kia rời đi, lại ngắm xuống chiếc áo trong người mình, lòng cô bỗng nhiên kích động, ánh mắt quyến luyến đuổi theo bóng hình hắn ta, cho đến khi hình bóng kia mất hút ở đầu căn hẻm, lúc này cô mới thu tâm mắt lại, ngửi ngửi mùi hương dễ chịu phảng phất từ trong chiếc áo.

“Nếu có cơ hội gặp lại, tôi nhất định nói lời cảm ơn với anh. . .” Bởi vì khi nãy cô quá khấn trương, đến tiếng cảm ơn cũng không kịp nói, rõ ràng cô vẫn còn vương vấn một chút tiếc nuối.

Dù sao thì, ở một nơi lạnh giá thế này, đây là lần đầu cô cảm nhận được tia ấm mặt trời ẩn mình ở trong mùa đông.

Tháng 12 năm nay thật lạnh, nó khiến trái tim người ta đóng cục, rò rỉ tạo thành lớp băng, mỗi một bước đi cũng thật khó khăn.

Bởi vì cô vội vàng chạy trốn, mà đến cả giày cũng không kịp mang, dưới mặt đất đầy tuyết hầu như in toàn dấu chân cô. Người đi đường khi nhìn thấy bộ dạng này của cô, không khỏi mở to đôi mắt, mang theo dấu hỏi ngạc nhiên. Thử nghĩ, nếu là người bình thường, liệu có ai dám bỏ chân trần đi trong đêm tuyết?!

Ngô Hiểu Dao vội vã cúi đầu thật thấp, sợ bị người khác nhìn thấy gương mặt của mình, nhưng trong lòng cô reo hò hân hoan, cũng bởi vì bộ dạng này vẫn đầy đủ quần áo. Cũng may là chiếc váy chưa bị tên kia xé rách. . .

Cô bước nhanh hơn, dùng tốc độ cực liệt chạy về phía trường học. Khi về tới ký túc xá, cả người cô như trút được gánh nặng, miệng thở phì phào.

“Dao Dao!” La Bích Nghi đứng ngồi không yên kêu to khi nhìn thấy Hiểu Dao trở về, cả người kích động khác thường. Ngày hôm qua, cô bị hai tên ‘trai bao’ đưa về, sau đó nghe họ thuật lại chuyện tình của Dạ Thiên Ứng và Ngô Hiểu Dao. Cô một mực cầu xin hai người kia cứu dùm bạn mình, nhưng mà bọn họ chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, hơn nữa còn tốt bụng khuyên cô không được trở lại nơi đó.

Trong phút chốc, cô cảm thấy thất vọng, liền nghĩ đến việc mình đã làm hại Hiểu Dao. Bạn bè chơi chung đã lâu, nay bạn mình gặp nguy hiểm, so với ai khác thì chắc cũng hiểu được tâm trạng rối bời của cô.

Cô luôn biết rằng Hiểu Dao là một người tốt, tính tình hoạt bát, thông minh lanh lợi, tâm hồn có chút hồn nhiên. Thế nên khi cô nghe được bạn mình thất tình, liền tức giận dẫn cô ấy đến hộp đêm để tiện trút giận.

Mới đầu Hiểu Dao còn cố chấp ngược ngồng sống chết không đi, nhưng sau khi được cô khuyên giải, mới đành lấy hết dũng khí đi đến quán bar.

Ai có thể đoán được.

Nếu như Hiểu Dao xảy ra chuyện gì, vậy cô khác nào ‘tội nhân thiên cổ’?!

“Dao Dao!” La Bích Nghi kích động ôm lấy Ngô Hiểu Dao, hai mắt ngập tràn áy náy: “Cậu không sao chứ?”

35. Chương 35: Hoa Đào Vẫn Như Cũ

Đối với Ngô Hiểu Dao mà nói, ở trường học này người tốt với cô nhất vẫn là La Bích Nghi. Nhớ ngày đó, cô lần đầu đến trường, bạn học chung quanh toàn xuất thân từ danh môn, quý tộc. Trái ngược với gia cảnh của bọn họ, cô bị bọn họ xem thường, chỉ có La Bích Nghi một lòng kết bạn với cô, hơn nữa còn đối xử với cô như người trong nhà.

Về chuyện gặp nạn ở hộp đêm ngày hôm qua, cô chỉ sợ Bích Nghi xảy ra chuyện vì bị mình liên lụy, bây giờ gặp được Bích Nghi, coi như cô thở phào nhẹ nhõm.

“Ha ha.” Cười nhạt, Hiểu Dao nhẹ nhàng lắc đầu: “Tớ không sao, xin lỗi, Bích Nghi à, làm cậu lo lắng rồi”

Haiz . . . Đúng là Hiểu Dao tốt bụng, La Bích Nghi khẽ nhúu mày, ngăn lệ vỡ nhẹ lên bả vai cô: “Đồ ngốc, người nên nói xin lỗi là tớ!”

“Bích Nghi.”

“Tốt rồi, chúng ta không nên đề cập đến chuyện đó nữa, tất cả đã qua rồi.” La Bích Nghi buông lỏng thân thể, lấy hai tay lau sạch nước mắt trên mặt, thoáng chốc trở nên tức giận: “Dao Dao, tớ vừa nhìn thấy Lam Cẩm Hiên cầm tay một cô gái trong trường học đi ra vườn hoa hẹn hò!” Khẽ cắn môi dưới, cô tiếp tục nói: “Nhìn đi, những chuyện này đều do anh ta gây ra, lần này cậu không thể bỏ qua cho anh ta! !”

Sau khi La Bích Nghi phẫn nộ nói xong, trong lòng cô thoáng hiện nỗi u buồn

Người con trai có tên Lam Cẩm Hiên chính là bạn trai trong hai năm qua của cô. Lúc ấy, cô vô tình bắt gặp bạn trai mình đi cùng người con gái khác từ trong khách sạn, cô một mực muốn làm rõ nguyên nhân, lại không ngờ anh ta không chịu thừa nhận, ngược lại còn hùng hồn biện minh chỉ là mua vui!

Trong cơn tuyệt vọng, cô đành phải khóc lóc kể lể với La Bích Nghi, kết quả là hai cô gái chạy vào hộp đêm chơi đùa.

Hiện tại thì sao, anh ta còn tệ hại hơn? Mang theo cô gái ấy tới hoa viên trường học?! Rõ ràng là muốn nói lời chia tay, còn cố ý làm tổn thương cô!

Ngô Hiểu Dao nhanh chóng thay quần áo, tức giận cùng La Bích Nghi đi khỏi ký túc xá, đi tìm Lam Cẩm Hiên tính sổ.

Khi bọn họ vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Lam Cẩm Hiên đang cầm tay người con gái kia nghênh ngang đi qua. Cảnh tượng này? Trường hợp này? Không phải nên buông tay cô gái kia ra để chạy lại giải thích với bạn gái mình sao?!

Lam Cẩm Hiên nhìn thấy sắc mặt đờ đàng sát khí của Ngô Hiểu Dao thì cả người hơi sửng sốt, bàn tay của anh ta vẫn không chủ động bỏ tay cô gái kia xuống.

Tốt, hành động này rõ ràng anh ta đang muốn tuyên chiến cùng cô!!

Tính cách của cô tuy bốc đồng, nhưng bản thân lại rất kiên cường, còn chưa đợi Lam Cẩm Hiên lên tiếng, liền hung hăng vươn tay tát vào mặt anh ta, lạnh lùng quát: “Chúng ta chia tay!”

36. Chương 36: Lòng Người Không Thể Đánh Giá Qua Diện Mạo

Bị đánh bất thành linh, Lam Cẩm Hiên giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ sờ gò má mình, mặt không cảm xúc gật đầu. Nói xong, liền kéo tay cô gái kia rời đi.

Thay đổi, mọi thứ đều đã thay đổi

Lời thề của bọn đàn ông đều đối trá!

Ngô Hiểu Dao và Lam Cẩm Hiên vốn học cùng trường từ thời cấp hai, nhưng đến khi cấp ba thì cô mới chú ý anh. Hầu như các bạn trong trường đều chế nhạo cô, dần dần cô tỏ ra ghét kẻ giàu có. Biết được Ngô Hiểu Dao ghét người có tiền, nên Lam Cẩm Hiên tìm cách tiếp cận, mỗi ngày còn giả vờ ăn mặc nghèo nàn nhờ cô dạy kèm.

Anh theo đuổi cô mất những hai năm, dần dà đợi cô có cảm tình với mình, thế là anh theo đà thuận nước đẩy thuyền, trực tiếp thổ lộ với cô.

Mới đầu khi cô biết anh giấu giếm thân phận để theo đuổi mình, cô cũng không định đồng ý, nhưng Lam Cẩm Hiên đối xử với cô quá tốt, khiến cô cảm động, vì vậy cô đành gật đầu đồng ý hẹn hò với anh.

Ban đầu, anh chiều chuộng cô vô cùng, thái độ chân thật, nhưng chỉ mấy ngày trước. Anh đột nhiên thay đổi, lạnh lùng, hơn nữa chẳng quan tâm cô.

Cho tới khi bị cô bắt gặp anh cùng người con gái khác ở trong khách sạn. Trùng hợp là, cô gái kia lại ở cùng anh ở trong hoa viên trường học.

Tình yêu đến như một kết thúc buồn, là cô quá mức tin tưởng anh, hay tình yêu này căn bản giả dối?

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của Lam Cẩm Hiên dần đi xa, nước mắt cô bất lực chảy xuống.

Bốn năm quen biết, hai năm tình yêu, cứ như vậy, bởi vì một người khác

=====

37. Chương 37: Chuẩn Bị Về Nhà

Phần II: Khúc dạo đầu bí ẩn

Hai năm sau.

Giữa trưa hè nóng bức, cũng là thời điểm tốt nghiệp tràn đầy ly biệt trong sân trường. Các bạn học nhìn nhau không ngừng rơi nước mắt, tình yêu, tình bạn, chưa gì chia xa.

Ở trường trung học, một khi đã tốt nghiệp, lần chia ly này mỗi người đều chọn ình một con đường riêng, hoặc là không còn gặp lại!

“Bích Nghi. Tớ sẽ nhớ đến cậu nhiều lắm.” Đôi mắt đầm lệ của Ngô Hiểu Dao ‘tí tách’ rơi xuống những giọt nước mắt.

Cô ôm chặt người bạn thân là La Bích Nghi, vẻ mặt tràn đầy thất vọng. Mặc dù cô là người Trung Quốc, nhưng lại sinh ra ở Nhật Bản.

Theo như ước nguyện của mẹ, cũng như mong muốn của mình, cuối cùng cô cũng đậu vào chuyên ngành chính trị ở Nhật Bản, đồng thời sẽ xa nơi này, xa người bạn thân thiết.

Ngày tháng còn có trăng tròn trăng khuyết, huống chi con người đánh mất niềm vui?! Với tình bạn ba năm nay, hai cô gái lưu luyến ôm nhau thật chặt.

Còn nhớ rõ hai năm trước, cô và Lam Cẩm Hiền vừa mới chia tay, trước diễn cảnh của cuộc sống, mỗi ngày cô đều nản lòng, dẫn đến tâm trạng ủ rũ. Lam Cẩm Hiền cũng vì chuyện này mà chuyển trường đi nơi khác. Chuyện thất tình đối với cô cũng không đủ kích bằng việc phải chia xa La Bích Nghi!

Không có quan hệ huyết thống, nhưng lại hơn hẳn tình thân chị em, bây giờ cô mới rõ được đạo lý này.

“Dao Dao, đừng khóc!” La Bích Nghi cũng không mạnh mẽ là mấy, ngược lại còn có ý định an ủi Ngô Hiểu Dao.

Ngô Hiểu Dao đích thị là cô gái kiên cường, bởi vì điều kiện chi tiêu ở Nhật Bản quá cao, mười mấy tuổi cô đã một thân một mình rời khỏi quê nhà, trở về Trung Quốc tự lập, sống ở đây chừng sáu năm trời, nhưng cô vẫn luôn diện đồ xuềnh xoàng, ăn uống cũng khá tiết kiệm. Bản thân cô lúc nào cũng sống vui vẻ, vì cô biết mình có một người bạn như La Bích Nghi, quả thật cô không hề muốn rời xa nơi này.

Nhưng mà. có bữa tiệc nào không tàn?! Cô phát phát tay cáo biệt La Bích Nghi, ngồi vào máy bay, bay tới Nhật Bản.

Khi chuyến bay bắt đầu cất cánh, lại một lần nữa cô rơi nước mắt. Có lẽ, đây chính là biểu thị của tuổi thanh xuân, có niềm vui thì phải lắm lúc xuất hiện nỗi buồn.

“Nhật Bản, tao đã trở về!” Vừa xuống máy bay, Ngô Hiểu Dao liền hưng phấn hô to một tiếng.

Dù sao thì sáu năm qua cô chưa trở về, vừa nghĩ tới sẽ gặp lại mẹ và ông ngoại, cũng coi như bao nhiêu đau khổ đều biến mất hết. Không sai, người ta nói, mất cái này tất có cái khác, không phải sao?! (Bỏ tay cô này =]])

Ngồi vào xe điện ngầm để trở về vùng ngoại ô của Tokyo, lòng cô không khỏi kích động, khát khao về lại nhà mình.

38. Chương 38: Cảm Giác Nhớ Nhà

Nhật Bản — Tokyo

Chính là nơi đắt đỏ nhất thế giới, tiếp tục giữ vững vị trí thành phố có chi phí sinh sống cao nhất, vật giá leo thang, cả một hơi thở nhỏ cũng liên quan tới tiền.

Ngô Hiểu Dao sinh sống ở vùng ngoại ô của Tokyo, tỉnh Kanagawa, thuộc vùng Kanto, đây là tỉnh có dân số đông thứ 3 tại Nhật Bản, sau Tokyo và tỉnh Osaka. Tỉnh Kanagawa không phải quá xa Tokyo, nhưng chi phí tương đối giảm đi rất nhiều.

Gia đình cô sống trong căn hộ ở Kanagawa với chi phí rất thấp. Nếu bạn đã từng xem qua Crayon Shinchan (*), trong đó có đề cập tới một căn phòng nhỏ của Nohara, thì đó chính là căn phòng của Ngô Hiểu Dao.

(*) Truyện tranh ‘cậu bé bút chì’

Căn nhà bao gồm một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng tắm, ước chừng khoảng 30 thước vuông mà còn phải sống chung với hai người nữa, không gian thật sự chật chội. Hiện giờ cô đã trở về, ba người lớn nhỏ chen chúc cùng nhau, haiz. Thật là!

Đã sáu năm không trở về nhà, nhìn gò má hóp lại của mẹ cùng với ông ngoại tuổi đã cao, cô nhất thời xúc động.

“Mẹ, ông ngoại, con đã về.”

Mẹ Ngô và ông ngoại đang ngồi bận rộn ở phòng khách thoáng chốc ánh mắt nhòe đi: “Dao Dao, sáu năm qua con sống tốt không?”

Ngô Hiểu Dao cười ngọt ngào, ngồi trên sofa nhỏ ở phòng khách: “Mẹ, con sống rất tốt, vô cùng vui vẻ.”

Đây chính là điều người con trong gia đình nên làm, tốt khoe xấu che. Cuộc sống thật sự thế nào, chỉ có mỗi mình cô biết.

Bạn học chế nhạo, bạn trai phản bội, suýt nữa còn bị người trong gang hồ cưỡng bức, điều khiến cô hạnh phúc nhất chính là gặp La Bích Nghi.

Cũng phải thôi, con cái xa nhà chỉ có cha mẹ lo lắng. Nhìn thấy con gái mình mạnh khỏe, bà biết rằng cô đã trưởng thành rất nhiều. Lúc đi cô chỉ cao có 1 mét 2, bây giờ đã tầm 1 mét 65, không chỉ đẹp hơn mà bộ dạng cũng khá chững chạc, đúng là thiếu nữ độ tuổi mười tám.

“Dao Dao, hôm nay mẹ sẽ nấu món mà con thích nhất. Nào, mau đi rửa tay rồi chuẩn bị dùng cơm.” Mẹ Ngô điềm đạm nói xong, Hiểu Dao cấp tốc chạy vào trong phòng vệ sinh.

39. Chương 39: Bắt Đầu Tìm Việc

Ngô Hiểu Dao thích nhất món gì? Thay vì nói là bữa cơm đạm bạc, trên bàn chỉ bày biện một ít đồ ăn, trừ món thịt kho thì hầu như rau cải.

Lại nói, cả phí sinh hoạt đều dựa vào nghề thủ công của mẹ, ông ngoại cũng không có lương hưu trí, cả nhà ba người chỉ sống phụ thuộc vào bà Ngô thì không dễ dàng gì.

May nhờ có con gái học giỏi, lại hiểu chuyện, cho nên bà Ngô cũng không tốn bao nhiêu tiền chi trả học phí cho con, ngay cả tiền học đại học cũng được nhà trường tài trợ.

“Ông ngoại, ông ăn cái này. Mẹ, của mẹ cái này.” Hiểu Dao hiểu chuyện, dường như là đức tính bẩm sinh. Từ khi còn nhỏ, có thứ gì ngon cô đều để dành cho họ.

Về phần ba cô.

Khi cô bắt đầu hiểu chuyện, mẹ Ngô cũng không giấu diếm việc ông bỏ rơi gia đình.

“Dao Dao, con cũng mau ăn đi.” Mẹ Ngô đưa tay gấp một cánh gà đưa qua cho con gái. Chợt cô buông đũa xuống, hít sâu một hơi, cầu khẩn nói: “Mẹ, con bây giờ đã 18 tuổi, con muốn đến Tokyo vừa làm việc vừa đi học, như vậy có được không?”

Cô sớm đã lên kế hoạch, tự biết mẹ mình cực khổ, chỉ vì khi ấy cô còn quá nhỏ, muốn xin việc làm rất khó, cuối cùng cô cũng đợi được đến ngày này, cô muốn đi làm để giúp đỡ gia đình.

Mẹ Ngô nghe xong, khẽ nhú mày, buông đũa trong tay xuống, vẻ mặt thoáng chốc nghiêm túc: “Dao Dao, có phải con cảm thấy phí sinh hoạt của mình không đủ? Nếu thế thì mẹ sẽ cho con thêm, con bây giờ chỉ cần học hành cho giỏi, những chuyện khác không cần phải quan tâm.”

Đối mặt với tình yêu thương của mẹ, trái tim cô luôn cảm thấy ấm áp, mẹ tốt với cô như vậy, cô làm sao có thể ngồi yên? Chẳng lẽ cứ sống nhờ đồng lương của mẹ?!

“Không ạ. Mẹ, con bây giờ lớn rồi, không muốn dựa dẫm mẹ nữa!”

“Nhưng.” Con gái của bà năm 12 tuổi đã sống xa nhà, bởi vì chuyện này mà bà canh cánh trong lòng, cảm thấy bản thân mình quá bất lực, hiện nay nó vất vả trở về, còn muốn rời khỏi bà, bà làm sao có thể chịu được.

Suy tư hồi lâu, lại nhìn thấy ánh kiên định của con gái, bà chỉ có thể miễn cưỡng khen ngợi: “Được rồi, nhưng nhớ là không được làm việc quá sức, nếu không thể vừa học vừa làm, nhất định phải nói với mẹ, hiện tại tiền lương của mẹ đủ nuôi sống con, có biết không hả?”

“Hi hi, con biết rồi, con cảm ơn mẹ.”

40. Chương 40: Chờ Đợi Phỏng Vấn

Thời gian nhập học còn khoảng một tháng nữa, tranh thủ những ngày này, cô cùng mẹ và ông ngoại tận hưởng mái ấm gia đình, sau đó sẽ đi xin việc.

Mấy ngày nay Hiểu Dao không ngừng xem báo, rốt cuộc cũng thấy công ty “điện tử Sony” tuyển dụng. Tuyển thư ký, lương tháng 200.000 ¥ (Khoảng 50 triệu Đ, thấy vậy chứ không nhiều đâu nha mọi người, vì đời sống bên Nhật cao lắm)

Đối với một số gia đình ở Nhật, có thể kiếm 200.000 ¥ một tháng quả là số tiền khá lớn. Khó trách tại sao công ty điện tử Sony sớm đã chen chân vào Top 100 công ty hàng đầu thế giới, quả nhiên họ đầy thực lực.

Đãi ngộ tốt, phúc lợi cao, vừa nhìn thấy bảng thông báo tuyển dụng, Hiểu Dao liền cảm sơ yếu lý lịch đi phỏng vấn.

Dĩ nhiên, yêu cầu của họ cũng không thấp, nếu là thư ký bình thường thì phải tốt nghiệp đại học.

Đúng là cô được đậu vào trường đại học danh tiếng, nhưng cô còn chưa tốt nghiệp, đối với việc phỏng vấn lần này coi như ôm mộng thử thách!

Công ty Sony đặt tại thủ đô Tokyo, khu vực phần hoa nhất Nhật Bản, giao thông tương đối tiện lợi. Từ tỉnh Kanagawa ngồi xe điện ngầm ước chừng 1 canh giờ là có thể đi tới tòa cao ốc Sony.

Nhìn thấy tòa nhà nguy nga tráng lệ, cô mở to mắt đầy kinh ngạc.

Oa, thật lớn quá đi, nơi này có lẽ là nơi cao nhất Nhật Bản? Quả không hổ danh là công ty nổi tiếng trên thế giới.

Ngô Hiểu Dao một thân một mình đi vào bên trong văn phòng Sony.

41. Chương 41: Phỏng Vấn Thành

“Xin chào.”

“Cô chính là Ngô Hiểu Dao?” Khi Hiểu Dao đi vào phòng phỏng vấn, nhân viên nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa âm trầm: “Thật ngại quá, sau khi đọc sơ phần lý lịch cá nhân của cô, điều kiện này không thể đáp ứng tiêu chuẩn tuyển dụng của công ty.”

Ngày từ ban đầu cô cũng biết mình không hội đủ điều kiện, nhưng mà công việc này quá tốt đi, có kẻ ngu mới không muốn thử. Để không lãng phí tiền xe điện ngầm của ngày hôm nay, Hiểu Dao nhủ thầm đành phải cố gắng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn liền biến đổi, hạ quyết tâm, cô giống như một thanh súng máy ‘khai hỏa’ : “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi luôn nghĩ rằng trình độ không là tất yếu, một nhân viên công tác 10 năm và một nhân viên làm việc 1 năm, khoảng cách giữa bọn họ là 9 năm, nhưng chị có dám bảo đảm, kinh nghiệm của người mới sẽ không bằng người cũ hay không?”

Dứt lời, trong lòng Hiếu Dao âm thầm khen ngợi bản thân, thật không hổ danh là sinh viên nghiên cứu luật pháp, tài hùng biện luôn là số 1!

Người phỏng vấn không khỏi cau mày, bất đắc dĩ nói: “Nhưng trình độ học vấn của cô không đạt!”

“Trình độ học vấn thì nói lên điều gì? Đây chẳng qua chỉ là tờ giấy, hiện nay có rất nhiều người chỉ mới học hết cấp 2 lập nên sự nghiệp. Thậm chí còn có doanh nhân chỉ mới tốt nghiệp tiểu học? Nói thế nào thì tôi cũng là sinh viên của khoa chính trị, lý nào học vấn của tôi so với bọn họ còn kém?!” Lời nói của cô vừa vang lên, khiến không ít người trong phòng kinh ngạc, rõ là ‘bệnh cũ về luật pháp lại tái phát’

Tuy những điều cô nói là đúng, nhưng ngộ nhỡ đắc tội với người phỏng vấn, rất có thể bị liệt vào danh sách đen. Tất nhiên, nếu như qua được ải này, không chừng cô được tuyển dụng. Chủ yếu là phải xem tâm trạng của người phỏng vấn kia thế nào.

Người phỏng vấn bị Ngô Hiểu Dao quay như chong chóng, trong đầu trở nên rối mù. . . . Chỉ là tuyển dụng một nhân viên thang máy, cần gì phải nghiêm túc như vậy? “Được rồi, ngày mai đến đây trình diện với quản lý.” Vừa hay tâm trạng của người phỏng vấn chợt dịu lại, tình hình căng thẳng này giờ phút chốc tiêu tan.

Nhưng. nhưng mình muốn làm thư ký mà, sao lại liên quan đến việc trình diện?! “Chị, chị ơi, tại sao phải đến bộ phận trình diện?”

“Làm ơn đi cô nương, đây là cuộc phỏng vấn tuyển dụng phục vụ thang máy, không đến trình diện với quản lý thì còn đi đâu?”

“Người bấm thang máy?”

42. Chương 42: Phục Vụ Thang Máy

Sau khi phát hiện cuộc phỏng vấn này tuyển dụng người bấm thang máy, Hiểu Dao suýt nữa té xỉu. Cô muốn xin vào làm thư ký, thế nào lại thành người bấm thang máy?

Sớm biết như vậy, cô cần gì phải tốn thời gian?

“Chi ơi, công ty này không phải đang muốn tuyển dụng thư ký sao?”

Lo lắng hỏi xong, lai lén lút nhìn nét mặt của người phỏng vấn: “Thế cô đọc tờ báo phỏng vấn kỳ nào vậy?”

"Trước. Mấy kỳ trước.?!!" Chợt nhớ ra là mình đại dột, trong lòng cô không ngừng chửi thầm. Mẹ kiếp, mình quả là ngốc mà, ai đời đi đọc những tờ báo cũ, đã thế còn hí hửng nộp đơn ứng cử. Đối mặt với tình thế này, Ngô Hiểu Dao chỉ muốn đâm đầu vào tường, văng tục một câu cũng là chuyện thường.

Không được, không ổn rồi, ít nhất phải hỏi họ vấn đề lương bổng, nếu hơn 100.000 ¥ thì mình ở lại làm, còn không đành phải nói lời cáo biệt.

Ngô Hiểu Dao ôm ấp hy vọng trong lòng, dày mặt ngượng ngùng hỏi: “À, chị ơi, xin hỏi lương của người bấm thang máy bao nhiêu một tháng?”

“300.000 ¥”

“Hà ???” Sau khi nghe xong mức lương, cảm cô suýt rơi xuống đất. Khó trách vì sao mọi người lại đổ xô xếp hàng nộp đơn, xem ra công việc này còn hơn chức vụ thư ký? ?

“Vậy, vậy cho tôi hỏi, công nhân vệ sinh thì lương tháng bao nhiêu?”

Cô vừa mới mở miệng, đã nhìn thấy nét mặt của người phỏng vấn trở nên nghiêm túc: “Thế nào? Công ty chúng tôi cũng đang tuyển dụng công nhân vệ sinh đấy, một tháng cũng 300.000 ¥, cô có muốn thử hay không?”

.....

.....

“Không. Không Không thử.” Đờ đẫn lắc đầu một cái, Hiểu Dao lúng túng gượng cười: “Hi hi, hỏi nhiều như vậy thật ngại quá, ngày mai tôi sẽ đến đây trình diện.”

Xoay người rời khỏi đại sảnh, trong lòng Hiểu Dao bắt đầu buồn bực.

Haiz, haiz, haiz. Chẳng lẽ lương bổng của thư ký còn không bằng công nhân vệ sinh? Đây là lý lẽ gì vậy? Kỳ lạ, quả thật kỳ lạ. Chủ tịch của công ty này thật sự quái dị, đoán chừng trên toàn thế giới cũng không tìm ra người thứ hai.

‘Hắt xì’ Chủ tịch của công ty điện tử Sony đang bận xử lý tài liệu trong phòng làm việc liên tục nháy mũi. Đứng bên cạnh hắn là Hạ Uyển Uyển, thấy vậy liền quan tâm hỏi: “Bị cảm?”

Khẽ lắc đầu, gương mặt tuấn tú của Dạ Thiên Ứng trầm xuống: “Không gì, chắc là có người đang nói xấu tôi.”

=====

43. Chương 43: Quản Lý Biên Thái (i)

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi chặn bị kỹ càng, cô chính thức đối mặt với cuộc sống mới. Bước chân vào thang máy, đi lên phòng phụ trách gặp quản lý.

‘Cốc, cốc, cốc’ cô lịch sự gõ cửa.

Ngồi trong phòng là một người đàn ông, ước chừng 30 mấy tuổi, đầu trọc, tai to, mặt lớn, bụng bự.

Cô khẽ liếc mắt, đoán được người này chắc là quản lý của bộ phận mình, lễ phép tươi cười: “Xin chào, quản lý, anh khỏe chứ, tôi tên Ngô Hiểu Dao, tới đây trình diện.”

Người đàn ông khẽ nheo cặp mắt, hốc mắt ẩn chứa nham hiểm, lướt qua phần ngực của Ngô Hiểu Dao: “Ha ha, xin chào, xin chào, về sau gọi tôi là Tôn quản lý”. Vừa nói, liền đưa bàn tay mập mập về phía Hiểu Dao.

Mặc dù là lính mới, nhưng cô cũng hiểu thể thái nhân tình, nhìn ra được sự dâm dục của người đàn ông trước mặt. Theo lễ phép, bắt dắc dĩ vươn tay bắt tay với ông ta, gượng ép mỉm cười: “Tôn quản lý.” Sau đó nỗ lực rút tay về, lạnh lùng nói: “Tôn quản lý, xin hỏi, tôi có thể đi làm được chưa?”

“Được, được chứ !” Tôn quản lý liên tục gạt đầu, cặp mắt kia vẫn không quên liếc qua đôi chân thon dài của Ngô Hiểu Dao, yết hầu nuốt xuống một ngụm nước bọt, kìm nén kêu lên: “Tiểu Trương, nhờ cô hướng dẫn sơ bộ về công việc của chúng ta cho cô ấy.”

Ngô Hiểu Dao đứng tại chỗ , thỉnh thoảng dùng ánh mắt quan sát tên quản lý kia. Ở trong tivi cô đã thấy nhiều, bình thường những tên quản lý đầu trọc mập mập chẳng có gì tốt.

Nếu như.

Nếu như đúng với suy luận này

Như vậy, Đồng Sự Trưởng của công ty này, ắt hẳn

‘Bùm’ một tiếng, trong đầu Hiểu Dao thoáng hiện lên mấy hình ảnh, một lão già năm sáu chục tuổi, tóc hoa râm, bụng bự như đang mang thai em bé, răng vát vàng, mỗi một câu nói, cử chỉ, cho tới ánh mắt, toàn bộ đều liếc nhìn ngực của đối phương.

Nghĩ đến đây, toàn thân Hiểu Dao không khỏi rùng mình, cầu xin những gì mình đang liên tưởng hoàn toàn không đúng.

‘Hắt xì’

“Thiên Ưng, hai ngày nay sao anh cứ nháy mũi thế?”

Khi âm thanh mang theo nghi hoặc phát ra, người ngồi trên ghế trở nên u ám: “Nhất định gần đây có người đang nói xấu tôi!”

44. Chương 44: Quản Lý Biến Thái (ii)

Chỉ chốc lát sau, một người con gái hai mấy tuổi bị Tôn quản lý kêu vào.

Bộ dạng cô ta trông rất bình thường, cặp mắt mang theo mê hoặc, tư thế giãy nảy đi tới trước mặt Tôn quản lý: “Quản lý, anh kêu em vào có chuyện gì vậy?!”

Khi âm thanh nũng nịu phát ra, không khỏi làm Ngô Hiểu Dao nổi hết da gà.

“Tiểu Trương à, ...” Tôn quản lý đi đến bên cạnh cô gái, vươn tay ôm phần eo cô, yêu chiều nói.

Mồ hôi trên trán Hiểu Dao không ngừng chảy xuống, quý tắc ngầm sao? Ánh mắt cô không biết nên để chỗ nào.

“Cô gái này là nhân viên mới tới, em nhớ chỉ bảo tận tình cho cô ấy nhé.” Nói xong, Tôn quản lý còn vỗ nhẹ vào mông tiểu Trương.

Cảnh tượng này không khiến Hiểu Dao kinh ngạc, trái tim cô quặn thắt như muốn nhảy khỏi lồng ngực, sợ mông của mình cũng bị vỗ vỗ như thế, vội vàng run rẩy chạy tới cửa.

“Biết rồi, em biết rồi.” Cô gái có tên tiểu Trương cười nịnh nọt tiễn Tôn quản lý ra ngoài, đôi tay khoanh trước ngực, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hiểu Dao: “Mới tới?” Âm thanh ngọt ngào phút chốc biến mất, đổi thành điệu bộ khinh khỉnh.

Hiểu Dao nhẹ nhàng gật đầu, lễ phép tươi cười: “Chào chị, chị khỏe chứ.”

“Hừ.” Cô gái khinh thường hừ nhẹ một tiếng, đưa tay vẫy vẫy: “Đến đây.” Sau đó dẫn cô vào phòng thay đồ.

Tiểu Trương mang ra một bộ đồng phục màu cam ném vào người Hiểu Dao: “Mau thay đi” Lạnh nhạt nói xong, lại đứng khoanh tay, thân thể dựa vào khung cửa.

Thái độ khinh bỉ của tiểu Trương đối với Hiểu Dao vẫn không hề thuyên giảm, khiến cô chột nhận ra việc mình đang bị cô ta bắt nạt. Rốt cuộc, cô vẫn không biết mình đang làm sai chỗ nào?

“Cám ơn chị, chị Trương.” Cô nở nụ cười tươi tắn, sau đó nhanh chóng đi thay đồng phục.

Mặc dù vận trên người bộ đồ đồng phục bình thường, nhưng Ngô Hiểu Dao vẫn xinh đẹp rạng ngời, cô giống như một con phượng hoàng rực rỡ chói lóa trong trang phục cam.

Váy đồng phục bó sát lộ ra đôi chân thon dài cùng với bắp đùi trắng tuyết, càng nhấn mạnh thêm phong cách gợi cảm cho Ngô Hiểu Dao. Cô gái mười tám tuổi chỉ trong chớp mắt biến hóa quyến rũ, người khác nhìn vào không khỏi ganh tị.

Tiểu Trương dựa vào khung cửa thoáng nhìn Ngô Hiểu Dao, lông mày chợt cau lại, ánh mắt sắc bén quan sát cô thật kỹ, châm chọc nói: “Có lời khuyên dành cho cô, tốt nhất đừng nên dựa vào chức vụ này để suy nghĩ không đứng đắn!”

“” Ngô Hiểu Dao vừa nghe xong, không hiểu nhú nhú mày nói: “Chị có ý gì?”

“Đừng giả vờ ngây thơ!” Tiểu Trương khinh thường liếc mắt, trên miệng nghiêng rằng ken két: “Người nào không biết rằng ở công ty này chức vụ phục vụ thang máy là công việc tốt?! Có vài ngàn người cùng nhiều chức vụ khác nhau, muốn tăng chức thì phải lắm gian nan. Nhưng với phục vụ thang máy thì khác, có thể gặp nhiều đối tượng tầm với, chẳng hạn như những anh chàng cấp cao.”

“Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy giám đốc điều hành, tôi khuyên cô tốt nhất đừng vọng tưởng , trèo cao có ngày té đau!”

45. Chương 45: Gặp Nhau Lần Nữa (i)

Sau khi nghe lời cảnh cáo kia, cô không biết mình nên nói gì. Trong lòng không ngừng gào thét ‘Trèo cao té đau, chìm sẽ hóa phượng hoàng?! Xem ra cô ta đọc tiểu thuyết quá nhiều. Chắc nghĩ rằng cô bé lọ lem sẽ gặp hoàng tử, cô gái xấu gặp đại phú hào?! Đều là mơ mộng hảo huyền . . . Ất hẳn cô ta chưa từng nghe qua, môn đăng hộ đối, mình không có gia thế hiển hách, thì không cách nào tiến vào cửa chính nhà giàu.’

Huống chi, phụ nữ hiện đại không nên dựa dẫm đàn ông, nhất là đàn ông có tiền, càng không nhờ vả được! Hôm nay anh ta yêu mình, chưa hết ngày mai lại yêu kẻ khác.

Dù sao thì, bên cạnh đàn ông có tiền từ trước đến giờ không thiếu phụ nữ.

Mình vừa mới bắt đầu sẽ không vọng tưởng trèo cao. Hơn nữa, mình cũng không phải hạng người may mắn, nói gặp là gặp được ngay giám đốc.

Mặc dù nghĩ là nghĩ vậy, nhưng Ngô Hiểu Dao vẫn khách sáo gật đầu: “Em hiểu rồi, chị Trương, cảm ơn chị đã nhắc nhở.”

Hôm nay là ngày đầu tiên cô tới công ty, đối với lời khuyên nhủ của các tiền bối, nhất thiết tỉ mỉ nghe theo, bất luận là ý tốt hay là ý xấu, cũng không muốn ngụy biện, ngụy biện chỉ khiến cho người ta ác cảm.

“Ừm.” Thấy Ngô Hiểu Dao lễ phép nhìn mình, thái độ của tiểu Trương cũng nhã nhặn hơn: “Đúng rồi, sẵn tiện nói cho cô biết, chúng ta sẽ phụ trách thang máy ở tầng cao nhất.”

“Từ tầng 40 đến tầng 50 là văn phòng bao gồm ký túc xá của công ty, rất nhiều bộ phận khác nhau, lát nữa tôi sẽ đưa một bảng tài liệu tổng hợp cho cô xem qua. Chúng ta nhất định phải nhớ rõ bọn họ, chỉ cần bọn họ vừa vào thang máy, chúng ta phải lịch sự hỏi họ muốn đi tầng nào, hiểu chưa?”

“Vâng, em hiểu rồi, cảm ơn chị Trương”

Chỉ chốc lát sau, tiểu Trương liền đem bảng tài liệu cùng với một số hình ảnh của các bộ phận cấp cao giao cho Hiểu Dao.

Sau buổi trưa, cô đã dần quen với các nhiệm vụ cơ bản, trực tiếp điều khiển thang máy đến tầng cao nhất.

Những người sử dụng thang máy chuyên dụng không nhiều, đa phần bọn họ chỉ ngồi trong phòng làm việc. Lúc không có người, cô sẽ dựa vào góc thang máy nghỉ ngơi, có người vào, cô lại đứng điều khiển thang máy, xem ra công việc này không quá khó khăn.

Ngô Hiểu Dao thông minh lanh lợi, cô biết rõ thời gian nào là thang được sử dụng nhiều nhất, ước chừng khoảng 2 giờ trưa, cũng chính là thời điểm bộ phận cấp cao cần dùng thang máy.

Đột nhiên, thang máy dừng lại một tầng, Ngô Hiểu Dao khẩn trương đứng ở góc nhỏ, cúi thấp đầu, chuẩn bị công việc bấm nút.

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Chỉ thấy, Dạ Thiên Ưng, Hàn Tuấn Hi, Lăng Thánh Long, Lăng Thánh Quân cùng với Hạ Uyển Uyển, một nhóm năm người, vừa nói vừa cười đi vào bên trong thang máy.

46. Chương 46: Gặp Nhau Lần Nữa (ii)

Những người bước vào thang máy cũng chẳng thêm chú ý đến cô gái đang đứng ở trong góc. Bọn họ thuộc tầng lớp cao quý, lẽ nào phải để tới nhân viên phục vụ?!

Ngược lại, Ngô Hiểu Dao luôn chú ý đến họ, dựa vào những gương mặt và biểu cảm kia, ý thức của cô bắt đầu rối loạn, không phân biệt được bọn họ là ai trong những tấm hình, thường xuyên đi đến tầng mấy?!

Cô ‘lén lút’ ngẩng đầu, ánh mắt không ngừng quan sát năm người kia.

Hơ

Way, way, way!

Người. những người này. đẹp đến tàn bạo, gương mặt góc cạnh giống như nhân vật hoạt hình, thậm chí đáng người vô cùng hoàn hảo. Còn, còn nữa, cô gái đi cùng với bọn họ quyến rũ mê hồn, đẹp tựa như một thiên thần, bọn họ Bọn họ là diễn viên, người mẫu hay sao ??

Không phải cô chưa từng trông thấy người đẹp, chỉ là nhiều người đẹp đứng chung với nhau thế này thì không khỏi khiến con người ta bàng hoàng...

Cô miễn cưỡng chống đỡ thân thể, toàn thân ‘lảo đảo muốn ngã’, cố gắng kìm chế và gào thét với bản thân. Ngô Hiểu Dao, mày, mày nhất định không được xị máu mũi, để tránh mất mặt nghe chưa |||_|||

. Nhưng rốt cuộc những nam thanh nữ tú này muốn đi đến tầng nào đây?

Cẩn thận nhớ lại những tấm hình chị Trương đưa cho, căn bản cô không nhớ ra ai cả.

Bọn họ có thể đi vào thang máy này, một là đi nhầm thang máy, hai là người của bộ phận PR ?! (PR: hay còn gọi là quảng cáo)

Căn cứ theo bề ngoài của bọn họ mà phán đoán, Ngô Hiểu Dao lanh chanh nhấn tầng 40, là tầng của bộ phận PR.

Cô không thể hình dung nổi, cũng không thể ngờ chị Trương lại không đưa hình bọn họ ình.

Ngô Hiểu Dao căn bản không biết, ở công ty Sony này có năm người nắm giữ chức vụ cao nhất, tương xứng với năm người đang đứng trong thang máy, hay còn được gọi là năm vị BOSS

Kể từ khi Dạ Thiên Ưng thu mua tập đoàn điện tử Sony, nội bộ nhân viên trong công ty đều gọi bọn họ là BOSS. Nhóm BOSS này thân thiết không rời, thậm chí người nào người nấy đều đẹp rạng ngời, mỗi bước đi, cử chỉ cho tới lời nói đều sắc bén như nhau, bất luận là đi ngang qua nơi nào, là nơi đó có ‘chết chóc’ vì lăm lẹ ngưỡng mộ!

Thang máy chậm rãi đi xuống, đứng bên trong, Lăng Thánh Quân cười xấu xa nói: “Thiên Ưng, tối hôm nay đi đâu chơi đây?”

47. Chương 47: Gặp Nhau Lần Nữa (iii)

Những lời này được phát ra, cô nhất thời sửng sốt, trong lòng như có cảm giác quen thuộc

Thiên Ứng? ! Hình như mình đã nghe qua cái tên này.

“Tùy cậu.”

Thanh âm của hắn thật thấp, có phần hớp hồn, khiến người đang đứng trong góc tim đập thình thịch. Anh ta . . . anh ta không những đẹp trai lại còn có giọng nói ấm áp

Có lẽ phụ nữ khắp thiên hạ đều như thế, chạm trán với trai đẹp khó tránh khỏi ngu muội, Ngô Hiểu Dao cũng không ngoại lệ, tâm hồn cô như lâng lâng.

‘Bíp’ một tiếng, thang máy dừng lại ở tầng 40.

Những người bên trong thang máy ngạc nhiên ngẩng đầu, trong lòng âm thầm suy nghĩ: ‘Tại sao lại dừng ở tầng 40?’

Đáy mắt Dạ Thiên Ứng đột nhiên tối sầm, vẻ mặt lộ rõ biểu cảm không vui.

Cho dù bản tính của hắn không câu nệ, nhưng đối với ‘chính sự’ lại rất cẩn thận.

Trong công việc, nếu nhân viên nào vướng vào sai lầm, mặt hắn sẽ hiện rõ bất mãn!

“Cái quái gì thế?” Lăng Thánh Quân hiểu rõ tâm tư của Dạ Thiên Ứng, nhanh chóng mở miệng mắng chửi: “Nói, tại sao lại dừng ở tầng 40 ?!”

Toàn thân cô thoáng chốc lạnh ngắt, trong lòng âm thầm nguyên rửa mình.

Chẳng lẽ cô nhận lầm người? ? Những người này không phải ở bộ phận PR? Vậy bọn họ

Quý thần ơi! Ngày đầu tiên đi làm mà con đã phạm sai lầm. . . .

Cô cắn cắn môi dưới, mặt áy náy cúi thấp đầu, xoay người liên tiếp xin lỗi: “Thật ngại quá, tôi . . . tôi mới tới đây làm việc, không biết các vị lãnh đạo muốn đi tầng nào?! Tôi, tôi xin lỗi.”

“Mới tới? Chẳng lẽ cô không được người phụ trách hướng dẫn hay sao?!” Lăng Thánh Quân tuy là người nhỏ tuổi nhất, nhưng hắn không bao giờ ‘giả vờ rộng lượng’, thẳng thắn khiển trách và bác bỏ lời xin lỗi của Ngô Hiểu Dao.

“Xin, xin lỗi, tôi có xem qua hình ảnh của các nhân viên cấp cao, nhưng là trên hình không có các vị, cho nên.” Nói được đến đây, cô nức nở ngẩng đầu, giống như đứa trẻ bị đám đông bắt nạt.

Cô vừa mới ngẩng đầu, vẻ trầm mặc của Dạ Thiên Ứng trở nên ngớ ngẩn

Phiên bản khôi hài, cùng kịch bản không liên quan

Nội tâm của Dạ Thiên Ứng độc thoại: Chết tiệt! Đây không phải là. Đây không phải là cô gái lần trước chạy mất hay sao? ? Nếu như nơi này không có bọn người kia, không chừng mình đã có thể.

48. Chương 48: Hàng Ngàn Suy Nghĩ

Hơn hai năm qua, Dạ Thiên Ứng không ngừng cải tiến nhân sự, thúc đẩy quá trình phát triển tăng trưởng kinh tế, nhằm đưa công ty vào trong vị trí 100 hàng đầu thế giới. Để có được thành tích này, hắn đã vắt vả làm việc ngày đêm.

Mặc dù bận rộn, nhưng hắn vẫn không ngừng phái người đi tới Trung Quốc tìm kiếm nơi ở của Ngô Hiểu Dao, nhưng lần nào cũng không thu về kết quả tốt.

Trong hai năm nay, hắn luôn tự nhủ, khuyên lơn bản thân không cần suy nghĩ đến cô ta. Thứ không thuộc về mình, chung quy không thể ép buộc, dù cho hắn có giam giữ cô, về sau cô cũng tìm cách trốn thoát. . . .

Hắn chưa từng nghĩ qua, người khiến hắn ngày đêm mong nhớ, thậm chí là muốn từ bỏ, nay lại xuất hiện ở trước mặt mình.

Có lẽ, đây chính là duyên phận ?!

Mười hai năm trước bọn họ lần đầu tiên gặp gỡ, năm ấy cô chỉ mới sáu tuổi, còn hắn đã mười hai.

Cách đây khoảng hai năm, cô như một bông hoa nhỏ dần dần nở rộ, còn hắn đến tuổi phải lập gia đình.

Đây là lần thứ ba bọn họ gặp nhau ngoài ý muốn, cô từ nụ hoa e ấp bỗng chốc nở tung khoe sắc, biến hóa thành một thiếu nữ xinh tươi. Còn hắn từ một đại ca xã hội đen đổi thành thân phận doanh nhân.

Thời gian dần trôi, con người đang dần thay đổi, chỉ có một điều không đổi, là hắn vẫn nhớ đến cô, tiếc là.

Hai lần gặp mặt, cô lại không thể nhận ra hắn.

Không sao, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là hắn có thể nhận ra cô, hơn nữa lần này. hắn thề tuyệt đối! Tuyệt đối sẽ không để cô thoát khỏi lòng bàn tay của mình, muốn cô vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ nhớ tới hắn! Đây có lẽ là tính cách độc đoán nhất của hắn từ trước đến nay, vì một thứ mà quyết chí chinh phục.

“Cho nên? Cho nên cái gì? Nếu không biết tại sao không hỏi!” Thái độ của Lăng Thánh Quân vẫn y như cũ, nhất quyết không buông tha đối tượng đáng thương trước mặt.

Dạ Thiên Ứng bất chợt cắt đứt dòng suy nghĩ từ nãy giờ, khóe miệng hắn khẽ nhếch, dáng vẻ tao nhã nhưng nụ cười đầy bí hiểm, dùng âm thanh dịu dàng nói với người con gái đang hoảng sợ: “Đúng vậy, chúng tôi làm việc ở tầng 40. Cô gái, cảm ơn cô.” Nói xong, vẫn giữ thái độ lịch lãm rời khỏi thang máy.

Mọi người thấy hắn hành động như vậy, cũng đồng tình bước theo ra ngoài, duy chỉ có Lăng Thánh Quân đầu óc mơ hồ, không hiểu chuyện gì xảy ra, trong lòng không ngừng lo lắng: Thiên Ứng tại sao lại như thế ??

“Thánh Quân!” Dạ Thiên Ứng đứng bên ngoài thang máy, đôi tay khẽ đút túi quần, lạnh lùng cất giọng: “Đừng trì hoãn công việc của người khác! Còn không mau đi ra đây?!”

Nhìn nụ cười quái dị của Dạ Thiên Ứng, Lăng Thánh Quân linh cảm là sắp có chuyện xảy ra với mình, về mặt hắn trở nên khẩn trương, sau đó tự giác đi khỏi thang máy.

Trước khi cửa thang máy khép lại, người đàn ông kia đột nhiên hướng mắt về Ngô Hiểu Dao mỉm cười, nụ cười này, ấm áp vô cùng.

49. Chương 49: Bộ Phận Pr

‘Thình. Thịch. Thình, thịch’

Lúc cửa thang máy đóng lại, thiếu chút nữa trái tim của Ngô Hiểu Dao nhảy vọt ra ngoài.

Chỉ cùng người đàn ông kia nhìn nhau mấy cái, chỉ thoáng nghe mấy câu mà hắn ta nói ra, dường như cô đã trở nên mất hồn.

Hắn ta trông rất quý phái, thậm chí cũng rất lịch lãm.

Hắn ta, giống như con hồ ly tinh mê hoặc phụ nữ ở trong truyền thuyết. . .

Cô dùng sức lắc đầu, cố gắng xoa dịu mọi thứ để tỉnh táo lại: “Ngô Hiểu Dao! Ngô Hiểu Dao, làm sao mà lại bị một người đàn ông xa lạ quyến rũ?”

“Ngô Hiểu Dao! Ngô Hiểu Dao, mà cũng không phải là loại phụ nữ háo sắc. Huống chi người ta đẹp trai như vậy, tuyệt đối, tuyệt đối không thể mơ tưởng, đàn ông càng đẹp trai càng hư hỏng !!” Cô viện ra đủ mọi thứ lý do để rũ bỏ hảo huyền. Sau khi lảm nhảm xong, cô liền cố gắng khôi phục hô hấp, toàn thân ép mình phải nhập tâm cho công việc.

Cửa thang máy đã đóng từ lâu, nhưng nụ cười ảm áp và biểu cảm dịu dàng kia vẫn chưa hề biến mất.

Lăng Thánh Quân đứng ở một bên quan sát, hần mang theo vẻ mặt xấu xa cùng với hành động nhếch môi ám, từ từ đi tới gần Dạ Thiên Ưng, thò tay khoác lên bả vai người anh em: “Hi hi, Thiên Ưng, chẳng lẽ anh muốn tán tỉnh cô gái ban nãy?”

Lời nói vừa dứt, Lăng Thánh Long ở một bên vội vàng mở miệng: “Thiên Ưng, cậu bắt đầu để ý đến phụ nữ rồi sao?!” Khóe miệng hần gượng cười, ánh mắt chậm rãi nhìn về bộ dạng chìm đắm của Dạ Thiên Ưng: “Cô gái kia nhất định là cô gái mà cậu đã tìm kiếm trong hai năm qua?”

Không cần phải hỏi, Lăng Thánh Long vẫn là người hiểu rõ tâm tư hần nhất!

Bọn họ đứng bên ngoài thang máy hồi lâu, tất cả đều đang đợi người đàn ông ‘say mê’ kia thức tỉnh.

Hần ngẩng nhìn chiếc thang máy khép chặt cửa, đôi mắt đa tình không ngừng sáng lên.

Những người từng trải qua yêu đương ắt hẳn sẽ nhìn ra được bộ dạng của hần bây giờ, là đắm chìm và mê muội, chỉ vì một cô thiếu nữ vừa tròn mười tám.

Chỉ trong chốc lát.

Khuôn mặt ‘dại gái’ kia nhanh chóng thanh tỉnh, cả người hần tràn đầy uy nghiêm ra lệnh: “Lập tức thông báo với mọi người, từ nay về sau ngoại trừ Dạ Thiên Ưng, tuyệt đối không một ai được phép sử dụng chiếc thang máy này!”

Chỉ thị đã được ban ra, mọi người đành phải gật đầu.

Có người không đồng tình, trên miệng bắt đầu oán trách: “Vậy còn chúng tôi thì sao?”

Hai mắt Dạ Thiên Ưng chợt tối sầm, bất ngờ hiện lên biểu cảm lạnh nhạt, hần chậm rãi đi tới trước mặt Lăng Thánh Quân, vươn tay hung hăng vỗ vỗ bờ vai của người trước mặt, dùng tốc độ không nhanh không chậm nói: “Đừng lo, cậu trai trẻ, tôi cho phép cậu!”

Vừa mới nghe xong, Lăng Thánh Quân hồ hởi nhảy lên vui mừng. Thấy không, tất cả mọi người đều không được đi thang máy, nhưng tôi vẫn có đặc quyền.

“Đặc quyền của cậu là. chỉ cho phép cậu leo cầu thang đi làm!” Nửa câu nói sau của Dạ Thiên Ưng như khiến Lăng Thánh Quân suýt xùi bọt mép, cả người hần giống như bị điểm huyết, chưng hững đứng ngay tại chỗ.

Dạ Thiên Ưng cũng không thêm ngó ngang tới cảm xúc của ‘cậu trai trẻ’ kia, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về Hạ Uyển Uyển: “Tầng 40 là bộ phận gì?”

“Vâng, là Bộ phận PR!”

“.” Nghe xong câu trả lời của Hạ Uyển Uyển, lòng hần nhất thời im lặng.

Lần thứ hai gặp nhau, cô ấy cho rằng tôi là ‘trai bao’.

Lần thứ ba gặp nhau, cô ấy trực tiếp đưa tôi đến với bộ phận PR.

Rốt cuộc trong lòng của cô gái này, tôi chỉ là một ‘con vẹt đực’ thôi sao?

Sắc mặt hần trầm xuống, vẻ ngoài anh tuấn thoắt chốc nhếch môi, vừa bí hiểm vừa gian tà, trong lòng thầm nhủ: ‘Cả hai lần em đều có suy nghĩ xấu về tôi, để xem sau này tôi sẽ ‘trừng phạt’ với em thế nào!’

50. Chương 50: Qua Cầu Rút Ván

“Thiên Ưng, vậy bây giờ chúng ta sử dụng thang máy dành cho nhân viên, hay phải leo cầu thang?”

Mọi người vẫn như cũ đứng ở tầng 40, chờ sự chỉ đạo của Dạ Thiên Ưng. Hàn Tuấn Hi vừa dứt lời, hắn mới mỉm cười lạnh nhạt: “Thánh Quân leo cầu thang, chúng ta vào thang máy dành cho nhân viên trở về phòng làm việc!”

Sau khi nghe xong chỉ thị của Dạ Thiên Ưng, Lăng Thánh Quân tiếp tục bị đá kích. Nỗi đau cũ chưa chấm dứt, nỗi đau mới lại ủa về, hắn bất bình rống to: “Tại sao, tại sao lại bắt tôi leo cầu thang, Dạ Thiên Ưng, anh nói đi, nói ngay đi?”

Miệng hắn kịch liệt kháng nghị, không đợi Dạ Thiên Ưng đáp lời, Lăng Thánh Long lần nữa cúi người nói nhỏ bên tai người em trai mình: “Lúc này ai to gan mướng mỏ cô gái kia? Anh nói này, cậu mà ở đây gằm rú nữa, chỉ sợ chốc lát, cậu ấy sẽ sai người cắt phăng chiếc lưỡi của cậu!”

“Á. . . á. . . á” Lăng Thánh Quân há to miệng, suýt chút nữa là hắn văng tục rồi.

Nếu lúc này không phải do sắc mặt của anh tối sầm, tôi có thể mắng chửi cô gái kia sao?

Vì không muốn anh nổi cơn tức giận, tôi có thể chủ động dạy dỗ cô gái kia sao?

Mẹ nó!

Nếu như lúc ấy để anh mở miệng, chỉ sợ con bé kia đã bị ăn đòn thôi việc rồi. Tôi hy sinh chửi con bé ấy dùm anh, không phải là đang giúp ‘nó’ hay sao?

Tốt rồi, anh dám chơi trò qua cầu rút ván với tôi. Sớm biết thế này, tôi đã không thèm quan tâm, trực tiếp sai người giết quách con bé kia cho rồi, để xem lúc đó anh sống thế nào!

Shit!

Sau khi than thở, rên rỉ tất tần tật trong lòng, Lăng Thánh Quân trơ mắt nhìn bọn họ đi vào thang máy, còn hắn mệt mỏi leo cầu thang bộ đến học hơi.

Oán có oán, hận có hận, chỉ là hắn không hắn cảm phần mỗi Dạ Thiên Ưng, có điều hắn cũng rất tò mò.

Cô gái kia rốt cuộc là ai, có bao nhiêu địa vị trong lòng của Dạ Thiên Ưng? Một kẻ tàn nhẫn như Dạ Thiên Ưng, làm sao có thể biến đổi biểu cảm chỉ vì cô gái bé nhỏ kia?

Cả một buổi chiều làm việc nhàn nhã, Ngô Hiểu Dao âm thầm hưng phấn, ngày đầu tiên đi làm cô đã ‘may mắn’ thế này, cô vừa tỏ ra hiếu kỳ lại vô cùng mừng rỡ.

Một tháng lãnh được 300.000 ¥, công việc lại luôn nhàn hạ thế này? Thảo nào hôm ấy không ít người đứng xếp hàng.

Đầu cô không khỏi liên tưởng đến nhóm người kỳ lạ ban nãy

Không hiểu vì sao bọn họ lại tức giận, thoáng chốc thay đổi vòng vòng?

Chẳng lẽ bọn họ nổi giận vì tầng 40 không phải bộ phận của họ ? ?

.

Nghĩ đến đây, Ngô Hiểu Dao không khỏi ‘mông lung’.

Dáng ngoài quyền rũ như tác phẩm nghệ thuật, khí chất trên người cao quý bất phàm, nói năng lưu loát, nếu như mà để cô chấm điểm hắn ta, cô sẽ thẳng tay cho ngay 100 điểm, bởi vì . . . bởi vì cô thật sự không tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào của hắn ta!

Nhưng, cô luôn hiểu rõ một điều, những người đẹp trai hoàn toàn không phù hợp với cô, chỉ có thể đứng xa ngắm nhìn, không nhất thiết phải sờ đến người thật. Đúng vậy, đàn ông càng đẹp trai, càng nguy hiểm!

‘Tĩnh Tong’ Thang máy chậm rãi ngừng lại, cô vội thu hồi suy nghĩ, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, bản thân tự động di chuyển vào góc thang máy, chuẩn bị phục vụ ‘nhóm người’ thứ hai.

51. Chương 51: Trao Đổi Thân Phận

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, nhưng người tiến vào lại là.

Chị Trương ?!

Ngô Hiểu Dao thoáng sửng sốt, miễn cưỡng nở ra nụ cười, khách sáo gật đầu một cái: “Chị Trương, có chuyện gì không?”

Cấp trên ra lệnh, ngoại trừ Đồng Sự Trưởng, không ai được phép sử dụng thang máy chuyên dụng, chỉ là quy định này Ngô Hiểu Dao không hề hay biết.

Trước đó tiểu Trương cấp tốc đi tới chỗ Tôn quản lý thắc mắc, tại sao thang máy này bị cấm? Hắn luyện tiếu lắc đầu không biết, nhưng cũng cảm thấy kỳ lạ. Có điều, hắn giải thích đơn giản, quy định lần này là do chính Đồng Sự Trưởng hạ lệnh.

Nghĩ tới đây, tiểu Trương liền cảm thấy kỳ quái, lại nói, từ khi đi làm tới nay, đây là lần đầu tiên cô gặp một chuyện như thế.

Hay bởi vì ‘con hồ ly tinh’ kia?! Chưa gì đã quyến rũ được Đồng Sự Trưởng? Cho nên anh ta mới đặc biệt hạ lệnh.

Nghĩ kỹ thì khả năng này cũng rất có thể, Đồng Sự Trưởng trước giờ luôn rất lịch lãm, thân phận hiển hách, chẳng lẽ lại có cảm tình với con bé kia?! Huống chi tiếng tăm của Đồng Sự Trưởng ai mà chẳng biết, trừ phi cô ta đang cố tình quyến rũ Đồng Sự Trưởng?!

Con người của tiểu Trương trở nên sắc bén, khóe miệng khê cong, mặt lạnh cười: “Hiểu Dao à, cô cứ đi nghỉ ngơi, tôi tới đây giúp cô trực ban.”

“A. Không cần đâu, chị Trương, chị làm vậy. . . em thật khó xử!”

Chẳng qua vì cô muốn gặp Đồng Sự Trưởng, vậy mà con ranh kia lại cho rằng cô muốn giúp đỡ? Nếu không phải tình thế ép buộc, cô có thể tốt bụng chạy tới đây nhờ vả đối với tình địch?

“Không cần khách sáo đâu!” Thái độ của Tiểu Trương trở nên khác thường, cô vươn tay kéo Ngô Hiểu Dao ra ngoài, nhanh chóng tiến vào bên trong thang máy: “Mau, cô mau đi nghỉ đi.”

Một Hiểu Dao ngu ngốc làm sao có thể nghĩ đến âm mưu xảo quyệt của người phụ nữ kia? Trong lòng cô chợt cảm thấy áy náy, cô vẫn cho rằng chị Trương luôn gây khó dễ ỉn, bây giờ nghĩ lại. Là cô trách lầm người rồi sao? “Cảm ơn chị, chị Trương.” Cảm động nói xong, cô xoay người rời khỏi thang máy.

Người đứng bên trong thang máy giờ phút này vô cùng hả hê cười, cô ta nhanh chóng đóng cửa thang máy, cực kỳ mong đợi cơ hội ở cùng với Đồng Sự Trưởng .

Nghĩ thì nghĩ vậy, chứ cô biết rõ nhan sắc của mình, cũng không hy vọng xảy ra quan hệ bất chính với Đồng Sự Trưởng, chỉ cần quen biết đơn giản, thì địa vị cũng có thể tăng cấp rất nhiều.

Cuối cùng thang máy cũng từ từ đi lên, cô giương mắt nhìn không ngừng hoảng hốt. “Tầng . . . là tầng 40 sao? Bộ phận PR ?? Đồng Sự Trưởng không phải đã nói, không cho phép người khác sử dụng thang máy này sao?”

Trong nháy mắt, biểu cảm mong chờ biến thành khuôn mặt sầu não, bộ dạng của cô đột nhiên không còn sức sống.

Thang máy chậm rãi dừng lại, ‘Bíp’ một tiếng, theo khe hở nhỏ xuyên thấu qua cửa thang máy, trông thấy một người đàn ông, đôi mắt cô thoáng chớp mừng rỡ, khẩn trương cúi thấp đầu.

52. Chương 52: Về Huyệt Con Mồi

Dạ Thiên Ưng thân là chủ tịch của công ty, cho dù hần đang thương nhớ ai, cũng không thể biểu hiện quá mức khoa trương.

Cửa thang máy từ từ mở ra, hần cố làm vẻ tự nhiên, ưu nhã bước vào, dịu dàng nói: “Nhấn giúp tôi tầng 20.”

Nghe được âm thanh ấm áp, toàn thân tiểu Trương giống như tê liệt, cô vươn tay nhanh chóng nhấn tầng 20.

‘Thình, thịch’ Tiếng tim đập kịch liệt, run rẩy tựa hồ một cơn sóng to vỗ về tảng đá. Mặc dù trước kia cô cùng với Đồng Sự Trưởng lướt qua vô số lần, nhưng lần này lại tạo ra một cảm giác rất mãnh liệt.

Trong lòng cô không ngừng van xin, ước gì, ước gì thang máy này có thể đi chậm một chút, càng thêm hi vọng cho ‘nó’ hư luôn.

.

Vào lúc này, thang máy kêu ‘ầm’ một tiếng, lắc lư hai cái, cuối cùng thật sự dừng lại.

Cảm thấy lời cầu xin của mình hiển linh, tiểu Trương âm thầm mừng rỡ.

Sau lưng cô, gương mặt anh tuần rặng ngồi khẽ cười bí hiểm.

Trước khi bước vào chiếc thang máy.

“Thánh Quân, khi nào cậu thấy tôi bước vào thang máy, tầm vài giây sau gọi bảo vệ, ngắt ngay thang máy, đồng thời tắt luôn camera, hiểu chứ?” Dạ Thiên Ưng lạnh lùng, một tay cầm điện thoại, đồng thời hiện ngang hướng tầng 40. (Hai ông nội này thích đối chọi nhau, mà sao lại khoái vướng vào như thế không biết |||_|||)

Tín hiệu đầu dây điện thoại không tốt, mệnh lệnh của đối phương tuy nhỏ, nhưng người ở bên này vẫn tạm thời hiểu được dụng ý của hần. Khóe miệng Lăng Thánh Quân khẽ cười xấu xa, chê trách nói: “Thiên Ưng à, ‘người ta’ bây giờ còn nhỏ, cậu sai ‘người ta’ làm mấy chuyện xấu này, ít nhất cũng phải để ‘người ta’ xem một chút chứ, ai đời tắt luôn cả camera quan sát?! ‘Người ta’ chỉ muốn học hỏi thêm giáo dục giới tính thôi mà, đối với ‘người ta’ không phải có lợi hơn sao?”

Hai mắt hần tối sầm, đầu lông mày nhú chặt, mặt chỉ cười lạnh: “Tốt, vậy cậu không cần phải tắt camera quan sát, chỉ là cậu nên nhớ, chờ khi xem xong, cây ‘súng lục’ của tôi sẽ chia thẳng vào đầu cậu, đến lúc đó. . . .” Nụ cười trong nháy mắt thu hồi, hần nắm chặt tay, chân mày co giãn: “Khoét thêm hai cặp mắt của cậu! ! !”

“Cậu ở đó chọn lựa học hỏi ‘giáo dục giới tính’, hay là. ngoan ngoãn nghe lời tôi đây?!”

Đầu dây điện thoại bên kia không vui, bĩu môi, bắt đầu nói lảm nhảm: “Thật nhỏ mọn! ‘Người ta’ chỉ muốn xem qua một chút!” Bất đắc dĩ, mới thỏa hiệp một cái: “Hiểu rồi, hiểu rồi, cậu cứ ở đó mà ‘chơi đùa’ đi.”

“Ừm.” Lúc này hần mới hài lòng gật đầu, yên tâm cúp điện thoại!

Trí nhớ chợt ủa về. . .

Tiểu Trương cho rằng lời cầu khẩn của mình đã làm ‘cảm động’ Thần Linh, nên ‘người’ mới sắp xếp để cô và Đồng Sự Trưởng ở cùng một chỗ, lại còn khéo léo sắp đặt ‘thang máy bị hỏng’

.

Sự việc lần này đến kẻ chủ mưu cũng không thể ngờ, cứ tưởng kế hoạch của mình an bài rất tốt, nhưng sai lầm ở chỗ ‘con mồi’.

“Khụ.” Hắc giả vờ ho khan, lộ vẻ nghiêm chỉnh, dịu dàng nói: “Cô, tên gọi là gì?”

‘Thình, thịch, thình . . . thịch. . .’ Trái tim bất an của cô như muốn nhảy vọt ra, cô chưa từng nghĩ, Đồng Sự Trưởng sẽ chủ động bắt chuyện với mình.

Bàn tay nhỏ bé dùng sức nhéo mạnh chính mình, xác nhận là mình không phải nằm mơ, cô vội vàng kích động quay đầu, thẹn thùng tươi cười: “Dạ, tôi tên Trương Mẫn.”

Cô ta không quay đầu thì không sao, quay đầu lại.

Dạ Thiên Ưng ‘chết đứng’ tại chỗ!

53. Chương 53: Không Thể Đoán Trước

‘Nội tâm’ hắc vốn là đang nóng ran, nhìn thấy gương mặt Trương Mẫn, phút chốc biến thành lạnh ngắt. Hắc giống như đang bị ai đó điểm huyết, ngây ngốc đứng ở một chỗ, con ngươi vô hồn như muốn xé xác kẻ thù.

Không đúng! Phải nói là, hắc muốn ném cô gái này ra khỏi thang máy, ngay lập tức, ngay bây giờ!

Mẹ kiếp!

Hiện tại ruột gan hắc lồng lộn đến sôi sùng sục!

Ngẩng đầu nhìn vào camera quan sát, hắc chỉ kịp nuốt xuống cơn giận, mẹ nó, LĂNG-THÁNH-QUÂN, tại sao lúc này tên khốn đó lại nghe lời như vậy?

Do sát khí hùng hực của người bên trong, cho nên không khí bây giờ dần dần bức bối, hắc tưởng chừng như mình sắp rơi vào địa ngục. Không được, nếu lúc này hắc thuận theo lẽ tự nhiên, thì tới khi nào hắc mới thoát khỏi đây??

Tay hắc nắm chặt thành quyền, mặt cũng không ngó ngang đến Trương Mẫn, nhắc chân bước tới gần cửa.

“Đồng. Đồng Sự Trưởng.” Trương Mẫn kinh ngạc không dứt lời nhìn Dạ Thiên Ưng, dường như người đó đang có ý định kéo cửa thang máy, vội vàng tính toán ngăn lại: “Đồng Sự Trưởng, ngài . . . ngài cố gắng đợi thêm một chút, tôi tin lát nữa bộ phận an ninh cũng sẽ tới sửa, ngài không cần phí sức.”

Sửa chữa ??

Người nào không biết Dạ Thiên Ưng thân mật với phụ nữ ít nhất phải mất hai giờ đồng hồ?

Chắc hắc chưa tới hai giờ, tên khốn Lăng Thánh Quân sẽ không gọi người tới!

Tự mình hại mình, bây giờ hắc đã thấm thía tới câu nói này!

Muốn thu hẹp khoảng cách với cô gái kia, không nghĩ tới sẽ luôn khó khăn như vậy? Lần đầu tiên vội vã gặp nhau, lần thứ hai bỏ qua cơ hội, quả thật ông trời đang muốn trêu ngươi hắc!

“Câm ngay!” Sắc mặt Dạ Thiên Ưng đột nhiên tối sầm, một tay chủ động hất Trương Mẫn ra xa: “Nếu không muốn chết thảm, tốt nhất là từ đây cho tới khi thoát ra ngoài, nhất định không được nhiều lời ! ! !”

Trương Mẫn như trong cơn mê sảng, vỡ mộng chậm chậm bước ra khỏi giấc mơ, cô hoàn toàn đờ đẫn, biến mình trở nên ngây ngốc.

Một Đồng Sự Trưởng ưu nhã lạnh lùng mà cô mê muội, còn có bộ mặt hung ác thế này? Một Đồng Sự Trưởng được nhiều cô gái tha thiết ước mơ, lại có thể so sánh với một xã hội đen?

Dạ Thiên Ứng tức giận đến nỗi không còn để ý hình tượng, nếu lúc này có ai đưa hấn một đao, hấn sẽ trực tiếp xuống tay với cô gái này!

Hai cánh tay hấn dùng sức, lại dùng sức, sau đó, cửa thang máy chợt mở ra.

Thang máy dừng ở giữa tầng 37 và 38, hai cánh tay hấn kịch liệt dùng sức, chống đỡ mặt đất, cả người chui khỏi thang máy, không quay đầu lại dứt khoát rời đi.

Đứng ở bên trong thang máy, Trương Mẫn chăm chú nhìn vào bóng lưng lạnh lùng, lo lắng nói: “A, Đồng Sự Trưởng, Đồng Sự Trưởng, còn tôi, tôi phải làm thế nào đây?”

54. Chương 54: Tâm Trí Giận Dữ

‘Cộp, cộp, cộp’ Từng bước chân nặng nề của Dạ Thiên Ứng như muốn nện lên từng viên gạch của cửa cua quẹo hành lang!

“Mẹ kiếp ! ! ! ! !” Một câu văng tục phát ra, giống như việc hấn chưa từng mong đợi, tâm tình giận dữ oán trách như một đứa bé.

Nếu bị những người khác trong công ty nhìn thấy, đoán chừng hình tượng ‘thiên thần’ của hấn sẽ bị hủy hoại.

Phòng chủ tịch ở tuốt trên 50 tầng, còn hấn bởi vì Ngô Hiểu Dao mà phải chủ động lết bộ?! Để tránh cho người khác nghi ngờ, đồng thời không muốn ảnh hưởng cô, hấn phải khổ sở đi xuống cầu thang, chỉ là. . . .

“Lăng Thánh Quân! ! ! ! !” Hấn hấn thở dốc, đồng thời gọi ngay cho ‘tên khốn kia’.

Người nhận điện thoại thoáng sửng sốt, trên mặt cười xấu xa hỏi: “Bình thường anh mất tới ‘2 giờ’, sao hôm nay chỉ có ‘5 phút’ thôi?” Người nào đó vẫn chưa phát hiện ra bộ mặt giận dữ của đối phương.

Hai mắt hấn bừng sáng, mơ hồ đoán được sự việc không phải do Lăng Thánh Quân sắp xếp. “Khụ.” Bị ‘cười nhạo’, Dạ Thiên Ứng vội vàng sờ chặt cổ họng, giọng nói khôi phục ôn hòa: “Không có gì, tôi chẳng làm gì cả.”

Không làm gì ? ? ? Đây tuyệt đối không phải là Dạ Thiên Ứng! Một người đàn ông ngạo mạn như Dạ Thiên Ứng, nếu không khiến cho con bé kia ‘mất sức’, cũng coi như là hấn ta đang đau xót, nhưng hấn ta thật sự không làm gì ? ? ? Lăng Thánh Quân một mực không tin! Trong đầu hoàn toàn không tin!

“Chuyện đó. Dù sao thì cô ấy cũng còn nhỏ.”

Còn chưa đợi Dạ Thiên Ứng nói xong, Lăng Thánh Quân đã nhanh chóng mở camera quan sát, sau đó trong điện thoại chợt truyền ra giọng cười ‘hì hì’ !

“Cậu thấy đấy, tôi nói như vậy có đúng không? ? . . . Hừm ? ?” Hấn định bụng sẽ dặn Lăng Thánh Quân không được mở camera quan sát, không ngờ tới, tên khốn kia lại nhanh tay như vậy.

Nhấn nài thu hồi bộ mặt khoái trá, Lăng Thánh Quân nhanh chóng gật gù: “Không có gì, không có gì, tôi chưa thấy gì cả, chưa thấy gì thật mà. Thiên Ứng à, anh phải tin tưởng tôi, tin tưởng tôi, hì . . . hì . . .” Nụ cười gian kéo dài rõ dài.

“Khốn kiếp ! ! ! ! !” Gương mặt tuấn tú của Dạ Thiên Ứng giận đến phát run, thật hận không thể chờ đợi để giết người ở đầu dây điện thoại bên kia.

“Gì, gì chứ, Thiên Ứng à . . .anh . . .anh phải bình tĩnh lại . . . Hay là để tôi giúp anh tái diễn ‘sự việc’, được . . . được chứ ? ?”

Tái diễn ? ?

Khi hắn nhìn thấy gương mặt của Trương Mẫn, kiềm chế sợ hãi đến gợn run, đầu còn tâm tư nghĩ tới lần nữa ? ? “Tôi-không-có-hứng.” Lạnh lùng nói ra, sau đó thay đổi suy nghĩ đến chóng cả mặt, ngữ điệu đột nhiên trầm thấp : “Tan việc rồi nói.”

“Chính xác, phải như vậy chứ!” Hắn biết rõ con người của Dạ Thiên Ứng. Nếu không có được thứ mình muốn, nhất định sẽ không từ bỏ.

“Lăng Thánh Quân, tôi nói cho cậu biết . . .!” Long mày hắn khẽ chau lại, lần nữa giãn ra: “Kế hoạch lần này mà thất bại, tôi nhất định giết chết cậu ! ! !”

‘Cách’ một tiếng, còn chưa đợi Lăng Thánh Quân nói chuyện, hắn trực tiếp cúp điện thoại.

55. Chương 55: Mượn Cơ Hội Để Trả Thù

Chương 55 : Mượn cơ hội để trả thù

“Này, tôi có phải quản gia của anh đâu? Hơn nữa, thất bại cũng không phải tôi làm ra mà?” Cùng với tiếng điện thoại ngắt kết nối, Lăng Thánh Quân bắt đầu oán trách.

Chuyện này thực sự không liên quan gì tới hắn! Nhưng hắn cũng chỉ là bảo kê, làm sao mà quản được chuyện nhà người khác đây?

Có điều.

Lăng Thánh Quân rất muốn nhìn thử vẻ mặt của Dạ Thiên Ứng lúc phát hiện ra cô gái trong thang máy không phải là cô gái “ban đầu”.

Nhất định là vừa buồn cười, lại vừa kích thích .

Nghĩ tới đây, Lăng Thánh Quân hoàn toàn “mê muội”!

Đúng!

Hắn thực sự rất sùng bái Dạ Thiên Ứng. Trong lòng hắn, mỗi cái nhăn mày hoặc mỗi nụ cười của Dạ Thiên Ứng đều là hình ảnh mà ông kính của hắn đang theo đuổi.

Bao gồm cả thất bại của Dạ Thiên Ứng, hắn cũng hận không được cất giấu đi làm của riêng. Vì nói chung là...

Dạ Thiên Ứng hiếm khi thất bại.

“Giám đốc Lăng.” Đột nhiên, trong phòng camera bảo vệ có thêm một người đàn ông. Người đàn ông đó cung kính cúi người xuống: “Thanh máy lên tầng cao đang bị hỏng, mà lại có một cô gái bị nhốt trong thang máy đó, chúng ta có đi sửa luôn không ạ?”

Sửa???

Đôi mắt Lăng Thánh Quân chợt lóe lên, vẻ mặt ranh mãnh của hắn thoáng chốc trở nên vô cùng độc ác.

Chớ tin vào vẻ mặt đáng yêu và tinh nghịch của hắn trước mặt Dạ Thiên Ứng. Vì với thuộc hạ, phong cách không hề hợp độ tuổi kia lập tức không che giấu mà toát lên toàn thân. “Trước khi tan việc thì sửa nó đi, còn về cô gái kia. . .” Siết chặt nắm đấm, một tay hắn dút vào túi quần, nhanh chóng đứng lên: “Giám cô ta một lúc cũng tốt.”

Nếu không phải vì cô ta, hắn lại bị Dạ Thiên Ứng mắng sao?

Nếu không phải vì cô ta, Dạ Thiên Ứng có thể bị “chỉnh đốn” đến “chặt vật” thế sao?

Nếu không phải tối này còn cần dùng thang máy, với tính cách của Lăng Thánh Quân thì giam cô cả đêm cũng không có gì là lạ!

Xoay người rời khỏi phòng camera, hần nhanh chóng quay trở về phòng làm việc...

56. Chương 56: Yêu Thích Trẻ Em

Đúng là “Quan huyện không bằng hiện quản”*

*Quan huyện ý chỉ người có địa vị cao nhất, hiện quản giống như người có địa vị cao ở vị trí xảy ra sự việc. Câu này có ngụ ý phiên phiên đi là người có địa vị cao ở vị trí xảy ra sự việc còn đáng sợ hơn cả người tối cao nhất mà lại không ở đó. (T^T Cái này mình giải thích theo trường hợp của truyện thôi, chứ còn ý nghĩa đúng của nó rất dài và rất lòng vòng)

Phòng nhân sự và phòng an ninh vốn là hai phòng riêng biệt, không hề liên quan gì tới nhau, nhưng do Lăng Thánh Quân có quan hệ với Đồng Sự Trưởng, giám đốc điều hành Hàn Tuấn Hi và tổng giám đốc Lăng Thánh Long quan hệ nên tất cả mọi người trong công ty đều hiểu rõ.

Nếu không phải Lăng Thánh Quân nhỏ tuổi, đoán chừng Dạ Thiên Ưng cũng phải cho hần chức vị phó tổng giám đốc để vui đùa.

Đã làm ở phòng quản lý thì ai cũng thuộc cấp quản lý. Vậy mà Tôn quản lý phải nịnh nọt đi bê trà rót nước ột người như cháu trai của mình, cúi lưng: “Lăng quản lý, sao hôm nay anh lại rảnh vậy, còn ghé chơi chỗ tôi nữa chứ?”

“A, cũng không có gì.” Lăng Thánh Quân ra về đại gia ngồi ở ghế làm việc. Hần vừa bị Dạ Thiên Ưng mắng đến ngứa cổ, nên nhân dịp ghé đây giả bộ đại gia một chút.

Nhắc tay nhấp một ngụm trà, hần hơi cau mày: “Không phải chỗ các anh mới có thêm một cô gái sao?”

Tôn quản lý vừa nghe xong, mắt lập tức hơi chuyển động một tí, nhanh nhẹn gạt đầu : “Đúng, đúng, Lăng quản lý. Ngài?” Nửa câu sau còn chưa ra khỏi miệng đã lộ ra ý cười dâm tà.

Đôi mắt thâm thúy của Lăng Thánh Quân thoáng một ánh sáng bén nhọn: “Anh tốt nhất là đừng có suy đoán lung tung!”

Chết tiệt, còn suy đoán lung tung ở đâu nữa chứ! Ngộ nhờ tên Tôn quản lý này nhiều chuyện nói rằng hần có tình ý với cô ta, không phải hần sẽ bị Dạ Thiên Ưng làm thành thịt đóng hộp mà bán sao?

“Khụ.” Tay đặt lên cổ họng , hần cố ra vẻ nghiêm túc mà buông tay xuống: “Anh cho tôi xem tư liệu của cô ta một chút.”

“Được, được!” Tôn quản lý vội vàng chạy đến chỗ tủ hồ sơ, không ngừng tìm kiếm tư liệu Ngô Hiểu Dao.

Chỉ trong chốc lát, hần đưa một túi hồ sơ cho Lăng Thánh Quân.

Khi mở ra nhìn...

Lăng Thánh Quân ngây ngẩn cả người!

18 tuổi! 18 tuổi! ! 18 tuổi! ! !

Trong lòng hần lập tức nổ “rầm rầm” hàng vạn bông pháo hoa, giống như tìm ra vùng đất mới, kích động không thôi!

“Không ngờ, không ngờ đó, không ngờ là...Thiên Ưng lại yêu thích trẻ em!”

Từ lúc gặp Ngô Hiểu Dao trưa hôm nay, Lăng Thánh Quân đã cảm thấy cô gái này không lớn. Hần vốn tưởng rằng cô ta có gương mặt trẻ con, nhưng không ngờ cô cũng 18 tuổi như hần.

Theo hần đoán, hiện nay Dạ Thiên Ứng đã 26 tuổi, tức là lớn hơn cô gái đó 8 tuổi?

Huống chi, bọn họ đã gặp nhau từ hai năm trước, chắc chắn là, khi đó Ngô Hiểu Dao mới 16 tuổi mà thôi. Hay!

Lăng Thành Quân giống như bị BT* vậy, cứ hể phát hiện ra đại lục mới về Dạ Thiên Ứng là sẽ kích động không thôi, huống chi một chuyện kích thích như thế này?

*Là viết tắt của Biền Tài – phiên âm từ Biễn Thái

Hần âm thầm cười một tiếng, vẻ mặt thành thật khép lại tài liệu đó: “Cô gái Ngô Hiểu Dao này có vẻ giống một người bạn của tôi trước kia, như vậy đi.” Do dự một chút, hần chậm rãi đứng lên: “Anh giao cho cô ấy mấy việc nhẹ thôi, bảo cô ấy vẫn đi thang máy lên tầng cao đi làm!”

Lời nói này vừa xóa bỏ suy đoán của mọi người về việc Ngô Hiểu Dao bị nhốt trong thang máy, lại có thể dời đi tâm địa khó lường mà Đồng Sự Trưởng dành cho cô ta, quả thực là một công đôi việc.

Ngô quản lý a dua nịnh hót mỉm cười, nhanh chóng gật đầu một cái: “Được được, tôi biết rồi, về sau sẽ để cô ấy đi thang máy đó đi làm.”

“Ừm.” Hai mắt chợt lóe, Lăng Thánh Quân mang theo nụ cười thỏa mãn rời khỏi phòng quản lý.

57. Chương 57: Không Tránh Khỏi Lời Nhục Mạ

Bất tri bất giác đã gần đến giờ tan sở, Ngô Hiểu Dao vốn bất ngờ nhận được điều động của cấp trên đi đổi ca cho Trương Mẫn, sau đó lại gặp phải thang máy bị mắc kẹt. (Chỗ này chị chưa vào thang máy nhé mọi người)

Nhận được lệnh, cô lập tức tới chỗ thang máy cao cấp để lên, lúc này còn hơi “sốc” vì thang máy cao cấp vừa mới khôi phục hoạt động trở lại.

“Chị Trương.” Dịu dàng cười, cô thành kính chào hỏi Trương Mẫn.

Không biết Trương Mẫn vì bị nhốt trong thang máy một ngày mà đang nổi giận.

“Hừ! !” Hơi nheo mắt, Trương Mẫn vòng hai tay trước ngực, dùng ngôn ngữ tràn đầy địch ý và châm chọc nói: “Cô đúng là lợi hại thật đấy, trình độ lắng lơ phải vào hạng nhất.”

Người ngu đi nữa cũng có thể nhìn ra, Đồng Sự Trưởng mới đầu hỏi “Cô tên gì?” với thái độ tốt như vậy, mà xoay mặt một cái, Đồng Sự Trưởng đã ‘trở mặt’ rồi, không phải đáp án quá rõ ràng rồi sao?

Không ngờ, không ngờ đấy! Một cô gái đáng yêu đơn thuần mới toanh lại có thủ đoạn mạnh như thế, mấy giây đã tóm được Đồng Sự Trưởng rồi, không thể không bội phục!

Trương Mẫn âm thầm mắng xong trong lòng, đồng tử tràn đầy địch ý không ngừng lườm Ngô Hiểu Dao phía trước.

Cô thoáng sững sờ, lông mày dao động: “Ồ. Chị Trương, chị nói cái gì em không hiểu.”

“A, vậy cô cứ giả bộ ngu ngốc đi! Tôi muốn thử xem cô có bao nhiêu bản lĩnh, tốt nhất đừng khốc nói mình chơi đùa sai là tốt rồi.” Ngôn ngữ lạnh lẽo đầy châm chọc, vừa nói xong, cô ta quay người rời khỏi thang máy.

Chỉ để lại mình Ngô Hiểu Dao đầy uất ức.

Cô thật sự không biết mình mắc lỗi gì, rốt cuộc đắc tội gì với chị Trương.

Rõ ràng là mình vẫn coi chị Trương là trưởng bối, lại...

Trước kia cũng vậy, khi mình cùng Lam Cẩm Hiền qua lại, vô số người người xa lạ tới ‘chúc mừng’ mình nhanh chỉ tay Lam Cẩm Hiền một chút.

Cuối cùng chia tay, lại có vô số người vội không ngừng ‘ăn mừng’ với mình bằng ngôn ngữ châm chọc ‘đáng đời, không biết thân phận’

Tại sao bất cứ chỗ nào mình đến đều gặp phải chuyện vậy? Hiền nay, mình vừa mới đắc tội gì với chị Trương chứ?

Ngô Hiểu Dao đơn thuần vĩnh viễn cũng không biết đến thế giới đen tối đó, chỗ nào có người chỗ đó có chuyện. Chỉ vì lòng của cô tinh khiết, cho nên vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ vì sao cô luôn dính phải những lời đồn đại.

58. Chương 58: Khoảnh Khắc Kích Động

Giờ tan tầm đã đến.

Ở trong thang máy yên tĩnh một lúc, tâm tình của Ngô Hiểu Dao rốt cuộc cũng gần được hóa giải.

Kiên cường đối mặt cuộc sống, không sợ hãi trước mọi rào cản, gục ngã thì phải vực dậy, có lẽ đây mới thật sự là Ngô Hiểu Dao.

Trong vẻ ngoài đơn thuần, nhu nhược lại hàm chứa một tâm hồn kiên cường!

Để tạo nên một cô gái kiên cường như vậy, chỉ có thể là nhờ vào gia đình nghèo rất mỏng tờ của cô ấy...

Nhìn thời gian, thang máy vẫn không nhúc nhích, không có bất cứ ai sử dụng.

“Chẳng lẽ hôm nay người của công ty cũng làm thêm giờ sao?” Đơn thuần nhìn thang máy mãi không nhúc nhích, cô nhàn nhạt cười: “Không sao, coi như làm thêm giờ cũng được.”

Ngô Hiểu Dao đi làm từ 8 giờ sáng đến 5 giờ chiều, so với nhân viên bình thường ít hơn một canh giờ. Huống chi bây giờ cô cũng không thấy mệt mỏi, ở trong thang máy nghỉ ngơi một chiều cũng được.

Nhưng đồ ngọc này, hoàn toàn không biết “bàn tay xấu xa” của ác ma Đồng Sự Trưởng đang hướng vào cô.

Đột nhiên, thang máy đang ngừng đột nhiên động

Giương mắt nhìn lên.

Tầng 40? !

Chẳng lẽ là. Giao tiếp nhờ tà khí ư?

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Ngô Hiểu Dao bất giác cảm thấy khẩn trương, ngừng thở, lo lắng chờ đợi cửa thang máy mở ra.

“Thánh Quân.” Dạ Thiên Ứng ở tầng 40 vừa dứt hai tay vào túi quần, vừa cười xấu xa hỏi qua điện thoại: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Ok, lần này tuyệt đối không thành vấn đề. Tôi đã xác nhận rồi, cô gái trong thang máy chính là người anh muốn tìm!” Lăng Thánh Quân đứng trước máy theo dõi, chỉ sợ xuất hiện cạm bẫy nào đó nên mắt cứ nhìn chăm chăm vào máy theo dõi.

Bên này Dạ Thiên Ứng nghe xong, an tâm hơn nhiều, giương mắt nhìn con số chậm rãi tăng lên, gương mặt lãnh lẽo tuần mĩ kích động nở nụ cười: “Chuyện tôi vào thang máy trở về sau, không cần chính tôi phải giao cho cậu chứ?”

“Không cần đâu! Tôi hiểu rõ bây giờ tôi phải làm gì mà, anh cứ thoải mái ở bên trong mà ‘giày vò’ đi.” Nói xong những gì đã dự tính, Lăng Thánh Quân không ngừng cười xấu xa.

Dạ Thiên Ứng biết tên nhóc khốn kiếp này không còn phận sự nữa, nhưng mà hấn hiện tại tâm tình thật tốt, căn bản không buồn dạy dỗ hấn.

‘ Tỉnh’ một tiếng, thang máy dừng lại ở tầng 40.

Dạ Thiên Ứng nhanh chóng cúp điện thoại, đưa tay nói lỏng cà vạt, nghiêm trang đứng trước cửa thang máy đang mở ra...

Cửa thang máy từ từ mở ra, hai tiếng tim đập bất đồng vô cùng rõ ràng.

Cô không biết tại sao mình lại khấn trương như thế; hấn cũng không biết tại sao tim mình lại đập rộn lên.

Điều rõ ràng duy nhất là...

12 năm trước cũng tốt, 2 năm trước cũng được, từ nay trở đi, cô —— Ngô Hiểu Dao sẽ bắt đầu là của hấn —— con mồi xác định của Dạ Thiên Ứng, dù thế nào, cô tuyệt đối cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay dễ dàng như hai năm trước...

59. Chương 59: Bốn Mắt Nhìn Nhau

‘Tỉnh’ Theo tiếng vang lạnh lạnh dễ nghe, thang máy mở cửa ra, thời gian vừa dừng lại hồi lâu bắt đầu khôi phục như bình thường.

Dạ Thiên Ứng nhấc chân, vừa muốn bước vào trong thang máy thì lại đảo ngược trở về, chủ yếu là vì.

Hấn sợ! ! !

Ngộ nhỡ sự kiện “kinh hãi” buổi chiều tái diễn, hấn thật sự không dám tái diễn chuyện này lần thứ ba nữa đâu, vì thế càng không còn hơi sức mà mở cửa.

Dù sao thì chỉ cần lần này cô gái bị trời không cường bạo lại hấn mà ít ra cũng là hấn cường bạo cô là được rồi.

Vì phòng ngừa ngộ nhỡ, Dạ Thiên Ứng từ trước tới giờ luôn làm việc quả quyết đã trong thời khắc này mà lựa chọn kỹ rồi mới làm.

Đứng ở trong góc nhỏ, Ngô Hiểu Dao cúi đầu xuống rồi nhúu mày. . .

Hấn? Không tiến vào sao?

Dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Dạ Thiên Ứng đang đứng ở cửa thang máy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Dạ Thiên Ứng nhất thời như có ngàn bông pháo hoa, còn Ngô Hiểu Dao thì rối loạn trao ánh mắt với hấn.

‘ Là hấn. ’

‘ Không sai, là cô ấy! ’

Hai người đồng thời xác nhận nhau, đối mặt nhau với tâm tình bất đồng.

Dạ Thiên Ứng vừa tức giận vừa kích động nhớ lại quá khứ...

Nhóc con này đã dám chạy trốn mình hai năm khiến mình nhớ da diết rồi, lại còn hại mình bị khủng long hời chiều ‘quấy rối tình dục’ nữa!

Bây giờ hấn thật hận không được đè luôn cô ra, ăn thịt cô, để xóa bỏ mối hận trong lòng!

Đột nhiên ưu nhã nhếch miệng, Dạ Thiên Ứng mặc dù ‘hận’ cô trong lòng nhưng bên ngoài vẫn ưu nhã khéo léo, dịu dàng kỳ lạ, không chậm cũng không vội bước vào thang máy.

Mà Ngô Hiểu Dao cũng khẩn trương y như vậy, theo thời khắc hần bước chân vào thang máy, trái tim của cô lập tức ‘thịch, thịch, thịch’ rung động.

Không gian kín mít, lại cùng với trai đẹp vô địch vũ trụ đứng dưới cùng mái nhà đã đủ khiến biết bao người phụ nữ khẩn trương, huống chi là một cô gái trẻ trung thế này?

Luống cuống đứng vào trong, cô còn chưa hỏi Dạ Thiên Ưng đi lâu mấy, ngón tay run rẩy đã ấn vào tầng một.

Lúc cửa thang máy chậm rãi đóng vào, Dạ Thiên Ưng bắt đầu vắn hỏi!

“Làm sao cô biết tôi sẽ đi lâu một?”

60. Chương 60: Bình Tĩnh Vấn Đáp

Giọng nói này vừa trầm thấp mê người, vừa trầm thấp đến ru hồn, Ngô Hiểu Dao nghe lời hỏi thăm của hần bắt đầu thấy vắng đầu.

Nếu như mọi người có thói quen say xe, thì hần là cô đang bị chóng mặt thang máy rồi, đây là cố tốt nhất mà cô viện được!

“Bây giờ là lúc tan việc, cho nên, tôi nghĩ anh sẽ đi tầng 1.” Giọng đáp của Ngô Hiểu Dao hết sức trấn định tự nhiên. Có lẽ do cô chưa được thấy bóng lưng kia quay lại nên cô vẫn rất khẩn trương.

Vậy mà câu trả lời của cô lại khiến Dạ Thiên Ưng không vui!

“Thật là cô gái đáng chết, vậy mà lại thực sự quên sạch về mình rồi ư? Sao cô lại dám dùng miệng lưỡi bén nhọn như thế trả lời hần? Chắc là lần trước khiến nàng sợ khóc chưa đủ rồi, hay là thủ đoạn của hần còn chưa đủ ‘thâm độc’? Dù thế nào thì lần này hần sẽ tuyệt đối không để ‘lỡ tay’!” Nghĩ tới đây, khoe miệng Dạ Thiên Ưng bắt đầu xuất hiện một nụ cười tà, tiếp tục dùng giọng thông thả và ung dung hỏi, “Cô tên gì?”

Từ 12 năm trước đến bây giờ, Dạ Thiên Ưng còn chưa biết tên cô là gì, đây cũng là ‘lần thứ hai’ hần mở miệng hỏi tên cô.

Còn về lần đầu tiên thì. . .

Coi như là một cơn ác mộng mà hần không tài nào trị tận gốc.

Chỉ cầu mong, cơn ác mộng đừng tái diễn nữa. Cô một lần như vậy là đủ rồi, gương mặt đó biến ngay thành của mấy người phụ nữ khác thì càng tốt! Nếu không, hần chỉ muốn đập chết cô gái trước mắt này luôn để giải trừ mối hận trong lòng.

Vốn Ngô Hiểu Dao đang hoảng loạn lại nghe được âm thanh dụ người thế kia phát ra nên cô khẩn trương quay đầu lại, nhìn bốn phía, giả vờ ngây ngốc rồi hai vai run run: “Anh hỏi tôi hả?”

Khi bộ dáng ngốc nghếch của cô rơi vào mắt Dạ Thiên Ưng, hần rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại bị bộ dáng ngốc nghếch đó làm cho buồn cười, không khỏi cười nhạt: “Cô thấy trong thang máy còn có người khác à?”

Có khi nào có quỷ không? Hoặc một sinh vật thứ ba nữa?

Từ trước đến giờ cô thường thích tranh cãi với người khác, nhanh mồm nhanh miệng .

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng cô thôi, không dám thực sự hành động, cô không hi vọng sẽ bị hần chọi trúng gà.

Trong con người tò mò, cô không khỏi nghi hoặc vì sao người đàn ông này muốn hỏi tên mình.

Do dự một chút, cô ngoan ngoãn hỏi đáp: “Tôi tên là Ngô Hiểu Dao.”

Ngô Hiểu Dao? ? ?

Đôi mắt chứa nét cười xấu xa của Dạ Thiên Ứng chợt lóe lên, ánh mắt quét nhẹ qua bộ ngực cô, nói thầm: ‘ Vậy mà nhỏ ư? Mình thật sự không nhìn ra. ’

61. Chương 61: Thang Máy Bị Hư

Thang máy tiếp tục đều đặn và nhanh chóng đi xuống. Sau khi Ngô Hiểu Dao trả lời xong tên của mình, nhất thời cảm thấy không khi bên trong thang máy như loãng đi, chỉ âm thầm van xin, thang máy mau mau lên! Xuống lâu một mau một chút!

Sao đoán được rằng.

‘ Âm ’ một tiếng, thang máy đột nhiên lắc lư hai cái, rồi đột nhiên ngừng lại.

Chỉ là báo tên tuổi mà thang máy đã hư luôn?

Hay là do mình van xin cái thang máy xuống nhanh một chút mà kết quả tạo thành là ngược lại?

Uy lực của mình thật đúng là lớn ghê.

Lúc này, cô cũng không quên lăm bằm mấy câu, sau đó ánh mắt của cô thực sự hoảng loạn, vội vàng đưa tay đến chỗ chuông báo.

Thì nhìn thấy một người khác trong thang máy.

Từ khi thang máy hư, hắn vẫn ung dung dựa vào thang máy, chẳng khẩn trương chút nào, khiến Ngô Hiểu Dao bội phục không thôi.

Quả nhiên, nhân vật lớn rất là khác!

Nhưng Ngô Hiểu Dao ơi Ngô Hiểu Dao à, kịch bản này là hắn an bài, hắn làm sao có thể kinh hoảng? Mặc dù không phải hắn an bài, hắn cũng không thể kêu to cứu mạng trong thang máy mà? Đây có nhiều tổn hại trai đẹp hình tượng đây?

Dạ Thiên Ứng gương mặt liếc nhìn hệ thống truyền hình cáp trong thang máy, ánh đỏ đã dập tắt, xem ra Lăng Thánh Quân đã tắt hệ thống theo dõi rồi. Hắn lộ lên nụ cười tà như ác ma trên khóe miệng.

“Làm thế nào? Làm thế nào đây? ?” Đột nhiên, Ngô Hiểu Dao phát điên lăm bằm lầu bầu, vẻ mặt rất là nóng nảy, hoàn toàn không nhận thấy một con lang đang bộc lộ bản chất...

Đứng ở một bên, Dạ Thiên Ứng an tĩnh nhìn chú thỏ nhỏ đang phát điên, càng xem càng cảm thấy hứng thú.

Chốc lát, hắn đứng thẳng người, chậm rãi bước tới chỗ Ngô Hiểu Dao.

Cô vẫn đang trong trạng thái của con kiến trong chảo nóng, hoàn toàn không biết một bàn tay đang hướng về phía mình...

Đột nhiên, bàn tay Dạ Thiên Ứng giữ lấy cánh tay cô...

Cả người cứng đờ, cô đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn về phía Dạ Thiên Ứng.

62. Chương 62: Khôi Phục Tính Sói (thượng)

“Đừng nóng vội, tỉnh táo lại, ngồi xuống trước.” Dạ Thiên Ứng bắt lấy cánh tay cô ở trong nháy mắt, trên mặt hiện lên dung nhan giống như thiên sứ lộ ra một chút nụ cười trấn an cô, liền lôi kéo Ngô Hiểu Dao lui về phía sau hai bước, cả người dựa vào vách sắt của thang máy ngồi xuống.

Chỉ một thoáng, cô đã cảm thấy người đàn ông trước mắt này thật là không chỉ có phong độ hơn nữa còn gặp biến cố mà không sợ hãi, lộ rõ phong cách quý phái, thật không hổ là công ty lớn!

Trái tim lo lắng của cô từ từ để xuống, cố ý duy trì khoảng cách với Dạ Thiên Ứng nên dựa vào vách tường thang máy ngồi xuống.

Nhìn bộ dạng đề phòng của cô, Dạ Thiên Ứng bày ra dáng vẻ y hệt đùa giỡn: “Cô rất sợ tôi?”

“Không. Không phải.” Ngô Hiểu Dao lắc đầu liên tục, con người hoảng loạn lại không hề liếc hắt một cái.

Tròng mắt xoay chuyển, thân thể Dạ Thiên Ứng cố ý kéo gần khoảng cách lại với cô: “Vậy cô làm gì cách xa tôi như vậy? Tôi còn tưởng rằng cô rất ghét tôi đây.”

“Không, không phải vậy, tôi chỉ. Chỉ”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô từ từ đỏ bừng lên, Dạ Thiên Ứng cố ý giả bộ không hiểu: “Chỉ là cái gì?”

Người này còn thông minh hơn hồ ly, sao lại không biết người đáng yêu ngây thơ ở trước mắt này sợ hãi cái gì đây?

Không thể nghi ngờ, hẳn đang cố ý trêu đùa cô bé như cô thôi.

“Chỉ là có chút khẫn trương.” Ngô Hiểu Dao nuốt nước miếng xuống, lúng túng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, nhìn về phía Dạ Thiên Ứng.

Một cảm giác thỏa mãn hoàn toàn sinh ra, hẳn rất vui mừng vì cô bé này lại hiểu được và biết cách bảo vệ mình.

Cũng không tiếp tục làm khó cô, Dạ Thiên Ứng chuyển đề tài: “Cô, bao nhiêu tuổi?”

“18 tuổi.”

“A, mới lớn đấy.”

Cô ấy bây giờ mới 18 tuổi, vậy hai năm trước không phải chỉ có 16 tuổi?

Cô bé hư này 16 tuổi đã đến quán trai bao? Thật đúng là lớn mật ! Một hồi phải ‘đánh cái mông cô’ mới được!

Dạ Thiên Ứng lần này thật là có chút tức giận, mặc dù giờ phút này cô biết được cách bảo vệ mình, nhưng hồi tưởng lại năm đó, nếu như người mà cô gặp không phải là mình, không chừng trước kia đã bị người khác ăn, quả thật không thể tha thứ! Nghĩ tới đây, hẳn lại càng phát cáu.

Chỉ là.

Nếu thật trở lại hai năm trước, Ngô Hiểu Dao cô gặp người khác, người đó cũng chưa chắc dám ra tay với vị thành niên chứ?

Năm đó cũng chỉ có vị đại ca xã hội đen bá đạo ngông cuồng này, không để ý đến luật pháp gì, mới dám ra tay với vị thành niên!

Ánh mắt nóng bỏng thỉnh thoảng quét qua thân thể nhỏ nhắn của cô, không thể không thừa nhận, Ngô Hiểu Dao ở trong hai năm này đã thay đổi quá lớn!

Khi đó vừa nhìn cô chính là bộ dạng của vị thành niên, nhưng bây giờ đã thành thực, xinh đẹp lên không ít.

Cũng không biết hai năm qua có người nhanh chân đến trước hay không, tại sao lúc này mình không thưởng thức ‘trái cây sắp chín mùi’ này?

Đột nhiên, ý tưởng này phát ra, sắc mặt Dạ Thiên Ứng trong nháy mắt âm trầm xuống, ánh mắt nóng bỏng xen lẫn mấy phần ánh sáng gian tà lộng lẫy chậm rãi đưa về phía Ngô Hiểu Dao: “Em, có muốn thử làm việc mà mình yêu thích trong thang máy không?”

63. Chương 63

Ngô Hiểu dao vốn còn tràn ngập căng thẳng và hít thở không thông, nhưng sau câu hỏi kia của Dạ Thiên Ứng thì hoàn toàn tỉnh.

Làm.....làm.....làm tình ???

Con người tao nhã như thế mà trong miệng lại thoát ra lời nói dung tục như vậy??

Mình nghe lầm! Nhất định là do mình nghe lầm rồi!

Ngô Hiểu Dao liên tục thôi miên mình, tự nói với mình là nghe lầm, nghe lầm.

“Không trả lời thì có nghĩa là em đồng ý rồi?” Đột nhiên, bàn tay to lớn của Dạ Thiên Ứng lợi dụng sơ hở nhanh chóng kẹp chặt cánh tay nhỏ của cô.

Toàn thân giật mình một cái, lông tơ cô liền dựng thẳng lên.

Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên bị anh ta bắt lấy cánh tay, nhưng lần này rõ ràng là do hoảng sợ mà dờ dẫm.

Không.....Không phải!

Mình vừa mới nghe không sai, không có sai!

Người đàn ông tao nhã như Thiên Sứ thánh thiện kia chính xác dùng âm thanh của ma quỷ nói ra những lời hạ lưu kia.

Đầu óc Ngô Hiểu Dao liền trống rỗng, Dạ Thiên Ứng hơi dùng một chút lực, giống như tóm lấy một món đồ chơi đem cô tới bên cạnh mình.

Bày ra khuôn mặt vô cùng khôi ngô không có chút tỳ vết nào quả thật là kiệt tác của trời, làm cô mỗi lần nhìn thấy cũng không dám nhìn thẳng mặt, nhưng mà, lần này nhìn tỉ mỉ một chút khuôn mặt khôi ngô này.....

U ám, khủng bố giống như vẻ mặt của Satan vậy!

Sao mình lại ngu xuẩn như vậy!

Sao hôm đó lại sai khiến satan? Rõ ràng một bên trắng, một bên đen, chẳng lẽ mình bị mù sao? Oa.....

“Anh.... anh buông ra! Đừng làm loạn!!!”

Cánh tay nhỏ không ngừng vặn vẹo, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu dần dần hoảng sợ.

Giọng nói của cô lúc này làm sao có thể hăm dọa con sói kia đây?

Dạ Thiên Ứng.....À không! Sau này nên gọi hắn là Dạ Thiên Sói!

Hoàn toàn không buông tay, vậy mà ngược lại còn không kiêng nể gì, cười tà mị, nét mặt càng liều lĩnh vùng lên: “Là em đồng ý ”làm tình” với tôi trong thang máy không phải sao?”

“Tôi.....tôi không có!!!” Cô chính xác là không đồng ý, có thể là vừa vặn không trả lời thì trong lòng Dạ Thiên Ứng chính là chấp nhận.

Ai kêu người này bá đạo một tay che trời đến vậy!

Hôm nay Ngô Hiểu Dao coi như hiểu được như thế nào là biết người biết mặt không biết lòng, bên ngoài hoàn mỹ, cử chỉ thanh cao, thực tế chính là cầm thú đội lốt người!

Nơi này chính là thang máy công ty, làm sao anh ta lại to gan như vậy chứ?

Đúng vậy!!!

Nơi này là công ty, tuy rằng thang máy đang trục trặc, nhưng mà không phải cuối cùng vẫn là đang ở trong công ty hay sao?

Anh ta sẽ quấy rối mình hay sao, trừ phi không muốn làm việc nữa!

Nghĩ đến đây, Ngô Hiểu Dao lấy hết dũng khí, lớn tiếng dọa: “Anh.....anh tên gì, nếu anh quấy rối tôi, có tin tôi sẽ khiếu nại với công ty hay không!!”

64. Chương 64

“Anh.... anh tên gì, nếu anh tới đây nói lung tung, có tin tôi khiếu nại anh với công ty hay không?”

Dường như cảm thấy lời thoại này đã sử dụng khi nào rồi, nhưng nghĩ lại vẫn không nhớ ra được, hình như trường hợp trước mặt cũng đã từng xảy ra ở nơi nào, có ký ức mơ hồ hiện lên trong óc của Ngô Hiểu Dao, nhưng không cách nào chấp vá đầy đủ.

Âm thanh hăm dọa to lớn của cô phát ra, lại không hề dọa được Dạ Thiên Ứng rời khỏi, ngược lại chính cô thì sợ tới nỗi toàn thân run.

Thầm cười trong lòng, Dạ Thiên Ứng không khỏi nhớ tới tình cảnh hai năm trước, phản ứng của cô lúc này, thật là không thay đổi gì so với hai năm trước, chắc hẳn...

Trong hai năm này không có ai đi trước một bước thưởng thức quả sắp chín cây này chứ?

“Cô bé này...” Bày ra khuôn mặt đẹp trai cùng với giọng nói trầm thấp làm cho toàn bộ bên trong thang máy một khung cảnh mờ ám. Khuôn mặt tuấn tú của hắn đến gần Ngô Hiểu Dao, mùi nước hoa trên người làm cô nhất thời say mê có phần không tìm thấy mức tiêu. “Nói cho tôi biết, cô muốn tìm ai khiếu nại tôi?”

Cô rõ ràng cảm giác được hơi thở đàn ông ấm áp thổi từng đợt trên mặt mình, có phần ngứa. Mà thân thể của anh ta...

Người đàn ông này thật cường tráng, rất đẹp trai, giống như một ngọn núi, quả thật không thể cùng hắn so về bề ngoài nổi.

Bề ngoài nhìn như yêu nghiệt, đáng người lại to lớn vô cùng. anh ta rất... thật sự là rất... hoàn mỹ!

Trai đẹp ở trước mặt, thật là “đói bụng”, Ngô Hiểu Dao bị giới hạn trong hai phía.

Hoảng sợ, cô cố vũ mình một chút sức mạnh, giống như súng liên thanh phản kháng: “Ông chú này, nếu anh dám chạm vào tôi, tôi tới phòng quản lý khiếu nại anh, nếu họ bỏ mặc, tôi tìm giám đốc khiếu nại, nếu hắn cũng không quản lý, tôi tìm CEO, nếu CEO không quản lý thì tôi tìm chủ tịch khiếu nại!!! Sợ không??”

.....

...

Sợ, rất sợ Dạ Thiên Ứng!

Sợ chính mình thất thố ở chỗ này..... cười đến chết mất thôi!

Tìm quản lý? Mà giám đốc phòng quản lý lại là tên sói kia, địa bàn của Lăng Thánh Quân.

Tìm giám đốc khiếu nại?? Được, việc này không tệ, dù sao giám đốc là Lăng Thánh Long điềm đạm, chỉ có điều..... cậu ta nổi tiếng là “quý khát máu, phúc hắc” giết người trong vô hình!

Nói cho cùng, vẫn là tìm CEO Hàn Tuấn Hi, nói không chừng anh ta có thể thay Ngô Hiểu Dao làm chủ, nhưng ở nơi này, theo tính cách Hàn Tuấn Hi, nếu không tránh khỏi việc tiết lộ scandal chủ tịch “dâm loạn trẻ em” thì sẽ trực tiếp giết cô diệt khẩu!

Cho nên thôi.....

Cuối cùng là rơi xuống tay chủ tịch giải quyết chuyện này, nói đến cùng còn không phải là khiếu nại với Dạ Thiên Ưng hay sao, cần gì vòng quanh như vậy? Nếu chủ tịch “biết” chuyện này thì nhất định! Nhất định sẽ “phân xử” cho cô.

“Ông chú này?”

“Ừ, anh nói tôi là cô bé này, lại không chấp nhận tôi gọi là ông chú sao? Anh già rồi!” Nhìn ra được, bây giờ Ngô Hiểu Dao có phần muốn bằng bất cứ giá nào phải đánh tới cùng

Hai tròng mắt hiện lên một tia âm u, Dạ Thiên Ưng lần đầu tiên nghe thấy xưng hô này, miệng lưỡi của cô bé này cũng thấy là lợi hại đúng là thà chết cũng không chịu thiệt. Có điều mình chỉ hơn cô có tám tuổi thì đã kêu mình già?

Khuôn mặt càng trở nên âm u, đối mặt cô bé không nghe lời này, hấn cũng không có nhiều nhẫn nại để tiếp tục chơi. “Cô bé.....” Một nét cười âm u ở khóe miệng, môi hấn kề sát tai cô, lạnh lùng nói: “Tôi tên là Dạ Thiên Ưng!”

65. Chương 65

Dạ.....Dạ.....Dạ

Sau khi nghe thấy tên này, thân thể Ngô Hiểu Dao càng hoang mang dữ dội.

Cô ấy nhớ!

Rất cực cũng nhớ lại!

Hèn chi, khi trước có người kêu anh ta là Thiên Ưng, tên quen thuộc như vậy.

Hèn chi cảm thấy cảnh tượng hôm nay đã xảy ra ở nơi nào rồi.

Tình cảm.....

Trong nháy mắt, rốt cục một chút cảnh tượng hoảng sợ và Ngưu Lang đã được chấp vá hoàn chỉnh tron đầu nàng.

Đối diện với khuôn mặt khôi ngô yêu nghiệt này, cô mới phát hiện quen thuộc như vậy.

Dạ Thiên Ưng..... Dạ Chi Đế Vương! Ông trùm của xã hội đen! Bây giờ lại chạy đến Nhật Bản làm PR???

Trời ạ! Đây quả thật là oan gia ngõ hẹp, hai năm trước bản thân mình thật vất vả thành công chạy thoát khỏi bàn tay ma quỷ Dạ Thiên Ưng ở Trung Quốc, nhưng không ngờ, hai năm sau lại một lần nữa rơi vào mối nguy hiểm khog6 có kết quả này.?

‘Ông trời, không là ông đùa giỡn tôi chứ??’

‘Hai nước cách xa nhau có thể gặp nhau, chẳng lẽ tôi phải đem lần đầu tiên cho tên ác ma này mới xong việc hay sao??’

Cái gì là thanh cao? Cái gì là thân sĩ? Cái gì là dụ dang??

Anh ta chính là ông trùm xã hội đen đóng vai Thiên Sứ, hừ!!

Satan! Thần chết! Ma quỷ! Cầm thú!! BT.....

Ngô Hiểu Dao dùng tất cả những từ ngữ thảm mắng trong lòng không dám nói miệng.

Chủ yếu là cô không muốn chưa đánh đã khai, tự chui đầu vào lưới, lỡ như anh ta không nhận ra mình là ai, thì cùng lắm chỉ tính toán nợ trước mắt. Nếu ngộ nhỡ gọi cho hấn nhớ lại thì chính là nợ cũ nợ mới tính chung một lượt.

Nhồ Hiểu Dao không ngừng khẩn cầu, đừng cho Dạ Thiên Ứng nhớ lại là ai, nhưng mà.....

Điều này sao có thể đây?

Trí nhớ đã tồn tại hai năm, cô có thể dễ dàng quên anh ta. Mà cô.....

Sớm đã khắc trong tim của anh ta, đời này không thể quên đi!

Nhìn vào vẻ mặt Ngô Hiểu Dao dờ dẩn, hấn cười tà mị, chọc tức nói: "Cô bé kia, nhớ ra tôi là ai chưa?

66. Chương 66

Xong rồi, bây giờ chết chắc rồi.

Ngô Hiểu Dao rơi vào địa ngục trong nháy mắt.

Thì ra.....

Chỉ là mình không nhận ra anh ta, mà anh ta đã sớm nhận ra mình.

Vậy sao anh ta không ra tay với mình sớm hơn?

A! Đúng rồi! Những lúc khác thì không thuận lợi. Bây giờ thì quá dễ dàng, một phòng nhỏ, không ai quấy rầy, quá vắng vẻ, không bị ràng buộc, aaaa, mẹ ơi !!!!

“Dạ.....Dạ...Dạ Đê!!” Răng trên đánh răng dưới, phút chốc nước mắt hoảng sợ tràn đầu hốc mắt, chỉ còn thiếu chút nữa quỵ xuống đập đầu nhận tội: “Hai năm trước là do tôi không hiểu chuyện, mới cho anh là Ngưu Lang, van cầu anh ”đại nhân không tính toán với tiểu nhân” tha thứ sai lầm của tôi.”

Bây giờ nếu cô không ngoan ngoãn một chút, thì số kiếp đều được chôn sâu dưới mấy thước trong thang máy.

Quan trọng là, bây giờ cô có ngoan ngoãn thì cũng vô dụng, nghĩ rằng Dạ Thiên Ứng có thể buông tha cho cô hay sao?

Tạm thời không nhắc tới việc của hai năm trước, chỉ nói đến lần gặp sau này, vừa gặp đã đá hấn đến “bộ phận PR”, sau đó, hấn trăm cay nghìn đắng leo lầu gặp Ngô Hiểu Dao, lại bị cô gái này dọa mất nửa cái mạng.

Tha cho cô??

Không có cửa đâu!

“Muốn tôi tha thứ cho em?”

“Ừ!Ừ” Nhìn thấy đường sống, Ngô Hiểu Dao không ngừng gật đầu như trống bỏi.

Dạ Thiên Ứng thấy vậy, khóe miệng hơi hơi gợn lên tà tứ cười, không nhanh không chậm nói: “Em nhắm mắt lại, không có mệnh lệnh của tôi không được mở ra!”

67. Chương 67

Dạ Thiên Ứng giống như vua chúa ban xuống mệnh lệnh, cả người Ngô Hiểu Dao rơi vào sửng sốt.

Kêu mình nhắm mắt để làm gì? Không phải là mình..... nhắm mắt một cái rồi sẽ không mở ra được nữa chứ??

Oa....

Nhìn thấy bộ dạng Dạ Thiên Ứng không kiên nhẫn, nếu lỡ chọc giận anh ta, mình sẽ “bị tử hình ngay tại chỗ” trong thang máy, nếu vậy thì mình không muốn sống nữa rồi.

Cân nhắc phải trái một hồi lâu, Ngô Hiểu Dao bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất khích lệ, nhắm mắt lại một chút.....một chút thôi.

Đúng lúc này.....

Một mảnh mềm mại gì đó đặt trên cánh môi phần nộn của cô.

Nháy mắt, toàn thân một trận rã rời khấn trương.....

Có chút thoải mái, cái kia đá trên môi mình thật mềm, lại có chút lạnh lẽo.

Chậm rãi.....chậm rãi.....

Vật đó ngày càng mềm mại giống như con rắn nhỏ linh hoạt nâng mở môi cô, có ý mở hàm răng trắng nõn của cô chui vào bên trong.

Mình chưa từng có loại cảm giác này, cảm giác như thế này.....

Ngô Hiểu Dao cảm thấy có chỗ không đúng.

Con người nhắm chặt liền mở ra rất nhanh, một thoáng nhìn thấy khuôn mặt khô ngô kia cách mình cực kỳ, cực kỳ gần.....

Hai tròng mắt hẩn nhắm chặt, lông mi thật dài, hơi hơi nhếch lên về phía trước, giống như trăng lưỡi liềm.

Người đàn ông hoàn hảo, ngay cả từng chi tiết đều tới trình độ cao nhất.

Không đúng! Không đúng! Bây giờ không phải là lúc tán thưởng anh ta!!

Tinh thần nhanh chóng được kéo lại, đồng tử của Ngô Hiểu Dao mở rộng....

Khối mềm mại kia có phải là.....???

Môi của Dạ Thiên Ứng!?

Cái đó có giống với con rắn nhỏ đâu?!??

Phải...phải rồi chính là đầu lưỡi của hắn???

Không thể nào.....

Đây chính là nụ hôn đầu của mình nha!!!

Vì sao nụ hôn đầu của mình lại mất trong tay trùm hắc đạo ?!!

Ngô Hiểu Dao liền cảm thấy toàn thân nóng lên, hai má giống như bị lửa đốt, từng cơn tràn vào bên trong cô.

Tính ra, trong hai năm qua lại với Lam Cẩm Hiên, bọn họ chỉ dừng lại ở mức nắm tay thôi, đừng nói đến hôn môi gì, mà ngay cả hôn má cũng không có.

Mà hôm nay, nụ hôn đầu tiên của cô cứ như vậy bị một người đàn ông xa lạ lấy đi, trong lòng làm sao mà dễ chịu được?

‘Oa.....Oa.....’ Cái đầu nhỏ của Ngô Hiểu Dao đang đưa như trống bỏi, miệng phát ra âm thanh kháng cự mơ hồ.

Để tay ở ngực Dạ Thiên Ứng, bất kể dùng hết sức lực cũng không thể đẩy anh ta ra.

Cảm thấy Ngô Hiểu Dao bắt đầu “không thành thật”, Dạ Thiên Ứng chậm rãi mở mắt, môi hẩn lưu luyến không rời đi đôi môi say lòng người của cô: “Tôi không phải đã nói hay sao? Không có mệnh lệnh của tôi thì không được mở mắt. em muốn tôi trừng phạt em như thế nào đây?”

Giọng điệu nói chuyện của anh ta không giống như nói giỡn, phảng phất vài phần tức giận.

Vừa mới say sưa hôn, Dạ Thiên Ứng giống như nhắm nháp “đồ ăn” ngon nhất, còn chưa kịp thưởng thức nhiều một chút, lại bị cô cắt ngang, ai có thể không tức giận chứ?

Thấy Ngô Hiểu Dao không trả lời, lòng mảy Dạ Thiên Ứng nhú lại, trên mặt tràn đầy oán giận, tiếp tục trách mắng: “Còn nữa, kỹ thuật hôn môi của em thật sự rất tệ!!!”

Anh ta nói xong, trong lòng Ngô Hiểu Dao đều có suy nghĩ.

Anh ta không hỏi mình liền cướp đi nụ hôn đầu của mình còn chưa nói, còn nói bản thân mình kỹ năng hôn kém??

Anh ta quả thật là cầm thú mà!! Không, không!! Anh ta là không bằng cầm thú!!

Quai hàm bắt đầu lên, cô ghen ngào mằn mằn cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất nói: “Anh.....Anh quá đáng!!!.Đây là..... đây là nụ hôn đầu tiên của tôi!!!!”

68. Chương 69: Cảm Giác Hôn

Nụ hôn đầu tiên?

Câu nói này của cô vừa ngưỡng ngừng vừa tức vừa buồn bực, tiếng trách cứ trong tâm phát ra sau, Dạ Thiên Ứng vốn đang cầm chặt bàn tay của cô từ từ, từ từ buông lỏng ra.

Hồi tưởng đến vị ngọt vừa hôn, cô không quen, biểu hiện vụng về, là lần đầu tiên hấn gặp. Chỉ là.

Chỉ là luôn luôn chỉ ăn tủy ở trong xương giò gặm xương mới biết nó ngon như thế nào ở giữa nơi này hấn được hôn cô đến thỏa mãn.

Xem ra, đến cho đến tận bây giờ vẫn chưa có người nhanh chân đến trước hấn, thưởng thức Ngô Hiểu Dao bữa ăn chính ngon nhất này!

Nghĩ tới đây, trong lòng Dạ Thiên Ứng vô cùng hả hê, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ vô cùng nghiêm túc: “Nếu là nụ hôn đầu, vậy tôi cũng không trừng phạt em nữa không có mệnh lệnh của tôi liền mở mắt ra chuyện tình rồi.”

Cái gì? ? ?

Đây là lần đầu tiên Ngô Hiểu Dao nhìn thấy có người vô lại như vậy, thậm chí còn không nói lý lẽ? ?

Hấn bảo cô mở mắt ra là như thế nào? ?

Hấn cho là hấn là ai à? ? ?

A, đúng rồi, hấn là đại ca xã hội đen!

“Còn không mau cảm ơn tôi? ?” Dạ Thiên Ứng ngày càng táo tợn hơn, dùng giọng ra lệnh giận dữ đầy tức giận mắng mỏ Ngô Hiểu Dao.

Cái gì gọi là ngậm bồ hòn làm ngọt có khổ không thể nói? Cô lần này coi như là hoàn toàn đã hiểu rõ.

Hừ!

Trong lòng mặc dù tràn đầy không cam lòng, nhưng không hề biểu hiện ra bên ngoài, chỉ đành phải uất ức mở to mắt mà cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Hận a! ! ! Hận a! ! !

Hai năm trước tuy là lỗi của cô, nhưng thiếu chút nữa thì cái tên lưu manh này đã cường bạo; hiện nay, cô có lỗi ở chỗ nào? Làm gì bị hấn cưỡng hôn còn phải nói cảm ơn với hấn? ? ?

Giọt nước mắt theo đường nét của khuôn mặt nhỏ nhắn mà ‘ tí tách, tí tách ’ rơi xuống, tâm tình không cam chịu oán trách ngày càng nặng nề.

Dạ Thiên Ứng nhìn thấy được bộ dạng gặp cảnh khốn cùng của cô bé này, là tốt rồi buồn cười, hấn luôn là không nhịn được muốn ở hung hăng đem cô khi dễ đến lúc khóc lớn tiếng.

Giọt nước mắt óng ánh trong suốt như hạt thủy châu rơi trên cái mu bàn tay trắng mịn, ngấm nhìn hồi lâu, hẳn thật là muốn thưởng thức hương vị giọt nước ‘ngọt’ này.

Nâng cánh tay cô lên, hẳn nhẹ nhàng liếm giọt lệ kia

Là vị ngọt, rồi lại có chút lạnh rung , ngon quá.

Nhếch miệng gợi lên một chút cười nhẹ, vì báo đáp cô đã ‘chiều đãi bữa ăn phong phú’ này, Dạ Thiên Ứng quyết định hôm nay tạm thời tha cho cô một lần!

Đứng lên, hẳn bước nhanh đi tới trước cửa thang máy, khuỷu tay rần chắc tách cửa thang máy ra, còn không đợi Ngô Hiểu Dao kịp thời phản ứng, hẳn nhẹ nhàng lật người rời khỏi thang máy.

Chuyện này xong rồi sao?

Đột nhiên, nước mắt Ngô Hiểu Dao ngừng rơi, nhìn bóng dáng hẳn rời đi, có phải món nợ giữa cô và hẳn vì vậy mà cũng được xóa bỏ?

Nôn nóng đứng dậy, cô chạy tới cửa thang máy, lộ đầu ra ngoài, lớn tiếng hỏi: “Dạ đại ca, món nợ giữa chúng ta có thể xóa bỏ rồi sao? ”

Lại nói, Dạ Thiên Ứng thường về sau đó, không hề có một người nào gọi hẳn quá một câu ‘Dạ Đế, Dạ đại ca’, chỉ cần có người lỡ miệng nói lên, thì chắc chắn sẽ chịu một trận đánh tơi bời.

Hôm nay, Ngô Hiểu Dao hai lần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của hẳn, chỉ là thôi, ai bảo hôm nay tâm tình của hẳn tốt? ?

Cười tà tứ, bước chân của hẳn đi về phía trước đột nhiên dừng lại, xoay người, dùng từ ngữ hài hước hồi đáp: “Dĩ nhiên là không thể, chờ lúc nào tôi hôn cô có cảm giác rồi, thì tôi sẽ bỏ qua cho cô!”

69. Chương 70

Bên trong phòng giám đốc

Trong phòng giám đốc rộng lớn mà yên tĩnh như thế, Lăng Thánh Quân thanh thoi ngồi ở ghế làm việc, vừa xoay bút, vừa lại thần nhiên lộ ra nụ cười xấu xa: “Thiên Ứng, anh vừa mới làm gì với cô bé kia trong thang máy? Thú nhận sự thật đi!”

Nói xong, anh ta như thẩm vấn tội phạm ngồi trên sofa mà chất vấn Dạ Thiên Ứng.

“Hừ?” Khóe miệng xẹt qua một độ cong, hai tròng mắt hẳn chợt lóe, đứng dậy dùng sức đá vào Lăng Thánh Quân đang ngồi trên ghế.

Bàn làm việc bị trượt ra phía sau, làm cho Lăng Thánh Quân không kịp được đỡ mồ hôi lạnh: “Ngất, thiếu chút nữa anh đá tôi thành như vậy, anh muốn tôi đoạn tử tuyệt tôn à?”

Lăng Thánh Quân đang muốn quay lưng ngồi xuống, Dạ Thiên Ứng lại xuyên qua đũng quần của hẳn đá thẳng vào ghế, nếu không tránh kịp lúc chỉ sợ Lăng Thánh Quân chảy máu ngay lập tức!

“Cậu nói nhiều như vậy, sinh ra đời sau cũng chỉ là tai họa, tôi nhỏ cở tận gốc mà thôi.” Dạ Thiên Ứng không nhanh không chậm nói xong, làm ra bộ dáng lưu manh ngẩng đầu bắt chéo chân trên mặt bàn làm việc.

Nếu bộ dạng hai người lúc này bị người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ hình tượng tạo nên trong công ty bị hủy hoại trong chốc lát!

“Nói một chút, nói một chút đi, rốt cuộc có phải các người có dính líu với nhau không?”

Trong đôi tròng mắt thâm thúy ánh lên hình ông tám Lăng Thánh Quân, hẳn vận may, lạnh lùng nói: “Nói chuyện phiếm!”

“Anh nói chuyện phiếm???” Sói xám một ngày không ăn mận có thể nói chuyện phiếm với thỏ trắng trong thang máy? Hắc - Lăng Thánh Quân thật không tin, một chút cũng không tin, có đánh chết hắc cũng không tin. Ánh mắt xoay tròn, hắc cười cười: “Tôi thấy... là vừa ”làm vận động” vừa nói chuyện phiếm phải không??”

“Thánh Quân!” trong nháy mắt, sắc mặt Dạ Thiên Ứng trở nên vô cùng u ám, đứng thẳng dậy vỗ xuống mặt bàn, cầm lấy một con dao nhỏ trong ống đựng bút chặn lại, lạnh lùng nói: “Nếu cậu còn nói bậy, coi chừng tôi cắt lưỡi cậu!”

Động tác Lăng Thánh Quân nhanh nhẹn, dùng ngón trỏ với ngón giữa kẹp lấy dao nhỏ đang bay tới: “Hừ!” Dùng sức hừ một tiếng, trút hết bất mãn trong lòng, nhưng cũng không thu được ý nghĩ trong lòng mình.

Ai ngờ...

“Cốc, cốc cốc” Tiếng gõ cửa phòng làm việc bất ngờ vang lên, Lăng Thánh Quân và Dạ Thiên Ứng vội vàng lấy lại bộ dạng uy nghiêm, thận trọng, có chừng mực ngồi trên sofa.

“Vào đi.” Lăng Thánh Quân lên tiếng, cửa phòng làm việc từ từ mở ra, một người đàn ông kính cẩn lễ phép nhìn về Dạ Thiên Ứng gật đầu: “Chủ tịch” Thuận tiện nhìn về phía Lăng Thánh Quân: “Giám đốc Lăng, bên ngoài có cô gái giữ thang máy tìm ngài.”

70. Chương 71: Giám Đốc Trẻ Tuổi

Sau khi nghe nhân viên nói lại, mắt Lăng Thánh Quân chuyển một cái, suy nghĩ xem ai tới tìm mình.

Như hoàn toàn quên mất uy nghiêm của bản thân, hắc dùng sức vỗ xuống mặt bàn đùa cợt giống một thanh niên mới lớn: “Ha ha, cậu không cần nói, tôi đi hỏi cô ấy!” Nói xong hắc hững hờ đi ra khỏi phòng làm việc.

Cau mày nhưng Dạ Thiên Ứng cũng không ngăn cản Lăng Thánh Quân rời đi mà chỉ tò mò vì sao đột nhiên Ngô Hiểu Dao lại tới đây.

Chậm rãi đứng dậy đi đến cửa sổ lá sách nằm giữa căn phòng và phòng bên cạnh, hắc đưa tay nhắc lên 1 khe hở nhìn Ngô Hiểu Dao đang ngồi ở trong phòng.

Bây giờ hắc và Ngô Hiểu Dao chỉ cách nhau 1 bức tường mà thôi.....

Ngồi ở ghế sofa bên ngoài phòng, Ngô Hiểu Dao an tĩnh đợi gặp giám đốc.

Chỉ một lát sau Lăng Thánh Quân liền đi đến.

“Tiểu thư, xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì?” hắc thu lại vẻ sáng chói như ánh mặt trời trong quá khứ, dùng một bộ dạng thành thực lão luyện hỏi thăm ý định của cô.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn....

Người đàn ông đẹp trai trước mắt này dường như đã từng gặp qua ở nơi nào rồi???

Giật mình....

Anh ta không phải là người ở cùng Dạ Thiên Ứng trong thang máy vừa rồi, hơn nữa còn từng gào to đó là người đàn ông của mình??

Ồ, khó trách hắc lúc đó lại hỏi mình ở bộ phận nào, hóa ra anh ta là giám đốc, không phải là ở bộ phận PR.

Ách, không đúng! Đợi 1 chút....

Anh ta hình như có quan hệ không tệ với Dạ Thiên Ứng? Chẳng lẽ.....

Vội vàng đứng lên, cô run rẩy hỏi: “Xin hỏi ngài có phải là bạn của Dạ Thiên Ứng ?

.....

.....
Mình còn đang tự hỏi cô ấy tìm mình có chuyện gì, chẳng lẽ vì chuyện này??

Chẳng nhẽ vừa rồi ở trong thang máy Thiên Ưng làm cho cô bé này hứng thú, cô ấy yêu Thiên Ưng rồi hả? Bây giờ tìm đến mình muốn mình giúp thổ lộ hay sao?

Cái loại chuyện tình duyên này phải ít đụng tới mới tốt!

Dù sao Lăng Thánh Quân cũng không rõ cô và Dạ Thiên Ưng rốt cuộc có quan hệ như vậy hay không, ngộ nhờ biến khéo thành vụng thì Dạ Thiên Ưng sẽ giết hẩn mất: “Chúng tôi chỉ là đồng nghiệp, không phải quen biết, cũng không thân.”

Trong chớp mắt, tim Ngô Hiểu Dao đang ở trên cao lập tức rơi xuống đất, xem ra cô thật sự tìm được người đòi lại công lý rồi. “Giám đốc....”

“Không cần khách khí như vậy, tôi tên là Lăng Thánh Quân, gọi tôi là Thánh Quân là được”. Hai người đều 18 tuổi, nói không chừng Ngô Hiểu Dao còn lớn hơn hẩn nữa, cứ kêu ‘ngài, ngài’, thật là lạ đó.

Nhân cơ hội này, hẩn có thể tìm cách thân thiết với cô thuận lợi tìm hiểu cô và Dạ Thiên Ưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong thang máy!

Nghĩ tới đây, Lăng Thánh Quân liền biểu lộ ra một khuôn mặt mỉm cười sáng lạng y hệt ánh mặt trời với Ngô Hiểu Dao

71. Chương 72

Ách, nhìn nụ cười của Lăng Thánh Quân, cô cảm thấy người đàn ông này hình như cũng không lớn tuổi lắm. Hình như.... ngoài 20 sao?

”Giám đốc Lăng, ta nhiều chuyện hỏi anh một câu riêng tư là anh bao nhiêu tuổi rồi?

Chân mày nhíu một cái, hằng ngày, Lăng Thánh Quân ghét nhất người khác hỏi tuổi mình, hiện giờ, hẩn chỉ đành lúng túng nói: “18.”

Trong chốc lát, một trận choáng váng ập vào đầu cô.

Má ơi, vậy mà tìm một người con trai 18 tuổi làm giám đốc?

Có điều là, mình cũng mới 18 tuổi, tuổi càng nhỏ thì suy nghĩ càng ít, không giống với Dạ Thiên Ưng kia, tâm địa gian trá!

“Thế nào? Xem thường tôi nhỏ tuổi đúng không? Cô cũng không phải cũng 18 tuổi hay sao?!!”

Lăng Thánh Quân không nhịn được cắt đứt suy nghĩ của cô, nhanh chóng lắc đầu một cái: “Không, tôi không phải có ý đó, chỉ là...” Thoáng ngạc nhiên, cô chợt nhớ ra cái gì đó: “Anh...làm sao anh biết tôi cũng 18 tuổi?”

“Ách.....” Nếu như nói hẩn điều tra tư liệu trước, thì nhất định sẽ bị nghi ngờ. Cuống cuồng hẩn chỉ đành phải thuận miệng nói qua loa: “Xem dáng người cô là có thể đoán ra.”

“Vậy sao.....” Ngô Hiểu Dao ơi là Ngô Hiểu Dao, mày đúng là 18 tuổi, cũng không đến nỗi ngu ngốc đến trình độ này hay sao? Như thế nào lại bị người cùng tuổi lừa gạt.

Không do dự cười cười, cô thản nhiên nói: “Chúng ta bằng nhau, tôi còn gọi anh là giám đốc Lăng sao.”

“Cứ tùy thích, tên gì cũng được.”

Xoay người, Lăng Thánh Quân ngồi xuống ghế, nghiêm túc hỏi cô tới có ý gì: “Cô tới tìm tôi có chuyện gì sao?”

Ngô Hiểu Dao mới nãy còn đề phòng trong lòng nhưng giờ phút này liền buông lỏng, trong lòng có cảm giác thân thiết an toàn: “Giám đốc Lăng, thật ra tôi tới tìm anh để tố cáo!”

“Tố cáo?” Lăng Thánh Quân vui vẻ ra mặt, đoán chừng cô tố cáo không ai khác chính là Dạ Thiên Ứng đang trong phòng kia: “Tố cáo người nào vậy?”

“Chính là.....chính là Dạ Thiên Ứng đó!”

Quả nhiên!

Kim chế cảm xúc sục sôi trong lòng, Lăng Thánh Quân giả vờ như dẫn đo chốc lát: “Nhưng tại sao cô lại tố cáo hẳn?” Nói đến đây, ánh mắt sắc bén của anh ta không quên liếc về phía phòng Dạ Thiên Ứng.

“Bởi vì..... bởi vì.....” Lúng túng nhú mày một cái, cô ấp a ấp úng hé miệng nói: “Mới nãy.....anh ta ở trong thang máy....”

“Như thế nào? Như thế nào?” Lộ đuôi hồ ly ra ngoài, hai tròng mắt Lăng Thánh Quân tràn đầy ánh lửa, nóng lòng muốn biết mọi chuyện trong thang máy.

“Anh ta.....anh ta mới hôn tôi trong thang máy, hơn nữa còn hăm dọa tôi, muốn tôi hôn anh ta phải có cảm giác, nếu không sẽ không bỏ qua cho tôi!”

“Phanh” một tiếng, theo lời nói của cô rớt xuống, chỉ nghe trong phòng truyền đến âm thanh không hài hòa.....

72. Chương 73

‘Chuyện tốt’ khó tránh bị chặn đường, Lăng Thánh Quân vội vàng phân tán đi sự chú ý của cô: “Việc này, cô cứ tiếp tục.”

Nhanh chóng khôi phục lại sự chú ý, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng rõ ràng là có chút xấu hổ.

Thật ra, cô hoàn toàn không có ý định nói chuyện đó với một người lạ, nhưng dù sao trước mắt cô là một Lăng Thánh Quân hiểu biết cho nên cô yên tâm nói ra toàn bộ cho hẳn.

Ai ngờ, thấy cô lâu không lên tiếng, Lăng Thánh Quân càng nảy sinh lo lắng: “Nói tiếp, nói tiếp đi, sao đó như thế nào?!”

Lăng Thánh Quân cao quý đây sao?

Không nghe hết sự việc đều tỏ ra bộ dạng tức giận như người khác hay sao?

Vì sao Lăng Thánh Quân lại có phản ứng như thế này?? Giống như rất mong chờ phần sau của câu chuyện.

Nhú nhẹ lông mày, cô lắc lắc đầu không hiểu vì sao: “Không có phần sau.”

“Tôi khinh, tới đây là kết thúc rồi?” Thì ra là nhận lấy nụ hôn ngay trong thang máy mà thôi, việc này mà cũng đáng để mình tắt hệ thống theo dõi! Cả người Lăng Thánh Quân trở nên vô cùng mất mát.

Đúng lúc này...

“Không phải đâu!” Ngô Hiểu Dao hoảng sợ kêu lớn một tiếng, tiếng kêu này hoàn toàn thu hút sự hứng thú của Lăng Thánh Quân, hẳn lại vội vàng tràn ngập mong chờ lắng nghe lần nữa.

“Giám đốc Lăng, anh nhất định phải cảnh cáo Dạ Thiên Ứng đó, nói anh ta đừng ”quấy rối tình dục” tôi nữa!!”

Những người con gái khác đều ước được hôn môi Dạ Thiên Ứng. Bây giờ, cô ấy lại nói Dạ Thiên Ứng đang “quấy rối tình dục”? Ôi, người con gái khác nghe thấy chắc sẽ ghen tị đến điên rồi.

Chẳng qua là...

Khó trách cô bé này có khả năng hấp dẫn ánh mắt của Dạ Thiên Ứng, có lẽ do cô ấy không giống người thường, hẳn là bộ dáng ngu ngốc đáng yêu?!

Nếu cô bé này không phải là dự tính của Dạ Thiên Ưng, thì hẳn có thể đem lòng dạ giao cho cô ấy.

Quét mắt vào kính thủy tinh phòng trong, Lăng Thánh Quân chắc chắn trăm phần trăm, toàn bộ những gì mình và Ngô Hiểu Dao nói đều truyền vào trong tai Dạ Thiên Ưng.

Thật sự

Trong khi Ngô Hiểu Dao hết sức mong chờ Lăng Thánh Quân phân xử ình, cửa phòng giám đốc mở ra.

Chỉ thấy sắc mặt Dạ Thiên Ưng vô cùng u ám, thân hình hơi hơi dựa vào khung cửa, hai tay đan xen nhau khoanh trước ngực, lạnh lùng nói: “Cô đang nói tôi sao?”

73. Chương 74: Cầu Nam Cầu Nữ

Âm thanh trầm thấp lạnh lẽo này phát ra, thân thể Ngô Hiểu Dao không khỏi giật mình, trái tim càng giống như động cơ motor ‘bùm, bùm’ hăng hái nhảy nhót không ngừng.

Cái đầu nhỏ của cô không khác gì máy móc từ từ, từ từ quay đầu lại, “Ách.” Chỉ một thoáng cũng hút phải ngậm khí lạnh, một cái liền thấy được Dạ Thiên Ưng đang dựa lưng vào khung cửa.

Thế nào. Thế nào. Tại sao có thể như vậy? ? ?

Sợ hãi, Ngô Hiểu Dao theo bản năng bắt được cánh tay Lăng Thánh Quân, toàn thân run run không đứng lên được.

Thấy vậy, Lăng Thánh Quân hiện ra với bộ dạng anh hùng cứu mỹ nhân, đứng lên, dùng sức lôi kéo, đem cả người Ngô Hiểu Dao núp ở phía sau lưng mình.

“Lăng. Lăng quản lý.” Cảm giác an toàn, đúng vậy, động tác này của Lăng Thánh Quân cho cô cảm giác an toàn, thân thể nhỏ nhắn núp ở sau tấm lưng to lớn của hắn không ngừng run rẩy, âm thanh khàn khàn lẩm nhẩm giống như con mèo nhỏ ‘lầm bầm’ gọi: “Van cầu anh, van cầu anh, cứu cứu tôi! Cứu cứu tôi à.”

U buồn là đứng ở sau lưng Lăng Thánh Quân, cho nên giờ phút này hắn không thấy được khuôn mặt kia của cô hẳn cười xấu xa, bộ mặt nghiêm trang kéo căng cổ họng, hắn nghiêm trang đứng đối diện ở khung cửa trước Dạ Thiên Ưng rống to: “Anh cũng là người 26 tuổi rồi, thế nhưng đối với một cô gái mới 18 tuổi lại xuống tay? Anh quả thực là cầm thú a! ! !”

Chỉ một thoáng, con người sợ hãi của Hiểu Dao bao trùm cảm giác biết ơn.

Cô rốt cuộc tìm được người có thể biểu dương chính nghĩa.

Cô rốt cuộc tìm được người không sợ Dạ Thiên Ưng.

Mặc dù người đàn ông này còn nhỏ, lại kiên cường chính trực, không thể nghi ngờ, hẳn đáng giá dựa vào, đáng tin cậy.

Ngô Hiểu Dao không hề sợ nữa, lý do là cô không làm gì có lỗi, bởi vì cử chỉ chính nghĩa của Lăng Thánh Quân, đem nghị lực trong lòng cô ra cổ vũ.

Núp ở phía sau hắn thân thể run rẩy chậm rãi thò đầu ra, đôi mắt to long lanh của cô gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Thiên Ưng, liền theo âm thanh Lăng Thánh Quân rống lên một câu: “Đúng! Anh là cầm thú! ! !”

Hai mắt tối sầm lại, gương mặt tuần tú của Dạ Thiên Ưng càng phát ra. Càng phát âm trầm!

Bây giờ cái người phụ nữ này muốn chết nên cùng nam nhân khác cùng nhau chửi mình? !

Bây giờ cái người phụ nữ này muốn chết nên núp ở sau lưng người đàn ông khác gần gũi? ?

Đập vào trong mắt của hắn không phải là hình ảnh Ngô Hiểu Dao sợ hãi núp ở sau lưng Lăng Thánh Quân, mà là một đôi gian phu dâm phụ vụng trộm bị chồng bắt gặp tại trận!

Người phụ nữ đáng chết! Người phụ nữ đáng chết! !

Im lặng không lên tiếng, Dạ Thiên Ứng bình tĩnh chờ đợi bọn họ tiếp tục ‘ giở trò ’.

Suy đoán được, đúng như hần mong muốn, Lăng Thánh Quân lần nữa ‘ hát ’ ra ngoài: ” Cô gái 18 tuổi là một bông hoa quý, anh liền nhẫn tâm ra tay? ? ”

“Đúng! , tôi mới 18 tuổi, anh cũng xuống tay được? ? ? ! !”Ngô Hiểu Dao bị hành động Lăng Thánh Quân làm cảm động, cô quyết tâm không để Lăng Thánh Quân một mình chiến đấu, cô cũng muốn giúp thêm sức lực ‘ lãng nhục đến cùng ’ Dạ Thiên Ứng! ! !

Lăng Thánh Quân càng mẫn xem hăng say, Ngô Hiểu Dao cũng lên tiếng phụ họa càng ngày càng mật thiết.

Hai người giống như một đôi vợ chồng, một xướng một họa rằng dạy người đàn ông đang đứng chỗ không xa kia ‘ đỉnh đầu đầy mây đen ’ sắp bộc phát thành bão táp!

“Anh thật không bằng cảm thú!”

“Đúng, quả thật không bằng cảm thú.”

“Anh rút đi!”

“Đúng, anh rút đi!”

Ngô Hiểu Dao rất giống với con vẹt, bất luận Lăng Thánh Quân nói gì, cô đều thêm cái chữ ‘ đúng ’, rồi lặp lại một lần.

Đột nhiên, ánh mắt Lăng Thánh Quân dừng lại chuyển qua, ánh mắt quét đến bên cạnh Ngô Hiểu Dao, khóe miệng đột nhiên nâng lên nụ cười xấu xa: “Cậu nên đem cô ấy đưa cho tôi mới đúng chứ!”

“Đúng! Anh nên đem tôi. . . Cho. . . Hần. Mới.”

74. Chương 75: Bị Phản Bội

“Cậu nên đem cô ấy giữ lại cho tôi mới đúng chứ!”

“Đúng! Anh nên giữ tôi. . . Cho. . . Hần. Mới.”

Ah ——

Chỗ nào đó có vấn đề? ?

Cái này Lăng quản lý tại sao đột nhiên lại nói như vậy?

Ngô Hiểu Dao mới vừa còn bộ dạng ‘ tiểu nhân đắc chí ’, trong nháy mắt lại trở thành gương mặt nghi ngờ.

‘ Anh cũng là người 26 tuổi rồi, thế nhưng có thể đối với cô gái mới 18 tuổi ra tay? ’

Lăng quản lý làm sao biết hần 26 tuổi? ? ?

Loạn rồi ! Loạn rồi ! Đầu cô nhất thời rối loạn vo lại thành một mớ hỗn độn, tỉ mỉ nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên bên trong thang máy, rất rõ ràng Lăng quản lý cùng Dạ Thiên Ứng có mối quan hệ không tầm thường, làm sao mà chưa quen biết được? ? ?

Thân thể từng tắc, từng tắc cách xa Lăng Thánh Quân, cô nhìn Dạ Thiên Ứng đứng ở cửa bị mây đen bao phủ, lại nhìn một chút.

Gương mặt tuấn tú của Lăng Thánh Quân hiện ra nét cười xấu xa!

Xong đời! ! ! !

Chính mình lần có thể coi như là mới từ ổ sói chạy đi, liền tự chui đầu vào lưới tiến vào trong huyết hổ! !

Nhìn cái ý tứ này, hai người bọn họ. Có lẽ là một phe? ? ?

“Khụ.” Đột nhiên, vẫn giữ yên lặng Dạ Thiên Ứng chuyển động hai chân, một tay nâng lên móc móc lỗ tai, không nhanh không chậm dứt khoát, lạnh lùng nói: “Hai người các người mắng chưa sảng khoái hay sao? Hả?”

Thấy Ngô Hiểu Dao không lên tiếng, hần âm trầm cười một tiếng: “Không nói lời nào à?”

“Rất tốt!” Nhún hai vai xuống, hần chậm rãi xoay người: “Vậy bây giờ đến phiên tôi ‘ ra sân ’ sao? !” Ánh mắt quét lên nét cười xấu hướng đến Lăng Thánh Quân: “Thánh Quân, chuyện về sau cậu biết nên làm sao rồi phải không?”

“Dĩ nhiên!” Lăng Thánh Quân giơ tay ngón tay lên ra hiệu ok liền bày ra một bộ dạng như đã tính trước.

Ngay sau đó, Dạ Thiên Ứng cất bước tiến vào bên trong phòng làm việc, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, Bình tĩnh chờ đợi lúc trước là cảnh cây ngay không sợ chết đứng như bây giờ là đang diễn ra cảnh ‘ gian phu ’ bán ‘ dâm phụ ’!

75. Chương 76: Ổ Sói Hang Hùm

‘ Thánh Quân, chuyện về sau cậu biết nên phải làm sao rồi phải không? ’

‘ Dĩ nhiên! ’

Xong rồi, xong đời, hai người bọn họ thật sự là một phe, hơn nữa cái tên đó Lăng Thánh Quân còn rất nghe lời Dạ Thiên Ứng! ! !

Thân thể mới vừa bình phục thân thể một lần nữa run rẩy, đôi mắt long lanh mở thật to nhìn chăm chăm bước chân của Lăng Thánh Quân đang hướng về phía mình: “Anh. Anh. Đừng tới đây.”

“Người đẹp, em đừng sợ chứ.” Mặt hần cười xấu xa giống như ma quỷ, hần tiến lên một bước, nhanh chóng bắt được cánh tay mảnh khảnh của cô: “Em đừng quên, tôi với em mới vừa cùng một chiến tuyến , yên tâm đi! Tôi sẽ thay em ‘ làm chủ ’ , đến đây đi!” Nói xong, hần dùng lực đem Ngô Hiểu Dao hướng về phía phòng làm việc kéo đi.

“Van cầu anh, quản lý Lăng, thả tôi đi đi, chúng ta chênh lệch cũng không lớn lắm, cho nên anh nên biết, tôi còn nhỏ, có đôi khi không biết cách nói chuyện.” Tay nhỏ gắt gao ôm lấy chân bàn làm việc, không chịu đi chuyển nửa bước.

Cô rõ ràng biết, tuyệt đối không thể tiến vào cánh cửa kia, chỉ sợ hôm nay nếu tiến vào rồi thì sẽ không còn đường sống mà đi ra khỏi đó.

Không thể không thừa nhận, Ngô Hiểu Dao càng như vậy, cô càng như vậy thì người đàn ông kia càng muốn tiếp tục khi dễ cô, đem cô khi dễ cho đến khóc ở bên trong lòng của hần.

“Không kéo nữa sao..., người đẹp, Thiên Ứng sẽ không làm tổn thương em.” Lăng Thánh Quân vừa dỗ lại vừa thuyết phục , đôi tay dùng sức lôi kéo, Ngô Hiểu Dao gắt gao bám chặt cái bàn cũng đã kéo ra xa đến mấy mét.

”Tôi không hiểu rõ, anh như vậy? Nếu như ? Nếu như không nguyện ý giúp tôi, anh có thể nói cho tôi biết, cần gì phải cho tôi hi vọng còn gọi là thất vọng? ?

“Cái người này là nổi giáo cho giặc, nổi giáo cho giặc! ! !”

Cô là u oán con người lay động nổi từng trận cơn sóng. Đúng vậy Lăng Thánh Quân cho cô hy vọng cuối cùng, cũng không có chuyện cô dựa vào thời khắc kia, còn đem hi vọng sống cuối cùng của cô tước đoạt đi.

Thân là con trai 18 tuổi, hoặc nói là đàn ông, hần nhìn thấy Ngô Hiểu Dao oán trách, không biết nên giải thích như thế nào.

Dù sao cùng Dạ Thiên Ứng chung sống nhiều năm như vậy, Lăng Thánh Quân rất hiểu rõ Dạ Thiên Ứng, trừ phi phụ nữ chủ động đưa tới cửa, nếu không hần cũng không chủ động muốn bắt kỳ một người phụ nữ.

Một khi hắn chủ động muốn, như vậy là.

“Tin tưởng tôi, không có việc gì.” Lăng Thánh Quân trước đây chưa từng biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc.

Đang ở thời điểm Ngô Hiểu Dao thoáng sững sờ: “A —” hắn dùng lực kéo, cứng rắn kéo cô vào ‘địa ngục’ bên trong.

76. Chương 77: Thời Khắc Căng Thẳng

Nhược điểm lớn nhất của phụ nữ chính là vĩnh viễn không bao giờ có đủ sức lực để có thể đối địch lại đàn ông.

Lăng Thánh Quân dễ dàng kéo cô vào trong phòng làm việc.

Cảm giác sợ hãi bóng tối chỉ một thoáng đã bao phủ quanh thân thể Ngô Hiểu Dao, cô điên cuồng chống cự cũng dần dần biến mất, đứng ở trước mặt Dạ Thiên Ưng có chứa một chút hoảng sợ không ngừng run rẩy.

“Mời em vào đây cũng khó khăn như vậy sao!” Âm thanh châm chọc lạnh lẽo phát ra, hai mắt hắn chợt lóe sáng.

Một bên Lăng Thánh Quân giống như là nhận được một mệnh lệnh vô hình, nhanh chóng đi tới trước cửa phòng khóa trái lại, tung người nhảy một cái đã nằm ngang ở trên sofa nhỏ bên trong phòng làm việc.

Ách.

Trong lòng cũng hút ngụm khí lạnh, cô không hiểu nổi Lăng Thánh Quân muốn làm gì mà khóa trái cửa lại? ? ?

Nhưng ở đây, trong phòng này có hai người đàn ông, Dạ Thiên Ưng cũng sẽ không đối với cô mà táy máy tay chân chứ? Huống chi nơi này còn là phòng làm việc của quản lý, bọn họ sẽ không làm vậy ở đây chứ?

Chỉ sợ đời này Ngô Hiểu Dao đơn thuần cũng sẽ không biết, có một loại ‘trò chơi’ gọi là 3p, có một cảnh tượng tình yêu gọi là ‘kích thích’.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, chỗ này là phòng làm việc, ở chỗ này hưởng thụ hoan ái, đúng lúc có thể cùng người khác kích thích.

Trong phòng hai người đàn ông này, một người ngồi ở mép ghế sofa, đôi tay khoanh ở trước ngực, một chân khác lại đặt lên trên một cái ghế khác; một người nằm trên ghế sofa, để lộ nét cười xấu xa, hai người này xúm lại, quả thật rõ ràng là một cặp lưu manh!

Ban ngày liên tưởng đến dáng vẻ của bọn họ, tao nhã chín chắn chừng cao quý, thế mà trời vừa tối lại như biến thành người khác? ?

Chẳng lẽ bọn họ sẽ ‘biến thân’? Ban ngày là một diện mạo? Buổi tối lại là một diện mạo khác? ?

Ngô Hiểu Dao ơi, Ngô Hiểu Dao, hiện tại cũng không phải là lúc nói giỡn.

Thân thể run rẩy ngày càng phát ra dữ dội, cô cúi thấp đầu, không dám nhìn bất kỳ người nào, thân thể cũng không nhúc nhích, giống như là dính ở trên sàn nhà.

Nhưng vào lúc này, Dạ Thiên Ưng giống như một đại gia dùng âm thanh châm chọc lên tiếng: “Học được cái trạng? !”

Đúng! Hành động này của cô có thể nghi ngờ là đã được tổ cáo, nhưng cô không muốn bị Dạ Thiên Ưng quấy rối thêm nữa, vì vậy mới đưa ra hạ sách này.

Đứng tại chỗ, vẫn duy trì trầm mặc như cũ, cô giống như đứa bé làm sai, yên lặng cúi thấp đầu.

“Làm sao em không nói cho Thánh Quân, tôi thật ra là đại ca xã hội đen?” Ở bên trong phòng Dạ Thiên Ứng nghe nhất cử nhất động ở bên ngoài nhưng vẫn tò mò về cái vấn đề này.

Cô hoàn toàn có thể nói cho Lăng Thánh Quân biết anh xuất thân từ hắc đạo, như vậy anh có thể bị đuổi việc không phải lớn hơn việc kia sao?

“Tôi. Tôi chỉ là hy vọng anh có thể dừng việc quấy rối tôi lại, cũng. Cũng không có tính toán đến việc anh bị đuổi việc.”

77. Chương 78

Mặc dù Ngô Hiểu dao còn nhỏ tuổi nhưng cũng rất lương thiện.

Không rõ lắm về việc đại ca hắc đạo đã từng một tay che trời có cái tài quy chính hay không, nhưng cũng hiểu được tính quan trọng của công việc.

Trong xã hội hiện nay, một công việc đối với một người đàn ông mà nói là cách nuôi sống gia đình qua ngày.

Nếu anh ta đảm nhiệm công việc PR, chắc là.....

Cho nên, Ngô Hiểu Dao không muốn đem chuyện ồn ào đến nước này, chỉ hy vọng hù dọa “bàn tay quấy rối” này, lấy công ty chèn ép, mong anh ta dừng quấy rối mình nữa.

“Tôi.....tôi chỉ hi vọng anh có thể dừng quấy rối tôi, cũng cũng không có ý nghĩ hại anh bị sa thải”. Con chim nhỏ run rẩy chậm rãi cúi đầu, đáng vẻ có chút hài hước.

Dạ Thiên Ứng cùng với Lăng Thánh Quân ngồi trên ghế salon không hẹn mà nhìn nhau, vẻ mặt có cùng một kiểu kinh ngạc, bên trong con mắt dường như đang nói: “Cô, thật lương thiện, thật đáng yêu.”

“Thế nào?” Vốn là khuôn mặt âm u lại bị nụ cười tà ma che mất, Dạ Thiên Ứng chéo tay trước ngực, cười nói: “Sợ tôi bị sa thải, em không thể nhìn thấy tôi có phải không? Chẳng lẽ.....em coi trọng tôi?”

Cái gì???

Mình coi trọng anh ta sao??

Mặc dù anh ta lớn lên thật đẹp trai, nhưng mình sẽ không mê trai đến nỗi thích một “bàn tay quấy rối”.

Khi anh ta nói lời này xong, vẻ mặt sợ hãi của Ngô Hiểu Dao rõ ràng lộ ra nét không vui: “Tôi cho anh biết, anh - cái ông chú già hèn hạ này, chẳng thà tôi coi trọng heo coi trọng chó cũng sẽ không coi trọng anh!!!”

Điên!

Điên rồi!!

Gió thổi, trời đổi màu, Ngô Hiểu Dao lần này thật là sống không bằng chết!!!!

78. Chương 79

Không khí trong phòng nháy mắt rơi vào quỷ dị.

“Rộp, rộp” từng tiếng khớp xương tạo ra âm thanh lạnh lạnh, cùng với gân xanh trên trán Dạ Thiên Ứng nổi lên, không thể nghĩ ngờ gì nữa, thiên sứ nhỏ bé đáng yêu này sắp bị ác ma chiếm đoạt tất cả.

“Thánh Quân.....” Âm thanh âm u lạnh lẽo phát ra.

Chỉ nhìn thấy, Lăng Thánh Quân nằm trên ghế salon bịt miệng.....

Thật là cười nhạo hần nha, đây là lần đầu tiên anh ta nghe thấy có người gọi Dạ Thiên Ứng là ông chú già hèn hạ.

Kim chết sự vui vẻ, hần nhanh chóng đề xuống tiếng cười: “Hả? Cái gì?”

“Đi ra ngoài.”

Chỉ một lát, Lăng Thánh Quân mới chú ý tới Dạ Thiên Ứng nổi lên gân xanh, sắc mặt âm trầm khó coi.

Hần cũng co rút miệng, đành hoảng gật đầu một cái: “A..... biết rồi.....”

Hần rõ ràng biết nha đầu này hoàn toàn chọc giận Dạ Thiên Ứng.

“Khụ” Họ nghe một tiếng, hần cố ý nhìn tới ánh mắt Ngô Hiểu Dao.

Con người của cô gái nhỏ đơn thuần tràn ngập khó hiểu, mơ mơ hồ hồ trừng mắt nhìn, giống như đang hỏi: “Thế nào?”

Lăng Thánh Quân dùng sức trừng mắt ý bảo cô nói xin lỗi mau lên.

Hai người này mới gặp lần đầu thì làm sao có tâm linh tương thông, Ngô Hiểu Dao ngu ngốc hiểu sai ý hần, không chút kiêng kị đề nghị: “Anh gọi anh ta ra ngoài làm gì, có chuyện mà người khác không thể biết hay sao?”

TMD!

Cô gái ngu ngốc này, còn ngại Dạ Thiên Ứng không đủ tức giận hay sao???

Một tay Lăng Thánh Quân che trán, chỉ cầu cô ngàn vạn lần đừng lôi mình xuống nước là tốt rồi.

Nhắc chân vừa định len lén rời đi.

Chỉ nghe sau lưng truyền đến một giọng âm trầm lạnh lùng: “Thánh Quân, cậu đừng đi, nếu cô bé cho cậu đi, chủ động đề nghị 3p thì cậu cũng ở lại chơi đi!”

Đáng chết!

Lăng Thánh Quân vốn là xem náo nhiệt, nhưng xem ra là cùng nhau lâm vào vũng bùn rồi!!!

79. Chương 80

A, tình thế trước mắt.....

Một nha đầu nhỏ không biết nặng nhẹ đang ‘ra sức’ chọc giận ác ma kia phát huy tính cách quỷ dữ.

Cuối cùng, chúa tể trận làm thịt này, ác mã đang từ từ bộc phát tính ma quỷ trong cơ thể!

“Ông chú già hèn hạ bỉ ổi này, quả thật là miệng đầy từ ngữ dơ bẩn!” Ngô Hiểu Dao dùng giọng điệu chọc tức mắng Dạ Thiên Ứng.

Lăng Thánh Quân đứng tại chỗ nghe thấy, bước nhanh tới trước mặt cô, sắc mặt khấn trương bịt miệng cô lại: “Bà cô nhỏ à, tôi van cầu cô, đừng nói nữa, tôi không muốn chết cùng với cô, tha cho tôi đi!”

“Ừm.....Ừm..” Âm thanh ưm phát ra từng đợt, như là Ngô Hiểu Dao đang kháng nghị lời của mình cho nói hết đây mà.

Dạ Thiên Ứng ngồi trên ghế salon hai trong mắt thoáng phát ra tia lạnh, lạnh lùng nói: “Thánh Quân, nếu như cậu không hi vọng tôi chém đứt tay thì nhanh chóng đem tay của cậu ra khỏi miệng cô ấy cho tôi!!!”

‘Ba’ dùng sức hạ xuống. Trái tim Lăng Thánh Quân căng thẳng, nhanh chóng rút tay đang che miệng Ngô Hiểu Dao ra.

Cô hận nha!

Khí thế hùng hổ ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, rõ ràng Lăng Thánh Quân mới là giám đốc, tại sao lại sợ một nhân viên phòng PR? Chẳng lẽ đồ khốn đó là giám đốc của phòng PR? Vậy nhiều lắm thì họ vẫn là ngang hàng thì tại sao phải sợ hắn?!!

Ngô Hiểu Dao ngu ngốc cho tới hiện giờ vẫn không phát hiện thân phận của Dạ Thiên Ứng, còn một mực tin anh ta là ‘con vịt’ giám đốc phòng PR!

Nâng cánh tay và vén tay áo lên, hôm nay cô sẽ liều mạng! A, bị chèn ép bao lâu nay, dù sao hiện tại là ở Nhật Bản, cô mới liều mạng buông thả tất cả hung dữ bên trong suốt hai năm qua!!!

“Cái ông chú già hèn hạ này, bị nghiện ức hiếp trẻ nhỏ đúng không?”

“Anh có thể không bt như vậy không, dựa vào anh chẳng lẽ không tìm được bạn gái đang hoàng hay sao?? Làm gì mà ở trong thang máy chiếm tiện nghi của người ta, như vậy mới thấy thoải mái sao?”

“Chiếm tiện nghi của một cô gái còn chưa đủ lại còn chiếm hết một loạt, anh không cảm thấy hành động như vậy rất xấu hổ hay sao?!!?”

“Anh không cảm thấy mình làm vậy rất ghê tởm sao?”

Ngô Hiểu Dao hăng hái mắng, Lăng Thánh Quân cùng với Dạ Thiên Ứng ở một bên nghe, nhưng càng ngày càng có gì đó không đúng nha.....

“Đợi một chút!” Lăng Thánh Quân cắt đứt lời cô, ánh mắt nghi ngờ quét qua Dạ Thiên Ứng: “Thiên Ứng, anh thường ở trong thang máy khi để cô gái nhỏ này à???”

80. Chương 81: Cơ Hội Biến Mất

Câu nghi vấn này phát ra, con người thâm thúy của Dạ Thiên Ứng chợt lóe sáng, ánh sáng sắc bén nhìn thẳng vào Ngô Hiểu Dao ở cách đó không xa, lạnh lùng nói: “Đồng nghiệp của anh nói cho anh biết, tôi thường ở trong thang máy quấy rối phụ nữ có đúng hay không? !”

Hiểu rõ lực lượng của hắn rất mạnh, tâm sáng như gương, vừa nghĩ, cũng biết là ai ở trong này ‘động tay động chân’.

“Anh bớt can thiệp vào đi, nhìn cái người đức hạnh kia tôi biết ngay anh là cái loại người ăn tủy trong xương mới biết liếm xương nó cũng ngon như ăn tủy! !” Ngô Hiểu Dao biết hiện nay cô đã bị đẩy tới đường cho dù có ‘điên cuồng’, nhưng cũng biết mình không thể phản bội Trương Mẫn.

Bên cạnh Lăng Thánh Quân vốn là vẫn còn khấn trương bên trong đáy mắt đang tích tụ một dòng nước, bỗng buông lỏng cười cười: “Sao lúc trước cô không nói cho tôi biết, hắn là kẻ tái phạm a.”

“Lúc trước tôi không nói cho anh biết, vì không muốn hắn bị mất hết thể diện!”

Ồi.

Ngô Hiểu Dao vừa mới nói ra câu này, Lăng Thánh Quân vui vẻ.

Ánh mắt hắn liếc về phía ghế sa lon nhìn khuôn mặt âm trầm kia của Dạ Thiên Ứng, đoán chừng tâm tình hiện tại của hắn cũng nên tốt một chút được rồi chứ?

“Ồ, hình như tôi phát hiện em đối với tôi thật đúng là không phải tốt bình thường đâu, có phải hay không.?”

Quả nhiên!

Dạ Thiên Ứng có thể nói đùa, liền chứng minh tâm tình của hắn xác thực trở nên khá hơn không ít, nhưng không ngờ.

“Anh cảm ơn!” Ngô Hiểu Dao ngắt lời của hắn, tiếp đến lại hung dữ thêm vào một câu: “Tôi hiện tại hết sức hối hận khi không đem tội ác của anh nói ọi người biết!”

Cô biết rõ ràng lời nói của mình bây giờ là đang khiêu khích Dạ Thiên Ứng!

Chỉ là, thôi!

Dù sao cũng đã đến nước này rồi, cô cũng không cách nào kiểm soát được bản thân mình, dù sao cũng đều là chết, không bằng chết trong sáng khoái! ! !

Dạ Thiên Ứng ngồi ở trên ghế sa lon giờ ngón tay út ra: “Em, quả thực là người không có thuốc để chữa nữa rồi, em càng ngày càng hư hỏng , coi đàn ông trên toàn thế giới đều chết sạch, tôi — Ngô Hiểu Dao đời này kiếp này tôi tuyệt đối sẽ không đối tốt với em, tuyệt đối sẽ không bao giờ thích em! ! ! !”

81. Chương 82

‘ Rắc rắc ’ Không khí vừa mới có chiều hướng tốt thì trong nháy mắt lại hóa thành số không, như một cái gương thủy tinh bể tan tành thành những miếng thủy tinh....

“Thánh Quân”. Khó khăn lắm mới thấy vẻ tĩnh táo hiện trên mặt Dạ Thiên Ứng, anh ta chậm rãi đứng lên, nhìn về phía hắn ‘ đe dọa ’: ” Cậu đi ra ngoài đi.”

“Thiên.....Thiên Ứng.....” Lăng Thánh Quân biết vẻ bình tĩnh trước mắt đều là giả tạo, chỉ sợ một lát chắc chắn sẽ có một cuộc bão táp!!!

Đột nhiên, hai tròng mắt Dạ Thiên Ứng chợt lóe, một tay gắt gao bấm cổ Lăng Thánh Quân: “Dám cãi lời tôi?!”

Mặc dù bình thường anh ta cũng khá hung dữ với Lăng Thánh Quân, nhưng cũng sẽ không giống bây giờ, hai tròng mắt lúc này tràn đầy sát khí, trên người càng thêm tàn ác.

“Thiên.....Ứng.....” Lăng Thánh Quân tức giận giơ tay lên, có ý tránh khỏi bàn tay bấm ở cổ của anh ta.

Ngay lúc này, Ngô Hiểu Dao đứng một bên hình như cảm thấy được không khí trước mắt không bình thường, vội vàng chạy tới định ngăn cản người đàn ông khủng bố này: “Anh.....Anh đừng làm hại giám đốc Lăng, anh ấy, anh ấy là bạn của anh nha.”

Thái độ cố chấp vừa rồi đâu không thấy, chỉ còn trợn tròn mắt.

Nhưng cô cũng không muộn, hình ảnh tàn nhẫn đáng sợ như vậy, thật ra đến bước này chỉ do cô, nếu không phải cô ép Dạ Thiên Ứng bộc lộ bản tính ác ma thì làm sao có thể xuất hiện trường hợp như vậy?

“Hừ?” Hừ lạnh một tiếng, anh ta dùng một tay khác níu lấy tóc của Ngô Hiểu Dao.

“A——” trong chốc lát nước mắt xuất hiện bên trong hốc mắt, cảm thấy da đầu từng trận đau đớn.

“Bây giờ tôi cho em hai con đường.” Dạ Thiên Ứng lạnh lùng như băng, vẻ mặt phát ra vẻ âm u khiếp sợ, ánh mắt chợt lóe, cao ngạo ngẩng đầu: “Hoặc là, ngoan ngoãn chờ tôi cưỡng đoạt em, hoặc là.....” Chuyển động ánh mắt một cái, cười quỷ dị quét mặt nhìn Ngô Hiểu Dao vịn vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau: “Em thích có đàn ông khác ở chỗ này nhìn tôi cưỡng đoạt em, ví dụ như là để cho Lăng Thánh Quân ở lại!”

Dứt lời, anh ta buông lỏng hai bàn tay, thân thể Lăng Thánh Quân theo động lực lui về phía sau vài bước....

82. Chương 83: Ngược Tình Cả Đêm

“Hô.” Dùng sức hít một hơi, trong lúc vô tình Lăng Thánh Quân cùng Ngô Hiểu Dao anh mắt tràn đầy cầu khẩn luân phiên.

‘ Yên tâm đi, Thiên Ứng sẽ không làm tổn thương cô. ’

‘ Tôi sẽ thay cô làm chủ. ’

‘ Giám đốc Lăng, cứu cứu tôi, van cầu anh cứu cứu tôi. ’

‘ Anh. Anh đừng tổn thương giám đốc Lăng, hắn là bạn của anh nha. ’

Tiếng cầu khẩn thương tiếc của cô từ từ quay trở về lay động bên tai của Lăng Thánh Quân, bộ dạng thiện lương này lần lượt hiện lên mơ hồ ở trong đầu óc hắn, đáng yêu, hồn nhiên, người con gái lương thiện luôn khiến ọi đàn ông muốn cưng chiều cô ở trong lòng của mình.

Vậy mà.

Dạ Thiên Ứng là anh em tốt của hắn, anh trai tốt, hắn sẽ không vì một người phụ nữ mà phá hư tình anh em mười mấy năm qua.

‘ Xin lỗi, cô gái nhỏ, tôi. Không giúp được cô. ’

Cảm giác áy náy ở trong lòng hạ xuống, xoay người, Lăng Thánh Quân nhanh chóng rời khỏi căn phòng nhỏ tràn ngập bão táp.

Cùng lúc đó, trong hốc mắt của Ngô Hiểu Dao lại rơi một giọt nước mắt tuyệt vọng.

“Thế nào? Hắn đi, em rất đau lòng?” Bàn tay Dạ Thiên Ứng dùng sức kéo mái tóc dài của nàng xuống, đem lấy cả người cô giữ trong ngực mình.

“Ừm.” Da đầu đau rát, bàn tay nhỏ bé của cô nâng lên dùng sức đánh ngực to lớn của hắn: “Cái tên khốn kiếp này, bại hoại, mau buông ta ra! ! !”

“A, em đều nói, tôi là tên khốn kiếp, bại hoại, em đã gặp qua tên khốn kiếp này, bại hoại sẽ có người tính hay sao? ! ! !” Ngôn ngữ mạnh bạo phát ra, hắn vung tay lên, buông lỏng mái tóc dài ra rồi túm chặt lấy tay của cô.

Thân thể nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao nặng nề ngã ngồi ở trên ghế sofa.

“Cho nên.” Hai mắt chợt lóe, Dạ Thiên Ứng cởi cà vạt trên cổ ra, nhanh chóng đi tới trước mặt cô, dùng cà vạt trong tay trói tay cô lại, lao lao cái chốt ở cổ ấy là song mảnh khảnh chén ngọc. “Tôi hôm nay sẽ không chút lưu tình giết chết em! Ở trên người của em vĩnh viễn khắc lên tên của tôi! ! !”

Hắn.

Không có nói giỡn!

Vậy mà, cái khuôn mặt tuần mỹ kia ở thời điểm này rất là kinh khủng.

Ngô Hiểu Dao biết, hiểu biết rất rõ ràng, chỉ sợ mình hôm nay sẽ không bao giờ có vận may tốt giống như hai năm trước, nhưng vẫn là lòng tham hy vọng xa vời, người nào. Có thể có tài năng cứu cô ra khỏi biển lửa.

83. Chương 84: Thưởng Thức Một Mẫu Chuyện

‘ Pằng ’ một bạt tai nóng hừng hực tai rơi trên mặt Ngô Hiểu Dao, Trương Mẫn ở trước mặt của mọi người cúi kính quát: “Tôi biết mà, xong rồi sao, ai bảo người quyến rũ người ta, bị đuổi việc sao, đáng đời!”

Ký túc xá to như vậy, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn Ngô Hiểu Dao lực bất tòng tâm, cô khát vọng ai đó có thể đến cứu mình, ai đó có thể xuất hiện mau đưa mình ra khỏi vùng nước sâu lửa bỏng.

“Này đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không biết nha.”

“Hình như là cái người phụ nữ này dụ dỗ cấp trên?”

“Cô quyền rũ ai nữa à?”

Đúng lúc mọi người đang bàn luận ầm ĩ, Trương Mẫn yêu mị cười, không nhanh không chậm tuyên dương lên: “Cái này tôi biết, trước mê hoặc quản lý phòng phục vụ, sau đó trong thang máy làm chuyện mà mọi người không thể thấy được, bây giờ bị khai trừ có phải hay không đáng đời nha?”

Mọi người vừa mới nghe, cũng bắt đầu nhao nhao trách mắng Ngô Hiểu Dao .

Từng giọt nước mắt uất ức rơi xuống, cô không có. Cô cũng không có quyền rũ ai, tại sao mọi người lại đối xử với cô như vậy?

Trời ạ, hần liền nhân từ một chút, mau đưa cô rời khỏi nơi làm cho con người ta kinh khủng.

Đúng lúc Ngô Hiểu Dao không còn hy vọng, trong thời điểm giới hạn sắp sụp đổ, hoàng tử thuộc về của cô xuất hiện.

“Các người, có phải hay không cũng rất ưa thích buôn chuyện? Chẳng lẽ cũng muốn bị đuổi việc sao? !”

* * * * *

“Thánh quân, mấy ngày nay tôi muốn xin nghỉ.”

“Xin nghỉ?” Dạ Thiên Ứng luôn luôn là làm việc bạt mạng kể từ khi theo nghề thương nhân hai năm qua hần chưa bao giờ nghỉ ngơi, bởi vì hần nói, nhất định phải đưa công ty đến Top 100 của thế giới trước mười mới có thể nghỉ ngơi, nhưng hiện nay.

Lăng Thánh Quân trong mắt tràn đầy sự khó hiểu.

“Ừ, ý định của tôi là cùng cô gái kia sinh hoạt chung vài ngày.”

“Ách, cô gái kia có thể đồng ý không? ?”

“A.” Nhếch miệng gờ lên một chút tà niệm, hần ở bên tai Lăng Thánh Quân nói ra quỷ kế của mình.

* * * * *

Thử nghĩ, cô vẫn coi hần như là quản lý bộ phận quan hệ xã hội đây mà? Nếu biết hần là chủ tịch, cô sẽ như thế nào?

Chỉ là điều kiện trước tiên, Dạ Thiên Ứng vẫn luôn đóng vai quản lý bộ phận quan hệ xã hội nghèo rớt mùng tơi, nếu bị vạch trần, dưới tình huống bình thường, phụ nữ đều sẽ tức giận chứ?

* * * * *

“Ô.” Tại sao, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? ? ?

Bên đường, thân thể Ngô Hiểu Dao co rúc lại, nước mắt theo gương mặt nhăn nhui của cô mà chậm rãi chảy xuống.

Đúng lúc này, một người đi đường dừng bước lại.

Hần đáng ngoài tuần mỹ, con người thâm thúy kia có chút nhân nhật u buồn.

Người đàn ông cúi người xuống, đứng trước Ngô Hiểu Dao, dịu dàng nói: “Tại sao mỗi lần tôi gặp cô, cô đều đang khóc ở đây?”

84. Chương 85

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

85. Chương 86: Một Đêm Đau Thương (1)

Đôi tay bị giam cầm, da đầu bởi vì mới vừa bị kéo nên vô cùng đau đớn.

Cầm thú! Cầm thú, cho nên hấn chính là cầm thú, lại đi đánh phụ nữ, hấn quả thật không phải là người mà! ! !

Hai năm trước cô tận mắt thấy hấn đập thủ hạ của mình học máu, hiện tại cùng lắm thì cô cũng bị hấn đập chết, cũng không có vấn đề gì, bị hấn đánh chết dù sao cũng như bị.

Nhưng nếu như cô cứ thế mà chết đi, mẹ cô sẽ do người nào chăm sóc đây?

Bây giờ, ánh mắt quật cường của Ngô Hiểu cũng từ từ yếu dần, hai cánh tay nhỏ bé bị giam cầm của ra sức giãy giụa: “Mau buông tôi ra! ! ! ! !”

Tuy rằng cũng tràn đầy tức giận như cũ, nhưng sau khi nghĩ đến mẹ lại rõ ràng, biến mất không ít, cũng dao động không ít.

“Em không phải là thích cùng đàn ông tố cáo sao? Được, tôi thành toàn cho em!” Xoay người, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, hấn giống như ôm gối tựa ôm Ngô Hiểu Dao nhỏ nhắn ngồi ở bên cạnh mình, ác độc nói: “Chờ tôi giết chết em...em lại có lý do cùng đàn ông khác tố cáo trạng, đúng không? !”

Cũng bởi vì cô và giám đốc Lăng tố cáo hấn nên hấn mới đối xử với cô tàn nhẫn như vậy sao?

Không phải vậy, không phải vậy, chuyện xảy đã xảy ra ở thang máy trước kia, cô rõ ràng không có chọc giận hấn.

Nói cho cùng căn bản là hấn hẹp hòi, hấn chính là vì chuyện của hai năm trước mà trả thù cô! !

Khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra tức giận hơn, Ngô Hiểu Dao bày bộ dạng uất ức vừa buồn bực: “Nếu như anh sợ tôi tố cáo, cũng không cần phải làm chuyện quá đáng như vậy nha!”

Một lần hai lần hướng về phía Dạ Thiên Ứng cúi đầu, nhưng ngẫm nghĩ rồi cuộc cô đã làm sai điều gì? ?

Trừ lần đầu tiên nhìn lầm hấn là Ngưu Lang, nhưng lúc đó cô đã nói quá nhún nhường, hấn tại sao vẫn không chịu buông tha cô?

Nhỏ mọn, nhỏ mọn đại bại hoại! !

Cả đời Ngô Hiểu Dao cũng sẽ không biết, lý do thật sự mà Dạ Thiên Ứng sẽ không bỏ qua cho cô, cả đời cũng sẽ không biết, giờ phút này hấn tức giận cũng không phải là do cô chạy tới cùng Lăng Thánh Quân tố cáo hấn, chủ yếu vẫn là.

Câu nói của cô là ‘tôi nhìn trúng heo coi trọng chó cũng sẽ không coi trọng anh.’ cùng với ‘Em quả thực là cái người hết thuốc để chữa nữa rồi, coi anh như đàn ông đại bại hoại cho dù đàn ông ở trên toàn thế giới có chết sạch tôi — Ngô Hiểu Dao đời này kiếp này tôi tuyệt đối cũng không sẽ đối tốt với người như em tuyệt đối sẽ không bao giờ thích em! ! ! ! !’

“Quá đáng?” Âm trầm mà đáng vẻ tươi cười tà mị từ từ hiện lên khóe miệng, bàn tay đặt ở trên vai cô.

Giật mình, Ngô Hiểu Dao khăn trương cũng thở ra ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy, bàn tay nay của Dạ Thiên Ứng từng chút từng chút di chuyển đến cái nơ của bộ đồng phục làm việc.

Con người mở to, trái tim đập ‘thình thịch, thình thịch ‘ không ngừng, lời nói dừng ở giữa cổ họng cho dù làm gì cũng không phát ra được.

Dạ Thiên Ứng nhìn thấy bộ dạng dần dần mà kinh hoàng của cô vẻ mặt tươi cười, nụ cười ấy có dạng vẽ âm trầm quỷ dị. . . . Hai tay phát hiện . . .

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng lôi kéo. . . .

Cái nơ bó sát trên cổ áo của bộ đồng phục làm cứ như vậy được mở ra.

Nhưng chưa hết, cái ngón tay mảnh khảnh khéo léo đẩy ra từng cái nút áo của cô.

Ngô Hiểu Dao giống như là bị điểm huyết, chỉ có thể đứng đấy nhìn tất cả mọi sự việc diễn ra ở trước mắt mình, lại không biết nên ngăn cản như thế nào. 10nlk.

Chờ đợi như thế mà vẫn không hề bình phục lại, áo cứ như vậy bị Dạ Thiên Ứng mở ra. . . . 14967626

“Anh. . . .”

Dạ Thiên Ứng thật quá lớn mật rồi, đây chính là phòng làm việc của bảo vệ trong công ty nha? ?

Hắn dĩ nhiên cũng dám làm việc như vậy đối với cô? ? ?

Tay nhỏ bé ra sức giãy giụa ý đồ bảo vệ mình tránh bị hắn cởi quần áo, cũng không nhớ rằng mình đang bị hắn trói mà cho dù có làm như thế nào cũng không mở ra được.

Chỉ một thoáng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao tràn đầy căm phẫn: “Anh...Anh quả thực là biến thái!”

86. Chương 87: Một Đêm Đau Thương (2)

Tay nhỏ bé ra sức giãy giụa ý đồ bảo vệ mình tránh bị hắn cởi quần áo, cũng không nhớ rằng mình đang bị hắn trói mà cho dù có làm như thế nào cũng không mở ra được

Bàn tay nhỏ bé nhục nhã nói với hắn. Chỉ một thoáng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao tràn đầy tức giận: “Anh...anh quả thực là bt!”

Đối với những lời mắng nhiếc của cô Dạ Thiên Ứng quả thật có chút hời hợt , khóe miệng cứ như vậy mà càng ngày càng cười tà mị phát ra rất ngông cuồng, hắn không nhanh không chậm mà hỏi: “Còn gì nữa không?”

“” Hắn quả thực là! Quả thực là hết thuốc chữa rồi ! !

Đối mặt với sự bất lực của mình, Ngô Hiểu Dao tình nguyện ôm một tia hi vọng cuối cùng cầu cứu người khác: “Cứu mạng. . . . Cứu mạng a, cứu mạng a! ! ! ! !”

Một cô gái xinh đẹp thùy mị mặt khác cũng có không biết đối nhân xử thế, huống chi Ngô Hiểu Dao còn là cô gái đáng yêu mà nhiều điểm ngang bướng như mèo con?

Nàng mở miệng la to, thường ngày đáng vẻ dịu dàng đáng yêu nhưng bây giờ đã hoàn toàn biến mất.

“A.” Hừ lạnh một tiếng, Dạ Thiên Ứng đưa đôi tay ra ôm ở eo của cô, ôm cô ngồi ở trên hai đầu gối của mình: “Cô gái nhỏ, bây giờ gọi lớn tiếng, như vậy em càng có thể kích thích hứng thú của tôi.”

Hôm nay Ngô Hiểu Dao tựa như cái gối, đối mặt với thân thể hắn, hai chân ban ra đối mặt với hắn ngồi ở trên đùi của hắn.

Đối mặt đôi tay bị trói, trước mắt đối mặt tư thế này, cô càng ngày càng bồn chồn. 14967626

Không được! Không thể tại đây tiếp tục được, nếu không. . . . Vậy thì sẽ không có cơ hội sống rồi !

Cắn chặt môi dưới, cô cố gắng nhắc nhở mình phải tỉnh táo, phải tỉnh táo.

Căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình như một luật sư tài ba, đầu thoáng qua một ý tưởng, sắc mặt cô biến đổi, giọng điệu tràn đầy uy hiếp: “Dạ Thiên Ứng, anh như vậy là cường hiếp có hiểu hay không? ? Là phạm pháp! !”

“Phạm pháp? ? ?” Dạ Thiên Ứng suy nghĩ về dấu chấm hỏi này, bất đắc dĩ nhún hai vai xuống, lạnh nhạt nói: “Tôi giống như đã nói qua hôm nay muốn giết chết em chứ? Em thật sự giống như đã nói, tôi là lưu manh, là vô lại, là bại hoại nha? Em cảm thấy một người bại hoại như tôi sẽ sợ luật pháp sao?”

Nói được chưa hết, tà khí trên mặt hắn dần dần bị lạnh lùng bao trùm cười châm biếm mà nói: “Huống chi, nếu như mà tôi nói cho em biết, tôi đây chính là luật pháp? !”

Như vậy là có ý gì chứ? ? ?

Dạ Thiên Ứng tại Trung Quốc rất ngông cuồng, nhưng nơi này là Nhật Bản, tại sao hắn cũng ngông cuồng như vậy? ? Hắn nhiều lắm chỉ là giám đốc của bộ phận quan hệ xã hội ! ! Nhìn hắn đang nói ra những lời này vì sao vẻ mặt tràn đầy khí phách cùng tự tin?

Là mình quá khinh thường hắn? Hay là hắn quá mức tự phụ? ?

Trong khi Ngô Hiểu Dao đang nghi hoặc, ngón tay linh hoạt của Dạ Thiên Ứng di chuyển theo vòng eo mảnh khảnh của cô, một chút xíu trượt vào trong.

Lông mày cau lại, khi ngón tay của hắn chạm được da thịt của cô vào thời điểm kia, một tia khí lạnh trong nháy mắt xâm nhập toàn thân.

Ngón tay của Dạ Thiên Ứng đang ở. 10nlk.

Đây là lần thứ hai Ngô Hiểu Dao cảm thấy mất hết ý chí, mà lần đầu tiên cũng là người đàn ông ở trước mắt này mang lại cho cô cảm giác đó!

Trong lòng thật sự sợ hãi, thân thể căng thẳng, cô có cảm giác ngay cả hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn.

Bàn tay mảnh khảnh êm ái xẹt qua mỗi tắc da tắc thịt ở sau lưng cô. Có cảm giác tê liệt giống như dòng điện theo đầu ngón tay của hắn mà chảy qua thân thể của cô.

Thân thể bắt giác khẽ run.

Cảm giác thân thể run rẩy, Dạ Thiên Ứng nhất thời không thể hình dung cảm giác thỏa mãn tràn đầy ở trong trái tim của hắn.

Cái thân thể run rẩy mềm mại này không thể nghi ngờ là cái mê hoặc người nhất, làm cho bụng dưới của hắn từ từ đầy dục vọng.

Đột nhiên, ngón tay linh hoạt của Dạ Thiên Ứng dừng lại ở áo lót cô .

Nhẹ nhàng như vậy, áo lót trên vai của cô liền trượt xuống.

87. Chương 88: Một Đêm Đau Thương (3)

Đột nhiên, ngón tay linh hoạt của Dạ Thiên Ứng dừng lại ở dây cài áo lót cô .

Nhẹ nhàng như vậy, áo lót trên vai của cô liền trượt xuống.

Áo đã bị rộng mở, nếu là tại như vậy mà áo lót chảy xuống, liền thú vị.

Cô đối với sự đầy đặn rất tròn đứng thẳng trong nháy mắt ‘nhảy’ ra ngoài, không hề che dấu lộ liễu ở trước mặt Dạ Thiên Ứng. 14967626

‘ lách cách, lách cách ’ giọt nước mắt kia không có cách nào khổng chế theo khóe mắt chảy xuống, rõ ràng đã tự nhủ không được khuất phục trước người đàn ông hư này, không được khóc ở trước mặt người đàn ông này, ở tại thời điểm này, cô vẫn bị nhục nhã mà không có cách nào khổng chế nước mắt của mình.

“Hừ? So lần trước càng thêm đầy đặn rồi đó.” Giọng nói Dạ Thiên Ứng tràn đầy hàm ý nhục nhã.

Kích thích Ngô Hiểu Dao rơi nước mắt như đứt dây cung từng giọt nước mắt không ngừng chảy xuống.

Đây là lần thứ hai trong 18 năm qua cô ở trước mặt nam nhân lộ ra da thịt của mình, mà lần đầu tiên còn là trước mặt người đàn ông bất trị này.

Tại sao, tại sao chuyện hai năm trước bây giờ lại tái diễn? Tại sao cái cảm giác khủng hoảng cảm giác nhục nhã lại một lần nữa tái diễn? ? ! !

A, a, có thể không phải tái diễn lại, chỉ sợ lần này.

Cô sẽ không giống giống như hai năm trước có vận mệnh tốt như vậy? ? ? Chợt cảm thấy có chút thỏa mãn.

Ngô Hiểu Dao đối mặt với sự làm nhục của hắn như vậy, không bằng kêu hắn trực tiếp giết cô cho thoải mái, cắn chặt môi dưới, Cánh tay bé nhỏ của cô giấu ở sau lưng nắm thật chặt quả đấm.

Trong nháy mắt, không khí bên trong phòng quả thật đã tạo thành tầng tầng lớp lớp tức giận .(nguyên văn là Băng Hỏa Lương Trọng Thiên)

Ngô Hiểu Dao như vừa rơi vào nơi băng lãnh (lạnh như băng) của địa ngục, đã nản lòng mà rút lui. Mà bên kia. Lửa nóng của Dạ Thiên Ứng đã bị lên tới đỉnh điểm!

Thường thức thân thể mê người của cô, bụng dưới của hắn đã căng lên lại càng tăng thêm.

A, đây có lẽ chính là gieo gió gặt bão?!

Mới đầu, Dạ Thiên Ứng chỉ là muốn trả thù lời nói khinh thường của Ngô Hiểu Dao.

Nhưng hiện nay.

Làm tới làm lui, hắn đã không có cách nào khổng chế ham muốn của mình.

Nâng đôi tay lên, gạt đi giọt nước mắt trên gương mặt cô, Dạ Thiên Ứng có cảm giác đôi môi nhẹ nhàng xẹt qua cánh môi xinh đẹp kia.

Chỉ một thoáng, con người Ngô Hiểu Dao trọn to, rõ ràng lúc ở bên trong thang máy cái cảm giác kia... Kỳ lạ cảm giác đó nhanh chóng làm tê liệt toàn thân của cô.

Tại sao? Tại sao lúc này Dạ Thiên Ứng hung dữ đối với cô, nhưng hiện nay lại hôn dịu dàng như vậy? ? ? 10nlk.

Thật là xấu hổ, thật là mất mặt! ! !

Cô suýt nữa. Suýt nữa. bị hút vào nụ hôn dịu dàng của hắn.

Dùng sức lay động phía dưới, cô không vui cự tuyệt nụ hôn dịu dàng của Dạ Thiên Ứng.

Trong lòng dâng lên chua xót, đôi mắt đầm lệ mông lung cúi thấp đầu xuống, nức nở nói: “Buông tôi ra! !”

Cô khẩn cầu, căn bản không cách nào ngăn cản sự xâm phạm của Dạ Thiên Ứng.

Dịu dàng cười, hắn có cảm giác đôi môi lạnh lẽo lướt nhẹ qua gò má đi tới vành tai mẫn cảm.

Ngô Hiểu Dao ngây thơ căn bản không cách nào tiếp nhận được cách trêu đùa mờ ám này của Dạ Thiên Ứng, chân mày nhíu lại, hít một hơi thật sâu, nghiêng mặt sang một bên, hai gò má liền ửng đỏ.

Mình rốt cuộc là thế nào? ? ?

Rõ ràng Dạ Thiên Ứng hung dữ đối với mình.

Tại sao mình dần dần có cảm thấy không muốn kháng cự cùng chán ghét đây? ?

Đây rốt cuộc là nguyên nhân gì à? ? Chẳng lẽ trời sinh mình chính là phụ nữ đê tiện thật sao? !
Cô không hiểu! Cô thật sự không hiểu tại sao dần dần không muốn kháng cự.

88. Chương 89: Một Đêm Đau Thương (4)

Mình rốt cuộc là thế nào? ? ?

Bản thân mình dần dần không rõ ràng. Rõ ràng Dạ Thiên Ứng hung dữ đối với mình.

Tại sao mình dần dần cảm thấy không muốn kháng cự cùng chán ghét? ?

Đây rốt cuộc là nguyên nhân gì à? ? Chẳng lẽ mình trời sinh chính là phụ nữ đê tiện thật sao? ? ?

Cô không hiểu! Cô không hiểu tại sao dần dần không muốn kháng cự? ? ? ?

Ngô Hiểu Dao không ngừng có cảm giác có điều gì đó không bình thường, Dạ Thiên Ứng say đắm thân thể của cô cũng rõ ràng cảm thấy cô có chút thay đổi.

Mạnh mẽ tấn công, khiến Ngô Hiểu Dao mới vừa mãnh liệt kháng cự cũng dần dần từ bỏ.

A, mình đang từ từ phối hợp sao? ?

Nghĩ tới đây, Dạ Thiên Ứng dịu dàng cười, cảm giác đôi môi hôn nhẹ nhàng hôn lên cổ của cô, từng động tác đều tinh tế cùng êm ái, giống như đối đãi với hạt tuyết, hết sức cẩn thận cùng che chở.

Cùng lúc đó, bàn tay kia cũng theo vòng eo mảnh khảnh của cô mà êm ái hướng đi lên. 14967626

Vòng qua eo thon nhỏ , cho đến khi ôm nơi rất tròn kia của cô

Bàn tay to của hắn rốt cuộc không hề chuyển động nữa! ! !

Ánh mắt cô quét đến nụ hoa hồng kia. Khóe miệng nâng lên một tia cười, môi nhẹ nhàng hạ xuống xương quai xanh của cô, cẩn thận cắn hút, mới vừa bàn tay không chuyển động đột nhiên, ngoài ý muốn lại ôm trọn nơi rất tròn kia, êm ái, êm ái nữa mềm dẻo vuốt ve cô.

Trong nháy mắt, thân thể nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao không cách nào khống chế được mà run lên.

Run rẩy này hoàn toàn khác với run rẩy trong sợ hãi.

Hiện tại không chỉ là gương mặt nóng rực, ngay cả thân thể của cô cũng chậm chậm nóng lên, Dạ Thiên Ứng chạm qua nơi nào, hôn qua nơi nào, cũng đều cảm thấy giống như lửa đốt.

Đây rốt cuộc là báo hiệu cái gì? Tại sao trước kia chưa bao giờ có loại cảm giác này? Loại cảm giác này có ý nghĩa gì? ? ?

“Không cần, cầu xin anh. Dừng lại.” Mềm yếu, bất lực, cô không biết mình cầu xin có hữu dụng hay không, nhưng, hiện nay cô có thể làm gì nào? Hắn rõ ràng là ác ma, hắn rõ ràng chính là một con sói vô cùng hung ác, tại sao mình còn phải cúi đầu trước hắn. ?

Ngô Hiểu Dao mềm yếu bất lực cầu xin tha thứ âm thanh truyền vào lỗ tai Dạ Thiên Ứng, tựa như khích lệ hắn, giống như mị hoặc hắn .

Mơ hồ cảm thấy, tâm tình của hắn giờ khắc cũng tốt lên.

Tà mị cười, gương mặt nhìn về phía Ngô Hiểu Dao: “Dừng tay? Cô gái nhỏ, đừng tự lừa gạt mình, đáng vẻ của em rất thoải mái? !”

Nghe lời nói của Dạ Thiên Ứng tràn đầy châm chọc lại vô cùng mập mờ, cô càng thêm xấu hổ. 10nlk.

Không thể không thừa nhận, cô hiện tại quả thật. Không có kháng cự.

Nhưng cô quả thật không hy vọng tiếp tục đi xuống! ! ! !

Nếu như vậy mà đi xuống, cô không biết về sau mình sẽ còn có phản ứng như thế nào.

“Đâu có đâu! Tôi chán ghét anh! ! Anh mau buông tôi ra a! ! !” Thân thể nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao ở trên người Dạ Thiên Ứng mà không ngừng giãy dụa.

Nhưng cô gái đơn thuần này vĩnh viễn không biết mỗi động tác hôm nay của giống như đang ‘chơi với lửa có ngày chết cháy’ thôi!

Thân thể thướt tha càng giãy dụa sẽ càng vô hình mà đốt lên lửa nóng trong người của Dạ Thiên Ứng. Cô còn ngây thơ hoàn toàn không biết.

Chỉ liên tục mấy động tác như thế, cô đã đẩy dục vọng của Dạ Thiên Ứng từ từ ‘thức tỉnh’.

89. Chương 90: Một Đêm Đau Thương (5)

Thân thể thướt tha càng giãy dụa sẽ càng vô hình mà đốt lên lửa nóng trong người của Dạ Thiên Ứng. Cô còn ngây thơ hoàn toàn không biết.

Chỉ liên tục mấy động tác như thế, cô đã đẩy dục vọng của Dạ Thiên Ứng từ từ ‘thức tỉnh’.

Đột nhiên, giống như xảy ra kỳ tích, bàn tay Dạ Thiên Ứng từ từ rời khỏi nơi rất tròn kia.

Ngô Hiểu Dao “Phù.” một tiếng, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, rốt cuộc cũng dừng lại sao? ? ? Sẽ không có chuyện gì tiếp tục xảy ra nữa chứ? ?

Đang lúc cô lo lắng suy nghĩ cân nhắc. “Ừm.” Giữa khoe miệng để lộ ra một chút vô cùng dịu dàng hát khẽ, cái âm thanh kinh ngạc này rất nhỏ, Dạ Thiên Ứng không có nghe được, mà ngay cả chính cô cũng không có cảm thấy.

Cắn chặt môi dưới, cô chau mày cúi thấp đầu xuống.

Chỉ thấy, ngón tay cái Dạ Thiên Ứng đang nhẹ nhàng sờ nụ hoa hồng phấn ở nơi rất tròn kia.

Vậy mà, vẫn chưa hết, nụ hoa bị đầu ngón tay trên chọc vừa mới dừng lại, giống như đang chờ đón một chút cảm giác ướt át. 10nlk.

Hơn nữa.

Cảm giác kia cô đã không có cách nào không chế mà run rẩy. Lần này. Cô càng thêm không có cách nào không chế.

“Ừm.” Bây giờ, cô rõ ràng nghe được âm thanh mà chính mình không tự chủ đang phát ra ở khoe môi truyền ra khẽ ngâm.

Nét mặt xấu hổ khó khăn trong nháy mắt đọng ở trên gương mặt Ngô Hiểu Dao. Cô thật vô cùng muốn mắng chính mình! ! ! !

Tại sao như vậy? ? ? Có thể do cô đang bị cường bạo cho nên mới phát ra loại âm thanh ghê tởm này? ? ?

Hôm nay như thế nào? ? Rốt cuộc là thế nào? ? Giống như tất cả đều đã thay đổi, cũng thay đổi. Hay là do mình hư hỏng?

Không biết! Không biết! ! Hôm nay mình thật giống như không phải là mình.

Ngô Hiểu Dao đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân lại đồng thời tự tra tấn mình, đêm đó Thiên Ứng cũng đã nghe được âm thanh dễ nghe khẽ ngâm kia rồi.

Môi hần từ từ rời khỏi môi cô và nụ hoa hồng phấn kia. Ngẩng đầu lên, vẻ mặt hần tràn đầy mập mờ cười : “Cô gái nhỏ, em thật đúng là rất mẫn cảm đấy.”

“Không phải vậy! Không phải vậy! ! Là anh như vậy, tôi mới có thể như vậy. Anh. Tôi.” Nghe được câu nói hài hước kia của Dạ Thiên Ứng, cô vô cùng xấu hổ bàng hoàng, cô chỉ vì muốn giải thích, lại phát hiện không thể nào nói được.

18 tuổi cô căn bản không biết gì tại sao lúc đó lại phát ra âm thanh kia.

Cô càng không biết câu vừa mới nói kia của mình làm cho Dạ Thiên Ứng cảm thấy thỏa mãn cùng hưng phấn.

Tà mị cười, hần không nhanh không chậm từ ngữ nói ra vô cùng hài hước: “Như vậy nói cách khác. Em chỉ cùng chính tôi ở cùng nhau có cảm giác này?” 14967626

Đối mặt với nghi vấn của Dạ Thiên Ứng, cô căn bản không có cách nào trả lời, cũng không biết trả lời từ đâu.

Bởi vì cô chưa bao giờ cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ chưa nói tới cái cảm giác với ai ở chung một chỗ, dĩ nhiên, cô hiểu rõ mình không muốn cùng người đàn ông trước mắt này có cảm giác như vậy, mà cô lại cũng chưa từng thử nghiệm qua cảm giác này, về sau cô càng không muốn đi thử nghiệm cùng tìm hiểu.

“Van cầu anh, thả tôi đi! !” Nước mắt Ngô Hiểu Dao không ngừng chảy từ hai gò má xuống, cô căn bản không biết gì nên làm thế nào cho phải, chỉ biết là hiện tại cô sắp bị Dạ Thiên Ứng làm cho điên mất rồi.

Trong lòng vô cùng chống cự cùng chán ghét, nhưng. Thân thể dần dần hướng về Dạ Thiên Ứng khuất phục.

Đối mặt với hung bạo, đây chính là biểu hiện của mình sao? Rốt cuộc cái nào mới là mình chân thật! ! ? ? ? Có phải hay không trời sanh chính mình là phụ nữ dễ tiện? ? ?

Trách mắng, xấu hổ, khuất nhục, bàng hoàng cảm giác nhanh chóng quây quanh suy nghĩ của Ngô Hiểu Dao, ngay đêm đó Thiên Ứng lần nữa nắm bắt thời điểm, lúc cô khủng hoảng ngã tay ra sau.

Cùng nhau ngã.

Cả người cô nhanh chóng hướng về phía mặt đất nhớ về quá khứ.

Mọi người thông cảm. Không biết bị lỗi gì mà khi chọn cỡ chữ lại không chọn được. Đã bôi đen rồi mà khi kích vào cỡ chữ nó lại không được.

90. Chương 91: Một Đêm Đau Thương (6)

Trách mắng, xấu hổ, khuất nhục, bàng hoàng cảm giác này nhanh chóng bao phủ toàn thân Ngô Hiểu Dao, ngay đêm đó đúng lúc Thiên Ứng vươn tay ra, cô khủng hoảng ngã người ra sau.

Cùng nhau ngã.

Cả người cô nhanh chóng hướng về phía mặt đất Trách mắng sai lầm của bản thân.

Nhìn thân thể Ngô Hiểu Dao từ từ ngã ra sau nội tâm Dạ Thiên Ứng trở nên căng thẳng, dục vọng ngay lập tức bị cảm giác căng thẳng thay thế.

Hần nhanh chóng đưa đôi tay ra ôm lấy thân thể Ngô Hiểu Dao sắp rơi xuống đất, nội tâm cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Sự biến hóa khác thường này của Dạ Thiên Ứng liền đập vào trong khóe mắt Ngô Hiểu Dao, rõ ràng hần mới vừa còn tức giận kéo tóc của mình, lại muốn si nhục mình.

Nhưng.

Ngay khi lúc mình ngã xuống, thế nhưng hấn lại ôm lấy mình?

Cô không hiểu, không hiểu Dạ Thiên Ứng tại sao phải làm ra hành động như vậy, rõ ràng Dạ Thiên Ứng là một người đàn ông không có nhân tính.

Nhưng.

Hiện tại tất cả các cử động của hấn, lại nói cho Ngô Hiểu Dao biết đôi lúc người đàn ông này thỉnh thoảng cũng sẽ có một chút nhân tính? !! 14967626

Sắc mặt Dạ Thiên Ứng trầm xuống, ôm cô lên, làm cho cô ngồi ở trên ghế sa lon.

Động tác của hấn, một lần nữa làm cho Ngô Hiểu Dao rơi vào cảm giác căng thẳng! !

Có lẽ là bị rấn cắn một lần sợ đến ba năm, hiện nay từng động tác của Dạ Thiên Ứng cũng sẽ gây cho cô có cảm giác căng thẳng.

Nhưng. Ánh rạng đông ban đầu hiện lên! ! !

Dạ Thiên Ứng đang tháo cái cà vạt được cột trên trên cổ tay cô ra.

Thoáng ngạc nhiên, con người Ngô Hiểu Dao trầm lớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn hấn.

Chuyện này. Đây là báo hiệu mình được giải phóng sao? Phải không? ? ?

Nhục nhã, tức giận, đau lòng lập tức xuất hiện trong đầu của Ngô Hiểu Dao, khi đôi tay cô được phóng thích cái khoảnh khắc, cô nhanh chóng phát tay ý đồ đánh Dạ Thiên Ứng một bạt tai.

Nhưng Dạ Thiên Ứng phản ứng nhạy bén, một tay tiếp nhận tay nhỏ bé của cô, cặp mắt nheo lại, tà tứ cười: “Lại muốn khiêu chiến với tôi sao?” Dứt lời, tay hấn thả rơi tay nhỏ bé của Ngô Hiểu Dao, động tác nhanh nhẹn caravat trở về trên cổ tay cô.

Ngồi ở trên ghế sa lon Ngô Hiểu Dao không cam lòng nhìn cái vật đang ở trên cổ tay mình, nhìn bộ dạng bất cần đời của hấn, cô cảm thấy mình vô cùng uất ức.

Một người đàn ông 26 tuổi luôn khi dễ một cô gái nhỏ 18 tuổi? Hơn nữa còn là ba lần bốn lượt bị hấn khi dễ? ? Tại sao cứ như vậy rồi cuộc đến khi nào thì mới dừng đây?

Chẳng nhẽ mình để mặc hấn lăng nhục sao? ? Lần này chính là kết cục sao? ? ? ?

Ngô Hiểu Dao không dám nghĩ, cũng không thể tưởng tượng nổi, chỉ là ngồi co rúc ở trên ghế sa lon không nhúc nhích.

Một bên Dạ Thiên Ứng nhìn nước mắt khóc thầm của Ngô Hiểu Dao, không có một tia cảm xúc, hấn hoàn toàn không cảm thấy mình áy náy, ngược lại hấn bây giờ đối với cô đến tràn đầy bất mãn: “Còn không mau mặc quần áo? Cô cứ như vậy thích dữ dội đê lộ cho tôi xem sao? !” 10nlk.

Lời nói sắc bén của hấn phát ra, nội tâm Ngô Hiểu Dao giống như bị ngàn tảng đá lớn đè ép, suýt nữa bị cường bạo không nói được, cuối cùng còn bị Dạ Thiên Ứng chế nhạo! ! ? ?

A, hấn còn có tính người sao? ? ? ! ! Ngô Hiểu Dao nhanh chóng xoay người lại đưa lưng về phía hấn sửa sang lại quần áo của mình.

Đúng lúc này, quần áo đã sửa sang xong Dạ Thiên Ứng gần như dùng giọng ra lệnh giọng nói : “Nhớ những lời mà lúc trước tôi đã nói với cô. Còn nữa, nếu như cô nói từ chức, tôi cũng sẽ tìm cho ra nhà của cô đấy!” Lời nói vô tình phát ra, hấn liền quay đầu rời khỏi căn phòng làm việc.

91. Chương 92: Đau Thương

Đúng lúc này, quần áo đã sửa sang xong Dạ Thiên Ứng gần như dùng giọng ra lệnh giọng nói : “Nhớ những lời mà lúc trước tôi đã nói với cô. Còn nữa, nếu như cô nói từ chức, tôi cũng sẽ tìm cho ra nhà của cô đấy!” Lời nói vô tình phát ra, hần liền không quay đầu lại rời khỏi căn phòng làm việc.

Phải nhớ trực bộ nhà. Tiếng bước chân Dạ Thiên Ứng từ từ biến mất, “Ồ ——” một tiếng, Ngô Hiểu Dao không thể tiếp tục nhịn được khóc rống ra ngoài.

Cô không hiểu tại sao Dạ Thiên Ứng lại đối đãi với mình như vậy, lại càng không hiểu tại sao hần phải dây dưa với mình. 10nlk.

Vốn cho là lần này chính là kết cục, nhưng khi cô nghe được Dạ Thiên Ứng lúc đi ra uy hiếp, mới phát hiện thì ra là.

Đây chỉ là một bắt đầu thôi!

Dạ Thiên Ứng thật sự là một người đàn ông cẩn thận như vậy sao? Vì mối thù hai năm trước, hiện tại muốn tìm mọi cách lãng nhục mình?

Tuy nói đây là Nhật Bản, nhưng cô không biết Dạ Thiên Ứng lợi hại đến bao nhiêu! ?

Tại sao hần có thể to gan như vậy mà khi dễ mình? Mà không sợ mình đi báo cảnh sát sao? Tại sao hần lại có lời thề son sắt với mình, hần chính là luật pháp sao? ? ?

Từ Trung Quốc đến Nhật Bản hai lần đều gặp hần, mỗi lần gặp nhau Ngô Hiểu Dao đều là ở trong tình trạng khủng hoảng!

Đàn ông đẹp trai như vậy tìm lại không tìm được được phụ nữ sao? Cần gì phải dây dưa với mình?

Chẳng lẽ.

Đầu không khỏi nghĩ đến câu nói của Trương Mẫn, Ngô Hiểu hiểu không xác định được, Dạ Thiên Ứng có hay không vẫn thường cư xử với phụ nữ như thế vậy? ? ?

Đã là ‘ con mồi ’ của hần, đều bị hần dây dưa đến chết, cho đến khi, được hần ăn sạch mới thôi! !

Nghĩ tới đây.

Trước mắt Ngô Hiểu Dao nhất thời có một vùng tăm tối, không cảm thấy có bất kỳ một tia ánh sáng nào.

A, không ình từ chức, nếu như từ chức sẽ đi tới nhà tìm mình, vậy câu nói không thể nghi ngờ rằng tương lai mình mỗi ngày đều phải đối mặt hần rồi sao? ?

Không muốn! Mình không muốn mỗi ngày đều phải đối mặt tên lưu manh này! !

Ai có thể giải cứu mình, đã biết mình trở về xem như là rơi vào trong biển lửa rồi.

Đôi mắt ngấn lệ mông lung, tay nhỏ bé nắm thật chặt quả đấm, nội tâm của cô đối với Dạ Thiên Ứng nhất thời sinh ra ý thù hận.

Đứng ở ngoài phòng người duy nhất nghe biết được trò chơi ‘ tàn ngược ’ chỉ có Lăng Thánh Quân. 14967626

Từ đầu đến cuối hần đều an tĩnh đứng ở bên ngoài, mặt không chút thay đổi, nhưng cũng không biết phải làm như thế nào cho phải.

Đột nhiên, Dạ Thiên Ứng đi ra khỏi phòng, bên trong gian phòng từng trận nức nở truyền ra, tâm lý của hần cũng không có để lộ bất kỳ vẻ xúc động nào.

Là hần quá vô tình rồi sao? Hay là bởi vì hần không quan tâm đến bất kỳ người phụ nữ nào? Mặc cho họ khóc, đối với hần hoàn toàn không một tia xúc động? ?

Rõ ràng là người đàn ông này khi để Ngô Hiểu Dao cho đến khóc , nhưng hắn lại không thể nói là không có bất kỳ cảm giác áy náy nào.

Nói là hắn không quan tâm Ngô Hiểu Dao, rồi lại lần lượt dây dưa với cô. Trước mắt, chỉ có phụ nữ nhân dây dưa với hắn, hắn tại không hề chủ động dây dưa với bất kỳ người phụ nữ nào, thế nhưng bây giờ hắn lại lần một lần hai thậm chí ngay cả liên tục tìm Ngô Hiểu Dao hai năm, cũng không chịu buông tay cô gái nhỏ đơn thuần này, điều này là có ý gì? ?

Rốt cuộc cô gái nhỏ mà ngày đêm hắn nhớ thương cũng tìm được, chẳng lẽ đối lấy chính là hắn đối với cô gái nhỏ này là tự ái cùng tổn thương sao? ? ?

Đứng ở ngoài cửa chờ lâu Lăng Thánh Quân trực tiếp rời khỏi phòng làm việc của quản lý bảo vệ, sau lưng Lăng Thánh Quân cau mày nhăn nhó, không hiểu dò hỏi: "Mặc kệ cô ta sao

92. Chương 93: Thích Là Như Thế Nào

Đứng ở ngoài cửa chờ lâu Lăng Thánh Quân trực tiếp rời khỏi phòng làm việc của quản lý bảo vệ, sau lưng Lăng Thánh Quân cau mày nhăn nhó, không hiểu dò hỏi: "Mặc kệ cô ta sao?"

Mang theo một chút u tối. Thoáng sững sờ, Dạ Thiên Ưng không hiểu nổi tại sao Lăng Thánh Quân phải hỏi mình như vậy? ?

Trước kia hắn chơi phụ nữ xong rồi đều đối xử như thế sao? Thậm chí so lúc này còn vô tình hơn! Nhưng hôm nay, mình lại không đối với Ngô Hiểu Dao như vậy, còn cần phải hỏi như vậy sao? ?

Hai mắt chợt lóe, thân hắn lạnh lùng trở lại: "Tại sao phải mặc kệ cô ta?"

“ ” Lăng Thánh Quân cũng không biết tại sao mình phải đột nhiên toát ra lời ấy, nhưng hắn rõ ràng biết. : “Anh không phải là thích cô ta sao?” Nếu không với tính tình Dạ Thiên Ưng, tuyệt sẽ không đối đãi như thế với một người phụ nữ mà mình không có cảm giác! ! 14967626

Thời gian hai năm qua, có lẽ Ngô Hiểu Dao không biết hắn chờ đợi, vừa vặn là các anh em của Dạ Thiên Ưng, bọn họ không phải là không nhìn ra, anh em tốt của mình trừ công việc ra nay lại đi tìm kiếm một người phụ nữ!

Hai năm qua, thời gian hai năm, nếu như chỉ có một chút ấn tượng tốt, người đàn ông nào có thể kiên trì tìm trong hai năm?

Lúc ở trong phòng hắn đối đãi với Ngô Hiểu Dao đủ loại hành động, ở bên ngoài Lăng Thánh Quân đều nghe rất rõ ràng!

Dạ Thiên Ưng tuyệt đối sẽ không đối với bất kỳ một người phụ nữ nào mà cứng rắn tới vậy, hành động hôm nay của hắn không thể nghi ngờ là đối với Ngô Hiểu cũng có chút cương quyết. Chủ yếu nhất là

Thế nhưng vào thời điểm này hắn lại “Hăm phanh lại ” ! ! ! !

Trước kia phụ nữ dây dưa với Dạ Thiên Ưng, hắn sẽ không có bỏ qua cho người nào mà toàn bộ ăn hết.

Nhưng đối với cô gái này. Đối với cô gái nhỏ đơn thuần khả ái này.

Mặc dù Lăng Thánh Quân cùng bọn họ bị ngăn cách bởi cái tường, nhưng cũng có thể cảm thấy, Dạ Thiên Ưng tuyệt đối không có cùng cô ấy làm tới bước cuối cùng! !

Hoặc là, chính là Ngô Hiểu Dao thật sự thật không có sức hấp dẫn rồi ! Hoặc là.

Dạ Thiên Ưng căn bản không muốn dây dưa với cô! ! ! ! !

Thật đúng là người trong cuộc thì mê mà người ngoài cuộc thì sáng suốt, hiện nay, Dạ Thiên Ưng nghe được nghi vấn kia của Lăng Thánh Quân, hắn vừa sửng sốt.

Thích? Hắn không biết cái gì gọi là thích!

Sống 26 năm hắn chưa bao giờ cùng bất kỳ một người phụ nữ nào nói qua ‘ thích ’ hoặc ‘ yêu ’!

Cái ‘ chữ ’ đó là cái gì? ? ? Hẳn không rõ ràng lắm, cũng không hiểu rõ.

Về phần đối với cô gái nhỏ kia đây đưa cho tới nay, rất đơn giản! Cũng là bởi vì chuyện của mười hai năm trước, mà cũng không phải là thích chứ? ? ? ! !

Về phần đối đãi với Ngô Hiểu Dao làm ra hành động mập mờ cũng chỉ là nghĩ trêu chọc cô mà thôi, cũng không có hàm ý đặc biệt gì chứ? ! ? !

Đúng, nhất định là như vậy!

Dạ Thiên Ứng dường như đang tìm ra cái cớ cho hành vi kia của mình, một chút dũng khí chất vắn phát ra ở sau lưng Lăng Thánh Quân: “Người có phải đang phát sốt hay không? ? ? !”

A.

Rốt cuộc là Lăng Thánh Quân đang phát sốt sao? Hay là Dạ Thiên Ứng đang phát sốt? ?

Được rồi, hiện tại xem như là Lăng Thánh Quân đang phát sốt, xem hẳn về sau có hay không vẫn còn có thể phát sốt tiếp nữa! !

93. Chương 94: Người Phụ Nữ Huyền Bí

Hai người đàn ông đi về phía bãi đỗ xe ngầm công ty, thay đổi địa điểm, tâm tình rơi vào buồn bực của Lăng Thánh Quân thoáng hồi phục lại.

Khóe miệng hơi nhếch lên cười xấu xa, hẳn bí hiểm chen lấn đến bên cạnh Dạ Thiên Ứng: “Đi đâu chơi hả?”

Sao đoán được.

Người này được xưng là ‘ Dạ Đế ’ người đàn ông đáp lại. “Hôm nay ta mệt mỏi, cũng không đi.”

Thư thái cước bộ tới một chiếc xe thể thao Lamborghini màu vàng, hẳn một tay chống đỡ ở cửa xe, cả người tung lên nhảy vào bên trong xe.

“Ách, hiếm thấy a? ?” Nháy mắt một cái, những lời này của Lăng Thánh Quân rõ ràng rất có thâm ý.

Dạ Thiên Ứng cũng nghe được một chút, hai mắt chợt lóe sáng, hẳn nhanh chóng đạp chân ga, liền khởi động xe.

Ngồi ở bên trong xe thể thao chạy như bay, hai bên đường đèn nê ông gào thét.

Gần vào thu thời tiết gió nhẹ vỗ nhẹ nhẹ đánh gò má vừa êm ái lại thoải mái, vậy mà. 10nlk.

Tâm tình Dạ Thiên Ứng giờ khắc lại hiện ra phiền não! ! !

Lúc ở trong phòng làm việc, dự vọng đã bị trêu chọc đến cực hạn, cũng bởi vì cô gái nhỏ chết tiệt kia thiếu chút nữa phát ra, kết quả dự vọng lập tức hoàn toàn giảm xuống.

Nhưng vừa nghĩ lại, ngay từ đầu hẳn không có ý định ăn cô gái nhỏ kia? Không hiểu nổi, tại sao mình lại bị một cô gái nhỏ mới vừa 18 tuổi trêu chọc đến mức thấp lèn dự vọng! ?

Lại càng không hiểu, cô ngã xuống, thì có gì liên quan đến mình? Làm gì mình lại khấn trương? ?

“Đáng chết!” Nắm chặt quả đấm dùng sức đạp chân ga, giờ phút này, đầu óc Dạ Thiên Ứng rơi vào rối loạn, hôm nay hẳn chỉ muốn nhanh chóng về nhà tắm, sau đó ngủ một giấc thật ngon.

Chỉ chốc lát sau, xe Dạ Thiên Ứng dừng trước khu nhà cao cấp ở Tokyo. Cả khu nhà cao cấp cao phòng ốc quả thật có thể so sánh với tòa thành hoa lệ ở Châu Âu, mỗi người đều có một phong cách, mỗi người đều có điểm đặc biệt.

Không nói chuyện trở về, người có thể mua nổi phòng ốc ở đây, căn bản nhà ở nơi đây không khác gì tòa thành . 14967626

Hàng xóm của hắn không phải là biệt thự riêng của Tổng Thống nước, thì chính là Top 100 tổng giám đốc của Thế Giới, không thì là nơi nghỉ ngơi của Chủ Tịch, hàng xóm kém nhất cũng không sai biệt lắm chính là một minh tinh đẳng cấp của Thế Giới.

Dĩ nhiên, ở nơi này được bao quanh là ánh sáng rực rỡ nhất của Tokyo, hấp dẫn người nhất là một ngôi biệt thự, tức là một tòa thủy tinh trong suốt ba tầng nhà đồng hào bằng bạc.(nguyên văn)

Toàn bộ kết cấu bên ngoài để ngừa đạn bắn vào nên thủy tinh được chế tạo rất dày, nội thất bên trong được trang trí rất khác biệt.

Từ bên ngoài nhìn vào có thể khái quát được cảnh đẹp ở bên trong biệt thự, hợp với cổng to này hồ bơi bên nước càng thêm lấp lánh động lòng người, ba quang lâm ly.(nguyên văn)

Xe chậm rãi dừng ở trong kho, chỉ một thoáng, trên gương mặt Dạ Thiên Ứng lộ một chút phóng đãng không kèm chế được mà tươi cười.

Cũng biết, dục vọng của hắn mới vừa bị đốt không có cách nào dập tắt có nhiều khó chịu? Mà nay, bên trong biệt thự hoa lệ này đang có bóng dáng một người phụ nữ quen thuộc mà quyến rũ đứng ở cửa sổ trong suốt sát đất, chờ đợi Dạ Thiên Ứng trở về.

94. Chương 95: Người Tình Của Hắn

Xe chậm rãi dừng ở trong kho, chỉ một thoáng, trên gương mặt tuấn mỹ của Dạ Thiên Ứng lộ ra một chút phóng đãng không kèm chế được nở nụ cười.

Cũng biết, dục vọng của hắn mới vừa bị đốt không có cách nào dập tắt có nhiều khó chịu? Mà nay, bên trong biệt thự hoa lệ này đang có bóng dáng một người phụ nữ quen thuộc mà quyến rũ đứng ở cửa sổ trong suốt sát đất, chờ đợi Dạ Thiên Ứng trở về.

Diện mạo phong cách của người phụ nữ nhân này đều là loại hạng nhất, tóc đen thật dài xoắn lộn gợn sóng như thác nước rủ xuống, hai con ngươi sáng ngời giống như ánh sáng quyến rũ mê người, mũi thẳng, đôi môi xinh xắn, phối hợp với dáng người thướt tha của cô, dường như người phụ nữ này là báu vật hiếm thấy trên thế gian nhưng tuyệt đối không hiếm lạ.

Đều nói hồ ly tinh rất biết cách quyến rũ người, nhưng cũng không phải là người phụ nữ có khí chất quyến rũ người, người phụ nữ này thật giống như trời sanh ra đã được chiều chuộng, trên người tản ra khí chất quyến rũ khó có thể che giấu, chỉ sợ trong thiên hạ người nam nhân nào được cô xem trọng một chút cũng sẽ hồn bay phách tán. 10nlk.

Mà cô.

Trong hai năm qua cô chính là người tình duy nhất của Dạ Thiên Ứng! Thước Tịch Dạ là một nữ minh tinh thế giới!

Cô gần hai mươi bốn tuổi trong nháy mắt gặp được vận may, ngôi sao sang, cơ hồ trở thành thần thoại trong Hollywood, cô là con lai giữa Châu Âu trong người cô sẵn có khí chất của phụ nữ Đông Phương cổ điển, lại xen lẫn khí chất phóng đãng của người phương Tây.

1 thước 7 mẩy cái đầu, chưa đủ sức nặng trăm cân, hai tròng mắt nhàn nhạt hiện ra màu lam. Đẹp, cơ hồ ở trên người biểu hiện vô cùng tinh tế, nhưng trên thế gian này hiếm thấy mỹ nữ, lại đem chính lần đầu tiên trong cuộc đời mình giao cho Dạ Thiên Ứng!

Hai năm trước, ngoài ý muốn ở một cuộc triển lãm trang phụ hai người bất ngờ gặp gỡ, khi đó Thước Tịch Dạ còn không phải là nghệ sĩ lớn của thế giới, lại có vô số người theo đuổi. Từ thế giới phú ông đến thế giới diễn viên đàn anh , chính trị gia, các nhân vật đều có!

Mà cô cùng Dạ Thiên Ứng ngoài ý muốn gặp gỡ nhau, liền rơi vào lưới tình! Tin tưởng toàn tâm toàn ý chung tình sao? Thước Tịch Dạ đối với Dạ Thiên Ứng vừa thấy đã yêu! Gặp gỡ hần một chút, cũng biết người đàn ông này là người mình muốn, mặc dù hần cũng tự nguyện! ! !

Hai người gặp nhau trong vòng ba ngày sau liền thuận nước đẩy thuyền phát triển trở thành quan hệ bạn bè, cảm kích người đàn ông này cô càng đối với Dạ Thiên Ứng không ngừng hâm mộ.

Có lẽ là bởi vì một phần hư vinh, có lẽ là bởi vì công việc bận rộn, có lẽ là bởi vì hần trưởng thành, có lẽ. . . . Cũng bởi vì những nguyên nhân khác!

Liên tục hai năm qua, đã từng đối phụ nữ so với thay quần áo còn chịu khó hơn Dạ Thiên Ứng đột nhiên tỉnh lòng. Vẫn chỉ thừa nhận Thước Tịch Dạ là người tình của mình, chưa từng thay đổi! !

Ở thời khác kia mở cửa biệt thự, Thước Tịch Dạ kích động hướng Dạ Thiên Ứng chạy theo, vươn tay ôm thật chặt cái thân thể trắng kiêu kia: “Thiên ứng, i mis-s y-ou.”

Nâng lên bàn tay, khẽ vuốt lưng người phụ nữ kiêu mỵ kia theo ý nguyện, hần nhẹ giọng hỏi: “Trở về lúc nào?”

Từ xa mà khó hơn(nguyên văn). Thước Tịch Dạ chậm rãi ngẩng đầu lên, cười quyến rũ, đôi môi đỏ hồng nhẹ nhàng in trên môi Dạ Thiên Ứng: “Hôm nay.”

Người phụ nữ đắm đuối đưa tình nhìn Dạ Thiên Ứng, này bộ dáng kiêu ngạo càng thêm phong tình.“A.” Hừ nhẹ một tiếng, gương mặt tuần mỹ của Dạ Thiên Ứng xẹt qua cười tà: “Em tới thật là đúng lúc!” Xoay người, nâng tay lên đè xuống bên tường nút.

Chỉ thấy, cả biệt thự trong suốt giống như trong nháy mắt biến hóa thành một bộ dạng khác, căn bản cùng với Tokyo bên trong biệt thự không có chênh lệch gì lắm!

Buông lỏng cả vật một chút, Dạ Thiên Ứng đưa đôi tay ra bế ngang Thước Tịch Dạ, liền hướng phòng ngủ lầu hai đi lên.

95. Chương 96: Biển Tình Xoắn Ốc (thượng)

Nói lỏng cả vật ở cổ, Dạ Thiên Ứng đưa đôi tay ra liền bế ngang Thước Tịch Dạ, hướng phòng ngủ lầu hai đi lên.

Dọc theo đường đi qua gian phòng, Thước Tịch Dạ không kịp chờ đợi Dạ Thiên Ứng cởi cả vật ở cổ, áo sơ mi, đôi môi mê người càng thêm nhiệt tình hôn cổ hần, gương mặt tuần tú.

“Tiểu yêu tinh, em không thể chờ đợi thêm sao?” Đối mặt với người phụ nữ nhiệt tình, Dạ Thiên Ứng càng dùng ngôn ngữ vũ nhục.

Điều này cũng vừa vặn làm tăng thêm sự vui sướng giữa hai người trên giường, thân thể người phụ nữ này trong nháy mắt liền có cảm giác, chân mày càng thêm lộ ra nhàn nhạt ánh sáng mê hoặc: “Người ta nhớ anh nha, dù sao nửa tháng không có được anh ‘ôm’ rồi!”

“A.” Cười một tiếng kiêu ngạo, Dạ Thiên Ứng khó khăn có thể thấy lộ ra khỏi nụ cười thỏa mãn.

Có thể trên đời này mỗi người đàn ông đều thích đáng ngoài đoan trang, trên giường đều là người phụ nữ phóng túng sao?

Đến bên trong phòng ngủ, y phục của nửa người trên Dạ Thiên Ứng đã bị Thước Tịch Dạ cởi sạch sẽ.

Nhìn ánh mắt đói khát của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn câu người, Dạ Thiên Ứng hài hước nói: “Không tệ, vậy thì em đủ vị!” Lời vừa nói ra, cũng lúc đó hần đè Thước Tịch Dạ ở trên cái giường lớn mềm mại thoải mái kia.

Nhưng vào lúc này, Thước Tịch Dạ không hài lòng nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, ghen tuông nói: “Người nào không đủ vị hả?”

Ai không đủ vị.

Hắn vô ý nói như vậy, vốn vô tình, làm Thước Tịch Dạ ghen tuông truy hỏi tới cùng, đầu không khỏi hiện lên.

Bóng dáng Ngô Hiểu Dao!

Rõ ràng người phụ nữ trước mắt này mê người như vậy, nhưng cho đến bây giờ dục vọng ngủ say kia còn chưa có thức tỉnh một chút.

Nhưng Ngô Hiểu Dao khóc sụt sướt lại làm cho hắn khẩn trương! Thấp lên ngọn lửa dục vọng trong người, tại sao lại như vậy chứ ? ?

Nhìn vẻ mặt sững sờ của Dạ Thiên Ứng, Thước Tịch Dạ một lần nữa bất mãn đứng lên truy vấn đến cùng: “Nói đi, người nào không đủ vị hử?” liếm tình thước.(thông cảm để nguyên văn không dám dịch)

Chỉ một thoáng, sắc mặt Dạ Thiên Ứng giống như bão táp chợt giảm xuống, một tay chống đỡ lấy mặt giường, u ám ngưng mắt nhìn bộ dạng lẳng lơ của Thước Tịch Dạ: “Nếu như muốn ta nói chia tay trước, em tốt nhất cứ tiếp tục hỏi tiếp đi! Hơn nữa em cũng nên biết rõ, người tình của tôi không chỉ có một mình em, nếu như hiện tại em không thể tiếp nhận lời nói này liền có thể cút đi ! ! !”

Đúng, Thước Tịch Dạ dù sao cũng đi theo hắn hai năm, cuộc sống riêng tư của hắn mặc dù chưa từng nói yêu cô, các tờ báo lớn cũng đang nói về tin tức có liên quan đến cuộc sống riêng tư của Dạ Thiên Ứng.

Cô cũng biết rõ, phụ nữ của Dạ Thiên Ứng không chỉ có một mình cô, vậy mà. Bên ngoài hắn chỉ có thể thừa nhận Thước Tịch Dạ thôi.

Tại lúc đó, Thước Tịch Dạ vô cùng thỏa mãn!

Nhưng.

Hiện nay, khuôn mặt hắn giống như bão táp, làm Thước Tịch Dạ cảm thấy bàng hoàng cùng lo lắng.

Mặc dù hai năm qua có chút hiểu biết về tính khí của Dạ Thiên Ứng, biết rõ tính tình của hắn không tốt, ngay cả có thể dùng từ nóng nảy để hình dung. Nhưng rất ít khi thấy hắn sẽ tức giận như vậy đối với mình.

Một khi hắn lộ ra vẻ mặt âm trầm, như vậy thì ý nghĩa là đã tới ranh giới chịu đựng của sự tức giận.

Rốt cuộc là ai, người phụ nữ kia có bản lĩnh gì, có thể khiến Thiên Ứng nổi giận với mình đây?

Quên đi, Thiên Ứng từ đầu tới đuôi sẽ không thích mình, mình cần gì phải ăn này dấm chua đây? Dù sao Thiên Ứng bên ngoài vẫn thừa nhận mình là người tình của hắn, hơn nữa không bạc đãi mình sao?

Người phụ nữ thông minh không sẽ lựa chọn đón vết đao đến, như vậy vừa thương tổn tới mình, cũng tổn thương đối phương.

Thước Tịch Dạ khôi phục vẻ kiêu mỹ thường ngày, cũng không tiếp tục hỏi tiếp, mà là đưa ngón tay thon dài nhỏ bé ra quét tới dục vọng dưới của hắn, thỉnh thoảng lặp đi lặp lại thỉnh thoảng trên chọc nhẹ : “Không nên tức giận nha, Thiên Ứng, em hiểu biết rõ sai lầm rồi, hiện tại em liền bồi thường anh thật tốt, được chứ?” # đã che giấu #

96. Chương 97: Biển Tình Xoắn Ốc (hạ)

Thước Tịch Dạ khôi phục vẻ kiêu mỹ thường ngày, cũng không tiếp tục hỏi tiếp, mà là đưa ngón tay thon dài nhỏ bé ra quét tới dục vọng dưới của hắn, thỉnh thoảng lặp đi lặp lại thỉnh thoảng trên chọc nhẹ : “Không nên tức giận nha, Thiên Ứng, em hiểu biết rõ sai lầm rồi, hiện tại em liền bồi thường anh thật tốt, được chứ?” # đã che giấu #

Thước Tịch Dạ chợt lóe lên tia mắt mác thoáng chốc gọi vào con người Dạ Thiên Ứng, hắn mơ hồ giống như ở trên người cô tìm được bóng dáng Ngô Hiểu Dao.

Không hiểu tại sao mình lúc này đều nghĩ tới cô gái nhỏ kia, trước kia chưa bao giờ trải qua cảm giác này. Vô luận đối mặt với người phụ nữ nào, mặc dù không có tình cảm, Dạ Thiên Ứng cũng coi như tương đối để ý đến.

Ngô Hiểu Dao.

Ngô Hiểu Dao.

Cái cô gái nhỏ này dường như đang tra tấn hần!

đã che giấu

Bàn tay dùng sức kéo người phụ nữ đến gần hạ thân, hần liền lật người đem Thước Tịch Dạ đặt ở trên mình.

Thấy vậy, Thước Tịch Dạ vội vàng vươn tay từ trong tủ đầu giường lấy ra một ‘ bao nhỏ ’: “Thiên Ứng, đeo cái này vào, em bây giờ là đang trong giai đoạn nguy hiểm, rất dễ mang thai .”

Mắt quét đến cái ‘ bao nhỏ ’ trong tay Thước Tịch Dạ, hần đoạt lấy liền vứt đi thật xa: “Nếu như có thể, phá đi là tốt!” Giờ phút này, trong lòng mắt của hần tràn đầy vô tình.

Dạ Thiên Ứng bá đạo giống như người đàn ông mạnh mẽ, vì muốn thỏa mãn dục vọng của mình, mà nhiều năm qua tật xấu vẫn chưa từng sửa đổi.

Miền là thỏa mãn dục vọng của hần, hơn nữa cũng không mang bất kỳ biện pháp tránh thai nào, nếu như có đứa bé liền phá đi.

Đàn ông vô tình bao nhiêu, không biết săn sóc người phụ nữ bao nhiêu, mặc dù như vậy, như cũng có vô số phụ nữ yêu hần chết đi sống lại.

Y phục Thước Tịch Dạ nhanh chóng bị cởi ra, cái dục vọng đang xưng tấy kia liền tiến vào, giống như một con dã thú hung mãnh, không hề dè dặt đâm vào trong cơ thể Thước Tịch Dạ.

“Ừm.” Mặc dù nửa tháng không có cùng Dạ Thiên Ứng quan hệ, mặc dù lúc đó nhìn thấy hần, dục vọng Thước Tịch Dạ đạt tới cao trào, trong nháy mắt lại chịu đựng con dã thú hung mãnh đâm vào, cô không ngờ có một chút cảm giác đau đớn.

“Bên trong em còn chặt như vậy.” Gò má Dạ Thiên Ứng từ từ tràn ngập lên một tầng đỏ ửng, dần dần hướng thụ về mặt ở mặt hần.

Đúng lúc Dạ Thiên Ứng từ từ rơi vào này dục vọng hoan ái trong

‘all this time i was wasting, hoping you would e around. ’ Điện thoại trong túi hần đột nhiên vang lên.

97. Chương 98: Cắt Đứt Thâm Tình

Đúng lúc Dạ Thiên Ứng từ từ rơi vào này dục vọng hoan ái

‘all this time i was wasting, hoping you would e around. ’ Điện thoại trong túi của hần đột nhiên vang lên.

Thời khắc quan trọng lại bị quấy rầy, đắm chìm trong hoan ái Dạ Thiên Ứng thoáng chốc chau mày, như chưa từng để ý tới điện thoại đang vang lên, tiếp tục xử lý ‘ chính sự ’.

“Ừ, ừm. Thiên Ứng. Thiên Ứng. Anh thật giỏi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn Thước Tịch Dạ ửng đỏ tỏa ra một dòng khí quyến rũ, dừng nói đến bộ dạng then thùng phóng đàng kia đã làm mê nhiều người.

“A. . . .” Hít một hơi thật sâu, Dạ Thiên Ứng không ngừng chạy nước rút thân thể đỏ mồ hôi đầm đìa, bả vai thẳng kia nhìn rất cường tráng.

Con người kia thâm thúy dần dần lại nhuốm đầy dục vọng, trong lời nói có chứa một chút hài hước: “Tịch Dạ, hút thật chặt, em quả thực trời sanh lẳng lơ, dâm dăng.”

Đúng lúc này lời nói dâm ô làm nhục nhã kia phát ra, bụng dưới Thước Tịch Dạ có chút cảm giác chặt không nói ra được, vùng dưới rốn giống như đang có cái gì đó đang không ngừng chảy ra. “Em là lẳng lơ, Thiên Ứng em là dâm phụ, Thiên Ứng, em sắp ra rồi, nhanh một chút.” từng tiếng nói lấp liên tiếp phát ra, nhìn ra được, hôm nay cô cũng đã rơi vào đỉnh cao của dục vọng, khó có thể kiềm chế được.

Dạ Thiên Ứng không ngừng chạy nước rút thì càng ra sức rút ra cắm vào thân thể kia, càng thêm từng trận khoái cảm đánh tới.

‘all this time i was wasting,hoping you would e around. ’

Điện thoại di động không ngừng vang lên, không ngừng vang lên, đang lúc Dạ Thiên Ứng cùng Thước Tịch Dạ sắp ngênh đón thời khắc đỉnh cao, hần đột nhiên ngừng lại .

“Thiên. Ứng?” Thước Tịch Dạ không hiểu nhìn hần. 10nlk.

Cắn chặt dưới môi dưới, mặt đen giống như một khối than gỗ. Bên này tràn đầy cuồng nhiệt, bên kia điện thoại di động không ngừng vang lên, ai có thể thư thái?

Mặt không nhìn được từ trên người Thước Tịch Dạ bò dậy, hần trần truồng lật người xuống giường, có chút biểu hiện với người điện tới, hận đến mức làm hàm răng cũng ngứa ngáy ;“Thánh quân! Cậu làm gì đấy? ?” Một tiếng rống giận dữ theo điện thoại suýt nữa xông vào phá màng nhĩ Lăng Thánh Quân. 14967626

Đang nhìn Thước Tịch Dạ bị làm cho sượng mặt không nói được, thân thể nhỏ bé uốn éo giống như một con rắn, bò tới ngồi ở bên giường đánh Dạ Thiên Ứng.

“Ách, Thiên Ứng, là ai vậy.” Lăng Thánh Quân giọng điệu cứng rắn mới nói được một nửa.

Khi đang sẽ từng tui(nguyên văn, ta đọc không hiểu lắm nên để thế luôn). Bên này thân thể Thước Tịch Dạ trầm xuống, cả người ‘hì hì’ một tiếng ngồi ở trên Dạ Thiên Ứng một con ‘mãnh thú’ khổng lồ: “Ừm. . . .” Cũng không quản người bên kia điện thoại là ai, môi cô hở ra, không tự chủ được phát ra một tiếng khó có thể kiềm chế than nhẹ.

“Hừ.” Hài hước khơi lên có chút cười tà, Dạ Thiên Ứng hừ lạnh một tiếng, ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thước Tịch Dạ: “Thật là lẳng lơ, một phút không động vào em, em liền chủ động ngồi lên rồi.”

Giữa hai người này phát ra ‘động tĩnh’ chính xác không có lầm truyền tới điện thoại bên trong lỗ tai kia Lăng Thánh Quân, trong nháy mắt hần sẽ hiểu Dạ Thiên Ứng hiện nay đang làm gì!

Nhảy mất một cái, khoe miệng hần nâng lên một tia cười xấu xa: “Thiên Ứng nha.” Song khuôn mặt thoáng qua một tia ánh sáng rực rỡ đầy gian xảo, Lăng Thánh Quân cố ý nói chậm lại, từng chữ cái nói ra: “Có một ‘cô gái’ hiện tại đang ngủ say trong thang máy, ai nha, ai nha, tư thế ngủ của cô ấy mê người như vậy, chộc ta. Không nhìn muốn bắt đầu sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn mê người kia, làm thế nào đây? ?”

98. Chương 99: Ngủ Trong Thang Máy

“Thiên Ứng nha.” Song khuôn mặt thoáng qua một tia ánh sáng rực rỡ đầy gian xảo, Lăng Thánh Quân cố ý nói chậm lại, nói ra từng chữ: “Có một ‘cô gái’ hiện tại đang ngủ say trong thang máy, ai nha, ai nha, tư thế ngủ của cô ấy mê người như vậy, chộc ta. Không nhìn muốn bắt đầu sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn mê người kia, làm thế nào đây? ?”

Sau khi Dạ Thiên Ứng rời đi, người chán đến chết này, Lăng Thánh Quân lại lần nữa trở lại công ty.

Không ngờ được, ngay khi cửa thang máy mở ra, hắn liền thấy được Ngô Hiểu Dao đang ngủ say trong thang máy.

Lúc trước hình tượng rực rỡ như ánh mặt trời ngay vào lúc này trở nên trầm ỉn lả thường, hắn chậm rãi ngồi xổm người xuống, bàn tay từ từ đưa ra hướng về phía cô, đúng lúc đụng chạm khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, Lăng Thánh Quân dừng lại.

‘ không nên có ý niệm không an phận! ’

Hình tượng bướng bỉnh lại trở về, hắn miễn cưỡng nặn ra nụ cười xấu xa, cố làm như không có chuyện gì định gọi điện thoại cho Dạ Thiên Ứng, vậy mà.

Nội tâm là cảm giác như thế nào cũng chỉ có chính hắn mới biết!.

Dùng lời lẽ sắc bén bức bách Dạ Thiên Ứng, hắn đến muốn biết một chút, Dạ Thiên Ứng cảm thấy người tình quan trọng hơn? Hay là trước mắt cô gái này quan trọng hơn? !

“Phù! Rõ là phiền toái.” Khẽ thở dài một hơi, mặt của Dạ Thiên Ứng trong nháy mắt đen xuống: “Thánh quân, cậu cho là ta coi trọng cô ấy, ta sẽ tới đây!” Thiên Ứng để mặc cô sao.

Lời này vừa nói ra, hắn dùng lực không ngừng Thước Tịch Dạ bên trên thân mình bắt đầu khởi động: “Đứng lên, anh có việc, muốn đi ra ngoài.”

“E hèm, Thiên Ứng, đợi xong việc này rồi hãy đi.” Người tình nhân này chậm chạp, lẳng lơ quyến rũ nâng đôi tay lên ôm thật chắc bờ vai của hắn, sống chết chính là không đứng dậy.

‘ Hừ ’ trong nháy mắt, Dạ Thiên Ứng giống như thay đổi gương mặt, giờ phút này nằm ở trên người của hắn Thước Tịch Dạ còn không biết mình sắp gặp tai họa đến nơi!

“Tịch Dạ!” Lời nói lạnh nhạt phát ra, hai mắt hắn chợt lóe, khớp xương phát ra tiếng vang ‘ rần rần, rần rần ’.

“Cái gì?” Thước Tịch Dạ không nhéo ngẩng đầu lên, con ngươi thâm tình từ từ hướng về phía khuôn mặt khô ngô kia ngẩn nhìn. Đột nhiên, trái tim truyền ra ‘ bình bịch. Bình bịch. ’ có chút căng thẳng rung động.

Quá đáng sợ, lúc này Dạ Thiên Ứng thật sự quá đáng sợ, quả thật so với lúc trước còn đáng sợ hơn gấp trăm lần.

Không đợi Thước Tịch Dạ kịp phản ứng, đôi tay Dạ Thiên Ứng vừa dùng lực, nhanh chóng đem cô lên trên giường: “Anh sẽ trở lại, nếu như em không chấp nhận được, chúng ta lập tức chia tay!”

Nói xong, Dạ Thiên Ứng nhặt y phục trên đất lên, đơn giản sửa sang lại liền vội vã rời khỏi phòng.

Chỉ thấy, Thước Tịch Dạ trần truồng nằm trên giường có chút sững sờ. Có chút tràn đầy tức giận!

Rốt cuộc là ai! Rốt cuộc là ai đoạt đi Thiên Ứng! ! ! ! Người phụ nữ nào lại có sức hấp dẫn lớn như thế đem Thiên Ứng trong lòng của cô cũng đoạt đi?

Không cam lòng đáy lòng nỉ non tự vấn, tay nhỏ bé Thước Tịch Dạ nắm thật chặt quả đấm, trên mặt hiện đầy phẫn hận!

99. Chương 100: Thay Đổi Thái Độ (thượng)

Chỉ thấy, Thước Tịch Dạ trần truồng nằm trên giường có chút sững sờ. Có chút tràn đầy tức giận!

Rốt cuộc là ai! Rốt cuộc là ai đoạt đi Thiên Ứng! ! ! ! Người phụ nữ nào lại có sức hấp dẫn lớn như thế đem Thiên Ứng trong lòng của cô cũng đoạt đi?

Không cam lòng đáy lòng nỉ non tự vấn, tay nhỏ bé Thuốc Tịch Dạ nắm thật chặt quả đấm, trên mặt hiện đầy phần hận!

Rời khỏi biệt thự hoa lệ của Dạ Thiên Ứng ý nghĩ đắm chìm trong một mảnh hỗn loạn, hiện nay chỉ sợ bất kì người nào chọc giận hắn, cũng sẽ dẫn đến kết quả chết không chỗ dung thân!

Thật không biết cô gái kia có phải ngu ngốc hay không? ? ? Cho nên có thể ngủ ở trong thang máy? Hiện tại trời vừa chập tối, người của công ty lại ít , đây không phải là cô cố ý trêu chọc sắc lang sao?

Xe thể thao lao vùn vụt như gào thét, hiện tại trong đầu Dạ Thiên Ứng đều chứa đầy hình ảnh Ngô Hiểu Dao, cần bản xua đi không được.

Ước chừng một một giờ sau, hắn rút cuộc xuất hiện ở công ty.

Lăng Thánh Quân chờ đã lâu nâng cánh tay lên nhìn đồng hồ đeo tay: “Mới 15 phút mà thôi? !” Ha ha, quả nhiên là hắn đối với cô gái này có ý tứ!

Nói lảm nhảm lảm bảm xong, khoe miệng Lăng Thánh Quân đột nhiên nâng lên nụ cười xấu xa, hướng về phía hắn khoát tay áo: “Tôi đi, Thiên Ứng.” Nói xong, hắn liền tạm biệt Dạ Thiên Ứng.

Vậy mà.

Dạ Thiên Ứng một lòng chỉ chú ý Ngô Hiểu Dao hoàn toàn chưa phát hiện, người anh em tốt của mình Lăng Thánh Quân lúc rời đi, lưu luyến đưa mắt nhìn cô gái nhỏ trong ánh mắt nóng bỏng đến cỡ nào! !

Đi tới trước mặt Ngô Hiểu Dao, sắc mặt Dạ Thiên Ứng âm trầm quả thật không biết dùng từ ngữ nào để hình dung, trong lòng lại tích lũy oán khí chỉ sợ một khi bộc phát, sao chịu được so với sóng thần lũ lụt bất ngờ! !

Lông mày cau lại, hắn vươn đi bàn tay ra vừa muốn đánh thức Ngô Hiểu Dao, ý đồ hung hăng muốn dạy dỗ cô một trận lại vì không hề cảnh giác, đột nhiên.

Ổ giữa không trung trở nên bất động! !

Nhìn chằm chằm khuôn mặt đang ngủ ngon kia, người đàn ông hung dữ này càng nhìn càng say mê.

Đột nhiên, ‘ Ha ha ’ cười to một tiếng, trên mặt hắn toàn bộ âm trầm tan thành mây khói.

Mỉm cười tà mị, cười nhưng không hề đùa giỡn, mà là một loại cười dịu dàng, phát ra từ trong đáy lòng vui vẻ, nụ cười vui vẻ.

Đôi tay nhẹ nhàng nâng lên, hắn bế ngang Ngô Hiểu Dao dựa vào bức tường lạnh bên trong thang máy, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi công ty.

‘ Là ai ? Lồng ngực thật là ấm áp, là mơ sao? ’ Ngô Hiểu Dao ở trong mơ có lẽ bị hành động dịu dàng của hắn làm cho cảm động, cảm nhận được trong mơ hồ.

Sau khi rời khỏi công ty, động tác Dạ Thiên Ứng vô cùng nhẹ nhàng đem cô kê đặt ở ghế ngồi kế bên tài xế của xe thể thao, tất cả quá trình cô đều đang ngủ say, ngủ ngon như vậy.

“Thật là một chút cũng không để cho người khác phớt lờ cô nha.”

Tính cảnh giác kém như vậy, làm thế nào để cho người khác yên tâm?

Bị người ta mang lên trên xe rồi, cô còn có thể ngủ ngon như vậy, ai có thể không bất đắc dĩ đây?

Có lẽ, đây chính là thể giới của Ngô Hiểu Dao, không có nghi ngờ, không có chém giết, không có hãm hại, không có đấu đá nhau, nếu nói chân chính là không có đại bại hoại. Mặc dù ngủ say trong thang máy, cô cũng chưa từng nghĩ qua, sẽ có người đưa mình đi như thế này.

Vậy mà. Cái thế giới tối tăm gian ác đến cỡ nào chỉ có trải qua vô số kiếp nạn Dạ Thiên Ứng mới biết! Chỉ có một mình đơn độc như vậy?

Vào lúc này gương mặt tuần mỹ trước nay chưa từng có vẻ mặt cứng chiều bao phủ lên, ở đó dưới đèn đường hơi yếu, cằm của hắn nhẹ nhàng quấy rầy cái trán của cô, toàn bộ cảnh này thoát nhìn là lại ấm áp

ngọt ngào như vậy.

100. Chương 101: Thay Đổi Thái Độ (2)

Từ trước tới nay, gương mặt đẹp trai này chưa bao giờ hiện lên vẻ cứng chiều đến như thế, ở dưới ngọn đèn đường yếu ớt, cảm của hắn nhẹ nhàng đặt xuống trán của cô ấy, xem ra cảnh này rất ngọt ngào và ấm áp.
.....

Vì sợ đánh thức Ngô Hiểu Dao, Dạ Thiên Ưng thả chậm tốc độ lái xe lại,

Trong chốc lát, xe chậm rãi dừng lại, địa điểm đến không phải là biệt thự hoa lệ ở Tokyo, mà là. . . một khung cảnh đẹp đẽ lạ kỳ.

Một khu vực chung cư đơn sơ ở Tokyo!

Nhưng mà, căn hộ ở chung cư này lại là nơi ở của Dạ Thiên Ưng

Nhẹ nhàng ôm lấy Ngô Hiểu Dao đang ngủ say, hắn bước tới thang máy chung cư.

Không lường trước được, vào lúc này, hắn gặp ngay Hàn Tuấn Hi đang đi mua đồ từ bên ngoài về.

Có chút hơi sững sờ, con mắt Hàn Tuấn Hi thoáng chốc hiện lên tia lạnh lẽo, ngưng mắt nhìn chằm chằm người con gái đang nằm trong lòng Dạ Thiên Ưng, lạnh lùng nói: “Thiên Ưng, có phải cậu đem phụ nữ về nhầm chỗ hay không? !”

“Hừ....” Dạ Thiên Ưng chỉ cười dịu dàng, nhẹ thở dài một tiếng, không muốn giải thích cho Hàn Tuấn Hi về việc này.

Chủ yếu là.

Hắn căn bản thật sự không biết phải giải thích như thế nào với Hàn Tuấn Hi! !

Cả tòa nhà này trên dưới đều không có người lạ ở đây, nếu có cũng chỉ là Dạ Thiên Ưng, Hàn Tuấn Hi, Hạ Uyển Uyển, Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long ở đây mà thôi.

Có thể hiểu, tổng cộng mấy người bọn họ cùng nhau ở chung cư này và cũng chỉ mấy người bọn họ mới có thể ra vào chung cư!

Tất cả bọn họ đã ký một cái hiệp định chung, tức là ai cũng sẽ không đem bất kỳ người lạ nào vào căn hộ này, căn hộ chung cư này giống như một căn cứ bí mật nhỏ, cũng chỉ có mấy người bọn họ biết đến mà thôi, là một cái ổ nhỏ dùng chung.

Hôm nay, Dạ Thiên Ưng đã vi phạm lời hứa giữa bọn họ, cho nên, hắn căn bản không tìm được bất kỳ cái cớ gì để nói rõ ràng lý do tại sao mình lại đem Ngô Hiểu Dao đến đây được? !

Sau khi tách Hàn Tuấn Hi ra sau, hắn lập tức ôm Ngô Hiểu Dao vào cái phòng đơn của mình ở bên trong.

So với mấy biệt thự thủy tinh xa hoa khác, loại căn hộ nhỏ như thế này không đáng được nhắc tới, đoán chừng cũng không có toilet lớn. Vậy mà, hắn lại có một cảm giác rất thân thuộc với căn hộ này.

Có lẽ, chuyện này cũng liên quan đến bản thân hắn chứ?

Bản thân nguồn gốc xuất thân của Dạ Thiên Ưng, so sánh với thói quen bình thường của hắn, tự nhiên sẽ thích cái cuộc sống bình thường mà ấm áp này rồi.

Về phần biệt thự xa hoa kia, hoàn toàn dùng cho người ngoài xem, một tuần hắn cũng không ngủ ở đó được mấy ngày.

Đi vào phòng ngủ, Dạ Thiên Ưng nhẹ nhàng đặt Ngô Hiểu Dao ở trên giường dành cho hai người ngủ, sau đó đứng bên cạnh nhìn khuôn mặt đáng yêu đang ngủ của cô ấy.

Nhìn khuôn mặt có vẻ vừa đáng yêu lại hơi có vẻ ngây ngô đang ngủ, bàn tay Dạ Thiên Ứng nhẹ nhàng vâng vâng, đôi mắt giống như là bảo bối vậy, thích thú đến nỗi không muốn buông tay. Một lần nữa khuôn mặt đẹp trai của hắn khó che dấu được nụ cười nhẹ nhàng đang lộ ra, ánh mắt chậm rãi di chuyển xuống dưới, cho đến.

Thấy trên cổ tay cô ấy có hai vết bầm tím, vẻ mặt mỉm cười của hắn thoáng chốc căng thẳng, trong lòng lại như cũ không lộ bất kỳ vẻ xúc động nào.

Rõ ràng vết thương này là do hắn làm ra, thế nhưng hắn lại không có bất kỳ một chút áy náy hay đau lòng nào cả.

Hắn đưa bàn tay mình ra, thận trọng giữ Ngô Hiểu Dao trên người mình, vết dao không hoàn mỹ trên vai trái của cô, không hề che dấu rơi vào trong con mắt của Dạ Thiên Ứng, giây phút này.

Dạ Thiên Ứng đột nhiên thay đổi!

Tim của hắn chợt nổi lên một cảm giác đau đớn, không cách nào khống chế được đôi môi mình, khẽ hôn lên vết sẹo trên vai trái của cô, trong mắt càng thêm ngập tràn yêu thương.

Mười hai năm trước, trí nhớ mười hai năm trước hắn không có cách nào quên được nhưng lại tràn về trong trí óc của hắn lần nữa.

101. Chương 102: Ngủ Chung (thượng)

Sáng sớm, mặt trời dần dần lên cao rồi sáng hẳn, nhìn hai người đang thoải mái ngủ trên giường. Ngô Hiểu Dao trần truồng, thân thể mềm mại lỏa lồ đang gắn thật chặt cùng cơ thể trống không của Dạ Thiên Ứng, dán sát ở chung với nhau.

Cái tay mảnh khảnh, nhỏ bé của cô vẫn đang ôm thật chặt lấy thân thể của Dạ Thiên Ứng, bắp đùi thon dài lại càng thêm khoa trương hơn, gác lên trên người của Dạ Thiên Ứng.

Cảnh này xem ra rất khác với tình hình thực tế, với tình cảnh say rượu không thể nhận ra được, nhìn thì cũng là cảnh hòa thuận, nhưng. Những thứ này đều là biểu hiện giả dối, chính xác là giống mà thôi ! ! !

Đêm này. Đoán chừng thực tế cũng chỉ có mình Ngô Hiểu Dao an ổn ngủ mà thôi, về phần Dạ Thiên Ứng thì cả đêm cũng không ngủ được, hắn cũng không cách nào để ngủ, về phần nguyên nhân thì

Không phải giống như trong ngôn tình tiểu thuyết, đàn ông bởi vì cơ thể phụ nữ đang ngủ ở bên cạnh, nên bị ham muốn tra tấn mà không thể ngủ được, không phải vậy, thật sự không phải như vậy! Lý do tối thiểu mà cả đêm Dạ Thiên Ứng chưa ngủ không phải vì lý do như thế này.

Ai, xét đến cùng.

Là trong lúc ngủ, Ngô Hiểu Dao thật sự thật là rất bá đạo, bá đạo quả thật không thể hơn nữa! ! ! !

Cả đêm, người của cô ấy gần như là cười trên người Dạ Thiên Ứng mà ngủ, mặc dù cô ấy rất gầy, rất nhỏ nhắn, nhưng thử hỏi, buổi tối “cống” một người vào lúc ngủ thì ai có thể ngủ được cơ chứ???

Thật là một đêm lãng mạn, thật là một cô gái đáng yêu, Dạ Thiên Ứng cũng không quan tâm! Vác cô như vậy cũng không sao cả, thật ấm áp mà, không phải sao?

Nhưng ai biết.

Ngay trong đêm đó khi Thiên Ứng vừa mới nhắm mắt lại, âm thanh nghiêng rằng “kéo kẹt, kéo kẹt” liên vang lên, thật giống như con chuột đang gọi hắn.

Không sao! Không sao, hắn tiếp tục nhin! Có “con chuột” gọi thì hắn liền đi tới gần.

Sự kiềm chế trong lòng từ từ dâng lên thành nổi tức giận, hần cố gắng khiến ình khôi phục hòa khí, cố gắng nhắm mắt lại lần nữa, có lẽ nếu không phải sức khỏe hần tốt, sợ rằng cả đời này cũng không tỉnh được nữa!!!!

Mới đầu, cái tay nhỏ bé của Ngô Hiểu Dao từ từ chuyển động, di chuyển đến trên người của hần, hần còn đang âm thầm vui mừng, cô bé này thì ra là lúc ngủ cũng sẽ dụ dỗ, mê hoặc người như thế ?

Nhưng ai lường trước được, tay cô ấy chợt di chuyển, cái tay nhỏ bé đi lên trên đùi của Dạ Thiên Ưng, rồi dùng sức nhéo một cái, suýt chút nữa Dạ Thiên Ưng đã kêu lên một tiếng thật thảm thiết còn vang dội hơn cả chim ưng lúc sáng.

Cái này còn chưa tính hết, chờ đón chính thức là bắp chân của cô ấy chợt nâng lên, trong nháy mắt “oạch” một tiếng liên đặt ở chỗ sinh mạng của Dạ Thiên Ưng, cái cây tạo con cái của hần, sắc mặt hần nhất thời trắng bệch, tức giận đến nổi xanh mặt, thật hoài nghi, cô bé này thật sự là ngủ thiếp thôi sao? Có phải hay không cô ấy đang cố ý trả thù mình đây?

Nhiều lần thí nghiệm, hần thậm chí dùng các loại phương pháp sắc dụ tình ý để xử lý, trêu chọc Ngô Hiểu Dao, kết quả cuối cùng là, cô ấy vẫn không có bất kỳ phản ứng nào cả, nhưng chính hần lại suýt chút nữa bị lửa dục thiêu nóng thân thể mình.

Có điều là yên tâm là, loại này lửa dục này sẽ không kéo dài quá lâu, vì cứ một lát là Ngô Hiểu Dao liên tục dậm đá, nên bao nhiêu ham muốn thiêu đốt đều có thể bị dập tắt.

Như lúc này, Dạ Thiên Ưng cứ chán ngắt cho đến buổi sáng sớm, bắp đùi bị tê liệt đến nỗi không thể cử động, trên người cũng có nhiều chỗ bị Ngô Hiểu Dao nhéo đến xanh, chỗ khác cũng có vết thương màu tím.

Trong lòng hần đang âm thầm phát ra lời thề, đó chính là. Về sau tuyệt đối sẽ không ngủ chung với cái loại con gái như thế này, 18 tuổi chính là 18 tuổi, không đủ thành thực! (chú sói: nhớ kỹ lời thề của anh nha! Hắc hắc he he hắc, anh về sau nếu ngủ với cô ấy thì anh chính là. ừ hừ, ừ hừ, ừ hừ. Âm thanh vô cùng châm biếm.)

Bỗng đồng hồ báo thức trên cái tủ ở cạnh đầu giường vang lên “reng, reng, reng”

Do Dạ Thiên Ưng đã cài đặt đồng hồ báo thức, cho nên bây giờ đã 8 giờ sáng rồi. Trong lúc Dạ Thiên Ưng cố gắng tắt đồng hồ báo thức thì lại bị Ngô Hiểu Dao nhanh tay hơn một bước.

102. Chương 103: Ngủ Chung (hạ)

“Ring ring ring” đột nhiên đồng hồ báo thức ở tủ đầu giường vang lên.

Đó là do Dạ Thiên Ưng đã đặt đồng hồ báo thức từ trước, đã 8 giờ sáng rồi. Dạ Thiên Ưng vừa định tắt chuông báo thức lại bị Ngô Hiểu Dao tới trước một bước ...

Đang đắm chìm trong hương vị ngọt ngào của giấc mộng cô nghe được âm thanh đồng hồ báo thức, lim dim với tay sờ tới sờ lui, nhưng tìm thế nào cũng không thấy chốt đồng hồ báo thức ở đâu ...

“Cạch” một tiếng, Ngô Hiểu Linh đã vung tay nhỏ bé lên, lúc này đồng hồ báo thức đã bị ném ra xa mấy chục mét, rơi xuống đất bể nát, hoàn toàn không kêu được nữa.

A.....A.....

Nhìn thấy như vậy, cơ miệng Hạ Thiên Ưng co quắp.

Nói thật, cô gái này có phần giống xã hội đen, Dạ Thiên Ưng đối xử với kẻ phản bội hay kẻ địch cũng như cô gái này đối xử với cái đồng hồ, giết người diệt khẩu! không ột con đường sống.

Không ngờ, không ngờ, cô nhóc này trong xương lại lợi hại đến thế, thật sự....

Thật là đáng yêu!!!

“Mẹ “đột nhiên, Ngô Hiểu Dao giãy giữa cơ thể như nằm mơ, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Tôi sẽ ngủ thêm một lát” cả người nằm trên người của Dạ Thiên Ưng lần nữa.

Cô không ý thức được mình gổ đầu trên người hắn, mơ hồ cảm thấy mình như đụng vào cái gì đấy chứ ???

Tay nhỏ bé, mềm mại đưa ra ngoài, không ngừng vuốt ve cái vật “kỳ lạ” đó

Dạ Thiên Ưng bên cạnh nhẹ cau mày, dùng tốc độ không nhanh không chậm nói: “nhóc con vuốt ve “bảo bối” của tôi nhẹ một chút” . Bởi vì giờ khắc này, Ngô Hiểu Dao vẫn về dự vọng của hắn, hơn nữa lại dùng lực thật mạnh.....

Dạ Thiên Ưng nói xong những lời này, cả người Ngô Hiểu dao lập tức tỉnh táo trở lại

Nhanh chóng mở hai mắt ra, cô nhìn thấy khuôn mặt Dạ Thiên Ưng xinh đẹp như yêu nghiệt.....

Cả người ngậy ngấn, đôi mắt thật to của cô chớp chớp, nhanh chóng vươn tay nâng mặt của Dạ Thiên Ưng lên, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Bò Đào, sao anh biến thành trứng thối rồi hả?”

Ai là Tiểu Bò Đào???

Lúc này đến lượt Dạ Thiên Ưng tròn tròn mắt, chân mày giật giật ba cái, ánh mắt hắn hơi chút chuyển động, hơi có mấy phần tức giận, hỏi:“Tiểu Bò Đào? Là ai?”.

“Ách.....” sắc mặt của Ngô Hiểu Dao đột nhiên trở nên trắng bạch, lúc trắng lúc xanh.....

Thì ra không phải Tiểu Bò Đào biến thành Dạ Thiên Ưng, mà là bản thân của hắn đang ở bên cạnh mình?

Ngô Hiểu Dao cắn chặt môi dưới, nhanh chóng thu hồi tay đang nâng mặt hắn lên, chân mày nhíu lại thành đường: “Làm sao anh biết nhà tôi? Tôi sẽ không từ chức, anh sẽ không thật đuổi cùng giết tận đến nhà của tôi chứ?”

Nhà của cô???

A, thật là bất ngờ quá rồi, cô nhóc này từ khi nào đã trở nên bá đạo như thế rồi hả? “nhóc con” cười gian, ánh mắt hắn nhìn xuống bốn phía, “Cô nhìn xem cho rõ ràng, nơi này, là nhà cô sao?”

Nghe được lời nói này, Ngô Hiểu Dao lập tức mở to con ngươi, cô kinh ngạc nhìn quanh bốn phía.

Ách.

Đây là nơi nào? Vì sao cô lại ngủ bên cạnh Dạ Thiên Ưng? Mà tay của cô còn đang nắm cái gì vậy ? ? ?

Cô nghi hoặc hí mắt.....lặng lẽ di chuyển ánh mắt đến thân dưới của Dạ Thiên Ưng, cô chăm chú nhìn tĩnh cả ngủ.

Trời ơi, cô.....thế nhưng đang nắm.....hắn.

Ngô Hiểu Dao lớn như vậy mà đây là lần đầu tiên cô đụng phải cái vật này của đàn ông, cô nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Ôi trời ơi, ai có thể xuất hiện cho cô một gậy, trực tiếp đánh chết cô đi thôi!

103. Chương 104: Thức Dậy (đầu)

Ngô Hiểu Dao lớn như vậy mà đây là lần đầu tiên cô đụng phải cái vật này của đàn ông, cô nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Ôi trời ơi, ai có thể xuất hiện cho cô một gậy, trực tiếp đánh chết cô đi thôi!

Cô nhìn nhìn xuống chân mình, thẳng đến vị trí.....

“A.....”một tiếng, cô không thể khống chế tiếng thét chói tai thoát ra khỏi miệng được, cô nhanh chóng rời khỏi cơ thể Dạ Thiên Ưng, theo bản năng muốn tung chăn ra ngoài, nhưng.....

“A.....” lại một tiếng thét vang lên, cô chui ra khỏi chăn mới phát hiện chính mình không một mảnh vải che thân!!!

Quần áo của cô đâu? Chúng ở đâu rồi?

Không kịp suy nghĩ, cô cơ hồ muốn phát điên, nhanh chóng giành lấy cái chăn trên người của Dạ Thiên Ứng, quần chặt cơ thể mình.

Ai ngờ.....

“A.....” tiếng thét chói tai thứ ba trong tích tắc vang vọng cả tầng lầu.

Tiếng thét này nguyên nhân là do cô mới phát hiện.....

Trên người Dạ Thiên Ứng cũng không mặc quần áo, hơn nữa.....

Cô lần đầu tiên tỉ mỉ thấy rõ..... bộ vị tư mật của đàn ông !!! Thì ra là.....nó có hình dạng như vậy? Thật là doạ người, thật là xấu xí nha!

Ngô Hiểu Dao nhú chặt chân mày, đầu óc cô như bị ma nhập, không cách nào suy nghĩ được.

Mơ hồ nhớ lại, ngày hôm qua sau khi từ phòng làm việc đi ra ngoài. Bởi vì trên tay bị thương, quần áo cũng không được gọn gàng, cô sợ mẹ nhìn thấy sẽ lo lắng, nên nhanh chóng gọi điện nói ẹ công ty cô tối nay phải tăng ca, buổi tối không trở về, mới tránh được rắc rối.

Nhưng lại có vấn đề xảy ra, đèn trong công ty đột nhiên bị tắt, cô bắt đầu sợ hãi, chỉ có đèn trong thang máy là còn sáng, lại thêm mọi người trong công ty đều đã tan việc, nên cô quyết định ở trong thang máy qua đêm.....

Nhưng.....

Tại sao khi thức dậy cô lại nằm trên một chiếc giường với Dạ Thiên Ứng?

Đây rốt cuộc là như thế nào? Ngay cả khi ngủ cũng không thoát khỏi tay hắn là sao?

“Nhóc con, cô mỗi ngày thức dậy đều phải ‘luyện giọng to’ vậy sao?” Dạ Thiên Ứng cười gian, nghiêng người lấy tay chống đầu thú vị chờ câu trả lời của cô.

Ngô Hiểu Dao nghe hắn nói vậy cũng không phản ứng.

Hắn cho là cô nguyện ý ‘luyện giọng’ à? Thử nghĩ đi, vốn dĩ đang ngủ trong thang máy, vừa mở mắt ra, bên cạnh có thêm một tên đàn ông yêu nghiệt, mà lại cùng hắn ngủ chung trên giường lớn, ai có thể không hét lên???

Lông mày nhú lại, tức giận mở hai mắt ra, nhưng nhìn lên. Kết quả là, lại lập tức nhắm hai mắt lại: “Tại sao tôi với anh lại ngủ chung ?”

“Ai, còn nói sao, ngày hôm qua có người ở trong thang máy nhặt được một con mèo con ngủ say, gọi tôi tới nhận, tôi vừa nhìn con mèo kia liền nhận ra là mèo nhà tôi nuôi, tôi đương nhiên phải đem nó về nhà lại rồi.”

Nghe Dạ Thiên Ứng dùng từ ngữ vừa đùa giỡn vừa bá đạo, cô tức giận không biết nói gì.

Ai là mèo con hả? Hắn coi cô như động vật sao? Hơn nữa cô cũng không phải do hắn nuôi! !

Dù cô ngủ ở trong thang máy cũng đâu việc gì đến hắn? Hắn muốn làm gì mà đem cô tới nhà hắn chứ?

Hôm nay, Ngô Hiểu Dao thật sự rất hận lựa chọn tối qua của mình!

Tại sao cô có thể ngủ say như chết vậy chứ? Khiến tên ác ma Dạ Thiên Ứng này có thể thừa cơ??!!

104. Chương 105: Thức Dậy (cuối)

Hôm nay, Ngô Hiểu Dao thật sự hận sự lựa chọn tồi qua của mình.

Tại sao cô có thể ngủ say như chết vậy chứ? Khiến tên ác ma Dạ Thiên Ứng này có thể thừa cơ ???

Suy nghĩ một chút cô bị Dạ Thiên Ứng cởi quần áo, vậy nghĩa là cô bị hấn nhìn thấy hết rồi hả ?

Tại sao lại như vậy, sao cô sống sờ sờ bị người khác bắt đi mà còn không có tỉnh dậy?

Thật là không có tim không có phổi! ! !

“Tại sao anh lại cởi quần áo của tôi ra? ? ? Tại sao anh lại ngủ bên cạnh tôi? ? Quan trọng nhất là tại sao anh cũng cởi quần áo của chính mình ra? ?”

Cô giống như phát điên, dùng lời nói hung hăng phát ra khí thế, Dạ Thiên Ứng “ha ha” cười to, “Tôi thích cởi trần ngủ, tôi cho là cô cũng vậy. Hơn nữa.....tôi rất nghèo, căn phòng này chỉ có một chiếc giường nên tôi đương nhiên phải ngủ cạnh cô rồi”

Nghe Dạ Thiên Ứng giải thích, Ngô Hiểu Dao muốn phát điên. Cô thật hận không thể ỉnh hai cái tát, lúc nào cũng chỉ biết ăn rồi ngủ, tính cách thật không tốt.

“Tôi mới không biến thái như anh! anh... anh mau mặc quần áo vào! ! !” trời đã sáng như vậy mà hấn còn....

“Đã mặc xong.” nói xong Dạ Thiên Ứng cười xấu xa, cô chậm rãi mở hai mắt ra, nhưng. .

Dạ Thiên Ứng căn bản không có mặc quần áo, vẫn tiếp tục trần truồng nằm trước mặt cô.

Cô cũng mặc kệ, đưa tay cầm gối lên liền ném về phía Dạ Thiên Ứng: “anh quả thực là lưu manh, biến thái!!” cô vừa mắng vừa cầm gối đập vào hấn

“Tôi biến thái? Vậy có con mèo nhỏ nào đó nằm trên người tôi cả đêm không buông tha thì sao, không biết ai biến thái hơn ai chứ?”

Bởi vì, thường ngày Ngô Hiểu Dao có thói quen ôm gối yêu bảo bối ngủ, xem ra tồi qua cô nghĩ Dạ Thiên Ứng là gối ôm rồi.....

Vừa nghĩ tới đó, cô càng thêm xấu hổ và tự trách, hoàn toàn mất hết hình tượng thực nữ, miệng nhỏ la lên: “Oa —” một tiếng liền khóc rống lên.

105. Chương 106: Thay Đổi Mọi Quan Hệ (một)

Vừa nghĩ tới đó, cô càng thêm xấu hổ cùng tự trách, hoàn toàn không xứng đáng với hình tượng thực nữ gì đó, mở miệng nhỏ: “Oa —” liền khóc rống lên.

“Này, cô gái nhỏ tại sao khóc?” Thấy Hiểu Dao khóc lớn, khuôn mặt cười tà của Dạ Thiên Ứng liền thay đổi thành cảm giác khẩn trương.

So sánh với nhau, đây không phải là lần đầu tiên cô ở trước mặt hấn khóc lớn tiếng, nhưng so với mấy lần trước ‘khóc cùng’, lần này cô khóc vô cùng, vô cùng đáng yêu! Làm cho Dạ Thiên Ứng tựa như đối đãi với con cái của mình có chút khẩn trương.

Hai vai không ngừng rung động, cô giơ tay lên lau sạch nước mắt trên dưới gương mặt, ghen ngào nói: “Làm sao anh. Như vậy. Nhỏ mọn hă! Ta cũng chỉ là. Hai năm trước đắc tội anh...anh quá đáng như vậy. Khi dễ tôi sao? ? ?”

Hiện nay, cô thật muốn hận chết Dạ Thiên Ứng, không hiểu tại sao hấn luôn làm ra loại chuyện nhục nhã mình?

Cô mới 18 tuổi mà thôi a, hấn một người đàn ông 26 tuổi thế nào luôn cùng cô gái mới lớn không tha được đây? ?

Đối mặt với nghi vấn đáp án, đại khái chỉ có một.

Dạ Thiên Ứng không phải là không tha cho cô, mà là.

Không thể bỏ qua cô!

Chỉ vì chuyện mười hai năm trước, trong lòng hấn khắc cảnh tượng kia không cách nào phai mờ, sợ là cả đời khó quên rồi !

Vốn không muốn khi dễ cô, nhưng mỗi lần đều là không kiềm chế được làm cho cô khóc, điểm này, Dạ Thiên Ứng cũng tìm không ra lý do gì.

Từ từ ngồi dậy, khoe miệng hấn nâng lên nụ cười tà: “Ta không phải đã nói rồi sao? Đến lúc nào thì em hôn tôi có cảm giác, tôi liền bỏ qua cho em.”

Cắn chặt môi dưới, cô cố gắng pha loãng vị chua xót của nước mắt bên trong khoang miệng mũi: “Cái gì. Gọi. Hôn có cảm giác?”

Không có cách nào nhẫn nại, tại sao như vậy lại thêm mà không thể kết thúc. 14967626

Không phải chỉ là một cái hôn sao? Dù sao cô cùng Dạ Thiên Ứng cũng hôn qua nhiều lần.

“Đưa đầu lưỡi của người ra.” Ý trời đã định làm y hết như nói, cô có chút do dự.

Tại sao hấn gọi mình là lưỡi? Đây cùng với cảm giác hôn kia có quan hệ sao? Thôi, mặc kệ nó! Lòng mảy may cau lại, cô run run rẩy rẩy đưa đầu lưỡi mình ra.

“A, ” nhật nhèo cười, gò má Dạ Thiên Ứng từ từ tiếp cận cô.

Mặt của hấn càng ngày càng đến gần mặt của mình, Ngô Hiểu Dao hốt hoảng thu đầu lưỡi của mình lại, đôi tay chống đỡ ở trước ngực Dạ Thiên Ứng, khẩn trương hỏi: “Anh. Anh tới gần tôi định làm gì đấy?”

“Cô gái nhỏ, chẳng lẽ ở trong lòng em hôn môi, không phải miệng đối miệng cũng ở chung một chỗ sao? Hướng chi.” Mắt hơi chuyển động, hấn bình tĩnh hạ hai vai xuống nói: “Em không phải là hỏi tôi cái gì gọi là hôn có cảm giác sao? Tôi hiện tại dạy em a! , ngoan ngoãn đưa đầu lưỡi của em ra!”

.

.

Thôi! Nắm chặt quyền, cô hạ quyết tâm, vừa nhắm mắt, nhanh chóng đưa đầu lưỡi của mình ra.

Nhiều nhất đầu lưỡi bị cưỡng bức chút mà thôi, có quan hệ gì! Hừ! !

Đồ ngốc này, hoàn toàn không biết bên trong hôn môi có một cách hôn khác gọi là lưỡi hôn, chỉ muốn cắn rơi đầu lưỡi nhỏ kia của cô để dùng, nhưng lại không thể nấu canh.

Dạ Thiên Ứng hài lòng cười một tiếng, chậm rãi mở hai cánh môi ra, nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng mút thỏa thích đầu lưỡi của cô đưa ra.

Toàn thân run rẩy, toàn thân có một cảm giác giống như điện giật, Ngô Hiểu Dao theo bản năng mở hai mắt ra, liền thấy. Nghĩ đến thân hình thông minh.

Khuôn mặt đẹp trai của Dạ Thiên Ứng đang sát với khuôn mặt mình, mà môi của hấn bám vào thật chặt trên môi của mình.

Trong nháy mắt, một cảm giác nóng rực hiện lên xung quanh hai gò má, hoảng hốt, cô lần nữa nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, Dạ Thiên Ứng khép hờ hai mắt liền mở ra, thấy cô từ từ tập trung tinh thần, miệng kia bắt giác phát ra nụ cười rất thỏa mãn.

Cái đầu lưỡi như con rắn linh hoạt thành thạo trêu chọc đầu lưỡi vụng về của cô.

Gò má Ngô Hiểu Dao lần nữa nóng lên, hô hấp vững vàng rõ ràng có chút gấp rút.

Cô chưa từng thử qua cách hôn như vậy, chưa bao giờ.

Nhớ lần đầu tiên lúc hôn cùng Dạ Thiên Ứng, đầu lưỡi của hắn chỉ là đẩy đôi môi của mình ra.

Mà lần thứ hai hôn, hắn thật chặt là nhẹ nhàng hôn lướt qua đôi môi của mình, mà lần này.

Không khỏi cảm thấy cả người vô lực, tứ chi cùng với cơ thể càng thêm có một loại cảm giác tê liệt.

Ngô Hiểu Dao ngây thơ căn bản không chịu được cách hôn mãnh liệt của Dạ Thiên Ứng, chỉ chốc lát sau, cô giống như có cảm giác mình hít thở không thông mà như chết rồi, cả người không còn chút sức lực nào xui lơ ở trong lòng của hắn, miệng mở to thở hổn hển. 10nlk.

Chỉ sợ hôn như vậy, mình nhất định sẽ bị biệt tử, nhất định!

Hiện tại loại cảm giác này là cái gì cảm giác đây? Cô căn bản không cách nào hình dung rồi.

Chỉ là hôn, Dạ Thiên Ứng liền làm cho đầu óc tay chân cô mềm nhũn, đây đối với đàn ông mà nói nên bực hay thỏa mãn? Chỉ sợ hiện nay cũng chỉ có người đàn ông kia mới có thể hiểu được cảm giác của bản thân mình.

Ôm thân hình xui lơ của cô, Dạ Thiên Ứng nhất thời sinh ra một loại cảm giác tự hào!

Chỉ cần hôn một chút liền khiến ột người phụ nữ ở trong ngực của mình xui lơ, tựa như tướng quân rong ruổi nơi chiến trường cùng quân đánh thắng trận !

Nhìn người trong ngực không ngừng thở hổn hển, hắn khẽ mỉm cười: “Biết loại cảm giác này sao? Lúc nào thì em cũng có thể đem tôi hôn cả người vô lực, tôi liền bỏ qua cho em!”

Xong đời, đoán chừng cả đời mình cũng không thể đem Dạ Thiên Ứng hôn có cảm giác như vậy rồi, nhìn một cái cũng biết hắn từng có rất nhiều người phụ nữ mới có thể luyện được kỹ thuật hôn thuần thực như vậy.

Mà mình.

Chỉ mới chia tay bạn trai, còn chưa từng cùng hắn hôn lấy một lần.

Thở dốc trong chốc lát, cô nhanh chóng từ trong lồng ngực Dạ Thiên Ứng tránh thoát ra ngoài.

Mặc dù ‘ khiêu chiến ’ với người nay chỉ sợ rất khó, chỉ là. Ngô Hiểu Dao cũng không có chịu thua!

Nội tâm bình phục bốn bề dậy sóng, cô nhanh chóng đưa tay ra hướng Dạ Thiên Ứng nói: “Trả lại y phục cho tôi đi!”

“Đợi chút.”

Lông mày cau lại, cô dùng ánh mắt sợ hãi quét qua đến thân thể trần truồng của Dạ Thiên Ứng: “Anh, lại muốn làm gì?”

“Không phải em muốn y phục, nhưng là e, phải nói cho tôi biết. Nho nhỏ là ai ? !”

“ ” Ngô Hiểu Dao lập tức liền ngậy ngấn cả người, nho nhỏ? ? ? Nho nhỏ hắn là. “Phốc” buồn cười cười, Ngô Hiểu Dao ôm chặt chắn, cả người ngã xuống trên giường, dùng ánh mắt xấu xa quét qua mắt Dạ Thiên Ứng, thần bí nói: “Tôi không nói cho anh biết!”

Cô gái nhỏ này, bắt đầu hư hỏng đùa dòn có phải hay không? Chỉ là, cô hư hỏng đi nữa có thể hư hỏng qua con ‘ sói xám lớn ’ kia?

Thử hỏi, một căn phòng nhỏ, một cái giường ngủ, một người đàn ông và người phụ nữ trần truồng có thể làm được những chuyện gì? Cô hư hỏng đùa bỡn, đó không phải là chờ.

Tự tìm đường chết sao? ?

Dạ Thiên Ứng không nhanh không chậm nhéo chân mày, vung tay lên, ‘ bá ’ trong nháy mắt, bao gồm cả Ngô Hiểu Dao chắn mền trên người liền buông lỏng ra.

“A ——” đôi tay nhanh chóng bảo vệ ngực, cô vừa cầu khẩn vừa lo lắng ý đồ đoạt lại chiếc chắn trên ta Dạ Thiên Ứng: “Cho tôi! Cho tôi! Tôi cho người biết nó là người nào, có được hay không?”

“Hừ.” Xong rồi sao, trọn tròn mắt gì chứ? Cô vẫn còn muốn xúc phạm đến người có quyền có thế? Đó không phải là tự tìm cái chết sao? ? Dạ Thiên Ưng bày ra một vẻ mặt thẳng lợi, đem chặn trả lại cho cô.

Thấy vậy, Ngô Hiểu Dao chỉ đành phải tức giận giới thiệu lai lịch ‘ nhỏ nhỏ ’: “Nó là, nó là gối ôm của tôi.”

106. Chương 107: Thay Đổi Mọi Quan Hệ (hai)

Xong rồi sao, trọn tròn mắt gì chứ? Cô vẫn còn muốn xúc phạm người có quyền có thế sao? Đây không phải là tự tìm cái chết sao? ? Dạ Thiên Ưng bày ra một vẻ mặt thẳng lợi, đem chặn trả lại cho cô.

Thấy vậy, Ngô Hiểu Dao chỉ đành phải tức giận giới thiệu lai lịch ‘ nhỏ nhỏ ’: “Nó là, nó là gối ôm của ôm gối.”

. Cam chịu chờ cái chết.

.

Trời ơi, rõ ràng là hần muốn chinh cô? Vậy mà cô lại chinh hần? ? ?

Một cái gối ôm rách jb cũng đáng được đặt tên? ? ? ? Dạ Thiên Ưng còn tưởng rằng cùng lắm là người nào đó chứ! !

“A, a.” Khóe miệng co gật hai cái, hần thật không biết làm sao.

Vậy mà Ngô Hiểu Dao không có cách nào tiếp nhận cái bộ dạng này của hần. Lông mày cau lại, cô tức giận nói: “Làm gì bày ra nét mặt kia chứ? ? Nho nhỏ ở cùng tôi rất nhiều năm, không có nó tôi căn bản không ngủ được! ! !”

“Ách.” Nếu cô nói như vậy. Hai mắt chợt lóe, Dạ Thiên Ưng mập mờ kiêu ngạo cười tà: “Vậy em, ngày hôm qua ngủ ngon như vậy, xem ra, hoặc là tôi ‘ giống như ’ nho nhỏ của em. Hoặc là, tôi có thể cho em cảm giác an toàn sao. ?”

Còn không đợi Ngô Hiểu Dao mở miệng đáp lời, Dạ Thiên Ưng lần nữa thêm vào một câu: “Ai, đừng gấp trả lời, tôi trước nói cho em biết, nếu như em lựa chọn cái thứ nhất, em nên biết hậu quả!”

Uy hiếp! Đây là hần uy hiếp, uy hiếp trắng trợn! ! !

Nhìn gương mặt đẹp trai Dạ Thiên Ưng đang âm trầm cười như không cười, Ngô Hiểu Dao uất ức uly khuất nuốt xuống cơn giận này nói: “Cho tôi y phục, có được hay không?”

Phải, cô gái nhỏ này mỗi lần vừa bày ra bộ dạng uất ức lại làm cho Dạ Thiên Ưng luôn không có cách không thể không yêu thương.

Xoay người, nâng tay tới trên tủ đầu giường lấy một cái áo ngủ sợi tơ mặc vào người, hần không nhanh không chậm đi ra khỏi phòng ngủ, từ trong phòng vệ sinh lấy đồng phục làm việc ra cho cô.

Vươn tay ra, lúc nhận lấy bộ quần áo kia, cô rõ ràng ngửi được trên y phục có mùi thơm ngát, rất rõ ràng cùng với bộ quần áo trên người Dạ Thiên Ưng phát ra hương thơm nhàn nhạt cũng không sai biệt lắm, lông mày cau lại, cô tò mò hỏi: “Anh tắm rồi?”

“Trong thang máy quá bẩn, có thể không tắm sao?” Những lời này, người nói vô tâm, làm người nghe như có tình ý.

Ngô Hiểu Dao ngây ngẩn cả người, cô hiện tại đột nhiên không biết người đàn ông yêu mị trước mắt này rốt cuộc là cái người như thế nào ? !

Có lúc đi, hần đúng thật là tên đại bại hoại, đại ác ma, đối với cô lần lượt khi dễ, lần lượt sử dụng thủ đoạn lố lăng.

Vậy mà.

Không thể phủ nhận là, cái tên ác ma thêm bại hoại này cũng sẽ không vì cô ‘ làm ’ cái việc này .

Mà bây giờ, Dạ Thiên Ứng thế nhưng mà lại là đàn ông tốt, đem ngủ say ở bên trong thang máy mang về nhà mình, giặt quần áo rồi trả lại ỉnh! 14967626

Nếu như hắn muốn có thể dừng...đối với mình nhiều lần đùa giỡn thật là tốt biết bao?

Vẫn là dừng có ngu chứ, loại đại ác ma làm sao có thể bỏ qua mình đây?

Cái miệng nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao đột nhiên dấy lên, ánh mắt tràn ngập địch ý trừng mắt nhìn Dạ Thiên Ứng.

Một khi phát ra cái ánh mắt này, Dạ Thiên Ứng có thể không hiểu, y phục cũng đưa cho cô, cô còn không mặc? Sau đó còn có thời gian trừng mắt nhìn mình?

“Em trừng mắt nhìn tôi là có ý gì, hay là chờ tôi giúp em mặc nó vào?”

Nghe lời nói đùa giỡn của Dạ Thiên Ứng, mặt Ngô Hiểu Dao bất mãn giống lên tới quai hàm: “Mới không phải ! Ý tôi là bảo anh đi ra ngoài! ! !”

Đi ra ngoài? ? ?Lúc Ngô Hiểu Dao nói ra những lời này, hắn thiếu chút nữa bật cười.

Ai, quả nhiên cô gái nhỏ này không giống với những người phụ nữ mà hắn đã từng quen biết, mặc có mỗi bộ quần áo còn kiêng dè mình? Cũng không phải là chưa từng thấy qua? Đây không phải là lừa mình dối người sao?

Bất đắc dĩ, Dạ Thiên Ứng chậm rãi đi ra khỏi căn phòng, trực tiếp đi tới nhà bếp.

Phòng bếp không quá lớn nhìn như nhỏ, nhưng cái gì cần có đều có, thật đúng là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ!

Hắn thuần thục mở bếp ga, nong nóng không dính nồi, liền đem hai quả trứng cùng một cây Lạp Xương dùng rán dầu, phối hợp thành bữa ăn sáng hôm nay.

Không bao lâu sau, ở trong nhà Ngô Hiểu Dao đã mặc quần áo xong liền đi ra khỏi phòng ngủ, ai tới thật đúng là kỳ quái, người đàn ông hư luôn luôn bá đạo, hôm nay làm sao ngoan ngoãn như vậy đi ra ngoài đây? (chú sói toát mồ hôi, xem ý tứ của cô, là hy vọng hắn ở lại quá? !)

Về mặt có chứa chút tò mò đi tới phòng khách, bên này Dạ Thiên Ứng đem bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong: “Nhanh đi rửa mặt súc miệng, sau đó ra ngoài ăn điểm tâm đi!”

Ngô Hiểu Dao choáng váng, đứng ở phòng khách chờ dẫn nhìn Dạ Thiên ứng bên trong phòng bếp.

Thật không nghĩ tới, một người hư hỏng thế kia, lại đẹp trai như vậy thế nhưng lại đi nấu cơm à? ? Đây cũng quá. Kỳ lạ đi chứ? ? ?

“Nhìn cái gì vậy? Còn không nhanh lên đi? ?” Cái dáng vẻ hung dữ kia, quả thật giống như một người cha nghiêm khắc đang chửi con gái mình .

Hừ! Ai muốn ăn điểm tâm hắn làm? ? Ngô nhớ bỏ thuốc độc thì làm thế nào? Stop! ! !

Đang lúc ở trong lòng Ngô Hiểu Dao liền tiếp oán trách“Ông ọc, ông ọc” cô bụng truyền ra âm thanh ‘ đánh trống ’ khiến cho thái độ cao ngạo của cô lập tức mềm xuống: “Phòng vệ sinh ở chỗ nào?”

“Em có phải hay không hay thật sự ngu ngốc ? ?” Hung dữ buông hai phần ăn sáng trong tay xuống, hắn bước nhanh tới trước mặt Ngô Hiểu Dao, vươn tay hung dữ đánh lên cái trán của cô: “Em đi qua phòng ngủ, phòng bếp em cũng thấy đấy, em hiện tại đang ở là phòng khách, duy nhất còn dư lại một căn phòng không phải là phòng rửa tay sao?”

Nghe lời nói kia của Dạ Thiên Ứng lần nữa nhục mạ mình, cô phòng phòng cái miệng nhỏ nhắn, làm khuôn mặt mất hứng hướng toilet chạy đi.

Khi bước chân dừng ở cửa phòng rửa tay, cô nhanh chóng xoay người nói: “Lý lẽ nhiều như vậy làm gì? Trực tiếp nói cho tôi biết toilet ở đâu không phải xong rồi sao? Tôi xem. Anh mới ngu ngốc! ! ! ! !” Dứt lời, cô lập tức ‘ biến mất ’, giống như con chuột con chạy vào trong phòng rửa tay.

“Em cô gái chết tiệt kia! ! !” Nhanh đuổi chậm đuổi, Dạ Thiên Ứng giống như vô tình bị nhốt ở ngoài phòng vệ sinh, cái gương mặt đẹp trai kia hiện đầy mây đen.

Cái cô gái xấu xa này, thật sự là lá gan càng lúc càng lớn, lại dám mắng chửi mình ? ? ? Thật là không dạy dỗ cô thật tốt xem ra không được! !

Rõ ràng rất tức giận, nhưng thoáng qua.

“Phù phù” Dạ Thiên Ứng lại buồn cười nở nụ cười.

Nói thật, thấy Ngô Hiểu Dao có dáng vẻ bướng bỉnh , hẳn thật có chút bất đắc dĩ, lại có chút vui vẻ, tối thiểu.

Thế gian cũng chỉ có cô gái này có thể trêu chọc làm ình vui vẻ như thế.

“Mình đã bao lâu không có vui vẻ như vậy rồi?” Con mắt thâm thúy của Dạ Thiên Ứng từ từ trở nên u buồn, hẳn sang suốt vừa hỏi đã biết, tỉ mỉ hồi tưởng lại quá khứ, mơ hồ nhớ.

Hắn giống như tại mười hai năm trước sẽ không cười vui vẻ như thế.

Giờ phút này.

Nụ cười của hắn chính là ánh mặt trời, thoải mái như vậy, giống như ngâm ở trong lọ mật ngọt.

Hắn cười, hình như cái thế giới bóng tối này cùng bản nhân tính cách hắn có chút không hợp, đại khái nhanh vui mừng như vậy, hiện nay cũng chỉ có Ngô Hiểu Dao cô gái thanh thuần này mới có thể mang lại niềm vui cho hắn thôi. ?

107. Chương 108: Thay Đổi Mỗi Quan Hệ (ba)

Đi vào toilet khỏi phải nói Ngô Hiểu Dao rất hối hận khi mắng Dạ Thiên Ứng, cũng không phải sợ hắn đi vào đuổi giết mình, chính là.

Trong phòng rửa tay bàn chải đánh răng cùng ly súc miệng chỉ có một bộ, như vậy là ý gì.

Cô hít sâu một hơi, ảo não mở cửa phòng rửa tay ra, giống như một đứa bé làm sai, dùng cửa chặn nửa bên mặt, lộ ra nửa bên mặt lén lút nhìn xem Dạ Thiên Ứng.

Dạ Thiên Ứng nhìn lên , tức giận hỏi “Thì thế nào? !”

Cổ họng thiếu chút nữa bị hù dọa mất nửa cái mạng của cô , “Bên trong cái. Trong phòng vệ sinh chỉ có một bàn chải đánh răng cùng một ly súc miệng, tôi. Dừng. Cái. Đây.” Âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức mà gần như không để cho người kia nghe thấy chữ cái sau.

Nhưng có mấy cái chữ cái trước, Dạ Thiên Ứng liền căn bản biết cô đang nói gì.

Chau mày, hắn không nhịn được đứng lên, trong miệng tức giận bất bình lảm bảm: “Thật mẹ hắn đáng ghét! !”

“Con mẹ nó!”

“ ” Trong nháy mắt, Dạ Thiên Ứng trợn tròn mắt.

Câu nói kia nhỏ giọng nói thầm ra ‘ con mẹ nó ’ hẳn có thể thề, tuyệt đối không phải là mình nói , hẳn cũng có thể khẳng định mình tuyệt đối không có nghe lầm, sững sờ ánh mắt nhìn về Ngô Hiểu Dao đứng ở cửa toilet.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trầm xuống, lập tức liền đem lửa giận trong lòng toàn bộ bộc phát ra: “Ngại phiền cũng đừng dẫn tôi tới nhà anh à? Tôi con mẹ nó còn phiền !”

Đoán chừng nếu không phải cô bị Dạ Thiên Ứng chọc tức không kiểm soát được, cũng không lớn tiếng nói ra lời thô tục như thế mở miệng ngậm miệng ‘ mẹ, mẹ kiếp ’ .

Chốc lát sau, Dạ Thiên Ứng hồi hồn, bước một bước dài vọt tới cửa toilet, sững sờ đem cô từ phòng vệ sinh cho lôi ra ngoài: “Tôi cho em biết!” Về mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, một cái tay gắt gao nắm lấy cánh tay cô, ngón tay kia chỉ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Về sau em còn nói ra một chữ thô tục, tôi liền đánh em!”

Ai nguyện ý nói chuyện cả ngày mang theo ‘ mẹ ’ ra đường à? ? ? Dù sao cô là một kiểu cô gái ngoan ngoãn.

Nhưng rõ ràng chính là hẳn Dạ Thiên Ứng không có sự đồng ý của cô liền đem cô mang về nhà. Hiện tại hẳn tốt hơn, miệng còn nói đầy chữ thô tục oán trách đã vậy? Cái cô gái nhỏ bướng bỉnh này sao có thể nhịn?

“Ai cần anh lo? Tôi nguyện ý! Hơn nữa còn là anh nói trước đấy!” Cũng không biết vì sao, cô luôn cảm giác hôm nay mình tỉnh dậy lá gan giống như lớn hơn gấp mấy lần!

Hơn nữa. Cô cũng cảm thấy Dạ Thiên Ứng không có kinh khủng như vậy.

Nghe được trong lời nói của Ngô Hiểu Dao có chút tức giận , Dạ Thiên Ứng nhũu mày một cái: “Tôi là đàn ông, em so sánh với tôi sao?”

Cái cô gái nhỏ hư hỏng này, học cái xấu thật là khá nhanh, mình chỉ nói một câu ‘ con mẹ nó ’, hẳn thì ỉnh tãi giỏi mà nói ra ‘ con mẹ nó ’, là nên khen cô thông minh đây? Hay là nên mắng cô dốt nát đây? Dù sao cũng là mình mở miệng trước nói ra lời thô tục?

“Xoạt.” Ngô Hiểu Dao không chú ý xoay người, hai tay khoanh ở trước ngực: “Đàn ông giỏi giang à? Đàn ông vô địch à? Chuyện mà đàn ông có thể làm sao đàn bà không thể chứ!”

“Vậy sao?” Hôm nay Dạ Thiên Ứng cũng không tin, cô cực kỳ dẻo mồm dẻo miệng? ?”Tôi có thể đứng ở đây đi tiểu, em có thể sao?”

“” Đôi mắt nhỏ khê đảo, cô tức giận phồng mà nghiêng rằng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Thật là thấp kém. Tôi. Tôi còn ngồi xuống đi tiểu, anh có thể sao?”

Hừm. Đây không phải là tranh cãi sao. Dạ Thiên Ứng cười tà mị: “Được, em bây giờ trước mặt tôi ngồi xuống đi tiểu, tôi liền ở trước mặt em, ngồi xuống đi tiểu, như thế nào?”

Đàn ông ngồi xuống đi tiểu không khó khăn sao? ? Chỉ sợ thật sự khó khăn chính là người phụ nữ đứng đi tiểu? ?

Này không, Dạ Thiên Ứng cũng không làm khó cô, cô chỉ muốn ngồi xuống đi tiểu, hẳn cùng lắm thì cũng ngồi cạnh đi tiểu, như thế nào? ?

Ngô Hiểu Dao nhất thời liền tức giận đến mức nói không ra lời, còn có ý đồ căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình, nói xạo: “Thôi, tôi không tranh cãi với anh, rõ ràng Phật nói tất cả: bất kể đàn ông hay phụ nữ đều là kiệt tác của Thượng Đế.”

“Hi hi!” Nghe xong cô nói bốc nói phét. Dạ Thiên Ứng không thể tiếp tục nhẫn nại, đứng ở trên đất cười.

Ngô Hiểu Dao thấy vậy, cả người ngây ngẩn thất thần, xem hẳn như là quái vật nhìn chằm chằm.

Hồi lâu, lúc này Dạ Thiên Ứng mới từ từ ngưng cười to. Giơ tay lên, lau sạch nước mắt trong hốc mắt, hẳn lúc này mới phát hiện ra mình cũng đã cười đến chảy nước mắt rồi.

“Anh. Anh cười cái gì à? ?” Ngô Hiểu Dao thật sự nhịn không được rồi, bộ mặt tỏ mò hỏi hẳn.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn bắt đầu nhìn Ngô Hiểu Dao: “Cô gái, không học thức không đáng sợ, đáng sợ là không có văn hóa mà còn khoe khoang, biết không?”

“Phật nói trước, phần sau đàn ông hay phụ nữ đều là kiệt tác của Thượng đế? Vậy tôi xin hỏi anh, ở trong lòng anh Phật theo đuổi thượng đế là gia đình sao?”

Theo lời nói chậm chọc phát ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao lóe sang “Vọt” trong nháy mắt liền đỏ lên.

Lúc này cô như mất hết cả mặt mũi, cũng vút xuống Thượng Đế cùng Phật đi rồi ! ! !

Nhấn mào nâng chân mào lên, cảm giác của cô hiện nay thật muốn giết người diệt khẩu, cái gì tay trái gà không chặt, cái gì phụ nữ không địch lại đàn ông? Cô không muốn biết nhiều như vậy, đưa tay ra hung hăng đẩy Dạ Thiên Ứng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Nhưng mà, một giây tiếp theo, cô nên biết mình hành động sai lầm rồi.

Chỉ thấy, Dạ Thiên Ứng nhanh tay lẹ mắt, hại chính mình ngã xuống đồng thời đôi tay trong nháy mắt toàn ôm lấy thắt lưng Ngô Hiểu Dao, hai người cùng nhau ngã xuống sàn nhà.

Nam ở dưới, nữ ở trên, hai tay Dạ Thiên Ứng như cũ gắt gao ôm lấy eo thon nhỏ của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như tờ giấy đỏ thắm gò má cách gương mặt đẹp trai của Dạ Thiên Ứng khoảng chừng vài cm, cô có thể rõ ràng cảm thấy cái hơi thở ấm áp thổi vào khuôn mặt của mình!

Lông mi không nhẹn được khẽ run, sâu trong nội tâm có cảm giác khẩn trương không thể hình dung, cùng cảm giác khủng hoảng ngày hôm qua hoàn toàn khác nhau.

Cảm giác mặt mình thật là nóng, giống như là muốn cháy.

“Thình thịch, thình thịch” từng trận âm thanh trong trái tim truyền ra, không biết là tim của hắn có đập như vậy không, còn đây là tiếng tim mình đập? Chỉ biết là, giờ phút này tim của mình đã sắp đến miệng cổ họng.

Vậy mà, người thay đổi không chỉ là Ngô Hiểu Dao, còn có người bị cô đè ở phía dưới là Dạ Thiên Ứng!

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng đỏ của cô, hắn mỉm cười cùng ánh mắt từ từ chuyển hóa thành ôn nhu, trước nay chưa có ôn nhu.

Ôm ở bên trên eo cô tay chậm rãi di chuyển đến cái ót cô, cái con người xinh đẹp nhìn thẳng hai mảnh môi anh đào hồng phấn. Nhập vào dụng tâm tình.

Từ từ. Từ từ. Chậm rãi. Chậm rãi. Hướng về phía cánh môi non mềm lại gần.

108. Chương 109: Thay Đổi Quan Hệ (4)

Nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ửng đỏ của cô ấy, hắn nở nụ cười và ánh mắt từ từ chuyển sang sự dịu dàng, sự dịu dàng từ trước đến nay chưa từng có.

Cánh tay đang ôm lấy eo của cô ấy từ từ di chuyển lên phía sau gáy cô, đôi mắt xinh đẹp nhìn trực diện vào đôi môi hồng đào

Từ từ. Từ từ. Từng chút. Từng chút. Lại gần đôi môi ấy. Chóp mũi khẽ chạm vào nhau.

Trong phòng khách không quá rộng, một nửa không khí bên trong phòng dường như đang ngưng đọng lại, khiến cho nhịp tim của hai người tự nhiên tăng tốc độ.

Cô nhìn khuôn mặt của Dạ Thiên Ưng đang tới gần, không phải biết làm sao, vốn chỉ có một sự rung động nho nhỏ, nhưng lần này lại càng thêm run rẩy hơn trước.

Thấy tình thế cấp bách, cô chợt đẩy Dạ Thiên Ưng ra: “Anh tìm cho tôi cái bàn chải đánh răng mau đi.” Đầu quay sang một bên, cô có thể cảm nhận khuôn mặt mình bây giờ rất đỏ.

Trong chốc lát, từ trong bầu không khí mờ ám Dạ Thiên Ưng tỉnh lại.

Rõ ràng lúc này hắn muốn hôn Ngô Hiểu Dao, so với mấy lần trước có sự khác biệt rõ rệt!

Mấy lần trước là do chính hắn cố ý hôn cô, nhưng ở lần này.

Bản thân hắn lại không tự chủ mà hôn cô ấy? ? ? Không thể hiểu, tại sao mấy lần đó không có cùng cảm giác như nhau?

Dạ Thiên Ưng đứng bật dậy, dẫn cô vào trong phòng toilet nhỏ, lấy một bộ bàn chải đánh răng mới.

Sau khi rửa mặt đánh răng xong, hai người bọn họ cùng nhau ăn sáng.

Hôm nay Ngô Hiểu Dao cảm thấy Dạ Thiên Ưng đang ở trước mắt mình lại lấm, khó có thể miêu tả được.

Không có chút đáng sợ, cũng không có chút đáng ghét nào, giống như hai người đang yêu sống chung với nhau. Chuyện này. Nguyên nhân vì sao nhỉ?

Rõ ràng ngày hôm qua bản thân cô vẫn còn rất hận hắn, nhưng bây giờ nỗi hận đối với hắn đã biến mất, hay bởi vì hôm nay hắn xử sự không có kinh khủng bằng hôm qua sao? Hay là bởi vì lý do khác. ?

Nhìn chằm chằm vào Dạ Thiên Ưng đang ở trước mặt, có việc cô cần làm rõ: “Anh. Tại sao anh lại đến Trung Quốc?”

Nghe được câu hỏi của cô, Dạ Thiên Ưng thở dài: “Ai, sống không nổi ở Trung Quốc, cho nên phải chạy sang Nhật Bản phát triển rồi.”

Nói thật, Dạ Thiên Ưng không phải là người biết diễn xuất, đôi mắt hắn hiện lên trong mắt Ngô Hiểu Dao, cùng với lời nói mang sự đáng thương, khiến trong lòng của Ngô Hiểu Dao mang nỗi chua xót, loại cảm giác ấy giống như là.

Cảm thấy hắn có chút đáng thương.

Trước đây Dạ Thiên Ưng nổi danh khắp nước Trung Quốc, tuy là cô không biết nhiều về chuyện xã hội đen, nhưng có một ngày người đứng đầu một tổ chức xã hội đen không thể tồn tại ở nơi ấy thì chắc là bị người khác truy giết, hết sức mất thể diện.

Có điều! không có xã hội đen cũng tốt, để xã hội trong sạch cũng nên phát triển một chút.

Không đúng nha?

Hắn không còn nơi để ở, bản thân cô nên vui mừng mới đúng chứ nhỉ? Tại sao lại thấy hắn đáng thương? ?

Thôi bỏ qua đi, làm người không thể nhân lúc tường bị ngã mà đẩy con người ta, bây giờ mình không nên chế giễu hắn, vẻ mặt của Ngô Hiểu Dao có chút an ủi nhìn về phía hắn, nói thản nhiên: “Không sao đâu, làm trai bao cũng rất có tiền đồ đấy.”

“Khụ.” Đêm hôm nay Dạ Thiên Ưng suýt chút nữa đã chết vì bị sặc sữa bò.

Nói thật, hắn căn bản chỉ vô ý lừa Ngô Hiểu Giao thôi, ai ngờ cô ấy lại ngốc như vậy, mình nói cái gì cũng tưởng thật? Tức giận nhất chính là đã ba lần bốn lượt cô co hắn như trai bao? ? ? Lại biến hắn thành trai bao rất có tiền đồ vậy hả? ? A. A.

Tuy trong lòng rất tức giận, nhưng. Nhớ lại cảnh tình 12 năm trước

A, cô ấy vẫn không có thay đổi, cũng trong sáng, tốt bụng như thế.

“Ai.” Thở ra một hơi nặng nề, Dạ Thiên Ưng lau sạch khóe miệng, trong mắt ánh lên một nỗi buồn: “Nếu như tôi làm trai bao cũng không sống nổi thì sao, em sẽ nuôi tôi chứ?”

Đối với khuôn mặt đẹp trai như hần tìm một bà già giàu có bao nuôi trong thời buổi bây giờ cũng có thể, làm sao có thể để một người nghèo như hần nuôi cơ chứ ?

“Yên tâm đi, chỉ cần anh không phá hủy khuôn mặt đó, chắc chắn sẽ có rất nhiều bà già giàu có bao nuôi anh.”

“” Cái con bé này tuyệt đối đang tìm cái chết! ! ! Sắc mặt Dạ Thiên Ứng tối sầm lại, hết sức trừng mắt vào Ngô Hiểu Dao trước mặt mình: ” Tôi đang hỏi em đấy chứ.” Trong nháy mắt, hần lấy lại bộ dạng đáng thương đau buồn: ” Em sẽ nuôi tôi chứ? ?”

Chu cái miệng nhỏ nhắn lên, Ngô Hiểu Dao không vui hỏi lại: “ Tại sao kêu tôi nuôi anh chứ?”

“Bởi vì ở Nhật tôi chỉ biết có mỗi em thôi.”

Nghe Dạ Thiên Ứng nói xong, lông mày của Ngô Hiểu Dao nhíu lại một cái: “Anh đừng cho tôi ngu ngốc! Ngày hôm qua Lăng quản lý đã giúp đỡ anh như thế, tôi khẳng định rằng hai người có quan hệ không tầm thường!”

Đồ ngốc này cũng thật để ý, nhưng ngay giây sau đó, cô ấy liền bị Dạ Thiên Ứng lừa gạt một cách hoàn toàn. “Tôi với anh ta chỉ có quan hệ đồng nghiệp thôi, tình cảm cũng không sâu đậm lắm.”

Stop! Vậy mình với hần có tình cảm sâu nặng à? Mình chưa từng quên, hần đã ba bốn lần ăn hiếp cô, và cũng rất hận hần!

Suy nghĩ như thế, nhưng thôi, ai bảo cô là một người tốt bụng cơ chứ? “Nếu như. Nếu như sau này anh không quấy rối quấy nhiễu tôi nữa thì..., chờ đến lúc anh không sống nổi nữa, tôi. tôi sẽ đem chia tiền lương của mình cho anh một nửa!”

Nghe câu trả lời dè dặt của cô ấy, trong phút chốc, trong lòng của Dạ Thiên Ứng có điều không thể nói thành lời.

Dường như có một dòng chảy ấm áp nho nhỏ đang di chuyển trong lòng hần.

Sống đến 26 năm, trừ bốn thuộc hạ biết rõ quá khứ của hần, từ trước đến giờ chưa ai biết về cuộc sống của hần như thế nào.

Ngày bây giờ.

Ngô Hiểu Dao ngây thơ nói lời như thế, hần thật sự rất cảm động!

Cũng như sự cảm động của mười hai năm trước.

Bởi lẽ tuổi của cô còn nhỏ, còn chưa bị cuộc sống xã hội làm ô nhiễm! Cũng có thể, sau này cô ấy sẽ vẫn thanh khiết như thế, chỉ có điều chưa biết ra làm sao cả, Dạ Thiên Ứng tuyệt đối sẽ không để cô bị nhiễm bẩn, bị bào mòn, làm cho cô vẫn giữ mãi được sự hồn nhiên vốn có.

Chỉ vì bây giờ.

Từ lâu hần đã bị cái xã hội đen tối ấy làm cho hư hỏng rồi, cho nên, bằng mọi cách hần không cho phép, người con gái quan trọng trong lòng mình cùng rơi xuống Địa Ngục cùng với hần.

Suy nghĩ về việc này, khóe miệng Dạ Thiên Ứng thoáng hiện một nụ cười đen tối, đồng thời khôi phục nét mặt trêu đùa nói: “Chừng đó tiền của em có thể đủ nuôi tôi sao? Còn có!” Lời nói hung ác phát ra, hần đập mạnh tay xuống bàn “Em đừng cho rằng tôi nghèo túng, sẽ không còn sức để đối phó với em, nếu như em lợi dụng cơ hội để bác bỏ, tôi vẫn sẽ đến nhà tìm em như trước đây! ! !”

109. Chương 110: Chiếm Tiệm Nghi Trên Tàu Điện Ngầm

Chương 110: Chiếm tiệm nghi trên tàu điện ngầm (1)

Khóe miệng Dạ Thiên Ứng thoáng hiện một nụ cười đen tối, đồng thời khôi phục nét mặt trêu đùa nói: “Chừng đó tiền của em có thể đủ nuôi tôi sao? Còn có!” Lời nói hung ác phát ra, hần đập mạnh tay xuống

bàn “Em đừng cho rằng tôi nghèo túng, sẽ không còn sức để đối phó với em, nếu như em lợi dụng cơ hội để bỏ rơi tôi, tôi vẫn sẽ đến nhà tìm em như trước đây! ! ! !”

Nghe thấy lời nói uy hiếp của Dạ Thiên Ứng mới tốt ra, vẻ mặt vừa thể hiện sự đồng tình mới đó của Ngô Hiểu Dao trở nên tức giận.

Hừ! Không nên nói lý với cái loại người như hần. Ban đầu mình còn nghĩ hần có chút đáng thương ! Bây giờ thì tốt rồi. . . .Dù ban ngày có chuyển sang đêm cũng không biết.

Xí ! Cứ để hần ở bên ngoài sống không nổi! Cứ để cho hần mang xui xẻo cả đời đi! Cứ để cho hần nghèo đến lúc chết luôn đi! !

Trong lòng Ngô Hiểu Dao ra sức mắng chửi hần, hết sức trừng trừng mắt vào Dạ Thiên Ứng

Đột nhiên, điện thoại của Ngô Hiểu Dao vang lên “All this time I was waiting, hoping you would e around.”. Cô chạy tới nghe máy: “Ngô Hiểu Dao, bây giờ sao cô còn chưa đi làm hả? ?”

Ngô Hiểu Dao vừa nghe lời nói trong máy, vừa nhìn đồng hồ. Mẹ kiếp 9 giờ rồi hả? !

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi chị Trương, thật thật xin lỗi, em sẽ đến ngay!” Vừa nói xong cô liền cúp điện thoại.. Nôn nóng đi tới trước cửa phòng.

“ Em gấp gấp cái gì chứ?”

Dạ Thiên Ứng ngồi tại chỗ không nhanh cũng không chậm nói ra, cô vô cùng tức giận quay đầu lại phất hần nói: “Đều là do anh! Bây giờ tôi phải đi làm trễ, đây là ngày thứ hai tôi đi làm đấy!!”

Làm thế nào lường trước được, khuôn mặt Dạ Thiên Ứng tỏ ra không quan tâm, chính xác, hần không cần để ý, toàn bộ nhân viên trên dưới của công ty đi làm muộn đều bị đuổi việc, trừ vị chủ tịch công ty này!

“Vậy là tôi cũng đi trễ sao? Em chờ tôi, tôi cùng đi làm với em.”

Do Ngô Hiểu Dao không biết thân phận thật sự của hần, sau khi nghe xong, sự lo lắng trong lòng cô đã vơi đi mất một nửa.

Đúng! Dạ Thiên Ứng cũng đến muộn.

Nhưng, nghe được lời nói không có chút lo lắng của hần, thử hỏi, hần thật sự muốn thăng chức chứ?

Thật vất vả mới tìm được một công việc tốt như vậy lại không nhanh không chậm đi làm trễ?

Nhưng lúc này mình và hần cũng chưa rời khỏi nhà, hần đang cuối mặt ăn cơm, cô nói với người đang ăn cơm: “Ngay cả quần áo anh cũng chưa thay? Tôi phải chờ anh đến khi nào đây? ?”

“Tôi cho em biết, đảm bảo em đi làm cùng với tôi sẽ không bị mắng, nếu không tin chính em đi làm không chừng sẽ bị chửi đấy? ?”

Lời này coi có lý, Ngô hiểu Dao mà đi làm trễ sẽ bị mắng đến chết, mà có hần đi cùng thì ngược lại, chỉ là. Cô rất có khả năng bị đám gái mê trai trong “đội bảo vệ Thiên Ứng” đánh chết . Cái này, hình như kinh khủng hơn chứ?

Ngô Hiểu Dao sau khi nghe xong cái lời hứa của hần, suy nghĩ thật cẩn thận.....

Nói như thế nào thế nào thì Dạ Thiên Ứng cũng có quan hệ với bộ phận lãnh đạo, so với người lãnh đạo cũng không có sự khác biệt lắm. Nói không chừng Dạ Thiên Ứng nói tốt về bản thân cô với cấp trên, có thể được thăng chức ngay trong hôm nay.

Nhưng theo như lời nói như vậy.

Vậy có đúng hay không mình thiếu hần một cái ơn ? Thôi, thiếu ơn nghĩa so với bị đuổi việc vẫn tốt hơn nhiều!

Chỉ là, tưởng tượng nếu cô bị đuổi việc, vậy không phải cô sẽ trông thấy Dạ Thiên Ứng hàng ngày rồi?

Nhưng, chẳng may nếu Dạ Thiên Ứng tìm được nhà của mình rồi sao, thế thì mẹ mình sẽ bị hù mà chết sao?

Ngô Hiểu Dao tưởng tượng loạn xạ xong xuôi, vội vàng thúc giục: “Vây anh không còn nhanh lên một chút hả! ! ! !”

Nhìn dáng vẻ nóng nảy của cô, lớn đến chừng này tuổi lần đầu tiên có người lớn tiếng nói với Dạ Thiên Ứng như vậy.

Bất đắc dĩ đứng dậy đi về phía phòng mình, hần đưa tay đóng cửa lại.

Nhanh chóng đặt tai nghe bên tai mình, một bên vừa thay quần áo vừa gọi điện thoại đi: “Tuấn Hi, cậu nói với người quản lý bộ phận kinh doanh một tiếng, Ngô Hiểu Dao hôm nay có lý do đi trễ, nói hần đừng truy xét! Biết không?”

Hàn Tuấn Hi tiếp nhận lời chỉ thị, khẽ gật đầu: “Hiểu rồi.” Dạ Thiên Ứng ở đầu máy bên kia tắt máy.

Thay quần áo xong, Dạ Thiên Ứng cùng Ngô Hiểu Dao rời khỏi căn hộ. Hần không đi lấy xe, mà đi theo Ngô Hiểu Dao lên tàu điện ngầm.

Trong lúc đang đợi tàu điện ngầm tới, có vô số phụ nữ đưa mắt nhìn Dạ Thiên Ứng.

Hết cách rồi, xem khuôn mặt của hần, thật giống như “đồ chơi” bẩm sinh của phụ nữ vậy, chỉ cần hần cười xe ra ngoài đường, cho dù một bác gái gặp phải cũng mong muốn đùa giỡn với hần vài lần. (Dạ Thiên Ứng: == đây là lần đầu tiên ta chen lời nói vào trong đây, chú sói, nếu như người dùng những từ ngữ miêu tả ta giống trai bao thì...ta liền giết chết người! ! ! !)

Nhìn bộ tây trang màu bạc phối hợp ở trên cơ thể của Dạ Thiên Ứng, Gucci, có giá trị tới mấy trăm ngàn nhân dân tệ, đang mặc trên người hần càng tạo sự khác biệt giữa khí chất cao quý của hần với nhiều người.

Đi qua nơi hần đang đứng, càng ngày càng nhiều phụ nữ tới, ban đầu vốn không có ý định bắt tàu điện ngầm nhưng phỏng chừng là tới để xem náo nhiệt. Dự tính là hần chỉ đứng một tiếng đồng hồ, chỉ sợ giao thông ở Nhật Bản sẽ ách tắc rất lớn. Đến lúc đó cảnh sát sẽ quy Dạ Thiên Ứng tội gây nhiễu loạn trật tự xã hội, ai bảo hần sở hữu khuôn mặt làm mê hoặc phụ nữ cơ chứ ? !

Nhìn ánh mắt của đông đảo phụ nữ xung quanh, Ngô Hiểu Dao đứng một bên cảm thấy Dạ Thiên Ứng mà không làm trai bao thì rất uống phí nhân tài! !

Đột nhiên, Dạ Thiên Ứng đứng tại chỗ tức giận thì thào một câu. “Chết tiệt!”

Ngô Hiểu Dao thoáng sững sờ, tò mò nhìn về phía hần: “Sao thế?”

Khuôn mặt âm trầm, im lặng không nói, tay hần nắm chặt thành hai quả đấm.

đúng lúc này.

“Phốc” Suýt chút nữa Ngô Hiểu Dao cười đến nỗi đem nước mũi phun ra ngoài.

Chỉ thấy, bộ tây trang màu bạc của Dạ Thiên Ứng ở phía sau lúc phồng lúc xẹp, bởi vậy dự đoán, có hai khả năng.

Một, chính là. Dạ Thiên Ứng đang đánh rắm, cái rắm này chắc cũng không nhỏ, mới làm cho nên bộ tây trang mới phồng lên như vậy; hai, chính là. Có một đôi bàn tay đang sờ lên cái mông của Dạ Thiên Ứng, đặt trên bộ tây trang ấy vừa sờ vừa di chuyển.

Một thì nhất định không thể, một người đàn ông cao ngạo giống như hần, dù có muốn đánh rắm cũng phải nhịn; vậy xem ra chỉ có khả năng thứ hai? !

Ánh mắt cô liếc về phía đó, thần trí của Ngô Hiểu Dao nhất thời ngẩn ra, sau mông hần thì ra là không chỉ có một cái tay, mà là vô số cái tay đang di chuyển trên mông hần.

Kiểm chế nụ cười sắp bộc phát ra ngoài, cô dùng mắt rình coi khuôn mặt của hần.

Trời ơi! tức giận đến xanh mặt, tím mặt rồi!

Hừ, đáng đời! Ai bảo hần ở trong thang máy chiếm tiện nghi của người khác, bây giờ hần phải nếm mùi hậu quả tồi tệ khi bị người khác chiếm tiện nghi ! ! ! Đáng! !

Bây giờ Ngô Hiểu Dao đang sung sướng muốn chết luôn, mở to tầm mắt nhìn hấn bị chiếm tiện nghi, nhưng không ngờ rằng, tai vạ chuẩn bị đến với cô rồi!

=====

Khụ. Nhìn thấy đề mục của chương này, nếu có người nghĩ rằng Ngô Hiểu Dao bị chiếm tiện nghi, nhớ sửa lại à nha ^^

[/size]

110. Chương 111: Chiếm Tiện Nghi Trên Tàu Điện Ngầm (hạ)

Đợi ước chừng khoảng mười phút tàu điện ngầm, rốt cuộc chờ cũng đến, đoán chừng cái mông Dạ Thiên Ưng cũng khiến người khác sờ chắc cũng không sai biệt lắm. Cần phải nhớ, đây là đang chờ xe buýt, cửa ải tiếp theo, còn có hấn chịu đấy.

‘ Chiếm tiện nghi trên tàu điện ngầm ’ cái từ ngữ này, cũng không chỉ miêu tả người đàn ông, ở Nhật Bản không thiếu nữ cũng là bàn tay quấy rối !

Tốt lắm, xe điện ngầm đến, lấy quãng thời gian ngồi trên tàu điện ngầm, căn bản coi như là gặp nhóm thương gia Cao Phong Kỳ rồi, nhất là một quốc gia như Nhật Bản, phần lớn dân tộc Quốc Khánh đều lệ thuộc vào cái công cụ giao thông được làm bằng sắt này.

Theo tàu điện ngầm dừng lại ổn định, ‘ ào ào ’ một lượng lớn người rời khỏi nơi chật chội bên trong xe giống như một cái hộp lớn.

Dĩ nhiên, Ngô Hiểu Dao cũng chen chúc về đằng trước . Ngược lại, Dạ Thiên Ưng coi như là ‘ không khí ’, hấn nhàn nhã tự đắc đôi tay nhét vào trong túi áo đứng ở cách đó không xa, chờ đợi tất cả mọi người trên tàu đi hết hấn mới đi.

Chủ yếu chen lên đi như vậy cũng vô dụng, cũng không còn có chỗ ngồi, lên rồi, cũng không phải là không đứng? Vậy không bằng từ từ chờ đợi tới thoải mái!

Đang lúc này, trong sự chật chội Ngô Hiểu Dao cảm giác giống như người nào ở phía sau sờ cái mông của mình?

Không thể nào. Chẳng lẽ mình cũng gặp bàn tay quấy rối rồi hả ? ? ? Hay là nói. Cái người đang sờ cái mông mình, là Dạ Thiên Ưng đây? ?

Ánh mắt liếc về mắt, Dạ Thiên Ưng đang đứng ở cách đó không xa, tay của hấn dài, đoán chừng cũng sờ không tới cái mông của mình. Vậy sẽ là ai đây?

Ngô Hiểu Dao khẩn trương suy tư trong chốc lát, nhưng rất nhanh dòng người chật chội như vậy chen lấn, sờ cái mông mình chính là cái bàn tay kia không rời khỏi mông cô. 1496762610nlk.

Vậy mà, Dạ Thiên Ưng đang đứng ở cách đó không xa thần sắc thoảng chốc âm trầm xuống.

Hấn rút hai tay ra khỏi túi, bước nhanh về phía trước kéo cánh tay của một người đàn ông trung niên nam nhân ra.

Dùng sức lôi kéo, người đàn ông trung niên liền bị hấn kéo ra khỏi đám người.

“Mày. Mày làm gì thế? ?” Người đàn ông trung niên có chút hoang mang sợ hãi nhìn Dạ Thiên Ưng.

Âm trầm cười , Dạ Thiên Ưng phát ra ngôn ngữ tràn đầy lãnh lẽo: “Chiếm tiện nghi của người phụ nữ của tôi đủ thoải mái chưa? ? ! !”

Vừa nghe hắn nói như vậy, cơ thể người đàn ông trung niên kia thoáng chốc hơi run rẩy: “Mày. Mày ở đây nói gì tao căn bản không hiểu.”

“Không hiểu? !” Hắn vừa âm trầm cười một tiếng, thu hồi nụ cười nguy hiểm trong nháy mắt, vẻ mặt của hắn quả thật để cho người bất lực thở dốc.

Hai mắt chợt lóe sáng, cái bàn tay dùng sức ngắt một cái, dùng sức làm cổ tay người đàn ông trung niên xoay tròn xuống.

Chỉ nghe một tiếng “Rắc rắc”, sắc mặt người đàn ông kia thoáng chốc trắng bệch, đầu đổ mồ hôi lạnh, khoe mắt chảy xuống giọt nước mắt đau đớn.

“Tao muốn kiện mày! ! Tao muốn kiện mày, cố ý tổn thương! !” Người đàn ông trung niên đau đớn chức trách Dạ Thiên Ứng, hắn có thể cảm thấy rõ ràng cánh tay mình đã bị gãy xương.

Dần dần vì mô đám người càng nhiều hơn, Ngô Hiểu Dao lúc này cũng nhìn về phía Dạ Thiên Ứng.

Cô thấy rõ ràng người đàn ông trung niên kia té xuống đất, mà Dạ Thiên Ứng đang đứng ở bên cạnh người đàn ông trung niên đó.

Trái tim căng thẳng, cô bước nhanh vọt vào trong đám người, tò mò hỏi Dạ Thiên Ứng: “Thế nào?”

Về mặt âm trầm Dạ Thiên Ứng từ từ khôi phục, cười dịu dàng một tiếng, hắn mềm nhẹ nói với Ngô Hiểu Dao: “Không có việc gì, đi thôi.” Nói xong, hắn tính toán lôi kéo Ngô Hiểu Dao rời đi.

Ai ngờ, vậy mà người đàn ông trung niên không biết thức thời mà thuận theo nhất quyết không tha nói: “Mày đừng hòng đi, tao hiện tại báo cảnh sát!”

Lông mày cau lại, bước chân Ngô Hiểu Dao đi về phía trước một bước rồi dừng lại, chậm rãi liếc nhìn người đàn ông trung niên đó.

Dạ Thiên Ứng làm cho người đàn ông trung niên đó ngã xuống đất không dậy nổi sao? Tại sao hắn chỉ là chờ tàu điện ngầm cũng có thể làm cho người kia ngã xuống đất không dậy nổi đây? Còn nữa, tại sao hắn làm như vậy cũng không nói xin lỗi đây? dòng điện xẹt qua.

Cô cũng không biết là nguyên nhân gì Dạ Thiên Ứng làm hại người đàn ông trung niên, cũng không biết, hắn là bởi vì cô mới có thể đi tổn thương người đàn ông trung niên kia .

Cô chỉ biết, nếu người đàn ông trung niên kia bị Dạ Thiên Ứng làm cho bị thương, nhất định cần thiết phải nói xin lỗi.

Nhưng, Ngô Hiểu Dao biết tính khí Dạ Thiên Ứng, hắn là sẽ không nói xin lỗi, vậy mình đi tốt hơn.

Cô tràn đầy quan tâm đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên, mỉm cười gật đầu một cái: “Chú, thật xin lỗi, hắn không phải cố ý.”

Dạ Thiên Ứng nghe được Ngô Hiểu Dao nói lời xin lỗi, có chút giận dữ, cũng không đánh nhiều lắm ! ! !

Nếu là bây giờ không phải đang trên con đường lớn hắn thật muốn chém đứt tay người đàn ông trung niên kia!

Hiện tại, cô còn ngu đột xuất chạy tới nói xin lỗi? ! ? Vậy lúc trước mình khi dễ cô ta, cô ta thế nào không ỉnh nói xin lỗi đây?

Ai, thôi, ai kêu cô chính là cô gái đơn thuần, cô gái hiền lành đây? ?

“Cái gì không phải cố ý?? Cô nhìn xem tay tôi? ?” Người đàn ông trung niên nam nói xong cũng hướng Ngô Hiểu Dao đưa cánh tay mập mạp của hắn ra.

Ngô Hiểu Dao nhìn xuống.

Về mặt kia vốn là áy náy liền trở nên vô cùng phẫn nộ, ‘ Chát ’ một tiếng rơi xuống, cô phát tay hung hăng đánh người đàn ông trung niên kia một bạt tai.

Quần chúng vây quanh nhìn thấy trường hợp này toàn bộ đều giật nảy mình, ngay cả Dạ Thiên Ưng cũng ngẩn ra.

Chỉ là chốc lát, vẻ mặt sững sờ lại bị nụ cười tà mị thủ tiêu, hẳn hiện tại rất muốn biết rõ Ngô Hiểu Dao làm như thế nào biết người đàn ông trung niên nam kia chính là tên sắc lang bỉ ổi? !

“Chú này! Mới vừa sờ cái mông của tôi, bây giờ chú báo cảnh sát đi, báo cảnh sát đi! Tay chú bị thương cùng lắm bồi thường tiền cho chú, nhưng là loại người như chú thấp hèn cường hiếp cô gái vị thành niên đã có thể bị bắt đi ngồi tù đó nha!” Ngô Hiểu Dao học luật pháp, cô hiểu biết rõ ràng bên nào tội nặng, bên nào tội nhẹ.

Hèn hạ cường hiếp cô gái vị thành niên so với tội cố ý đả thương người càng nghiêm trọng hơn. Vì vậy, cô cố ý nói lấy chính mình thành trẻ vị thành niên.

Ông chú trung niên kia vừa nghe xong, cực kỳ tức giận chất vấn: “Cô có chứng cứ gì nói ta sờ cô?”

Hai mắt chợt lóe sáng, Ngô Hiểu Dao nhanh chóng duỗi ngón tay ra chỉ chỉ vào ngón tay mập mạp của người đàn ông trung niên: “Trên ngón tay chú mang cái nhẫn lớn này liền nghiêm trọng bán đứng chú! ! ! !”

Lời này cô vừa nói ra, người đàn ông trung niên kia rõ ràng ngây ngẩn cả người.

Cho nên, thái độ Ngô Hiểu Dao đối đãi với ông chú trung niên kia, chuyển từ đồng tình đến tức giận, chủ yếu là bởi vì. Lúc trước có người sờ cái mông cô, cô rõ ràng cảm thấy bàn tay sờ mông mình có đeo một vật cứng, mà bây giờ trên tay người đàn ông trung niên kia có chiếc nhẫn không thể nghi ngờ đó chính là vật cứng vừa rồi. Cho nên, cô mới có thể tức giận như thế cùng Dạ Thiên Ưng đứng ở cùng một trận tuyến, cùng nhau trách cứ cái ‘bàn tay quấy rối’ ghê tởm này.

Thấy vẻ mặt người đàn ông trung niên lộ ra tia hốt hoảng, cô tiếp tục thêm vào một câu: “Là tôi báo cảnh sát vậy hay chú báo cảnh sát? Nói mau! ! Nhưng tôi nói trước nói cho chú biết, tôi hiện tại mới 16 tuổi, cẩn thận cảnh sát bảo chú ở trong ngục giam ngồi chồm hổm tới 1 năm rưỡi đấy! ! ! !”

111. Chương 112: Cùng Đi Làm

Dạ Thiên Ưng trước đó cùng với người đàn ông trung niên kia rõ ràng làm chuyện giống nhau, thậm chí so với kia người đàn ông kia còn ác liệt, tại sao hẳn phải chánh nghĩa lắm liệt trừng phạt người đàn ông kia đây? ?

“Không tệ nha.” Dạ Thiên Ưng mỉm cười nói xong, vươn tay lên khoác bên trên bả vai cô.

Ngô Hiểu Dao thấy vậy, hơi hơi nhú cau mày dùng sức đẩy bàn tay hẳn ra, nhìn về phía hẳn chất vấn: “Có phải hay không cảm giác anh cùng với ông chú kia làm chuyện rất hạ lưu?”

Nghi vấn này của cô rơi ra, khóe miệng Dạ Thiên Ưng đột nhiên nâng lên cười tà mị, cơ thể hơi ghé vào bên tai cô: “Hành động của hẳn đối với em cũng rất hạ lưu, hành động của tôi đối với em cũng không gọi là hạ lưu.”

.

.

Lời này rơi ra, cả người Ngô Hiểu Dao giống như là bị điểm huyết đạo sững sờ đứng tại chỗ.

Dạ Thiên Ưng phản ứng cũng có chút quá nhanh chứ? ? ? Cho nên không có bị mình lượn quanh vào đây? Cô nhất thời cảm thấy rất không chịu thua, nhỏ giọng lầm bầm: “Rõ ràng đều là giống nhau nha!”

“Em nói cái gì? !” Đột nhiên, một bên sắc mặt Dạ Thiên Ưng trông rất là khó coi, càng trở nên càng u ám, tức giận đứng chất vấn trước người Ngô Hiểu Dao.

Lông mày cau lại, cô nhanh chóng nghiêng đầu, lớn tiếng chất vấn: “Anh là người điếc à? ?”

Sao đoán được, cái khuôn mặt u ám kia càng đông lại thêm, neho nhẹ cặp mắt, khớp xương hần phát ra tiếng vang ‘Rắc rắc, rắc rắc’: “Có tin hay không tôi ở trên đường lớn liền xé quần áo của em? ? ?”

.....

.....

Bị vẻ mặt nghiêm túc của Dạ Thiên Ưng dọa giật mình, cô vốn là có vẻ mặt tức giận lập tức bị khủng hoảng. Giữ yên lặng cúi đầu.

Cái người đại bại hoại luôn là mạnh như thế, hiện nay còn quá đáng hơn đang trên đường lớn xé y phục của cô, cô cũng không dám cùng hần đối đầu.

Ngộ nhớ hần thật sự phát điên khủng, ở trên đường lớn xé nát quần áo của cô, cô cũng không còn mặt mũi đi gặp người à? ? ?

Ngô Hiểu Dao bị dọa đến cúi thấp đầu, căn bản không phát hiện bộ dạng lúc này của Dạ Thiên Ưng.

Vốn là vẻ mặt tức giận liền bị nụ cười xấu xa thủ tiêu, mạnh mẽ chờ vui vẻ, áp chế bộ dạng muốn trêu đùa giỡn cô lại.

Cũng không động não suy nghĩ một chút, hần làm sao có thể chọc cô ở trên đường lớn xé quần áo cô chứ? Muốn xé cũng phải là về nhà xé chỉ là không đúng ? Đứa trẻ a! Chính là không nhìn được muốn hù dọa, hù dọa một chút cô liền tưởng thật!

“Khụ.” Cổ họng kéo lên, hần nghiêm túc mà tràn đầy uy nghiêm hỏi: “Tôi cùng với người đàn ông hạ lưu kia là cùng một dạng sao?”

Căn bản là giống nhau! Thậm chí so với người đàn ông kia còn quá đáng hơn, nhưng. Nhưng.

Là sao cô dám nói à? Dạ Thiên Ưng là người như thế nào thật ra bất kì cái gì đều có thể làm được, cô cũng không dám chọc giận hần, chỉ đành phải sợ hãi lắc đầu.

“Ừ.” Thấy vậy, Dạ Thiên Ưng hài lòng gật đầu một cái, đôi tay đút vào trong túi áo, ra lệnh nói: “Em về sau không nên đi làm bằng tàu điện ngầm.”

“Tại sao?” Nhanh chóng ngẩng đầu lên, gương mặt Ngô Hiểu Dao nghi ngờ. Tàu điện ngầm là phương tiện giao thông duy nhất! Tại sao Dạ Thiên Ưng lại nói mình không nên đi làm bằng tàu điện ngầm?

Nhưng, cô nâng mí mắt lên thấy vẻ mặt Dạ Thiên Ưng không cho phép mình nói không thể thật là ‘hù dọa người’, thì lập tức tâm không cam tình không nguyện cúi đầu, ngoan ngoãn gật đầu một cái: “Vâng.”

Chết bại hoại, đồ khốn nạn, làm cái gì đều muốn quản lý mình? Hần cũng không phải là gì của mình, ngay cả công cụ giao thông để mình đi làm, cũng làm phiền hần sao? ?

Hừ, mình không đi làm bằng tàu điện ngầm thì mình đi bằng cái gì đây? Chẳng lẽ mỗi ngày hần đến đón mình hay sao?

Chỉ là.

Sau này mình đi làm thế nào Dạ Thiên Ưng cũng không thể biết a, là không đúng ? ! Nghĩ tới đây, Ngô Hiểu Dao nhếch miệng lên một tia cười xấu xa, không khỏi có chút lừa mình dối người rồi.

Về điểm này hành động của cô, chú ý đến có thể thoát khỏi Dạ Thiên Ưng con mắt thần của ‘con sói xám lớn’ này sao? Đáp án, nhất định là không ! Hần liếc mắt nhìn liền hiểu ra cô gái nhỏ này đang suy nghĩ cái gì. Nhưng không có vạch trần cô!

Thật đúng là đạo ột thước ma ười trượng, hần Dạ Thiên Ưng. Đã sớm tính toán rất tốt sau này làm như thế nào có thể ‘hành hạ’ cái người nho nhỏ Ngô Hiểu Dao kia rồi !

Đưa tay ra bên đường chặn một chiếc xe lại, hai người cuối cùng vẫn phải thuê xe đi làm.

Lúc chờ tàu điện ngầm kia người đàn ông kia một lần bị chiếm tiện nghi. Lúc ở trên tàu cô gái kia cũng bị người khác sờ thế là hòa rồi, hai người này đâu còn tâm tư mà chen lấn lên tàu điện ngầm nữa? Chỉ sợ ‘ kẻ trộm trên tàu điện ngầm ’ hai người này có thể ‘ mang thai ’ rồi ! o()o

Chỉ chốc lát sau, hai người liền dừng trước cửa công ty, nhìn qua thời gian đã là hơn 10 giờ rồi, Ngô Hiểu Dao ôm trong lòng nỗi lo lắng lòng thấp thỏm chuẩn bị tiến vào trong công ty cao ốc, nhưng ngược lại Dạ Thiên Ứng cũng đang ở cửa công ty thì bước chân dừng lại.

Thoáng sững sốt một chút, đứng ở cửa chính của công ty, về mặt của cô tò mò quay đầu lại: “Anh, không vào đi làm sao?”

Có lòng tốt hỏi thăm, nhưng không ngờ Dạ Thiên Ứng nhếch lên nụ cười tà, đôi tay dút vào túi, khuôn mặt đẹp trai từ từ hướng cô kẻ sát, mập mờ hỏi: “Em, không bỏ được tôi sao?”

.....

.....

Nếu biết ‘ kết quả ’ là như vậy, mình cũng không nhiều chuyện hỏi!

Chỉ là tốt bụng quan tâm hẳn một chút thôi, kết quả cuối cùng lại bị hắn chọc ghẹo, về sau mình tuyệt đối không quan tâm hắn nữa! Hừ! ! ! 10nlk.

Lông mày hơi cau lại, thân thể Ngô Hiểu Dao lui về phía sau một bước, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Dạ Thiên Ứng đang đứng cách đó không xa, sau đó chính là. “Hừ! ! !” Dừng từ hừ giết chết hắn, đang nhìn nhìn cô, chạy còn nhanh hơn thỏ, vọt thẳng vào bên trong công ty rồi.

Chỉ còn lại một mình đứng cửa chính hiện ra nụ cười mê người Dạ Thiên Ứng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Hừ!” Đột nhiên, phía sau hắn một lần nữa truyền ra một âm thanh khác thường.

Sắc mặt trầm xuống, Dạ Thiên Ứng nhẹ híp mắt lại, liền không hề quay đầu lại bên mặt nghiêm túc hướng công ty bước vào, vừa nói: “Thánh Quân, cậu sao lại thích theo dõi tôi như vậy, về sau tôi tiến cử cho cậu làm vệ sĩ riêng của tôi được không?”

Đúng mỗi lần muốn đùa giỡn hắn một chút, kết quả Lăng Thánh Quân bị đem ra đùa giỡn, gương mặt không cam lòng. 14967626

Ngô Hiểu Dao đi tới phòng làm việc của giám đốc bộ phục vụ, đúng như Dạ Thiên Ứng đã hứa hẹn, giám đốc bộ phục vụ bộ đúng là không có nổi giận đối với cô, ngược lại. Ngược lại đối với cô vô cùng ân cần.

Cô không biết giám đốc Tôn thay đổi thái độ là bởi vì cái gì, chẳng lẽ là bởi vì Dạ Thiên Ứng?

Nhưng mình tiến vào công ty sớm hơn so với hắn một bước a, hơn nữa coi như Dạ Thiên Ứng giúp mình nói lời tốt với giám đốc Tôn, giám đốc Tôn cũng không khách khí đối với mình như vậy chứ?

Cứ có cảm giác. Hôm nay có gì là lạ, rồi lại tìm không ra lý do là gì. Kiểu Dạ Thiên Ứng giúp đỡ.

Bất đắc dĩ, Ngô Hiểu Dao mang theo đầu óc mơ hồ đi tới chỗ làm việc của mình, từ hôm nay mới đón nhận thách thức.

112. Chương 113: Tại Sao Đánh Càn Quấy

“Thánh Quân, vì sao cậu thích theo dõi tôi như vậy, về sau tôi tiến cử cho cậu làm vệ sĩ riêng cho tôi được không?”

Đúng mỗi lần muốn đùa giỡn hấn một chút, kết quả Lăng Thánh Quân bị đem ra đùa giỡn, gương mặt không cam lòng.

Hai người trước sau đi vào bên trong công ty, trước khi đi vào vẻ mặt Dạ Thiên Ứng khi trêu đùa Ngô Hiểu Dao đã thay đổi, với phong thái thành thực, chững chạc phong độ làm mê hoặc hàng ngàn vạn con người bên trong công ty đang tiến vào.

Nói đến, xã hội này người nào không là một con người ‘ hai mặt ’? Ở cùng người này thì bày ra một bộ dạng này, ở cùng người kia ở bày ra một bộ dạng kia.

Hấn đối với người nào sẽ bày ra dáng vẻ nào, có thể nhìn ra được, vị trí của một người nào đó ở trong lòng hấn.

Các cô gái phục vụ của tòa cao ốc, thấy Dạ Thiên Ứng cùng Lăng Thánh Quân tiến vào, quả thật sự mắt như ánh sáng lóe lên.

Mặc dù đã làm việc cùng bọn họ trong hai năm nay, nhưng những người đàn ông đẹp trai, bất kỳ người nào nhìn cũng sẽ không cảm thấy ngán a.

“Chủ tịch Dạ, giám đốc Lăng.”

“Chủ tịch Dạ, Lăng Thánh Quân.”

Mọi người lúc đi ngang qua hai người này một mực cung kính chào hỏi, vậy mà Dạ Thiên Ứng mắt lại nhìn phía trước, trong con mắt không có vật gì khác, lúc này mới có thể thể hiện ra hấn tài giỏi siêu phàm cỡ nào không phải sao?

Đi tới cửa thang máy lầu một, Dạ Thiên Ứng vươn tay kéo cần cà vạt ở cổ: “Thánh Quân, cậu còn đi theo tôi?”

“Ách.” Lăng Thánh Quân dường như đã hiểu được ý tứ của hấn, chân mày rậm kia có một chút dao động hơi hốt, nhưng cũng âm thầm bày ra một dáng vẻ trêu chọc: “Thật đúng là hẹp hòi, vốn định cùng với anh quang minh chính đại đi trêu chọc cô gái ngỗ kia, không ngờ.” Nói oán trách được nửa câu, hấn xoay người đi tới thang máy bình thường dành cho nhân viên ở phía đối diện.

Đứng ở cửa thang máy chuyên dụng cao cấp Dạ Thiên Ứng nhẹ nhàng chớp mắt, dường như từ trên người Lăng Thánh Quân đã mơ hồ nhận ra cái gì đó, chỉ là cố làm mà không rõ.

‘ Ding dong ’ thang máy cao cấp đi xuống lầu một đã tới, cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, thái độ Dạ Thiên Ứng lập tức trở nên tà mị cùng lưu manh.

Vì nguyên nhân gì, cô gái đang ở bên trong thang máy kia không phải ai khác chính là người vừa mới tách ra không quá mấy phút Ngô Hiểu Dao! 14967626

“Thế nào? Không có bị giám đốc mắng chửi?” Vừa tiến vào thang máy, thân thể cao lớn của Dạ Thiên Ứng dựa vào lên cánh tay sắt ở bên trong thang máy, thấy thế nào, thế nào người này trăm phần trăm giống như tên đại lưu manh.

Điều khiển thang máy Ngô Hiểu Dao nhấn lầu 41 cửa thang máy đóng lại, đưa lưng về phía hấn gật đầu một cái.

Thật đáng ghét, vừa mới tách ra 10 phút mà thôi, liền lại gặp mặt, thang máy nhiều như vậy, hấn làm gì phải là bên này? ?

Ngô Hiểu Dao a, Ngô Hiểu Dao, cô gái ngỗ này không biết, thang máy nơi mà cô đang đi đang là thang máy đặc biệt của Dạ Thiên Ứng, tại sao hấn phải ngồi khác thang máy? Nằm mơ đi!

Thang máy mau lên tới lầu 41 đi, nhanh lên đi đi!

Trong lòng im lặng cầu khẩn, hi vọng vui vẻ cùng Dạ Thiên Ứng tách ra, hiện nay hai người đang lâm vào căng thẳng, Ngô Hiểu Dao không dám nói lời nào, chủ yếu sợ mình vừa mở miệng ra sẽ bị hấn trêu đùa!

Thang máy đáng chết, đã tới một thế kỷ mà vẫn còn chưa tới lầu 41 đây?

Đúng lúc cô oán trách, cũng không có chú ý tới, sau lưng Dạ Thiên Ứng đang từ từ, từ từ đến gần cô, cuối cùng, đôi tay chống đỡ ở trên bức tường thang máy, đem lấy cô vây chặt chẽ ở trong góc chết. “Bây giờ em nên làm cái gì với tôi đây?”

Thân thể run lên, không ngờ sau lưng dính sát với lồng ngực to lớn của hắn như thế, giống như tim đập của hắn thanh cùng với cô tiếng tim đập sắp hòa làm một thể. Từng trận nóng bỏng hơi thở, cũng hơi lay động cô Ti Ti mái tóc.

Tâm tình rối loạn dần dần thay đổi, xem ra cô lần này lại bị Dạ Thiên Ứng dây dưa.

Cô không dám quay đầu lại, cứ như cũ dựa lưng về phía Dạ Thiên Ứng, hơi khấn trương đáp lại: “Tôi. . . .
. . . Tôi lại không bảo anh giúp tôi, là anh tự nguyện! Hơn nữa nếu không phải là bởi vì anh, tôi đã có thể trẻ?”

Bất kể khi nào cô gái này đều nhanh mồm nhanh miệng như thế, ăn nói khéo léo a, cô ăn cái gì lớn lên đây? Miệng đầy ‘đanh thép nha’! Lăng Quân Thánh sao.

Mặc dù Ngô Hiểu Dao nguy hiểm dù sao Dạ Thiên Ứng cũng có chút không vui, nhưng cảm nhận được thân thể nhỏ bé ở trong ngực này khẽ phát run, hắn không hài lòng với cái gì cũng bị tách ra rồi.

Suy nghĩ giống như cười, liếc nhìn thang máy biểu hiện đã đến gần con số 41. Dạ Thiên Ứng môi từ từ dính vào bên tai cô.

Chỉ một thoáng, Ngô Hiểu Dao rõ ràng cảm thấy tiếng hít thở hơi yếu kia, cùng với bên trong môi hắn tỏa ra nhiệt độ.

Nhắm chặt hai mắt, khấn cầu hắn đừng làm ra cái gì chuyện gì quá phận. Đừng.

Vừa cười một tiếng, Dạ Thiên Ứng hơi hạ xuống eo. Ở bên tai cô. lập tức ‘phù phù’, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Cảm giác cái miệng kia của hắn trâu chọc khí nóng, thổi vào bên trong lỗ tai của mình, cả người Ngô Hiểu Dao khẽ run lên một hồi, một loại cảm giác tê liệt trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Đang lúc này. ‘ding dong’ một tiếng, thang máy cũng tới lầu 41.

“Ha ha ha ha.” Dạ Thiên Ứng bày ra một dáng vẻ ‘thắng lợi trở về’, giống như một ông cụ lớn mới vừa ‘chơi gái điếm’ xong, nghênh ngang cất bước đi ra khỏi bên trong thang máy.

Trong chốc lát sau.

Ngô Hiểu Dao đứng ở bên trong thang máy lúc này mới hoàn hồn, đầu nhanh chóng lộ ra bên ngoài thang máy nhìn bóng lưng Dạ Thiên Ứng, rống lớn một câu: “Cái hạ lưu người này lão sắc lang! ! !”

Chỉ thấy, tiếng rống to này rơi xuống, con người Dạ Thiên Ứng phóng to ra, nhanh chóng nghiêng đầu, nhanh chóng chạy về phía Ngô Hiểu Dao.

Trái tim căng thẳng, bàn tay nhỏ bé của Ngô Hiểu Dao run rẩy ‘lách cách, lách cách’ không ngừng nóng nảy nhấn nút thang máy đi xuống.

Lúc đó nguy hiểm và tai họa đang ở ngay trước mắt, Dạ Thiên Ứng đi tới cửa thang máy trong nháy mắt, cửa thang máy cũng từ từ đóng hạ xuống rồi.

“Phù.” Bên trong thang máy Ngô Hiểu Dao dựa vào thang máy, cả người cũng mềm ra ngồi ở trên mặt đất.

Nhắc tới cô gái nhỏ kia cũng đủ hẹp hòi, hoàn toàn chính là một người không chịu thua thiệt. Tự biết mình đánh không lại Dạ Thiên Ứng, ngoài miệng không chiếm tiện nghi vẫn không được sao?

Mỗi lần đều là như thế, mỗi lần cô đều là ngoài miệng chiếm một chút kiếm mún lời nhỏ như vậy, cuối cùng rơi vào thảm hại kết quả trốn chạy.

Cô hoàn toàn không muốn quá, người đứng ở bờ sông không có đạo lý nào không ướt giày, ngộ nhỡ ngày nào Dạ Thiên Ứng cho cô đè xuống, vẫn không thể cho cô sống sờ sờ mà lột da hắn à? ? ?

Giờ phút này, bị giam ở ngoài thang máy Dạ Thiên Ứng vốn là vẻ mặt tức giận từ từ bị mỉm cười che giấu: “Cái cô gái nhỏ này.” Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, hần nhanh chóng bất đắc dĩ xoay người, hướng tầng 50 ‘bò’ đi. 10nlk.

Không thể không nói, ngày hôm nay cùng Ngô Hiểu Dao chung sống, hần giống như tìm về tuổi thơ chưa bao giờ có hồn nhiên cũng không buồn không lo chuyện cuộc sống.

Loại cảm giác này thật rất thoải mái, rất thoải mái, nhưng.

Thời gian buông lỏng không thể quá nhiều, bởi vì hần nổi tiếng là ‘người một khi tỉnh táo lại, thì có nghĩ là tương lai cũng sẽ hơi hụt đi xuống như vậy ! !

113. Chương 114: Một Cảnh Đắm Máu (1)

Tranh thủ thời gian, Dạ Thiên Ứng không đi tới phòng làm việc của mình, mà sử dụng thang máy đi tới phòng làm việc của Lăng Thánh Quân.

Sau khi hần đi vào trong phòng, mọi người trong phòng giám sát kỹ thuật đều rói rít chào hỏi: “Chủ tịch”
“Chào chủ tịch”

Khẽ gật đầu, đẩy cửa phòng làm việc ra, hần đi thẳng vào phòng giám sát.

Không ngờ được, bây giờ Lăng Thánh Quân cũng ở bên trong phòng máy chủ này, đang nhìn không chớp mắt vào hệ thống giám sát và điều khiển kỹ thuật.

Lúc nhìn thấy Dạ Thiên Ứng đi vào, hần nở một nụ cười xấu xa, dùng giọng điệu của phụ nữ mà nhạo báng Dạ Thiên Ứng: “Cái lão sắc lang dê tiện này.”

Dạ Thiên Ứng đợi hần giả giọng điệu của Ngô Hiểu Dao xong rồi thì, vẻ mặt chợt âm u, từ từ đưa tay vào chiếc túi áo bên cạnh tay.

Móc ra một con dao! !

Nhìn thẳng vào bộ phận quan trọng của Lăng Thánh Quân, giọng nói có phần u ám: “Thánh Quân, nếu như cậu thích học cách nói chuyện của phụ nữ như vậy, dứt khoát, tôi ngay lập tức biến cậu thành phụ nữ được không?”

Trong phút chốc, Lăng Thánh Quân đưa tay che kín bộ phận quan trọng của mình, nở nụ cười khó khăn: “Hắc hắc, anh Thiên Ứng, tôi đảm bảo từ nay về sau nếu như anh không có ở đây tôi sẽ tắt hệ thống giám sát và điều khiển ở thang máy kia đi, ok?”

Nghe được lời nói van xin tha thiết của Lăng Thánh Quân, cất con dao đi, hất tay ý bảo Lăng Thánh Quân rời khỏi chiếc ghế đang ngồi.

Ngang ngược chính là ngang ngược, rõ ràng là Lăng Thánh Quân tới đây để “nhìn trộm” Ngô Hiểu Dao trước mà, bây giờ hần tới đây, thì phải do mình đuổi đi chứ nhỉ. Lăng Thánh Quân sờ sờ miệng mình, bất đắc dĩ đứng lên từ ghế ngồi, động tác này sao giống Ngô Hiểu Dao vậy, không lẽ hai người là anh em thật với nhau?

Ngồi vào vị trí của Lăng Thánh Quân đã ngồi, nhìn chăm chú trên máy theo dõi, nhìn tất cả mọi hành động của Ngô Hiểu Dao bên trong thang máy.

Chỉ có điều, qua màn hình nhìn thấy Ngô Hiểu Dao đang ở trong thang máy không còn ai khác, không ngừng đi tới đi lui, có lúc nhảy bật lên, có lúc gãi khuôn mặt mình, hơn nữa còn bỏ đôi giày cao gót ra rồi nhảy tới nhảy lui.

Cả đoạn trong màn hình giống như một vở hài kịch mà Dạ Thiên Ưng đang xem, cố gắng giữ nụ cười nhạt nhẽo, nhưng lại không nhìn được.

Lăng Thánh Quân nay giờ đứng bên cạnh hắn, lẳng lặng theo dõi bộ dáng của hắn.

Hình ảnh của Dạ Thiên Ưng trong tâm trí của Lăng Thánh Quân, Dạ Thiên Ưng cũng chưa bao giờ vì một người phụ nữ mà nở nụ cười, thậm chí lúc hắn ở cùng với tụi anh em bạn bè đều không biết đến cười là gì.

Nhưng là, Dạ Thiên Ưng lại bị một cô gái có hình dáng như học sinh cấp một chọc cười.

Hiện nay, Lăng Thánh Quân không muốn quan đến chuyện vị trí quan trọng của cô gái trong lòng Dạ Thiên Ưng, cũng sẽ không suy nghĩ cảm giác như thế nào trong lòng mình, hắn chỉ hi vọng. Về sau cô gái này sẽ mang đến sự vui vẻ cho Dạ Thiên Ưng !

Nhưng

Vẫn phải đóng cái vai anh trai như thế này thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi.

Qua một chút thời gian, lúc ban đầu Dạ Thiên Ưng vẫn nở nụ cười nhìn vào hệ thống giám sát kỹ thuật nhưng sau đó về mặt lại trầm xuống.

Lăng Thánh Quân nhíu hàng lông mày lại, vội vàng nhìn lên hệ thống giám sát kỹ thuật bên trên.

Thấy được, một người đàn ông trung niên thân hình mập mạp với mái tóc có chút hơi ngổ bướng vào thang máy, khuôn mặt bị che khuất đang nói chuyện với Ngô Hiểu Dao, về nội dung nói chuyện, không biết được là gì cả.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên kia như lơ lửng trước ngực của Ngô Hiểu Dao.

Thấy tình huống như thế, trong nháy mắt Dạ Thiên Ưng đứng lên, về mặt u ám nói với Lăng Thánh Quân đang ở bên cạnh: “Tôi không phải đã nói là không cho ai khác vào thang máy rồi hay sao? Hắn ta là ai?”

Ánh mắt hết sức nhìn chăm chăm vào tên đàn ông hèn hạ bị ổi bên trong máy giám sát, Lăng Thánh Quân nói sâu xa: “Hình như là làm việc ở bộ phận kinh doanh.”

Quản lý của cô bé kia là một tên háo sắc à? ? ? ? ! !

Không giống nhau chính là không giống nhau, mắt nhìn của Dạ Thiên Ưng biết chắc Tôn quản lý không phải loại người tốt rồi. Bây giờ.

Có nên gọi là “người không chuyên xem náo nhiệt, người trong nghề coi chừng” là đây? (Dạ Thiên Ưng: người muốn tự đâm đầu vào chỗ chết có phải không?)

Ôi, nghĩ đến đêm đó Dạ Thiên Ưng luôn luôn bị bàn tay của mặt trời nhỏ kia tàn sát đến nỗi muốn cưỡng bức, hề có người thành công trước, chỉ sợ còn chưa có giờ tay ra, thì phải thuê hắn đi chém nó!

Cái quản lý Tôn này, hoàn toàn là tìm đến chỗ chết rồi! Dạ Thiên Ưng híp đôi mắt, giữa hai con mắt thoáng hiện lên một tia sát khí: “Một lát, đem tên quản lý kia đến phòng làm việc của tôi! ! !”

Vừa dứt lời, hai tay hắn chọc vào túi áo, vô thang máy dành cho nhân viên bình thường lên tầng 50, quay về phòng Chủ tịch làm việc.

Ban đầu, tầng 50 là phòng họp của ban giám đốc công ty Tác Ni, nhưng Dạ Thiên Ưng cảm thấy đứng từ trên cao nhìn xuống thế giới như thế này rất thích hợp, ngay lập tức đem tầng 50 thành phòng làm việc của hắn.

Cả căn phòng Chủ tịch này đều trong suốt, xuyên qua cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đẹp của Nhật Bản.

Dạ Thiên Ưng đẩy hai cánh cửa lớn của phòng làm việc, ngay phút chốc liền gặp Hàn Tuấn Hi đang ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc. Thoáng nhíu nhíu mày: “Tuấn Hi, đã xảy ra chuyện gì à?”

Hắn quan sát sắc mặt rất cẩn thận, sự thấu rõ mọi chuyện cũng cực kỳ mạnh, hắn có thể thông qua khuôn mặt của người khác mà đoán ra mức độ khẩn cấp của sự việc.

Không đưa ra một câu trả lời. Nhưng nhìn nét mặt của Hàn Tuấn Hi khó ai tìm ra được chút gì đó, chủ yếu hẳn luôn luôn thể hiện khuôn mặt lạnh lùng, không nói lời tùy tiện, không ai có thể hiểu được tâm trạng của hắn vào giờ phút này.

Nhưng thời gian dài biết nhau, coi như Dạ Thiên Ứng cũng tương đối thân thuộc với Hàn Tuấn Hi rồi, biết hẳn không có việc gấp tuyệt đối sẽ không tìm đến mình.

Dạ Thiên Ứng vừa mới ngồi xuống, Hạ Uyển Uyển ở bên ngồi phòng làm việc lập tức bưng vào một ly Latte, đưa cho hắn.

Hiện nay, Hạ Uyển Uyển là thư ký bộ phận kinh doanh, cũng là thư ký riêng của Dạ Thiên Ứng, phụ trách quản lý vị trí Chủ tịch, cũng phải kiêm làm thư ký riêng của Chủ tịch.

Hạ Uyển Uyển đặt tách cà phê xuống nhưng không vội đi ra ngoài, mà đứng ở bên cạnh Dạ Thiên Ứng.

Rồi, Hàn Tuấn Hi đang ngồi trên ghế sofa hai mắt chợt lóe lên, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía Dạ Thiên Ứng: “Thiên Ứng, mấy tổ chức Sơn Khẩu bên Nhật Bản này giống như đối với địa bàn Trung Quốc của anh rất thích, hơn nữa bọn họ chủ động đưa ra điều kiện muốn hợp tác với anh, nhập cổ phần với công ty chúng ta!”

“Hừ?” Vừa mới nghe xong, Dạ Thiên Ứng khinh thường hừ một tiếng, vẻ mặt chỉ thoáng qua một nét thâm trầm: “Có ý định phân chia chén canh ư?” ánh mắt khẽ híp lại, khoát tay áo.

Hạ Uyển Uyển sau lưng hắn khẽ cúi người xuống, ép sát vào lỗ tai bên cạnh. Nhỏ giọng nói mấy câu, Dạ Thiên Ứng chậm rãi đứng lên.

=====

114. Chương 115: Một Cảnh Đẫm Máu (2)

“Hừ?” Vừa mới nghe xong, Dạ Thiên Ứng khinh thường hừ một tiếng, vẻ mặt chỉ thoáng qua một nét thâm trầm: “Có ý định phân chia chén canh hả?” ánh mắt khẽ híp lại, khoát tay áo.

Hạ Uyển Uyển sau lưng hắn khẽ cúi người xuống, ép sát vào lỗ tai bên cạnh.

Hai người nhỏ giọng nói mấy câu với nhau, sau đó Dạ Thiên Ứng chậm rãi đứng lên.

Chỉ mất chút thời gian, Hạ Uyển Uyển từ trên giá sách bên kia lấy ra nguyên một bộ đánh golf rồi trải trên mặt đất, sắp xếp hết mọi thứ rồi, rồi cô đem cây gậy đánh golf đưa cho Dạ Thiên Ứng.

Cũng không gấp gáp trả lời về vấn đề giải quyết tổ chức Sơn Khẩu cho Hàn Tuấn Hi, kết quả là hắn chỉ cầm lấy cây gậy đánh golf do Hạ Uyển Uyển đưa tới rồi đánh vài lượt đầy hứng thú.

Người ngoài xem vào, có lẽ cũng chẳng biết hắn đang làm gì, vừa vặn chỉ có cấp dưới là rất hiểu ý và trung thành với hắn, Hạ Uyển Uyển hiểu rõ, Hàn Tuấn Hi cũng thế, bọn họ cũng biết ý muốn của hắn là như thế nào.

Từ trước đến nay Dạ Thiên không phải là một người đàn ông cầu thả, chớ nhìn bên ngoài của hắn toàn “quái gở”, nhưng bên trong là một người đàn ông vô cùng tinh táo, hắn không bao giờ ký kết hợp đồng một cách vội vàng, mỗi lần như thế đều phải suy nghĩ cẩn thận.

Sau khi cân nhắc xong, bất kỳ một mệnh lệnh nào do hắn chỉ thị xuống dưới, đều chắc chắn là mười phần chín phần, thắng ngay trận mở đầu! Hắn giống như một người đàn ông nắm chắc mười phần tự tin lẫn sự thận trọng vậy!

Sau mấy phút yên lặng.

Dạ Thiên ứng mở cửa phòng làm việc chính ra.

Nhóm người của Dạ Thiên ứng gồm hai anh em Lăng Thánh Long, Lăng Thánh Quân đang đi vào trong, mà phía sau bọn họ còn có hai người đàn ông mặt tây trang với quản lý bộ phận kinh doanh của Ngô Hiểu Dao, quản lý Tôn.

Sau khi giám đốc Tôn tiến vào phòng làm việc của chủ tịch, thấy trước mặt mình

Mấy “Đế Vương” “Vương hậu” trong nhóm Dạ Thiên Ứng cũng đều tụ tập tại một nơi, mọi người đều là trai đẹp, gái đẹp, bỗng chốc làm đôi mắt người ta được thỏa mãn vô cùng.

Chỉ một thoáng, hần cảm giác hai mắt mình phải choáng váng. (chú sói: nếu như tiếp tục làm các tình tiết này thì bạn đọc sẽ mê tít thôi, sau khi tưởng tượng những hình ảnh tốt đẹp thì hạ màn chắc không sao nhỉ. b mờ hôi)

Sự yếu ớt thoáng qua hai mắt, hần vội vàng nhìn về phía Dạ Thiên Ứng đang gõ cây golf, cúi đầu khom lưng mà chào hỏi: “Chủ tịch”. Ánh mắt dời sang bên ghế sofa: “Hàn đại biểu”

Quản lý Tôn này giờ có chút buồn bực. Hừ một tiếng thấp.

Chủ tịch Dạ Thiên Ứng, CEO Hàn Tuấn Hi, Tổng giám đốc Lăng Thánh Long, Giám đốc Lăng Thánh Quân, cùng với phó Tổng giám đốc Hạ Uyển Uyển kiêm thư ký trưởng, làm sao toàn bộ tụ tập một chỗ thế này chứ? ? ?

Hai người họ Lăng vừa vào trong phòng liền bỏ lơ tên quản lý Tôn, rồi cùng ngồi với Hàn Tuấn Hi trên ghế sofa.

Quản lý Tôn chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ, chờ Dạ Thiên Ứng đánh golf xong rồi mở miệng nói chuyện, lúc con mắt dâm dề của hần rãnh rỗi vô ý lướt trên người Hạ Uyển Uyển, đánh giá.

Cô ta là người đẹp nhất trong tất cả phụ nữ ở công ty này, là đối tượng của tất cả đàn ông, vóc dáng của Hạ Uyển Uyển so với diễn viên Đài Loan Lâm Chí Linh còn “bức” hơn.

Cặp đùi thon dài, trắng như tuyết, chiều cao 1m7 đã là hấp dẫn rồi, bộ dáng rất tao nhã, tính cách lại lạnh lùng như núi băng, đập vào mắt Quản lý Tôn giống như ở nơi chính giữa đề tiện của người đàn ông vậy, cô ấy so với nữ thần cũng còn hơn, hần thêm thường đến nỗi niếng miếng rơi xuống.

Vì không nhớ đang ở chỗ nào nên tạo ra tình thế mất mặt, quản lý Tôn “ực” một tiếng, nuốt ngụm nước miếng, như giải “khát”. “ai nha, người phụ nữ như vậy nếu ngủ với mình một lần, cho dù chết cũng đáng giá.” (chú sói: đừng nóng vội, người lập tức sẽ chết rồi.)

Đang lúc Quản lý Tôn nổi lên ý nghĩ đen tối, Dạ Thiên Ứng đang đánh golf trực tiếp đả kích hần: “Nhìn đủ chưa?” Dứt lời, hần ngưng di chuyển cây golf, đem cây golf chống đất, đôi tay đặt ở trên đầu câu golf nhìn về phía Tôn quản lý cách đó không xa.

Cùng lúc đó, 3 người ngồi trên ghế sofa, cùng Hạ Uyển Uyển toàn bộ nhìn về phía Quản lý Tôn.

Trong lòng căng thẳng, Quản lý Tôn bị mọi người trong phòng nhìn một cách chăm chú thế này, trên trán không tránh khỏi xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh:”Dạ. Dạ chủ tịch, lời người vừa rồi. Là có ý gì?”

Lời nói run rẩy của Tôn quản lý vừa thoát ra, Dạ Thiên Ứng cười càng thêm vài phần quỷ dị: “A.”

Hừ lạnh một tiếng, hần nhẹ nhàng phát tay, chỉ thấy, hai người đàn ông phía sau Tôn quản lý liền đem ông ta nằm trên mặt đất, khiến cho cái đầu hần nhô lên như chỗ để quả bóng đánh golf, cái mông có chút nhếch lên, bộ dạng vừa nhếch nhác vừa buồn cười.

Chuyện gì thế này, cảnh tượng gì đây, Tôn quản lý trợn tròn mắt, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không được, ngơ ngác nhìn Dạ Thiên Ứng cách đó không xa.

“Há mồm ra” Dạ Thiên Ứng nói ra lời như thế, duy trì vẻ mặt cười tà.

Nụ cười của hần ghê rợn, Tôn quản có cảm giác như sấm rền bên tai, trái tim trở nên càng khủng hoảng mà tăng nhịp đập: “Dạ. Dạ chủ tịch, ngài đây là.”

Chỉ một thoáng, sắc mặt của Dạ Thiên Ứng giống như gió mây mà thay đổi, vô cùng âm trầm.

Giơ tay lên cao, hần dùng sức phát mạnh cây gậy đánh golf trong tay xuống.

“Bịch” một tiếng, cây golf rơi xuống, Quản lý Tôn “Á.” Khổ sở gào khóc một lời, mấy chiếc răng ở cửa miệng cũng bay mất, máu theo khóe miệng hắt chảy đầy ra một vũng.

“Tôi cho ông biết.” Dùng cây gậy chơi golf chỉ vào người Quản lý Tôn đang nằm trên mặt đất, hắt lạnh lùng nói: “Tao không thích nhắc lại.”

Quản lý Tôn nghe xong, không có chút gì do dự, bị làm cho sợ hãi đến nỗi vội vàng mở miệng ra, giống như là cầu mong cho cây gậy đánh golf tự chuyển động hoặc có thể hiểu. Đây chính là kết quả mà Dạ Thiên Ứng muốn!

Giơ lên cao tay, dùng sức đánh cây gậy, mạnh mẽ đánh vào con mắt trên mặt Tôn quản lý.

Thoáng chốc một âm thanh “A —” vang vọng, con mắt của quản lý Tôn nhuộm đầy máu, cả mặt đầu đến trắng bệch, trắng bệch .

“Ai nha!” Dạ Thiên Ứng giả vờ ngây ngốc giơ tay bịt miệng, ngữ điệu tràn đầy sự đùa giỡn: “Đánh trật đấy.” Dứt lời, hắt thu hồi về mặt vui đùa, lông mày cau lại, một lần nữa nâng tay lên cao, lần này lại đánh trúng vào sống mũi củ Tôn quản lý.

Ban đầu là sự yên tĩnh làm việc trong phòng của Chủ tịch, lại giống như một cái lò mổ giá súc, ngập tràn mùi máu tươi cùng tiếng kêu gào.

Con mắt, sống mũi, miệng của Quản lý Tôn toàn bộ đều có máu chảy xuôi xuống dưới, con mắt nhìn thấy tình cảnh thảm hại này, hắt sợ đến rơi nước mắt, muốn cầu xin tha thứ nhưng không còn hơi sức để nói nên lời.

Nhấn nạt sự đau nhức trên mặt, hắt dùng ánh mắt vô tội khuôn mặt âm trầm của Dạ Thiên Ứng, không biết mình làm gì sai, chẳng lẽ.

Cũng bởi mình dùng ánh mắt lẳng lơ nhìn vào Phó tổng giám đốc sao?

Nghĩ tới đây, cơ thể Tôn quản lý không ngừng run rẩy một cách mãnh liệt, vội vàng nói lời xin lỗi với hắt: “Dạ. Dạ chủ tịch, tôi không phải cố ý nhìn trộm Phó tổng giám đốc, van ngài tha cho tôi đi, tha cho tôi đi.”

Nhất thời, Dạ Thiên Ứng nghe lời này xong, vả mặt âm trầm chuyển sang tức giận cực độ!

Bước nhanh tới trước mặt Tôn quản lý, hắt giơ tay lên không ngừng đánh vào đầu Tôn quản lý: “Con mẹ nó, bảo ông ngoan ngoãn há mồm, ông nói lời thối đó làm gì hả ! ! ! ! ! ? ? ?”

115. Chương 116: Một Cảnh Đắm Máu (3)

Nhất thời, Dạ Thiên Ứng nghe lời này xong, vả mặt âm trầm chuyển sang tức giận cực độ!

Bước nhanh tới trước mặt Quản lý Tôn, hắt giơ tay lên không ngừng đánh vào đầu Tôn quản lý: “Con mẹ nó, bảo ông ngoan ngoãn há mồm, ông nói mấy lời thối đó làm gì hả ! ! ! ! ! ? ? ?”

Vốn là thấy trên đầu của Quản lý Tôn có nhiều máu rồi, bây giờ bị Dạ Thiên Ứng đánh như thế này, trước tiên đừng nói đến khuôn mặt kinh tởm của hắt, chỉ thấy ông quần của Dạ Thiên Ứng bị những vết máu văng lên bám dính trên đó, nhưng cảnh này chắc còn kéo dài.

Ai!

“pắc” một tiếng, Dạ Thiên Ứng vùn tay giơ chiếc gậy đánh golf, một người trong cấp dưới đang dè Quản lý Tôn, vàng chạy tới lau vết máu dưới ống quần của Dạ Thiên Ứng.

“A.” Đôi tay vòng trước ngực, nhìn Quản lý Tôn đang thoi thóp nằm, thái độ của hắt chuyển sang âm trầm chỉ trong một thoáng: “Người phụ nữ của tôi có bộ ngực đẹp chứ?”

“Người phụ nữ của tôi có bộ ngực đẹp chứ?” những lời hắt vừa nói ra, những người ngồi trước mặt đây không có phản ứng nào, chỉ có mình Lăng Thánh Quân mỉm cười.

Quản lý Tôn đang nằm ở dưới đất lúc này mới chợt hiểu ra vấn đề.

Còn nhớ lúc này, lúc ở trong thang máy hẳn có nhìn trộm ngực của Ngô Hiểu Dao! Không sao bỗng nhiên bị đánh như thế này.

Mới biết được, thì ra Ngô Hiểu Dao mới tới đây là là tình nhân bí mật của Dạ Thiên Ứng? Chẳng trách hôm nay Hàn Tuấn Hi đích thân bảo mình dừng hỏi nguyên nhân Ngô Hiểu Dao đến muộn. Có thể nói là do máu dê nổi lên không đúng lúc khiến tại họa đến người! !

Nhưng bây giờ Quản lý Tôn hồi hận muộn chết, vì nhìn lên phụ nữa mà bay mạng sống, vậy cũng không thể sửa chữa lại được rồi. “Dạ. Dạ chủ tịch, van cầu ngài, tha thứ cho tôi một lần đi, tha thứ cho tôi đây một lần đi!”

Chân mày thoáng cau, Dạ Thiên ứng cuối đầu suy nghĩ, sau mấy phút Dạ Thiên Ứng hiện bộ mặt đồng cảm với hắn nói: “Được thôi. Vậy tôi liền tha thứ ông được chứ.”

Quản lý Tôn nghe xong, sự khấn trong lòng trở nên nhẹ nhõm. Nhưng Dạ Thiên ứng có thật sự bỏ qua? Mấy anh em chỗ này đều hiểu rõ nhau!

Bình thường nếu làm việc gì hắn cũng không bao giờ thay đổi, cũng như muốn giết người thì sẽ làm đến cùng.

Khẽ mỉm cười, hắn chậm rãi quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Uyển Uyển cách đó không xa: ‘Uyển uyển, cô —— tha thứ hắn chứ hả?’

Hai mắt chợt lóe, khuôn mặt của cô ấy lạnh lùng không có một tia chuyển đổi, hai tay vòng trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo chạy tới chỗ Tôn quản lý đang nằm.

Chậm rãi nâng lên mấy ngón tay thon dài, người còn lại đang giữ Tôn quản lý thấy hiệu, liền lui về phía sau một bước, lúc này Tôn quản lý mới cảm thấy được sự giải thoát.

Nhưng lúc này, Hạ Uyển Uyển đã tới bên cạnh Quản lý Tôn, tay nhỏ bé hơi chút dùng sức lực, nắm lấy đầu Quản lý Tôn đang lộn xộn quay ra trước mặt, khiến cho hắn đối diện với mặt mình.

Ngón tay mảnh khảnh đặt ở trước ngực, một chút xiu dời xuống phía dưới. Cho đến cái nơi giải quyết của Quản lý Tôn.

Tình cảnh này, mọi người trong phòng đều mở to mắt mà theo dõi, giống như đang nhìn một “cảnh đẹp” bình thường vậy, không có cách nào rời tầm mắt.

Thấy cái tay của Hạ Uyển Uyển đang đặt ở bộ phận quan trọng của Quản lý Tôn, cô chậm rãi. Chậm rãi kéo khóa quần của người đàn ông trung niên đó ra.

Quản lý Tôn không biết cô ta muốn là gì, sắc mặt nhất thời trắng bệch, nghĩ đứng dậy phản kháng lại một chút hơi sức không còn, có ý kêu to cứu mạng, lại có thứ gì ngăn ở ngực, không cách nào kêu lên.

Không cần đợi hắn cầu sự giúp đỡ từ người khác, ngón tay đang đeo chiếc nhẫn có hình hoa hồng khẽ chuyển đến bộ phận của hắn, “rẹt”, một con dao nhỏ từ trong nhẫn bắn ra ngoài.

Xuống một giây.

“A ——” một tiếng tiếng kêu thê thảm, rung động cả phòng làm việc của chủ tịch.

Những người đàn ông không khỏi “vèo” một cái, cơ thể không nhịn được có chút run rẩy, sống lưng tỏa ra khí lạnh, duy nhất chỉ có Dạ Thiên Ứng vẫn duy trì bộ dáng kia dựa vào bàn đứng đưa cơ thể phóng khoáng mà cười.

Lúc này đầy quần Tôn quản lý toàn máu, Hạ Uyển Uyển ngồi im lấy áo của hắn lau vết máu còn dính trên con dao trong chiếc nhẫn, mặt không có biểu hiện gì rồi đứng lên.

“Ôi.” Dạ Thiên Ứng thở dài, ngồi thẳng lên, nửa bàn tay khẽ đặt lên người Hạ Uyển Uyển, vẻ mặt tràn đầy sự thỏa mãn: “Tôi cảm thấy lạ, tại sao mỗi lần nhìn thời điểm Uyển Uyển ‘biểu diễn’, đều thoải mái như đang hưởng thụ một buổi tiệc lớn vậy nhỉ? !”

Nhìn Quản lý Tôn đang khổ sở, đối với hắn mà nói, đối với cảnh tượng như thế này không có một chút cảm động!

Đây chính là chỗ đau đớn nhất của người đàn ông, bình thường nghe được một tiếng than khổ sở, sẽ đi cắn thuốc lắc để tạo hưng phấn.

Còn, Hạ Uyển Uyển.

Cô từ trước đến nay đều ít nói, lạnh lùng như sương băng, nhưng mỗi lúc ra tay, so với những tên đàn ông khác đều tàn nhẫn hơn, và lúc giải quyết cũng không nể tình mà cảm động.

Trên đời này Dạ Thiên Ưng đều coi tất cả phụ nữ là phương tiện sưởi ấm, con rối phát tiết, duy nhất chỉ có Hạ Uyển Uyển là ngoại lệ!

(chú sói: tôi nói nhé, chỉ có nhìn bộ ngực của người ta mà mất mạng rồi, các vị “có lang” nhớ lấy, ngàn vạn lần không được phát ra sự háo sắc, rất có thể bởi vì nhất thời. Mà liên lụy một cái mạng a. Mọi người: chú sói ở đây báo ỳnh sao?)

Thu dọn sự việc do Lăng Thánh Long phụ trách “Đưa hấn ra phía sau chân núi, phải nhớ tránh bị người ta phát hiện”, hấn nói xong, hai người cấp dưới liền đem cơ thể Quản lý Tôn bỏ vào chiếc túi nhựa, ra khỏi phòng làm việc của Chủ tịch.

Sau chốc lát, phòng Chủ tịch mới lúc này còn ngập tàn cảnh máu me bây giờ đã khôi phục không khí “hài hòa”.

Dạ Thiên Ưng dựa lưng vào bàn làm việc, hai tay đút vào túi nhìn cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ. . . .

Nhìn cảnh quang như thế này cũng thật tuyệt vời, nhưng vẫn không thích bằng thế giới của Hiếu Dao, lúc nào thì, lúc nào mình mới rãnh rỗi, rồi xem thỏa thích cái thế giới ấy?

Ha ha ha ha ha, tương lai đi, không nói chính xác thời gian về sau là khi nào, mà bây giờ.

Một lát, hai mắt hấn chợt lóe lên, nhìn về mấy người đang ngồi trên ghế sofa, giống như một Quân Vương vậy, lẫn nữa hiện ra rõ ràng, dùng giọng điệu của bậc quyền quý mà ra lệnh: “Ba ngày sau, càng quét hết các thế lực của nhóm Sơn Khẩu Nhật Bản, khiến chúng không còn địa bàn để mà hàng dưới trướng ta ! !”

116. Chương 117: Kỳ Nghỉ Ba Ngày

“Ba ngày sau, bắt đầu chính thức tiêu diệt thế lực của băng nhóm Sơn Khẩu Nhật Bản , khiến cho bọn chúng không còn địa bàn mà hàng dưới trướng của ta! ! !”

Muốn chia chén canh của Dạ Thiên Ưng hấn? Cũng không có cửa a! ! !

A, Dạ Thiên Ưng hấn thật ra thì đã sớm có ý định nuốt Nhật Bản Sơn Khẩu băng nhóm có thế lực kia rồi, chẳng qua khổ nỗi không có cơ để tiêu diệt nó thôi, hiện nay lấy cơ này, hấn hoàn toàn có thể thuận lợi diệt sạch bọn họ! Hơn nữa ngay cả một chút xương thịt cũng không thừa mà nuốt sống! ! !

“Ba ngày này?”

Hàn Tuấn Hi lạnh lẽo hỏi xong, không đợi Dạ Thiên Ưng đáp lời, ngồi ở trên ghế sofa Lăng Thánh Quân liền cười xấu xa nói: “Ba ngày này Thiên Ưng liền tha hồ mà tán gái thôi!”

Lông mày cau lại, không đợi Dạ Thiên Ưng nổi giận, thân là anh trai Lăng Thánh Long liền hung hăng cho em trai một cái liếc mắt: “Thánh Quân, cẩn thận Thiên Ưng cắt đầu cắt lưỡi của ngươi! ! !” 14967626

Hấn đây là muốn cảnh cáo em trai của mình, cho dù có hiểu biết rõ ‘ quân địch ’ nghĩ cái gì, cũng không thể nói. Không thể nói. Tam quạ ba vận.

Ai ngờ, hôm nay thái độ của Dạ Thiên Ưng có chút khác thường, sau khi nghe lời nói Lăng Thánh Quân, không hề có tức giận, bộ mặt còn mỉm cười nhìn về phía hấn.

Ôi chao, không bằng hấn trực tiếp nổi giận là tốt lắm rồi, Lăng Thánh Quân cảm giác toàn thân mình mồ hôi đã tiết ra.

“Thánh Quân a.” Lời nói Dạ Thiên Ưng không nhanh không chậm kêu tên Lăng Thánh Quân.

Hắn thoáng sững sờ, hốt hoảng đáp một tiếng: ” Anh Thiên Ưng, ngài có gì phân phó?”

“Ha ha, cũng không có gì.” Thật đúng là không phận sự mà lấy lòng, không phải là áp sát rồi tiêu diệt kẻ trộm chứ, giờ phút này Dạ Thiên Ưng ‘ dịu dàng ’ tuyệt đối có nguyên nhân.

Trong lúc đó, hắn chậm rãi đi tới trước mặt Lăng Thánh Quân, còn phải nói dáng vẻ rất hòa nhã dễ gần.

Đây chính là lần đầu gặp, hắn bày ra bộ dạng anh cả đối đãi với Lăng Thánh Quân a.” Quản lý bộ phận phục vụ vị trí này giao cho cậu, như thế nào?”

Vừa cười một tiếng, con người thâm thúy của Dạ Thiên Ưng chuyển một cái: “Còn cậu, liên kê tên tiểu tử kia ở nơi này ba ngày, mỗi sáng sớm lên cao 9 giờ, buổi tối rút xuống 10 giờ, nhưng là buổi trưa không thể cho cô có thời gian ăn cơm, không được kê cô ngủ ở công ty, hơn nữa bên trong thang máy phải để cái bàn nhỏ, thuận tiện đem hệ thống theo dõi cũng tắt, biết không?”

Nghe Dạ Thiên Ưng liên tục yêu cầu, trong nháy mắt Lăng Thánh Quân liền đã hiểu ra ý tứ trong đó!

Điều của hắn sai khiến kia chính là ‘ Thất Thương quyền ’ a! Một vòng lộn một vòng .

Đầu tiên, ‘ buổi tối hạ xuống 10 giờ ’, hiển nhiên là xe điện ngầm a, người tình linh tinh ... Sẽ không có, Dạ Thiên Ưng lúc này, mà có thể lại lấy lòng quá mức? !

Tiếp theo đây, ‘ không cho cô ăn không thể nào ’, cô nếu không có thời gian ăn cơm nhất định sẽ đói a, cô vừa đói rồi, con ‘ mèo con ’ sẽ cho người đưa cơm tới, cô còn không phải cảm động khóc nức nở hay sao? Đương nhiên rồi, cái bàn nhỏ kia cũng là dùng cho việc ăn cơm rồi.

Về phần cuối cùng, ‘ tắt máy theo dõi ’, đương nhiên là dễ dàng làm chuyện xấu đúng á ! ! o(n_n)o ha ha

~Lăng Thánh Quân ánh mắt ‘ chảy giọt ’ chuyển một cái, lộ ra một ánh sáng mặt trời y hệt mỉm cười, đưa tay ra đánh dấu ok, trêu nói: “Trong thang máy còn muốn giở trò sao?”

“Uể Uể, đem cái nơi giả quyết kia của Thánh Quân cũng cắt cho tôi! ! !” Dạ Thiên Ưng bộ dạng không có một chút nói giỡn, vừa nghiêm túc lại nghiêm túc.

Hạ Uể Uể nghe xong gật đầu một cái, trực tiếp hướng Lăng Thánh Quân liền đi đi.

Trái tim căng thẳng, hắn nhanh chóng che kín vật riêng của mình sợ sệt, hốt hoảng đứng ở trên ghế sa lon ẩn núp ở sau lưng Lăng Thánh Long, cầu khẩn nói: “Chị Uể Uể, bỏ qua cho em đi.”

“Ha ha ha ha ha.”

Chỉ nghe, bên trong phòng làm việc Chủ tịch Dạ Thiên Ưng, truyền đến một hồi tiếng cười khoan khoái.

“Này, các người có nghe nói không, quản lý Tôn giống như bị đuổi việc nha.”

“Thật sao? Hắn làm không phải thật tốt sao? ? ?”

“Tôi cũng không biết a, nghe nói phòng nhân sự lại cử tới một vị quản lý mới, cũng không biết là người nào.”

“Ai, nếu là quản lý Tôn thật bị đuổi việc rồi, Trương Mẫn sẽ không có chỗ dựa rồi.”

“A, cô đáng đời, tôi đã nói rồi, sớm muộn cũng có một ngày Trương Mẫn sẽ cười không nổi được, ha ha ha ha!”

Nhân viên bên trong phòng nghỉ ngơi, mấy người phụ nữ ồn ào lộn xộn nói nhao nhao lên, gần đến giờ nghỉ ngơi, giờ tan việc a, phụ nữ liền vui vẻ ồn ào một phen, thật giống như không ồn ào thì không thoải mái. Nhưng cũng thường thường chính là như vậy, càng gây ra tranh chấp chuyện thị phi!

Đứng ở trong góc nhỏ nghỉ ngơi Trương Mẫn nghe được đám bà tám ồn ào một tiếng, lửa giận trong lòng ‘ ùng, ùng, ùng ’ trực tiếp dâng lên.

Hừ, vốn định là chờ Ngô Hiểu Dao bị đuổi việc , nhưng bây giờ tốt hơn, mình trước tiên rơi vào kết quả không có chỗ dựa!

Tại sao quản lý Tôn lại bị đuổi việc, người phụ nữ kia không phải đi tố cáo với Chủ tịch sao, tại sao cô không có sao? Chẳng lẽ.

Nghĩ tới đây, Trương Mẫn nhất thời tức giận đến không mức muốn bùng nổ, một lòng cho là, Ngô Hiểu Dao nhất định là đã sử dụng âm mưu quỷ kế gì, bắt đầu muốn đối phó mình!

Lòng dạ nhỏ mọn, tính hiềm nghi lớn con người thường chính là như vậy, rõ ràng người ta đối với mình không có làm cái gì, mình lại cứ hết lần này đến lần khác cho là người khác đều muốn hại mình.

Trương Mẫn này thật ra thì vốn không phải là người Nhật Bản, ở công ty Sony này phần lớn thuê người Trung Quốc, dù sao đều là người cùng quốc tịch thì càng đoàn kết không phải sao.

Vậy mà quản lý Tôn lại là người đàn ông tương đối có năng lực, mặc dù diện mạo không ra hình dáng gì, lương tháng đủ để nuôi người tình rồi, mà Trương Mẫn chính là người tình được hắn bao nuôi, cô vẫn mong muốn quản lý Tôn có thể làm inh cái quốc tịch ở Nhật Bản, nhưng lại vẫn không chút tin tức, hiện nay, đừng nói làm quốc tịch rồi, chỉ sợ liền gọi hắn nuôi cũng không có cơ hội rồi !

Trương Mẫn tức giận cầm phần hướng thang máy tầng cao đi lên, vươn tay nhấn nút thang máy, từ từ chờ đợi thang máy hạ xuống bên trong Ngô Hiểu Dao xuất hiện! ! ! !

117. Chương 118: Bị Cô Lập Từ Bốn Phía

Trương Mẫn tức giận cầm phần hướng cao tầng thang máy đi lên, vươn tay nhấn nút thang máy, từ từ chờ đợi hạ xuống bên trong thang máy Ngô Hiểu Dao xuất hiện! ! ! !

‘ Ding dong ’ một tiếng, thang máy như dự đoán dừng lại, Trương Mẫn đứng ở trước cửa thang máy trước nắm chắc hai quả dấm, cau lông mày lại, lúc thang máy mở ra, ‘ vèo ’ một tiếng liền tiến vào.

“Chị Trương, có chuyện gì mà gấp như vậy?” Ngô Hiểu Dao tò mò nhìn Trương Mẫn.

Thoáng chốc cô ‘ ầm ’, cửa thang máy đóng lại.

Trong lúc đợi cửa thang máy đóng lại, Trương Mẫn không thể tiếp tục kiềm chế cơn giận ở ngực nữa, chửi ầm lên: “Cô còn dám hỏi tôi? ? ! !”

Ngô Hiểu Dao không biết là thế nào, cô đầu óc mơ hồ nhìn xung quanh: “Chị Trương, chị đừng tức giận, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mày im miệng cho tao!” Ánh mắt quét mắt lên con số trên thang máy, lúc thang máy đi tới lầu kia, Trương Mẫn vươn tay, Ngô Hiểu Dao có chút sững sốt nắm chặt cánh tay sắt của thang máy.

“Ai nha.” Ngâm nhẹ một tiếng, Ngô Hiểu Dao nhếch nhác vọt ra khỏi thang máy.

Cần phải nhớ cho kĩ, nơi này là lầu một, cũng là nơi mà nhiều người quan trọng đến rồi đi, hai người phụ nữ này đây đưa sẽ làm cho nhiều người chú ý đến.

Có lẽ, đây chính là kết quả mà Trương Mẫn muốn.

Làm ở chỗ này tiền lương mặc dù không thấp, nhưng mà người phụ nữ này hết ăn lại nằm, nếu không có chỗ dựa là quản lý Tôn thì sẽ có thể ‘ sống ’ tiếp hay không? Ngày thường, mặc dù cô là phục vụ thang máy, người sáng suốt đều biết rõ, người phụ nữ này chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì, mỗi ngày cũng đến trễ về sớm, hoặc là đi làm thì nhất định chui vào phòng làm việc của quản lý Tôn.

Thử hỏi, nhân viên như thế thật có thể là người tốt sao?

Hiện nay, cô cũng có chút khôn ngoan, quản lý Tôn không có ở đây, cô bất cứ giá nào, dù sao sớm muộn gì cũng bị quản lý mới nhậm chức xa thải, vậy không bằng chính mình trước khi ‘ chết ’ kéo người chịu tội thay. 14967626

“Chị Trương, chị đang làm gì vậy a.” Ngô Hiểu Dao muốn né tránh người phụ nữ ác độc đang níu lấy thân thể tay mình, nhưng bộ dáng cô nhỏ nhắn làm sao là đối thủ của Trương Mẫn?

Gặp người có trình độ gần giống với mình, Trương Mẫn ác độc cười một tiếng, nhẹ híp mắt lại, vung lên tay ‘chất’ một cái bạt tai nóng hừng hực rơi trên mặt Ngô Hiểu Dao.

Đang lúc này, Trương Mẫn vẫn không quên trước mặt của mọi người lớn tiếng quát: “Tiện nhân, ai bảo mày đi quyến rũ người! ! Thật là không biết xấu hổ! ! !”

Cô cũng không tệ, từ ngữ trau chuốt đó đó căn bản dùng ỉn mà bây giờ toàn bộ dùng trên người Ngô Hiểu Dao.

Nhất thời, bụm má, mặt tràn đầy uất ức Ngô Hiểu Dao.

Đại sảnh lầu một to như vậy, người đến người đi nhân viên càng ngày càng nhiều, vô số đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai người phụ nữ đang cãi vã này.

“Thang máy đến lầu một tại sao lại bất động đây?” Đến gần buổi trưa, Dạ Thiên Ứng còn tính toán áp dụng âm mưu nhỏ của mình đây, nhưng không ngờ ở lầu 41 chờ đợi thật lâu thang máy cũng không đến. Sừng sốt ngơ ngác thang máy đứng tại lầu một không nhúc nhích.

“Người phụ nữ đáng chết, điên khùng kia chạy đi đâu sao? !” Dạ Thiên Ứng trong cơn giận dữ, phun trào ở đỉnh đầu, nắm chặt hai quả đấm, trực tiếp sử dụng thang cuốn đi xuống lầu một.

Tuy nói lên lầu dễ dàng xuống lầu khó khăn, từ lầu 41 đi xuống cũng không phải chuyện đơn giản, ‘trùng, trùng, trùng’ chạy xuống, hần càng nghĩ càng giận, khuôn mặt đen tối kia giống như ruột bút chì.

Rốt cuộc đạt tới lầu một rồi, Dạ Thiên Ứng nắm chặt hai quả đấm trực tiếp thẳng hướng một lầu cao tầng thang máy.

Chỉ thấy, lầu một cao tầng thang máy vị trí vây quanh vô số người, lông mày cau lại, cái kia trong cơn giận dữ bộ dạng chỉ một thoáng lui đi một nửa.

‘Cậu bé đã xảy ra chuyện? !’ đây là cảm giác đầu tiên của Dạ Thiên Ứng, hần từ từ. Từ từ. Hướng đến phía kia nơi mà Trương Mẫn đang cầm đầu.

Lúc này, mọi người ai cũng không hề phát hiện, Dạ Thiên Ứng đang đến gần.

“Hai người phụ nữ này như thế nào lại tranh cãi! ?”

“Không biết a.”

“Hình như là cô gái phục vụ thang máy kia dụ dỗ cấp trên chứ?”

“Thật là không biết xấu hổ, thỏ còn không ăn cỏ gần hang, tại sao cô ta lại có thể như vậy chứ? ! ?”

“Nói đúng là, vóc người rất thanh thuần, chỉ là đáng tiếc là một người được bao nuôi, thật đúng là. Làm người ta ghê tởm a.”

Thật đúng là việc không liên quan đến mình vắt giò ngồi xem. Mọi người phê bình chuyện của người khác nhưng ngoài miệng cũng không để ý, nói chuyện linh tinh nói phải có nhiều chuyện khó nghe. 10nlk.

Mà Dạ Thiên Ứng đứng ở sau lưng mọi người sắc mặt ‘vèo’ một cái trong nháy mắt nguội xuống.

Mặc kệ bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, hần cũng không cách nào dễ dàng tha thứ ấy người kia cứ như thế nhục mạ Ngô Hiểu Dao.

Nói thật ra, với tính cách của Dạ Thiên Ứng, coi như Ngô Hiểu Dao thật sự dụ dỗ người nào, cũng chỉ cho hần mắng, tuyệt không cho những người khác nhục mạ!

Nắm chặt hai quả đấm gân xanh lộ ra dữ dội, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía cách đó không xa đang bốn bề vây quanh Ngô Hiểu Dao.

Chuyện này, chắc hần người bị hại là người hai mươi mấy tuổi mọi người không thể nào tiếp thu được ánh mắt giễu cợt của mọi người như vậy, huống chi còn là người gần mười tám tuổi Ngô Hiểu Dao? ?

Nghe mọi người phê bình, cùng với khuôn mặt Trương Mẫn đang tươi cười hả hê âm trầm, cả người cô nhất thời cảm thấy choáng váng đầu não căng ra.

Mình rốt cuộc đã làm sai điều gì? ?

Ngày hôm qua chị Trương còn đối với mình hòa nhã dễ gần, thế nào hôm nay liền thay đổi thành bộ dáng này?

Một cô gái đơn thuần hoàn toàn không biết mình sai ở chỗ nào, cô chỉ biết, mình thật khó chịu, thật là khổ sở, ở trường mặc dù cũng gặp qua nhiều người phụ nữ như vậy, nhưng hiện nay là ở công ty, tại sao còn có người như vậy xuất hiện?

Khát vọng bình yên, khát vọng cách xa ‘ giang hồ ’, nhưng người đang ở ‘ giang hồ ’ sao lại có thể cách xa tranh chấp thị phi đây?

Ai có thể đến cứu cứu mình, ai có thể xuất hiện nhanh chóng cứu mình ra khỏi lời đồn đại trong nước sâu lửa bỏng.

Trong lòng không ngừng cầu khẩn, sắc mặt từ từ trở nên trắng bệch, trắng bệch, Ngô Hiểu Dao có chút đau ở ngực, một màn đen đung đưa trước mắt, thân thể từ từ nghiêng về phía sau.

Trong lúc cô ngã xuống, rõ ràng con người giống như thấy được một người đàn ông quen thuộc, thuận theo đó là một cái ôm ấm áp trong ngực, cô liền mất đi cảm giác.

“Chủ Tịch Dạ.”

“Chủ Tịch Dạ.”

Dạ Thiên Ứng kịp lúc xuất hiện, đem Ngô Hiểu Dao ôm chặt ở trong ngực, mọi người thấy vậy trái tim hơi bị căng thẳng, vội vàng chào hỏi hân, càng dọa cho Trương Mẫn sợ đến toàn thân không ngừng run rẩy lên: “Dạ. Chủ Tịch Dạ.”

118. Chương 119: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Chủ Tịch Dạ.”

“Chủ Tịch Dạ.”

Dạ Thiên Ứng kịp lúc xuất hiện, đem Ngô Hiểu Dao ôm chặt ở trong ngực, mọi người thấy vậy trái tim hơi bị căng thẳng, vội vàng chào hỏi hân, càng dọa cho Trương Mẫn sợ đến toàn thân không ngừng run rẩy lên: “Dạ. Chủ Tịch Dạ.”

Cái khuôn mặt đẹp trai kia ngay lúc này giống như cùng Satan, liếc nhìn mọi người, hân từ từ bày ra nụ cười tà: “Quyến rũ người còn không biết xấu hổ?”

“Giải ột kẻ được bao nuôi liền kêu người khác ghê tởm? ?”

Trong miệng hân phun ra từng chữ làm mọi người không rét mà run, nhẹ meo mắt, vừa mang theo nụ cười tà: “Tôi nhớ được trước đây không lâu lúc ra cửa có người coi tôi như Ngưu Lang, xem ra tôi cũng như vậy rất ghê tởm đúng không?”

Có thể xem hân như Ngưu Lang thì tên gốc kia chỉ có thể là Ngô Hiểu Dao, bất quá cho dù là thật thì người thứ hai coi hân là Ngưu Lang xuất hiện, đoán chừng người này hiện nay đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Mọi người nghe nói vậy, vội vàng lắc đầu: “Không. Không.”

“A.” Giẽu cợt hừ một tiếng, hân nhẹ nhàng ngẩng đầu: “Tôi nói cho các người biết một bí mật.” Ánh mắt nguy hiểm ánh mắt nhìn Ngô Hiểu Dao ở trong ngực mình, hân một tay ôm lấy cô đang ngất xỉu: “Tôi đây, mấy ngày nay đang theo đuổi nha đầu này, xem ra tôi cũng vậy thật không muốn mất mặt đúng không hả?”

Dời đi tầm mắt của mọi người, vì vậy đám người này lộ rõ sắc mặt, Dạ Thiên Ứng không tiếc hủy hoại hình tượng của mình, tới nâng Ngô Hiểu Dao lên.

Không thể nghi ngờ, mọi người lần nữa lắc đầu.

Xã hội này cứ như vậy, người có tiền, người khác ăn phân đều nói là ngon ; người không có tiền, ăn thịt người khác cũng cảm thấy thối!

Tường sập mỗi người đều hiểu đạo lý, chê bai Ngô Hiểu Dao lại không thể mất miếng thịt, đương nhiên là trò vui cho quần chúng rồi, ngược lại, đắc tội với tổng giám đốc nhưng sẽ có một cục diện khác rồi.

Trương Mẫn đang đứng ở một bên kia thật sự là bị dọa sợ, cô nhất định muốn làm nhục, làm nhục Ngô Hiểu Dao, lấy cô làm nơi trút giận, cũng không biết, cô ấy lại có Chủ Tịch bảo vệ? ? !

“Các người vừa mới không phải đều nói rất có thể sao? Hiện tại sao lại câm? Hả? ? ! !” Trong nháy mắt, Dạ Thiên Ưng phát ra tiếng gầm thét giận dữ, lông mày cau lại, sắc mặt trầm xuống: “Mấy người cũng rất nhân nhả đúng không? Là muốn giảm tiền lương, hay là suy nghĩ muốn ta ấy người làm thêm giờ, mình nói, có chút rảnh rồi đều ở đây nếu giảm bớt thì các người đều giảm được tai họa! ! !”

“Không, Chủ Tịch Dạ, chúng ta. Chúng ta.” Lời còn chưa nói hết, mọi người nãy lập tức giải tán, biến mất ở ngay tại chỗ.

Dạ Thiên Ưng hai mắt chợt lóe lên, lạnh lùng nói: “Cô! Đứng lại cho tôi!”

Âm thanh này không phải kêu người khác, chính là gọi Trương Mẫn!

Trái tim căng thẳng, cô toàn thân không ngừng run rẩy quay đầu lại: “Dạ. Chủ Tịch Dạ.”

“Đừng sợ.” Miệng nhếch lên mang theo một tia cười tà, hắn ôm Ngô Hiểu Dao chậm rãi đi tới trước mặt Trương Mẫn: “Cô và công ty là ký hợp đồng dài hạn chứ?”

“Phải Đúng vậy.”

“A.” Khẽ gật đầu, hài lòng con người chớp một cái làm mê người: “Vậy thì tốt. Vậy thì tốt.”

Chẳng biết tại sao, hắn tâm tình đột nhiên trở nên yên lặng như vậy, Trương Mẫn bị dọa sợ đến mức không dám thở dốc một cái!

Đột nhiên, nụ cười mê người của Dạ Thiên Ưng từ từ trở nên dữ tợn dữ dần lên: “Trước khi hợp đồng chưa mất đi hiệu lực, người đừng vọng tưởng tới việc từ chức, nếu không người phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng bao nhiêu nên rõ ràng chứ?”

“Như vậy, tương lai mười năm, hai mươi năm, người tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý làm phục vụ trong thang máy đến khi mệt chết luôn đi! ! !” Dứt lời, Dạ Thiên Ưng ôm Ngô Hiểu Dao cũng không quay đầu lại tiến vào thang máy cao tầng.

Chiều này, thật là quá độc ác!

Biết cái gì gọi muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể sao?.

Trương Mẫn hiện nay nghĩ từ chức cũng từ không được chức rồi, coi như, trong công ty này không có mấy người có thể ký hợp đồng dài hạn , cũng bởi vì cô cùng quản lý Tôn kia có mối quan hệ đặc biệt đi bằng cửa sau. 10nlk.

Lúc này chế giễu, cuộc sống tương lai của cô chỉ sợ tầm tối, chỉ cần một ngày cô không chết, thì phải cô ty này nhốt chết.

Bất qua, yên tâm đi, với người như Dạ Thiên Ưng nếu ‘ chơi ’ cô ngắn, thì tự nhiên sẽ đưa cô đến Diêm La Vương thôi!

Ôm cô gái nhỏ trong ngực, khóe mắt cô còn vương hai hàng nước mắt óng ánh trong suốt, Dạ Thiên Ưng thấy, đáy lòng có cảm giác nói không ra lời.

Nâng bàn tay lên, nhẹ nhàng lau sạch giọt nước mắt ở khóe mắt, hắn lạnh lùng cương chịu ma sát khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Không cho phép bất kỳ ai khi dễ cô, ai cũng không rõ có thể, nhìn thấy mới vừa một màn kia, hấn dừng nhắc tới nghỉ ngơi đầu.

Hiện tại với thân phận này, hấn cũng không biết muốn đem cô gái này tới nơi nào tốt. Quan trọng là, hiện nay hấn không muốn cho cô gái này biết mình là Chủ tịch của công ty này.

Vừa đứng, lúc này coi như Dạ Thiên Ứng ‘đau khổ không có chỗ ở’, Lăng Thánh Quân theo căn dặn của hấn vào giữa trưa, ở bên trong thang máy giả bộ cái bàn nhỏ, cái ghế nhỏ.

Này không, hai người bọn họ hình như đang ở trong công ty có không gian riêng của mình, cũng có thể giới an bình của mình.

Ngồi ở trên ghế, cô ngồi ở trong ngực hấn, nhẹ nhàng ôm ấp lấy cô, lắc lắc cô, tựa như đối đãi đứa bé như nuông chiều.

Chỉ trong chớp lát, Ngô Hiểu Dao từ trong hôn mê tỉnh lại, lông mi rậm nhẹ nhàng chớp nháy.

Mình ở nơi nào, rất ấm. Cùng với cảm giác lạnh lẽo lúc trước hoàn toàn thành ngược lại.

Ở đó mọi người chỉ trích phê bình mình, Ngô Hiểu Dao cảm nhận được bi thương cùng vô dụng, đến khi một người phụ nữ hoặc là cô gái nhỏ có loại cảm giác này, thường thường cần một cái ôm trong ngực làm dịu, hiện nay cô được ôm trong ngực thì đã cho cô cảm giác vô cùng an toàn.

“Đã tỉnh rồi hả?”

Âm thanh làm say lòng người rót vào bên tai, trong lòng cô run lên, tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy áo Dạ Thiên Ứng, chậm rãi mở mắt ngái ngủ ra. 14967626

Con người long lanh, trong khoảnh khắc kia đập vào là khuôn mặt tươi cười cưng chiều của hấn, Ngô Hiểu Dao ở cũng không nhận được ‘oa’ lên một tiếng, ở trong lòng hấn khóc rống lên.

Cô gái nhỏ chưa trưởng thành này cần an ủi, cần an ủi, càng thêm cần ấm áp.

Mười tám năm qua cô kiên cường đã sớm vượt ra khỏi gánh nặng của cuộc sống, không người nào có thể trở thành nơi cô dựa vào, cô cũng chưa từng cần bất kỳ ai để dựa vào, cứ như vậy, mỗi ngày đều ngu ngốc cô độc sống qua ngày, chưa từng mang đến cho ai bất cứ phiền phức gì, còn không ngừng dùng sự nhiệt tình của mình chiếu sáng người khác.

Có lẽ, nha đầu ngốc này không biết, cô dùng lòng nhiệt tình của mình làm bao nhiêu người ấm áp, mà này người thứ nhất được cô mang đến ấm áp, chính là Dạ Thiên Ứng.

Vỗ nhẹ nhẹ sống lưng của cô, ôm thật chặt cơ thể đang rét run của cô, từ trước đến nay Dạ Thiên Ứng chưa bao giờ bày ra sự dịu dàng kia, mới gặp mặt đã quan tâm.

Cái cảnh này thoát nhìn là ấm áp cùng sự hòa thuận như vậy, giống như ở giữa người yêu nhau đưa đẩy lẫn nhau sự yêu thương.

119. Chương 120: Bắt Đầu Âm Mưu

Cô bé ngốc này rốt cuộc cũng khóc rồi, làm cho quần áo trên người Dạ Thiên Ứng đều là nước mũi nước mắt, thật khiến người ta lo lắng.

“All this time I was waiting, hoping you would e around.”

Lắc đầu bất đắc dĩ, ngay lúc Dạ Thiên Ứng muốn trêu chọc cô gái nhỏ này, đột nhiên điện thoại di động lại reo lên. Đứa nào ngu ngốc gọi vào giờ này hả

Nhướng mày, hấn vội vàng bắt máy: “Alo?”

Ngô Hiểu Dao đang ngồi trong ngực hấn đầy vẻ lúng túng.

Lúc này khóc, thế nhưng lại quên mất mình đang ở nơi nào, bây giờ tỉnh táo rồi, mới phát hiện ra mình đang ngồi trong ngực hắn.

Làm thế nào đây? Nhanh chóng “nhảy ra ngoài” à? Nhưng bây giờ cô một chút sức lực để cử động cũng không có, đầy vẻ lúng túng không nhúc nhích ngồi trong ngực hắn.

Thời gian giống như là hình ảnh bị dừng vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao ngày càng ửng đỏ, cắn chặt môi, không biết nên làm thế nào cho đúng bây giờ.

Đúng lúc này, Dạ Thiên Ứng nghe điện thoại xong, nhìn vật nhỏ đáng yêu đang ở trong ngực mình: “Cục cưng, bây giờ tôi có chuyện phải làm, em ở trong thang máy này đợi anh...một lát nữa anh sẽ trở lại.”

Vốn lúng túng muốn chết luôn đến nỗi Ngô Hiểu Dao cũng không dám nhìn hắn một cái, “.”, bây giờ hắn còn gọi nàng là “cục cưng”??

Trái tim đang nhảy “thịch, thịch”, thật sự so với xe mô tô còn nhanh hơn gấp trăm lần.

“Ừ.” Nhẹ nhàng gật đầu một cái, cô vẫn cúi thấp đầu như cũ, không dám nhìn hắn một lần.

Thấy vậy, Dạ Thiên Ứng cũng không còn thời gian “trừng phạt” cô cho tốt, từng động tác đặt cô xuống, hắn bước nhanh ra khỏi thang máy.

Lúc gần đi người này còn không quên dặn dò một câu: “Nhớ, đừng chạy ‘lung tung’.”

Trong thang máy, bọn họ giống như là người “nhà” vậy, người chồng còn tự mình dặn dò vợ yêu trước khi đi ra khỏi nhà ‘nhớ, đừng đi ra ngoài vùng trộm’, rốt cuộc là có ý tứ gì đây.

Ngô Hiểu Dao vẫn còn xấu hổ đến nỗi chưa hồi phục lại bình thường, vừa cúi thấp gật đầu nhẹ một cái, Dạ Thiên Ứng lúc này mới an tâm rời đi.

“phù.” Sau khi hắn bỏ đi, cô bé ngốc nhẹ nhàng thở ra một hơi, cái việc vừa này thật sự là khiến người ta đề nén.

Giơ tay lên sờ sờ hai gò má của mình, cả người Ngô Hiểu Dao giống như có một dòng “mật ngọt” chảy vào trong, hận đến nỗi không tìm được một lỗ để chui xuống dưới đó.

Kêu lên một tiếng “Ủa? ? ?”, lúc này Ngô Hiểu Dao mới phát hiện bên trong thang máy hình như có chút thay đổi.

Bàn ghế đầy đủ, cô ngay lập tức ngây ngốc: “Tại sao lại có thể ra như thế này? !”

Ngây người xình xung quanh, đồ đạc này hoàn toàn không biết Dạ Thiên Ứng đang có âm mưu gì đây.

Cô đem lời dặn dò của Dạ Thiên Ứng quăng ra khỏi đầu, cô lao nhanh ra khỏi thang máy, trực tiếp chạy đến phòng làm việc của quản lý, muốn hỏi hết mọi chuyện.

“Quản lý Tôn.” Đẩy ra cửa, cô cũng không nhìn kỹ trong phòng có ai, thẳng thắn lên tiếng: “Tại sao trong thang máy lại lắp đặt bàn ghế hả?”

Vừa mới nói xong câu đó, chỉ thấy, người bên kia từ từ xoay ghế ra trước, người ngồi trên ghế và cô cùng nhau thay đổi ánh mắt.

Nhìn chăm chú, Ngô Hiểu Dao ngẩn người.

Đây không phải là Lăng Thánh Quân ư, chính là trợ thủ riêng của Dạ Thiên Ứng mà? ? Lần trước đưa mình vào chỗ chết trong bộ phận quản lý bảo vệ? ? Hắn làm sao lại xuất hiện ở đây hả? ?

Nhất thời, Ngô Hiểu Dao vô cùng hốt hoảng, vội vàng lui về phía sau hai bước: “Sao. anh lại ở đây?”

“hi, người đẹp.” Khẽ mỉm cười, Lăng Thánh Quân khéo léo giơ tay chào cô: “Tôi bị chủ tịch điều tới đây kiêm luôn chức phục vụ bộ phận quản lý.”

Trong nháy mắt, Ngô Hiểu Dao cảm giác đầu óc mình choáng váng, trước mắt đều là một khoảng tối tăm.

Ý tứ trong lời nói này là gì vậy hả, về sau Lăng Thánh Quân là quản lý của cô rồi hả? Như vậy có nghĩa là về sau đồng bọn của Dạ Thiên Ứng sẽ quản lý cô sao?

Trời ạ! Trong lòng cô điều muốn chết cũng có rồi

“Người đẹp, có phải khi thấy cái người đẹp trai như tôi làm cấp trên của cô cho nên rất hưng phấn đúng không?”

“Hưng phấn cái rắm ấy!” Ngô Hiểu Dao bắt bình mà tức giận lắm bầm trong miệng.

“Ha ha ha.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rồi bông bong của cô, Lăng Thánh Quân không nhịn được phát ra tiếng cười. Mà nói cũng kỳ lạ thật, mấy người đàn ông ở đây giống như nhau đều lấy việc trêu chọc Ngô Hiểu Dao làm niềm vui thường ngày.

“Chuyện cá nhân Bắt đầu từ ngày hôm nay, cô phải làm thêm giờ 3 ngày, từ chiều cho đến 10 giờ tối! Buổi sáng đến 9 giờ! Hơn nữa buổi trưa không có thời gian ăn cơm trưa, biết chưa?”

“Hả?” Đây không phải là cố ý chỉnh mình sao? Ban ngày đến mấy giờ cũng không sao cả, nhưng buổi tối lại tới 10 giờ à? ? Buổi tối đến mười giờ đã không còn ai thì ở trong thang máy làm gì?

Quan trọng nhất là đến 10 giờ thì đã hết xe rồi, thuê xe về nhà thì phải tốn mấy ngàn yên Nhật đấy! Tháng này công ty còn chưa có trả lương, lấy đâu tiền thuê xe mấy ngàn yên hả?

“Tôi cự tuyệt! Anh là đang cố tình chỉnh tôi đấy hả!”

Căn bản là cố ý, chỉ tiếc cố ý ‘chỉnh’ cô đây không phải là do Lăng Thánh Quân làm, mà là con sói xám lớn Dạ Thiên Ưng kia kia!

Lăng Thánh Quân tỏ vẻ oan uổng nhún vai: “Tôi không có cái quyền ra lệnh việc này, là ý của chủ tịch ấy, nếu như cô có bất mãn gì thì đến tìm chủ tịch mà quấy rầy nhé!”

Vừa nghe đến đây, Ngô Hiểu Dao càng tò mò đối với cái người chủ tịch của công ty này .

Hắn ta rốt cuộc là người như thế nào?

Tiền lương của người đứng thang máy và công nhân vệ sinh so với thư ký lại cao hơn, hơn nữa bây giờ trong thang máy còn chen vào bộ bàn?

Yêu cầu cô thang máy phải làm đến 10 giờ tối? ? Có phải là quá kỳ lạ hay không hả? ? ?

Hừ!

Ở trong lòng Ngô Hiểu Dao âm thầm tính toán, hung hăng liếc cho Lăng Thánh Quân một cái rồi nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc.

Lúc cô chuẩn bị bước ra khỏi cửa phòng, Lăng Thánh Quân vẫn không quên thêm vào một câu: “Nhớ, không được ngủ ở công ty! ! !”

.

.

Mẹ ơi, đường lui của Ngô Hiểu Dao con coi như bị chặt đứt rồi! Xem ra cũng chỉ có thể thuê xe về nhà thôi. Nhưng. Sẽ nhận được ít tiền rồi! ! ! ! !Ồ!

~

120. Chương 121: Mắng Chửi Chủ Tịch

Rời phòng làm việc, cô gái này vốn là muốn tìm đồng nghiệp hỏi một chút thông tin, có phải bọn họ cũng về trễ như vậy không, nhưng hình như các đồng nghiệp đều đi nghỉ ngơi hết cả rồi.

Thật là xui xẻo, chẳng lẽ chỉ có một mình cô ở lại làm việc tới 10 giờ đêm sao? !

Trở lại bên trong thang máy, cô bất mãn ngồi lên chiếc ghế được bố trí trong thang máy, từ cái ngày thứ nhất ở công ty thì bắt đầu có nhiều việc xảy ra.

Lúc đầu thang máy này vẫn có người sử dụng, nhưng về sau lại không còn ai nữa? ?

Phương thức tính toán phô trương thế này thật nham hiểm, chuyện rất kỳ quái.

Kỳ lạ nhất chính là, quản lý hiện tại không nói một lời liên thay đổi, chỗ này quá kỳ lạ đấy chứ? ! !

Đột nhiên, một đồng thứ trong đầu Ngô Hiểu Dao vẫn chưa giải thích được, tháng máy đang ngừng bỗng từ từ chuyển động đi lên.

Nhìn con số hiện trên thang máy.

Tầng 41! Chẳng lẽ là Dạ Thiên Ứng? ?

Làm thế nào? Làm thế nào đây? Lúc này gặp chuyện xấu hổ như thế, bây giờ hấn lại xuất hiện, mình nên dùng thái độ gì để gặp mặt hấn đây?

Lòng dạ đang hoảng loạn, trông thấy thang máy chuẩn bị tới tầng 41, Ngô Hiểu Dao vội vàng đứng thẳng người, đợi cửa thang máy mở ra.

‘ting ting’ một tiếng, cửa lớn thang máy mở ra, nhìn ra ngoài, thật sự chính là Dạ Thiên Ứng. (chú sói: nói nhảm, người đến muốn gặp người khác, người khác dám lên sao? ?)

Trái tim Ngô Hiểu Dao, trong phút chốc vừa theo cửa thang máy mở ra, vừa khấn trương đập mạnh.

Cắn chặt môi dưới, cô cố gắng không nhìn vào Dạ Thiên Ứng, đợi anh ta vào thang máy, cô định nhấn một con số, Dạ Thiên Ứng nhanh tay lẹ mắt nhấn nút tắt thang máy đi.

‘ ầm ’ một tiếng, thang máy đứng im bất động tại một nơi, trong lòng Ngô Hiểu Dao chợt lạnh lẽo.

Không đúng. Hấn muốn làm cái gì đây? ?

Tại sao tắt thang máy? Chẳng lẽ.

Ánh mắt hốt hoảng chợt lóe lên, cô cuống cuống vội vã nhìn Dạ Thiên Ứng đang ở bên cạnh: “Anh. Anh muốn làm gì vậy?”

“Ăn cơm!” Dứt lời, Dạ Thiên Ứng đưa tay đặt hai hộp cơm tiện lợi lên trên chiếc bàn nhỏ trong thang máy.

“Phù.” Thở ra một hơi thật dài, trái tim đang treo ngược của cô lúc này giờ mới yên tâm mà rút xuống.

Nhưng mà Dạ Thiên Ứng cũng thật sự mãnh liệt, bản thân lại dám tự cúp điện? Hơn nữa còn dám kêu mình ở trong thang máy này ăn cơm? ? ? Ý tốt của hấn coi như mình xin nhận. Nhưng nếu là chuyện ăn cơm, hay là thôi đi, mình cũng không dám.

Đột nhiên, Dạ Thiên Ứng mở miệng thử dò xét cô, “Đang suy nghĩ gì đó?”, không đợi Ngô Hiểu Dao trả lời, khóe miệng chợt nở nụ cười xấu xa: “Chẳng lẽ không nghĩ tôi muốn tìm em để. . . . , kết quả chỉ là tới tìm em để ăn cơm, làm em thất vọng phải không?”

Sự khấn trương trong lòng cô quay trở về, đôi mắt cô mở thật to: “Nào có? ! !” Tay nắm thật chặt thành quả đấm nhỏ: “Dù sao anh cũng là ‘người phạm tội nhiều lần’ rồi, bây giờ cũng thành thói quen với tôi.”

Cái việc này gọi là hành hạ tinh thần đến một mức? Năm lần bảy lượt cô đều bị hành xác, cũng không có sự khác biệt lắm nên thành ‘thói quen’ rồi.

“ ‘người phạm tội nhiều lần’? ?” Thật đúng là có ngày cô bé này cũng không biết mình là ‘tay quấy rối’ như thế nào sao? ? Đầu hai hàng lông mày nhíu chặt cùng một chỗ, hai tay hấn đan chéo trước ngực, vừa bất mãn vừa nghiêm túc nói: “Tôi cho em biết, cũng là một lần cuối cùng nói cho em biết rõ, tôi chỉ ra tay đối với em thôi! Muốn. . . . Nói cho em biết tôi là ‘tay quấy rối’ kia đấy, nhưng tính định mượn đao giết người à? !”

Không có nhìn lầm chính xác bây giờ Dạ Thiên Ứng thông minh đang phơi bày quỷ kế của mình.

Ngô Hiểu Dao ngơ ngác đứng tại chỗ, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hấn.

Mượn đao giết người? ? ?

Suy nghĩ một lát, căn bản mình không có ý định đo tổ giác Dạ Thiên Ứng, nhưng trong lúc choáng váng đầu óc mình đã chạy tới chỗ Lăng Thánh Quân cáo trạng rồi? ? ?

Suy nghĩ trên dưới lo lắng trong ngoài, đôi mắt cô từ sự nghi hoặc. Từ từ biến thành nỗi áy náy: “Mau chóng đem chuyện thang máy này khai đi, cần thẩn coi chừng cái ông chủ tịch kỳ quái kia đuổi việc anh giờ.”

Mặc dù không xin lỗi, nhưng lời nói này đều toát lên sự tin tưởng cùng với ý tốt gợi ý lỗi lầm rồi sao?

Nhưng cô bé ngọc này đâu có biết, cô tò mò nhắc nhở điều này, hoàn toàn là đang mắng chửi Dạ Thiên Ứng! “Chủ tịch kỳ quái? !”

“Đúng vậy đó.” Cô bé này không biết hít không khí nào mà điện lên, bình thường không có người vụng trộm nói huyền thuyên với cô, hôm nay hiện lên bộ mặt bà tám rồi xén tay áo lên, đứng trước mặt Dạ Thiên Ứng, nói một cách thần bí: “Anh nghĩ đi, trong thang máy để bộ bàn, chủ tịch kia có phải đầu óc có vấn đề không? Người bình thường ai lại để thứ này ở đây? ? Thế sao hấn không đặt nguyên cái giường luôn đi? !”

.

.

Ý cô là muốn giường à, cái này sao không nói sớm! Nếu biết cô muốn cái này, hấn đã đồng ý đề nghị ban đầu của Lăng Thánh Quân. Từ tốn nho nhã gạt đầu, trên mặt Dạ Thiên Ứng không tránh khỏi lộ ra vẻ xấu hổ: “Hấn có thể sợ em mệt đấy.”

Người trong cuộc giải thích cho có lệ, lại khiến cho Ngô Hiểu Dao càng tò mò.

Thử nghĩ, mình cùng Chủ tịch không có quen biết nhau, đến bây giờ mình cũng chưa từng nhìn thấy Chủ tịch, làm thế nào chủ tịch lại đột nhiên quan tâm tới mình chứ?

Hơn nữa.

Dạ Thiên Ứng làm gì phải giúp Chủ tịch giải thích việc này? Người đàn ông này tính cách hấn không phải rất bá đạo sao! Thật là kỳ quái! !

“Chắc chắn không đâu..., tôi với hấn không quen biết, đoán rằng đầu óc hấn có vấn đề, cái gì mà tiền lương của nữ thang máy còn cao hơn với thư ký, còn nói tôi phải làm việc tới 10 giờ đêm, buổi trưa không cho ăn cơm, hấn quả thật là quá đáng! Nhân đạo đâu rồi! ! !” Ngô Hiểu Dao càng nói càng kích động, càng mắng càng thoải mái, cô đâu có biết vị chủ tịch đang mắng trong miệng là người đang ngồi trước mặt. ?

Ai, hận không thể nhắc nhở cô một câu, trong lúc đó bảo cô im miệng đi, nếu lúc sau nếu sói đội lột cừu kia trở mặt, thì cô tự chịu đựng đi!

Dạ Thiên Ứng có chút buồn bực trong ngực, càng ghen càng tức, vẫn không thể giải quyết ra bên ngoài,

Quan trọng chứ sao.

Hắc! Quả thật hấn đối với Ngô Hiểu Dao không có nhân đạo.

Về phần tiền lương của nữ thang máy so với thư ký thì sao?

Đó là bởi vì Dạ Thiên Ứng tương đối coi trọng nhân viên làm việc ở tầng dưới cùng này.

Bây giờ đến đây, thật sự hấn bị Ngô Hiểu Dao mắng chửi không còn một đồng.

Sắc mặt ngày lập tức trầm xuống, hấn một tay đặt Ngô Hiểu Dao vào chỗ ngồi, từ ngữ mang tính ra lệnh: “Ăn cơm!”

“Đừng! Thang máy đột nhiên đóng cửa thế này, biết đâu chút nữa có nhân viên dùng thì biết làm sao hả?”

“Không có ai sử dụng, cái thang máy này chỉ có người ở bộ phận PR sử dụng thôi, những người còn lại không được phép vô đây.” Đối với những câu hỏi của cô Dạ Thiên Ứng có chút nhúc nhích đầu, dứt khoát biên tập ra một lời nói dối lừa cô.

Nhưng mà chiều này vừa mới sử dụng xong đã có tác dụng.

Ngô Hiểu Dao suy nghĩ, thì ra cái thang máy này chỉ cho người ở bộ phận PR sử dụng? Chả trách mình luôn thấy không đúng, thì ra là chuyện như thế này à.

Nhưng cái ông Chủ tịch ấy cũng đủ vấn đề nhỉ! Thang máy bố trí như thế này không phải ọi người sử dụng sao? Sao lại chỉ cho phép một ngành sử dụng thôi?

Quái dị! Quái gở! Quái đản!

Nhưng mà.

Đã nói như vậy.

Vậy cho dù ăn cơm cũng không bị gì nhỉ? Dù sao cũng không có người ngoài!

Nghĩ xong, cô mới yên tâm ăn xong hộp cơm.

———— BỔ SUNG THÊM ————

Chương 121: Măng chửi Chủ tịch

Rời phòng làm việc, cô gái này vốn là muốn tìm đồng nghiệp hỏi một chút thông tin, có phải bọn họ cũng về trễ như vậy không, nhưng hình như các đồng nghiệp đều đi nghỉ ngơi hết cả rồi.

Thật là xui xẻo, chẳng lẽ chỉ có một mình cô ở lại làm việc tới 10 giờ đêm sao? !

Trở lại bên trong thang máy, cô bất mãn ngồi lên chiếc ghế được bố trí trong thang máy, từ cái ngày thứ nhất ở công ty thì bắt đầu có nhiều việc xảy ra.

Lúc đầu thang máy này vẫn có người sử dụng, nhưng về sau lại không còn ai nữa? ?

Phương thức tính toán phô trương thế này thật nham hiểm, chuyện rất kỳ quái.

Kỳ lạ nhất chính là, quản lý hiện tại không nói một lời liên thay đổi, chỗ này quá kỳ lạ đấy chứ? ! !

Đột nhiên, một đồng thứ trong đầu Ngô Hiểu Dao vẫn chưa giải thích được, thang máy đang ngừng bồng từ từ chuyển động đi lên.

Nhìn con số hiện trên thang máy.

Tầng 41! Chẳng lẽ là Dạ Thiên Ứng? ?

Làm thế nào? Làm thế nào đây? Lúc này gặp chuyện xấu hổ như thế, bây giờ hấn lại xuất hiện, mình nên dùng thái độ gì để gặp mặt hấn đây?

Lòng dạ đang hoảng loạn, trông thấy thang máy chuẩn bị tới tầng 41, Ngô Hiểu Dao vội vàng đứng thẳng người, đợi cửa thang máy mở ra.

‘ting ting’ một tiếng, cửa lớn thang máy mở ra, nhìn ra ngoài, thật sự chính là Dạ Thiên Ứng. (chú sói: nói nhảm, người đến muốn gặp người khác, người khác dám lên sao? ?)

Trái tim Ngô Hiểu Dao, trong phút chốc vừa theo cửa thang máy mở ra, vừa khẩn trương đập mạnh.

Cẩn chặt môi dưới, cô cố gắng không nhìn vào Dạ Thiên Ứng, đợi anh ta vào thang máy, cô định nhấn một con số, Dạ Thiên Ứng nhanh tay lẹ mắt nhấn nút tắt thang máy đi.

‘ ầm ’ một tiếng, thang máy đứng im bất động tại một nơi, trong lòng Ngô Hiểu Dao chợt lạnh lẽo.

Không đúng. Hấn muốn làm cái gì đây? ?

Tại sao tắt thang máy? Chẳng lẽ.

Ánh mắt hốt hoảng chợt lóe lên, cô cuống cuống vội vã nhìn Dạ Thiên Ứng đang ở bên cạnh: “Anh. . . .
. Anh muốn làm gì vậy?”

“Ăn cơm!” Dứt lời, Dạ Thiên Ứng đưa tay đặt hai hộp cơm tiện lợi lên trên chiếc bàn nhỏ trong thang máy.

“Phù.” Thở ra một hơi thật dài, trái tim đang treo ngược của cô lúc này giờ mới yên tâm mà rút xuống.

Nhưng mà Dạ Thiên Ứng cũng thật sự mãnh liệt, bản thân lại dám tự cúp điện? Hơn nữa còn dám kêu mình ở trong thang máy này ăn cơm? ? ? Ý tốt của hắn coi như mình xin nhận. Nhưng nếu là chuyện ăn cơm, hay là thôi đi, mình cũng không dám.

Đột nhiên, Dạ Thiên Ứng mở miệng thử dò xét cô, “Đang suy nghĩ gì đó?”, không đợi Ngô Hiểu Dao trả lời, khóe miệng chợt nở nụ cười xấu xa: “Chẳng lẽ không nghĩ tôi muốn tìm em để. . . . , kết quả chỉ là tới tìm em để ăn cơm, làm em thất vọng phải không?”

Sự khấn trương trong lòng cô quay trở về, đôi mắt cô mở thật to: “Nào có? !” Tay nắm thật chặt thành quả dấm nhỏ: “Dù sao anh cũng là ‘người phạm tội nhiều lần’ rồi, bây giờ cũng thành thói quen với tôi.”

Cái việc này gọi là hành hạ tinh thần đến mệt mỏi? Năm lần bảy lượt cô đều bị hành xác, cũng không có sự khác biệt lắm nên thành ‘thói quen’ rồi.

“‘người phạm tội nhiều lần’? ?” Thật đúng là có ngày cô bé này cũng không biết mình là ‘tay quấy rối’ như thế nào sao? ? Đầu hai hàng lông mày nhíu chặt cùng một chỗ, hai tay hắn đan chéo trước ngực, vừa bất mãn vừa nghiêm túc nói: “Tôi cho em biết, cũng là một lần cuối cùng nói cho em biết rõ, tôi chỉ ra tay đối với em thôi! Muốn. Nói cho em biết tôi là ‘tay quấy rối’ kia đấy, nhưng tính định mượn đao giết người à? !”

Không có nhìn lầm chính xác bây giờ Dạ Thiên Ứng thông minh đang phơi bày quỷ kế của mình.

Ngô Hiểu Dao ngơ ngác đứng tại chỗ, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Mượn đao giết người? ? ?

Suy nghĩ một lát, căn bản mình không có ý định đo tố giác Dạ Thiên Ứng, nhưng trong lúc choáng váng đầu óc mình đã chạy tới chỗ Lăng Thánh Quân cáo trạng rồi? ? ?

Suy nghĩ trên dưới lo lắng trong ngoài, đôi mắt cô từ sự nghi hoặc. Từ từ biến thành nỗi áy náy: “Mau chóng đem chuyện thang máy này khai đi, cần khẩn coi chừng cái ông chủ tịch kỳ quái kia đuổi việc anh giờ.”

Mặc dù không xin lỗi, nhưng lời nói này đều toát lên sự tin tưởng cùng với ý tốt gợi ý lỗi lầm rồi sao?

Nhưng cô bé ngốc này đâu có biết, cô tò mò nhắc nhở điều này, hoàn toàn là đang mắng chửi Dạ Thiên Ứng ‘Chủ tịch kỳ quái? !’

“Đúng vậy đó.” Cô bé này không biết hít không khí nào mà điện lên, bình thường không có người vụng trộm nói huyện thuyên với cô, hôm nay hiện lên bộ mặt bà tám rồi xén tay áo lên, đứng trước mặt Dạ Thiên Ứng, nói một cách thần bí: “Anh nghĩ đi, trong thang máy để bộ bàn, chủ tịch kia có phải đầu óc có vấn đề không? Người bình thường ai lại để thứ này ở đây? ? Thế sao hắn không đặt nguyên cái giường luôn đi? !”

.
.

Ý cô là muốn giường à, cái này sao không nói sớm! Nếu biết cô muốn cái này, hắn đã đồng ý đề nghị ban đầu của Lăng Thánh Quân. Từ tốn nhô nhả gật đầu, trên mặt Dạ Thiên Ứng không tránh khỏi lộ ra vẻ xấu hổ: “Hắn có thể sợ em mệt đấy.”

Người trong cuộc giải thích cho có lệ, lại khiến cho Ngô Hiểu Dao càng tò mò.

Thử nghĩ, mình cùng Chủ tịch không có quen biết nhau, đến bây giờ mình cũng chưa từng nhìn thấy Chủ tịch, làm thế nào chủ tịch lại đột nhiên quan tâm tới mình chứ?

Hơn nữa.

Dạ Thiên Ứng làm gì phải giúp Chủ tịch giải thích việc này? Người đàn ông này tính cách hần không phải rất bá đạo sao! Thật là kỳ quái! !

“Chắc chắn không đâu..., tôi với hần không quen biết, đoán rằng đầu óc hần có vấn đề, cái gì mà tiền lương của nữ thang máy còn cao hơn với thư ký, còn nói tôi phải làm việc tới 10 giờ đêm, buổi trưa không cho ăn cơm, hần quả thật là quá đáng! Nhân đạo đâu rồi! ! !” Ngô Hiểu Dao càng nói càng kích động, càng mắng càng thoải mái, cô đâu có biết vị chủ tịch đang mắng trong miệng là người đang ngồi trước mặt. ?

Ai, hần không thể nhắc nhở cô một câu, trong lúc đó bảo cô im miệng đi, nếu lúc sau nếu sói đội lốt cừu kia trở mặt, thì cô tự chịu đựng đi!

Dạ Thiên Ứng có chút buồn bực trong ngực, càng ghen càng tức, vẫn không thể giải quyết ra bên ngoài, Quan trọng chứ sao.

Hắc! Quả thật hần đối với Ngô Hiểu Dao không có nhân đạo.

Về phần tiền lương của nữ thang máy so với thư ký thì sao?

Đó là bởi vì Dạ Thiên Ứng tương đối coi trọng nhân viên làm việc ở tầng dưới cùng này.

Bây giờ đến đây, thật sự hần bị Ngô Hiểu Dao mắng chửi không còn một đồng.

Sắc mặt ngày lập tức trầm xuống, hần một tay đặt Ngô Hiểu Dao vào chỗ ngồi, từ ngữ mang tính ra lệnh: “Ăn cơm!”

“Đừng! Thang máy đột nhiên đóng cửa thế này, biết đâu chút nữa có nhân viên dùng thì biết làm sao hả?”

“Không có ai sử dụng, cái thang máy này chỉ có người ở bộ phận PR sử dụng thôi, những người còn lại không được phép vô đây.” Đối với những câu hỏi của cô Dạ Thiên Ứng có chút nhúc nhích đầu, dứt khoát biên tập ra một lời nói dối lừa cô.

Nhưng mà chiều này vừa mới sử dụng xong đã có tác dụng.

Ngô Hiểu Dao suy nghĩ, thì ra cái thang máy này chỉ cho người ở bộ phận PR sử dụng? Chả trách mình luôn thấy không đúng, thì ra là chuyện như thế này à.

Nhưng cái ông Chủ tịch ấy cũng đủ vấn đề nhỉ! Thang máy bố trí như thế này không phải ọi người sử dụng sao? Sao lại chỉ cho phép một ngành sử dụng thôi?

Quái dị! Quái gở! Quái đản!

Nhưng mà.

Đã nói như vậy.

Vậy cho dù ăn cơm cũng không bị gì nhỉ? Dù sao cũng không có người ngoài!

Nghĩ xong, cô mới yên tâm ăn xong hộp cơm.

121. Chương 122: Bầu Không Khí Thay Đổi

Vừa mới an tâm ngồi ăn cơm, nhưng mới ăn được hai miếng, cô cảm thấy có chút vấn đề! ?

Hôm nay Dạ Thiên Ứng có chút không giống ngày thường cho lắm? ?

Tại sao hần đột nhiên đối xử tốt với cô như vậy? Buổi trưa lại đưa cơm cho cô? ? ? Chẳng lẽ Dạ Thiên Ứng có âm mưu lớn nào đó đang chờ mình! ! ! ? (chú sói: người đoán đúng rồi!)

Ngô Hiểu Dao nhăn trán, trên mặt đầy mớ nghi hoặc nhìn Dạ Thiên Ứng bên cạnh: “Đột nhiên anh đối xử tốt với tôi như vậy, chẳng lẽ có âm mưu lớn với tôi à?”

Dạ Thiên Ứng vừa nghe xong, kinh ngạc đến nỗi rơi vào trạng thái im lặng.

Nhớ lại mấy hôm trước đây, rồi nhìn bây giờ.

Quả thực, quả thật thái độ đối đãi của hắn với Ngô Hiểu Dao thật sự khá hơn nhiều, lúc đầu chuyện của cô hắn cũng không quan cũng không hỏi han, thờ ơ, chỉ muốn trêu cô.

Hiện tại, mọi chuyện của cô cũng trong lòng bàn tay hắn rồi, ngay cả tài liệu cá nhân của cô hắn cũng đã tra cứu 1 lần.

Dạ Thiên Ứng là người vô cùng coi trọng thời gian! Nhưng bây giờ, lại vì Ngô Hiểu Dao mà xin phép nghỉ 3 ngày! ? !

Còn nguyên nhân.

Hắn cũng không biết là vì cái gì, nói chung chính là chỉ muốn ở cùng một nơi với Ngô Hiểu Dao mà thôi

Trầm tư trở lại, Dạ Thiên Ứng buông đôi đũa trong tay xuống, khóe miệng phút chốc gợi lên nụ cười xấu xa: “Đương nhiên là có âm mưu, tôi đây, vốn định nuôi em mập lên rồi bán đi, có thể sẽ hơi bị được tiền nha.”

Hừ! Quả nhiên Dạ Thiên Ứng không có tốt bụng như vậy đâu, vậy mình không ăn không được sao?

Nhíu hàng lông mày, cô nhếch cái miệng tỏ ra không vui, ném đôi đũa trong tay đi, cô bày tỏ kháng nghị!

Nhìn động tác này của Ngô Hiểu Dao, trong lòng Dạ Thiên Ứng rõ ràng có chút tức giận, sắc mặt hắn dần dần âm trầm, lời nói nghiêm khắc: “Ăn!”

“Không ăn! Không ăn! Sẽ không ăn đâu!” Cô vừa nói vừa chọc giận Dạ Thiên Ứng.

Trong nháy mắt, lửa giận trong lòng liền một phát chạy “vọt” vào tim hắn.

Kéo cái ghế đang ngồi phía dưới, nhanh chóng kê sát vào Ngô Hiểu Dao

Trong lòng cô “lộp bộp” một tiếng

Xong đời rồi! Lần này mình lại chọc giận Dạ Thiên Ứng rồi, cô muốn đứng lên.

Làm sao đoán được, Dạ Thiên Ứng giơ tay giữ tay cô lại, kéo cả người nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao ngồi lên trên đùi hắn.

Lập tức “bùm”, khuôn mặt trắng nõn của Ngô Hiểu Dao hiện lên chút hồng hồng trên gò má nhỏ.

Đối diện với tư thế mờ ám như thế này, trái tim của cô chợt rung động “thình thịch”.

Lời nói vừa rồi sai bét. Làm thế nào đây? Tại sao lại thành cái dạng này hả? ? ? Thật là mắc cỡ quá đi ! ! !

Nhăn mày, trên khuôn mặt của viết đầy chữ không tình nguyện.

“Không ăn? ?” Dáng vẻ yêu mị của Dạ Thiên Ứng chợt hiện ra, thật sự vừa ‘làm rối loạn’ lại như một người ‘trai bao vạn năm’! (Dạ Thiên ứng: thảo, làm sao người hình dung đây? Muốn chết sao? ? ? Chú sói:)

Ngữ điệu của hắn không chậm không vội, đôi mắt đa tình của hắn chợt hiện lên sự trêu đùa.

Bàn tay chậm rãi giơ lên, ngón tay thon dài từ từ. Từ từ đưa tới cái nơ của cô.

Rồi nhẹ nhàng tháo ra.

Chiếc nơ trên đồng phục của Ngô Hiểu Dao bị Dạ Thiên Ứng kéo ra..

Lúc thấy hắn đưa tay định tháo nút áo trên ngực Ngô Hiểu Dao thì, cô nhanh chóng nắm lấy bàn tay của Dạ Thiên Ứng, vẻ mặt đầy sự cầu khẩn: “Tôi ăn. Tôi ăn.” (chú sói: ài, thất vọng.)

Thấy cô nhóc này cầu xin tha thứ, Dạ Thiên Ứng nở nụ cười, tỉ mỉ đem chiếc nơ trên cổ áo cô buộc lại.

Đối mặt những động tác săn sóc chu đáo của Dạ Thiên Ưng, Ngô Hiểu Dao tự nhiên thất thần.

Còn nhớ rõ lần trước ở phòng bảo vệ Dạ Thiên Ưng đã giặt phẳng áo cô ra, nhưng sau đó, liền vô tình rời đi. Mà lần này.

Thế mà hần lại cài lại áo cho cô cẩn thận như thế? ? ?

Tại sao? Tại sao phương thức đối đãi của Dạ Thiên Ưng càng ngày lại thay đổi như thế?

Chuyện này. khiến Ngô Hiểu Dao càng không hiểu.

“Há miệng ra!” Giọng trầm thấp của Dạ Thiên Ưng vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Ngô Hiểu Dao.

Nhìn tư thế bây giờ một lát, cô vẫn như cũ ngồi trên đùi Dạ Thiên Ưng. Mà hần lại đang có ý dùng tay trái đút cho cô ăn.

Lập tức “Ầm”, Ngô Hiểu Dao cảm giác gương mặt mình nóng lên lần nữa, trái tim càng tăng gia tốc đập “thịch, thịch” không ngừng, loại cảm giác đó lại tới rồi.

Một loại cảm giác như động lòng.

Mình rốt cuộc đang làm sao vậy? Tại sao phải ba lần bốn lượt trong lòng mình lại động lòng với một người nam nhân mạnh mẽ này chứ?

“Tôi Tự tôi có thể ăn.”

Ngô Hiểu Dao ngượng ngùng nói hết rồi định đứng lên, nhưng ai biết tay phải của Dạ Thiên ôm hông của Ngô Hiểu Dao thật chặt, khiến cho cô căn bản không thể nhúc nhích được.

Bộ mặt hiếu kỳ nhìn Dạ Thiên Ưng, trong đôi mắt to long lanh như muốn nói: ‘anh nhanh buông tay được không.’

Bây giờ, thái độ hôm nay khác thường nên trên khuôn mặt Dạ Thiên Ưng không nhìn được vẻ mặt đẹp trai: “Em là muốn tôi dùng miệng cho em ăn hay, vẫn là để cho tôi dùng đũa đút em ăn.”

.
.

Coi như cô có thể hiểu, hai chọn một? Không có điều thứ ba rồi? Vậy hay là. “Đôi đũa!”

“A.” Khóe miệng gợi lên một nụ cười thắng lợi, tay trái hần cầm đôi đũa lên cẩn thận cho cô ăn cơm.

Lớn đến chừng này ngoại trừ mẹ bảo ăn cơm ra, Dạ Thiên Ưng còn là thứ hai, hơn nữa còn là người đàn ông đút cô ăn cơm?

Nhìn có vẻ, nét mặt của cô đều là vẻ không tình nguyện, nhưng thực chất.

Ở bên trong lòng của Ngô Hiểu Dao vẫn còn “Thịch. Thịch.” ở trong sự hỗn loạn.

Lúc nhìn động tác cầm đôi đũa của Dạ Thiên Ưng, trong lòng cô chợt có sự hiếu kỳ thay thế sự ngượng ngùng trước đó: “Tay trái của anh cũng có thể cầm đũa tốt như vậy sao?”

“Ừ.” Khẽ gật đầu, Dạ Thiên Ưng nhìn tay trái của mình như có điều đang suy nghĩ: “Bởi vì tay trái cũng là một vũ khí rất hữu dụng.”

Từ nhỏ Dạ Thiên Ưng bắt đầu cũng cố chính bản thân mình, vô luận là tay, chân, hay đầu óc, hần đều huấn luyện để tăng cường độ nhạy bén. Bởi vũ khí lớn nhất của con người là cơ thể mình!

Cho nên, tay trái tay phải của hần đều được huấn luyện. Cặp chân dưới cũng có sức rất mạnh! ! (chú sói: ần, Dạ lão đại ‘ cái chân thứ 3 ’ càng thêm mạnh mà có lực, không hiểu lời này ý tứ mỹ nữ của, nhớ nhấn lại, chú sói đặc biệt giải thích cho người.)

Ở đây sau khi nói hết lời, trong con mắt đang suy nghĩ của Dạ Thiên từ từ chuyển sang những âm mưu đen tối.

Bây giờ một bên thì đầu óc Ngô Hiểu Dao đã chìm vào ngáy dại rồi, không biết dùng từ ngữ nào để đánh giá hắn.

Cảm thấy. Dạ Thiên Ứng trước kia thật sự không hổ là lão đại xã hội đen nổi danh nhất Trung Quốc, ngay cả tay trái mà cũng đã huấn luyện ra thế, quả thực không thể so sánh với người bình thường, hình như trời sinh hắn đã có mệnh lớn rồi, mà nay, thế nhưng hắn lại.

Nếu như cả đời hắn thật sự chỉ làm trai bao thì có phải che giấu tài cán hay không?

“Anh thật sự muốn cả đời làm trai bao à?”

122. Chương 123: Màn Đêm Buông Xuống

Bây giờ một bên thì đầu óc Ngô Hiểu Dao đã chìm vào ngáy dại rồi, không biết dùng từ ngữ nào để đánh giá hắn.

Cảm thấy. Dạ Thiên Ứng trước kia thật sự không hổ là lão đại xã hội đen nổi danh nhất Trung Quốc, ngay cả tay trái mà cũng đã huấn luyện ra thế, quả thực không thể so sánh với người bình thường, hình như trời sinh hắn đã có mệnh lớn rồi, mà nay, thế nhưng hắn lại.

Nếu như cả đời hắn thật sự chỉ làm trai bao thì có phải che giấu tài cán hay không?

“Anh thật sự muốn cả đời làm trai bao à?”

Đối với những từ ngữ trong cái câu phá hư phong cảnh như thế này, không khí đang trong lành bỗng nhiên thay đổi. Phản ứng đầu tiên của Dạ Thiên Ứng là sững sờ, ngay sau đó.

Ở trong lòng không thể cười cho được.

Hắn cố nở nụ cười, vẻ mặt ngập tràn sự đáng thương: “Ai.” Nặng nề thở dài: “Tôi cũng muốn làm chủ tịch, nhưng không có thực lực. Hay thế này đi. Nếu như ngày nào đó tôi làm chủ tịch thì em làm thư ký nhé, như thế nào?”

Đây mới không cần !

Nếu là hắn thật sự coi mình Đồng Sự Trưởng, mình làm thư ký cho hắn thì bị hắn trêu chọc đến chết à? Hiện tại Ngô Hiểu Dao mình tránh hắn còn không kịp nữa là, còn phải làm thư ký cho hắn?

Chỉ là.

Cô vẫn hy vọng hắn có một chút tiền đồ: “ừ! được!”

Có lẽ, đây chỉ là lời nói qua loa; có lẽ, đây chỉ là một sự phụ họa mà thôi, nhưng mặc kệ như thế nào, cô bé hiền lành này không được nuốt lời hứa của mình!

“Đây chính là em nói nhé? ? ? Coi như chuyện này là lời hứa! !” Dạ Thiên Ứng Nhất nghiêm mặt nói xong, không cho cô cơ hội đổi ý: “Tôi cho em biết, trước khi tôi làm chủ tịch thì em không được làm thư ký của người khác, biết chưa?”

Ha ha, không biết rằng, trong lòng con “sói” này đang có một âm mưu lớn hình thành nên.

Mà Ngô Hiểu Dao ngáy thơ lại không biết được còn nhìn Dạ Thiên Ứng gật đầu.“Ừ.”

Nhìn cô gái bé nhỏ như 18 tuổi đang ngồi trong ngực mình, Dạ Thiên Ứng suy nghĩ , mình để ý đến cô bởi vì chuyện tình của 12 năm trước, hay là bởi vì chính bản thân cô đã hấp dẫn mình? ?

Cho Ngô Hiểu Dao ăn no, Dạ Thiên Ứng căn bản không ăn vài miếng cơm đã nhanh chóng đi ra khỏi thang máy, chủ yếu là chuyện của công ty khiến người nắm quyền này không thể bỏ mặt được, có thể kiếm được nửa ngày ăn cơm với Ngô Hiểu Dao, cũng coi là chuyện rất không dễ dàng rồi.

(chú sói: thật ra thì có bữa tiệc tốt hơn đang chờ Dạ Thiên Ứng tới đây. Mẹ, cho ta hiểu Dao muội muội ăn hộp cơm, con mẹ nó người ăn xong , thứ gì? ! Dạ Thiên ứng: cút con mẹ mày đi!)

Lúc Dạ Thiên Ứng rời khỏi đây, giờ phút này, ở trong lòng Ngô Hiểu Dao không biết nói ra được cái cảm giác như thế này.

Thỉnh thoảng cảm giác hần là một loại đàn ông rất vô tình.

Thỉnh thoảng cảm giác hần là một loại đàn ông rất tàn bạo.

Thỉnh thoảng cảm giác hần là một loại đàn ông biến thái.

Thỉnh thoảng cảm giác hần là loại đàn ông rất bá đạo.

Nhưng mà không thể không thừa nhận, bây giờ Dạ Thiên Ứng làm cho cô cảm thấy như. rung động!

Cô cũng không hiểu rốt cục vì sao lại rung động với Dạ Thiên Ứng.

Chẳng lẽ bởi vì hình dáng bên ngoài y hết thiên thần của hần?

Cô không thích điều đó, cô không thích hình dáng bên ngoài của một người nào đó. Nhưng quả thật Dạ Thiên Ứng rất đẹp trai, rất khó bảo phụ nữ không thể kháng cự nổi.

Vậy mà.

Nếu như chỉ dựa vào hình dáng bên ngoài của Dạ Thiên Ứng khiến cô rung động, như vậy? !

Có lẽ, cũng bởi vì thỉnh thoảng hành động ôn nhu của hần mới là nguyên nhân khiến mình rung động? Ha ha, ai biết a.

Nghĩ tới đây, có một sự thật không thể chối cãi đang bày ra trước mắt Ngô Hiểu Dao.

Trong lòng Dạ Thiên Ứng là một tên trai bao, cho nên phương pháp xử lý dụ độ phụ nữ có rất nhiều.

Mình chỉ là một cô gái 18 tuổi, đối diện với phương pháp dụ dỗ của Dạ Thiên Ứng như vậy có ngày ngày mình trầm luân với hần.

Thế nhưng người đàn ông này cứ luôn thích dây dưa với cô như thế, mình cũng không phải là cái loại phú bà? ? Trai bao thì phải dây dưa với phú bà mới đúng chứ nhỉ?

Mới đầu, cô chỉ đơn giản nghĩ lad Dạ Thiên Ứng chỉ muốn trả thù cô bởi vì chuyện 2 năm trước đem hần làm trai bao. Bây giờ nhìn lại, nếu như thật sự hần muốn trả thù cũng không cần dụ dỗ như thế ? ?

Nghĩ tới, nghĩ lui, bàn tay nhỏ của Ngô Hiểu Dao cứ sờ thang máy như có lực hút, hai chân không ngừng giẫm trên nền, bây giờ cô đã bị Dạ Thiên Ứng làm cho hồ đồ rồi.

Bất tri bất giác, đã tới buổi tối rồi. Nhìn đồng hồ, sắp tới 8 giờ?

Không biết vì sao , ở trong lòng Ngô Hiểu Dao chợt trở nên lo lắng.

Bên ngoài sắc trời đã tối, không còn ai đi ra khỏi công ty? ?

Tại sao giờ này Dạ Thiên Ứng cũng chưa ghé qua thang máy? Chẳng lẽ bây giờ hần vẫn còn ở công ty, hay là hần về rồi?

Mình rốt cuộc đang chờ mong cái gì hả? Tại sao từ sau bữa trưa, mình luôn nhớ tới hần vậy? ?

Đúng lúc này.

Tiếng ‘ tình, tình ’ vang lên, thang máy đột nhiên khởi động

Trái tim Ngô Hiểu Dao căng thẳng, có chút mong đợi mà ngẩng đầu lên, đồng thời nhìn theo.

Con số trên thang máy không phải đi lên, mà là đi xuống tầng dưới? Hơn nữa còn lại là tầng 1? ? ? ! !

Làm sao có thể như thế? Bây giờ làm sao có thể có người từ tầng 1 lên đến đây chứ? Sẽ không phải là. . . .

Ma chứ! ! !

Nhất thời Ngô Hiểu Dao cảm giác sống lưng mình lạnh toát, mắt long lanh mở to nhìn chăm chăm mấy con số. Chỉ chốc lát, thang máy tới tầng một, chỉ nghe “ting” một tiếng, cửa thang máy đột nhiên mở ra.

Thoáng chốc Ngô Hiểu Dao hít một hơi lạnh, vội vã nhìn ra bên ngoài thang máy. 14967626

Đôi mắt nhỏ nhìn quanh, nhưng hồi lâu, cũng không trông thấy một bóng người ngoài thang máy. Bên ngoài chỉ có một mảng đen thui, vô sợ đến choáng váng.....

Tại sao lại có thể như vậy? Làm sao không có người nào lên thang máy hả? Lập tức “Ong” , đầu Ngô Hiểu Dao như muốn nổ tung.

Chẳng lẽ thật sự có ma sao? ? Mình không có xui xẻo như vậy chứ? ? ? Ôi! !

đều do cái ông chủ tịch chết tiết kia, không có việc gì mà bảo làm thêm hả, nếu mà cô bị ma bắt đi, cả đời mình cũng không bỏ qua cho hắn.

Cắn chặt môi dưới, tay nhỏ của cô giơ lên, run rẩy chạm đến nút thang máy.

Nhưng ai biết đang lúc này.

123. Chương 124: Thời Khắc Nguy Cơ

Cắn chặt môi dưới, tay nhỏ của cô giơ lên, run rẩy chạm đến nút thang máy.

Nhưng ai biết đang lúc này.

Đột nhiên có một bàn tay to thò vào bên trong thang máy! ! !

“A —” Theo bản năng Ngô Hiểu Dao hét to một cách sợ hãi, hai tay ôm lấy đầu, cả người chạy vào trong thang máy.

Cửa thang máy hoàn toàn mở ra. Cô hốt hoảng nhìn ra ngoài thang máy. Chỉ thấy 5, 6 người đang ông đang đứng trước thang máy.

Mấy người đàn ông kia thấy động tác của Ngô Hiểu Dao như thế, cũng ngăn ra.

Cô tròng lớn mắt, lo lắng trong lòng dần buông xuống, bởi vì bây giờ đang tiến vào toàn đàn ông mặc tây trang. Vậy bọn họ không phải là ma? ! !

Còn không đợi Ngô Hiểu Dao lên tiếng, mấy người đàn ông liền nhấn nút tầng 50.

Cô đồng thời nhìn qua, tầng 50? Nơi đó không phải là phòng làm việc của Chủ tịch sao? Hơn nữa mấy người đàn ông này, cũng không phải người của bộ phận PR, mình chưa thấy qua bao giờ! Đã trễ thế này, mấy người bọn hắn, đi tới phòng làm việc của Chủ tịch làm gì? ? Chẳng lẽ là trộm đồ? ! Không thể nào. Xui xẻo thế này tại sao lại đến với mình? !

Vậy bây giờ làm thế nào đây? Báo cảnh sát?

Đang lúc Ngô Hiểu Dao đang do dự, mấy đàn ông đó nhìn nhau một lượt, một người đàn ông trong đó chợt lóe lên, bàn tay từ từ thò vào trong túi áo

Đang lúc này, ‘ ầm ’ một tiếng, thang máy mới tới tầng 20, rồi ngừng!

Mấy người kia nhìn nhau lần nữa, nhanh chóng rút súng trong túi áo ra, nhắm ngay ngoài cửa.

Ngô Hiểu Dao nhìn, cả người cũng ngừng trệ

Đó là súng! Mấy người này không phải là cướp bình thường! ! Giặc cướp bình thường chỉ chơi dao găm thôi, thế nhưng bọn họ nghịch súng? ? Đám người kia rốt cuộc là ai hả? ! ! !

Cửa thang máy mở ra, ngoài cửa không có ai, một màn đen như mực, mấy người mặc âu phục nhìn nhau, liền thu súng trên tay về.

Ngô Hiểu Dao đứng phía sau bọn họ toàn thân không ngừng run rẩy, cô biết, khi cửa thang máy đóng lại nghĩa là mình sẽ thành cô hồn dưới cây súng của mấy người kia.

Đột nhiên!

Đèn bên trong thang máy lóe lên hai tiếng ‘ tách, tách’, ngay sau đó tắt ngấm, thang máy cũng hoàn toàn dừng, bây giờ bên trong thang máy cũng không nhìn thấy 5 ngón tay.

Ngô Hiểu Dao không dám phát ra âm thanh, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cô biết, chỉ cần mình hét một tiếng tại chỗ này, rất có thể chết đi ngay lần đầu.

Bỗng, Ngô Hiểu Dao cảm giác giống như có một thứ gì đó rơi xuống trên bả vai của mình, một màn đen như thế này khiến cô không biết cái gì dừng ở đó. Đành phải giật giật bả vai, ai ngờ, thật sự có một cái gì đó đang chạm vào vai cô.

Cô hơi nhú mào, ngẩng đầu nhìn phía ngoài thang máy rồi nhìn lại, giống như có bóng người ở trên thang máy này? ! !

Mẹ nha. Không phải là ma đấy chứ, ở bên trên thang máy này làm sao có bóng người chứ? ? Suýt chút nữa Ngô Hiểu Dao bị hù dọa đến nổi tê liệt trên đất.

Nhưng một lần nữa lại có thứ gì đó chạm vào vai cô. Cô như liên tưởng đến cái gì.

Đây là đang làm gì đó? Chẳng lẽ phát tín hiệu với mình sao? ?

Trái tim căng lên, Ngô Hiểu Dao cắn chặt môi dưới, không biết quỷ thần xui khiến sao nữa, cô giơ tay thật cao lên trên, muốn kéo cái thứ đang đụng vào người cô ra. Nhưng mà.

Lại có một bàn tay lớn đưa vào trong thang máy! !

Con mắt không thể nhắm là bàn tay to lớn ầm ập kia đang kéo bàn tay nhỏ bé của cô.

Nội tâm có một chút run rẩy, cơ thể nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao từ từ đứng thẳng lên.

Những người đàn ông hắc ám kia nhìn nhau, toàn bộ rút súng ra.

Bên trong thang máy rất tối, cửa thang máy khẽ mở ra. Bọn họ căn bản đang chần chừ đi ra phía ngoài. Bọn họ không biết có mai phục ở bên ngoài thang máy hay không!

Bọn họ đang ở trong thang máy giống như cá trong chậu vậy, ở bên trong thang máy cảm nhận được mọi thứ.

Bọn họ còn chưa phát hiện ra, bây giờ cơ thể của Ngô Hiểu Dao đã đi ra ngoài được một nửa.

ngài chỉ cầm là lang nhất đại viết làm động lực

ngài chỉ cầm là lang nhất đại viết làm động lực

Trong khoảng không gian đen kịt, Ngô Hiểu Dao cảm nhận được cuộc chiến đen tối quanh đây, cơ thể cô càng thêm lạnh lẽo mà run rẩy, nhưng mà. bàn tay kéo cô ra cũng rất ầm ập, rất ầm! Giữ chặt như bị biện hút.

Cô không dám phát ra một tiếng động, ngoan ngoãn để bàn tay ầm ập kia kéo mình ra khỏi thang máy.

Khi cả cơ thể cô đã đứng bên ngoài thang máy lại nghe thấy: “Bảo bối, đừng sợ.”

Những lời an ủi này rất êm dịu, rất nhẹ nhàng. toàn thân lạnh lẽo của Ngô Hiểu Dao chợt có thứ cảm giác không rõ ràng như sự rung động êm ái, cơ thể cũng từ từ ấm lên dần.

Giọng nói mà người kia phát ra có chút quen thuộc, đúng vậy không phải ai khác cả.

Là Dạ Thiên Ưng!

Mặc dù cô không nhìn thấy được khuôn mặt anh tuấn khiến người ta điên đảo, nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được cái âm thanh trầm ấm của người đó là cỡ nào khiến cho người khác say mê, cỡ nào khiến cho người khác cảm thấy ấm áp.

Quá tốt, loại cảm giác này thật sự rất tốt, mong muốn trước đó, rốt cuộc cũng có người tới cứu mình.

Đây là lần đầu tiên Ngô Hiểu Dao chờ—— hoàng tử “Hiện!” ra.

ngài chi cầm là lang nhất đại viết làm động lực

ngài chi cầm là lang nhất đại viết làm động lực 10nlk.

Vốn là hệ thống thang máy chỗ Ngô Hiểu Dao đã bị đóng, Dạ Thiên Ưng nhàm chán chạy tới bật hệ thống theo dõi thang máy lên.

Lúc mở ra, hần đột nhiên phát hiện, bên trong thang máy có vài tên đàn ông. Hần biết, mấy người này căn bản không phải là người của công ty, cũng không phải là thủ hạ của hần! Mà là nhân viên bên ngoài xông vào đây! !

Hần liên gọi Lăng Thánh Quân báo tình hình.

Nhận được mệnh lệnh thì đám người của Lăng Thánh Quân liền chạy tới thang máy ở tầng trên cao, thấy thang máy sắp đến gần tầng 20, vì vậy Lăng Thánh Quân đi vào thang máy gần nhất xuống tầng 20, nhấn khóa thang máy, thu hút sự chú ý của mấy người đó.

Sau đó, Dạ Thiên Ưng và Lăng Thánh Quân lợi dụng ống thông phía trên thang máy, từ tầng 21 nhảy vào cứu Ngô Hiểu Dao ra bên ngoài.

Lúc đầu hần dùng một đoạn dây thừng thu hút sự chú ý của Ngô Hiểu Dao, cho đến khi cô vươn tay lên thì hần vội vàng kéo Ngô hiểu Dao ra bên ngoài thang máy.

Thật sự nếu không bởi vì Ngô Hiểu Dao đang ở bên trong thang máy thì tất cả cũng không cần phiền phức như thế này, bọn họ có thể chờ nhưng nhân viên bên ngoài xâm nhập vào lên đến tầng 50, rồi ở ngoài nổ súng phục kích bọn họ.

Nhưng, mấy người áo đen bên trong thang máy rõ ràng là có ý định giết Ngô Hiểu Dao để diệt khẩu, cho nên Dạ Thiên Ưng phải dùng thời gian ngắn ngủi, tạo ra một phương án cứu nguy thật hữu hiệu!

124. Chương 125: Đe Dọa Khủng Bố

Đứng ở thang máy cuối cùng Dạ Thiên Ưng cũng chậm rãi đưa bàn tay ra, cảm giác được gương mặt mềm mại của cô, theo gương mặt của cô, từ từ di chuyển đến hai má cô.

Hần. Đây là muốn làm gì? Ngô Hiểu Dao nhẹ nhúu mày một cái, liền cảm thấy hần bàn tay tinh tế kia đã che kín hai lỗ tai của mình.

Thoảng ngẩn người một chút, cô không biết hành động che lỗ tai cô lại của Dạ Thiên Ưng là có ý gì? !

Che hai lỗ tai Ngô Hiểu Dao, Dạ Thiên Ưng đôi lỗ tai để trước tai nghe màu xanh phát ra lệnh: “Toàn bộ giết!” Bóng tối dưới thang máy, thoát nhìn trông mắt của hần lúc này như ánh sáng nguy hiểm để lộ ra, làm cho người khác phải run rẩy!

Ngay khi lệnh phát ra, chỉ nghe ‘ ầm, ầm, ầm ’ mấy tiếng đinh tai nhức óc của cây súng vang lên, cùng tồn tại ở tầng chốt của thang máy Lăng Thánh Quân, cùng với Lăng Thánh Long đã sớm phục kích ở ngoài thang máy, bóng tối ở bên trong thang máy đã che mất cảnh tượng tranh chấp cùng với năm nhân viên toàn bộ bên ngoài thang máy đã bị giết sạch! !

Hai lỗ tai của Ngô Hiểu Dao tuy bị che, nhưng cô cũng có thể rõ ràng nghe được tiếng súng.

Toàn thân không ngừng run rẩy, là ai đang tranh đua, có người bị thương hay không? ? ?

Tối đen như mực , cô cái gì đều nhìn không thấy, chỉ có thể ngửi được nồng nặc mùi máu tươi.

Dần dần tiếng súng ngừng lại.

Bàn tay của Dạ Thiên Ứng đang che kín trên hai lỗ tai cô từ từ buông lỏng.

Hắn khẽ cúi thân thể xuống, gương mặt từ từ lại gần Ngô Hiểu Dao.

Bên trong thang máy có chút lạnh lẽo, cô có thể cảm thấy hơi thở ấm áp thổi ở bên gò má của mình.

Đúng lúc này, một vật mềm mại như đôi môi dính vào trên môi cô.

Dạ Thiên Ứng sao?

Nhất định là hắn! Cái mùi nước hoa thơm nhàn nhạt kia xuyên thấu trong lỗ mũi cô dần dần che giấu đi mùi máu tươi. Dừng ở nơi vừa hẹp vừa mềm.

Thối nát , cô căn bản cái gì đều nhìn không thấy , chỉ có thể dùng cảm giác.

Cảm giác môi của cô, chính là mềm mại.

Như vậy để cho người không có cách nào kháng cự.

Dần dần thân thể run rẩy của cô từ từ lắng xuống.

Nhưng lý trí, lại khiến cho cô muốn đẩy ra Dạ Thiên Ứng.

Đối với hành động không thành thật này của Ngô Hiểu Dao, cô hoàn toàn rước lấy tức giận của Dạ Thiên Ứng.

Nhắc tới mới thấy cô có nguy cơ, hắn đều lo lắng gần chết cho cô.

Tại chính mình phát hiện chỉ là muốn hôn cô, cô còn không nguyện ý? Dạ Thiên Ứng tính tình nóng nảy làm sao có thể kiềm chế?

Đôi môi hắn nhanh chóng rời môi Ngô Hiểu Dao, đôi tay giữ cổ tay cô lại, dùng sức đẩy.

Ngô Hiểu Dao cả người lại rơi trở về bên trong thang máy.

Bởi vì lúc này hai tay Dạ Thiên Ứng đang lôi kéo cô, cho nên lúc té xuống cô cũng không có ngã xuống.

Chung quanh khoảng không gian đen kịt, cô căn bản không dám nói chuyện, mùi máu tươi dần dần lại rõ ràng , không! So mới vừa càng nồng nặc!

Nội tâm tràn đầy cầu khẩn, khát vọng Dạ Thiên Ứng chớ buông cô ra tay, nhưng là.

Hắn còn là vô tình buông lỏng ra đôi tay, Ngô Hiểu Dao cả người lại trở về bên trong thang máy.

Nội tâm cô tràn đầy u oán mắng Dạ Thiên Ứng là đồ bất nhân.

Mới vừa còn cảm kích hắn cứu mình, hiện tại lòng tốt của hắn lại bị quẳng đi? ?

Ngô Hiểu Dao đứng ở bên trong thang máy không dám nói một lời, bởi vì cô không xác định được mấy người áo đen kia có còn ở đây hay không.

Vậy mà, chân nhỏ của cô giống như đột nhiên đã dẫm vào cái gì đấy? Là tay sao?

Nghĩ tới đây, Ngô Hiểu Dao giống như bị điểm huyết ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Đúng lúc này, đứng ở bên ngoài thang máy Dạ Thiên Ứng vô tình nói với ông nghe màu lam nha: “Bật đèn thang máy lên!”

Lời nói của hắn phát ra trong nháy mắt, bên trong thang máy sáng lên.

Ngô Hiểu Dao thấy rõ ràng cô đang đứng ở trong vũng máu, thi thể đầy đất, mở to mắt có, nhắm hai mắt có.

“A ——” tiếng thét chói tai vang lên ở bên tai, cô không dám có một hành động nhỏ nào. Rất rất có khả năng động một cái sẽ dẫm lên thi thể đang ngổn ngang trên đất.

Thi thể ở trước mắt này nhìn qua rất kinh khủng, đầu óc Ngô Hiểu Dao rơi vào hoảng loạn.

Tại sao có thể như vậy? Làm sao thi thể ở đây đất đây?

Đúng rồi! Mới vừa tiếng súng vang lên, Dạ Thiên Ưng giết chết bọn họ sao?

Hắn không phải nói hắn đã không có tham gia vào xã hội đen sao? ?

Hơn nữa lúc đó Dạ Thiên Ưng cũng đang ở bên cạnh mình, vậy thì người nào giết những người này đây?

Lúc này cô kinh sợ luống cuống , một cô gái 18 tuổi chưa bao giờ đối mặt với xã hội đen, đối mặt với những thi thể này“Oa” một tiếng liền khóc lớn lên, tựa như một đứa bé vô dụng bị lạc đường.

Đứng ở tầng chót của thang máy Dạ Thiên ưng, nhìn về phía cô gái nhỏ đáng thương kia, trái tim cảm cười một tiếng, lời nói tràn đầy lạnh lùng, nói: “Sợ sao?”

Cô vội vàng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Dạ Thiên ưng, nhanh chóng gạt đầu một cái, khát vọng hắn đây có thể đem mình kéo ra ngoài.

Vậy mà.

Dạ Thiên Ưng vẫn không nhúc nhích, như cũ giọng nói tràn đầy lạnh lùng nói ra: “Muốn ra khỏi đó sao?”

Cô liền tiếp gạt đầu, hiện tại cô thật không muốn ở chỗ này thi thể chất đầy đất trong không gian bịt kín, quá đáng sợ! Thật quá đáng sợ.

“Về sau chính tôi muốn hôn em, còn cự tuyệt sao?” 14967626

Ngô Hiểu Dao hoảng sợ, nội tâm còn duy trì lại một chút lý trí .

Đối mặt với nghi vấn kia của Dạ Thiên Ưng, cô do dự.

Không thể đồng ý, coi như đáng sợ, cũng không thể để mặc cho Dạ Thiên Ưng hôn mình chứ? ? Dù sao bọn họ mới biết có mấy ngày, hơn nữa không có bất cứ quan hệ gì.

Cô trầm mặc không nói , lợi dụng ánh mắt thương hại nhìn Dạ Thiên ưng, giống như một đứa bé.

Cô hi vọng ánh mắt đáng thương như vậy có thể đả động đến người đàn ông vô tình này cứu mình ra khỏi nơi bịt kín như địa ngục này.

Nhưng Dạ Thiên Ưng sao có thể bị ánh mắt thương hại này của cô làm rung động, đáp án nhất định là không thể nào!

Thấy Ngô Hiểu Dao duy trì trầm mặc, hắn vô tình đóng cánh cửa nhỏ của tầng chót thang máy tầng chót lại.

Đang lúc này, người bạn kia của Dạ Thiên Ưng là Lăng Thánh Quân rốt cuộc không nhịn được nở nụ cười. 10nlk.

Lúc nào thì người bá đạo như Dạ Thiên Ưng cũng rơi vào tình huống như thế này rồi hả ?

Bị phụ nữ cự tuyệt hôn? Hơn nữa còn là một cô gái nhỏ? ? Cuối cùng còn rơi vào, phải dựa vào phương thức uy hiếp, để hắn có thể hôn cô gái nhỏ kia? ? Càng khác thường là, cô gái nhỏ căn bản không để ý hắn!

Lăng Thánh Quân là càng nghĩ càng tức cười a, nhưng lại không dám cười ra tiếng, chỉ sợ Dạ Thiên Ưng ngộ nhỡ nổi cơn giận, cũng đem mình nhốt cùng với thi thể vậy thì không dễ chơi!

“Đóng cửa thang máy lại.” Lời nói này của Dạ Thiên Ưng một khi phát ra, đã sớm chờ đợi ở tầng 20 Hàn Tuấn Hi cùng Lăng Thánh Long liền đem Ngô Hiểu Dao người đang ở bên trong thang máy đóng cửa lại.

Cùng lúc đó, Dạ Thiên Ưng cùng Lăng Thánh Quân hai người chống từ tầng chót thang máy gắng sức lên tầng 21 trên mặt đất, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Như thế này cũng không tệ, mấy đấng mày râu coi như là ‘ bình an vô sự ’ giải quyết tất cả, vậy cũng không thương cô gái nhỏ vẫn sống sờ sờ cùng một đồng thi thể bị giam cầm ở bên trong thang máy!

125. Chương 126: Ba Ngày Chung Sống

Hiện nay, con đường rút lui của Ngô Hiểu Dao cũng bị phong kín, còn cùng nhiều thi thể như vậy ở chung một chỗ. Cô sợ đến mức hồn bay phách lạc, nước mắt sợ hãi không ngừng chảy xuống.

Thực sự không nghĩ tới, một giây trước, Dạ Thiên Ưng còn tỉ mỉ che lỗ tai của cô sợ cô nghe được tiếng súng, mà một giây sau lại để cô đứng cùng với đồng thi thể này.

Hắn thật là xấu, thật sự rất hư a! ! !

Ngô Hiểu Dao càng nghĩ càng uất ức, không phải là bởi vì chính mình cự tuyệt nộ hôn của Dạ Thiên Ưng sao?

Mình lại không thích hắn, hắn cũng không ưa thích của mình, tại sao phải bắt mình sau này đều không được cự tuyệt nộ hôn của hắn à? ? ?

Hắn quả thực là biến thái! Là biến thái! Bỗng nhiên.

Đen thang máy đều bắt đầu vụt sáng lên.

Ngô Hiểu Dao lúc này là sợ đến mức mặt biến sắc, nhiều thi thể như vậy đèn vẫn còn chiếu lên nữa? ?

Dè dặt của cô gái nhỏ bị quét sạch rồi, cổ liền căng ra lớn tiếng hô lên: “Dạ Thiên Ưng, mau đưa tôi mang đi ra ngoài a! ! !”

Cô biết giờ phút này Dạ Thiên Ưng khẳng định đang ở bên ngoài thang máy! Cô bây giờ đã khủng hoảng không chịu được, điều kiện gì cũng có thể đồng ý với người đàn ông hư kia.

Quả nhiên, sau khi tiếng rống to của cô phát ra, bên ngoài thang máy lập tức truyền đến tiếng Dạ Thiên Ưng: “Suy tính như vậy sao ?”

Ngô Hiểu Dao lần này ngay cả do dự cũng không có: “Tôi đồng ý. Tôi đồng ý. Tôi đồng ý anh! !”

Bên ngoài thang máy Dạ Thiên Ưng thấy cô đồng ý lại sảng khoái như vậy, cười tà mị, nhất quyết không tha giều cột nói: “Em đáp ứng tôi cái gì à? ?”

Trái tim căng thẳng, cô là bởi vì khấn trương mà vận vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên căng thẳng , cắn chặt môi dưới, cô nhỏ giọng líu riu nói: “Tôi đồng ý, về sau không bao giờ nữa. Không bao giờ nữa. Cự tuyệt anh. Hôn!”

“Ách. Nói cũng quá gượng ép đi? ?” Hiện nay một mảnh bị bưng bít ở đây.

Người này thật là quá đáng, dù sao mình cũng đã nói rồi, Ngô Hiểu Dao nắm chặt hai quả đấm, liên tiếp gào to lên: “Tôi đồng ý với anh, về sau không bao giờ nữa cự tuyệt nộ hôn của anh rồi !”

Lúc này, đứng ở bên ngoài thang máy Dạ Thiên Ưng đang nghe cô đang ‘ tích cực ’, sau khi ‘ chủ động ’ trả lời, mặt hắc hê nhìn người bên cạnh mình Hàn Tuấn Hi, Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long ba người, giống như đang nói: ‘ Thấy được không, đây chính là sức hấp dẫn của tôi. ’

Luôn luôn lạnh lùng như Hàn Tuấn Hi lúc này trong lòng đang suy nghĩ: đàn độn dồn ép.

Lúc này người ôn hòa như Lăng Thánh Long trong lòng đang suy nghĩ: phương pháp uy hiếp như vậy, ai có thể không thỏa hiệp đây?

Nghĩ là nghĩ như vậy, hình như hai người họ chưa nói ra, chỉ là im lặng không lên tiếng, khi cái gì cũng không nghe được. Lăng Thánh Quân thì lại khác rồi, gờ ngón tay cái lên thở dài nói: “Lão đại quả nhiên trù mìn sô, chiêu hạ lưu như thế cũng có thể nghĩ đến, Thánh Quân bội phục, bội phục!”

Tiếp đến tình tiết sau của vở kịch mà người nổi tiếng liên tưởng là. Dù sao Lăng Thánh Quân tên tiểu tử hư này gậy tay hay chân chính là không thiếu được rồi !

=====

Đứng ở bên ngoài thang máy Dạ Thiên Ứng nghe cô gái nhỏ kia coi như là hoàn toàn đầu hàng, liền hài lòng cười một tiếng khê gật đầu: “Ừm. Ba ngày nay cậu sẽ ở trong căn hộ của tôi đi.”

Lòng lang dạ thú, người ngoài đường cũng biết, tình cảm của người này cho tới nay dự tính kế hoạch lớn gì liền vì hôm nay mà bày ra? Một bên Lăng Thánh Quân thật không biết là muốn cảm tạ đám ‘ma quỷ’ kia thành quả mà Dạ Thiên Ứng đã âm mưu trước đó, hay là nên khi dễ bọn họ ngu xuẩn, tự đưa mình tới cửa gọi Dạ Thiên Ứng giết đây?

Vậy mà, bên trong thang máy ba hồn bảy vía của Ngô Hiểu Dao bị hù dọa không khí phách, đâu còn có thời gian mà để ý tới hắn nói cái gì? Cực kỳ thẳng thắn đồng ý đứng lên: “Được, tốt! ! Mau đưa tôi ra ngoài!”

Ngay sau đó, bên ngoài thang máy Dạ Thiên Ứng coi như là nụ cười thỏa mãn rồi, bây giờ vốn còn dùng nhiều mưu kế để giữ Ngô Hiểu Dao lại, không ngờ đơn giản như vậy liền làm cô sợ cái gì cũng đồng ý, xem ra chính mình còn phải cảm tạ những thứ bên ngoài đã xâm nhập vào kia !

“Mở ra thang máy đi.” Mệnh lệnh này của Dạ Thiên Ứng vừa ra, Hàn Tuấn Hi đang ở phòng điều khiển liền mở ra thang máy.

Cửa thang máy đang mở trong nháy mắt, Dạ Thiên Ứng nhìn thấy cặp mắt Ngô Hiểu Dao khóc giống như cái chuồn lớn vừa đáng yêu, vừa đáng thương .

Ngay cả bên ngoài thang máy Lăng Thánh Quân nhìn thấy bộ dáng này của cô cũng cười lăn trên đất rồi.

Dạ Thiên Ứng vẻ mặt cười xấu xa dậm lên những thi thể kia liền đi về phía cô.

Ngay khi hắn vừa đi tới trước mặt Ngô Hiểu Dao, không đợi hắn tự tay ôm cô nữa, Ngô Hiểu Dao chủ động nhảy dựng lên, cả người nhảy vào trong ngực của hắn: “Oa ——” một tiếng, nhếch nhác khóc rống lên.

Lúc này, hai tay Ngô Hiểu Dao ôm thật chặt cổ của Dạ Thiên Ứng, hai chân cũng vòng chắc bên eo của hắn.

Đối mặt với tư thế này cô căn bản không hiểu rõ đã có nhiều mập mờ, cô chỉ là khóc, chỉ là khóc. Nước mắt gần như cũng ẩm ướt cả vai Dạ Thiên Ứng rồi.

Bất đắc dĩ, hắn nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ôm Ngô Hiểu Dao giống như ôn đứa con của mình đi ra khỏi thang máy.

Bàn tay khê vuốt ve đỉnh đầu của cô, trên khuôn mặt lạnh lùng kia của Dạ Thiên Ứng đã để lộ ra một tia vô cùng dịu dàng: “Bảo bối, đừng khóc, nha?”

126. Chương 127: Con Mẹ Nó Hôm Nay Tôi Ăn Hết Anh

Bàn tay khê vuốt ve đỉnh đầu cô, trên khuôn mặt lạnh lùng của Dạ Thiên Ứng không khỏi hiện lên tia dịu dàng: “Bảo bối, đừng khóc, Hả?”

Bất luận Dạ Thiên Ứng khuyên bảo Ngô Hiểu Dao như thế nào, nhưng cô cũng chỉ khóc, chỉ là khóc.

Lần này hắn đã đem cô gái nhỏ bị dọa sợ đến như thế này. Hắn bó tay.

Không thể không nói, giờ phút này, trong lòng Dạ Thiên Ứng có chút áy náy.... .

Một thanh niên nhìn thấy nhiều xác chết như vậy cũng đủ chết rồi, huống hồ chỉ chỉ là một cô gái nhỏ?

Có phải lần này hắn làm như vậy có chút quá đáng không?

Nhưng ai bảo cô không bao giờ ngoan ngoãn nghe lời hấn, chỉ có thể làm như vậy cô mới biết điều được. . . .

Sau khi Dạ Thiên Ứng phân phó cho Lăng Thánh Quân xử lý hết mấy xác chết này cho tốt, ngay lập tức ôm Ngô Hiểu Dao lên ghế bên cạnh tài xế trên xe Lăng Thánh Quân.

Dạ Thiên Ứng cô ngồi trên đùi mình, ôm ái cười cười: “Đừng khóc nữa, quần áo của tôi toàn nước mũi rồi đây.” Giơ tay lên, lau hết nước mũi ướt mắt trên mặt cô, trên mặt hấn từ từ xuất hiện cảm giác áy náy.

“Đừng khóc nữa, có được không, Hấn?” Bàn tay nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt cô, dùng mặt quỷ chọc cô cười. Ai ngờ.

Ngô Hiểu Dao người ta cũng cũng không thèm nhìn.

Này, Dạ Thiên Ứng lớn bằng chừng này cũng chưa có an ủi ai bao giờ, còn diễn mặt quỷ nữa? ?

Tự biết không có làm cô vui lên, nhăn mày, tiếng nói nhu hòa nhưng có chút bất mãn: “Đừng khóc.”

“Đừng khóc.”

“Đừng khóc!”

“Đừng khóc! ! ! !”

“Đừng khóc! ! Thật con mẹ nó phiền chết rồi ! !”

Tính cách nóng nảy của Dạ Thiên Ứng không nhẫn nại dễ dàng Ngô Hiểu Dao đang gào khóc, phát tác rống lớn.

Tiếng rống của hấn vang lên, Lăng Thánh Quân ngồi bên cạnh nhìn thấy hết vào mắt, hấn biết Dạ Thiên Ứng đã giận thật rồi.

Nhưng làm sao Ngô Hiểu Dao quan tâm hấn giận hay không giận? Cô chỉ biết rằng Dạ Thiên Ứng đã làm chuyện xấu khiến cô sợ hãi đến như thế. Hấn còn có mặt mũi nào mà nói chuyện với cô? ?

Thút thút hai tiếng, cô tức giận trừng Dạ Thiên Ứng đang ở trước mặt, bất chấp sự yếu thế mà hét lên: “Con mẹ nó anh nếu không ném tôi vào trong thang máy, tôi có thể không khóc sao hả? ! ! !”

Trong nháy mắt, Lăng Thánh Quân lo lắng mình cười đến nổi gãy lưng rồi “Ha ha ha ha ha ha.”

Lần này hấn không thể nhịn cười được, trong trí nhớ, nhớ rõ chưa từng có người ào nói chuyện với Dạ Thiên Ứng như vậy, Ngô Hiểu Dao coi như là đầu tiên, cũng sẽ là cuối cùng.

Lại thêm vào mấy tiếng nói tục của cô ấy, còn đặc biệt là không quen nói, đừng nhắc tới thì tốt hơn ấy.

Hàng lông mày Dạ Thiên Ứng cau lại, không biết làm thế nào khi quay đầu nhìn Lăng Thánh Quân đang cười to như thế, lại đưa mắt nhìn Ngô Hiểu Dao đang khóc lớn, vừa tức vừa bất đắc dĩ!

Lái xe Lăng Thánh Quân 18 tuổi, bình thường lúc đi với hấn, Dạ Thiên Ứng có cảm giác như được trẻ con phục vụ, bây giờ cộng thêm một Ngô Hiểu Dao 18 tuổi nữa, hoàn toàn coi như hấn bị trả con chơi đùa. . . .

“Không phải tôi đã nói với em nếu em nói tục tôi liền đánh em à?” Dạ Thiên Ứng nghiêm túc chất vấn Ngô Hiểu Dao đang khóc.

Nhìn vẻ nghiêm túc của Dạ Thiên Ứng trước mặt, nỗi hận trong lòng cô chạy thẳng vào tim, cố ý chọc giận hấn: “Tôi nguyện ý con mẹ nó , ta thích mắng con mẹ nó, anh quản cái rắm gì con mẹ nó? !”

“Ha ha ha ha ha ha.” ‘kít———’ một tiếng, Lăng Thánh Quân đang lái thì bỗng phanh xe một cái, gục trên tay lái không ngừng cười, nếu như vẫn lái xe đi trong tình huống này thì, nhất định sẽ xảy ra tai nạn xe hơi

Dạ Thiên Ưng nghe Ngô Hiểu Dao nói một loạt từ bần một cách thuận miệng như thế, có một loại cảm giác muốn phun máu.

Lần đầu tiên hắn gặp một cô gái như thế, bởi vì, hắn âm thầm thề trong lòng, về sau có đánh chết hắn, tuyệt đối sẽ không sinh con gái, nếu đứa bé sinh ra mà giống như cô thì, đoán rằng hắn có thể giảm thọ mười năm.

“ok!” Dạ Thiên Ưng ngoan ngoãn giơ tay đầu hàng, bày luôn cả một khuôn mặt ‘tôn tử’ đang tươi cười: “Về sau tôi tuyệt đối sẽ không hù dọa em như vậy nữa, có được không?”

Từ bao giờ Dạ Thiên Ưng thỏa hiệp với phụ nữ vậy? Từ bao giờ mà Dạ Thiên Ưng không đánh phụ nữ vậy?

Nếu như là ngày trước đây, có lẽ hắn thật sẽ tát một cái vào mặt Ngô Hiểu Dao. Nhưng là hôm nay.

Hắn lại không ra tay.

Bây giờ sự uy nghiêm của Dạ Thiên Ưng coi như là bị quét đi rồi, có lẽ bản nhân Ngô Hiểu Dao căn bản cũng không biết hắn bây giờ không còn chút mặt mũi nào, nhưng Lăng Thánh Quân đang đứng ở bên cạnh so với ai đều rõ hơn hết.

Cái loại đàn ông bá đạo, đàn ông tàn nhẫn như thế này sẽ không bao giờ giống thư sinh nho nhã mà nhẫn nhịn phụ nữ, cũng sẽ không bao giờ đối đãi thật tốt với phụ nữ.

Hắn đã từng nói: ‘đàn ông với phụ nữ cũng không có gì khác biệt lắm, chuyện mà đàn ông có thể làm được thì , có lẽ bởi vì nhất thời đối với phụ nữ vẫn có thể làm được, ngược nếu người phụ nữ nào mà có chuyện tính toán so đo, cho nên hắn sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho loại phụ nữ như thế này.’

Giống như chuyện trước đây hắn từng túm tóc Ngô Hiểu Dao, giống như trước kia hắn từng cho cô gái này mấy bạt tai

Nhưng.

Bây giờ hắn cũng không giơ tay lên đánh Ngô Hiểu Dao, trái tim băng giá của hắn đã được cảm hóa à? Còn là.

Chỉ đối với cô gái bé nhỏ đang ở trước mặt hắn là không bao giờ ra tay?

Nhìn Dạ Thiên Ưng đang thỏa hiệp, tiếng khóc của cô dần dần chuyển sang thút thít , vẻ mặt ngập tràn sự ngây thơ mong đợi: “Vậy anh thề đi, sau này không được khi dễ tôi nữa!”

Dạ Thiên Ưng quả quyết từ chối lời thỉnh cầu của cô “Em đừng có mà được voi đòi tiên! ! ! !”

Nhưng hôm nay Ngô Hiểu Dao coi như đã ăn hết Dạ Thiên Ưng rồi!

Cũng không biết ra sao, cô mới vừa làm nũng, lại bị Dạ Thiên Ưng hù dọa lần nữa, một tiếng khóc rống lên “oa.....”

Thấy vậy, vẻ mặt nghiêm túc của Dạ Thiên Ưng đành phải chuyển sang bất đắc dĩ, bây giờ coi như hắn đã bị lừa giỡn hoàn toàn trong lòng bàn tay của Ngô Hiểu Dao rồi.“Được được được, tôi thề, tuyệt đối sau này sẽ không khi dễ em nữa.”

Ngay sau khi lời thề được nói ra, Ngô Hiểu Dao lúc này.

Nở hoa trong lòng! Tiếng khóc cũng ngưng hẳn.

Dạ Thiên Ưng coi như đã hiểu, hoàn toàn hiểu hết, lần này không thể nghi ngờ hơn là hắn đã bị cô bé này chơi đùa!

Vươn tay khẽ đánh lên vai Lăng Thánh Quân đang gục trên vô lăng mà cười.

Lăng Thánh Quân nhú mày, tò mò nhìn về phía Dạ Thiên Ưng.

Dạ Thiên Ưng không nói gì, nhẹ nhàng phát tay , Lăng Thánh Quân hiểu ý đi xuống xe, cả người dựa vào cửa xe, nhìn cảnh đêm trên lối đi bộ.

Đội Lãng Thánh Quân ra phía sau xe, sắc mặt của Dạ Thiên Ứng từ từ thay đổi, một cánh tay vòng quanh hông Ngô Hiểu Dao, một cánh tay đặt sau ót cô.

Chỉ một thoáng, Ngô Hiểu Dao cảm thấy bầu không khí bên trong xe đang thay đổi. Trở nên vô cùng thu hẹp, khiến con người ta không thể khống chế được nhịp tim của chính mình.

127. Chương 128: Hôn Nồng Nhiệt Trong Xe

Đội Lãng Thánh Quân ra phía sau xe, sắc mặt của Dạ Thiên Ứng từ từ thay đổi, một cánh tay vòng quanh hông Ngô Hiểu Dao, một cánh tay đặt sau ót cô.

Chỉ một thoáng, Ngô Hiểu Dao cảm thấy bầu không khí bên trong xe đang thay đổi. Trở nên vô cùng thu hẹp, khiến con người ta không thể khống chế được nhịp tim của chính mình.

Nhìn chăm chăm vào Dạ Thiên Ứng trước mặt, nàng căn bản không thể nào tách khỏi đôi mắt thâm thúy ấy. Giống như cả người đang chìm sâu vào trong ấy, không thể tự kiềm chế chính mình, mà từ từ trầm luân.

“Còn nhớ rõ tôi dạy em cách hôn trước đây không?” Giọng nói của Dạ Thiên Ứng rất nhẹ nhàng, trong đôi mắt cũng ngập tràn sự dịu dàng.

Nhìn chăm chú bộ dạng dịu dàng của Dạ Thiên Ứng, trong lòng cô thoáng chốc nổi lên một đợt sóng nhỏ. Không tự chủ mình mà gạt đầu một cái. Cô có cảm giác Dạ Thiên Ứng muốn hôn cô, nên lập tức mím chặt môi lại.

Dạ Thiên Ứng không nổi giận, cánh tay đang đặt dưới eo kéo cả người cô lại gần hơn.

Bị hấn trên choker như vậy.

Cô chợt buông lỏng phòng tuyến, vừa giây giữa cơ thể vừa nở nụ cười.

Mượn cơ hội này đôi môi của Dạ Thiên Ứng đặt lên đôi môi đỏ mềm mại của Ngô Hiểu Dao. Một cách nhanh chóng khít chặt lại.

Đôi môi hần khê mút nhẹ đôi môi cô, đây mới là sự êm ái, khiến cơ thể con người ta say mê như vậy.

Sau khi Dạ Thiên Ứng thỏa thích trên choker trên môi cô, sự khủng hoảng trong lòng cô từ từ lắng xuống, một loại cảm giác như chạm phải điện lan tỏa khắp cơ thể cô.

Cô làm sao vậy?

Chẳng lẽ vì mình đã chấp thuận yêu cầu lúc này của hần khi ở bên trong thang máy?

Như vậy sao?

Không phải vậy đâu, chẳng qua là đang lừa gạt chính mình.

So với mấy lần kháng cự trước kia, đều là sự chán ghét, hiện tại thì cô.

Căn bản không còn cách nào để kháng cự lại nụ hôn thần kỳ của Dạ Thiên Ứng.

Không muốn suy nghĩ về mọi thứ, nhưng nỗi hoảng loạn chợt đi sâu vào trong đầu cô.

Hiện tại thì cô.

Chỉ muốn cảm thụ nụ hôn này thật tốt.

Nắm hai mắt lại, tay không tự chủ mà ôm lấy cổ Dạ Thiên Ứng.

Cảm thấy Ngô Hiểu Dao từ từ thuận theo, hần biết.

Cô đã từ từ bị hần chinh phục rồi, khóe miệng hơi nhếch lên, không tránh khỏi mà lộ ra nụ cười hài lòng.

Đầu lưỡi hần nghịch ngợm quần lấy lưỡi cô, cạy hàm răng cô ra.

Đầu lưỡi của hắn giống như một con rắn nhỏ không ngừng chuyển động trong khoang miệng của cô, mãi cho đến khi quyền rũ luôn con rắn là cô, ép buộc lưỡi cô phải cùng lưỡi hắn hòa vào nhau trong đó.

Hai người bọn họ thưởng thức nước bọt của nhau, thỏa thích mà mút lưỡi lẫn nhau.

Si mê đến loạn lạc rồi.

Bầu không khí bên trong càng trở nên mập mờ, không biết là thực tế hay là hư ảo, không biết là người tình quen thuộc hay người xa lạ.

Dạ Quang khẽ chiếu rọi ở trong toa xe, đã nhiễu loạn nàng buồng tim. 14967626

Nụ hôn này khiến không khí trong buồng xe trở nên vô cùng mỏng manh.

Vì trở nên như thế cho nên người ta không thể nào hít thở.

Cô đã không còn cách nào để khống chế lại nụ hôn trên chòm tóc của Dạ Thiên Ứng.

Hai gò má cô từ từ nóng lên, nhịp tim cũng vô cùng nhanh, tứ chi như vô lực, cả người xụi lơ rồi ngã vào vòm ngực ấm áp của Dạ Thiên Ứng, miệng thở hổn hển.

Khẽ mỉm cười, Dạ Thiên Ứng ni non bên tai cô: “Ai, phải đợi tới khi nào em mới hôn tôi được như thế hả?”

Nghe được lời đùa giỡn này của Dạ Thiên Ứng, cô có thể cảm giác được rằng.

Nhất định cả đời này cô cũng không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của Dạ Thiên Ứng mất rồi.

Tại sao với một người đàn ông xấu xa như thế này, lại khiến cho lòng cô rung động được nhỉ? Cô thật sự không thể hiểu hết được chính mình.

Là bởi vì màn đêm này sao?

Ban đêm có thể khiến cho con người ta mê loạn, khiến cho con người ta si mê đến say sẩm, và khiến cho con người ta quên đi chính mình.

Mới vừa rồi cô đã hoàn toàn chìm đắm vào trong nụ hôn của Dạ Thiên Ứng, không có cách nào tự kiềm chế.

Dạ Thiên Ứng nhẹ nhàng ôm cô lên, sử dụng nửa thân dưới, trực tiếp ngồi vào vị trí lái xe, khởi động xe.

Chỉ có điều, khi Lăng Thánh Quân đang đứng ở bên ngoài thì thấy xe khởi động, cả người bị kinh ngạc, đưa tay muốn mở cửa xe ra, nhưng Dạ Thiên Ứng là cái người độc ác, đem cửa xe khóa lại một cách vô tình.

“Thiên Ứng, để tôi lên chứ?”

Dạ Thiên Ứng không nhanh không chậm hạ cửa xe xuống, khoe miệng gợi lên một nụ cười tà mị như một con ác ma: “Không phải cậu thích cười sao? Vậy cậu cười thỏa thích ở chỗ này rồi về nhà!” Dứt lời, hắn vô tình khởi động xe, đem Lăng Thánh Quân đáng thương nhét vào màn đêm u tối.

Hắn thật độc ác, thật sự không biết tốt xấu.

Rõ ràng cái xe này là của Lăng Thánh Quân nhưng tại sao hắn lại không cho Lăng Thánh Quân mình lên xe cơ chứ?

Ngô Hiểu Dao chu cái miệng nhỏ nhắn, rất bất mãn đối với thái độ của Dạ Thiên Ứng đối với quản lý Lăng như vậy, cô thật sự không hiểu nổi, tại sao mình lại cùng cái gã đàn ông xấu xa này hôn nhau chứ?

Cô mất hứng chất vấn tên Dạ Thiên Ứng đang ngồi bên cạnh”Làm sao anh có thể xấu vậy chứ.Hình như cái xe này là của quản lý Lăng mà?.

Ai ngờ, hắn cau mày, vẻ mặt nghiêm túc: “Thế nào? Đau lòng khi thấy quản lý Lăng đi bộ về nhà à?”

.

.

Nguyên một ngày mà tên Dạ Thiên Ứng này không có lấy một câu nói có ích, bắt luận mình nói cái gì hần cũng trêu chọc lại, Hừ! Hần quả thực là cái tên khốn kiếp!

Nghĩ xong, cô chu cái miệng nhỏ của mình lên, hai tay khoanh trước ngực, có mấy phần nũng nịu, không vui nói: “Tôi muốn về nhà!”

“Suy nghĩ sung sướng nhỉ, em đấy.” Cười tà mị, nhất thời khuôn mặt tuần tú của hần chuyển sang bộ dạng một tên ác ma máu lạnh: “Tính từ ngày hôm nay, em ở nhà tôi đến ngày mốt mới về!”

Cái gì? Ở tới 3 ngày ? ? ? ! !

Lúc này Ngô Hiểu Dao mới nhớ đến lời chấp thuận của mình đối với Dạ Thiên Ứng trong thang máy lúc nãy, đó chính là chuyện ở nhà hần 3 ngày.

Nhưng.

Cô chỉ mới 18 tuổi thôi à? ? ! ! Lại đi ở một với tên đàn ông không thân thuộc? ? ! ! Hơn nữa còn là một tên đàn ông rất nguy hiểm? ? ! ! Chuyện này mà mẹ biết được, làm sao có thể được cơ chứ? ? ! ! 10nlk.

Cô kiên định nói “Tôi mà không trở về, mẹ tôi sẽ mắng đấy!” ý muốn thuyết phục Dạ Thiên Ứng.

Lại nghĩ, ngay cả ngày hôm qua cô cũng không về nhà, nếu như hôm nay cũng không quay trở về, mẹ Ngô có thể đánh chết cô.

Vậy mà, lời của cô lại không thể lay động Dạ Thiên Ứng một chút nào, vươn tay móc điện thoại rồi ném sang cho Ngô Hiểu Dao, giọng nói đầy sự ra lệnh: “Nói với mẹ em, em bị tên đàn ông xấu bắt cóc, ba ngày sau mới thả về nhà!”

Hần cũng biết hần là tên đàn ông xấu à?

Stop!

Thật sự cũng có biết rõ mình đấy.

Nhưng mà, nếu như nói với mẹ như vậy, đoán chừng có thể hù chết mẹ mình. Cô nhúu chặt lông mày, trong xe cãi: “Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về nhà a ! ! !”

Nghe Ngô Hiểu Dao không an phận mà ồn ào như thế, Dạ Thiên Ứng tay mở nhạc trong xe, cả người coi như không có chuyện gì mà lái xe, căn bản không coi cô ra gì.

Tự biết mình đòi hỏi là chuyện không có gì để vui, cô dùng sức hừ một tiếng “Hừ!” , không cam lòng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ . Rõ ràng lúc nãy mình làm nũng vẫn có chút công dụng mà, tại sao lần này lại không có tác dụng gì chứ?

Ai, Ngô Hiểu Dao không biết, lần này coi như cô có thể lật trời thì, Dạ Thiên Ứng cũng không để cho cô về nhà, chỉ vì.

Mấy ngày nay cô sống cùng nhà với Dạ Thiên Ứng, vô cùng, vô cùng quan trọng.

128. Chương 129: Cuộc Sống Ở Chung 3 Ngày Bắt Đầu

Chạy như bay một đường dài, rốt cuộc cũng tới chung cư của Dạ Thiên Ứng, hần vừa lời vừa kéo đem Ngô Hiểu Dao vào thanh máy trong chung cư.

Khuôn mặt Ngô Hiểu Dao toàn vẻ bất mãn đứng trong thang máy mà hầm hừ: “Cái người này là bắt cóc mình a ~.”

“Nói hết mọi chuyện, tôi đã là một tên đàn ông tệ hại, cho nên phải bắt cóc em thôi.” Dạ Thiên Ứng vừa cười xấu xa vừa nói với Ngô Hiểu Dao rồi đóng cửa thang máy lại..

Cần chặt môi dưới, đôi lông mày cô như vện thành một hàng.

Chuyện gì, hần luôn bá đạo như thế hả? Cũng không để ý đến cảm nhận của cô! Dạ Thiên Ứng chết tiệt! Dạ Thiên Ứng đáng chết! Ở bên trong lòng Ngô Hiểu Dao đang không ngừng mắng chửi Dạ Thiên Ứng.

Lúc cửa thang máy đang chuẩn bị đóng lại, Hạ Uyển Uyển đột nhiên đi vào trong thang máy.

Ngô Hiểu Dao gương mặt nhìn, khẽ ngăn người ra.

Cô gái này. Quả thật rất đẹp, trưởng thành, chín chắn, quyến rũ, vóc người không cao cũng không gầy, phong cách cũng không phải loại cao quý bình thường.

Nhưng mà, càng nhìn càng thấy quen mắt là thế nào nhỉ? đột nhiên Ngô Hiểu Dao nhớ ra, đây là cô gái lúc trước bị giật điện cùng với Dạ Thiên Ứng, cũng là người trong bộ phận PR!

Dạ Thiên Ứng nói với Hạ Uyển Uyển mới đi vào trong thang máy “Uyển Uyển, lát nữa mang qua đây một bộ đồ ngủ.”

Cô lạnh lùng gật đầu một cái: “Vâng.”

Ngô Hiểu Dao đứng một bên liếc nhìn Dạ Thiên Ứng, rồi lại nhìn qua Hạ Uyển Uyển.

Bất chợt có cảm giác, hai người bọn họ rất xứng đôi! Tuyệt đối là trời sinh một đôi! !

Hạ Uyển Uyển rời thang máy được một lúc lâu, lúc này Ngô Hiểu Dao tự nhiên nói một câu cảm thán: “Cô gái ấy thật xinh đẹp a~.”

“Ha ha.” Dạ Thiên Ứng nghe xong, hơi hơi cười, hỏi có chút khiêu khích “Ghen tỵ à?”

Không tính là ghen tỵ, chỉ là rất hâm mộ thôi. Không có phụ nữ nào không yêu cái đẹp, thật ra trong lòng ai cũng đều yêu thích cái đẹp. Cô cũng rất thích cái đẹp, nhưng trời sinh ra như vậy thì cũng không còn cách nào khác, có chút ít cũng hơi ghen tỵ.

Không thể không nói, Dạ Thiên Ứng có thể nhìn ra trên khuôn mặt Ngô Hiểu Dao đều là sự tự ti khi đứng trước Hạ Uyển Uyển. Nhưng mà.

Có lẽ sau một thời gian dài như thế này Dạ Thiên Ứng biết rằng, trong lòng hần, thủy chung vẫn nghĩ Ngô Hiểu Dao đẹp hơn so với Hạ Uyển Uyển.

Vì Hạ Uyển Uyển đột nhiên xuất hiện, Ngô Hiểu Dao đã quên chuyện về nhà, bị Dạ Thiên Ứng trực tiếp mang vào. Phải nói là “lừa” vào căn hộ trong chung cư này mới đúng.

A, cô cũng không thể nghĩ đến chuyện có thể ra được khi đã vào đây! ! !

Không lâu sau, Hạ Uyển Uyển đem một bộ đồ ngủ viền ren đưa cho Dạ Thiên Ứng rồi đi ra ngoài.

Liếc bộ đồ ngủ đang cầm, hần đưa cho Ngô Hiểu Dao, đưa tay chỉ phòng vệ sinh: “Đi tắm, rồi thay đồ đi.”

Chỉ một phút, cái cảm giác lo lắng lại chạy thẳng vô tim cô, chậm rãi nhận lấy bộ đồ ngủ trong tay hần, tâm tình bất an, vừa có chút sợ hãi.

Không thể giải thích nổi việc đi vào nhà của Dạ Thiên Ứng rồi, không quên nói chớ này là cái ổ sói, bây giờ còn muốn tắm ở cái ổ sói này? Không phải cô tự tìm đến cái chết sao?

Cô cau lông mày, trừng mắt nghi hoặc nhìn Dạ Thiên Ứng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, hần hít một hơi sâu, nói khinh thường: “Tôi không có hứng thú với việc nhìn lên phụ nữ tắm đâu, hơn nữa còn lại loại con gái chưa trở mã hết các bộ phận trên cơ thể.”

Hần chỉ nói một cách vô tâm, nhưng mà người nghe hữu ý !

Sau khi mình nghe lời hần nói, đáng lẽ nên vui mừng mới đúng? Nhưng lại không có chút nào.

Trong lòng Ngô Hiểu Dao không có một chút vui mừng, ngược lại cảm giác có một chút mất mát.

Mình là cô gái chưa hoàn toàn trở mã ư?

Thế tại sao Dạ Thiên Ứng lại còn thích dây dưa với cô? ? ? Đến bây giờ, tim của mình đã dần dần bị rung động một cách kỳ lạ, nhưng hôm nay hần lại nói với mình như thế? Nghĩ ngợi, Ngô Hiểu Dao tức giận xoay người đi vào nhà tắm.

Dạ Thiên Ứng sáng suốt sao có thể không nhìn ra sự nghi hoặc của cô ấy.

Thật ra thì. Trong lòng hấn cô so với những người phụ nữ thành thực khác thì vẫn có sức quyến rũ hơn tất cả. Nhưng cái câu nói con gái chưa trở mã hết lúc này thì vẫn đúng sự thật, dù sao.
. Có nhiều người cũng thích Lolita đó chứ? !

Thời gian trôi qua mỗi phút mỗi giây, đi vào phòng rửa tay nhưng vẫn chưa thấy Ngô Hiểu Dao từ nhà tắm đi ra. Chuyện này làm cho Dạ Thiên Ứng có chút bận tâm, tắm nhưng 2 giờ rồi mà còn chưa xong? Chẳng lẽ ngất xỉu bên trong rồi?

Lông mày nhíu lại, hấn lo lắng chạy đến trước cửa nhà tắm, dùng sức đập cửa: “Dao Dao? ! ?” (chú sói: khụ, lần đầu tiên gọi tên cún cớm của Ngô muội muội .)

“Dao Dao? Nghe thấy thì trả lời tôi một câu đi Dao Dao! ?”

Lúc sau, bên trong không có người lên tiếng, Dạ Thiên Ứng lo lắng nắm tay thành quả đấm, dưới tình thế cấp bách đá một cái “rầm” lên cánh cửa nhà tắm.

Thấy cửa mở toang, Ngô Hiểu Dao đứng bên trong hoảng sợ lấy hai tay ôm ngực: “Anh tiến vào làm gì? ? ! !”

Nhìn cô trước mắt mình không có chút tổn hại nào, cả người Dạ Thiên Ứng phào nhẹ nhõm: “Tắm xong rồi, tại sao vẫn chưa đi ra? ?”

Quả thật cô đã tắm xong rồi, chỉ là chuyện bộ đồ ngủ của Hạ Uyển Uyển đưa cho.

Lập tức “thịch ” , gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao chợt đỏ lên, cúi đầu nhìn quần áo của mình: “Áo ngủ này.” Lúng túng nói, cô chậm rãi buông hai tay trước ngực xuống.

.

.

Chỉ trong phút chốc, trong lòng Dạ Thiên Ứng chợt hiện lên một đợt sóng ngầm nhỏ.

Bộ đồ ngủ viền ren tơ lụa vốn đã trong suốt rồi, nhưng chỗ no tròn đầy đặn của cô lại hiện ra hết phân nửa, chỉ có nụ phần hồng nho nhỏ là hơi bị che lấp dưới lớp áo ấy.

Trước kia hấn đã từng nhìn nhiều phụ nữ mặc đồ xuyên thấu như thế này, nhưng hấn không có cảm giác, nhưng ngược lại khi thấy Ngô Hiểu Dao mặc nó, hấn lại cảm thấy vô cùng, vô cùng có cảm giác.

Do ánh mắt của hấn càng ngày càng kém sao? Nhưng mà. Hấn không hiểu.

=====Khụ, một gian phòng, một nam một nữ.

Nam dương cương mười phần, nữ mặc một cái như thế tính cảm giác áo ngủ, phía sau kịch tính nên sẽ là gì chứ? Chú sói không biết.

129. Chương 130: Lộ Rõ Về Sát Ý

Nhìn bộ quần áo khêu gợi của Ngô Hiểu Dao, thoáng chốc trong lòng Dạ Thiên Ứng bị kích thích lên ngàn tầng sóng a.

Bộ đồ ngủ tơ lụa có viền ren của cô vốn dĩ đã trong suốt rồi, nơi đầy đặn no tròn kia còn lộ ra hơn phân nửa, nhưng chỉ có nụ hồng nho nhỏ kia là được che giấu một chút mà thôi.

Trước kia hấn đã từng thấy nhiều người phụ nữ mặc áo ngủ xuyên thấu như thế này, nhưng hấn không hề có cảm giác gì, ngược lại khi Ngô Hiểu Dao mặc, thì hấn lại cảm thấy vô cùng, vô cùng có cảm giác.

Hiện tại là do ánh mắt hấn càng ngày càng kém sao? Hay là. Hấn lại có chút không hiểu.

Từ từ đè nén xuống vẻ mặt có phần kinh ngạc, hấn cười tà mị, cố làm ra vẻ không thèm để ý: “Ăn mặc như vậy sao? Cho dù lúc em không mặc gì thì anh cũng đã thấy, em có phải cảm thấy mặc áo này không ngủ được, vậy thì cởi ra hết đi.”

Gương mặt Ngô Hiểu Dao vốn đã đỏ rồi bị Dạ Thiên Ứng trêu chọc như vậy lại càng thêm đỏ.

Hôm nay không lý giải vì sao phải tới nhà hấn ở, lại càng không lý giải được tại sao phải tắm ở trong nhà của người đàn ông hư này, hơn nữa lại không hề hiểu được nguyên nhân hấn đưa cho cô bộ áo ngủ trong suốt này?

Tất cả cô đều không hiểu được.

Hôm nay bầu không khí có chút biến chất, từ khủng hoảng đến chán ghét lại đến hận.

Từ hận đến hồi hộp lại đến quen thuộc. 10nlk.

A, thật là kỳ quái.

Nhanh chóng chạy ra khỏi phòng tắm, Ngô Hiểu Dao chạy thẳng tới phòng ngủ, cầm chiếc chăn nằm ở trên ghế sa lon nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Theo chân Ngô Hiểu Dao rời khỏi phòng tắm, Dạ Thiên Ứng cũng không quan tâm. Mà là đi vào phòng vệ sinh, giặt xong rồi tắm rửa. Chỉ mất nửa giờ.

Thu dọn tất cả xong, hấn mặc đồ ngủ tơ tằm màu lam, cơ ngực trắng nõn hơi lộ ra, tóc đen có chút ẩm ướt, mười phần người đàn ông này hấp dẫn hết mừi, ngay bây giờ nếu như có người phụ nữ nào nhìn thấy bộ dáng hấn, khẳng định sẽ như là chó sói bỏ nhà vào hấn!

Sau khi từ phòng tắm đi ra ngoài, hấn liền thấy Ngô Hiểu Dao ngủ say ở trên ghế salon trong phòng khách.

Bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng ôm cô gái nhỏ vào phòng ngủ rồi đặt cô trên giường.

Hấn cũng không muốn ngủ ngay, mà rón rén đi ra khỏi phòng ngủ.

Vươn tay, đóng lại cửa phòng ngủ, hấn trở lại phòng khách, đi tới trước tủ rượu, lấy ra một chai rượu nho đỏ 82 năm, sau khi mở ra nghiêng chai đổ vào trong ly cao cổ trên khay trà.

Ngồi ở trên ghế sa lon, Dạ Thiên Ứng ly rượu trong tay đứng đưa mắt nhìn nửa trong không trung, con người tràn đầy khí phách của một vị anh hùng vĩ đại.

Vươn tay cầm lấy ống nghe màu lam đưa lên trên lỗ tai, bấm số điện thoại của Hàn Tuấn Hi: “Tuấn Hi, ba ngày này ta sẽ không đến công ty, cũng sẽ ở trong căn hộ, nhưng là.” Chỉ một thoáng, âm thanh hấn vô cùng âm trầm, vẻ mặt cũng vô cùng âm trầm. Hấn hớp một chút rượu đỏ trong ly, con người thoáng chốc tràn đầy vẻ sát ỷn: “Tôi muốn cậu thu dọn bang hội đã tập kích chúng ta trong công ty! Hơn nữa, tôi muốn bắt sống đại ca của chúng! ! ! !”

130. Chương 131: Ngủ Cùng Cô Gái Nhỏ Rất Khổ Cực

“Tôi muốn cậu tiêu diệt bang hội hôm nay đã tới tập kích chúng ta ở công ty! Hơn nữa, Tôi muốn bắt sống đại ca của chúng! ! ! !”

Lời này phát ra, bên kia điện thoại Hàn Tuấn Hi hơi sững sờ: “Bọn chúng không phải là người của Bang Sơn Khẩu sao?”

“A, mấy tên tiểu tử kia, ỷ đồ bên trong của chúng là quấy nhiễu tầm nhìn của ta!”

Những lời này của hấn phát ra đằng sau đó lộ rõ sát khí, bây giờ đang ở Nhật Bản dám tập kích người của hấn, trừ Bang Sơn Khẩu Nhật Bản cùng với mấy Hắc Bang lớn ra căn bản không có những người khác!

Mặc dù, trong thang máy hấn đã tiêu diệt toàn bộ mấy tên sát thủ kia, nhưng.

Căn bản không đủ! ! Còn thiếu!

Dạ Thiên Ưng không phải là người ngu ngốc! Hắn không chủ động đi tìm phiền toái phải cảm ơn trời đất, thậm chí có người tự đi tìm hắn gây phiền toái rồi hả ? Như vậy thì có nghĩa là, người tìm hắn gây phiền toái, sẽ.

Bị Dạ Thiên Ưng làm cho chết không chỗ dung thân! ! !

“Tôi hiểu.”

Cúp điện thoại, Dạ Thiên Ưng Nhất đem ly rượu đỏ một hơi uống cạn sạch, đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Nhìn Ngô Hiểu Dao đang ngủ say ở trên giường, vẻ mặt vốn âm trầm của hắn lập tức buông lỏng đi rất nhiều.

Rõ ràng là đã thề rằng sau này sẽ không ngủ cùng cô gái nhỏ này, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà chủ động dính lấy cô.

Đi tới bên cạnh giường, Dạ Thiên Ưng cởi bỏ cái áo ngủ duy nhất ở trên người, cơ bắp tràn đầy sung mãn bắp thịt bóng loáng toàn bộ đều lộ ra ngoài.

Vóc người cân xứng phối hợp với gương mặt đẹp trai kia, quả thực là kiệt tác của ông trời!

Nhắc cái chăn đắp lên trên người Ngô Hiểu Dao, động tác của hắn nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh của cô.

Ngửi được trên người cô phát ra hương thơm mê người trên thân thể cô, Dạ Thiên Ưng cảm thấy có một luồng nhiệt đánh thẳng lên đỉnh đầu của hắn.

Là hắn say sao? Nhưng hắn chỉ uống một chút rượu thôi mà, nhưng là. Tại sao bây giờ hắn lại có cảm giác muốn cùng cô gái nhỏ đây đưa đây?

Nằm ở bên cạnh cô, mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang ngủ kia, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, gương mặt từ từ đến gần đôi môi anh đào của.

“Chẹp, Chẹp.”

“”

Đúng lúc tình nồng ý đậm, Ngô Hiểu Dao đột nhiên miêng phát ra âm thanh chẹp. Tất cả các xúc động lúc trước của Dạ Thiên Ưng đã bị quét sạch đi rồi.

Hắn bắt đầu dĩ lắc đầu, không khỏi khẽ cười: “Cô gái nhỏ chính là cô gái nhỏ.”

Chẳng biết tại sao, nói đến việc này, trong tim của hắn chảy ra một chút chua xót.

Cô là cô gái nhỏ không sai, lại có thể làm dục vọng của hắn, mỗi khi dục vọng sắp bộc phát, cô bày ra bộ dạng cô gái nhỏ, cuối cùng làm cho người đang ông lạnh lùng như hắn có cảm giác tội lỗi.

Ai da, xem ra Dạ Thiên Ưng vẫn tương đối có tính người.

Vô tình, hắn rơi vào tình trạng nửa mê nửa tỉnh, sao đoán được, xoay người một cái, cánh tay Ngô Hiểu Dao đã đặt ở trên ngực của hắn.

Hơi nhú mày, hắn kiềm chế tức giận, để mặc cho cô gái nhỏ này tiếp tục ‘thích gì làm nấy’.

Nhưng cô lại ngày càng táo tợn hơn nữa? !

“Ầm” Cả bắp đùi cô lập tức đặt ở trên người của Dạ Thiên Ưng, đầu gối của cô lại một lần nữa vô tình đập vào chỗ hiểm trên người Dạ Thiên Ưng.

“Ừm.” Cắn chặt môi dưới, hắn đau khổ rên rỉ.

Thôi, hắn nhịn! Ai bảo hắn ở không đi gây sự, đem cô gái nhỏ này đưa tới nhà chi?

Chỉ là.

Cô gái nhỏ này ngoại trừ việc ngủ làm cho người khác ghét ra, những lúc khác đều đáng yêu.

Nhớ lại, nhớ lại, Dạ Thiên Ưng “Lưng đeo” thân thể nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao kia liền đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng sớm mùa hè sẽ rất sáng, nhưng có vài người thích ngủ nướng, cô sẽ không để ý đến cái gì trời có sáng hay không có sáng, cô chỉ quan tâm đến chính mình ngủ đủ ngủ thiếu.

Như vậy, Ngô Hiểu Dao đây chính là một ví dụ, cũng đã gần đến buổi trưa, cô thực sự còn ngủ phi thường.

Dạ Thiên Ưng hẳn ước chừng 8 giờ sáng đã tỉnh dậy, đây là hẳn đã sớm hình thành thói quen rồi.

Bản thân Dạ Thiên Ưng cũng không thích lãng phí thời gian vào việc ngủ. Hẳn sau khi rời giường là sẽ làm một chuyện, chính là làm điểm tâm.

Từ nghèo khó đến giàu có, hẳn chưa bao giờ thuê một nữ giúp việc làm dù chỉ một ngày, toàn bộ đều là hẳn tự nấu cơm ỉnh ăn, vậy là nhiều năm qua hẳn đã thành thói quen rồi.

Thấm thoát đã đến giữa trưa rồi, Ngô Hiểu Dao từ tình trạng ngủ mê man đã tỉnh, cô cảm thấy hôm nay ngủ rất thoải mái.

Có thể là do giường lớn? Cũng có thể là do cô “Ôm gối” đó rất thoải mái? !

Vừa mở ra mắt, cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh đều xa lạ.

Cô nhớ là hình như ngủ trên ghế sa lon ? Tại sao sau khi tỉnh dậy lại ở trên giường của Dạ Thiên Ưng cơ chứ? ? ? ? Làm cái gì a, không để ý lại bị tập kích nữa? ?

Nhìn áo ngủ mặc trên người một chút vẫn còn rất chỉnh tề. Nhẹ nhõm thở phào.

Nhưng. Áo ngủ này mặc như không mặc này có liên quan gì đâu à? Buồn bực! !

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, khẽ bước ra khỏi phòng ngủ của Dạ Thiên Ưng, nửa gương mặt lộ ra bên ngoài nhìn coi Dạ Thiên Ưng có ngồi ở trên ghế sa lon hay không.

Thoáng chốc, cả khuôn mặt của cô có chút bình minh.

Dạ Thiên Ưng vẫn như cũ mặc áo ngủ tơ tằm màu lam của ngày hôm qua, hẳn đang ngồi ở trên ghế sa lon, tất cả bề ngoài xem ra, thật quá gợi cảm, nhìn khuôn mặt Ngô Hiểu Dao cũng không khỏi bị hẳn mê hoặc .

“Em thật là có thể ngủ đấy.”

131. Chương 132: Em Vừa Tham Ăn Lại Vừa Tham Ngủ

Dạ Thiên Ưng vẫn mặc chiếc áo ngủ tơ lụa màu xanh lam như ngày hôm qua, hẳn đang ngồi bên trên chiếc ghế sofa, nhìn từ đầu đến chân, vẫn gợi cảm như thường, nhìn khuôn mặt hẳn như thế khiến cho Ngô Hiểu Dao nổi lên chút háo sắc của phái nữ.

Hắn mở miệng châm chọc: “Em vẫn còn nằm được à.”, ánh mắt quét nhẹ lên người Ngô Hiểu Dao.

Cô thoáng ngẩn người, vội chạy ra phòng khách để nhìn đồng hồ treo trên tường, trong lòng kinh hoàng hỏi Dạ Thiên Ưng: “Mấy giờ rồi? Mấy giờ rồi vậy? ?”

Hắn không nhanh không chậm nhìn ra ngoài, rồi chậm rãi nói: “12 giờ rồi.”

“Hà? ? ? 12 giờ? ? ! !” Trong phút chốc, cả người Ngô Hiểu Dao đều cuống lên: “Trễ rồi! Trễ mất rồi! !”

Làm thế nào đây, ngày đầu tiên đi làm thì 10 giờ mới tới nơi, hôm nay 12 giờ vẫn còn chưa bước ra khỏi cửa. Đều là tại tên Dạ Thiên Ưng kia! Đều do hắn hết! Gặp mặt hai ngày là trễ những hai hôm, 55555555. Ngô Hiểu Dao giống như bị phát điên chạy loạn ra ngoài phòng ngủ.

(555555: huhuhuhuhu)

Đúng lúc này, Dạ Thiên Ưng không nhanh không chậm nói phía sau lưng cô: “Em gấp cái gì hả? Quản lý nói em hôm qua gặp phải tình huống như thế, cho nên hôm nay em có thể ở nhà tĩnh dưỡng.”

Đúng rồi! Ngày hôm qua xảy ra chuyện lớn trong công ty như thế kia, có người chết đó nha! ! Cảnh sát cũng đến rồi chứ nhỉ? ? Vậy có nghĩa là hôm nay không cần phải đi làm?

Nhưng mà, tại sao lại đúng lúc hần cũng ở nhà tĩnh dưỡng như cô chứ? ? A! Đây là cái đạo lí quái gở nào vậy hả? ? Hừ!

Trái tim cô như được giải thoát, xoay người nhìn Dạ Thiên Ưng, hoàn toàn không chú ý đến lời nói vừa rồi của hần: “Vậy tôi có thể đi về nhà được chứ?”

Nghe thấy câu hỏi của cô, Dạ Thiên Ưng nhướng mi, cười cười xấu xa: “Dĩ nhiên là không thể, chẳng lẽ em đã quên, em đang bị bắt cóc đến đây sao.”

Biết trước mình sẽ nhận được đáp án như thế này! Cái người bá đạo như Dạ Thiên Ưng đều như vậy, mỗi lần nói chuyện thì lời hần nói ra mình đều phải nghe theo. Được thôi, hần không phải muốn giữ cô lại đây sao, Hừ! Nhìn cô chính hần chết đây! ! !

Nét mặt của Ngô Hiểu Dao đột nhiên chuyển sang hung ác rồi nói lời lạnh lùng với hần: “Tôi đói rồi! ! !”

Hần thông thả nói nhưng thật ra là lời châm chọc Ngô Hiểu Dao “Em cũng không đến nỗi nào, vừa tham ăn lại vừa tham ngủ nhỉ, chẳng lẽ đối với cuộc độ sung hôm qua không có chút hứng thú sao?”

Chỉ là. . . .Lúc như thế này trong lòng hần luôn có cảm giác thoải mái. . . .

Chưa bao giờ nghĩ tới, con mèo nhỏ nào có thể dễ dàng giáo huấn như thế này, nhanh như vậy đã quen thuộc với cuộc sống của hần, không còn khóc nháo như lúc trước, không còn bất chợt là náo loạn với hần.

Ngô Hiểu Dao nghe câu hỏi của hần, mân mê vành môi nhỏ nhắn rồi thốt ra lời: “Mấy người trong thang máy hôm qua là kẻ xấu, bọn họ muốn cướp đồ của công ty mình, hơn nữa quản lý Lăng vì bảo vệ công ty mà xử lý bọn họ là chuyện thường tình, nhưng chuyện giết hết bọn họ thì tôi không hiểu lắm, mà đó là chuyện lãnh đạo, chẳng quan hệ tới tôi!”

Dù cho từ ngữ trong lời nói của cô có vẻ ngây thơ, nhưng khi nghe lời này được cô nói ra, khoe miệng Dạ Thiên Ưng tự dưng nhếch lên.

Không thể không thừa nhận cô là một cô gái thông minh, hiểu được chuyện cần hỏi và những chuyện không nên hỏi. Những chuyện nào cô có thể hiểu và những chuyện cô không cần hiểu.

Người đàn ông có thể biết được một phụ nữ thông minh, một phụ nữ góc ghech

Nếu như là một người vô cùng khôn khéo, người đàn ông sẽ cảm thấy ghét họ.

Nếu như là một người góc ghech hết thuốc chữa, người đàn ông cũng cảm thấy rất phiền não.

Dạ Thiên Ưng là vậy, là một người rất có chủ nghĩa đàn ông, đối với những biểu hiện tỏ ra thông minh của Ngô Hiểu Dao, hần sẽ lặng lẽ thưởng thức cô những lúc như thế. Rồi đối với những cử chỉ vụng về của cô thì hần cũng vô cùng thương yêu!

Cô với những người phụ nữ trước đây đều có sự tương phản rõ rệt, bọn họ đối với chuyện không nên hỏi thì liên tục điều tra hỏi han mọi thứ, đối với những chuyện không nên hiểu thì tỏ ra mình rất thông minh, khiến cho hần phải thường xuyên đối phụ nữ bên cạnh mình.

Mà bây giờ.

“Bé con ra ăn cơm đi” trên khuôn mặt Dạ Thiên Ưng hiện lên vẻ cưng chiều khi bưng đồ ăn ra ngoài bàn.

Ngô Hiểu Dao mất hứng đứng trước bàn ăn “Anh có thể đừng gọi tôi là cô bé hay bé con được không, tôi với anh cũng không quen thân là mấy!” (chú sói: tiểu tử, tiểu bảo bối, vật nhỏ, tiểu yêu tinh, người tùy tiện chọn cá thôi. Ngô Hiểu Dao:)

“A. . . .” Nhếch miệng cười tà mị, Dạ Thiên Ứng nói châm chọc: “Không quen à? Nhưng mà hình như hôn cũng đã hôn nhiều lần, ngủ cũng đã ngủ chung nhiều lần, thì ra em đối với người không quen lại có thể tùy tiện như vậy hả?”

Chỉ một thoáng, trái tim Ngô Hiểu Dao như có từng hồi đau nhói. . . .

A, đúng rồi! Không quen cũng đã từng hôn nhiều lần. Không ngủ thì cũng đã ngủ nhiều lần. Dạ Thiên Ứng nói không sai, thì ra mình lại có thể trở thành người tùy tiện như vậy? !

Cô không ép mình phải giải thích trước mặt Dạ Thiên Ứng về vấn đề này, cũng không muốn tìm inh một cái cớ để biện minh inh, những hành vi này có lẽ đều do hấn gây ra. Không thể ngờ được có một ngày người tôn thờ trinh tiết như cô lại có thể thành ra như vậy.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ tùy tiện, trước mặt bạn trai cũng không bao giờ, với những người bạn học cũng thế, vô cùng theo phép tắc đã quy định cho bản thân.

Nhưng. . . . Kể từ sau ngày gặp được Dạ Thiên Ứng, cô luôn thấy những hành vi của hấn thật chán ghét và đáng ghê tởm.

Nhưng từ từ, dần dần. . . .

Đối với hấn cô đã mang một cảm giác như lỗi nhịp, hình như những lời trêu chọc đùa giỡn của Dạ Thiên Ứng cũng thành thói quen đối với cô rồi.

Cô không thể nào tự mình giải thích cái nguyên nhân ấy, có lẽ đúng như lời Dạ Thiên Ứng nói, cô rất tùy tiện, nhưng không sao cả!

Ngô Hiểu Dao không trả lời câu hỏi của Dạ Thiên Ứng, bước lên trước hai bước, ngồi xuống ghế ăn cơm.

Ngày đêm còn dài. Vì trả thù lời châm chọc lúc nãy của Dạ Thiên Ứng, cô ăn miếng cơm thứ nhất liền nhàu mảy, vẻ mặt hiện sự khổ sở cực khổ nuốt cơm: ” Khó ăn thật!”

Dạ Thiên Ứng nghe xong. . . . Hấn không hề cảm thấy khó ăn như cô nói? ?

Mặc dù chưa từng có một ai thưởng thức tài nghệ nấu nướng của hấn, nhưng từ trước đến nay hấn chưa bao giờ đánh giá món ăn mình làm quá dở? Chẳng lẽ do bản thân hấn tự luyện? ?

“Thôi! Nể tình một đấng mày râu đã vào bếp nấu bữa cơm này, tôi sẽ ăn!” Ngô Hiểu Dao nói xong liền há miệng to, há thật to ăn cơm.

Thật ra thì Dạ Thiên Ứng nấu ăn vô cùng ngon nha.

Cô vẫn có chút hiếu kỳ, một người đàn ông giống như hấn vậy, trước kia là lão đại của xã hội đen lại có rất nhiều tiền, coi như bây giờ hấn không còn tiền, muốn tự cấp tự túc cho chính mình, cũng không thể nấu ăn đến mức độ ngon hết cỡ như thế này?

Lúc nãy nhìn cách bày trí căn hộ thì biết được hấn chỉ sống có một mình, cuộc sống riêng của Dạ Thiên Ứng là đây sao?

—

Nhìn ánh mắt tò mò của Ngô Hiểu Dao đang đặt trên người mình, hấn liếc mắt liền phát hiện tâm địa gian xảo của cô rồi, cái gì mà cơm rất khó ăn chứ, chính là cô bới móc xiên xỏ mình đây mà!

Chỉ là, hấn không giận, mà là thích thú nhìn cô cười nói: “Có phải em đang nghĩ một người như anh nấu cơm sẽ rất kỳ lạ? Có phải em cảm thấy chỉ có mình anh ở trong căn hộ này?”

Woa, Dạ Thiên Ứng biết thuật đọc tâm người khác sao? Làm sao hấn có thể biết cô nghĩ cái gì chứ? Cái tên hư hỏng này quả thật không đơn giản nha! !

Ngô Hiểu Dao nghe xong hai câu hỏi của hấn, vội vàng gật đầu: “Ừ, Ừ!”

“Vậy. . . .” Con người thâm thúy của Dạ Thiên Ứng chuyển động một cái, giọng nói từ từ chuyển sang giọng điệu kiêu ngạo: “Vậy em cảm thấy cuộc sống của tôi như thế nào? !”

132. Chương 133: Nghe Điện Thoại Mà Tay Cũng Không Rảnh Rồi (1)

“Vây.” Con người thâm thúy của Dạ Thiên Ứng chuyển động một cái, giọng điệu từ từ chuyển sang kiêu ngạo hỏi cô: “Vây em cảm thấy cuộc sống của anh thuộc dạng gì? !”

Ngô Hiểu Dao nghe xong, kích động đến nỗi đặt bát đĩa trên tay xuống bàn, cô bắt đầu tưởng tượng hình ảnh Dạ Thiên Ứng trong đầu mình.

“Anh bây giờ thì tôi cũng không rõ lắm. Chỉ là, cuộc sống của anh trước kia chắc có hơn ba nghìn mỹ nữ bên cạnh, lại ở nhà cao cấp, dùng xe hàng hiệu, người nào chọc giận anh thì anh liền giết chết người đó, có đúng không? ? ?”

Sau khi lời nói bốc phét của Ngô Hiểu Dao thoát ra, trong lòng Dạ Thiên Ứng không thể cười được, công nhận cô bé này có sức tưởng tượng rất phong phú.

Thời điểm trước đây khi hấn ở Trung Quốc, mặc dù hấn có tiền, nhưng là đồng tiền của xã hội đen. Ở nhà cấp cao? Lái xe hàng hiệu, làm sao có thể được chứ? Do trước đây quan chức hối lộ nên mới có chút tiền, căn bản sẽ không như những điều mà Ngô Hiểu Dao đã nghĩ.

Cho nên, hấn mới vị trí lãnh đạo xã hội đen cho trợ thủ của mình, lấy việc kinh doanh làm sự nghiệp, bắt đầu con đường chính đạo trong tương lai.

Ngô Hiểu Dao vừa nói xong suy nghĩ đó cũng chỉ là tình trạng bây giờ của Dạ Thiên Ứng mà thôi! ! !

Hấn nhìn nở nụ cười, nhưng trên mặt vẫn là vẻ bị thương.

Ánh mắt nhìn qua khuôn mặt Dạ Thiên Ứng, trong phút chốc Ngô Hiểu Dao giật mình, biết mình đã nói sai rồi.

Trước kia hấn có nhiều tiền còn bây giờ thì không được tốt như vậy, đáng lẽ ra mình nên không nên nhắc lại quá khứ của hấn mới đúng.“Xin lỗi.” Cúi đầu ấy nấy, cô giữ im lặng.

“” Thoáng sững sờ, Dạ Thiên Ứng không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả bộ dáng bây giờ của cô.

Chỉ có thể nói, Ngô Hiểu Dao trước mặt hấn ngu ngốc vô cùng, vô cùng ngốc nghếch đến đáng yêu, mà cũng vô cùng lương thiện.

Cô gái như thế này nếu ra bên ngoài xã hội, kết cục cũng chỉ có thể có một, đó chính là bị người ta ăn không chứa lại miếng xương!

“Thôi, về sau em cứ nghe lời tôi nói đi, đừng chọc giận tôi là được!”

“Ừ.” Ngô Hiểu Dao ngu đột xuất tự nhiên gật đầu, hoàn toàn không hiểu ý trong lời nói của hấn.

Nhưng một giây sau, tính toán toán rồi bưng tỉnh ngay lập tức

Tại sao sau này mình phải nghe lời của hấn? Tại sao về sau đừng chọc giận hấn? Hấn cũng không phải là ba của mình? “ Nói chuyện sao giống cái loại người gia trưởng thế hả? ?”

Đối với câu hỏi của Ngô Hiểu Dao , bản thân Dạ Thiên Ứng cũng tự mình phát giác ra rồi. Mấy ngày nay hấn giống như một người quản gia chuyên lo việc nhà, cảm thấy mệt chết đi được, mệt chết mất.

Nếu Ngô Hiểu Dao là con gái của hấn thì hấn đã bóp chết cô từ lâu rồi. Nhưng mà

Cũng có chút vui vẻ.

(chú sới: thật TMD hung ác, có thể nói ra những lời này, là bởi vì người không có đứa bé, đợi có đứa bé, nhiều bướng bỉnh, người đều nguyện ý làm tôn tử.)

Không bao lâu, hai người ăn xong bữa cơm, Ngô Hiểu Dao tự động đem chén bát đi rửa, chẳng qua là thói quen thường xuyên ở nhà của cô, mặc dù cô không biết làm cơm, nhưng mỗi ngày đều giúp mẹ rửa chén.

Nhìn đồng hồ đeo tay điểm 1 giờ chiều, cô kích động nhảy lên ghế sofa.

Lúc này, Dạ Thiên Ưng đang ngồi trên ghế liền nhìn qua cảnh tượng này.

Cô bá đạo giành lấy điều khiển tivi trên tay Dạ Thiên Ưng, dò kênh Anime. Bây giờ trên tivi đang phát sóng phim hoạt hình Crayon Shinchan, đây chính là Anime mà cô thích nhất.

Suy nghĩ kỹ thì từ khi cô học phổ thông thì rất ít có thời gian thư giãn như bây giờ, azzzz, thật sự không nghĩ tới, cái thời gian rảnh rỗi để thư giãn như thấy này lại phải trải qua cùng cái tên hư hỏng như thế này.

Dạ Thiên Ưng ngồi một bên lại không thể thư giãn giống như cô, hần buồn bực, một người đàn ông thì làm sao có thể xem mấy cái chương trình trẻ con như thế này chứ? ! ?

Ánh mắt từ từ di chuyển trên người Ngô Hiểu Dao, khoe miệng hần gợi lên nụ cười xấu xa, chợt đưa tay mình ra phía sau eo cô, dùng sức kéo qua.

Còn không đợi cô phản ứng kịp thời, cả người cô đã ngồi trên đùi của Dạ Thiên Ưng mất rồi.

Lưng dựa vào lồng ngực ấm áp của hần, một hơi nóng từ phía sau truyền đến. Sự khấn trương khiến cổ cô như thắt lại, khe há miệng, không thể nói ra một từ nào cả. Sợ hãi đến nỗi quên hết lên. Trực giác nói với cô rằng, tư thế như thế này quá mập mờ. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên, nhưng như thế này cô không biết mình nên làm sao cho phải.

Nhăn mày lại, chỉ muốn cầu xin Dạ Thiên Ưng đừng làm tư thế này với cô.

Đã qua nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn giữ cho bản thân mình trong sạch, không muốn bị kết thúc trên chính bàn tay của hần.

Ôm Ngô Hiểu Dao vào lòng, hần cảm thấy cơ thể cô đang run nhẹ, đường cong trên khoe miệng kéo rộng, hần nhướng người quan sát nét mặt cô, hần biết cô gái nhỏ này đang khấn trương muốn chết.

Đầu dần dần dịch chuyển về hướng Ngô Hiểu Dao.

Hé mở đôi môi, hàm răng trắng khê cắn vành tai của cô.

Cơ thể cô mềm nhũn, gương mặt nóng lên, cảm giác tê dại từ vành tai lan truyền dọc cơ thể.

Ngô Hiểu Dao chỉ là một cô gái chưa nếm trải việc đời, đối diện với một người cao thủ tình trường như Dạ Thiên Ưng đây, làm thế nào có thể chống đỡ được chứ ?!

Hần lấy môi mình trêu chọc vào nơi mẫn cảm nhất của cô. Cô không an phận giãy giụa cơ thể, cảm giác xấu hổ xen lẫn nổi tức giận, nức nở nói: “Cái lão sói háo sắc này, buông tôi ra!”

“Nói tôi là lão sói háo sắc, vậy em đã từng gặp loại háo sắc nào biết nghe lời chưa?” Giọng nói Dạ Thiên Ưng như dụ hoặc, bàn tay nắm cầm cô, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thẳng vào hần.

Đôi môi bá đạo của Dạ Thiên Ưng đặt lên môi cô, không có lấy một sự dịu dàng, tràn đầy cuồng dã tham luyến hôn môi cô.

Hần hôn một cách quá tàn bạo, đầy sự mạnh mẽ, cô vận chặt chân mày, đôi tay nhỏ đẩy cơ thể hần ra.

Lúc bình thường ở cùng một chỗ với Dạ Thiên Ưng, cô đều cảm thấy không có chuyện gì to tát, thậm chí đôi lúc thấy mình rất thoải mái.

Nhưng, tại sao mỗi lần như vậy hần đều khiến cho cô ‘Sung sướng’

Có sự kinh ngạc lẫn vui mừng, rồi khiến cho cô cảm giác mình như một con rối, như một Con Rối. Cô ghét, thậm chí chán ghét loại cảm giác như thế này.

‘were gonna bring the flavour’s how you how, I’ve got a question for ya better answer now.’

Thời điểm lúc này, bầu không khí như ngưng đọng bên trong gian phòng, điện thoại Dạ Thiên Ưng đột nhiên vang lên.

133. Chương 134: Nghe Điện Thoại Mà Tay Cũng Không Rãnh Rồi (2)

‘were gonna bring the flavours how you how, I’ve got a question for ya better answer now. ’

Thời điểm lúc này, bầu không khí như ngưng đọng bên trong căn phòng, điện thoại Dạ Thiên Ứng đột nhiên vang lên.

Ngô Hiểu Dao thở nhẹ cả người, nội tâm thấp thỏm hạ xuống, cú điện thoại này như ân nhân cứu mạng đối với cô vậy, cô dùng sức đẩy Dạ Thiên Ứng ra, chỉ chiếc điện thoại đang kêu bên kia: “Điện thoại kìa! ! ! !”

Cô vốn tưởng hần sẽ thả cô ra, có thể Dạ Thiên Ứng sẽ thả cô ra. Nhưng hần lại không buông tha cho cô.

Một tay ôm lấy hông cô, một cái tay khác lấy di động trên bàn đặt bên tai.

Thô bạo ôm lấy eo nhỏ của cô, muốn thoát khỏi hần ư, cô càng giãy giụa bao nhiêu, bàn tay hần càng giữ cô chặt bấy nhiêu, hoàn toàn dập tắt ý nghĩ của Ngô Hiểu Dao nhân cơ hội này trốn đi.

“Ai?” Dạ Thiên Ứng trả lời điện thoại, rồi chuyển qua môi cô, khê cắn môi của cô.

Ngô Hiểu Dao mở to con ngươi, đầu óc ngưng trệ nhìn Dạ Thiên Ứng. Không thể tin nổi, hần đang nghe điện thoại kìa mà! ! ! Cũng không bỏ qua mình? ? ?

“Thiên Ứng, em là Tịch Dạ.”

Lời người phụ nữ kia vừa thốt ra, Dạ Thiên Ứng chậm rãi rời khỏi đôi môi cô, giọng nói lạnh lẽo: “Chuyện gì? ! ! !”

Hần buông lỏng bàn tay, làm cho Ngô Hiểu Dao nhẹ cả người.

Là ai đang gọi đến? Tại sao giọng nói Dạ Thiên Ứng lại lạnh lẽo như vậy? ? ? Cảm giác hần đối với mình, bình thường đều là anh tuần dịu dàng nhưng có chút xấu xa, không cởi mở nhưng vẫn khiến con người ta say mê, cũng đôi lúc lại hơi lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ giống như lúc này.

Ngô Hiểu Dao không biết rằng, thật ra chỉ trừ một mình cô là Dạ Thiên Ứng đối xử rất tốt, còn đối với những người khác đều như bây giờ.

Cô không muốn nghĩ nhiều, cú điện thoại kia gọi đến, bây giờ cả người cô như trút được gánh nặng, nhưng tình hình vẫn chưa kết thúc.

Một cánh tay dang rãnh rồi của Dạ Thiên Ứng từ từ dịch chuyển lên phía trên cái eo của cô.

Cô ngẩn người, bàn tay Dạ Thiên Ứng có chút hơi lạnh đang lần mò vào bên trong lớp áo của cô.

Thắt lưng nhạy cảm của cô bị bàn tay lạnh lạnh ấy chạm vào, tim cô khê run lên một nhịp, theo bản năng thốt ra một tiếng kháng cự nhỏ: “Không được. . . .”

Rốt cuộc là hần đang muốn làm gì đây, đang nhận điện thoại mà vẫn không quên trêu cô?

Ai ngờ, Dạ Thiên Ứng nở nụ cười xấu xa rồi nhìn cô, bật ra một tiếng “xuyt”.

Bây giờ một loại cảm xúc khẩn trương cùng nhục nhã đang tràn bên trong cơ thể cô.

Hần đang nghe điện thoại, nếu như cô thốt ra mấy âm thanh kháng cự chắc đầu dây bên kia sẽ nghe được.

Thế nhưng bởi vì tình huống ngay bây giờ.

Cái loại cảm giác kích thích ấy làm cho cô trở nên lo lắng vô cùng.

Tịch Dạ ở đầu dây điện thoại bên kia nghe được âm thanh của phụ nữ, thử dò hỏi hần “Thiên Ứng, ai đang ở chung với anh vậy?”

Mây cau lại, Dạ Thiên ứng lạnh lùng nói: “Không liên quan gì đến cô, có chuyện gì thì nói đi.” Nói xong, bàn tay kia nhanh chóng trượt nhẹ lên tấm lưng bóng loáng của Ngô Hiểu Dao, nhẹ nhàng đặt tay lên áo lót của cô rồi nhanh chóng mở ra.

Hắn mở áo lót mình? ? So với thời gian mình hiểu vấn đề gì còn nhanh hơn? ? ? ? ?

Vốn lúc này tay hắn còn đang đặt ở bên eo cô, chưa tới một giây đã mở áo lót cô ra rồi? ? ? Cách thức của hắn có phải quá cao siêu. Quá quen thuộc. Mới nhanh đến mức độ như thế.

Không có áo lót trên người, Ngô Hiểu Dao cũng cảm thấy có chút thoải mái, nhưng. cũng có chút nguy hiểm. Cô không thể cử động cơ thể, gương mặt như lửa đốt mà nóng lên. Bây giờ cô muốn mắng Dạ Thiên Ứng cũng không thể được, chỉ có thể để hắn dán chặt bên người cô.

Bàn tay kia di chuyển từ sống lưng ra trước ngực rồi xoa bóp nơi đầy đặn trắng nõn của cô.

Ngô Hiểu Dao không thể nhẫn nhịn, cau mày, nhẹ nhàng phát ra âm thanh kháng cự “Không.”. Đưa tay cản lại nhưng đã muộn.

Lời nói của cô càng chưa nói xong, bàn tay Dạ Thiên Ứng nhanh chóng bịt miệng cô lại, đưa ngón trỏ và ngón giữa cạy đôi môi hồng cô ra rồi đưa vào bên trong, nhẹ nhàng chơi đùa đầu lưỡi cô. Nhìn tư thế như vậy, giống như giống như cảnh mấy người phụ nữ miệng ngậm thứ “của quý” của người đàn ông bên trong, miệng vừa dâm vừa khao khát vô hạn.

“Ừm ừm ừm.” Tay của hắn chiếm lấy miệng cô. Muốn nói nhưng thứ thoát ra chỉ là âm thanh nhục nhã.

Xấu hổ, tức giận! Cô cảm thấy chính mình như một con dê chuẩn bị làm thịt, để mặc cho Dạ Thiên Ứng đùa giỡn trên chộc.

Đầu dây điện thoại bên kia, Mễ Tịch Dạ lo lắng nói “Thiên Ứng, em có cảm giác mấy ngày nay đều có người theo dõi em.”

Nét mặt Dạ Thiên Ứng không có gì thay đổi, chỉ vì hắn biết người nào đang theo dõi cô ta, cũng biết vì sao cô ta lại bị theo dõi, nhưng hắn vẫn nói lời lạnh lùng: “Ừ, vậy bây giờ cô muốn gì?”

Nói xong, đầu lưỡi Dạ Thiên Ứng nhẹ lướt qua vành tai Ngô Hiểu Dao.

Bị Dạ Thiên Ứng tấn công 3 chỗ cùng lúc như thế này, thân thể của cô như chạm phải điện mà mềm nhũn người, nhưng sự khẩn trương mong muốn trong lòng khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bàn tay phủ lên nơi tròn trịa của Ngô Hiểu Dao, khẽ rời đi nơi ấy, rồi đặt lại lên trên nửa bầu ngực, ngón trỏ cùng ngón tay cái nhẹ nhàng nắm lấy điểm phản hồng trên ngực cô, nhẹ nhàng vân vê khiến cho nó nở hoa.

Thoáng chốc, điểm phản hồng của cô đứng thẳng lên, Dạ Thiên Ứng nhìn cơ thể quen thuộc của cô rồi nở nụ cười xấu xa, bàn tay nâng niu nơi ấy, ở bên tai cô nói lời mập mờ: “Bé con, em thật nhạy cảm nha.”

Nghe âm thanh câu hồn của Dạ Thiên Ứng, đang bị hắn làm như thế này lại còn bị trêu chọc. Lần này Ngô Hiểu Dao thật sự không thể chịu đựng được nữa, đầu óc cô trống rỗng, cả người giống như có hàng ngàn con kiến đang bò bên trong.

Mắc mình vì sao dâm đãng như thế này, thật vô sỉ, bị người ta đối xử như thế, nhưng tại sao cơ thể vẫn phối hợp với hắn? ? ?

Tại sao? Chẳng lẽ trời sinh mình đã có cơ thể dâm đãng như thế này? Ngô Hiểu Dao cảm thấy xấu hổ tới đỉnh nước mắt tự dưng chảy xuống.

Dạ Thiên Ứng cảm giác nước mắt cô rơi xuống tay mình, vội vàng đưa lấy tay đang đặt trong miệng cô cùng với tay đặt trên ngực cô, ôm mặt cô nhìn đối diện với hắn.

“Bé con, sao thế?”

134. Chương 135: Khoảng Thời Gian Hạnh Phúc

Dạ Thiên Ứng cảm nhận được nước mắt của cô chảy trên cổ tay hắn, hắn vội vàng lấy ngón tay đang đặt trong miệng cùng với bàn tay đang phủ trên ngực của cô ra, một tay ôm cô đối mặt với mình.

“Bé con, em sao vậy?”

Câu hỏi dịu dàng của hắn phát ra, liền đem di động trên tai đặt sang một bên, đầu bên kia điện thoại bắt luận Thước Tịch Dạ đang nói cái gì, hắn căn bản đều không nhớ nữa.

Nhìn bộ dáng khẩn trương của Dạ Thiên Ưng, Ngô Hiểu Dao không thút thít được: “Tại sao? Tại sao em trở nên kinh khủng như vậy, em cảm thấy chính mình rất dâm dăng.”

Nghe cô xấu hổ lại không chịu nổi chất vấn, Dạ Thiên Ưng cười. “Ha ha.”

Dù sao cô chỉ mới có 18 tuổi mà thôi, chuyện nam nữ khẳng định cái gì cũng không hiểu. Đối mặt với sự trêu chọc của hắn như vậy, dù là một phụ nữ thành thực có ‘kinh nghiệm chiến trường’ cũng phải đầu hàng, huống chi là cô đây?

Chỉ là, Dạ Thiên Ưng cũng biết, hắn bây giờ có thể khiến cho cô gái này đạt được khoái cảm, tương lai hắn muốn làm vật nhỏ này chỉ quán lấy mình, biến cô thành người phụ nữ của hắn lại không được! ! !

Dạ Thiên Ưng đưa tay ra nhẹ nhàng lau giọt nước mắt trên mặt cô, trong con ngươi lộ rõ sự dịu dàng: “Ai nói em là phụ nữ dâm dăng? Em như vậy rất quyến rũ.” Nói xong, hắn liền luồn tay ra sau tỉ mỉ cài lại áo lót của cô.

Đối mặt với hành động dịu dàng này của Dạ Thiên Ưng, Ngô Hiểu Dao chỉ cảm giác lòng đang co rút lại, giờ khắc này, chỉ vì hành động của hắn mà lay động.

“Về sau, có thể hay không đừng làm như vậy.” Cô cúi thấp đầu, một giọt nước mắt óng ánh trong suốt theo hốc mắt tràn ra ngoài, cô không biết chính mình lại như thế, trong vô thức, phát hiện chính mình đột nhiên bị cuốn vào hành động dịu dàng của hắn. Rồi lại rất mâu thuẫn ghét hành động trêu chọc của hắn đối với mình.

Cô không muốn.

Thật không nghĩ, nếu như vậy, cô sợ, sợ mình đến một ngày sẽ mâu thuẫn điên mất, cũng sợ cứ như vậy sẽ bị hắn ăn hết.

“Em cho rằng tôi đối với người nào cũng đều như vậy sao?” Dạ Thiên Ưng nói nghiêm túc, đưa tay ôm cô đến bên cạnh.

Nhưng mà, lời của hắn lại làm Ngô Hiểu Dao có chút không hiểu. Chẳng lẽ không đúng? ? ? Chẳng lẽ không phải hắn đối với người nào cũng đều như vậy sao? Hắn đối với người khác là thế nào? Tốt hơn? Hay là tệ hơn? Mà người khác là chỉ bao nhiêu người? Coi như lần trước là Trương Mẫn vu oan cho hắn, nhưng bản nhân hắn rốt cuộc là như thế nào? Trong đầu Ngô Hiểu Dao đầy dấu chấm hỏi.

Đối với những lời này, Dạ Thiên Ưng không có nói láo, trước kia cho đến bây giờ hắn cũng không bao giờ có tình cảm đối với phụ nữ, mỗi lần đều là mấy người phụ nữ kia chủ động quấn lấy hắn, chủ động tìm hắn, hắn cũng không sử dụng bất kì thủ đoạn gì đối với bất kỳ người phụ nữ nào!

Dạ Thiên Ưng đưa tay cầm lấy di động đặt trên tai mình, đầu bên kia điện thoại Thước Tịch Dạ có thể biết rõ ràng hắn đang làm gì, Dạ Thiên Ưng chưa bao giờ đối xử dịu dàng như thế với cô, nghe trong điện thoại hắn đối với người phụ nữ dịu dàng, trong lòng Thước Tịch Dạ vô cùng khó chịu, tuy nhiên cô lại không dám nổi giận với Dạ Thiên Ưng.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ phái người bảo vệ cô!” Dứt lời, không đợi Thước Tịch Dạ kịp thời phản ứng lại, Dạ Thiên Ưng đã ngắt điện thoại.

Hắn muốn phái người bảo vệ ai? Trong lòng Ngô Hiểu Dao tạo thành một điều bí ẩn, cô không biết người gọi điện thoại tới là ai, cô cũng không biết Dạ Thiên Ưng có năng lực gì mà có thể bảo vệ người khác?

“Bé con, chuẩn bị, chuẩn bị, chúng ta đi ra ngoài!” Nói xong, Dạ Thiên Ưng đứng dậy đi về phòng ngủ chuẩn bị thay quần áo.

Ngô Hiểu Dao như cũ ngồi ở trên ghế sa lon không nhúc nhích, mân mê cái miệng nhỏ nhắn có chút bất mãn nói: “Không cần!”

“Đi chơi, chẳng lẽ em không phải muốn đi sao?”

Dạ Thiên Ưng dùng lời nói mê hoặc hỏi cô, cô liền động lòng.

Mặc dù cô đang ở Nhật Bản, nhưng mà nói đến chơi? Cô thật đúng là chưa hề đi chơi lần. Nhưng.

Dạ Thiên Ưng làm sao lại tốt bụng như vậy? Đột nhiên muốn đem cô đi chơi? ? Chẳng lẽ đền bù cho hành động quá đáng kia sao?

Do dự một chút, cô nhìn TV, rồi lại nhìn mắt Dạ Thiên Ưng.

Bất đắc dĩ, hần quay trở về ngồi trên ghế sa lon, nhẹ nhàng vuốt xuôi cái mũi của cô, lời nói tràn đầy cương chiều nói: “Em thật là tham lam quá đấy, trước tiên xem xong phim hoạt hình rồi đi!”

“Ừm! Ừm! !” Dạ Thiên Ưng nhìn thấu được lòng cô, vì vậy mà cô gái nhỏ này vô cùng hưng phấn, gật đầu liên tục, dời mắt đến TV. 14967626

Nhưng, tâm tư của cô, vẫn ở trên người hần. Hần thật khéo hiểu lòng người.

Hần biết được bản thân không bỏ được phim hoạt hình mà đi, lại biết được cô muốn đi chơi, hơn nữa.

Ngô Hiểu Dao đưa tay sờ sờ cái mũi của mình, gương mặt thoáng chốc có một tia ửng đỏ, trong lòng cũng có cảm giác ngọt

Đối với sự dịu dàng kia của Dạ Thiên Ưng cô quả thật động lòng, nhưng mà đối với mặt khác của hần cô vẫn duy trì sự chán ghét.

Hần lần lượt đối với mình làm ra những hành động như vậy là bởi vì cái gì đây? Tại sao mình cùng hần không có bất kỳ quan hệ gì cũng cần phải làm ập mờ đây? Cái tự ái kia của cô hần có nghĩ qua sao? Có cần nhắc qua sao? 10nlk.

Nhìn Ngô Hiểu Dao ở bên cạnh đang xem ti vi, Dạ Thiên Ưng khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Lúc trước hần và các người phụ nữ kia ở cùng một chỗ, thứ họ cần chính là quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, ví da, đồ trang sức, mỹ phẩm.

Nhưng khi hần ở cùng một chỗ với cô gái nhỏ này, chỉ cần vừa nhắc tới chơi, cô vốn mặt ủ mày chau thì bộ dạng sẽ trở nên vô cùng hưng phấn.

Trẻ con chính là trẻ con, chính là như vậy dễ dàng có được thỏa mãn, cô vẫn duy trì vẻ đẹp của một cô gái trong sáng.

Có phải hay không mình nên cần thêm nghiêm túc khi cư xử với đứa bé này đây? Dạ Thiên Ưng không hiểu tự hỏi bản thân mình.

Không ý thức được đã gần đến xế chiều, ánh mặt trời màu vàng chiếu rọi vào bên trong phòng khách không quá lớn cảm giác được cả căn phòng ấm áp lên.

Mùi vị mang theo là chút non nớt của một thiếu nữ đang ngủ say, cô tựa vào một bả vai của người đàn ông trưởng thành khêu gợi.

Bức tranh hoàn mỹ đầy giống như muốn đoạt mắt lấy của người xem.

Cô gái kia chính là Ngô Hiểu Dao, cô xem ti vi đã không biết lúc nào lại tựa vào bả vai của Dạ Thiên Ưng ngủ thiếp đi.

Nhìn cô không quá thành thực lại có chút non nớt trên gương mặt, Dạ Thiên Ưng cười dịu dàng. Hần thật lâu không có buồn lòng như vậy rồi, cũng rất lâu không có nhân nhâ như vậy.

Khoảnh khắc đẹp luôn thoáng một cái liền trôi qua, Dạ Thiên Ưng cảm giác hôm nay trôi qua rất mau.

Đêm rất khuya, Ngô Hiểu Dao cuối cùng từ trong ngủ mê đã tỉnh.

Mở to con ngươi nhìn chung quanh, trời đã tối rồi a. Chuyện đi chơi kia? Dạ Thiên Ưng bày ra.

Dạ Thiên Ưng tuyệt đối là cố ý! Tuyệt đối là nghĩ húng thú lên là gọi mình đi còn hết rồi thì hấn tự biến mất! ! !

Nhường mày, tức giận trừng to mắt, thật tốt nhìn hấn chăm chăm.

Dạ Thiên Ưng thấy vậy, khẽ mỉm cười, lời nói có chút châm chọc nói: “Em thật là được, ngủ 12 giờ rồi , vậy mà buổi chiều còn có thể ngủ thêm một giấc, tôi làm thế nào cũng đều ngủ không dậy a.”

“Anh tại sao không đánh thức tôi? ? ?” Ngô Hiểu Dao rất tức giận! Cũng không phải bình thường cô cũng hay uể oải sao, cô nhanh hận chết hấn, chỉ là dám trách chính mình, cả ngày chính là thích ngủ như vậy, ngủ gật chính là nguyên nhân của việc ngủ không đủ.

“Chớ phòng miệng.” Dạ Thiên Ưng đưa tay ngắt má cô toàn tâm toàn ý, cứng chịu cười cười: “Ngày mai tôi dẫn em đi chơi một ngày, như thế nào? ?”

“Hừ!” Ngô Hiểu Dao mặc dù vẻ mặt nhìn như là bất mãn, nhưng trong lòng đã vui mừng như nở hoa.

135. Chương 136: Không Biệt Được Trong Hoàn Cảnh Đùa Cùng Nam Sinh Lại Chọc Giận Hấn

‘ đình — đông —’

Một tiếng chuông cửa vang lên. Dạ Thiên Ưng ra lệnh sai khiến Ngô Hiểu Dao: “Đi mở cửa!”

Gọi cô mở cửa nguyên nhân chủ yếu là do cô cách cửa tương đối gần. Dĩ nhiên, cũng có thể gọi. Đồ đại lười sai bảo con sâu lười nhỏ.

Con sâu lười nhỏ chỉ có thể oán trách. Rõ ràng nơi này là nhà Dạ Thiên Ưng, làm gì gọi mình mở cửa?

Hừ! Hấn lười chết! Đoán chừng đến lúc 30 tuổi hấn nhất định sẽ phát tướng, giống với cái bụng của phụ nữ có thai, hừ!

Cô vô cùng miễn cưỡng đi tới trước cửa, đem mắt xuyên thấu nhìn qua lỗ nhỏ nhìn ra bên ngoài.

Ngồi ở trên ghế sa lon Dạ Thiên Ưng bất đắc dĩ cười , căn bản hấn có thể đoán được là ai tìm tới cửa. Dù sao trong nhà trọ này là nơi năm người bọn hấn ở, không phải Lăng Thánh Quân, thì chính là Lăng Thánh Long, hoặc là Hàn Tuấn Hi cũng có thể là Hạ Uyển Uyển ? Còn phải nhìn sao?

Sao đoán được, đang lúc này.

“A ——” một tiếng thét chói tai kinh sợ phát ra, ghé vào nhìn qua cái lỗ nhỏ kia cả người Ngô Hiểu Dao trong nháy mắt té xuống đất.

Nghe được tiếng thét chói tai kia của Ngô Hiểu Dao, khiến cho Dạ Thiên Ưng sợ hãi, hấn khẩn trương chạy tới bên cạnh của cô, lo lắng dò hỏi: “Làm sao vậy? ?”

Chỉ thấy, ngón tay Ngô Hiểu Dao run rẩy chỉ ngoài cửa, sắc mặt trở nên trắng bệch, răng trên đánh răng dưới: “Cố. Cố. Quỷ.”

Dạ Thiên Ưng cùng nhìn ra, nhanh chóng đỡ cô đứng dậy, cau mày lại, bước một bước dài đến trước cửa.

Cô khẩn trương núp ở phía sau lưng của hấn, đôi tay nắm kéo áo ngủ hấn.

Dạ Thiên Ưng tràn đầy tức giận kéo cửa ra, vẻ mặt tràn đầy âm trầm quát: “Thánh Quân, cậu muốn chết phải hay không? ? Có muốn hay không tôi thành toàn cho cậu? ? ! ! ?”

Thật ra thì, Lăng Thánh Quân thường sẽ cùng Dạ Thiên Ưng diễn loại xiếc này, cái gì gõ cửa xong bỏ chạy a, cái gì giả trang quỷ hù dọa Dạ Thiên Ưng a, hấn đều sớm chết lặng. Chỉ là mỗi lần đều bị Dạ Thiên Ưng chửi mắng một trận.

Có một lần Lăng Thánh Quân trêu đùa làm cho hấn nóng nảy, hấn liền móc súng ra bắt đầu bắn phá, ngược lại khiến cho Lăng Thánh Quân bị sợ đến mức chạy thẳng ‘ tư trượt, tư trượt ’.

Lần này, đoán chừng cũng không phải ngoại lệ rồi.

Ngoài cửa Lăng Thánh Quân, đứng ở trong con đường tối om, dùng ánh sáng của di động chiếu lên mặt hấn, thử nghĩ, Ngô Hiểu Dao dùng lỗ nhỏ nhìn hấn, có thể không hù chết sao? Liên bây giờ nhìn lại, trong không khí còn có mấy phần âm trầm.

Bị Dạ Thiên Ứng cứ như vậy mà phơ bày, Lăng Thánh Quân lập tức thu hồi điện thoại di động, vô cùng mất mát: “Mỗi lần cũng không dọa được anh...anh thì vô cùng bình tĩnh tôi tính tình như một đứa trẻ, chẳng nhẽ không làm bộ sợ được sao?”

“Lần sau nếu như cậu còn chơi trò đùa quái đản kia tôi liền giết chết cậu đi ! ! !” Dạ Thiên Ứng gầm thét gào xon, đưa tay đem Ngô Hiểu Dao kéo đến trước người của mình, tức giận đối với Lăng Thánh Quân quát: “Cậu xem một chút, cậu hù dọa cô ấy biến thành cái dạng gì rồi? ?” 10nlk.

Hấn nhìn bộ dạng Ngô Hiểu Dao.

Trong hai tròng mắt nước mắt rơi lã chã, sắc mặt cũng trắng bệch, toàn thân vẫn còn hơi run rẩy.

Trong nháy mắt, tất cả lòng tự tin của Lăng Thánh Quân đều trở lại: “yes! Rốt cuộc cũng thành công hù được một người.”

“Dao Dao! ! ? ?” Dạ Thiên Ứng khẩn trương kêu Ngô Hiểu Dao đang ở bên cạnh, cô chỉ là ngây ngốc đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chăm chú vào Lăng Thánh Quân, mắt cũng không nháy.

Lăng Thánh Quân kia căn bản chỉ biết tự mãn, thoáng chốc có chút khẩn trương. Chẳng lẽ thật cho cô dọa sợ chứ? ?Dạ Thiên Ứng sẽ biến mình thành quỷ mất.

“Này, mỹ nữ? ? !” Lăng Thánh Quân đưa ra năm ngón tay ngón tay ra trước mặt Ngô Hiểu Dao đung đưa.

Cô đột nhiên giống như đánh hoàn hồn, hai hàng lông mày thật chặt nhú lại, sắc mặt cũng từ khủng hoảng biến thành tức giận, cái miệng nhỏ nhắn há mồm, một hớp liền cắn ngón giữa Lăng Thánh Quân. Vết cắn có thể nhỏ.

“A ——” thoáng chốc, Lăng Thánh Quân khổ sở gào khóc , bước nhanh ra khỏi hành lang.

Ngô Hiểu Dao bên kia như cũ nhất quyết không tha không chịu nhả ra, vươn hai tay ra hướng Lăng Thánh Quân một trận vung loạn xạ.

Lăng Thánh Quân khốn kiếp, lần đầu tiên lấy được tin tưởng của mình, đem lấy mình tàn nhẫn đưa vào hố lửa, lần này càng không phải là người, trực tiếp đem mình dọa cho khóc!

Lăng Thánh Quân hư hỏng tuyệt đối không phải bởi Dạ Thiên Ứng! Thật là thối tha cá tìm tôm thối nát.

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Nhìn mình không cần chết hấn!

“Ôi, ôi, mỹ nữ, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi! Mau thả ra!” Lăng Thánh Quân khổ sở cầu xin được tha thứ .

Lúc này, cửa thang máy đột nhiên mở ra, Lăng Thánh Long từ bên trong đi ra, vừa hay nhìn thấy Ngô Hiểu Dao tức giận đánh em trai của mình, hấn ngăn cả người ra.

“Anh, Anh, có người đánh em!”

Lăng Thánh Long cũng không để ý tới em trai đang kêu cứu, mà là thò đầu ra khỏi bên trong thang máy, nhìn về phía cửa phòng Dạ Thiên Ứng.

Chỉ thấy, Dạ Thiên Ứng vẽ mặt âm trầm dựa vào ở trên khung cửa ngưng mắt nhìn Ngô Hiểu Dao cùng Lăng Thánh Quân đùa, trong mắt mơ hồ lộ ra ánh sáng khiến người khác không rét mà run.

Chỉ một thoáng, Lăng Thánh Long lập tức liền hiểu chuyện gì xảy ra, gấp gấp hướng em trai của mình liếc mắt ra hiệu.

Nhưng kia Lăng Thánh Quân dù sao chỉ mới 18 tuổi mà thôi cùng Ngô Hiểu Dao đều là tính tình rất giống thiếu niên, thật vất vả tìm được nữ sinh cùng tuổi, hẳn chỉ chú ý vui vẻ cùng Ngô Hiểu Dao đang đùa giỡn, căn bản không có chú ý tới cái liếc mắt của anh trai.

Vậy ở nơi không xa Dạ Thiên Ứng vẻ mặt càng ngày càng âm trầm, hẳn đi từ từ đến gần Ngô Hiểu Dao cùng Lăng Thánh Quân, đưa ra bàn tay ra không hề dịu dàng bắt được cổ áo của cô.

Hắn cứ như vậy, Ngô Hiểu Dao ngưng âm ỉ, dùng ánh mắt hiểu kỳ quay đầu nhìn về phía Dạ Thiên Ứng.

Về mặt của hắn thật là khủng khiếp a, đây là vì cái gì? ? ? Hơn nữa, hắn tại sao phải bắt được cái cổ của mình? 14967626

Dạ Thiên Ứng sắc mặt thất thần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía hai anh em nhà họ Lăng , lạnh lùng nói: “Các cậu một lát nữa tới tìm ta ! !” Dứt lời, hắn bước nhanh kéo theo Ngô Hiểu Dao tiến vào trong phòng.

136. Chương 137: Đấng Mày râu Nổi Cơn Ghen

Sắc mặt Dạ Thiên Ứng bỗng trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía anh em nhà họ Lăng, nói lạnh lùng: “Chút nữa hai người tới gặp tôi ! !” Dứt lời, anh túm lấy cổ áo Ngô Hiểu Dao rồi bước nhanh vào phòng.

Ngô Hiểu Dao gặp tình huống như thế này, đầu óc có chút mơ hồ không hiểu vấn đề gì đang diễn ra.

Bây giờ mình là người bị giận sao? ? Nhưng, rõ ràng mình mới là người bị hại cơ mà! Tại sao anh ta lại có thể giận mình cơ chứ?

Cổ áo bị siết chặt đến đau, có cảm giác không thở nổi, nhúu mày lại, Ngô Hiểu Dao tức giận rống lên: “Anh làm gì đấy hả, buông tôi ra mau!”

Dạ Thiên Ứng im lặng, vẻ mặt vẫn như cũ kéo cô vào trong phòng.

Vừa vào đến nơi, Dạ Thiên ứng cả người liền bị vứt nằm ở trên giường.

Rõ ràng mới vừa rồi hắn rất dịu dàng với cô nhưng giờ nó đi đâu rồi, chỉ mới đảo mắt một cái thì hắn đã khôi phục lại bộ dáng tàn bạo, vì sao hắn có thể thay đổi nhanh như vậy chứ? Hẳn như vậy, làm sao mình có thể chịu đựng nổi nữa? ?

“Anh”

Không đợi Ngô Hiểu Dao nói hết câu, Dạ Thiên Ứng bước nhanh đến đè lên người cô, bàn tay thô bạo của hắn đè gáy cô xuống giường, giọng nói cực kỳ trầm thấp: “Em rất thích đùa giỡn với đàn ông lắm sao? ?”

Nghe lời nói của hắn, tim của Ngô Hiểu Dao chợt căng thẳng, chẳng lẽ hắn.

Chắc không đâu. không bao giờ.

Mình và Lăng Thánh Quân như thế mà gọi là đùa giỡn ư? ! Cái đồ bại hoại như hắn ta đã khiến mình sợ hãi đến chết khiếp, mình thật sự muốn đánh chết hắn ta.

Bây giờ Ngô Hiểu Dao hoàn toàn bị oan uổng, nhưng sợ không dám nói ra, lại còn bị Dạ Thiên Ứng trách cứ như thế này đây, hiện tại suy nghĩ kỹ càng thì có lẽ căn bản cô không xuất hiện trong căn nhà này! ! !

“Tôi không có đùa giỡn với đàn ông khác! Anh buông tôi ra đi, đừng làm tôi đau.”

“Muốn tôi thả em ra? ! Có thể!” Dạ Thiên Ứng nở nụ cười xấu xa, trong giọng nói ngập tràn sự ra lệnh: “Ngồi dậy hôn tôi!” Nói xong, hắn buông lỏng cô tay Ngô Hiểu Dao, ngồi xuống cạnh cô.

Chủ động? ? ? Hôn hắn? ? ? ? Đây chính là chuyện lớn giống như cô dâu lần đầu tiên lên kiệu hoa đó nha.

Từ lúc ra đời cho đến nay cô chưa bao giờ chủ động hôn người ta lần nào, nếu tính mấy lần bị hôn, cũng đều do Dạ Thiên Ứng hôn cả!

Cô đâu nhất thiết phải chủ động hôn hần ta! ! Nhưng. Nếu không nghe lời ra lệnh của hần, có thể mình sẽ tiếp tục bị ngược đãi phải không? ! ! Ngổ nhỡ vừa mới đến nơi thì cô đã thổ huyết mà chết chứ chẳng chơi.

Nghĩ xong, Ngô Hiểu Dao từ từ bò dậy, nhìn chăm chú nét mặt bình tĩnh của hần.

Thôi! Lần này cứ xem như mình hôn Dạ Thiên Ứng là luyện tập cho bản thân mình đi!

Cô nhắm nghiền hai mắt, hạ quyết tâm, thật nhanh đặt môi mình lên môi Dạ Thiên Ứng, rồi thật nhanh rời đi.

Nếu như cô không mím môi lại, biết không chừng trái tim cô có thể nhảy loạn xạ đến nỗi từ cổ họng chui ra rồi. Trên mặt nóng ran, không dám ngẩng đầu nhìn hần. Thật sự là ngượng đến chết đi được! ! !

Đôi mắt với cái hôn như chuồn chuồn chạm nước của Ngô Hiểu Dao, sự tức giận của Dạ Thiên Ứng lập tức biến mất. Nhưng về mặt hần vẫn duy trì sự nghiêm túc như cũ: “Dạy em hôn môi chừng ấy thời gian, bây giờ vẫn còn chưa được à?” Dứt lời, trong nháy mắt hần đè Ngô Hiểu Dao xuống giường.

Cả người hần ở trên người cô, môi của hần dán chặt lên đôi môi mềm mại của cô.

Đã chủ động hôn hần rồi, tại sao còn bị hần tập kích nữa hả?

Nếu biết sớm muộn gì cũng bị hần tập kích như thế này thì ngay lúc ban đầu cô đã không chủ động hôn hần! !

Đôi mắt Ngô Hiểu Dao mở thật to, đôi tay chống ngực hần, muốn đẩy hần ra, nhưng không thể sử dụng được chút sức lực nào, thừa nhận cơ thể Dạ Thiên Ứng rất nặng, căn bản cô cũng thể cử động thân mình được, chỉ đành phát ra mấy tiếng “Uhm.....Uhm” trong miệng mình.

Môi Dạ Thiên Ứng thỏa thích mút lấy hương vị ngọt ngào trên đôi môi của cô, lúc cô mở miệng phát ra tiếng kêu, đầu lưỡi của hần thuận thể di chuyển vào bên trong miệng cô.

Hần nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi chơi đùa với lưỡi của cô, sự trêu chọc trong miệng ấy khiến á cô không ngừng nóng lên.

Đột nhiên, trong tình cảnh nóng bỏng sôi sục, tiếng nói của Lăng Thánh Quân vang lên. “Thiên Ứng!”

Cau mày, hần nhanh tay lấy tấm mềm làm bằng tơ lụa đắp lên người Ngô Hiểu Dao “Về mặt như thế này đừng đi ra ngoài khiến tôi mất mặt.”

Về mặt mình thì như thế nào? ! Ngô Hiểu Dao không biết, nhưng so với mọi người thì Dạ Thiên Ứng là người hiểu rõ nhất

Đôi mắt long lanh mở to cùng với cái miệng sáng bóng lúc tỏ vẻ bất mãn mà cầu xin hần, khuôn mặt trắng nõn cùng đôi mắt ửng hồng sau khi khóc, chỉ cần nhắc tới thì giống như dụ dỗ người ta muốn thưởng thức chúng, làm sao Dạ Thiên Ứng có thể để người khác thấy đáng điệu dụ dỗ, về mặt quyền rũ ấy được chứ?

Hần vĩnh viễn vẫn là như thế này, vừa ngang ngược, lại là người đàn ông vô cùng bá đạo!

Nhìn thấy Ngô Hiểu Dao và Lăng Thánh Quân thân thiết với nhau lúc này, thì tự dưng hần có cảm giác giống như đồ chơi của mình bị cướp mất, không thích cảm giác này! Lại còn nữa, lúc cô cắn ngón tay giữa của Lăng Thánh Quân, ý này là sao? Có lẽ cô gái ngây thơ này không biết, nhưng với một người đàn ông ‘đã trải qua chiến trường’ như hần, khi thấy cảnh tượng như thế vô cùng chứng mất.

Có lẽ cô đã quên mất, vào giữa trưa hôm nay, hần cũng đã đem mấy ngón tay bỏ vào trong miệng của cô, cảm giác lúc đó vô cùng thỏa mãn, ngắm nhìn cô “liếm” tay khiến cho chỗ đó của hần bị sưng lên. Nhưng buổi tối, cô lại đi “liếm” tay của người đàn ông khác. Hần không thể nổi giận sao? !

Mà lúc này, về mặt mê người của cô sau khi hần “hôn” đẹp vô cùng, cho nên, hần tuyệt đối sẽ không cho người khác thưởng thức thành quả vô cùng tuyệt vời của hần! ! !

Nhưng.

Hắn bá đạo như thế nhưng không thể để cho Ngô Hiểu Dao hiểu được điều này! ! !

Cô không hiểu! Chuyện gì cô cũng không hiểu!

Không biết lý do vì sao Dạ Thiên Ưng tự nhiên lại nổi đóa, cô hy vọng là hắn ghen, nhưng cô biết, sẽ không bao giờ được như vậy, hắn sẽ không bao giờ vì một cô gái non nớt như mình mà làm điều vô nghĩa như thế!

Bây giờ Dạ Thiên Ưng lại nói về mặt của cô rất mất mặt hắn? Cô lại càng thêm vô cùng, vô cùng tự ti!

Theo lời nói của hắn thì mình làm hắn mất mặt, thế thì tại sao hắn vẫn còn dây dưa với mình

Hừ!

Quả thật! Quả thật! Tính tình của mình tuy không khác gì một đứa trẻ con, đáng vẻ bên ngoài cũng không có đủ sự quyến rũ của người phụ nữ. Mà bề ngoài của tên khốn Dạ Thiên Ưng kia cũng không thể bắt bẻ được.

Nghĩ đến đây, mặt Ngô Hiểu Dao tỏ vẻ uất ức, miệng như lên, trong mắt đều hiện lên vẻ mất mát tổn thương.

Dạ Thiên Ưng chậm rãi đi ra phòng khách rồi tiện tay đóng cửa phòng ngủ lại, đôi mắt hắn nhìn Lăng Thánh Quân đang ngồi trên ghế sofa giống như nhìn tình địch của mình, tức giận ~ ing.

Nghiêng người ngồi lên tủ để TV, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói nghiêm túc, nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đã từ rất lâu năm người bọn họ đã có một loại ăn ý với nhau, không cần quá nhiều lời, ai trong số bọn họ vẫn có thể hiểu được ý của người khác.

Lăng Thánh Long ngồi trên ghế sofa đứng lên, nhẹ cau mày: “Thiên Ưng, một bọn ở Nhật Bản đang tính toán bắt cóc người phụ nữ của cậu, rồi uy hiếp cậu!”

137. Chương 138: Niềm Vui Thích Thú Ngủ Cùng Với Nhau

Dạ Thiên Ưng chậm rãi đi ra phòng khách rồi tiện tay đóng cửa phòng ngủ lại, đôi mắt hắn nhìn Lăng Thánh Quân đang ngồi trên ghế sofa giống như nhìn tình địch của mình, hắn đang tức giận.

Nghiêng người ngồi lên tủ để TV, mặt nghiêm túc, giọng nói uy nghiêm, nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đã từ rất lâu năm người bọn họ có một loại ăn ý với nhau, không cần nói quá nhiều lời, ai trong số bọn họ vẫn có thể hiểu được ý của người khác.

Lăng Thánh Long ngồi trên ghế sofa đứng lên, nhẹ cau mày: “Thiên Ưng, một bọn ở Nhật Bản đang tính toán bắt cóc người phụ nữ của cậu, rồi uy hiếp cậu!”

Đối với chuyện này, Dạ Thiên Ưng đã biết, có thể nói đã biết từ nhiều năm trước.

Trong giới xã hội đen hỗn loạn, vợ con chính là nhược điểm lớn nhất của những người như bọn họ. Cho nên. . . . Chưa từng có một người phụ nữ nào có thể chiếm lấy tâm trí của hắn.

Nếu những người phụ nữ trước đây có bị bắt làm con tin đi chăng nữa, tâm lý của Dạ Thiên Ưng cũng không lộ ra một tia cảm xúc nào. Đây là nguyên nhân khiến hắn không thể mở lòng mình, một khi con người như hắn đã có tình cảm, không còn nghi ngờ, đó chính là điểm chí mạng của hắn.

Dạ Thiên Ưng lúc ở Đại Lục có thể được coi là người vô cùng hoàn hảo, vì hắn không thể chệch vào đâu được và không có lấy một nhược điểm.

Tới Nhật Bản, “tiền án” của hắn đưa đến Nhật Bản khiến cho nhiều “con ruồi” không ngừng bao quanh hắn, muốn hắn chia sẻ bớt chén cơm.

Về phần hôm nay, lúc Thuốc Tịch Dạ gọi điện thoại tới cầu cứu hần cũng không phải hần không phát giác ra chuyện gì, Dạ Thiên Ưng đã đoán được chuyện mấy băng nhóm xã hội đen Nhật Bản sẽ kèm người bên cạnh Thuốc Tịch Dạ, bắt cô làm con tin uy hiếp hần.

Nhưng Chuyện này coi như một món quà dành cho hần! Bây giờ, thật sự hần chỉ muốn công bố với cả thế giới rằng Thuốc Tịch Dạ là người tình của hần mà thôi.

“Được rồi, không sao cả, các người phải thêm người bảo vệ Tịch Dạ là được rồi.” Nói xong, khoe miệng Dạ Thiên Ưng gợi lên một nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn cái nụ cười kia, Lăng Thánh Long và Lăng Thánh Quaan nhìn nhau, lập tức hiểu ra chuyện gì đang diễn ra.

“À, chuyện bên kia Tuấn Hi xử lý như thế nào rồi?”

Dạ Thiên Ưng hỏi xong, Lăng Thánh Quân nhanh chóng trả lời: “Bây giờ Tuấn Hi đã bắt 5 tên trong nhóm cầm đầu, cũng tóm được tên nội gián của bang hội Bất Nhập Lưu.”

Chau mày, trong giây lát mặt Dạ Thiên Ưng trầm xuống: “Bang hội Bất Nhập Lưu dám khiêu khích chúng ta sao ? A, xem ra sau lưng bọn chúng không chỉ có bang Sơn Khẩu Tổ chống đỡ thôi nhĩ ! ! !”

Đầu óc Dạ Thiên Ưng suy nghĩ vô cùng nhanh, hần không thích tìm hiểu nguyên nhân bên ngoài, mà thích diệt trừ tận gốc mấy chủng loại bên trong kia kìa..., vốn hần không muốn dùng đến thế lực của bang Đại Lục! Nhưng khi phải đối đầu với bang xã hội đen lớn nhất Nhật Bản là Sơn Khẩu Tổ thì hần bắt buộc phải dùng đến nó rồi! !

Tiến Lăng Thánh Quân và Lăng Thánh Long, Dạ Thiên Ưng quay trở về phòng ngủ ngay lập tức.

Lúc này Ngô Hiểu Dao vẫn còn tức giận, nằm trên giường không nhúc nhích.

“Ha ha.” Cười dịu dàng, Dạ Thiên Ưng trưng bộ mặt tươi cười kéo tay Ngô Hiểu Dao, cương chịu hỏi “Cục cưng, buổi tối muốn ăn món gì đây?”

Sau nghe xong câu hỏi của hần da thịt cô như bị tê dại, Ngô Hiểu Dao cả người ngẩn ra

Đầu óc hần không phải có bệnh đấy chứ? Mới lúc nãy còn bạo lực với mình, bây giờ lại trưng ra cái bộ mặt tươi cười như thế? ? Một lúc thì hần lạnh lùng, một lúc thì nhiệt tình đến mức độ khiến người ta không chịu nổi?

Cô không thể chịu nổi, cô không chịu nổi cảnh bị đối xử như thế này.

Có khi đối xử với cô rất tốt, có thể khiến cô như bay lên trời; có khi lại đối đãi không tốt, khiến cô rơi nước mắt. Ở nơi đây, trái tim của cô chắc sẽ bị Dạ Thiên Ưng phá hư đến không còn gì nữa. Ngô Hiểu Dao trầm mặc không nói, bày tỏ sự kháng nghị của cô.

“Giận cái gì hả? Lúc này tại em quá dụ hoặc người khác cho nên tôi mới không muốn em đi ra ngoài.” Dạ Thiên Ưng thốt ra lời này, cả đời hần chưa bao giờ thay đổi sắc mặt của mình, bây giờ lại xuất hiện một chút hồng hồng.

.
.

Cô không biết lời nói của hần thể hiện điều gì, nhưng trong lòng có chút rung động. Tại sao khi nghe câu nói ấy, cô lại có cảm giác như thế này....

Lại bị hần mê hoặc rồi hả? Cô sắp bị Dạ Thiên Ưng đang đứng trước mặt mê hoặc mất rồi.

“Thật kho! ! !” Trong lòng có chút khó chịu, còn có chút buồn bã. Bởi vì hần, bởi vì hần. Tất cả đều vì hần! ! !

“Được.” Dạ Thiên Ưng gật đầu, giơ tay xoa đầu cô, đứng dậy đi vào nhà bếp.

Ngồi trong phòng ngủ, cô phát hiện bây giờ cô không thể hiểu nổi suy nghĩ của chính bản thân mình. Tại sao lại để mặc cho hần quyết định tất cả mọi chuyện, mình thật nực cười? Còn nữa.

Quá xấu hổ? !

Rất nhanh, Dạ Thiên Ưng làm xong món thịt kho ưa thích của cô, hắt đi tới tủ bên cạnh lấy ra một chai rượu, rót vào hai ly trên bàn ăn.

“Tôi không uống!” Nhìn rượu vang đỏ, Ngô Hiểu Dao lắc đầu.

Cô không uống? Hai năm trước không biết bị ai mang vào trong phòng, vẫn không quên chuyện tự ý mở chai rượu quý của hấn mà uống. Nói thật, cô không biết chai rượu vang đỏ này thuộc loại gì, nhưng biết đây là rượu hấn dùng để chào mừng thành lập công ty Sony của hấn, thế mà cô còn không muốn uống? Không muốn. Ai!

“Sao thế? Từ lúc nào đã biến thành cô gái ngoan rồi hả ?” Dạ Thiên Ưng mỉm cười hỏi cô, nhẹ lắc rượu đỏ trong ly.

Nghe lời hấn nói, tâm hồn Ngô Hiểu Dao chút nữa đã bị đánh đổ. ! Hung hăng quăng cho hấn một ánh mắt xem thường.

Từ đầu đến chân Ngô Hiểu Dao cô luôn là một cô gái ngoan ngoãn, biết chưa hả! Chỉ có đêm đó.

Suy nghĩ một lát, nếu không do bạn trai cô phản bội thì cô cũng chẳng uống rượu để làm gì, trong cuộc đời cô đó là lần uống rượu đầu tiên, cũng là lần cuối cùng! Loại cảm giác đó quả thật rất khó chịu, nghĩ đến chuyện mượn rượu giải sầu, nhưng không ngờ càng sầu hơn! Đầu óc đau đến ngất, cổ họng thì khô nóng, trong dạ dày thì sôi sục, muốn ói nhưng không phun ra được thứ gì.

Dạ Thiên Ưng cũng không tiếp tục ép cô uống rượu, thật ra thì hấn rất ghét mấy người phụ nữ say xỉn!

Đây cũng chính là lý do vì sao hai năm trước hấn dẫn cô vào trong phòng!

Thật sự cũng vì Ngô Hiểu Dao xem hấn là trai bao, lại còn bộ dạng say khướt ấy nữa. (chú sói: Bởi vì Ngô Hiểu Dao trộm rượu vang đỏ của hấn. Dạ Thiên Ưng: người xong chưa? !)

Cả đêm Ngô Hiểu Dao rất khó ngủ, ban ngày thì ngủ nhiều quá, cho nên buổi tối tự nhiên không ngủ được!

Nguyên nhân chủ yếu là do Dạ Thiên Ưng trần như nhộng ngủ cạnh cô, cô không thể cử động cơ thể mình, chỉ sợ đụng hấn thì sẽ bị ăn không còn miếng thịt.

Xuyên qua ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ, cô nhìn khuôn mặt đang ngủ của Dạ Thiê Ưng, cô không biết vì điều gì thế nhưng lại nhìn hấn mỉm cười.

Nghĩ kỹt, cô và hấn không có bất cứ quan hệ nào, ngủ cùng giường thì còn có thể không nói gì, thế nhưng nhìn thấy đàn ông lồ thể ngủ bên cạnh mình mà còn có thể cười được? ?

Đoán chừng từ thời cổ chí kim đến giờ thì trên thế giới này chỉ có mình cô mới làm được điều này! ! !

138. Chương 139: Gắn Đuôi Lên Người Dạ Thiên Ưng

Chỉnh sửa lại từng suy nghĩ trong đầu mình, cô lặng lẽ ngồi dậy, bước vào toilet, khom người lấy một sợi dây cao su trên bồn rửa tay, rồi lại chạy về chỗ Dạ Thiên Ưng

Nhẹ nâng tay sờ vào mái tóc đen chắc khỏe của hấn, hồi lâu cũng không di rời.

Dạ Thiên Ưng dùng đầu gối gì nhỉ? Vì sao tóc hấn lại có thể dưỡng tốt đến như vậy? Sợi tóc vừa trơn mềm, bóng mượt.

Mặc kệ! Cô dùng sợi dây cột một chùm tóc trên đầu Dạ Thiên Ưng, che miệng cười lên.

Bất giác trời đã sáng, Ngô Hiểu Dao thì ngủ như chết. Về phần Dạ Thiên Ưng thì sao? Lần đầu tiên có một giấc ngủ không tệ, cảm giác nhẹ bỗng, nhưng lúc nửa đêm hấn có cảm giác thở không nổi.

Vừa mở mắt nhìn! Thấy Ngô Hiểu dao gác chân lên người hấn.

Hấn điên mất. Không có lấy một chút dịu dàng dẫy cô ra khỏi người, nhần nhịn những ba đêm nay, ngày mai sẽ là đêm cuối cùng! Rốt cuộc cũng sắp được giải thoát! (chú sói: Đáng! Tự mình tìm.)

‘tinh tinh——’

Nghe tiếng chuông cửa, Dạ Thiên Ứng nhanh chóng rời giường đi ra mở cửa. Khi cánh cửa vừa mở ra.

Bốn người đứng ngoài cửa, theo thứ tự là Hàn Tuấn Hi, Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long cùng với Hạ Uyển Uyển. Nét mặt bốn người bọn họ trong lúc đó từ nghiêm túc biến thành kinh ngạc, rồi từ kinh ngạc lại chuyển sang nhin cười, cuối cùng.

“Hahaha...” Toàn bộ bật cười.

Dạ Thiên Ứng nhú mày, chợt nhận ra được điều gì đó , ‘ rằm ’ một phát, nhanh chóng đóng cửa phòng lại, chạy vào toilet, lúc hấn nhìn mình ở trong gương.

Một “cô nương ngọc” thất bím tóc đang đứng trước gương!

Chỉ một giây, Dạ Thiên Ứng phẫn nộ! : “Con nhóc đáng chết kia!” Nhưng qua một lúc.

Khuôn mặt tức giận biến thành niềm vui bất đắc dĩ. Hấn thật sự đã hết cách với cô, hết biện pháp với cô rồi. Bởi vì cô thật đáng yêu.

Cũng sẽ không có người phụ nữ nào lợi dụng lúc hấn ngủ làm chuyện điên rồ như hế này, cũng chỉ có bé con ấy mới dám làm ra cái chuyện vừa gây thơ vừa đáng yêu như thế này thôi.

Gỡ bím tóc trên đầu xuống, Dạ Thiên Ứng đi ra mở cửa. Nét mặt bốn người ngoài cửa khôi phục vẻ nghiêm túc vốn có.

Chỉ có Hàn Tuấn Hi thì vẫn còn hiện chút lo lắng trên mặt.

“Chuyện gì? !”

“Thiên Ứng, ngày mai anh phải tới công ty thôi.” Giọng nói Hàn Tuấn Hi pha chút lạnh lùng lẫn sự khẩn cầu.

Chân mày Dạ Thiên Ứng nhíu lại, giọng nó có mấy phần ra lệnh: “Tôi không phải đã nói sẽ nghỉ phép ba ngày rồi sao?”

“Nhưng là, hiện tại.”

“Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ lại!” Dạ Thiên Ứng dùng cách này để trả lời sự khẩn cầu của Hàn Tuấn Hi, nhưng chắc chắn ai cũng biết, đây là đang qua loa cho xong chuyện mà thôi.

Có lẽ, Hàn Tuấn Hi mà tiếp tục nói nữa, sẽ chọc giận Dạ Thiên Ứng. Nhưng mà, hấn thật sự rất lo lắng cho Dạ Thiên Ứng.

Nét mặt vẫn hiện lên sự lo lắng, hai mắt Hàn Tuấn Hi lóe lên một cái, đề cập vấn đề: “Thiên Ứng, vừa rồi Là anh cố ý cột lên? Hay cô bé kia thừa dịp anh ngủ mà cột lên đấy?” Hấn nói ra suy nghĩ của mình.

Dạ Thiên Ứng có thể được ý tứ trong lời nói của Dạ Thiên Ứng, trước kia lúc hấn ngủ cho dù một âm thanh nhỏ cũng đều phát hiện, nhưng bây giờ bị Ngô Hiểu Dao cột tóc trong lúc ngủ cũng không biết, điều này chứng tỏ, nếu như có sát thủ đến tập kích giết hấn, hấn đã đầu rồi khỏi mình mất rồi.

Hấn đang nghĩ năng lực của mình bị thoái hóa hả? Vì sao hấn không nghĩ chỉ có khi mình ở bên Ngô Hiểu Dao mới buông lỏng tinh thần mà ngủ một cách ngon lành như thế hả? “Cậu yên tâm đi, Tuấn Hi. Tôi nói chỉ ỉnh nghĩ ba ngày, các người đi làm trước đi.” Lời nói vừa dứt, hấn tự tay đóng cửa phòng lại.

Ngoài cửa, Hàn Tuấn Hi không cam lòng, hấn cũng không phải muốn nhắc đến chuyện Dạ Thiên Ứng ngủ như chết, mà là lo lắng an nguy của hấn, có bao nhiêu người muốn mạng sống của hấn? ? Nơi này ai không biết cơ chứ? ! !

A, không ngờ, được khen là một kẻ tử thần, thế nhưng hấn lại có thể buông lỏng thần kinh đối với Ngô Hiểu Dao? ?

Nhưng, Lăng Thánh Quân 18 tuổi lại có suy nghĩ bất đồng với Hàn Tuấn Hi, có lẽ bởi vì hấn nhỏ tuổi, hấn chỉ hi vọng Dạ Thiên Ứng có thể nghĩ ngơi thật tốt, có thể buông lỏng bản thân mình, mà Ngô Hiểu Dao chính người có thể làm cho Dạ Thiên Ứng thực hiện được mấy việc đó thôi! !

Dạ Thiên Ưng bước nhanh vào phòng ngủ, đưa tay kéo tay Ngô Hiểu Dao, lôi cô ra khỏi giấc mộng.

“Mẹ, để con ngủ một lát nữa.” Ngô Hiểu Dao nửa mê nửa tỉnh trả lời.

Nghe câu nói của cô, Dạ Thiên Ưng tức giận đến méo mồm: “Ai là mẹ em hả? ! !”

Mở mắt, mơ hồ nhìn Dạ Thiên Ưng đang đứng bên cạnh giường, hơi nhúu mày, không vui hất tay hất ra: “Đừng làm phiền tôi!!”

Lời nói vừa thốt ra của cô, lần này coi như Dạ Thiên Ưng không thể khống chế được mình nữa. . . .

Thử nghĩ xem, Dạ Chi Đế Vương, Dạ Thiên Ưng bị áp bức đến bước như thế này? Bị cô mắng, bị cô hành hạ, còn bị cô trêu chọc, lại còn nói mình làm phiền cô ấy?

Buông cánh tay cô ra, Dạ Thiên Ưng gian manh cười cười, lầm bầm lầu bầu như cho chính mình nghe thôi: “Vậy tôi tự đi chơi.”

Chỉ thấy, sau khi câu nói ấy dứt, Ngô Hiểu Dao giật mình từ trên giường ngồi dậy, kích động nhìn về phía Dạ Thiên Ưng, nhanh chóng chạy vào trong phòng vệ sinh.

Ước chừng không tới 15 phút, cô rửa mặt và thay quần áo xong xuôi, tinh thần tràn đầy kích động nói với hần: “Đi thôi!”

Vậy mà.

Lúc này đến phiên Dạ Thiên Ưng bắt đầu không nhanh không chậm nhìn tình hình, cả người hần nằm giường thốt ra lời châm chọc cô: “Ai nha, không biết người nào nửa đêm làm chuyện xấu, cột nguyên một cái bím tóc trên đầu tôi đấy nhé?”

139. Chương 140: Mặc Quần Áo Cho Hần (dạ Lão Nảy Sinh Độc Ác)

Hồngбет!

Tên Dạ Thiên Ưng khốn kiếp này ngày nào cũng trêu mình, mình trêu hần một lần hần lại đi tưởng là thật?

Thật là một tên đàn ông nhỏ mọn mà! ! Tức giận quay đầu nhìn về phía hần ta, Ngô Hiểu Dao giả vờ nở nụ cười ngây thơ vô tội: “Là tôi, là tôi gán cho anh đấy, bởi vì tôi cảm thấy bộ dạng anh như thế rất đẹp nhá.” (Bỉ Bỉ: ngây thơ vô số tội ==)

“A, vậy sao?” Chân mày hạ xuống, Dạ Thiên Ưng nhún vai: “Nhưng tôi lại cảm thấy rất khó coi nha, bây giờ tôi rất giận, không muốn thay quần áo, làm thế nào đây nhỉ?” Nói xong, hần ngồi dậy, hả hê nhìn Ngô Hiểu Dao đang đứng trước mặt mình.

Hừ!

Đồ vô lại, đang uy hiếp cô hả? ? Không có biện pháp a, bây giờ cô đang ăn nhờ ở đậu nhà của hần, dù mình có không tình nguyện cũng phải nghe lời hần rồi.

Chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nhướn mày, Ngô Hiểu Dao ‘vui vẻ, vui vẻ’ chạy đến tủ treo quần áo bên kia.

Lúc cô vừa mở cửa tủ quần áo ra, trong tủ treo đầy một đống quần áo hàng hiệu, đầy đủ các loại khác nhau.

Suýt nữa thì cô chết lặng người, không hổ là trai bao nhỉ, bề ngoài cũng được Dạ Thiên Ưng chú ý đến như vậy, quần áo còn nhiều hơn so với mình? Nghĩ xong, cô cầm một bộ le màu xám bạc ra, chậm rãi đi tới trước mặt Dạ Thiên Ưng.

“Của anh!” Nói xong, Ngô Hiểu Dao liền đem le đưa cho hần.

Nhưng Dạ Thiên Ưng cứ ngồi yên tại chỗ nhìn điệu bộ đưa le của cô, không có ý nhận nó từ tay cô.

Nhìn như vậy là ý gì đây hả?

Dạ Thiên Ưng hần đang chờ cô mặc đồ vào cho hần à? Hần không có tay à? ?

Chỉ cột cái bím tóc nho nhỏ trên đầu mà phạt cô mặc quần áo cho hần, hai năm trước lỡ coi hần là trai bao mà đến giờ hần còn so đo với cô. Hừ, cô cũng không nên trêu chọc hần làm chi! Tự làm mình thêm xấu hổ mà thôi! ! !

Miễn cưỡng đặt le lên giường, đưa tay, đưa tay lên chuẩn bị cởi áo ngủ tơ lụa của Dạ Thiên Ứng, thế nhưng khi tay vừa mới chạm vào cổ áo ngủ của hần thì đột nhiên ngừng lại.

Cơ ngực chắc khỏe lộ ra, da thịt trắng sáng hiếm có, đập thẳng vào mắt Ngô Hiểu Dao, nội tâm của cô nhanh chóng lay chuyển, gương mặt cũng tự nhiên đỏ ửng.

Dạ Thiên Ứng nhìn bộ dáng khấn trương của cô, thoáng chốc lộ ra một tia cười xấu xa: “A, dù sao thì tôi cũng không gấp, nghe nói ở Nhật Bản có một chỗ đi chơi rất đã, chỉ tiếc buổi trưa đã đóng cửa rồi.”

Nghe hần nói, Ngô Hiểu Dao hạ quyết tâm, vì đi chơi, cô bất chấp mọi giá! Đôi tay cởi áo ngủ của Dạ Thiên Ứng.

Thoáng chốc, cả thân hình lỏa lồ trước mắt cô, nhìn da thịt của hần. Còn cái nơi riêng tư của hần cũng xuất hiện rõ mồn một trước mắt cô nữa.

Tại sao không giống lần trước nhỉ? ? Rõ ràng lần trước rất lớn, tại sao bây giờ lại nhũn nhũn như con gì thế nhỉ? ? (lần trước là Dạ lão đại thức tỉnh, phản ứng bình thường đàn ông mà chị. Khụ.)

Toàn thân của cô từ trên xuống thấp đều trở nên căng thẳng, ánh mắt như vô tình nhìn vào thân dưới của hần, giống như nhìn một loại đồ vật có sức hút mê người. (chị biến thái =.= , Dao: liếc)

Cả mặt đỏ bừng, cô theo bản năng muốn quay đầu sang chỗ khác, lại phát hiện cổ cô như bị mất đi sự khống chế, làm sao để xoay cổ đây hả? Làm sao có thể nghiêng cái đầu qua một bên đây, lòng như lửa đốt, nhưng không biết làm thế nào.

“Bé con, xem xong chưa? Có muốn sờ không? ?” Mặc dù Dạ Thiên Ứng hỏi như vậy thôi, có thể coi đó là lời nói thật lòng, bây giờ hần cũng có chút khấn trương vô cùng. Dù người đàn ông nào có phóng túng đến cỡ nào thì, cũng không chịu nổi một phụ nữ nhìn chằm chằm vào bộ phận quan trọng của họ được cơ chứ? Loại cảm giác đó, khiến cả người đều nổi da gà.

Chính vì những lời này, Ngô Hiểu Dao nhắm mắt nhớ lại lúc này: “Tại sao anh không mặc quần lót hả? ?” Thật may là mình còn có thể nhắm mắt, mới có thể mà mình đã lo lắng đến nỗi không biết nhắm mắt như thế nào rồi.

“A.” Hừ nhẹ một tiếng, Dạ Thiên Ứng mở miệng châm chọc cô: “Mặc quần lót rồi thì sao đây, làm sao em có thể nhìn cho đã? Bây giờ không phải tôi dễ dàng để cho em thưởng thức nó hay sao?”

Nghe xong, trái tim cô muốn chết đi rồi, cô thề, mới vừa rồi cô thật sự vô tội, chuyện đó không nằm trong phạm vi khống chế của cô, nhưng bị Dạ Thiên Ứng nói thành như thế, cô có cảm giác xấu hổ.

Nhắm chặt hai mắt đem quần tây ném qua cho Dạ Thiên Ứng, cô nói lạnh lạnh: “Anh mặc quần trước đi!”

Dạ Thiên Ứng liếc qua. “A, thật lạ nha.” Một bụng lại nẩy đầy ý nghĩ xấu xa với cô, giọng nói pha chút đùa giỡn hỏi ngược lại: “Em cũng không mặc quần lót đi ra ngoài đường đấy chứ?”

Bị hần hỏi như vậy, cả người Ngô Hiểu Dao hoảng sợ, thì ra chỉ có lúc ngủ Dạ Thiên Ứng mới trần truồng à? Không phải lúc nào hần ta cũng như vậy hả? Cô cho rằng khi nào hần cũng không mặc đồ trong cơ chứ.

“Anh. , cái đó để chỗ nào? ?” Hai mắt Ngô Hiểu Dao nhắm chặt hỏi hần ta.

Dạ Thiên Ứng cười ta, nhú má nói: “Cái nào của tôi? ?”

“Là cái. Là cái.” Mím chặt đôi môi, tay nắm thành quả đấm, cuối cùng cô cũng phải ép mình nói ra: “Đồ trong. Quần lót! !”

Trận này, Dạ Thiên Ứng như cá gặp nước, càng muốn làm chuyện xấu hơn nữa, con mắt hần lay động, trong lời nói đầy sự khi dễ: “Em thật biến thái nha, lại có hứng thú hỏi cái ấy hả?”

.

.

Lần này thực sự Ngô Hiểu Dao khóc không ra nước mắt, hoàn toàn bị hấn lấy lại cả vốn lẫn lời luôn rồi, nếu bây giờ lời nó có dao trong đó, cô sẽ cắt cổ tự vẫn vì hấn!

“Mở mắt!” Dạ Thiên Ứng được phục vụ tận tình ra chỉ thị với cô.

Cô hơi hé một con mắt, phát hiện nửa người dưới của hấn đã mặt quần chỉnh tề, cô liền thở phào nhẹ nhõm, cầm áo sơ mi đưa qua cho Dạ Thiên Ứng: “Anh mặc đi!”

“Cái này em mặc vào cho tôi!” Dạ Thiên Ứng tiếp tục ra lệnh.

Đây là sự tượng trưng của một người đàn ông muốn chinh phục người phụ nữ của chính mình, đàn ông thuần phục phụ nữ không chỉ ở trên giường, mà còn trong cuộc sống sinh hoạt, bình thường thì đàn ông rất thích được phụ nữ mặc áo ình, cho nên hấn từng bước từng bước chinh phục Ngô Hiểu Dao bằng cách này!

Cô bắt mãi cầm áo sơ mi mặc lên người Dạ Thiên Ứng, khi cô cài nút áo cho hấn, bàn tay thon khẽ chạm vào lồng ngực chắc chắn của hấn, khẽ run.

Lòng cô trở nên hồi hộp. Chưa bao giờ mặc áo cho người đàn ông khác, càng chưa từng chạm vào một người đàn ông nào cả, cô không thể tưởng tượng nổi, da thịt trắng nõn của Dạ Thiên Ứng lại có thể nóng rực như thế này.

Gương mặt của cô nóng lên lần nữa, trái tim cô giống như một chú thỏ nhỏ đang bị sói lớn uy hiếp, chỉ đơn giản giúp Dạ Thiên Ứng cài nút nào mà giống như cô đang làm việc này mười năm rồi ấy.

Rốt cuộc cũng mặc áo sơ mi xong, cả người cô nhẹ nhõm thở phào một hơi, giơ tay lấy cà vạt vắt lên bả vai của hấn: “Cái này tôi không biết thắt, anh tự mình làm đi.”

Dạ Thiên Ứng cau mày, giơ tay xoa đầu cô, nhẹ cười: “Ngoan ngoan học đi, về sau mấy chuyện này đều là của em đấy!” Nói xong, hấn đem cà vạt thắt lên.

Nhưng. Ngô Hiểu Dao không hiểu rõ, câu hấn nói vừa nãy là có ý gì vậy. . .

140. Chương 141: Sau Vui Vẻ Là Sự Tổn Thương

Rốt cuộc cũng rời khỏi căn hộ chung cư, bản chất như trẻ con của Ngô Hiểu Dao lập tức hiện ra, cô nhún nhảy đi ra khỏi nhà.

Dạ Thiên Ứng đi lấy xe, không bao lâu hấn lái tới trước mặt cô một chiếc Ferrari màu đỏ chói.

. Xe này? ? Trai bao đi xa Ferrari? Trời ạ! Thì ra làm trai bao để kiếm mấy thứ đắt tiền như thế này nhỉ? ? Hay là hấn đi cướp của người ta đó? “Anh lấy đâu ra cái xe tốt vậy hả?” Ngô Hiểu Dao giật mình hỏi hấn.

Dạ Thiên Ứng bất đắc dĩ đưa ra lời nói dối với cô: “Phụ nữ cho!”

Nghe xong câu nói của hấn. Trong lòng cô có cảm giác không thoải mái, rất không thoải mái. Giống như có thứ gì đó mắc nện trong lòng cô. Đứng ngoài xe, một hồi lâu sau cũng không chịu lên xe.

Dạ Thiên Ứng không biết làm sao lắc đầu nhìn cô, đành phải sửa lại lời nói lúc nãy: “Tôi vay tiền mua nó, lên được rồi chứ?”

Nhất định hấn điên rồi! Tại sao giải thích với cô nhiều vậy? Cứ nhìn đến nét mặt khó chịu của cô, hấn không nhìn được mà giả trò trên chọc cô. Đến phút cuối lại thành thế này.

Vậy mà.

Sau khi nghe câu nói của Dạ Thiên Ứng, lúc này Ngô Hiểu Dao mới ngồi lên xe rồi. Cô không hiểu.

Không hiểu vì sao mình lại để ý việc hấn nói người phụ nữ khác đưa xe cho hấn, xe của hấn thì liên quan gì đến mình cơ chứ? Tại sao khi hấn đổi lời, tâm tình của mình lại vui mừng đến mức này nhỉ?

Nhìn nụ cười của cô, Dạ Thiên Ưng cũng mỉm cười.

Mấy người phụ nữ trước kia chưa bao giờ quan tâm đến đồ dùng của hắn, họ chỉ biết là họ có ăn, có mặc rồi thôi.

Nhưng cô lại để ý mấy thứ này.

Đầu tiên họ đến công viên Disneyland ở trung tâm Nhật Bản, tin chắc, tính cách của bé con chắc chắn sẽ thích đi đến chỗ này nhỉ? Lúc đi ra ngoài Dạ Thiên Ưng y như một người đạo đức giả, giống như một thư sinh nho nhã quý tộc, không cần đùa giỡn với cô nữa, ngay cả tay của cô cũng không chạm qua, thậm chí cả lời nói cũng không thốt ra một lời..

Đôi tay hắn vẫn bỏ trong túi quần, trên mặt đeo cái kính bự lại không nở nụ cười lấy một lần. Mặc dù như vậy, nhưng vẫn khiến nhiều cô gái ngước nhìn hắn rất lâu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cả ngày Ngô Hiểu Dao đều hưng phấn cực kỳ, hắn thì đối với mấy thứ này không có hứng thú gì, nhưng nhìn cô ấy hạnh phúc như vậy lòng hắn cũng rất thỏa mãn.

Cái từ thỏa mãn này rất ít khi xuất hiện trên người của hắn. Ngay cả khi còn bé lúc hắn bị bỏ đói, rất khổ sở mới ăn được một bữa no nhưng trên mặt hắn vẫn chưa bao giờ xuất hiện vẻ thỏa mãn. Nhưng Ngô Hiểu Dao, cô ấy không chỉ một lần đã khiến cho hắn có loại cảm giác đó.

Bất tri bất giác trời đã tối, bởi vì Dạ Thiên Ưng đã đồng ý dẫn cô đi chơi cả ngày, cho nên hắn dẫn cô đến tòa nhà cao cấp chơi bowling.

Lúc Dạ Thiên Ưng ngừng xe, nhìn vào kính chiếu hậu, trong mắt xuất hiện một tia kỳ lạ, vẻ mặt chuyển sang âm u.

“Xuống xe!” Giọng nói Dạ Thiên Ưng có chút lạnh lùng, ra lệnh cho cô bước xuống khỏi xe..

Thôi! Cô không so đo với hắn, cả ngày cô đều chơi vui vẻ rồi, chủ yếu là.

Cả ngày hôm nay Dạ Thiên Ưng đối xử với cô vô cùng đúng đắn. Cô cảm thấy không khí như thế này rất thoải mái, rất giống kiểu bạn bè thân thiết đi chơi với nhau vậy, ha ha.

Bước vào tòa nhà chơi Bowling, Dạ Thiên Ưng ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Nhìn động tác của hắn, cô ngạc nhiên, hắn tới đây không chơi bowling à? Hắn không chơi thì mình cũng không dám chơi! Vậy tới đây làm gì chứ? Nghĩ nghĩ, cô chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Ai, hôm nay cô lại phải biến thành cột điện ở đây rồi.

Mây cau lại, nhìn cô đứng sừng sững bên cạnh, vẻ mặt Dạ Thiên Ưng khó chịu lên tiếng hỏi: “Tùy em chơi như thế nào thì chơi!”

Nghe lời bực bội của hắn, cô cũng bực bội theo.

Rõ ràng hôm nay hắn bình thường hơn với mọi ngày cơ mà, sao vừa đến đây chơi bowling hắn lại thay đổi tính tình rồi chứ? ?

Thật sự một lần hai lần còn lần thứ ba nữa, cô cũng khó chịu hạ giọng hỏi hắn: “Anh không chơi, thế anh dẫn tôi đến đây làm chi? ? ?”

Dạ Thiên Ưng không lên tiếng, mà trầm mặc ngồi đó.

Hắn nhìn thấy từ xa có một người quen quen đang tiến đến cạnh hắn, khóe miệng thoáng hiện một tia cười tà, đem điện thoại đặt bên tai, nhỏ giọng nói: “Bằng tốc độ nhanh nhất tới Bowling Cửu Long đón Dao Dao mau!” Dứt lời, hắn đã cúp điện thoại, đứng dậy bước đến cạnh Ngô Hiểu Dao, lớn tiếng quát cô: “Sao cô phiền phức thế hả?”

Mình phiền? ? ? ? Hắn làm gì vậy chứ! Rõ ràng hắn là người đề nghị ra ngoài chơi. Thật sự không biết đầu óc của hắn chứa toàn đậu hũ không nữa.

Xem ra lần này Dạ Thiên Ưng chứ cô không phải là chuyện đùa.

Không hiểu. Không hiểu hẳn, lúc thì tốt với cô lúc thì tệ bạc với cô, tính tình bất định. Lần này thì thật sự đã quá đáng với cô rồi.

Chịu đủ rồi, cô chịu đựng cái người này quá đủ rồi! ! ! Cô không phải là người không có trái tim. Tại sao hẳn tính khí bá đạo như thế trút hết lên người cô chứ?

Nhưng. Tại sao cô lại không tức giận, không hề tức giận, chỉ có nỗi chua xót lan tràn trong lòng cô. Tại sao cổ họng cô lại đau rát đến thế. Ai...ai có thể nói cho cô biết lý do được không? ? Ngô Hiểu Dao lưỡng lự.

Lúc cô gái bé nhỏ đang uất ức tự hỏi bản thân mình, thoáng thấy một bóng người đi tới trước mặt cô, còn không đợi cô ngẩng đầu nhìn rõ là ai tới, một bạt tai rơi xuống má cô, vang lên âm thanh “Bốp”.

Một cái tát mạnh mẽ đặt lên mặt cô.

Cơn đau trên mặt truyền đến, nghi hoặc muốn nhìn chủ nhân của nó là người như thế nào.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, trước mặt đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ.

Con mắt cô mở to hết cỡ. Thế nào lại là. Nữ minh tinh Thước Tịch Dạ chứ? ? ?

Tại sao? Tại sao Thước Tịch Dạ lại đánh cô? Cô ta. Tại sao? ? ? Minh. Cả người Ngô Hiểu Dao run rẩy, cô không biết chuyện gì đang xảy ra, cô bất động đứng nguyên tại chỗ, không biết chính mình nên làm điều gì tiếp theo

141. Chương 142: Đau Đến Tận Xương

Nhìn cái tát của Thước Tịch Dạ vừa hạ xuống, Dạ Thiên Ưng đứng một bên sắc mặt trở nên cực kỳ âm u....

Híp mắt, hẳn quay đầu nhìn về phía Thước Tịch Dạ, vẻ âm trầm đột nhiên biến mất, thay thế bằng một nụ cười xấu xa: “Tịch Dạ, nhớ anh chứ? !”

Sau khi Thước Tịch Dạ nghe được câu hỏi của Dạ Thiên Ưng, trong lòng như nở hoa, rất muốn dạy dỗ cái con hồ ly tinh này rồi, ai biết, đây là cơ hội trời cho cô kia chứ? ! ! !

“Dạ.” Khẽ gạt đầu, Thước Tịch Dạ ôm choàng lấy cổ hắn, dán môi mình lên môi của hắn.

Không trốn tránh, Dạ Thiên Ưng nhiệt tình đáp trả lại cái hôn của Thước Tịch Dạ. Hoàn toàn quên mất cô gái nhỏ đang đứng bên hắn.

Ngô Hiểu Dao ttrợn mắt nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mặt mình. Tay nắm chặt thành quả đấm, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, cơn đau thấm đậm, mình không bị hoa mắt, là thật.

Kinh ngạc nhìn hắn và Thước Tịch Dạ thân thiết với nhau, cô chợt tỉnh ngộ, thì ra là như vậy. Thời cơ thuận lợi thật đấy nhỉ, tất cả đều là kiệt tác của Dạ Thiên Ưng.

Bởi vì mối thù hai năm trước mà hắn có thể đối xử với cô như vậy sao? Sau khi cô thực sự có tình cảm với hắn, lại chuẩn bị cho cô nhìn được cái cảnh kích thích như thế này, kích thích trái tim nhỏ bé của cô.

Không ngờ. Minh là một con bé ngây thơ ngu ngốc ngoan ngoãn như vậy, lại rất thích hợp trở thành đồ chơi cho hắn. Bây giờ người tình của hắn đã xuất hiện, vậy có lẽ thứ đồ chơi cô đây chắc rút lui rồi hả?

Cả ngày Dạ Thiên Ưng cứ tuân theo khuôn phép như vậy là chỉ sợ Thước Tịch Dạ nhìn thấy hắn đùa giỡn với phụ nữ ư?

Nhưng không ngờ, trùng hợp là Thước Tịch Dạ lại đến quán Bowling này, để chứng minh sự trong sạch của mình, hẳn lại xa lánh mình ư?

Cái tát lúc nãy Thước Tịch Dạ dành ình, là sự trừng phạt đối với cô sao? Nực cười. Thật nực cười, tại sao mình lại ngu như vậy, dần như vậy, ngốc nghếch như vậy, thiếu chút nữa đã đắm chìm trong bộ mặt giả tạo của Dạ Thiên Ưng mất rồi.

A, sắc mặt Ngô Hiểu Dao thay đổi ngay lập tức, giống như sấm sét đang đánh vào trái tim của cô, linh hồn của cô. Tê tâm phế liệt khiến cho nước mắt cứ như muốn rơi xuống.

Trước mặt, Dạ Thiên Ứng và Thước Tịch Dạ hôn càng mãnh liệt. Lòng của cô đã đau lại càng đau.

‘Ngô Hiểu Dao, cô không thể khóc, cô tuyệt đối không thể khóc, nếu như cô khóc, sẽ khiến cho người đàn ông kia như ý hấn. Cô phải kiên cường, cô nhất định phải kiên cường. Ta không cho cô khóc biết chưa! ’ Trong lòng Ngô Hiểu Dao không ngừng lặp lại những lời răn dạy bản thân mình...

Tại sao? Tại sao trái tim của cô lại đau như vậy? Đã từng, thấy Lam Cẩm Hiên cùng phụ nữ bước ra từ khách sạn nhưng lại không đau như thế này.

Tại sao cô lại trở nên như thế này, tại sao lại đau hơn trước đây hả? Là tình cảm của cô đối với Dạ Thiên Ứng nhiều hơn so với Lam Cẩm Hiên...

Chẳng lẽ mình thật sự đã rơi vào trong cái bẫy của Dạ Thiên Ứng sao? Chẳng lẽ mình đã không còn cách nào kiểm chế bản thân mình rồi hay sao? A, loại tình cảm này chỉ là một trò chơi, có người thắng cũng có người thua, lần này cô đã thua đến nỗi thương tích đầy mình

Cơn đau lên xuống trong lòng nói cho cô biết rằng, cô là người thua, đã thua bởi cái người phụ nữ đang đứng trước mặt hôn nồng nhiệt bên kia.. Trở thành món đồ chơi trong lòng bàn tay hấn? Hấn đã thành công trả thù cô vì chuyện hai năm trước!

Đêm hôm ấy, hấn không ăn hết được cô, người đàn ông bá đạo này vẫn không cam lòng! Không cam lòng! ! Cho nên bây giờ hấn chà đạp trái tim cô gấp bội, khiến nó đau âm ỉ! !

Trách hấn sao? Không trách! Là do chính mình quá đần độn, là do chính mình quá ngu ngốc! Tại sao lại đi quan tâm cái tên đàn ông xấu xa như thế này chứ. Một lần tổn thương, mình còn chưa chịu đựng nổi sao? Còn tới lần thứ hai nữa ?

Không sao.

Không sao.

Bây giờ mọi chuyện đều không quan trọng. Loại đàn ông này không xứng để cô rơi nước mắt! ! ! ! !

Trái tim Ngô Hiểu Dao không ngừng an ủi mình, cô không khóc, không rơi nước mắt. Vốn định xoay người rời đi, nhưng Thước Tịch Dạ chợt giữ cánh tay cô lại.

Ngô Hiểu Dao không hiểu, một cái tát còn chưa đủ cho cô ta sao? Mình còn nợ gì cô ta hả? ? Cô ta còn muốn thêm gì nữa đây? Mặt tỏ ra không có gì xoay người nhìn về đôi nam nữ Dạ Thiên Ứng và Thước Tịch Dạ.

Họ rất ân ái, rất ngọt ngào. Tay Dạ Thiên Ứng ôm lấy hông của Thước Tịch Dạ, trên mặt hấn tràn đầy ý cười? Nụ cười ấy là gì? Là cười nhạo mình, hay là đang khoe khoang, khoe khoang hấn có được sự hạnh phúc?

Khoe khoang cái gì? A. Khoe khoang cái gì! ! ! ! Khoe khoang hấn đã thành công khiến cô tổn thương?

Lòng Ngô Hiểu Dao như gào thét từng cơn từng cơn. Hít một hơi thật sâu. Đáy lòng cười giễu chính mình.

Hấn thành công, hấn thật sự thành công! ! ! ! !

Nhưng, cô sẽ không bao giờ cho hấn thỏa mãn. Tuyệt đối sẽ không bao giờ! Cô không khóc, dù chỉ một giọt nước mắt cô cũng không muốn nó rơi xuống.

Phụ nữ rơi nước mắt là biểu thị của sự thua cuộc, cô sẽ không bao giờ rơi nước mắt trước loại đàn ông này, cô sẽ không chịu thua!

“Sau này cô đừng dây dưa Dạ Thiên Ứng, hiểu chưa?” Giọng nói khinh bỉ xen lẫn chút giễu cợt truyền vào tai Ngô Hiểu Dao, Thước Tịch Dạ vênh vác nhìn chăm chăm Ngô Hiểu Dao, cô có thành kiến sâu nặng với người con gái này, cô có thể nhận thấy, trong cuộc điện thoại lần trước nghe Dạ Thiên Ứng dịu dàng như vậy thì chắc là con bé đang đứng trước mặt này thôi.

Cô tưởng nó là một phụ nữ đầy vẻ mị hoặc, hấp dẫn đàn ông, bây giờ nhìn qua mới biết nó cũng có thể mà thôi.

Hơn nữa, lúc này thấy Dạ Thiên Ưng giận dữ quát lên, Thước Tịch Dạ biết, cô bé này cũng bị Dạ Thiên Ưng đem ra chơi đùa. Nhưng tại sao mình lại ra vẻ với cái con bé ngây thơ trước mặt này nhỉ? ? ?

Nếu là Dạ Thiên Ưng đã chơi ngán phụ nữ này, thế nào thì cô cũng là người tình của Dạ Thiên Ưng, bây giờ chỉ muốn tóm cô ta lại để trút giận, còn có thể trực tiếp tổng khứ ả phụ nữ hết được Dạ Thiên Ưng yêu chiều này nữa, lần này Thước Tịch Dạ cô phải dạy bảo con hồ ly tinh này cho tốt! ! ! ! !

Nghe mệnh lệnh của Thước Tịch Dạ, Ngô Hiểu Dao cười khổ.

Mình đây đưa Dạ Thiên Ưng? A. Không tệ, thật không tệ, lần này coi như Dạ Thiên Ưng đã tìm đúng được đối tượng.

Biết mình không cần phải giải thích cái gì cho Thước Tịch Dạ hiểu, cũng biết mình sẽ không bao giờ cãi nhau với cô ta, hôm nay Dạ Thiên Ưng đã ăn triệt để cô rồi đấy.

“Lấy bản lĩnh của cô thì có thể khiến cho tôi đây đưa với anh ta?” Lời nói của cô vừa thốt ra, Thước Tịch Dạ hải lòng thả cánh tay cô ra....

Ngô Hiểu Dao chưa từng nhìn Dạ Thiên Ưng lấy một cái, cô không hy vọng cái loại đàn ông lòng lang dạ sói kia sẽ nói chuyện với cô một câu, thua chính là thua, không có bất kỳ sự không cam chịu với hấn. Xoay người, bóng lưng cô chứa đầy vẻ bi thương, từng bước từng bước đi ra khỏi quán bowling

142. Chương 143: Phú Ông Nhiều Tiền Có Bối Cảnh Xã Hội Đen

Ngô Hiểu Dao chạy như điên ra bên ngoài quán Bowling, chạy được mấy bước, chân cô như bị tê liệt khiến cô ngồi xồm xuống đất. Đôi tay ôm chặt lấy chân của mình. Cơ thể co rút dính sát lại nhau.

Đến giờ phút này nước mắt không còn nhìn được nữa, từng giọt rơi xuống

Gió nhẹ thổi đi từng giọt nước mắt trên mặt cô, nổi oán hận trong lòng lan tỏa giữa màn đêm.

Sờ nước mắt trên mặt, hung hăng mắng bản thân mình, vì cái loại đàn ông đó mà khóc hả? Hấn xứng đáng hả? ?

Thật khờ! Mình thật khờ! ! ! Tại sao bị đùa bỡn nhiều lần như vậy, mình còn có thể quan tâm đến hấn được cơ chứ?

Rốt cuộc vì có gì mà quan tâm đến hấn? Dụ dằng? Không, tất cả đều là giả! ! Giả! Hấn giả tạo, ngay những cử chỉ dụ dằng dành ỉnh cũng đều là giả dối.

Dạ Thiên Ưng, tên đàn ông đàn ông giả dối kia ! ! ! Vì có gì phải tổn thương cô xuyên thấu như vậy ? Làm sao cô có thể tỉnh ngộ được đây?

Một lần như vậy, hai lần cũng như như vậy, rốt cuộc mình thiếu nợ người nào đây? ? ? Hay do mình tạo nghiệp chướng quá nhiều, ông trời muốn dùng cách này để hành hạ trái tim của cô, tâm hồn của cô. Tất cả mọi thứ của cô.

Thật lòng với người ta giờ đổi lấy cái kết quả như vậy sao?

Ngu ngốc!

Ngu ngốc! ! !

16 tuổi có thể còn ngây thơ, hai năm rồi, vẫn không có chút tiến bộ, hay do cô quá đơn giản ? Không phải đơn giản, là ngây thơ! ! ! ! ! Mình thật là trẻ con, mình ngốc giống như mấy đứa trẻ con vậy.

Ngô Hiểu Dao không ngừng mắng mình, tất cả đều là sự trừng phạt, là ông trời trừng phạt cô. Ban tặng Dạ Thiên Ưng để hấn trừng phạt cô! Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì, phải bị loại trừng phạt như vậy! Bây giờ cô đã bị thương tích đầy người rồi.

Lúc cô đang khóc không ra tiếng, đột nhiên.

Một bàn tay kéo cánh tay Ngô Hiểu Dao. Trong lòng hoảng hốt, trong đầu chợt xuất hiện bóng hình Dạ Thiên Ứng. Đến tột cùng mình vẫn như vậy, nghĩ đến hần.

Cho tới lúc này, mình lại mong đợi con người kia níu kéo mình sao, Dạ Thiên Ứng ư? ? ?

Làm sao mình lại biến thành như thế này hả, tại sao mình lại có thể như thế này!

Ngô Hiểu Dao buông thả, xoay người nhìn người đang nắm lấy cánh tay của cô: “Anh là ai? Làm gì vậy?”

“Ngô Tiểu Thư, tôi tên là Hàn Tuấn Hi, xin chào!” Hàn Tuấn Hi lạnh lẽo nói xong, lập tức đem cả người Ngô Hiểu Dao vác lên vai mình.

Cô hoảng sợ. Tại sao người đàn ông này lại cưỡng chế mình vậy hả? ? Chẳng lẽ muốn bắt cóc mình? ?

Một là mình không có tiền, hai là mình không đủ hấp dẫn, bây giờ lại còn bị người ta đùa giỡn nữa, bắt cóc mình làm gì? ?

Thật không tệ, giống cảm giác y như hai năm trước, đã khóc nguyên một đêm, đã phải chịu sự khi dễ của người ta giờ lại còn bị bắt cóc?

Không sợ!

Bây giờ cái gì cô cũng không còn sợ nữa rồi ! Đưa tay đập lên lưng Hàn Tuấn Hi, lớn tiếng rống giận lên: “Thả tôi xuống! ! ! Thả tôi xuống! ! ! !”

Hàn Tuấn Hi trầm mặt không nói, đối với tiếng gào và hành động của cô đều thờ ơ.

Một tay đặt cô vào trong ghế ngồi cạnh người lái xe, cô vừa định nhảy ra khỏi xe, liền bị Hàn Tuấn Hi chặn lại không cho ra khỏi xe, xe cũng dần dần chuyển động.

Nhìn chằm chằm Hàn Tuấn Hi bên cạnh mình, cô trầm mặc không nói , từ từ, đầu của cô dựa vào thành ghế xe, nước mắt một lần nữa chảy xuống.

Thôi, để tên đàn ông này giết mình đi cũng được, không sao cả.

Có lẽ như vậy còn thoải mái hơn nhiều.

Bên trong quán Bowling, Dạ Thiên Ứng nhìn bóng lưng của người mình thương yêu nhất rời đi, có một loại ý nghĩ muốn đem cơ thể của cô ôm chặt vào lòng, vậy mà.

Thực tế không cho phép hần làm như vậy.

Mỉm cười nhìn Thước Tịch Dạ, hần ngập tràn vẻ dịu dàng. Hần là một người đàn ông không bao giờ đem tình cảm thật của mình hiện ra bên ngoài, bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa, giờ phút này trên mặt hần toàn là giả tạo.

Đang lúc này.

Con người đang mỉm cười của Dạ Thiên Ứng lóe lên một tia sáng, một phen ôm Thước Tịch Dạ vào trong lòng mình, chỉ nghe ‘ ầm! Ầm! ’ mấy tiếng, trong quán Bowling truyền đến âm thanh của súng đạn.

Tất cả mọi người trong quán Bowling kinh hoàng hét lên.

Thước Tịch Dạ sợ hãi ôm chặt lấy hần.

Dạ Thiên Ứng nhìn vị trí tiếng súng phát ra, kéo Thước Tịch Dạ lại bên mình rồi theo hướng cửa quán Bowling chạy ra.

Phía sau lưng hần và Thước Tịch Dạ có một gã đàn ông mặc áo đen đuổi theo...

Nước mắt của Thước Tịch Dạ cũng đã rơi đầy trên mặt: “Thiên Ứng, đây là chuyện gì?”

Nghe câu hỏi nghi hoặc của cô ta, khuôn mặt vốn tương cười lúc nãy chuyển sang âm trầm, giọng nói hạ xuống mức âm, lạnh lẽo vô hạn: “Không phải cô thích làm phụ nữ của tôi sao? Bây giờ tới lúc cô biểu hiện rồi đây.”

Dứt lời, hắn kéo Thước Tịch Dạ đến một chỗ khuất sáng bên ngoài quán Bowling, thò tay vào túi áo lấy ra một cây súng.

Thước Tịch Dạ nhìn thấy trong tay hắn có súng, sợ đến nỗi cả người đình trệ: “Thiên Ưng, anh biết dùng súng?”

Âm trầm cười, hắn giơ tay lên, một phen túm lấy tóc Thước Tịch Dạ kéo ra sau, ở bên tai ả nói một câu: “Chẳng lẽ cô không biết tôi xuất thân xã hội đen sao?” (Bỉ Bỉ: sướng * cười *)

Nghe câu nói của Dạ Thiên Ưng, Thước Tịch Dạ không thể tin vào tai của mình.

Nhìn tư thế hắn cao quý nho nhã và khí thế bất phàm như vậy, tại sao lại có xuất thân là xã hội đen? ? Thì ra cô vẫn là người tình của một tên xã hội đen sao? ?

Quá kinh tởm, quá kinh tởm! (Bỉ Bỉ: cô nói ai tởm , cả nhà cô mới tởm ==)

“Thế nào? Sợ?” Âm thanh lạnh lạnh phát ra, Thước Tịch Dạ sửng sốt.

Bây giờ cô không thể nào tiếp nhận cái việc Dạ Thiên Ưng là một tên xã hội đen, dù sao cô hy vọng hắn là con cháu nhà giàu có, mà tài sản hàng tỉ bạc của Dạ Thiên Ưng cũng được coi là nhà tài phiệt rồi, nhưng xuất thân.

Thước Tịch Dạ nghĩ đi nghĩ lại rồi chấp nhận, bất luận Dạ Thiên Ưng xuất thân như thế nào, tiền của hắn và tướng mạo của hắn cũng là hàng cực phẩm rồi!

“Không. Không có”

143. Chương 144: Tồn Thương Bảo Bối Của Hắn Sẽ Phải Trả Lại Gấp Đôi

Chốc lát, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của tên đàn ông đang đi ra khỏi quán Bowling, hắn lặng lẽ đi tìm bóng dáng của Dạ Thiên Ưng sau những cái cây.

Dạ Thiên Ưng cau mày, thô lỗ bịt miệng Tịch Dạ lại, lẳng lặng dựa sát phía sau cái cây to.

Lúc tên đàn ông kia đi ngang qua cái cây mà Dạ Thiên Ưng đang trốn, tay hắn cầm súng chĩa vào ót của tên đàn ông kia, giọng nói lạnh lẽo thốt ra: “Đi theo như vậy cũng cực khổ nhỉ !”

Khi Dạ Thiên Ưng vừa đến cửa quán Bowling này, đã phát hiện có một chiếc xe đi phía sau đang theo dõi hắn, hắn dám khẳng định đây là người của tổ chức xã hội đen Nhật Bản!

Tên đàn ông bị Dạ Thiên Ưng chĩa súng vào đầu, giờ hai tên lên trên đầu, toàn thân không ngừng run rẩy: “Dạ lão đại, tôi chỉ là một thuộc hạ mà thôi, xin ngài bỏ qua cho tôi!”

Nở nụ cười tà ác, hắn đẩy Thước Tịch Dạ sang một bên, không nhanh không chậm mà hỏi: “Người, là thuộc hạ của ai hả ?” Tốc độ nhả chữ của hắn không nhanh không chậm, nghe qua thì có vẻ bình thường, nhưng ai cũng đều biết, hắn càng như vậy lại càng kinh khủng!

Người đàn ông kia nghe xong, sợ đến mức hai chân mềm nhũn như sắp ngã đến nơi vậy: “Là Cao lão đại phái tôi đến đây.”

Tên đàn ông này biết Dạ Thiên Ưng là người như thế nào, cũng biết hắn độc ác ra sao, một khi bản thân hắn đã rơi vào tay Dạ lão đại sẽ bị giết chết ngay lập tức, không thì hắn sẽ bị hành hạ đến chết tươi. Cho nên hắn tình nguyện nói hết chuyện mình biết cho người đàn ông tàn ác này, có thể Dạ Thiên Ưng bỏ qua tội tử hình là được rồi.

Sau khi Dạ Thiên Ưng nghe câu trả lời của hắn, hài lòng mỉm cười: “Người đi cùng người đã chụp ảnh rồi hả?”

Thoáng sững sốt một giây, tên đàn ông phát hiện ra năng lực quan sát của Dạ Thiên Ưng cực kỳ tốt, ngay cả việc bọn họ phải bao nhiêu người cũng đều biết rõ? !

Hắn được Cao lão đại phái tới giám sát những người phụ nữ bên cạnh Dạ Thiên Ưng. Quả thật hôm nay bọn họ có hai hai người được phái đi làm nhiệm vụ, trong đó có một người đã cầm hình chụp được rồi đi trước. Thì sẽ có ngay 1 triệu tiền mặt trao tay.

Mà hắn thì xem thử có may mắn giết được tên Dạ Thiên Ưng này không, dù sao bây giờ Dạ Thiên Ưng cũng đi vào con đường chân chính rồi, còn tham gia giới chính trị ở Nhật Bản nữa, vốn cho rằng hắn sẽ không đem súng theo bên người, nhưng lại không thể ngờ được.

Nhất thời bị cái khôn vặt mà hại đến thân, hắn rất cuộc hiểu rõ vì sao trong giới xã hội đen Dạ Thiên Ưng được mệnh danh là người thông minh, mưu kế song toàn.

A, cũng không thể không nhắc đến việc, Dạ Thiên Ưng thật sự quá cơ trí, hắn không giết mình ở trong quán Bowling, mà dụ mình đến nơi vắng vẻ như vậy để ra tay diệt khẩu.

Tên đàn ông bị tóm thật sự khâm phục bản lĩnh của Dạ Thiên Ưng. Cho dù hắn chết bởi tay Dạ Thiên Ưng cũng cam lòng!

“Đúng, đúng Dạ lão đại.” Tên đàn ông run rẩy gật đầu một cái.

Giọng điệu Dạ Thiên Ưng không có lấy một tia tức giận, mà là tràn đầy tà mị cùng nhu hòa: “Hả? Vậy các mấy người nghĩ ai mới là người phụ nữ của ta?”.

Tên đàn ông kia nghe được câu hỏi của hắn, không do dự đáp trả: “Nữ minh tinh Thước Tịch Dạ.”

Dạ Thiên Ưng nghe xong, trong nháy mắt lộ ra vẻ hài lòng mỉm cười nhìn hắn ta, hắn kề miệng sát tai tên đàn ông kia, giọng nói vừa nỉ non vừa êm ái du dương: “Sai rồi.”

Tên đàn ông ngẩn người, nhưng thoáng qua, hắn mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Nhiệm vụ lần này hắn thất bại, tự dâng mạng nhỏ của mình cho hắn, ngay cả nhiệm vụ cũng không hoàn thành nổi, thì ra cô gái bị Dạ Thiên Ưng đuổi đi mới là người phụ nữ chân chính của hắn, Tần Lâm này đã thật sự cúi đầu bội phục Dạ Thiên Ưng.

“—Pằng———”

Trong rừng cây âm u tĩnh lặng vang lên một tiếng súng, cái ót của tên đàn ông kia bị cây súng của Dạ Thiên Ưng tạo thành một lỗ hổng nho nhỏ, máu của hắn theo dấu tích trên ót chảy ra ngoài, cả người ngã trên mặt đất.

Thước Tịch Dạ đứng một bên, sau khi nghe tưng tưng súng thì hét lên một tiếng: “A —”

Dạ Thiên Ưng đem súng đút vào túi, mỉm cười nhìn về hướng Thước Tịch Dạ đang đứng, than thở nói với cô ta: “Tịch Dạ, coi như cô cũng là người lập công lớn, tính muốn nhận thưởng gì đây hả?”

Thước Tịch Dạ sợ hãi, cả người ngã quỵ xuống đất, cô hiểu! Cô đã hiểu! Thì ra Dạ Thiên Ưng lợi dụng cô để làm bìa đỡ đạn cho cô gái kia? ?

“Thiên. Thiên Ưng, làm thế nào đây? Làm thế nào đây hả? Nếu như bọn họ tìm em...em nên làm cái gì? ?” Mặt Thước Tịch Dạ nhuộm đầy nước mắt nhìn thẳng vào Dạ Thiên Ưng.

Thoáng chốc, vẻ mặt vui vẻ của hắn chuyển sang âm trầm, trong con ngươi lóe ra ánh mắt lạnh lẽo, khẽ ngồi xổm xuống rồi nhìn chằm chằm vào mặt Thước Tịch Dạ: “Không sao, tôi sẽ cho người bảo vệ cô, cô có thể đi ra bên ngoài khu chiền gõ trống nói mình là phụ nữ của tôi, nhưng. Nếu như cô dám nói loạn, tôi sẽ giết cô ngay đấy! !”

Nhìn nét mặt tàn ác của Dạ Thiên Ưng, đầu óc Thước Tịch Dạ trống rỗng: “Biết, biết rồi.”

“Uh, lúc này mới ngoan.” Dạ Thiên Ưng đưa tay lên, dịu dàng sờ má Thước Tịch Dạ.

Đột nhiên, vẻ mặt hắn cực thâm trầm, bàn tay đang sờ má cô ta chợt giơ lên cao rồi “bốp” một tiếng, một cái tát mạnh mẽ rơi lên mặt cô ta.

Khóe miệng Thước Tịch Dạ loang lổ vết máu: “Thiên” Còn chưa đợi cô ta nói xong, Dạ Thiên Ứng liền giơ tay lên rồi “bốp” một cái thứ hai lên mặt ả.

Đánh xong, hấn mới hài lòng đứng lên: “Thật ra thì tôi định chặt tay của cô, nhưng giá trị lợi dụng của cô cũng còn rất cao, cho nên, tôi dùng hai cái tát này nhắc nhở cô, biết thân phận mình là gì! ! !” Dám đánh bảo bối của hấn? Thước Tịch Dạ chán sống rồi đấy. Nói trắng ra là, dù Dạ Thiên Ứng với Ngô Hiểu Dao trở thành người lạ, thì hấn cũng không cho phép bất kỳ người nào khinh thường bảo bối của hấn.

Dứt lời, hai mắt Dạ Thiên Ứng chợt lóe lên, một bàn tay thò vào trong túi áo, móc điện thoại ra khỏi túi, gọi điện thoại rồi xoay người rời đi.

“Tuấn Hi, Dao Dao bây giờ đang ở nhà tôi à?” Dạ Thiên Ứng lo lắng hỏi, cũng không biết vì sao, lúc này nhìn thấy bóng lưng bi thương của bé con rời đi khỏi quán, hấn có gì đó không thể giải thích được, loại cảm giác này, trước kia hấn chưa bao giờ biết đến! Coi như đối diện với kẻ thù lợi hại như thế nào, hấn cũng chưa bao giờ khủng hoảng như vậy, mà nay lại vì một cô bé con, thật là vô dụng quá đi.

“Cô ấy về nhà.”

Hàn Tuấn Hi đầu dây điện thoại bên kia hỏi báo tình hình, đôi mắt Dạ Thiên Ứng trợn to, giọng nói đầy sự tức giận rống to: “Ai bảo cậu đưa cô ấy về nhà hả? ? Hả? ? ! ! !”

“Là do cô ấy yêu cầu.”

Mày cau lại, Dạ Thiên Ứng không nói tiếp, mà tức giận cúp điện thoại, dùng sức ném điện thoại đi ra xa.

144. Chương 145: Gặp Lại Tương Đường Với Không Thấy

Hàn Tuấn Hi dừng xe lại bên đường. . . .Sau khi Dạ Thiên Ứng cúp điện thoại, thì chậm rãi nhìn về phía bên cạnh.

Ngô Hiểu Dao đang khóc thút thít bên đó! !

Hấn nói dối, đúng, kiếp này lần đầu tiên hấn nói dối với Dạ Thiên Ứng, nói cho hấn biết, Ngô Hiểu Dao bên cạnh mình đã về nhà rồi! Hàn Tuấn Hi hấn đã nói câu ấy.

Khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Tuấn Hi không hiện lên một chút cảm xúc nào, hấn lạnh lùng đưa Ngô Hiểu Dao một cái khăn tay.

Nhận lấy khăn tay, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười tươi tắn, khách khí gật đầu một cái: “Cảm ơn.”

“Cô. Có thể dừng bên cạnh Ứng mỗi ngày được không. . . .” Lúc Hàn Tuấn Hi nói ra câu này, giọng nói xen lẫn một tia khẩn cầu.

Hấn không biết chuyện gì đã xảy ra trong quán Bowling, hấn chỉ muốn Ngô Hiểu Dao đừng quấy rầy cuộc sống của Dạ Thiên Ứng nữa.

Đến bây giờ, Ngô Hiểu Dao đã hiểu dụng ý trong lời nói của Hàn Tuấn Hi, cô hiểu, đã hiểu.

Cô sẽ không bên cạnh Dạ Thiên Ứng nữa, tuyệt đối sẽ không !

Cô cũng không phải là một người phụ nữ phiền phức, thật ra thì không cần Hàn Tuấn Hi tìm đến mình, cũng không cần sợ mình sẽ quấy rầy Dạ Thiên Ứng với Thước Tịch Dạ như vậy. Hấn cần gì phải phải một người đến đây cảnh cáo cô chứ?

Ha ha, bây giờ trong lòng Ngô Hiểu Dao đã rõ, Hàn Tuấn Hi là người được Dạ Thiên Ứng phái đến đây để thuyết phục cô về sau không cần quấy rầy hấn nữa.

Thật sự, nguyên nhân dẫn đến Hàn Tuấn Hi xuất hiện ở nơi này, là do Dạ Thiên Ưng sợ có người phục kích Ngô Hiểu Dao nữa cho nên kêu hắn đến đây đưa cô đi.

Ngô Hiểu Dao không biết, tất cả sự thật cô đều không biết.

Bây giờ cô chỉ biết rằng, mặc dù cô bị hắn tổn thương, nhưng mình không phải là người sẽ trả thù vì lý do này.

Cô sẽ không đi trả thù hắn, cô chỉ mong rằng sau này không còn nhìn thấy mặt hắn nữa, hai người bọn họ hoàn toàn là người dưng.

“Tôi biết rồi.” Ngô Hiểu Dao nói xong, lau khô nước mắt trên mặt, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Nhà cô ở đâu?”

“Không cần đâu, cảm ơn anh.” Nói xong, cô mở cửa xe đi ra ngoài. Yên lặng rời đi giữa đêm.

Bên đường, gió từng cơn buốt lạnh quần lấy cơ thể gầy yếu của Ngô Hiểu Dao, tóc cô bay lòa xòa trong đêm, bóng lưng toát lên sự cô đơn tĩnh mịch.

Thua thiệt rồi, cô đã thường thức được thứ tình yêu chua xót này. Tình yêu dành cho Dạ Thiên Ưng vừa mới bắt đầu đã phải chấm dứt ngay lập tức.

Nhất định là do cô điên rồi, nhất định là thế. Biết được điều này mới mấy ngày? ?

Mình yêu Dạ Thiên Ưng vì lý do gì? Sự xấu xa của hắn? Sự bá đạo của hắn, sự ngang ngược sao? Hay là hình dáng bên ngoài của hắn?

Không biết, không biết, đầu óc của Ngô Hiểu Dao giờ đây chỉ là một mảnh hỗn loạn!

Cô không cách nào để hình dung được lý do mình lại yêu Dạ Thiên Ưng, cô không có cách nào để nói ra nó.

Cô chỉ biết, về sau. Cô sẽ không bao giờ thấy người đàn ông kia nữa, về sau cũng sẽ không thích hắn nữa rồi.

Về đến nhà cũng đã 10 giờ tối, Ngô Hiểu Dao đứng trước cửa nhà lau khô dòng nước mắt rồi bước vào trong nhà.

Khi cô mở cửa ra, mẹ của cô đang ngồi trong phòng khách.

Ngô Hiểu Dao cố gắng giữ giọng điệu tự nhiên: “Mẹ, sao mẹ còn chưa đi ngủ?”

“Tiểu Dao, con đi làm về đấy à? Không phải đi làm thêm chứ, sao hôm nay lại về trễ như vậy?”

“Ha ha, mẹ, mẹ yên tâm đi, sau này tuyệt đối con sẽ không về trễ nữa đâu.” Đúng vậy, sẽ không bao giờ, sau này sẽ không như vậy, cô sẽ giải quyết tất cả.

Mẹ Ngô không nói gì thêm, nhìn đôi mắt đỏ mọng của con gái mình, mẹ Ngô không muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra với nó, chỉ hy vọng con gái mình sẽ kiên cường đối mặt với chuyện ấy.

Ngô Hiểu Dao trở lại căn phòng của mình, lẳng lặng nằm lên giường, nhìn chăm chăm trần nhà, nước mắt theo khóe mắt cô chảy xuống.

Bên kia, Dạ Thiên Ưng thì không ngủ được, trần trọc trên giường cả đêm.

Bây giờ, Ngô Hiểu Dao không có ở đây để ngủ bên cạnh hắn, điều này làm cho hắn cảm thấy không được quen cho lắm.

Thiệt là, lúc này phiền não của hắn đã rất nhiều rồi! ! ! Thế mà sao cô lại không ngoan ngoãn ở nhà chờ hắn về cơ chứ? ! !

Dạ Thiên Ưng tất nhiên không biết rõ, cũng không hiểu ý, việc này đã tổn thương sâu nặng đối với một cô gái 18 tuổi kia, có lẽ hắn không hiểu tình yêu, có lẽ hắn đã xem nhẹ tình cảm của Ngô Hiểu Dao, cũng không để ý rằng, từng phút giây trôi qua, hắn, đã tiến sâu vào trong lòng cô từ lúc nào mà chẳng biết được.

Suy tính, Dạ Thiên Ứng đã inh nghi phép 3 ngày cho nên ngày mai phải đi làm lại rồi, nghĩ đến đây, hấn đột nhiên ngồi dậy, cầm điện thoại di động gọi cho Lăng Thánh Quân.

Lăng Thánh Quân bên này đang trong cơn ngủ, thấy cuộc điện thoại của Dạ Thiên Ứng, dụi dụi đôi mắt còn buồn ngủ, vô lực hỏi: “Anh Thiên Ứng, chuyện gì vậy?”

“Ngày mai, cậu phỏng vấn Dao Dao rồi mang cô ấy đến phòng làm việc tôi làm thư ký!”

Lăng Thánh Quân nghe xong lập tức tỉnh táo: “Thiên Ứng, anh định rõ thân phận người ta rồi à? !”

“Hết cách rồi, ngày nghỉ cũng hết, bây giờ chỉ có thể để cô ấy đi theo tôi thôi.”

Đúng vậy, Dạ Thiên Ứng đã phóng túng những 3 ngày rồi, hấn cũng nên dừng lại, nhưng

Hấn khát vọng Ngô Hiểu Dao ở mãi bên cạnh mình, biện pháp duy nhất bây giờ chỉ có thể để cô ấy làm thư ký mà thôi.

“Ok, ngày mai anh sẽ nhận được người đẹp! !” Lăng Thánh Quân hào hứng nói xong, kích động cúp điện thoại.

Chắc chắn, nhất định ngày mai sẽ có chuyện vui xảy ra!

Nhưng trong bọn họ ai cũng chưa nghĩ đến. Sự tổn thương của hấn đối với Ngô Hiểu Dao vô cùng lớn, cũng chưa từng nghĩ đến, ngày mai hấn và cô sẽ gặp nhau lần cuối cùng.

145. Chương 146: Ra Mắt Ngài Chủ Tịch

Đêm tối chắc chắn sẽ bị bình minh thay thế, thời điểm ánh bình minh tỉnh dậy, cũng là lúc Ngô Hiểu Dao quyết định làm lại từ đầu. Thua thiệt không thể biểu lộ rõ ràng cho họ thấy, lừa gạt, những lời nói dối, sự phản bội. Cô chưa bao giờ làm một chuyện không đúng nghĩa với người khác! Cho nên, trong tương lai cô cũng không sợ mình phải xuống Địa Ngục!

Mặc đồ bình thường, Ngô Hiểu Dao cầm theo bộ đồ đồng phục nhân viên đi tới công ty. Còn chưa vào đến đại sảnh, đã nghe thấy tiếng nói chuyện nhao nhao của một nhóm người đứng trước nhà tầng.

“Biết không, thì ra là Trương Mẫn là tình nhân của quản lý Tôn đấy.”

“Không thể nào? ? Làm sao cô biết? ?”

“Ha ha, tôi nói ấy người biết, chiều hôm qua lúc tan việc, vợ của quản lý Tôn chạm đến công ty náo loạn, đánh cho Trương Mẫn như từ luôn đấy!”

“Ha ha ha ha ha, đáng đời, cái loại Hồ Ly Tinh nên thế!”

Chiều hôm qua, vợ quản lý Tôn nghe phong thanh được chồng mình có tình nhân bên ngoài, liền chạy tới công ty cãi lộn.

Thử nghĩ, bây giờ quản lý Tôn mất tích, thành ra cái loại hồ ly tinh này không còn ai để dựa dẫm vào rồi, cho nên vợ hấn ta chạy tới đây để dạy dỗ đúng không? ? ? (Bỉ Bỉ: ông ấy quy tiên rồi ==, Ứng caca: *liếc* cô nhiều chuyện)

Dĩ nhiên, chuyện vợ quản lý Tôn có thể dễ dàng đến công ty gây náo loạn như vậy chắc có người đằng sau dục dây, không thể nghi ngờ, nhất định đây là âm mưu của Dạ Thiên Ứng.

Hấn không giỏi mấy chuyện đầu đá của phụ nữ với nhau cho nên không thể can thiệp vào, nhưng có người mắng chửi Ngô Hiểu Dao như thế , nếu hấn không thể sử dụng mấy chiêu để dạy dỗ tử tế ả kia, thì sao có thể làm hấn hả giận được chứ?

Vậy mà.

Giáo huấn như vậy, bây giờ, lại hoàn toàn ngược lại rồi ! ! !

Nghe đám người kia bàn luận xôn xao, Ngô Hiểu Dao coi như đã không còn đất dung thân. Nói cách khác, mấy lời ấy cũng như đang nói đến cô vậy. Dù sao, hôm qua, Dạ Thiên Ứng với bán gái của hắn đã dạy dỗ cô như vậy!

Hồ ly tinh? Vậy sao? Có lẽ là thế.

Lặng lẽ đứng giữa thang máy dành cho nhân viên bình thường, cô trực tiếp vào phòng làm việc của Lăng Thánh Quân. Sau khi tiến vào, cô đưa đồng phục nhân viên cho Lăng Thánh Quân. “Quản lý Lăng, tôi muốn thôi việc!”

Lăng Thánh Quân nghe xong thì ngẩn người trong giây lát, làm sao mà đang yên đang lành cô ấy lại muốn nghỉ việc? Chẳng lẽ đã toàn tâm làm người tình của tên Dạ Thiên Ứng kia rồi sao? ? ?

Không đúng! Ngày hôm qua Thiên Ứng gọi điện nhờ bảo Ngô Hiểu Dao làm thư ký cho Chủ tịch cơ mà, thế sao hôm nay.

Hắn càng nghĩ càng thấy không đúng, cau mày, bất đắc dĩ gật đầu một cái: “Vậy thì cô. Thôi việc đi! Nhưng mà Chủ tịch muốn cô làm thư ký cho ông ấy!”

Ngô Hiểu Dao thoáng ngẩn người, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, sao Chủ tịch lại có thể muốn cô làm thư ký cho ông ta? ?

Mình không biết Chủ tịch là ai, lại chưa bao giờ thấy ông ta, làm sao hắn lại chọn trúng mình chứ? ?

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú!” Về mặt Ngô Hiểu Dao lạnh lùng nhìn Lăng Thánh Quân nói rõ.

“Chuyện này, cô nên đi tìm Chủ tịch nói rõ đi, ngàn vạn đừng bảo tôi chuyển lời giúp cô.” Nếu như hắn chuyển lời này cho bên kia, Dạ Thiên Ứng không đánh chết hắn mới lạ? ? ?

“Dẫn tôi đi gặp Chủ tịch!” Ngô Hiểu Dao dứt khoát nói, Lăng Thánh Quân lập tức dẫn cô đi cô vào trong thang máy chuyên dụng.

Lúc này, người đang trở thành đề tài nóng hổi của công ty đang đi tới đây, là Trương Mẫn!

Khi Trương Mẫn thấy Ngô Hiểu Dao và Lăng Thánh Quân đi vào trong thang máy thì ngẩn người ra nhìn, ngay sau đó cúi thấp đầu xuống.

Hôm nay, cô đã trở thành ‘nhân vật quan trọng’ trong công ty rồi, cái danh hiệu này không phải là danh hiệu của một người vinh quang được nhận, mà là một danh từ đi kèm với sự xấu hổ!

Theo lẽ phép, Ngô Hiểu Dao mặc kệ hiềm khích lúc trước, nhìn Trương Mẫn cười, khách khí chào cô ta: “Chị Trương.”

“Cô.” Trương Mẫn kinh ngạc nhìn cô ta, ánh mắt không ngừng thay đổi liên tục, chỉ sợ sang nay cô ta lại đắc chí, lên làm Phụng hoàng rồi sẽ trả thù cô!

“Ha ha, chị Trương, tôi định thôi việc ở đây.”

Nhìn ra ý của cô ta, Ngô Hiểu Dao thần thái nói rõ cho cô ta hiểu, Trương Mẫn nghe qua thì mày nhíu chặt trên trán.

Nếu muốn thôi việc thì cần gì phải lên phòng của ngài Chủ tịch? ? ?

Mặc dù rất tò mò, nhưng bây giờ cô đang mắc phải tin đồn, cũng không nên hỏi nhiều làm gì. Rất nhanh, thang máy liền dừng ở tầng 50.

Dưới sự hướng dẫn của Lăng Thánh Quân cô đã đến trước cửa phòng làm việc của Chủ tịch.

Chỉ thấy, trước cửa phòng hoa lệ đang có vài gương mặt quen thuộc đang đứng đó, theo thứ tự là, Hàn Tuấn Hi, Lăng Thánh Long, Hạ Uyển Uyển, đồng loạt nhìn Ngô Hiểu Dao và Lăng Thánh Quân đang đi tới.

Trường hợp này, đoán chừng người nào nhìn, cũng sẽ không khỏi kinh ngạc. Tứ Đại Thiên Vương tập hợp ở đây. Đây là chuyện gì.

Tại sao bọn họ lại đứng trước cửa phòng làm việc của Chủ tịch công ty? ? Ngô Hiểu Dao nghi hoặc, không hiểu điều gì.

Trong lúc vô tình liếc mắt nhìn Hàn Tuấn Hi bên trái cô, trên gương mặt lạnh lùng của Hàn Tuấn Hi hiện lên sự bất mãn đối với cô. (Bỉ Bĩ: em ghét anh rồi ==)

Cô biết nguyên nhân vì sao, hôm qua mình đã đồng ý với Hàn Tuấn Hi sẽ không bao giờ gặp lại Dạ Thiên Ưng lần nữa, kết quả hôm nay mình lại đến công ty.

Không sao, cô gặp mặt Chủ tịch sau đó sẽ biến mất

Hạ Uyển Uyển đẩy cửa phòng làm việc lạnh lẽo ra.

Ngô Hiểu Dao hít sâu một hơi, chậm rãi tiến vào bên trong phòng làm việc, nhìn phòng làm việc của ngài Chủ tịch rộng rãi vô cùng, trang hoàng vừa xa xỉ vừa hoa lệ. Thật không hổ danh là phòng làm việc của Chủ tịch.

Ánh mắt chậm rãi nhìn về phía cửa sổ cách bàn làm việc bên kia, một người đàn ông có vóc dáng cân xứng đang quay lưng về phía cô.

Nhìn bóng lưng người đàn ông bên kia, cô có thể xác định đây là Chủ tịch công ty này rồi!

Vốn tưởng rằng chủ tịch hội đồng quản trị ít nhất sẽ có tướng tá mập mạp với cái bụng phệ và đầu tóc mỗi tiêu chút, nhưng là không ngờ nhìn bóng lưng kia lại là người trẻ tuổi, hơn nữa vóc người cũng rất đẹp.

“Ngài Chủ tịch khỏe chứ ạ, tôi tên là Ngô Hiểu Dao, nghe Lăng Thánh Quan nói với tôi rằng ngài bảo tôi làm thư ký, nhưng rất xin lỗi, tôi không thể nào nhận được!”

“Tại sao?” Người đàn ông đang xoay lưng về phía cô chợt lên tiếng hỏi, giọng nói của hắn có chút lạnh lẽo, Ngô Hiểu Dao cảm thấy nó dường như rất quen thuộc.

Cô nhú mày, không hề suy nghĩ quá nhiều, nói thẳng ra lý do của mình: “Bởi vì tôi đã từng đồng ý với một người, chỉ làm thư ký cho anh ấy, có lẽ anh ấy không thể trở thành chủ tịch như ngài, nhưng đã đồng ý rồi thì phải giữ lời hứa của mình!”

146. Chương 147: Đến Cuối Vẫn Là Ly Biệt

Mặc dù, bây giờ cô vô cùng hận Dạ Thiên Ưng, nhưng đơn giản, cô gái hiền lành như cô đây vẫn phải giữ lời hứa ngốc nghếch khi ấy.

Cô không hiểu vì sao mình phải giữ lời hứa với Dạ Thiên Ưng nữa? Nhưng mẹ cô đã từng nói, đồng ý một việc với người khác rồi mà không làm sẽ bị đầy xuống địa ngục.

Vấn đề trước mắt, dù Dạ Thiên Ưng có làm chức Chủ tịch đi chăng nữa, cô chắc sẽ không giữ được lời hứa nữa rồi. Và cô cũng giữ lời hứa không làm thư ký cho người khác! !

Giọng Chủ tịch chuyển sang rét buốt: “Lương một vạn một tháng!”

Sau khi nghe thấy câu nói tiếp theo của ngài Chủ tịch, Ngô Hiểu Dao càng thêm không hiểu điều gì đang xảy ra.

Tại sao cái người Chủ tịch này lại nhất quyết muốn mình làm thư ký cho hắn vậy? ? Mình có bản lĩnh hơn người sao? Không hiểu! Không hiểu nổi! Cái người này nhất định có vấn đề rồi.

Cô khẽ cắn môi dưới, hừ một tiếng thật nhẹ: “Hừ.” Bao nhiêu con số không nhĩ, lương 1 tháng 1 vạn đấy nhé, nhưng mà. Rất đáng tiếc, cô vẫn không thể nào tiếp nhận được nó: “Anh là thương nhân, nên biết giữ lời hứa là rất quan trọng đúng không, mặc dù tôi không thể so sánh được với anh, nhưng mà tôi cũng là người rất coi trọng lời hứa!”

Có lẽ nên gọi cô là đồ tâm thần cũng được, có lẽ gọi cô là đồ điên cũng được luôn. Đối mặt tháng lương lên đến 1 vạn, vô số chức vị khác, bao nhiêu người đánh nhau vỡ đầu tranh giành còn không được đấy? Trong nhà Ngô Hiểu Dao cô rõ ràng thiếu tiền, nhưng cô nhất quyết không động lòng tham.

Cho nên. Chính là bởi vì điểm này, cô mới hấp dẫn Dạ Thiên Ứng đến vậy, không phải sao?

“Bé cưng, tháng một vạn đấy nhé!” Nói xong, treen mặt Dạ Thiên Ứng hiện lên nụ cười dịu dàng rồi quay người ra sau, thâm tình nhìn về phía cô.

Đến lúc này, trái tim hắn không biết có bao nhiêu niềm vui. Hắn không muốn sở hữu Ngô Hiểu Dao nhưng cô lại vì hắn mà giữ lời hứa khi ấy, vì vậy mà có thể buông tha mức lương 1 vạn 1 tháng , vô số chức vị.

Lời hứa? Có lẽ là hắn muốn nhanh chóng giữ lời hứa với cô mười hai năm trước hay không? Ha ha, vì tương lai của cô hắn tình nguyện dốc hết sức mình! !

Bầu không khí một bên như ngọn lửa cháy rực rỡ, Dạ Thiên Ứng cứ đắm chìm trong nỗi niềm hạnh phúc của riêng hắn, mà bên kia không khí lạnh đến mức sắp đóng thành băng, Ngô Hiểu Dao đắm chìm trong mùi vị của Địa ngục sâu thẳm! !

Nhìn Dạ Thiên Ứng trước mắt, nhất thời cô đã hiểu rõ mọi thứ.

Con mẹ nó cái gì mà trai bao? Cái gì mà làm tới 10 giờ tối mới tan ca? Cái gì mà người khác không thể đi thang máy này được? ? Đủ rồi! Đủ rồi! Cô chịu đựng đủ rồi! Hắn chính là một tên lừa gạt, từ đầu tới cuối đều là một tên lừa gạt người ta! Miệng đầy lời nói dối, tên khốn kiếp kia không có lấy một câu nói thật! ! ! ! ! ! !

Ex. Boyfriend (Bạn trai cũ) cũng đã từng giả nghèo giả khổ để lừa Ngô Hiểu Dao, hiện tại Dạ Thiên Ứng cũng như thế. Kết quả cuối cùng là gì, đều bị bọn họ lừa hết tất cả! Ngô Hiểu Dao giờ đã bị tổn thương, đau đến tận xương cốt !

Ha ha, ngày hôm qua hắn còn cảm thấy chưa đủ hay sao? ? ? Dừng đùa giỡn cô không được sao hả?

Bây giờ bảo mình đắm đuối chức thư ký này cho hắn, là nghĩ cô dễ bị lừa gạt sao? Quá hiền lành sao? Cho nên một lần đùa giỡn còn chưa đủ, phải có lần thứ hai vậy sao?

Vốn không muốn nhìn thấy hắn lần nữa, cứ vậy thôi, nếu hắn vẫn muốn quấy rầy như thế, cô

Hoàn toàn chấm dứt mối quan hệ ngay bây giờ!

Ngô Hiểu Dao hai mắt chợt lóe, bước nhanh tới trước mặt Dạ Thiên Ứng, không đợi hắn phản ứng kịp, hai tay cô ôm lấy cổ hắn, đem môi mình đặt lên môi Dạ Thiên Ứng.

Một giọt nước mắt, theo gò má cô chảy xuống, đối diện với sự chủ động của Ngô Hiểu Dao, cả người Dạ Thiên Ứng ngưng trệ.

Hắn không biết cô đang suy nghĩ như thế nào, chỉ biết là, bây giờ cô thật nhiệt tình. Đôi tay hắn ôm lấy eo cô, cô gắng phối hợp với nụ hôn của cô.

Miệng của cô thỏa thích mút lấy đôi môi Dạ Thiên Ứng, cô rất chủ động, thật sự rất chủ động.

Cả người cô như dựa vào ngực Dạ Thiên Ứng. Đầu lưỡi của cô như một con rắn nhỏ trườn vào khoan miệng Dạ Thiên Ứng, chủ động quấn lấy lưỡi hắn rồi cùng nhau đùa giỡn. Đây là lần đầu tiên lưỡi cô chủ động trong miệng hắn, lần đầu tiên phát họa cách hôn lưỡi của hắn.

Bởi vì cô chủ động, máu trong người Dạ Thiên Ứng như sôi sục, bụng dưới căng cứng, hô hấp vì gấp gáp mà thở hổn hển.

Đôi mắt hắn từ từ nhắm lại, nghiêm túc hưởng thụ sự hôn hít của Ngô Hiểu Dao, người từng được hắn dạy cho cách hôn.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt Ngô Hiểu Dao chợt mở ra.

Thật cẩn trọng nhìn chăm chú vào đôi gò má đang ửng đỏ của Dạ Thiên Ứng.

Cô không dừng nụ hôn của mình, thỏa thích liếm láp lưỡi Dạ Thiên Ứng, không ngừng va chạm với lưỡi của hắn trong khoang miệng.

Cũng không phải không biết làm, Dạ Thiên Ứng giống như ‘đã trải qua cuộc tàn sát’ vậy, đối mặt với nụ hôn nhiệt tình của cô, bụng dưới của hắn có chút kích thích vô cùng? ? ?

Hô hấp của hắn càng ngày càng nhanh, hơi thở trở nên gấp rút, nhưng cô lại bình thản vô cùng.

Từ từ. Từ từ. Bàn tay không thành thật của Dạ Thiên Ứng chợt đưa lên, vậy mà lúc này.

Cô đẩy Dạ Thiên Ứng ra, dùng bàn tay chùi sạch miệng mình, lạnh lùng nói: “Nụ hôn này đã khiến anh có cảm giá rồi chứ, cho nên. Sau này đừng bám lấy tôi nữa! !”

Lần đầu tiên cô ra sức hôn Dạ Thiên Ứng thành ra thế này, và đây cũng là lần cuối! Dứt lời, cô không còn cái gì để lưu luyến nhìn cửa chính di chuyển bước chân.

Nét mặt Dạ Thiên Ứng trong thoáng chốc âm u, chẳng lẽ lúc này cô ấy hôn nhiệt tình như vậy, chính là muốn rời bỏ mình ư? “Em đứng lại đó cho tôi!” Bước nhanh về phía trước, hắn tóm cánh tay của cô lại, giọng nói ngập tràn vẻ tức giận: “Em biết em vừa nói cái gì không hả? ?”

Lạnh lùng cười một tiếng: “Ha ha.”, Ngô Hiểu Dao quay đầu khinh thương nhìn hắn, đôi mắt chứa sự châm chọc nhìn vào hắn: “Nói nhảm, con mẹ nó tôi bảo anh đừng bám lấy tôi nữa, hiểu chưa? ? ! ! !”

Giọng nói bén nhọn của cô ấy truyền vào trong tai Dạ Thiên Ứng, đôi mắt thâm thúy nhiễm đỏ, đột nhiên, hắn giơ tay mình lên thật cao, nhanh chóng đánh vào gò má của cô.

Nhưng lúc bàn tay của hắn sắp chạm vào gương mặt của Ngô Hiểu Dao, hắn dừng lại.

Không được, vô lực bỏ tay xuống! Bây giờ hắn chỉ muốn thương yêu cô, không phải đánh cô.

“Ha ha ha ha ha.” Nhìn bàn tay Dạ Thiên Ứng sắp chạm vào mặt mình, cô cười, cười, đây là nụ cười bất đắc dĩ.

Bây giờ hắn còn muốn đánh cô? Còn mặt mũi mà đánh cô hả? ? ? Cô muốn tát hắn một bạt tai, nhưng cô không làm vậy được.

Cô không muốn hắn và mình không chấm dứt được, lần này cô bị ‘thương’ rất nặng, không sao cả, chỉ cần về sau bọn họ đừng bao giờ gặp mặt là được.

Gỡ bàn tay hắn ra khỏi cánh tay cô, mặt Ngô Hiểu Dao coi như không còn gì nữa bước nhanh ra khỏi phòng làm việc của Dạ Thiên Ứng.

147. Chương 148: Máu Tanh Ở Lò Sét Sinh Dưới Tầng Hầm

Gỡ bàn tay hắn ra khỏi cánh tay cô, mặt Ngô Hiểu Dao coi như không còn gì nữa bước ra khỏi phòng làm việc của hắn. Nhưng, khi cô vừa ra khỏi phòng làm việc ấy, lúc đi về hướng thang máy, nước mắt của cô từng giọt rơi xuống má.

Bốn người đứng bên ngoài thấy không khí trong phòng làm việc không hòa thuận, thấy Ngô Hiểu Dao chạy ra, trừ Hàn Tuấn Hi thì những người còn lại đều đi vào trong phòng làm việc.

Hàn Tuấn Hi đuổi theo thang máy, vươn tay kéo cánh tay Ngô Hiểu Dao lại, nhìn bộ dạng đau lòng của cô, hắn biết bọn họ đã chấm dứt rồi.

Ngô Hiểu Dao giương mắt nhìn Hàn Tuấn Hi đang kéo mình lại, lau nước mắt trên mặt, nức nở nói: “Chuyện gì?”

Lời này hỏi xong, Hàn Tuấn Hi chậm rãi móc ra một tờ chi phiếu trong túi áo vest, đưa cho cô: “Cám ơn cô.”

Cô không thèm nhìn tấm chi phiếu lấy một cái, lạnh lùng gạt cánh tay Hàn Tuấn Hi ra: “Tôi không phải vì lời nói của anh mà rời xa anh ấy! Cho nên anh không cần phải đưa chi phiếu cho tôi!” Dứt lời, cô chạy nhanh vào trong thang máy.

Nhìn bóng lưng cô đơn của cô ấy, trong lòng Hàn Tuấn Hi có một cảm giác không thể nói thành lời.

Dạ Thiên Ưng đứng trong phòng làm việc không nhúc nhích, nhìn bóng lưng cô đơn của cô, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ.

Hắn đã sai rồi sao? Hắn không nhận ra, thật sự không nhận ra, chuyện ngày hôm qua.

A, không cần giải thích, giải thích để làm gì được đây? ?

Tìm cô 12 năm, tìm kiếm cô 12 năm, cuối cùng đổi lấy cũng là sự rời đi của cô ngày hôm nay!

Đi tới cửa sổ sát bên cạnh, nhìn thế giới rộng lớn bên ngoài, nếu bây giờ có thể đứng ở nóc đỉnh thế giới thì tốt biết bao nhiêu?

Có lẽ sự hài lòng mới là thứ khiến người ta cảm thấy thỏa mãn bây giờ? ? ?

Ba người tiến vào bên trong phòng làm việc của Dạ Thiên Ưng nhưng im lặng không nói câu gì, bọn họ biết nếu giờ phút này họ thốt ra câu gì sẽ có hại diệt thân mà thôi.

Trầm mặc chốc lát, Dạ Thiên Ưng lên tiếng trước: “Đi xuống tầng ngầm!” Nói xong, hắn mang theo ba người kia đi vào thang máy, còn Hàn Tuấn Hi cũng đi theo sau bọn họ vô trong.

Công ty 50 tầng trên mặt đất là chỗ làm việc, nhưng 5 tầng còn lại dưới đất từ tầng 1 đến tầng 3 là bãi đỗ xe, không có ai biết tầng 4 và tầng cuối cùng được dùng để làm gì.

A, nơi đó là được.

Thiên đường vui vẻ của Dạ Thiên Ưng, cũng là ‘lò sát sinh dưới đất’ của hắn!

Ánh đèn mờ mờ chiếu sáng không gian dưới tầng 5, cả tầng năm tỏa ra một cỗ rung rợn ghê người cùng với mùi vị ẩm ướt khiến người ta dựng tóc gáy.

Dạ Thiên Ưng dùng khăn che miệng, chậm rãi đi vào trong. Bên trong đại sảnh ước chừng có 20 người đàn ông đang đứng, tây trang trắng thớm.

Bởi vì Dạ Thiên Ưng tiến vào trong, mọi người cúi chào 90 độ, cho đến khi hắn ngồi xuống ghế mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Dạ Thiên Ưng toát ra hương vị của một bậc đế vương, một người mặc tây trang dẫn theo một tên đàn ông mặt đầy máu me đi đến trước mặt hắn.

Bởi vì kéo, tên đàn ông máu me đầy người kia như máy cho chó chết, bị kéo lê kéo lết tạo nên một vết máu dài trên nền nhà, cho đến bị kéo đến trước mặt hắn, vết máu kia mới dừng lại.

Dạ Thiên Ưng chậm rãi đi tới trước mặt tên “Chó chết”, lạnh lẽo chất vấn: “Người nói đi, ai là người phá hoại công ty của tôi ? !”

Biểu lộ của hắn trong giờ phút này tràn đầy nghiêm túc, tình huống này bốn người bọn họ đều quen thuộc, khẳng định tâm tình bây giờ của hắn không được tốt. Vứt bỏ tình người đi nơi khác.

Tên đàn ông nằm trên mặt đất câm miệng không nói, hắn giờ đây chỉ còn những hơi thở thoi thóp, cho nên không còn sức lực để nói chuyện.

Nhưng những biểu hiện ấy đối với Dạ Thiên Ưng còn có gì là đáng giá, hắn đưa chân dậm lên cổ họng của tên kia, khiến cho tên đó còn thoi thóp hơi trước

“Thiên Ưng, miệng tên này rất cứng!” Lăng Thánh Long đứng sau lưng lên tiếng.

Người nằm dưới đất bây giờ chính là một trong số năm tên đã tập kích công ty của Dạ Thiên Ưng hôm trước.

Dạ Thiên Ưng đối với những kẻ thủ đoạn như thế này, hắn không làm thì không phục, nhưng ngược lại thì khiến hắn cảm thấy mình bất tài!

Ngồi xổm xuống, vẻ mặt của hắn như cũ vô cùng uy nghiêm, bất cầu ngôn tiếu.

Đưa tay vào trong túi áo vest lấy ra một con dao gấp, từ từ đưa đến gần tên kia, thoáng chốc, đôi mắt hắn chợt lóe lên một tia tàn ác, cầm lấy con dao hung hãn đâm vào con người ở một bên mắt của tên kia! ! ! !

“A ——”

Nhát dao kia khiến cho tên đàn ông đàn nằm thoi thóp dưới đất phát ra một tiếng đau xé lòng, trái tim đau đớn khổ sở giãy giụa dưới đất.

Từ trước đến nay Dạ Thiên Ứng ra tay đều rất tàn nhẫn, hắn tuyệt đối sẽ không có bất kỳ tia thương hại đối với người khờ, nhân từ với người khác chính là tự hại bản thân mình! Mới nói đến cái tên Dạ Thiên Ứng thì đa số mọi người đã sợ đến mất mật rồi!

Hắn vẫn không mở miệng hỏi tên đàn ông kia bất cứ vấn đề gì, không nhanh không chậm rút con dao bén nhọn trong mắt hắn ta, đưa tay lên cao rồi đâm vào con mắt còn lại một nhát.

Tất cả mọi người đứng tại chỗ đều hít vào khí lạnh, đối với tình huống này đàn ông hay phụ nữ đều hoảng sợ, nhưng Dạ Thiên Ứng xuống tay lại khoanh có một tia xúc động.

“Dạ lão đại, là Cốc lão đại sai tôi làm.” Tên kia nằm thoi thóp trên mặt đất đã không còn chịu đựng được sự hành hạ của Dạ Thiên Ứng, ra sức thốt nên lời cuối cùng.

Đối mặt với tình huống như thế, bình thường thì Dạ Thiên Ứng sẽ ngừng tay, ta cho bọn họ ội con đường sống!

Nhưng là, hôm nay trong lòng của hắn vô cùng tức giận, tâm tình không được thoải mái, sau khi tên kia nằm ở đó nhận tội, hắn cũng không ngừng tay lại, mà dùng con dao nhỏ cắt phăng lỗ mũi của hắn đi, cả quá trình mặt hắn vẫn không biểu lộ gì, coi tên ấy giống như một hình nhân không có sự sống.

“A ——” tiếng thét cuối cùng của tên kia vang lên, hắn ta đau đớn vật vã rồi bất tỉnh.

148. Chương 149: Gặp Lại Trai Đẹp

Chậm chậm, đôi mắt thâm thúy của Dạ Thiên Ứng trở nên âm u, không có lấy một chút ánh sáng nào trong đó, gã kia đã ngất xỉu, nhưng hắn vẫn không ngừng đâm dao vào cơ thể của gã ta, giống như đem hết tất cả nỗi bức dọc ở trong lòng trút lên người gã ta.

Hàn Tuấn Hi đứng phía sau thấy vậy liền liếc Lăng Thánh Quân một cái, nhanh chóng dang tay kéo Dạ Thiên Ứng đứng lên. Hạ Uyển Uyển cũng vội vàng xông lên, lấy khăn lau hết vết máu trên tay và mặt của Dạ Thiên Ứng.

Dạ Thiên Ứng lúc này đây, hai bàn tay siết chặt thành quả đấm, chuyện gì hắn cũng không màng đến, cũng không nghe thấy gì, trong đầu hắn vào lúc này chỉ toàn hình ảnh của Ngô Hiểu Dao.

Con mèo mè nheo kia sao lại trốn tránh mình hả? ? Tại sao? ?

Đối với phụ nữ khác hắn chưa bao giờ dịu dàng như với cô, đối với phụ nữ khác hắn cũng chưa bao giờ cười như vậy với cô, đối với phụ nữ khác hắn cũng chưa bao giờ nhẫn nhịn như với cô , tất cả dành hết cho cô!

Vậy cô còn chưa thỏa mãn điều gì? ? Rốt cuộc bây giờ hắn làm thế nào thì cô mới ngoan ngoãn ở bên cạnh mình?

Dạ Thiên Ứng không hiểu, mọi thứ hắn đều không hiểu! Hắn đối xử tốt với những người phụ nữ kia cũng không bằng 1 phần 1000 dành cho cô, cô không những không quý trọng, ngược lại lại muốn xa rời hắn? ! ! .

Không có cách nào để dễ dàng tha thứ, không có cách nào để dễ dàng tha thứ, cô bé đáng ghét kia, rốt cuộc cô muốn mình như thế nào mới hài lòng đây hả? ?

Dạ Thiên Ứng chưa bao giờ có được tình yêu, chưa bao giờ yêu bất kỳ người phụ nữ nào, cho nên hắn không hiểu tình yêu có nghĩa là gì, không hiểu được lý do Ngô Hiểu Dao không ở bên cạnh hắn nữa mà rời đi vĩnh viễn.

Thật ra thì chỉ cần, điều Ngô Hiểu Dao muốn chỉ rất đơn giản mà thôi, hần chỉ cần giải thích hết mọi hiểu lầm của ngày hôm qua, tin chắc rằng cô sẽ ở lại bên cạnh hần. Vậy mà, tên đàn ông thối tha này được cái mã bên ngoài là đẹp trai, còn ở phương diện tình cảm của mình thì vô cùng ngu ngốc, hần lại nhất quyết không chịu giải thích rõ cho cô vấn đề ấy ra làm sao!

Ven đường.

Trên mặt Ngô Hiểu Dao còn lưu lại vài giọt nước mắt. Lúc nãy mình đã nói với Dạ Thiên Ứng câu đó, không biết mình đã có bao nhiêu dũng khí mới làm được như vậy!

Nghĩ tới câu nói này “Nói nhảm, con mẹ nó tôi bảo anh đừng bám lấy tôi nữa, hiểu chưa? ? ! ! !”, cô chỉ biết cười khổ. Thật ra, câu cô muốn nói là. ‘Đừng đeo bám lấy tôi nữa, đừng lấy tôi ra làm con rối cho anh sử dụng, đừng có mà phát tiết lên người tôi nữa, tôi không chịu nổi, không chịu nổi nữa rồi.’ nhưng , tính tôn nghiêm đã không để cho cô nói thẳng ý nghĩ dẫu tận sâu trong đáy lòng từ lâu tới giờ.

Đối mặt tình cảm của mình, cô thất tình 2 lần. Nhưng cả hai lần cô đều không dừng trước mấy tên đàn ông kia mà khóc cho thỏa thích. Lại né tránh tầm mắt của họ, giữ lại những giọt nước mắt bên trong, sau đó bất chợt rơi xuống.

Suy nghĩ kỹ thì cũng thấy thật buồn cười, ở lần thất tình thứ nhất, trùng hợp lại ở trước mặt Dạ Thiên Ứng kể cho hần nghe hết nỗi uất ức trong lòng.

Không ngờ hai năm sau, Dạ Thiên Ứng tạo kịch bản để co diễn lại một lần y như vậy.

Nhớ tới hình ảnh ngày hôm qua, Thước Tịch Dạ và Dạ Thiên Ứng đứng ở trước mặt mình ân ân ái ái, rồi hình ảnh Lam Cẩm Hiền tay trong tay với người con gái kia đi đến trước mặt cô, nó giống hệt nhau!

Có một ắt đồng duy nhất, hai năm trước cô là bạn gái chính thức của Lam Cẩm Hiền. Hai năm sau, cô đối với Dạ Thiên Ứng dù là người tình của hần cũng chưa được, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi ngu ngốc dành cho hần!

Hai năm trước cô hoảng sợ mà rời khỏi người hần.

Hai năm sau cô đau lòng mà rời khỏi hần.

Lòng của cô hai năm trước, chịu tổn thương đến mức nặng nhất, vết thương ấy đã đau nay càng đau hơn!

Mệt mỏi, nên nghỉ ngơi rồi đây.

Ngồi ở một bên đường, thân thể co rúc chung một chỗ, đầu chôn chặt vào hai gối để dấu đi những dòng nước mắt đang tuôn rơi.

Bây giờ cô cũng không yêu cầu thêm thứ gì, cô chỉ khiên thiết cầu mong đừng cho cô nhìn thấy Dạ Thiên Ứng là tốt lắm rồi. Còn có mất đi trí nhớ.

Hoàn toàn quên đi người đàn ông ấy! ! !

“Cô gái, không thoải mái sao?” Đột nhiên, một người đàn ông đứng trước mặt Ngô Hiểu Dao, ân cần dịu dàng hỏi thăm cô.

Ngô Hiểu Dao không nhắc đầu lên, đầu đang vùi trong hai gối hơi lắc lư một cái, bày tỏ không có việc gì.

Người đàn ông ấy không hề rời đi, mà mà đứng trước người của cô, giọng nói mang theo chút cười cợt rồi hỏi thăm cô lần nữa: “Cô gái à, em mà như vậy sẽ bị đàn ông xấu treo ghẹo đấy nhé!”

Đàn ông xấu? Cô cũng đã gặp rồi, cô cũng đã ở chung mấy ngày với tên đàn ông xấu xa nhất thế giới rồi đấy! Trên đời này còn người nào xấu xa hơn Dạ Thiên Ứng à? ? ?

Mày Ngô Hiểu Dao cau lại, không nhin nữa mà ngẩng đầu lên, đến khi nhìn được khuôn mặt của người đàn ông trước mặt mình thì cô lại ngẩn người.

Cặp mắt u buồn kia cả đời này cô không bao giờ quên, người đàn ông này là người đã cho cô bộ quần áo đàn ông vào thời điểm hai năm trước.

Không biết có phải ông trời đùa giỡn cô hay không? Lần đầu tiên cô rời xa Dạ Thiên Ứng trong tình cảnh khó khăn, người cô đã gặp chính là anh ta. Lần thứ hai cô rời xa Dạ Thiên Ứng, người cô gặp cũng là anh ta!

“Cô gái, chúng ta đã gặp mặt lần nào rồi phải không?” Anh cảm thấy cô bé trước mặt cô một chút quen quen, nhưng không nhớ chính xác là đã gặp qua ở đâu.

Ngô Hiểu Dao nhanh nhẹn lau hết nước mắt trên khóe mắt, miễn cưỡng nở nụ cười: “Đúng, hai năm trước tại Trung Quốc ở một hội quán Ngưu Lang anh đã cho tôi một bộ đồ.”

Anh ta nghe xong, suy tư, đôi mắt u buồn cong lên, tay lấy một chiếc khăn đưa cho cô: “Ha ha, thật là khéo, mỗi lần chúng ta gặp nhau đều thấy em trong tình cảnh khó khăn như vậy.”

Lời anh ta nói ra mang theo vài tia giễu cợt, Ngô Hiểu Dao cũng bất đắc dĩ cười cười.

Quả thật trùng hợp

Nhận lấy khăn của anh ta rồi cô đứng dậy. Người đàn ông kia cũng đứng lên, hẩn nở nụ cười nhạt nhòa: “Nhớ về sau đừng đứng ở ven đường mà khóc, cẩn thận bị mấy tên biến thái trên chóc. Được rồi, tôi đi trước.”

Nhìn bóng lưng anh ta, cô nhất thời cảm thấy người đàn ông này thật dịu dàng, thật dịu dàng, nhưng hình dáng bên ngoài.

Cảm giác anh ta với Dạ Thiên Ứng có mấy điểm giống nhau? ? ! ! (Cảnh báo: nhớ chi tiết này để liên tưởng về sau)

Nhất định là mình hoa mắt rồi, nhất định là rồi!

Ngô Hiểu Dao chỉnh sửa lại suy nghĩ trong đầu, xoay người nhìn bóng lưng của anh ta đang dần khuất xa, rống to: “Đồ của anh tôi vẫn còn giữ, anh để lại địa chỉ tôi đem qua trả.”

Nghe tiếng gọi, anh ta chỉ ngừng lại bước chân đang tiến về phía trước của mình, trên khuôn mặt đẹp trai hiện lên một nụ cười dịu dàng: “Em không sợ lúc đưa đồ cho tôi, thì tôi sẽ ăn hết em à?”

Cô chưa bao giờ xảy ra mấy chuyện như vậy, đối với sự nguy hại tiềm ẩn bên trong xã hội này cô cũng chưa hiểu hết, cả người ngưng trệ trong giây lát, lúng túng nhìn anh ta.

Người đàn ông dịu dàng nói: “Ha ha, nếu có duyên, vậy coi thử có gặp nhau lần thứ ba hay không, đến lúc đó em đưa đồ cho tôi là được.” Xoay người, mới đi được hai bước rồi ngừng lại, quay đầu lần nữa nhìn về phía cô: “Nhưng mà tôi hy vọng lần sau gặp lại, em có thể vui vẻ hơn một chút.”

Ánh mặt trời chiếu lên dáng người cao gầy của anh ta, điều này khiến anh càng đẹp trai vô cùng, đôi mắt u buồn cùng giọng nói dịu dàng, quả thật so với ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

Ngô Hiểu Dao nhàn nhạt cười, kiên định gật đầu: “Được.” Xoay người, bước ngược hướng với bóng lưng của anh ấy, mỗi người đi một lối.

149. Chương 150: Đứng Xa Mà Nhìn Nhau

Một tháng sau.

Mùa thu dần dần đến, thời tiết ngày càng lạnh, và có nghĩa là ngày nhập học đối với học sinh, sinh viên cũng sắp đến.

Trải qua một kỳ nghỉ hè khác dài, Ngô Hiểu Dao cũng trong vòng xoáy tình yêu ấy mà thoát ra ngoài.

Xem tin tức trên tin vi, Dạ Thiên Ứng và Thước Tịch Dạ nắm tay nhau xuất hiện ở mọi hoạt động của cô ta, trong lòng cô cũng không còn khó chịu như trước đây. Ngược lại cảm thấy bọn họ thật sự rất xứng đôi.

Cô không biết Dạ Thiên Ứng bằng cách nào mà có thể từ một tên đứng đầu giới xã hội đen lại vươn lên trở thành Chủ tịch Hội đồng quản trị như bây giờ, cô lại càng không biết hẩn có bao nhiêu bí mật không muốn cho người khác biết.

Cô giờ đây, đơn giản đậm bạc, người đàn ông trong tivi với cô đã là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Bọn họ đã là một đường thẳng song song, nên vĩnh viễn sẽ không có ngày giao nhau đúng không?

Nhàn nhạt cười, tắt TV, Ngô Hiểu Dao bắt đầu thu dọn hành lý để chuẩn bị nhập học.

Mặc dù trường Đại học ở Nhật Bản của cô cũng không cách xa nhà là mấy, nhưng bởi vì thành tích học tập của cô rất xuất sắc, cho nên nơi ăn nơi ở đều được nhà trường cung cấp. Vì muốn không tăng gánh nặng cho gia đình cho nên cô chuyển đến trường học.

“Mẹ, con đi trước.”

Nghe được giọng nói của con gái, bà mẹ từ trong bếp đi ra, trong đôi mắt hiện lên một tia không nỡ: “Dao Dao, con nhớ về nhà thường xuyên nhé.”

“Dạ.” Hơi gật một cái, cô xoay người, chấm dứt những ngày nghỉ chưa tới một tháng ở nhà mình.

Bên trong biệt thự trang hoàng toàn thủy tinh, một hình ảnh hai người đang nằm trên giường hiện lên, một người phụ nữ khổ sở nằm trên giường rên rỉ: “Anh Thiên Ưng, thật là đau.”

Nét mặt Dạ Thiên Ưng không có lấy một chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, cơ thể hần nằm đè lên thân hình mảnh mai kia, không ngừng ra vào, trên giường lớn loang lổ vết máu màu đỏ, chứng minh cô gái ấy vẫn còn trinh nhưng đã bị hần cướp đoạt đi thứ quý giá ấy.

Người phụ nữ này chưa từng nếm trải mùi đời, gương mặt bởi vì đau đớn mà trông rất khó coi, nhưng trong nháy mắt, cảm giác dục vọng đã thay thế cho nỗi đau thể xác, khổ sở rên rỉ cũng thay bằng niềm vui sướng: “Anh Thiên Ưng, em rất yêu anh.”

Đột nhiên, Dạ Thiên Ưng giơ tay lên, bịt kín miệng cô ta kia, vẻ mặt tràn đầy lạnh lùng: “Chớ mà nói yêu tôi, cô không xứng!” Hần chỉ coi người phụ nữ này là vật để phát tiết mà thôi, có lẽ.

Tất cả phụ nữ đều là công cụ để hần phát tiết.

Cô ta không hiểu, lần đầu tiên của cô đã đem dâng cho Dạ Thiên Ưng, tại sao hần lại liên tục nói cô không xứng?

Cô ta khóc, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Ngay thời điểm Dạ Thiên Ưng nhìn thấy vẻ mặt đầy nước mắt của người phụ nữ này, trong trái tim nhưng nhớ bóng hình Ngô Hiểu Dao lại hiện lên.

“Dao Dao.” Dạ Thiên Ưng nhẹ giọng nỉ non, chậm rãi nhắm hai mắt lại, càng ra sức đâm vào rút ra bên trong người phụ nữ kia, cho đến khi dục vọng ham muốn phát tiết hoàn toàn, hần vô lực nằm trên giường, nhưng không có một chút gì gọi là thỏa mãn.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Dạ Thiên Ưng vẫn khoác thân phận tình nhân với Thước Tịch Dạ , lại không ngừng quan hệ với hàng đồng phụ nữ khác, vô luận hần phát tiết bao nhiêu lần, cũng không có lần nào thỏa mãn cơ thể hần.

“Anh Thiên Ưng, Dao Dao là người con gái anh yêu à.” Người phụ nữ ấy không hiểu lời hần.

Chân mày nhíu lại, Dạ Thiên Ưng trầm mặc không nói

Yêu? Cái gì được gọi là tình yêu?

Đang lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, thời điểm Thước Tịch Dạ bước vào nhìn quần áo xốc xếch trên người Dạ Thiên Ưng và người phụ nữ không mảnh vải che thân bên cạnh hần, liền hiểu chuyện.

Thước Tịch Dạ thật sự bình tĩnh, không có bất kỳ sự bất mãn nào, trong khoảng thời gian này cô đã sớm hiểu được mọi chuyện.

Người đàn ông này, cả đời cũng sẽ không dành một chút tình yêu nào cho cô, tôi gì mình phải nói yêu hần? Dù sao, mình là dựa vào người đàn ông này mới ổn định được vị thế mình tinh mẫn bạc như hiện nay, nếu hần lợi dụng mình, như vậy có thể nói, chính mình cũng đang lợi dụng hần mà thôi.

Nghĩ xong, Thuốc Tịch Dạ nhẹ lướt qua người phụ nữ đang nằm trên giường, còn cô ta cũng không một tia áy náy nhìn Thuốc Tịch Dạ, cô biết Thuốc Tịch Dạ là người tình của Dạ Thiên Ưng, nhưng cô cũng biết cô ta chẳng có vị trí gì trong lòng của Dạ Thiên Ưng.

“Sao cô lại đến đây?” Dạ Thiên Ưng ngồi dậy, sửa sang lại quần áo. Người phụ nữ bên cạnh hắn cũng mặc đồ vào.

“Thiên Ưng, em muốn.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Dạ Thiên Ưng nói xong liền móc ra một cuốn chi phiếu, viết 10 vạn, viết 20 vạn. Vung tay ném nó lên giường, hai ả kia như sói với hổ chạy đến tranh miếng mồi.

Khinh bỉ khê hừ một tiếng: “Hừ”, mặt Dạ Thiên Ưng không hiện lên vẻ gì, nhấc chân rời khỏi biệt thự.

Ngồi lên xe, Dạ Thiên Ưng gọi điện thoại cho Hàn Tuấn Hi: “Chuẩn bị gặp mặt lão đại Sơn Khẩu Tổ! ! !” Dứt lời, nhưng hắn lại lái xe về hướng nhà Ngô Hiểu Dao.

Chầm chậm lái xe, Dạ Thiên Ưng dừng lại dưới nhà Ngô Hiểu Dao, nhìn chăm chú vào cảnh tượng nghèo khổ khó khăn trước mắt mình, trong đôi mắt Dạ Thiên Ưng hiện lên chút ánh sáng quen thuộc, vậy mà, lại có chút hoài niệm.

Nơi này cơ hàn đến cỡ nào. Mà trước kia hắn lại ở đây thuê nhà giá rẻ, nghèo đến mức chỉ có thể uống nước máy, nghèo đến mức ba bữa cơm cũng không đủ ăn.

Nhìn này mọi thứ đang hiện diện trước mắt, chưa xót trước đây của Dạ Thiên Ưng lại bất chợt hiện lên.

Đang lúc này, Ngô Hiểu Dao xách hành lý chuẩn bị nhập học, lại ngay lúc đem túi lớn túi nhỏ đi ra ngoài cửa.

Dạ Thiên Ưng trong nháy mắt nở nụ cười, hắn không xuống xe, cũng không lên tiếng gọi Ngô Hiểu Dao. Mà là xa xa nhìn cô một lát, liền.

‘when the blazing sun is gone, when he nothing shines upon.’

Đột nhiên, tiếng điện thoại vang lên, hắn không chút do dự bắt máy, nghe thoảng thoảng trong điện thoại câu nói: “Thiên Ưng, đã chuẩn bị tốt.”

Hàn Tuấn Hi báo cáo tất cả mọi thứ, Dạ Thiên Ưng trực tiếp lái xe quay trở về căn hộ nhỏ của mình, thay một bộ đồ vest rồi ra lại cửa

150. Chương 151: Chân Chính Vương Giả

“Dạ lão đại.” Trước cửa khu chung cư là một dãy xe hơi màu đen xếp thành một hàng dài, dẫn đầu là một chiếc Lincoln dài.

Dạ Thiên Ưng trực tiếp ngồi lên chiếc đầu tiên, hướng đến ban Xã Hội Đen lớn nhất Nhật Bản là Sơn Khẩu Tổ.

Tới cửa Sơn Khẩu Tổ, Dạ Thiên Ưng không tiến vào từ cửa chính, mà tiến vào từ cửa sau. Hơn nữa. Trên người hắn bị trói chéo cánh tay ra đằng sau, cột chặt bằng dây thừng dài.

Trong bốn thủ hạ của hắn chỉ có một mình Hạ Uyển Uyển được đi theo cùng hắn vào trong, cùng lúc đó, trên người của cô cũng bị một sợi dây trói lại. Trừ mấy tên áp giải bọn họ vào trong thì 3 người còn lại đều ở ngoài kia, thủ hạ của Dạ Thiên Ưng đều ngồi lại ở xe. Chờ ra lệnh.

Không biết lần này hắn làm cái trò trống gì đây?

Mấy người trong Sơn Khẩu Tổ lần đầu tiên thấy người tới tìm mà thành ra như vậy, dẫn đầu một nam một nữ bị trói thì không nói, sau lưng có 4 người đi theo làm gì?

Tiến vào chánh đường Sơn Khẩu Tổ, ngồi giữa chánh đường lớn là một ông lão chừng năm mươi tuổi, phía sau hắn có hai tên đứng bảo vệ.

Chắc hẳn ông già kia là lão đại của Sơn Khẩu Tổ.

Dạ Thiên Ưng vừa tiến vào đến nơi, nở nụ cười tà mị: “Sơn lão đại, văn bối mạo muội làm phiền ngài.”

Sơn lão đại bên kia nhìn thấy vậy, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, trong truyền thuyết Dạ Thiên Ưng là một người có lòng dạ độc ác, tuổi chừng 20 đã độc chiếm hết các thế lực đen tối của Trung Quốc, lúc đó hẳn nghĩ Dạ Thiên Ưng chắc hẳn có ba đầu sáu tay mới làm được vậy.

Bây giờ nhìn qua, quả nhiên không những khiêm tốn lễ độ y như trên tivi mà còn hào hoa phong nhã, chủ yếu là vì sao lần viếng thăm đầu tiên này lại tự trói chính mình như vậy? ? Thật không giống người khác! ! !

“Cậu thật sự là Dạ Thiên Ưng?” Sơn lão đại muốn xác nhận chính xác.

Dạ Thiên Ưng khách khí chào một câu: “Văn bối chính là Dạ Thiên Ưng.”

Lúc này Sơn lão đại chỉ cảm thấy, Dạ Thiên Ưng của Trung Quốc chẳng qua cũng là thế, xem ra chỉ là một loại người hèn nhát, chắc hẳn sự lợi hại của hắn chắc chắn là do thủ hạ của hắn?

“Tốt lắm, hôm nay coi như cậu không đến, tôi cũng có chuyện tìm cậu, vậy tôi đi thẳng vào vấn đề cần nói!”

“Ngài cứ chỉ bảo.” Giờ phút này Dạ Thiên Ưng vô cùng khiêm tốn, thật sự như một vị thương nhân .

“Tôi nghĩ mình muốn cổ phần công ty Sony của cậu!”

Sơn lão đại đi thẳng vào vấn đề với Dạ Thiên Ưng, hắn hơi cười, nhưng vẻ mặt đang mỉm cười lại chuyển sang âm trầm: “Tôi muốn cho không được chứ?”

Sơn lão đại âm trầm nhìn vẻ mặt Dạ Thiên Ưng, nhíu mày một cái, Dạ Thiên Ưng hẳn đang ở trong căn cứ của Sơn Khẩu Tổ, có tư cách gì nói không với hắn? ? Tổng cộng bọn họ đem được bao nhiêu người? Còn có một phụ nữ nữa chứ?

“Tôi nghe người khác nói cậu định bầu cử làm chính trị viên, mà nội tình của cậu chúng ta đều biết rõ, nếu như ta nói hết mọi chuyện về cậu, cậu cảm thấy mình có thể bầu cử được sao? ?”

Đối diện với sự uy hiếp của Sơn lão đại, Dạ Thiên Ưng ngăn người trong chốc lát, giọng nói chứa sự cầu khẩn nhìn hắn: “Vâng, tôi cũng sợ chuyện này, nếu như Sơn lão đại nói với người khác, vậy không phải tôi sẽ không thể bầu cử làm chính trị viên sao? ! Làm thế nào đây? !” Hắn khẽ suy tư một chút, khóe miệng nở nụ cười âm trầm, bỗng giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Nếu như tiêu diệt hết người trong Sơn Khẩu Tổ, tiêu diệt hết những người biết nội tình của tôi, không phải có thể rồi sao hả? ?”

Nhìn nét mặt kinh khủng của Dạ Thiên Ưng, Sơn lão đại luống cuống nói: “Hừ! Nơi đây chính là Nhật Bản, cậu dám giết người sao? ?” Bây giờ Sơn lão đại đã nắm được nhược điểm của Dạ Thiên Ưng, cũng biết hẳn tuyệt đối sẽ không dám giết nhiều người như vậy!

Dĩ nhiên, đây cũng là nguyên nhân mà Dạ Thiên Ưng đã tự trói mình trước khi vào Sơn Khẩu Tổ.

Chợt thấy, Hạ Uyển Uyển dùng dao nhỏ trên nhẫn của cô ta, cắt đứt sợi dây trên người, xoay người lại luôn sợi dây thừng trên người của Dạ Thiên Ưng.

Hắn thả lỏng cổ tay của mình, vẻ ung dung bình thản đọng lại trên khuôn mặt hắn: “Vì hai ban xã hội đen muốn tranh đoạt nên bắt cóc tôi, kết quả chia không công bằng nên chém giết lẫn nhau, ông cảm thấy lý do này như thế nào? Lão đại Sơn Khẩu Tổ? ?” Dạ Thiên Ưng nói cậu này xong, liền nghe bên ngoài vang lên đầy tiếng súng đạn.

Hắn mượn cơ hội chạy tới trước mặt Sơn lão đại, một cước đá lên mặt Sơn lão đại.

Những người khác của Sơn Khẩu Tổ thấy Dạ Thiên Ưng hành động như vậy, vừa định rút dao, thì Hạ Uyển Uyển đã lấy đá trên đất ném vào mặt họ.

Bốn thủ hạ của Dạ Thiên Ưng mang đến cũng không nể tình chém giết thuộc hạ của Sơn lão đại.

Dạ Thiên Ưng bên kia đang tranh đấu với Sơn lão đại cũng hai tên bảo hộ của hắn.

Hắn nhấc chân đạp ngã một tên xuống đất, đôi tay tóm lấy áo của hắn, đem hắn nâng lên cao, khê co chân lên, đầu gối nện vào hông của tên ấy khiến chỗ đó vang lên tiếng “rắc rắc”, tên ấy vì đau đớn mà than khổ một tiếng.

Sơn lão đại và tên còn lại nhìn cảnh này thì đầu óc ngưng trệ, người có thể dùng được chiêu này, sức lực rất mạnh, nhưng trước đó Sơn lão đại đã nghĩ hắn là một tên khiêm tốn bình thường không có chút cơ bắp? ?

Dạ Thiên Ưng vung chân đá vào tên đã bị gãy eo đang nằm trên mặt đất, sau đó một cước đạp vào bụng của người này, rồi tên ấy bay vào người Sơn lão đại và tên thuộc hạ còn lại.

“Không có súng sao gọi là Xã Hội Đen? ? ? ! !” Đôi mắt Dạ Thiên Ưng hiện rõ sự cương quyết, hắn nói xong nói xong lập tức móc súng từ trong túi ra, đặt lên đầu Sơn lão đại, hơi cười.

Sơn lão đại biết rõ tính mạng mình đang gặp nguy hiểm, bây giờ hắn chỉ cảm thấy người kia thật sự quá nham hiểm, lại sử dụng chiêu này để hãm hại mình?

Dạ Thiên Ưng tự trời mình, đến lúc cảnh sát tới đây, chẳng qua hắn cũng mang tiếng bị bắt cóc mà thôi.

Vậy tại sao lại có nhiều người chết như thế này?

Đúng như Dạ Thiên Ưng đã nói, hai bang Xã Hội Đen chia tài sản không công đều, một bên Xã Hội Đen chính là Sơn Khẩu Tổ. Mà bên Xã Hội Đen còn lại là ai?

A, Dạ Thiên Ưng hắn tùy tiện chọn một tên thủ hạ là có thể giải quyết được việc này.

“Mày cực kỳ nham hiểm!” Sơn lão đại nằm trên mặt đất, giọng nói không cam tâm.

Dạ Thiên Ưng đối vớisự nhục mạ của hắn nhưng lại không tức giận, mà khiêm tốn trả lời: “Chỉ do âm không đủ âm hiểm mà thôi! !” Hắn bóp cò, ‘pằng’ một tiếng, một viên giết chết Sơn lão đại.

Nhưng, đây đối với Sơn lão đại cũng là chuyện tốt, bởi vì tâm tình Dạ Thiên Ưng rất tốt, cũng không hành hạ thân thể của hắn đến chết, hắn chết vẫn còn nguyên xác.

151. Chương 152: Giải Quyết Tất Cả

Chỉ giải quyết trong chốc lát, đám thủ hạ của Dạ Thiên Ưng cũng đã giải quyết hết những người còn lại của Sơn Khẩu Tổ.

Khi bọn hắn tiến vào thì đã thấy Dạ Thiên Ưng đang tọa lạc trên ghế của lão đại Sơn Khẩu Tổ, mỉm cười chờ đợi đám người Hàn Tuấn Hi vào trong.

Hạ Uyển Uyển lạnh lùng phũ quần áo, chậm rãi đi bên cạnh Dạ Thiên Ưng.

Lăng Thánh Quân mới gia nhập liền tò mò hỏi: “Thiên Ưng, nhanh vậy mà đã xong hết rồi sao? ? ?” Lập tức hắn ngơ ngác, mẹ kiếp, tất cả đều giải quyết rồi, quá nhanh rồi đấy.

“Hừ.” Nghe thấy thế, Dạ Thiên Ưng khinh thường hừ nhẹ một tiếng, giọng nói đầy vẻ khinh thường: “A, ai sẽ biết bọn họ không dùng súng chứ.” Thiên Ưng tà mị cười cười.

“Ha ha ha ha.” Sau khi nghe xong câu nói nhạo báng của hắn, bên trong Sơn Khẩu Tổ vang lên tiếng cười vui vẻ.

Đúng lúc này.

Một thuộc hạ còn lại của Sơn lão đại, ở phía sau chỗ ngồi của Dạ Thiên Ưng đứng lên, hắn nhanh chóng lấy trong túi một con dao găm, chạy về phía Hạ Uyển Uyển.

Dạ Thiên Ưng nghe thấy tiếng bước chân, giơ tay ra kéo cánh tay Hạ Uyển Uyển về phía mình. Nhẹ nhàng kéo, cả người cô ngồi lên đùi Dạ Thiên Ưng, mà nhát dao của thuộc hạ Sơn lão đại lại trúng vào cánh tay của Dạ Thiên Ưng.

Thấy vậy, Lăng Thánh Long móc một cây súng trong túi quần, một phát giết chết tên kia.

“Thiên Ưng.” Nhìn vết máu trên cánh tay của Dạ Thiên Ưng, trong con người Hạ Uyển Uyển chợt ngập đầy nước mắt: “Xin lỗi.” Nói xong, cô vội vàng lấy trong túi áo một chiếc khăn tay, quần quanh cánh tay của hắn.

Về mặt Dạ Thiên Ưng âm trầm, chứng kiến khuôn mặt đầy nước mắt của Hạ Uyển Uyển không khỏi lộ ra tia dịu dàng, đưa tay sờ lên đỉnh đầu cô: “Đừng khóc.”

“Thiên Ưng, anh không sao chứ? ? ? !” Những người khác thấy thế vội vàng vây quanh hắn.

Dạ Thiên Ưng lắc nhẹ đầu, bày tỏ mình vẫn bình an vô sự.

“Tại sao chị Uyển Uyển còn ngồi trên đùi Thiên Ưng, sao chưa chịu đứng lên nhỉ?” Đột nhiên, Lăng Thánh Quân đang đứng một bên, chợt reu ghẹo hành động của Hạ Uyển Uyển.

Nghe xong lời này, Lăng Thánh Long đứng bên cạnh đập hắn một phát. “Đau đau!”

Chỉ một thoáng, gò má Hạ Uyển Uyển thoáng ửng đỏ, nhanh chóng đứng dậy.

Mà Dạ Thiên Ưng lại không có bất kỳ phản ứng nào khác, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hàn Tuấn Hi, ra lệnh: “Tuấn Hi, công ty giao cho cậu 10 ngày!”

Nghe câu này, Hàn Tuấn Hi khẽ cau mày, trong lòng hắn có một loại dự cảm xấu. Nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Đêm đó Thiên Ưng bàn giao hết tất cả mọi việc, trên mặt mang theo một chút hưng phấn, từ vị trí đang ngồi đứng lên, sau đó đi ra ngoài một mình.

“Thiên Ưng, vết thương của anh!” Hạ Uyển Uyển ân cần gọi với theo bóng lưng hắn.

“Vết thương nhỏ này không quan trọng.” Dạ Thiên Ưng thông thả nói, nhanh chóng chạy ra khỏi Sơn Khẩu Tổ.

Trong căn phòng tối tăm, một người đàn ông tuổi chừng 25, 26 trên thân mặc áo ngủ tơ lụa, cầm trong tay một ly rượu, ngồi trước cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Tu La!” Vào thời khắc này, cánh cửa của căn phòng tối ấy được mở ra.

Xuyên thấu qua ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào, người đàn ông đang ngồi trên cái ghế kia có mái tóc đen nhánh, đôi mắt trong sáng có hồn, gương mặt tuấn mỹ giống như được điêu khắc từng chút một, vóc người cũng không phải là loại bình thường.

Hắn nhẹ ném một chút rượu đỏ trong ly, giọng nói có chút lười biếng: “Chuyện gì?”

Chỉ thấy người mở cửa đột nhiên quỳ hai gối xuống đất: “Dạ Thiên Ưng đã tiêu diệt cả Sơn Khẩu Tổ rồi !”

Người đàn ông khinh thường khẽ hừ một tiếng, đem ly rượu trong tay uống cạn một hơi, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: “Không sao, chờ hắn hưởng đủ đi! Chính ta sẽ đuổi hắn ra khỏi Nhật Bản một lần nữa.” Dứt lời, trong đôi mắt của người đàn ông kia hiện lên một tia tà ác.

Rốt cuộc cũng đi học lại, Ngô Hiểu Dao coi như là sinh viên chính thức nhỏ tuổi nhất ở đây, vì cô chỉ có 18 tuổi mà thôi, so với những sinh viên năm nhất cũng thua một tuổi.

Nhưng do cô thi được số điểm cao nhất, sinh viên xuất sắc nhất để thi vào trường Đại học ở Nhật Bản.

Đại học chính trị và Pháp luật Nhật Bản nằm ở một vị trí tương đối hẻo lánh. Nội thất quan trọng nhất bên trong học viện đó là tượng một cô gái, tay phải nắm một quyển công văn; tay trái giơ lên, như một đám mây; hai mắt bị bịt kính bằng 1 khối vải. Đây là nữ thầy pháp luật của bên P.Tây; tên là THÁI MỸ TY.

Cô ấy tượng trưng cho sự công bằng chính trực!

Dĩ nhiên còn có một vật tổ ở bên trong Học viện, nằm trên tường ở đằng sau chỗ ngồi của thẩm phán, , một con sư tử với một chiếc sừng(Kỳ lân). Sư tử tượng trưng cho lực lượng của luật pháp, mà Kỳ lân một năm chỉ xuất hiện một lần, chỉ có con gái tuổi Ngựa mới nhìn thấy được điều đó, vì vậy nó được tượng trưng cho sự trong sạch của luật pháp.

Mỗi sinh viên mới đến đây đều phải đứng trước hai pho tượng này để tuyên thệ, lấy nó làm đại diện cho thái độ luật pháp sau này!

Ngành Ngô Hiểu Dao học là luật pháp, có nghĩa tương lai sau này cô sẽ là một luật sư! !

Loại nghề nghiệp luật này không thể dùng tiền là có thể mua chộc người khác, đó là không phải là nghề nghiệp có thể nắm giữ nhân phẩm của một người luật sư. Mà đó là nghề mà người luật sư sẽ nhằm vào việc trắng hay đen để đi đến phán quyết cuối cùng.

Nếu Ngô Hiểu Dao cô tốt nghiệp trường Luật sư danh tiếng này, cô có thể dùng sự chính nghĩa của mình để giải quyết các vụ án! Công kích những thành phần đáng ghê tởm trong xã hội! ! !

152. Chương 153: Ba Lần Vô Tình Gặp Gỡ Hoàng Tử U Buồn

Tuyên thệ xong, Ngô Hiểu Dao đứng ở sân trường và đang có ý muốn đi hết chung quanh. Dù sao cô cũng học sinh mới, cho nên phải làm quen một chút với ngôi trường mới này.

Lúc cô đang đi tới vừa hoa nhỏ trong khuôn viên trường, bỗng nhiên có một đôi bàn tay từ phía sau che lấy mắt cô.

Cô ngẩn người một lát! Sẽ là ai đây? ? ? Mình không quen biết ai trong trường này cơ mà! ?

“Ai vậy? ?” Ngô Hiểu Dao tò mò hỏi.

Nghe thấy câu hỏi sợ hãi của cô, đôi tay đang che lấy mắt cô không hề bỏ xuống, mà phía sau cô lại truyền đến tiếng cười ‘ khanh khách ’.

Từ tiếng cười ấy, cô biết đây là do một cô gái nào đó phát ra, nhưng ở Nhật Bản mình không có bạn bè mà? Lần này cô càng thêm tò mò: “Rốt cuộc là ai hả?”

Đang lúc này, đôi bàn tay ấy tự nhiên bỏ xuống.

Ngay lúc Ngô Hiểu Dao xoay người nhìn thấy người kia thì khuôn mặt thoáng thất thần, nét mặt của cô chuyển sang sự kích động, ôm chặt lấy người che mắt cô: “Bích Nghi.”

Tại sao? Tại sao La Bích Nghi xuất hiện tại đây? Hai người bọn họ đã không gặp nhau một tháng nay rồi, mình nhớ cô ấy đến chết đi mất.

“Hi hi, không ngờ phải không? Mặc dù thành tích của mình hơi kém, nhưng mà mình cũng đã thi đậu vô trường này rồi đây.” La Bích Nghi kiêu ngạo nói với cô bạn.

Ngô Hiểu Dao coi như đã sáng tỏ mọi chuyện, không trách khi bọn họ chia tay cô ấy lại không có một chút đau lòng? Thì ra cô ấy đã đậu vào trường này rồi sao? ? !

Thật tốt quá! Thật tốt quá! Đây đúng là chuyện ý nghĩa mà. Bốn năm đại học này Bích Nghi vẫn sẽ làm bạn với mình rồi? ! !

Mặc dù trong lòng cô đầy sự vui mừng, nhưng vẻ mặt. Nhu cái miệng nhỏ nhắn lên, tràn đầy oán giận: “Hừ, cậu xấu xa lắm!”

Nhìn thấy Ngô Hiểu Dao kích động đến như vậy, lại ngoài ý muốn lộ ra điệu bộ ấy, trên khuôn mặt La Bích Nghi không khỏi lộ ra nụ cười xấu xa: “Hắc hắc, mình không làm chuyện xấu với cậu mà bây giờ cậu kích động làm chi vậy hả?”

Cô thả cơ thể La Bích Nghi ra, nước mắt trong hốc mắt của Ngô Hiểu Dao từ từ rơi xuống theo động tác của cô. La Bích Nghi là chị em tốt nhất của cô, là bạn tốt của cô, cô nghĩ đến cô ấy, nhớ cô ấy muốn chết đi được.

Nhưng đối mặt với La Bích Nghi, sự uất ức trong suốt kỳ nghỉ hè lại vọt lên đầu cô, thật sự cô đã nín nó quá lâu, quá lâu, không có ai có thể giúp cô bày tỏ nỗi lòng mình.

Mà bây giờ.

Cô sẽ cùng chị em tốt của mình chia sẻ hết nỗi buồn khổ ấy, La Bích Nghi đột nhiên xuất hiện như vậy, cô đau khổ rơi nước mắt, sự kích động cùng nước mắt dâng lên đầy khóe mắt.

“Dao Dao, sao cậu khóc vậy?” La Bích Nghi biết Ngô Hiểu Dao không phải là loại con gái thích khóc như người ta, trừ lần bị Lam Cẩm Hiên phản bội ra thì, những lần sau dù gặp khó khăn đến mấy cô cũng không bao giờ rơi nước mắt.

Bây giờ, cô ấy rơi nước mắt, có phải có tên đàn ông nào lại khi dễ cô ấy.

La Bích Nghi chuẩn bị lên tiếng hỏi han Ngô Hiểu Dao, sao đoán được, từ phía sau cô vang lên âm thanh giàu từ tính: “Sao mỗi lần tôi gặp em, em đều khóc vậy?”

Nhìn người đàn ông bất thành linh xuất hiện trước mặt họ chợt ngẩn người một lát, tùy theo, cặp mắt La Bích Nghi như nổi đầy hoa đào mùa xuân, mà miệng Ngô Hiểu Dao mở to rất khoa trương, lại chưa chịu khép lại.

Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy cơ chứ?

Đã là lần thứ ba mình gặp lại người đàn ông này rồi, mà người này xuất hiện ở trường học vậy là có nghĩa gì đây? ? ?

“Anh là sinh viên trường này sao? ? ?” Ngô Hiểu Dao tò mò hỏi người đàn ông trước mặt mình.

Người đàn ông kia hơi gật đầu một cái, thông thả cười: “So với em tôi lớn hơn hai khóa, tôi tên là Bắc Thiên Thần.”

Lớn hơn hai khóa? ? ? ? Vậy hai năm trước, sau khi bọn họ gặp nhau, học trưởng Bắc Thiên Thần đã đến Nhật Bản học ư? ! !

Thật là trùng hợp! Thế giới to lớn như vậy cũng có chuyện lạ đời! ! Cách xa nhau hai nơi vậy mà có thể gặp nhau những ba lần, thật là khéo.

A, khéo hơn nữa không chỉ có mình chuyện của Bắc Thiên Thần này. Cô và Dạ Thiên Ưng cũng rất khéo mới có thể trùng hợp gặp được nhau như vậy?

Nếu không nhắc đến Dạ Thiên Ưng, cô sẽ không biết đến Bắc Thiên Thần, hình như mỗi lần mình bị Dạ Thiên Ưng tổn thương đều thấy Bắc Thiên Thần xuất hiện trước mặt mình! ?

Ah? Mình lại bị sao vậy, sao lại nghĩ đến Dạ Thiên Ưng nữa chứ? ? ?

Thôi, sau này sẽ tốt hơn rồi, sau này sẽ không gặp mặt nữa, sau này mình cũng không còn bị Dạ Thiên Ưng khi dễ.

Chỉnh sửa lại suy nghĩ trong đầu, Ngô Hiểu Dao lễ phép chào Bắc Thiên Thần: “Học trưởng Bắc Thiên Thần, Xin chào, em tên là Ngô Hiểu Dao.”

Liếc nhìn qua Ngô Hiểu Dao trước mặt, trên mặt Bắc Thiên Thần hiện lên tia mỉm cười: “Tôi đi trước, nhớ trả quần áo cho tôi.” Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

Ha ha, mỗi lần gặp Bắc Thiên Thần đều thấy anh ta nở nụ cười dịu dàng, mà mỗi lần sự dịu dàng ấy như ánh nắng mặt trời rọi sáng đáy lòng bị tổn thương của cô.

Xem ra trời cao vẫn còn công bằng, sau khi bị ác ma khi dễ, trên trời xanh lại đưa đến cho cô một thiên thần xinh đẹp. (Bí Bí: ác ma đẩy chị, haizzzzz)

Ánh mặt trời hắt lên bóng lưng rộng của Bắc Thiên Thần, Ngô Hiểu Dao thoáng nhìn qua đã thấy tràn đầy sự hy vọng lẫn âm áp trong lòng.

“Ở đâu mà cậu biết hoàng tử u buồn hả? ?” La Bích Nghi cắt đứt suy nghĩ của Ngô Hiểu Dao, nhìn nét mặt và đôi mắt của La Bích Nghi bây giờ, chắc chắn cũng bị Bắc Thiên Thần mê hoặc rồi đây.

Ha ha, cô không biết làm sao giải thích cho La Bích Nghi hiểu đây, bởi vì chuyện này quá mức phức tạp. Ngồi trên chiếc ghế dài trên khuôn viên trường học, hai chị em bắt đầu cuộc nói chuyện.....

Ngô Hiểu Dao đem đầu đuôi chuyện tình hai năm trước kể cho La Bích Nghi hay, về phần chuyện tình hai năm sau của cô thì chỉ kể một nửa.

Cô cũng không kể chuyện mình bị Dạ Thiên Ứng khi dễ như thế nào cho cô ấy biết, cũng cũng không nói cặn kẽ chi tiết về nó.

La Bích Nghi nghe cô bạn mình tường thuật xong, giận dữ đứng lên: “Mẹ kiếp! Không phải đâu, Dao Dao, mình có cảm thấy cậu sao khổ như vậy hả? Bị Lam Cẩm Thiên phản bội lại bị tên đàn ông xấu xa kia tổn thương? Cái tên đó là ai nói ỉn biết đi, mình thay cậu dạy dỗ hắn!”

Tính cách La Bích Nghi từ trước đến giờ đều phóng khoáng như vậy, cũng tương đối thẳng tính, đối với Ngô Hiểu Dao lại rất nghĩa khí. Chỉ là.

Tâm ý của của La Bích Nghi cô xin đón nhận. Cô chỉ muốn cùng bạn bè mình chia sẻ đau thương mà thôi, cũng không hy vọng lấy lại công bằng như thế này. Lời tuyên thệ chỉ làm mờ mắt cô mà thôi.

Cô cảm thấy nói hết mọi chuyện với La Bích Nghi thật thoải mái, ha ha, trong lòng khó chịu cũng đã vơi đi rất nhiều. Có bạn bè thật là tốt.

Cô bây giờ, chỉ nghĩ đến chuyện sau này là tốt lắm rồi: “Không cần, ha ha, đều là chuyện đã qua rồi!”

Ngô Hiểu Dao vốn là như vậy, vốn là như vậy.

Mỗi lần đều chịu đựng sự bất nạt của người khác mà nuốt nó xuống bụng, duy nhất chỉ có La Bích Nghi chịu nghe cô kể khổ mà thôi.

Đối với chuyện này, La Bích Nghi cô tình nguyện, rất nguyện ý tiếp nhận nó, bạn bè chính là như thế, không phải sao?

Nhất thời La Bích Nghi lộ ra nụ cười xấu xa, phá vỡ không khí nặng nề: “Hắc hắc, dù sao thì sau này cậu cũng nên tìm một đối tượng đi, không bằng theo đuổi hoàng tử u buồn lúc này đi ?”

153. Chương 154: Thấy Giáo Mới Đẹp Trai

Hoàng tử u buồn Bắc Thiên Thần ư? ! ?

Ha ha, anh ấy rất đẹp trai, hơn nữa cũng rất giống một người tốt.

Nhưng. Cô sợ, cô nghĩ, đời này mình sẽ không yêu người khác, cũng sẽ không đặt niềm tin vào đàn ông.

Cười nhạt, Ngô Hiểu Dao lắc đầu nhìn La Bích Nghi

.

Hôm sau, trời vừa mới sáng, trường học chính thức mở khóa học.

Ký túc xá của Ngô Hiểu Dao cách ký túc xá của La Bích Nghi rất gần, cho nên sau này họ đều có thể đi học chung, cùng tan lớp, chủ yếu nhất là, họ đều là sinh viên chung một lớp!

Lớp đại học với phổ thông có chút khác nhau, ở đây toàn là những phòng học rộng lớn, chỗ ngồi thì có thể ngồi vị trí nào cũng được.

Khi thời điểm cô và La Bích Nghi tiến vào lớp học, chỉ một thoáng, tất cả nam sinh trong lớp đều quay đầu lại nhìn cô.

Nhìn gương mặt thiên sứ của Ngô Hiểu Dao, dáng người ma quỷ, những nam sinh kia không nhìn được mà nuốt một ngụm nước bọt, các nữ sinh khác thì Quảng một ánh mắt hâm mộ lẫn sự ghen tỵ.

La Bích Nghi liếc nhìn những ánh mắt nóng hổi xung quanh, quay qua nói nhỏ một câu với cô bạn thân: “Dao Dao, mấy nam sinh kia đều nhìn cậu đấy.”

Ngô Hiểu Dao lại không để ý đến ánh mắt của những sinh viên nam kia. Trái tim của cô đã sớm hóa băng, làm sao còn để ý đến những thứ này? ? ?

Kéo La Bích Nghi ngồi xuống dãy bàn đầu tiên, ngay ở giữa, đối diện với bảng đen trên bục giảng.

‘ Keng——’

Theo tiếng chuông thanh thúy vang lên, cả trường học bắt đầu tiết học thứ nhất

Tiết thứ nhất là môn tiếng Anh, đối mặt với thầy giáo xa lạ, các bạn học trong lớp đều ngồi thảo luận, suy đoán thử thầy giáo ấy có nghiêm khắc hay không, tuổi thì cỡ bao nhiêu.

Đúng lúc này, một người đàn ông khoảng chừng 24 -25 tuổi đi vào giảng đường. (Bỉ Bỉ: đoán đi, đoán trúng có thưởng)

Hắn có một đầu tóc màu vàng óng ánh, da vô cùng trắng, chiều cao ít nhất cũng phải ở 1m8 trở lên, hấp dẫn hơn người là đôi mắt màu xanh sâu không thấy đáy của hắn, nhưng thiếu sót duy nhất của người đàn ông này chính là mang theo một thứ không khí khiến người ta không thể thở nổi, đó là đôi mắt kính kia.

Người đàn ông tới, bên trong lớp hoàn toàn yên tĩnh, nhìn chăm chú vào người đàn ông ngoại quốc bất thành linh vào lớp học, vài người đoán là sinh viên cùng học ? Hay là thầy giáo của bọn họ?

Người đàn ông ấy nhấc chân đi lên bục giảng, nở nụ cười hòa ái đối với mọi người: “The classmates good,i’m your english teacher, everyone call I mir’eisok. (Chào các bạn sinh viên, tôi là giáo viên dạy tiếng anh của các bạn, mọi người gọi tôi là thầy giáo Bắc là được rồi.)”

Nghe thầy giáo Bắc nói một tràng tiếng Anh lưu loát, giọng nói trầm thấp mê hoặc lòng người, lại công thêm vóc dáng mê người của thầy giáo này, cùng với phong cách nho nhã, các sinh viên nữ đều lâm vào trạng thái ảo tưởng, chỉ tiếc a.

Thiếu sót duy nhất của người thầy ngoại quốc trẻ tuổi kia là đôi mắt kính gọng đen! !

Ngô Hiểu Dao coi như cách vị thầy giáo kia gần nhất, khi thầy giáo Bắc mới tiến vào, cô cũng nhìn đến ngay người.

Lần thứ hai cô chăm chú nhìn một người đàn ông như vậy, mà lần đầu tiên kia là Dạ Thiên Ưng

Cô vẫn cứ nhìn chằm chằm vào thầy giáo ngoại quốc này một hồi lâu, cô cảm thấy người thầy giáo này rất quen mắt, nhìn rất quen mắt.

Hình như là.

Cẩn thận nhìn thêm một lần nữa vào vị thầy giáo ngoại quốc, trong đầu Ngô Hiểu Dao xẹt qua một cái tên. Bích La Tha Thần.

Dạ Thiên Ưng! ! !

Không! Không phải là hắn! Tuyệt đối sẽ không!

Vị thầy giáo này là con lai, đôi mắt của hắn với Dạ Thiên Ưng rất khác nhau. đang ngẫm nghĩ, làm sao Dạ Thiên Ưng có thể trở thành thầy giáo được chứ? ? ?

Tuyệt đối, tuyệt đối không phải là hắn!

Đáp án được hủy bỏ, nhưng tại sao trong lòng lại có cảm giác mất mát? Không phải cô hận hắn hay sao? Không phải đã không muốn gặp lại hắn hay sao? ? Tại sao lại mất mát chứ? ?

Có phải mình đang mong đợi điều gì hay không ? ? Tại sao mình vẫn chưa thể trưởng thành được chứ! !

‘ cái người Ngô Hiểu Dao ghét nhất này’

Lòng của cô rơi vào sự hoảng loạn, cũng bởi vì vị thầy giáo này giống Dạ Thiên Ưng đến mấy phần cho nên cô mới hoảng loạn như vậy, trong lòng cô không ngừng trách bản thân mình, chính mình quá hy vọng cho nên mới rơi vào cái bẫy tình yêu đầy tổn thương kia.

Vào phút này, đôi mắt màu xanh lam của vị thầy giáo Bắc kia nhìn thẳng vào Ngô Hiểu Dao, bốn mắt nhìn nhau.

Trong lòng cô dâng lên một đợt sóng, ngay sau đó lập tức cúi đầu.

Tại sao vậy? Tại sao mình nhìn thấy vị thầy giáo xa lại kia thì tim lại đập mạnh? ? Tại sao lại như vậy? ? Hay bởi vì hắn ta giống Dạ Thiên Ứng? ? Nếu vậy thì cũng không thể là nhịp tim của mình! ! Mình nên hận hắn mới đúng! !

“Dao Dao, vị thầy giáo này có phải quá trẻ tuổi không? Hơn nữa mình cảm thấy anh ta bỏ kính ra sẽ rất đẹp trai!” La Bích Nghi cắt đứt trạng thái mờ mịt của Ngô Hiểu Dao.

Cô nhìn La Bích Nghi bên cạnh một cái, nhỏ giọng: “Này!” Một tiếng, ý bảo lời cô chớ để vị thầy giáo kia nghe được.

Nhưng ai biết, đứng trước giảng đài vị thầy giáo Bắc ấy lại dùng thước gõ lên bàn Ngô Hiểu Dao, giọng nói nghiêm nghị khiển trách cô: “You! Come to my office after class. (Em! Tan lớp đến phòng làm việc của tôi!)”

Cái gì? ? ? Tại sao phải bảo mình đi đến phòng làm việc của hắn? ? ! Giương mắt nhìn thầy giáo, Ngô Hiểu Dao hoàn toàn trợn tròn mắt.

Mình phạm sai lầm gì? ? ? Sao bảo mình tới đó? ? Nhíu mày, cô bất mãn đứng dậy hỏi lại: “why? (tại sao?)”

Đôi long mày của vị thầy giáo Bắc kia thoáng nhíu lại, dùng ngôn ngữ không có lý lẽ hỏi lại cô: “You thought that teacher shouted you go to the office to need the reason? (Em nghĩ thầy giáo gọi em đến phòng làm việc cũng cần có lý do sao?)

154. Chương 155: Thầy Giáo Thối Tính

Thầy Bắc bá đạo này không cho người khác giải thích lời, chân mày Ngô Hiểu Dao nhíu lại.

Cái tên thầy giáo này là gì hả? ? Còn nói đạo lý như vậy hả? ? Dáng bên ngoài đã giống Dạ Thiên Ứng lắm rồi, ngay cả cả cái tính bá đạo của Dạ Thiên Ứng cũng giống! Đặc biệt là không nói đạo lý! !

Bất đắc dĩ, cô dù có bất mã với vị thầy giáo Bắc đi chăng nữa, cũng không còn biện pháp. Ai bảo hắn là thầy cơ chứ? Cô phải nuốt xuống mấy câu này, bất mãn ngồi lại chỗ của mình.

Cả tiết học, Ngô Hiểu Dao căn bản không sao nghe giảng được, vẫn cúi đầu buồn bực. Cái ông thầy giáo Bắc đó giống như có thù với cô vậy, đứng giảng bài cũng lựa ngay chỗ của cô đnag ngồi mà giảng.

Đột nhiên, một nam sinh phía sau đặt lên bàn cô một tờ giấy, nhìn tờ giấy trên bàn, cô ngẩng người một lát.

Cái này là ý gì? Là đưa ình à? Vừa định đưa tay mở nó ra, ai ngờ thầy Bắc nhanh tay hơn lấy nó đi khỏi bàn.

Giương mắt nhìn về phía thầy giáo, hắn như cũ vẫn coi như không có gì, đứng đó cầm quyển sách giảng bài cho sinh viên trong lớp.

Nhưng nội dung trong tờ giấy là gì? Ngô Hiểu Dao không hiểu.

Mà nam sinh ngồi sau lưng cũng đang xấu hổ muốn chết, may mắn là hắn dùng tiếng Trung viết nó, hắn chỉ cầu nguyện ngàn vạn lần thầy giáo Bắc xem không hiểu nó.

‘ting —’

Rốt cuộc cũng tan lớp, sau khi thầy giáo Bắc nói lời từ biệt với toàn thể sinh viên, hung hăng trừng mắt liếc Ngô Hiểu Dao, cô miễn cưỡng đi theo sau lưng thầy giáo Bắc, trực tiếp đi đến phòng làm việc trong trường học.

Vừa đến phòng làm việc, rơi vào tầm mắt của cô là chiếc bàn làm việc của ông ta, mà bên cạnh bàn làm việc lại để một chiếc giường đơn.

Điều này cũng. Quá kỳ quái đi? ? Phòng làm việc ở trường cũng có giường sao? Hơn nữa người thầy này sao lại có thể dùng nguyên một phòng làm việc? Trời ạ, cái gì mà phòng làm việc, hoàn toàn là nhà riêng thì có.

Thầy Bắc đưa tay đóng cửa sổ ban công lại, kéo ghế ra ngồi, mà Ngô Hiểu Dao trầm mặc không nói đứng trước bàn chờ thầy Bắc xử lý.

Hắn lấy tay đẩy gọng kính trên sống mũi một cái, giọng nói hần sắc bén chất vấn cô: “why in I ~~just~~ ~~di~~ ~~d~~ ~~en~~ ~~ter~~ the ~~class~~ ~~room~~ ~~time~~ y~~ou~~ have looke~~d~~ at me? (Tại sao vào lúc tôi mới vào phòng học em đã nhìn chăm chăm tôi?)”

Hắn vừa hỏi xong, trong lòng Ngô Hiểu Dao đánh trống “bùm, bùm”. Quả thật, cô không thể phủ nhận, mới vừa nãy đã nhìn thầy giáo đến nỗi không chớp mắt, nhưng. Nguyên nhân nhìn chăm chú hẳn là bởi vì hắn có điểm giống Dạ Thiên Ứng mà thôi, chẳng lẽ hắn ta nghĩ mình thích hắn sao?

Nhưng mà, cô sẽ không giải thích nhiều với thầy Bắc như vậy, mà là thẳng thắn hỏi lại với hắn: “You are teach~~er~~,I do not ~~look~~ at y~~ou~~,who look~~s~~ at? (Người là thầy giáo, em lại không nhìn thầy, thì nhìn ai ạ?)”

Không hổ danh Ngô Hiểu Dao học luật, tài ăn nói thật khéo, lúc này không thể nghi ngờ cô đã tìm mô-ly do cực tốt để trả lười vấn đề của thầy giáo Bắc.

Nhưng khi nghe cô đáp lại vậy, thầy Bắc lúng túng ho khan đổi đề tài: “Open~~s~~ this,read~~s~~ lis~~ten~~ ~~s~~ to me! (Mở cái này ra, đọc cho tôi nghe!)” nói xong, thầy Bắc đem tờ giấy bị tịch thu lúc nãy đưa qua cho Ngô Hiểu Dao.

Sau khi nhận lấy tờ giấy, cô xem qua nó, nhìn nội dung bên trong khiến mặt cô lộ ra vẻ lúng túng.

Trong lúc này mà.

Thầy Bắc đã xem qua chưa? Đoán chừng hắn xem cũng không hiểu nội dung phải không? Hay nói bậy một câu đi, nội dung xấu hổ như vậy cô không thể đọc cho hắn nghe được: “On~~t~~ this~~pa~~ ~~per~~ ~~said~~ that ~~B~~ác teacher teaches ~~sa~~ ~~ys~~ is very ~~good~~”. (Trên tờ giấy này nó rằng, giọng nói giảng bài của thầy Bắc rất hay.)”

Lời vừa nói ra này, thầy Bắc đang vui vẻ lập tức trầm lặng, cảm quyền giáo trình đập mạnh xuống bàn: “You thought ~~that~~ ~~I~~ can ~~no~~ ~~t~~ un~~der~~ ~~stand~~ ~~Chi~~ ~~nese~~? (Em nghĩ tôi không hiểu tiếng Trung sao hả?)”

Thật ra thì, nội dung trong tờ giấy nhỏ mà nam sinh đã viết cho Ngô Hiểu Dao chính là thư tình, muốn làm quen với cô. Quả thật cô đã lừa thầy Bắc, nhưng mà thầy Bắc hiểu rồi còn bảo cô đọc làm gì?

Mình chỉ là nhận tờ giấy, cũng không phải là viết tờ giấy này, cần gì làm khó mình vậy? Còn hung tợn? Hung, hung cái đầu ông ấy? ?

“what since y~~ou~~ do look un~~der~~ ~~stand~~ ~~do~~ ~~to~~ ~~call~~ ~~me~~ ~~to~~ re~~ad~~? ? (Thầy nhìn hiểu vậy sao còn bảo em đọc nó lên? ?)” Trong lời nói của Ngô Hiểu Dao tràn đầy bất mãn với thầy Bắc.

Bây giờ cô cảm thấy ông thầy trước mặt mình bây giờ ngày càng giống cái tên khốn Dạ Thiên Ứng kia rồi! ! Ngay cả tính khí lẫn vóc dáng, lúc tốt lúc xấu, âm tình bất định! Quả thật khiến cho người ta không thể nào tiếp thu được! ! Bất đồng duy nhất là hắn với Dạ Thiên Ứng khác nhau bởi chỉ “yêu”!

155. Chương 156: Thầy Xấu Xa Và Tên Xấu Xa Là Cùng Một Người

Nghe sự bất mãn tronô người nói của cô, thầy Bắc phát hiện ra mình có chút không đúng, hơi vội vàng. Xoa xoa cuống họng, về mặt từ từ dịu đi, ngôn ngữ giáo dục trường học lại nổi lên cho Ngô Hiểu Dao: “Present'sboys arevery bad,look like you this kind of pure young female student not to want to believe casually the boy and they associates,because delays the studies like this,also will delay your future future, you will say? (Những người con trai bây giờ rất tệ, loại nữ sinh đơn thuần như em ngăn vạn lần đừng tùy tiện tin tưởng những

cậu con trai đó và hẹn hò với họ, bởi vì mấy chuyện như vậy sẽ làm trễ nãi việc học tập, cũng làm trễ nãi tiền đồ trong tương lai của em, em sẽ nói sao?)”

Thầy Bắc đem mấy lời này nói xong, cô cảm thấy bây giờ vị thầy giáo này mới nói được câu giống tiếng người.

Đúng! ! Bây giờ con trai rất tệ, đàn ông còn tệ hơn! Về sau đừng gọi mấy tên đàn ông là đàn ông hư nữa, hãy gọi Dạ Thiên Ứng là đàn ông xấu là chuẩn nhất. Hắn là đại biểu của bọn đàn ông xấu xa! Nhưng, vì sao cái ông thầy này lại tốt bụng nhắc nhở mình? ? Rốt cuộc hắn là người tốt? Hay là người xấu đây? Thật sự một hồi biến đổi như vậy khiến cho người khác khó nhận diện.

Ngô Hiểu Dao nhất thời lộ ánh mắt tán đồng, nhìn thầy Bắc gật đầu khẳng định một cái.

“Good,in order to avoid for you are harassed by the bad male student, af-ter that each festival finishes class,you e my this report.” (Được rồi, vì để tránh em bị tụi con trai xấu quấy nhiễu, sau mỗi tiết học kết thúc, em đến đây báo cáo với tôi.)”

À? ? ?

Sau mỗi tiết lại đi đến phòng làm việc báo cô? ? Bảo cái [bad word] gì vậy hả? ? ? Chẳng lẽ vì tránh sự quấy nhiễu của bọn con trai kia? ? Được rồi, mình cảm ơn ý tốt của thầy Bắc, nhưng là cũng không cần “ưu đãi” đặc biệt như vậy với mình? Thật không biết hắn ta cố ý chỉnh mình hay muốn tốt ỉnh đây!.

“Does not use,I will protect my. (Không cần làm vậy, em sẽ tự bảo vệ mình.)”

“Has not related,has not related, you on relieved e, the time has been similar,you attend class quick-ly. (Không sao, không sao cả, em cứ an tâm đến đây, đã đến giờ lên lớp rồi, em nhanh đi học đi.)” không đợi Ngô Hiểu Dao phản bác , thầy Bắc mạnh mẽ tổng cô ra khỏi phòng làm việc.

Bây giờ cô hình như không hiểu gì hết, chỉ đành phải bất đắc dĩ quay trở lại phòng học.

Sau khi Ngô Hiểu Dao rời khỏi đây, thầy giáo Bắc gỡ cặp kính què mùa trên sống mũi xuống, cả người nằm trên giường, cầm điện thoại trên tay bấm một dãy số: “Thánh Quân.” Không thể nghỉ ngơi, thầy giáo Bắc chính là cái vai của Dạ Thiên Ứng !

Hắn vì muốn đến gần Ngô Hiểu Dao đã dùng hết tất cả vốn liếng của mình, vì lấy cớ dạy ngoại ngữ tiếng Anh mà đã không cần lương mười ngày, lại cải trang ăn mặc, cũng là vì cô.

Hiện tại giọng điệu hắn gọi điện cho Lăng Thánh Quân vô cùng êm dịu, mà khi Lăng Thánh Quân nghe giọng điệu này của hắn thì ngẩng người, nhất định là có chuyện cầu xin mình rồi đây: “Anh Thiên Ứng, ngài cứ phân phó!”

Hắn bất đắc dĩ nói xong, chỉ thấy Dạ Thiên Ứng vừa dịu dàng vừa: “Thánh quân a, có pahir cậu nói từ nhỏ mình chưa từng đi học có phải hay không, người anh như tôi cảm thấy thật sự xin lỗi cậu rồi, cho nên quyết định cho cậu học phí mười ngày kêu cậu đến đây tận hưởng cuộc sống trong trường học, người anh như tôi đạt đã chuẩn chưa nhỉ?”

Dạ Thiên Ứng kia thật vô lại, a, quả thực lòng dạ hắn như Tư Mã Chiêu, người ngoài đường ai cũng biết rõ.

Nhưng mà, thật sự thì Lăng Thánh Quân chưa từng đi học. Trong năm người bọn họ, chỉ có Hạ Uyển Uyển cùng Hàn Tuấn Hi là được đi học, mấy người còn lại thì tự học mà thành tài.

Nghe Dạ Thiên Ứng nói thế, Lăng Thánh Quân cũng biết lần này hắn an bài mình đến đó chắc không có việc gì dễ dàng: “Anh Thiên Ứng, tóm lại là có nhiệm vụ gì?”

Khóe miệng Dạ Thiên ứng gợi lên nụ cười lúng túng, trong giọng nói cũng tràn đầy ghen tuông tức tối: ” Trường đại học bây giờ cũng quá điên loạn, trước giảng đường mà cũng đưa thư tình! Cho nên tôi muốn cậu tới Đại Học Chánh Pháp Nhật Bản làm sinh viên mười ngày, ai dám cùng Dao Dao. Thổ lộ, cậu phải xử lý tốt hắn cho tôi!”

A, ha ha ha. Lăng Thánh Quân cũng đoán được cái loại sự việc như vậy rồi, đoán chừng chắc có người ghen quá đây mà?

Nhưng mà, nhắc tới chuyện đưa thư tình ở đại học mà đã vậy ư? Chẳng lẽ bảo Dạ Thiên Ứng quá “bảo thủ” ư? Hẳn không phải là đi!

Nhớ ngày đó lúc Dạ Thiên Ứng 14 tuổi đã xảy ra quan hệ với phụ nữ rồi, không lẽ không điên cuồng hơn người ta?

Còn có Lúc nào thì Dạ Thiên Ứng lại cẩn thận với mấy tên con trai kia vậy? Thấy người khác theo đuổi Ngô Hiểu Dao lại không cho?

Nghĩ thì nghĩ, Lăng Thánh Quân vẫn là thành thành thật thật chạy như bay tới Đại học Chánh Pháp Nhật Bản.

Sau trưa hôm qua, mỗi tiết học kết thúc Ngô Hiểu Dao vẫn đi theo tới phòng làm việc của thầy giáo Bắc báo cáo.

Mặc dù cô rất chi là không muốn, nhưng lại không cách nào cãi lại lời thầy Bắc. Ngay cả buổi trưa cô cũng ở phòng làm việc của thầy Bắc ăn cơm, hiện tại cô có cảm giác như mình đang bị nhốt.

Ăn cơm trưa, cô phải nhất định từ chối ý tốt của vị thầy này, ngồi yên vị trí ngẩng đầu nhìn thầy Bắc, trong con người hiện lên cảm kích của cô: “Mr’Bei, thanked your good intention, but, old like this was not the matter, more over we did not have the class in the afternoon, I was approximately good with school mate must exit to play (Thầy Bắc, cảm ơn thầy đã lo bữa trưa cho em, nhưng là, lâu dài cũng không thể giải quyết được điều gì, hơn nữa buổi chiều chúng ta không có tiết học, em có mắt nhìn người rất tốt cũng đã hẹn bạn mình ra ngoài chơi.)”

156. Chương 157: Biểu Lộ Thân Phận Đi

Mình thật sự có ánh mắt nhì người sao? Ngô Hiểu Dao không biết, chỉ là. Duy nhất chỉ biện pháp giải quyết, nhưng cũng không cond tin tưởng được bất kỳ lời nói của người đàn ông nào nữa.

Nhưng Dạ Thiên Ứng bên này, làm sao có thể dễ dàng tha cho cô cơ chứ? ? ? Cô có mắt nhìn người ư? Anh thật đúng là không tin! Hơn nữa, nếu cô muốn đi chơi cũng được thôi, nhưng phải đi chơi cùng hắn!

Nhúu mày một cái, trong giọng nói của Dạ Thiên Ứng ngập tràn sự ra lệnh: “Either exits with me to play together, either you on honestin me this dull, if was tired where had the bed, you slept. (Hoặc đi ra ngoài cùng với tôi, hoặc là em ngổ ngẩn mà ngồi im ở chỗ này của tôi, nếu như mỏi mệt thì ở đây cũng đã có giường ngủ, em ngủ một giấc đi)”

.

Tên thầy giáo này làm cái gì vậy hả? ? Đây mà gọi là phụ trách sinh viên của hắn à? Hay là nên nói hắn bá đạo mới đúng ấy chứ? ? Cô đến đây để học, không phải tới đây để ngồi chồm hổm trong nhà giam! !

“Mr.Bei, you have been too over bearing, I am not the child, more over we are not simply ripe, how am I willing to be what kind of! (Thầy Bắc, người thật là bá đạo, em cũng không phải là con của người, em chỉ là học sinh của người mà thôi, em có tự do của em! !)” Lời nói của cô đều ngập mùi bất mãn, nói xong cô định tính xoay người rồi đi.

Dạ Thiên Ứng nghe ra sự bất mãn trong lời nói của Ngô Hiểu Dao, đưa tay cứng rắn tóm lấy cánh tay của cô.

Cảm thấy cổ tay hơi đau, cô chau mày, tên thầy giáo Bắc này quả thật bá đạo mà! !

Cô vốn định hất tay thầy Bắc ra , nhưng không cẩn thận, tay của cô vô tình chạm vào bả vai hấn ta.

“Xé” hít vào một ngụm khí lạnh, nét mặt Dạ Thiên Ứng thoáng chốc nặng nề, trán chợt toát mồ hôi lạnh, trên áo sơ mi thoáng hiện một vết máu màu đỏ chói.

Nhìn vết máu trên cánh tay của hấn, Ngô Hiểu Dao hoàn toàn trợn tròn đôi mắt. Nét mặt bất mãn ban đầu của cô thay thế bằng vẻ áy náy, tay của cô cũng ngừng giãy giụa. Sao mới chạm vào thầy Bắc, là có thể khiến hấn chảy máu hả? Chẳng lẽ bả vai của thầy bị thương rrooif ư? ?

Thầy giáo Bắc buông lỏng cổ tay cô ra, lấy tay ôm vết thương trên bả vai.

“Mr.—Bei y—ou how? (Thầy giáo Bắc bị sao vậy?)”Trong lời nói của Ngô Hiểu Dao tràn đầy sự quan tâm, cùng với vẻ phản nghịch lúc ban nãy hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của thầy giáo Bắc, cô vội vàng đưa tay đỡ lấy cánh tay không bị thương của thầy Bắc, rồi đỡ hấn ngồi xuống chiếc giường bên cạnh.

Mặc dù, bề ngoài thì Dạ Thiên Ứng tỏ ra khổ sở, nhưng trong lòng.

Coi như đang rất chi là hồi hộp. Quả này sao giải thích được đây.

Thân thì gồi trên giường còn miệng thì than thở : “Oh, died sorely. (Ồi, đau chết mất.)” , Dạ Thiên Ứng hấn sẽ bắt đầu cuộc chơi giả bộ này.

Cả người Ngô Hiểu Dao bị hù đến sợ hãi mất rồi, nói thế nào vết thương của thầy Bắc cũng do mình làm ra phải không? Trong lòng cô vô cùng áy náy: “Under you end urepatiently, I shout the school doctor! (Người nhần nại một lát , êm đi gọi giáo y!)”

Nghe Ngô Hiểu Dao khấn trương nói xong, Dạ Thiên Ứng vooiin vàng giữ cánh tay cô lại: “Does not use, you help me to have alook. (KHÔNG cần đâu, em xem qua giúp tôi là được rồi.)”

À? ? Mình giúp hấn nhìn coi sao? Thấy thế nào à? ?

Cô là học luật pháp, cũng không phải là học y, hơn nữa vết thương này ở trên bả vai nha, vậy không phải cởi hết áo ra mới có thể xem ư? ?

Cả đời này cô cũng chỉ mới nhìn thấy một mình cơ thể của Dạ Thiên Ứng thôi ! Cũng quá.

“A bit —faster,good— pain. (Nhanh lên một chút , thật là đau nha.)”

Nghe giọng nói khấn cầu của thầy Bắc, cùng với vẻ mặt khổ sở, cuối cùng cô thuyết phục mình giúp thầy giáo Bắc xem qua vết thương như thế nào!

Ngô Hiểu Dao nhanh chóng chạy tới trước bàn đọc sách cầm lấy cây kéo đem ra ngoài, quỵ dị đi trở về trước mặt thầy giáo Bắc.

Dạ Thiên Ứng ngược nhìn, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Không phải bé con định cắt cánh tay áo của hấn đấy chứ? Bây giờ hấn chỉ còn có một mình bộ đồ này, nếu như bị cô ohas hư, như vậy có nghĩa rằng chiều nay hấn sẽ pahir mất mặt đi dạy.

Nhưng mà. Thật không nghĩ tới, bé con này lại bảo thủ như vậy nha.

Thôi, không dám chọc cô nữa , Dạ Thiên Ứng hốt hoảng nhìn cây kéo trong tay Ngô Hiểu Dao một lát.

Không khỏi hít vào phổi một ngụm khí lạnh, vội vàng đưa tay giữ lấy cổ tay cô, giành lấy cây kéo trong tay cô.

Ngộ nhỡ cô nhóc nên phát hiện ra thân phận thật sự của hấn, cô dùng cây kéo trên tay đâm chết mình, vậy thì mất mặt! !

Về mặt khổ sở trong nháy mắt khôi phục lại vẻ đẹp trai bình thường, Dạ Thiên Ứng ngồi ở trên giường nhìn cô cười xấu xa: “Bảo bối, tôi chỉ bảo em xem qua vết thương giúp tôi thôi mà, không cần phải xấu hổ như vậy đâu , dù sao cả người tôi em cũng đều xem qua hết rồi!”

157. Chương 158: Bi Thương Gặp Nhau Lần Nữa

Tên thầy giáo này sao nói mấy lời như như bị úng nước vậy? ! ! ! Hơn nữa còn nói cái gì mà chuẩn mực? ? ! ! Chủ yếu nhất là. . . . Âm thanh này? Xưng hô này? Cảm giác này?

Lông mày Ngô Hiểu Dao cau lại, đưa tay gỡ mắt kính của hấn xuống, vẻ mặt trong nháy mắt dâng lên một tầng tức giận âm u: “Dạ Thiên Ứng! ! ! !”

Cười tà tà, đôi tay của Dạ Thiên Ứng ôm lấy hông Ngô Hiểu Dao vào trong ngực, ngôn ngữ tràn đầy Nhu Tình, đầu tựa nhẹ vào cổ cô, chậm rãi nói: “Bảo bối, tôi nhớ em lắm.”

Hấn không bao giờ, chưa bao giờ nói những câu bông đùa này với bất kỳ người phụ nữ nào, nhìn ra được, trong mắt ấy lóe lên sự chân thành cùng vô vàng nhớ nhung, nếu không hấn cũng đã không đến gần bên cạnh Ngô Hiểu Dao như vậy.

Ngô Hiểu Dao bị Dạ Thiên Ứng ôm vào ngực cũng không đẩy bản tay đang ôm lấy thắt lưng của cô, bởi vì trái tim cô đã hoàn toàn bị bao phủ bởi một lớp sương mù rồi, căn bản đã không còn sức để lo chuyện khác.

Nhìn bộ dạng của Dạ Thiên Ứng như bây giờ, nội tâm đau đớn của cô lại một lần nữa dâng lên. Rõ ràng đã nói không gặp mặt lại nhau, tại sao hấn còn phải đến đây diễn cái vai thầy giáo mà đùa bỡn mình?

Mới vừa rồi mình còn nói mình có mắt nhìn người, mình sẽ không tin tưởng đàn ông.

A, nhưng bây giờ thì sao?

Mình bị gạt lần nữa đúng không?

Cô tin tưởng “Thầy giáo Bắc” càng không nhìn ra “thầy giáo Bắc” chính là Dạ Thiên Ứng, thật là đùa cợt mà, còn mình dối gạt mình, rốt cuộc mình định ngu tới khi nào đây hả?

Bị hấn lừa gạt một lần còn không quên đi? Thế nhưng lại bị hấn lừa đến ba bốn lượt? ? Mình thật là khờ đến mức đó mà! Hơn thật đáng buồn chính là.

Thế nhưng mình lại có thể sinh ra cảm giác với vai thầy giáo Bắc của Dạ Thiên Ứng! Ngay cả lúc này khi Dạ Thiên Ứng gọi mình, trong lòng cô cũng đang rung động không đẩy hấn ra.

Thật sự bi thương! Thật sự đáng buồn!

Giờ phút này, trong đầu Ngô Hiểu Dao chỉ hiện lên hình ảnh Dạ Thiên Ứng và Thước Tịch Dạ quán quýt với nhau ở quán Bowling, cùng với cảnh bọn họ mỉm cười hạnh phúc.

Hơn một tháng cũng không thể quên hấn? Và không thể quên hấn ư? Không sao! Lần này, cô tuyệt đối sẽ không bị hấn tóm cổ nữa đâu! !

Dạ Thiên Ứng nhất quyết ôm lấy eo của cô, một cái tay khác khẽ vuốt ve gò má mịn màng của cô, đôi mắt thâm tình nhìn chăm chăm vào cô.

Lúc cô mới bỏ đi, hấn thật sự rất hận cô! Hận cô không hiểu! Hận cô lần nữa tránh né hấn!

Tìm cô suốt mười năm nay, tại sao cô không thể ở lại bên cạnh hấn nhiều hơn mà chỉ trong chốc lát?

Lúc đó hấn đã nghĩ mình không nên đi tìm cô, muốn chờ cô quay trở lại cúi đầu cầu xin hấn.

Nhưng.

Trong vòng hơn một tháng, cô không đến, mà hấn.

Nhưng không có ngày nào hấn ngừng lại nỗi nhớ nhung về cô.

Hấn bỏ tất cả cao ngạo cùng tôn nghiêm, hấn quyết định lần thứ ba đi tìm cô.

Vốn định ở bên cạnh cô diễn thêm cái thầy giáo Bắc này thêm vài ngày nữa, nhưng mà hấn không nhịn được nữa rồi, từ lúc bắt đầu khi hấn nhìn thấy cô vào thời khắc ấy, hấn đã muốn đi lên ôm chặt lấy cô, muốn thương yêu cô.

Dạ Thiên Ưng từ từ tiến lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, muốn dùng nụ hôn để diễn tả nỗi nhớ nhung của hần đối với cô, nhưng là.

Ngô Hiểu Dao quả quyết lấy tay bịt kín đôi môi hần, chầm chọc nói: “Ồ, thế nào? Chủ tịch Dạ hết người chơi rồi nên chạy đến tìm tôi à? ? Lần này hóa trang cũng công phu ấy nhỉ, làm thầy giáo cơ đấy? ?”

Cô kiềm chế nỗi buồn bã trong lòng, cô muốn đánh hần, muốn mắng hần, nhưng càng như vậy, càng chứng tỏ cô không thể rời xa được hần.

Đối mặt với sự chầm chọc của cô, Dạ Thiên Ưng kiềm chế.

Vốn tính khí của hần rất nóng nảy, nghe xong giọng điệu chầm chọc của Ngô Hiểu Dao, lửa giận trong lòng lập tức dâng lên cao.

Về mặt hần cố gắng giữ thái độ bình thường, gỡ bàn tay đang bịt miệng mình ra, trêu ghẹo nói : “Không phải tôi sợ tên nào xấu xa dụ dỗ em sao?”

A, tên xấu xa? Dụ dỗ mình? ?

Trên đời này mấy tên xấu xa có tên nào cao hơn Dạ Thiên Ưng đâu, hần còn sợ người xấu khi dễ mình? Hần chẳng lẽ không biết, hần mà khi dễ người khác thì vô cùng tàn nhẫn hay sao? ? ?

Cuối cùng cô vẫn không khống chế được tâm tình của mình mà rống giận thành tiếng: “Anh chính là xấu nhất đấy! Tùy tiện trêu hoa ghẹo nguyệt, cảm thấy tôi dễ bị lừa phải không hả? Anh cảm thấy anh như vậy là phụ lòng của Thước tiể thư hay không?” Gào xong, cô ra sức đẩy hai cánh tay của Dạ Thiên Ưng đang ôm lấy người cô.

Dạ Thiên Ưng biết cô tức giận về vụ kia, hần cũng không biết là nên vui hay nên mừng đây? Hay là nên tức giận? Cười tà mị, hần không nhanh không chậm trêu chọc : “Bé cưng à, cũng ăn dấm hơn một tháng rồi đấy, em ăn tới mấy bình dấm đấy hả. Ngoan, nghe lời, đừng giận nữa.”

Dạ Thiên Ưng nói mấy lời này mà sao có vẻ nhẹ nhõm vô cùng, giống như mới giết người xong chỉ mỉm cười rồi đi.

Hần không biết, hần căn bản không biết cái gì cả. Cô là đang ghen, không sai chính là ghen! Đau khổ cũng có.

Nhưng là.

Nhiều hơn chính là sự đau lòng trong cô! ! ! !

Khi cái khoảnh khắc cô biết mình thích Dạ Thiên Ưng, cũng chính là lúc tổn thương của hần dành cho cô bắt đầu.

Có lẽ cả đời hần cũng không biết được trái tim cô đau đớn thế nào, mà bây giờ hần vẫn giữ vững thái độ thông dong mà lừa gạt cô lần nữa ư?

Trải qua nhiều lần như vậy, cô đã sợ, đã sợ Dạ Thiên Ưng này rồi!

Cho tới bây giờ cô vẫn biết Dạ Thiên Ưng và Thước Tịch Dạ vẫn qua lại với nhau, nhưng tại sao hần ta lại tới tìm mình lần nữa, đồ đàn ông vô trách nhiệm, đồ vai lại! Cảm tình cảm của phụ nữ làm đồ chơi ! ! ? ?

” Tôi đã từng thích anh, nhưng mà bây giờ tôi. . . .” Cô suy nghĩ mình nên nói cho hần biết, biết rằng bây giờ cô vô cùng hận hần, vô cùng chán ghét hần, mặc dù.

Cô vẫn còn thích hần, có cảm tình dành cho hần, nhưng cô không còn cách nào để thao thứ ột tên dê tiện như hần.

Nửa câu phía sau, không phải cô không nói ra, mà đôi môi của Dạ Thiên Ưng đã mạnh mẽ ngăn miệng cô lại.

Hần không muốn nghe nửa câu sau của Ngô Hiểu Dao, chỉ cần nửa câu đầu là đủ rồi.

Hần rất ghét mấy người phụ nữ nói lời yêu với hần. Cũng chưa từng nói yêu với bất kỳ người phụ nữ nào, có lẽ về sau cũng sẽ không nói.

Nhưng giờ phút này.

Hắn nghe đến Ngô Hiểu Dao nói thích của mình thời điểm, tim của hắn thật sự rất vui mừng, thật là vui mừng.

Trái tim chưa bao giờ cảm thấy đủ, rốt cuộc cũng thỏa mãn.

Đôi môi hắn bá đạo bao bọc lấy vành môi của cô, khiến ừi cô phát ra âm thanh “Ô — ô —” .

Tại sao mỗi lần Dạ Thiên Ứng đều bá đạo? ? Mỗi lần đều muốn làm gì là làm? ? Có lẽ trước kia cô sẽ ngoan ngoãn phục tùng, nhưng bây giờ sẽ không.

Cô không sợ hãi trước sự uy nghiêm của hắn, cũng sẽ không cúi đầu trước hắn, càng khuất phục thì chỉ có mình cô đối lấy sự tổn thương, bây giờ cô muốn phản kháng.

Đưa tay hung hăng nắm lấy vết thương trên bả vai của hắn, trán của hắn thoáng chốc xuất hiện một tia mồ hôi lạnh, chân mày nhíu lại, môi vẫn như cũ dính chặt trên môi cô.

158. Chương 159: Tại Sao Hắn Không Một Chút Kiên Kỵ Mà Tổn Thương Phụ Nữ

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Máu vết thương trên vai Dạ Thiên Ứng dính đầy vào tay của cô, trên lớp áo trắng nơi bả vai của hắn cũng có một đóa hoa màu đỏ tươi

Tay của cô.

Từ từ buông lỏng bả vai Dạ Thiên Ứng, cô thật sự không đành lòng tổn thương hắn, mềm lòng, không muốn hỏi Dạ Thiên Ứng có đau hay không.

Cuối cùng, cô vẫn không cách nào tuyệt tình với Dạ Thiên Ứng được rồi.

Tại sao lần lượt bị hắn gây tổn thương nhưng cô vẫn không thể không ngừng dừng tình cảm cho hắn? ? ?

Ai có thể nói cho cô biết lý do được không? ? ?

Nước mắt theo khóe mắt từng giọt long lanh rơi xuống, giống như từng viên trân châu lấp lánh khiến cho người ta thương tiếc vô hạn. Không khiến lạnh lòng.

Môi Dạ Thiên Ứng từ từ rời khỏi môi cô, ôm cô ngồi lên hai chân hắn, dịu dàng mà tỉ mỉ lau từng giọt nước mắt cho cô.

“Đừng nữa hành hạ tôi nữa, tôi không chịu nổi, cầu xin anh.” Cô nói chuyện với Dạ Thiên Ứng ngày càng mềm mại.

Cô có cảm giác mình thật sự phát điên rồi, hóa điên thật rồi! Hắn như vậy mà lại dịu dàng với cô ư, cô biết mình lại sắp rơi vào bẫy của hắn rồi! ! !

Máng bản thân mình vô số lần là không được để đàn ông nắm giữ, sẽ không bao giờ tin tưởng loại đàn ông như Dạ Thiên Ứng, hận chết Dạ Thiên Ứng rồi, nhưng cuối cùng, mình lại không thể chống đỡ nổi cái sự dịu dàng của hắn.

Bây giờ cô chỉ muốn cầu xin hắn tha cho cô một lần. Cô không chơi nổi.

Nhìn cô ấy rơi nước mắt mà lòng hắn đau, Dạ Thiên Ứng không hiểu, chẳng lẽ mình đối xử tốt với cô, cô vẫn không thể thấu hiểu hết mọi chuyện ư?

Tình trạng bây giờ, hắn căn bản không thể nói rõ tất cả với cô được! ! !

“Bảo bối, đừng khóc.” Hắn nhẹ nhàng liếm hết nước mắt còn lưu lại trên mặt Ngô Hiểu Dao.

Rất nhẹ rất nhẹ.

Thường thức từng giọt nước mắt trên châu của cô ấy, tim của hắn cũng rất chua xót.

“Anh không biết anh thật quá đáng hay sao? ? Tôi dùng khoảng thời gian một tháng mới có thể từ từ quen anh...nhưng tại sao anh lại xuất hiện vào lúc này?”

Tại sao à? Tại sao à?

Nếu như không nói ra, có lẽ cô thật sự quên đi thứ tình cảm đã trao cho hắn, nhưng là.

Hắn tuyệt đối sẽ không quên được người này.

Giọng nói Dạ Thiên Ứng vừa chứa sự ra lệnh lẫn nhu hòa: “Tôi không cho phép em quên tôi! Tuyệt đối không cho phép!”

Ở trong lòng của hắn, 12 năm nay Ngô Hiểu Dao đã quên lãng hắn, thế mà trong 12 năm ấy một ngày trôi qua hắn cũng chưa từng quên cô.

Hiện tại, thật vất vả cô mới nhớ đến hắn, cho nên hắn tuyệt đối không cho phép cô quên hắn một lần nữa!
!!!

Nhưng nhớ hắn thì như thế nào?

Dạ Thiên Ứng không biết chính hắn đã tổn thương cho cô bao nhiêu.

Cô không ngừng ý nghĩ muốn quên hắn, muốn mang bóng dáng của hắn đi khỏi tâm trí của cô, nhưng thất bại, thậm chí ngay cả cảm tình dành cho hắn cũng không tan biến.

Đang lúc này, điện thoại của Dạ Thiên Ứng để bên mép giường vang lên.

Cô lau nước mắt cùng với Dạ Thiên Ứng nhìn qua, trên màn hình hiện lên người gọi là Thước Tịch Dạ.

Một trận đau đớn một lần nữa xâm nhập vào trái tim cô, sự mềm yếu lúc này dành cho hắn dần dần biến mất, cô lau hết nước mắt trên mặt, toan tính rời đi, nhưng.

Dạ Thiên Ứng dùng một tay ôm chặt lấy eo cô, khiến cho cô ngồi ngoan ngoãn trên chân mình!

Đến tột cùng cô cũng không biết hắn muốn làm gì? ?

Chẳng lẽ còn phải tiếp tục ở trước mặt mình biểu diễn cái cảnh ngọt ngào của hắn và Thước Tịch Dạ ư?

Đủ rồi!

Đủ rồi!

Lúc nào hắn mới ngừng hành hạ cô đây? ?

Dạ Thiên Ứng đưa tay mở hệ thống loa ngoài trên điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh của Thước Tịch Dạ: “Thiên Ứng, em là Tịch Dạ.”

Ngô Hiểu Dao không muốn nghe, không muốn nghe nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, càng không muốn cho Thước Tịch Dạ biết Mình đang ở chung một chỗ với Dạ Thiên Ứng!

Cô ra sức giùng giàng, trong con mắt toàn sự vô dụng, nội tâm càng thêm bàng hoàng luống cuống.

“Chuyện gì?” Giọng nói lạnh lùng của Dạ Thiên Ứng vang lên, hỏi Thước Tịch Dạ.

“Thiên Ứng, anh ở đâu, bây giờ em qua gặp anh.” Nghe mấy lời này của Thước Tịch Dạ, cô càng thêm bàng hoàng.

Chuyện giữa bọn họ nên nói riêng là được rồi, tại sao Dạ Thiên Ứng cứ nhất quyết giữ cô lại đây, nghe cuộc nói chuyện giữa bọn họ ?

Cô không muốn nhìn thấy Thước Tịch Dạ, cô van cầu Dạ Thiên Ứng có thể tốt bụng một giây được không, cứ như vậy để cô đi đi.

“Cùng người yêu của tôi ở chung một chỗ.” Sau khi Dạ Thiên Ưng nói xong câu này thì thâm tình nhìn Ngô Hiểu Dao.

Thoáng chốc, cơ thể đang giãy giụa của Ngô Hiểu Dao ngừng hẳn, hoàn toàn ngẩn người.

Cô không hiểu. Không hiểu tại sao Dạ Thiên Ưng lại gọi mình như thế trước mặt Thước Tịch Dạ?

Ở Trung Quốc người yêu đại diện cho cái gì, Dạ Thiên Ưng biết không? ? Người thương yêu duy nhất! So người tình hay bạn gái đều có sức nặng hơn rất nhiều.

Hắn có biết hắn nói với Thước Tịch Dạ những gì không? ? ? ? Hắn không sợ Thước Tịch Dạ sẽ chia tay với hắn ư? ? Hắn không cảm thấy như vậy là tổn thương tình cảm của Thước Tịch Dạ ư? ? ?

Lần này hắn định hát bài tuồng nào đây? ?

Chẳng lẽ vì muốn tiếp tục đùa bỡn mình, hắn có thể đến người tình cũng không cần? ? Nhưng.

Tại sao tim của mình lại có sự kích động lẫn bi thương trong ấy? ?

Ngô Hiểu Dao không hiểu tại sao Dạ Thiên Ưng phải nói như vậy với Thước Tịch Dạ, cô lại còn không hiểu vì sao Dạ Thiên Ưng lại muốn tổn thương Thước Tịch Dạ. Chẳng lẽ muốn cô tự mình rơi vào cái bẫy do hắn đặt ra? ?

Bây giờ nên tính là gì đây? Mình lên chức vụ là kẻ thứ ba ư? ? ? ? Hoang đường! Quả thật quá hoang đường!

Dạ Thiên Ưng quả thật đã biến tình cảm của phụ nữ thành thứ đồ chơi của hắn! ! !

Lúc này Ngô Hiểu Dao cảm thấy Thước Tịch Dạ thật đáng thương, thậm chí muốn mở miệng giải thích vài điều. Nhưng.

“A, vậy không làm phiền anh!” Nói xong, Thước Tịch Dạ liền cúp điện thoại.

Câu trả lời này thật sự đã khiến Ngô Hiểu Dao bị lấp xuống hố sâu rồi.

Không hiểu, tại sao Thước Tịch Dạ lại có thể bình tĩnh như vậy? ? Tại sao cô ấy lại có thái độ như vậy? ? Chẳng lẽ cô ấy không hiểu câu nói của Dạ Thiên Ưng? ? Hay là cô ấy đã quen với thói trăng hoa của hắn?

A, bây giờ Ngô Hiểu Dao không thể hình dung được nỗi lòng của mình nữa rồi.

Bất đắc dĩ? Thật đáng buồn? Thế nhưng mình lại đi thích cái người đàn ông này? ? Đủ rồi! Cô thật chịu đủ rồi!

“Bé cưng, có thể sao?” Dạ Thiên Ưng chỉ hi vọng Ngô Hiểu Dao có thể hiểu, hắn và quan hệ Thước Tịch Dạ chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Nhưng là, Ngô Hiểu Dao không hiểu, thậm chí thấy hắn đối xử như vậy với Thước Tịch Dạ lại biến thành cái vẻ chán ghét như thế!

Nghe câu hỏi Dạ Thiên Ưng. Ở trong lòng Ngô Hiểu Dao dâng lên một tràng cười tự giễu.

Có thể sao?

Dạ Thiên Ưng hẳn chỉ vì muốn lừa cô quay trở lại bên cạnh hắn, mà lại có thể vô tình gây tổn thương cho Thước Tịch Dạ? ?

Hèn hạ! Thật sự rất hạ! ! Vì hắn mà khóc quả thật không đáng chút nào! ! !

Lau khô nước mắt. Khinh thường khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn vào đôi mắt Dạ Thiên Ưng, cô tức giận quát: “Anh có biết anh bây giờ đã tổn thương biết bao nhiêu người không hả? ?”

159. Chương 160: Một Lần Nữ Gặp Mặt Hoàng Tử U Buồn

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Lau khô nước mắt. Kinh thường khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Dạ Thiên Ứng, cô tức giận quát lên: “Anh có biết bây giờ anh làm tổn thương không ít người hay không hả? ?”

Nghe lời trách mắng của Ngô Hiểu Dao, Dạ Thiên Ứng cười khổ

Hắn nên làm thế nào nói rõ quan hệ của mình với người phụ nữ ấy cho cô gái nhỏ này biết đây? ! ?

Hắn làm thế nào nói cho cô gái này biết bây giờ bản thân mình đang ở hoàn cảnh nguy hiểm ra sao?

Hắn chỉ hy vọng cô có thể vui vẻ, tốt nhất cái gì cũng không biết, chỉ cần vui vẻ ở cùng một chỗ với hắn là tốt rồi.

Tốt nhất trên thế giới này tất cả mọi người đều nghĩ Dạ Thiên Ứng hắn không phải không bảo vệ được người nào, như vậy đối với Ngô Hiểu Dao mới là tốt nhất, bảo vệ cô tốt nhất

“Bảo bối, có rất nhiều chuyện em không hiểu, bây giờ tôi không có cách nào nói rõ cho em biết hết. Nhưng là tôi thề, từ hôm nay trở đi, ngoài em ra tôi sẽ không chạm vào cô gái nào dù chỉ một chút!” Giờ phút này khuôn mặt của Dạ Thiên Ứng quả thật rất chân thành, chưa bao giờ chân thành như vậy.

Nhìn khuôn mặt chân thành của hắn, lòng của cô dao động.

Trong tâm trí của cô không ngừng nói cho chính mình biết, Dạ Thiên Ứng là giả tạo, là giả tạo thôi! ! !

Tuyệt đối không được mắc lừa! !

Quả thực mình có rất nhiều điều không hiểu! Thật ra bản thân mình còn nhỏ, nhưng không nên lấy mình ra đùa dỡn như vậy! !

“A, tôi không hiểu.” Giọng nói của Ngô Hiểu Dao chứa đầy sự lạnh lùng, cô nói xong lấy tay đẩy Dạ Thiên Ứng ra: “Chuyện trước trước đây tôi đã hiểu, xin đừng quấy rầy tôi!”

Ngô Hiểu Dao lạnh lùng ra khỏi phòng làm việc của Dạ Thiên Ứng, hắn không chặn cô lại, cũng không giữ cô lại, hắn đã nói những gì nên nói, nên làm những gì hắn muốn làm. Chưa từng vì một người con gái bỏ ra nhiều thứ như thế, nhưng hiện tại.

A, có lẽ là hắn thương tay đi!

Ngồi ở trên giường, khuôn mặt của Dạ Thiên Ứng thoáng hiện lên một tia bất đắc dĩ, thở dài một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nước mắt, tràn ngập hai má của Ngô Hiểu Dao.

Đối với lời nói của Dạ Thiên Ứng, cô động lòng , đối với đôi mắt của Dạ Thiên Ứng, cô lại động lòng . Không thể phủ nhận sự thật, bây giờ cô còn thích hắn.

Nhưng là, cô không muốn lại tổn thương.

Cô mệt mỏi, tâm can cũng mệt mỏi.

Ngô Hiểu Dao cúi đầu rất nhanh bước đi, trên hành lang mọi người ngạc nhiên khi nhìn thấy cô.

Cô không nghĩ sẽ khóc, lại càng không muốn gọi người khác đến nhìn cô khóc, chỉ là, căn bản không thể khống chế nước mắt!

Không phải tốt lắm sao? Bản thân mình không phải không bị mắc lừa sao? ? Vì cái gì phải khóc chứ? Chẳng lẽ hối hận không có mắc lừa Dạ Thiên Ứng sao. ? ?

Ngay khi thời điểm Ngô Hiểu Dao đang hoài nghi, bỗng nhiên có chiếc áo trùm kín trên đầu cô.

Không đợi cô phản ứng lại, một đôi tay giữ cánh tay của cô lại, dẫn cô đi về phía trước.

Ai vậy? ? Thực ra như vậy cũng tốt.

A, cô cũng không muốn bị bạn học nhìn thấy nước mắt trên mặt mình , bây giờ có chiếc áo này trên đầu, sẽ không có ai nhìn thấy bộ dạng xấu xí của cô.

Có lẽ là lừa mình dối người đi, chí ít cô cũng có thể sướng khoái mà khóc.

Cô không biết ai trùm áo và dẫn cô đi đâu, cô cũng không có hỏi, mà là chậm chạp bị người nọ dắt đi.

Bỗng nhiên bước chân dừng lại, áo trên đầu Ngô Hiểu Dao bị lấy xuống.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn đến chính là.

Bắc Thiên Thần! ? !

.

.

Trong chốc lát, cô quả thực không biết mình nên khóc hay là nên cười ? ! !

Ha ha ha ha, thật sự là theo như lời của học trưởng Bắc Thiên Thần, mỗi lần vào lúc tinh thần cô sa sút bọn họ lại gặp nhau.

Hơn nữa mỗi lần đều là lúc cô bị Dạ Thiên Ứng chơi đùa khiến cô rơi nước mắt thì lại gặp ngay anh ta.

Trong đôi mắt của Bắc Thiên Thần xuất hiện một tia đau buồn, hắn không biết là ai đã làm cho Ngô Hiểu Dao khóc đến mức như vậy, hắn cũng không biết cô một lần rồi một lần nữa chảy nước mắt vì ai.

Hắn chỉ biết là, nhìn thấy hình dạng khóc của cô, hắn không nhịn được muốn đi an ủi cô.

Không nói gì hết, Bắc Thiên Thần một tay lấy cô ôm vào trong lòng.

Lẽ ra Ngô Hiểu Dao đã ngừng khóc, cô không biết làm sao đối mặt với động tác của Bắc Thiên Thần. . . .

“Sao em cứ thế này nhỉ, vì cái gì mà mỗi lần ở đây em đều khóc?” lời nói của Bắc Thiên Thần lộ vẻ dịu dàng, ánh mắt tràn ngập đau buồn.

Đôi tay ôm lấy cô, hắn cảm giác cơ thể này thần gầy và yếu ớt. Ha ha, tổng cộng cô đã khóc mấy lần nhỉ? Hình như mỗi lần đều bị Bắc Thiên Thần bắt gặp.

“Phốc” một tiếng, Ngô Hiểu Dao bất đắc dĩ nở nụ cười, nhẹ nhàng đẩy hắn ra khỏi ngực, ngồi xổm trên mặt đất, dường như cảm thấy đau hai bên sườn.

Hành động của cô là do mới vừa rồi đang cười lại chuyển sang khóc, nhưng mà trong lòng cô đã không còn khó chịu như lúc này nữa rồi.

“Ha ha.” Bắc Thiên Thần ôn nhu cười, ngồi xổm trước mặt của cô, vươn tay nhéo nhéo hai cái má mềm mại của cô: “Cái này đúng thôi, có thể lần sau em gặp lại tôi em sẽ cười phải không?”

Ha ha, nhìn hắn cười tươi, Ngô Hiểu Dao ngay liền cảm thấy người con trai trước mắt này thật hài hước, hoặc là người con trai này như một ánh nắng mặt trời ấm áp trong lòng cô.

Lúc mới đem áo trùm lên đầu cô giống như che cô khỏi cái thế giới ngoài kia, cô bây giờ mỉm cười, cũng là bởi vì Bắc Thiên Thần xuất hiện.

Trong lòng thoải mái , thật sự thoải mái thật nhiều, cứ như vừa mới buồn phiền, ở bên cạnh Bắc Thiên Thần đang mỉm cười thì đã không còn thấy nó nữa: “Cám ơn anh, Bắc Thiên Thần học trưởng.”

“Ha ha, tôi có làm cái gì đâu” Bắc Thiên Thần nhẹ nhàng xoa đầu của cô. Còn hơn nhìn thấy của cô khóc, hắn thật sự thích nhìn những lúc cô cười rộ lên.

160. Chương 161: Hấn Sẽ Cho Cô Một Thế Giới

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Ngô Hiểu Dao đi tới lớp học, ngược mắt thấy trong lớp học bao vây lại một cụm, tính tò mò của cô dâng lên. Nhìn cô bạn thân La Bích Nghi cũng đang ở trong cái nhóm kia.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? Tò mò bước qua thì đúng lúc thấy. Lăng Thánh Quân? ? ? Sao hấn lại ở đây? ?

“A.” Lăng Thánh Quân theo đám người trong lớp nhìn về phía Ngô Hiểu Dao, mỉm cười vầy vầy với cô: “Người đẹp lại gặp rồi nhé.” Ngô Hiểu Dao đi bước đôi

.

Lăng Thánh Quân vừa gọi xong, tất cả sinh viên nữ xung quanh hấn đều dùng ánh mắt bén lửa nhìn về phía Ngô Hiểu Dao.

Bầu không khí này? Cái quái gì đây hả? ! Ngô Hiểu Dao cau mày, run rẩy hỏi: “Anh. Sao anh cũng đến đây?”

Muốn làm gì đây chứ?

Dạ Thiên Ứng đến đây, Lăng Thánh Quân cũng đến đây? ! ! Nâng mắt lên nhìn khắp cả lớp, không biết Hàn Tuấn Hi có đến đây không? Lăng Thánh Long đâu? ? Hạ Uyển Uyển đâu? ? Tập đoàn Tác Ni có phải bị đóng cửa rồi không ? Sao tất cả bọn họ lại di chuyển đến trường thế này?

“Hắc! Ông xã cô bảo tôi tới.”

Những lời nói này của Lăng Thánh Quân rất có lực sát thương , khiến tất cả sinh viên nam cũng đều nhìn chăm chú về phía Ngô Hiểu Dao !

Nghĩ lại dung nhan Ngô Hiểu Dao như vậy tuyệt đối là bông hoa của lớp, không Hoa hậu giảng đường cũng có thể lắm chứ! Mà sao lại có bạn trai rồi? Cho nên mấy sinh viên nam kia thất vọng rồi.

Hả.

Mặt mày Ngô Hiểu Dao đông cứng lại, cô biết rõ Lăng Thánh Quân đang nói cái gì, cũng không có vội vàng giải thích, cũng không có bức tức, cô xoay người im lặng ngồi trở lại vị trí bên trên.

Lăng Thánh Quân bên ngoài không biểu hiện vẻ tức giận, hơn nữa hấn nói chuyện một cách hài hước, không thể không hấp dẫn các sinh viên nữ cảm mến. La Bích Nghi cũng không ngoại lệ. Chỉ là bây giờ sau khi nghe Lăng Thánh Quân nói xong, mặt mày La Bích Nghi trầm xuống, không phân biệt nặng nhẹ kéo kéo Lăng Thánh Quân, đưa hấn ra ngoài lớp học : “Nói! Ông xã của Dao Dao là ai? ! !”

Bây giờ La Bích Nghi tìm kiếm hoài cũng không thấy người đàn ông bắt nạt Ngô Hiểu Dao, lúc này Lăng Thánh Quân xuất hiện chính là giúp cô chuyển lớn ! ! !

A, lúc này (giờ đây) Lăng Thánh Quân thật có chút thất vọng , cho rằng vì vẻ đẹp của mình, cô gái này sẽ lời mình ra ngoài rồi tỏ tình với mình, chẳng qua là tìm tên Dạ Thiên Ứng kia ư?

Thế nhưng, muốn nhắc tới Dạ Thiên Ứng là ai cơ chứ? Hấn thật sự không thể hình dung nổi !

Người Dạ Thiên Ứng cũng như tên của hấn như một con chim ưng giang cánh bay trên bay trời rộng lớn! Và Lăng Thánh Quân một lòng một dạ coi Dạ Thiên Ứng như thần tượng của mình.

Tính tình của hấn tuy rằng hơi nóng nảy, nhưng mà não bộ và mưu trí hơn người của hấn khiến bao kẻ bình thường phải ngưỡng mộ!

Quá trình hấn từ một kẻ nghèo túng từng bước trở thành người giàu có đều được Lăng Thánh Quân chứng kiến, sự nỗ lực của hấn, tất cả bọn họ gộp lại cũng không bằng một mình Dạ Thiên Ứng.

Nghĩ vậy, nụ cười của Lăng Thánh Quân có chút trầm xuống, vẻ mặt còn cực kỳ nghiêm túc nói: “Hấn tốt lắm, rất tuấn tú, là một người đàn ông vĩ đại.”

“Vĩ đại? Vĩ đại mà cùng người con gái khác hôn môi cho Dao Dao xem sao? ?” Bây giờ La Bích Nghi nổi điên rồi, không phải Ngô Hiểu Dao và người đàn ông ấy không liên lạc nữa hay sao? Vì sao Lăng Thánh Quân còn xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là người đàn ông kia muốn tìm Ngô Hiểu Dao giảng hòa? ?

Lăng Thánh Quân nghe sự chất vấn của La Bích Nghi, chỉ có thể bất đắc dĩ mỉm cười .

Hắn chưa từng tiếp xúc qua người phụ nữ nào bên Dạ Thiên Ứng, bởi vì hắn đối phụ nữ thường xuyên, cũng sẽ không tuyên bố với anh em đó là người phụ nữ của hắn.

Mà ngược lại, Dạ Thiên Ứng liên tục tìm kiếm Ngô Hiểu Dao trong hai năm nay, lại hết lần này đến lần khác tiếp cận cô, kiên trì với cô, cố chấp với cô. So với người khác Lăng Thánh Quân nhìn qua có thể hiểu được. Người phụ nữ của Dạ Thiên Ứng cũng chỉ có Ngô Hiểu Dao.

“Cô không hiểu đâu, dù sao Hiểu Dao và người đàn ông ấy, có lẽ bây giờ không được hạnh phúc, nhưng về sau nhất định hắn sẽ cho Hiểu Dao một thế giới!”

Lời nói này của Lăng Thánh Quân nghe có vẻ là thật, nhưng nghe xong La Bích Nghi có chút ngạc nhiên.

Người đàn ông ấy rút cuộc là người đàn ông như thế nào? ? ? Bây giờ Ngô Hiểu Dao còn thích hắn sao? ? Lúc này cô đối với người đàn ông mà Ngô Hiểu Dao thích quả là tò mò.

Nhưng mà cô có hỏi Lăng Thánh Quân như thế nào, hắn cũng không chịu nói người đàn ông mà Ngô Hiểu Dao từng thích là ai, cũng như, Ngô Hiểu Dao cũng không chịu nói ra.

Chạy về lớp học, La Bích Nghi ngồi ở bên cạnh của Ngô Hiểu Dao, nghiêm túc tra hỏi: “Dao dao, có phải người đàn ông trước kia cậu thích đến tìm cậu hay không? ?”

Nghe cô hỏi như vậy, Ngô Hiểu Dao ngây ra một lúc, cô làm sao mà nói cho La Bích Nghi biết mình còn thích hắn như thế nào? Cô làm sao nói với cô ấy, người đàn ông mình thích chính là thầy Bắc chứ?

“Không. Ha ha, Bích Nghi, ta hơi mệt, về ký túc xá trước, hôm nay không ra ngoài chơi được đâu, ngày mai rồi đi nhé.”

Xin lỗi! Thật xin lỗi Bích Nghi!

Trong lòng liên tục giải thích, cô biết rõ mình lừa gạt bạn tốt của mình, nhưng mà cô cũng biết tính cách của La Bích Nghi, cô sợ sau khi nói cho La Bích Nghi biết, thầy Bắc chính là người mình thích, La Bích Nghi sẽ đi tìm hắn cãi nhau.

Cô không muốn như vậy, không muốn nhìn thấy bạn tốt và người đàn ông mình thích cãi nhau, cho nên chỉ có thể lừa dối bạn tốt

161. Chương 162: Đọc Thư Tình Trong Lớp Tiếng Anh

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Sáng sớm hôm sau, Ngô Hiểu Dao lơ mơ mở đôi mắt còn buồn ngủ. Từ chiều ngày hôm qua sau khi quay về phòng ngủ cô đã nằm tới tận bây giờ.

Cô không biết mình ngủ từ mấy giờ, cũng không biết mình ngủ trong bao lâu, cô chỉ biết là, sau khi cô tỉnh lại chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là.

Dạ Thiên Ứng đi rồi sao? Vết thương trên vai hắn đã chữa khỏi rồi sao? ? ?

Vì sao, vì cái gì mà mình mở mắt ra nghĩ đến lại là Dạ Thiên Ứng chứ?

Nếu thích thì phải đi nói cho hắn biết chứ ! Không nghĩ sẽ ở cùng một chỗ với hắn rồi nhớ tới hắn a ! ! ! !

Trong lòng của Ngô Hiểu Dao không ngừng đấu tranh , cô thích hắn, cũng không muốn hắn bị thương.

Có lẽ cô là một loại người mâu thuẫn, bị lừa bao nhiêu lần, bị tổn thương bấy nhiêu lần, vậy mà lại bắt đầu chùn bước đi tiếp.

Đi ra khỏi phòng ngủ rồi đi tới lớp học, hôm nay tiết đầu tiên ở lớp vẫn đang là tiết tiếng Anh, mắt hồn mắt vía khi ở trong lớp học, dường như đang mong chờ cái gì đó.

Reng ——

Một tiếng reo của chuông phát lên, Ngô Hiểu Dao nháy mắt mấy cái mới phát hiện ra đã vào tiết học.

Trên hành lang yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân, hai mắt của cô nhìn chăm chú vào cửa, đúng lúc này.

Thầy Bắc đi đến.

Trong nháy mắt khóe miệng của cô rũ xuống rồi cười nhạt. A, có chút khinh thường chính mình , ngày hôm qua còn thề son sắt bảo Dạ Thiên Ứng đừng tới đây quấy rầy mình , thế mà hôm nay khi nhìn hẩn đi vào trong lớp, bản thân mình lại không tự giác nở nụ cười! ?

Còn có, Sao hẩn lại lên lớp? Hôm nay không phải nên ở công ty sao? Còn có Lăng Thánh Quân ngồi bên cạnh mình nữa, vì lý do gì mà hẩn không đi làm?

A! ! ! Làm gì mà quan tâm bọn họ đi đâu? ? Vì có gì mà cứ nghĩ đến hẩn cơ chứ? ? .

Trong lòng Ngô Hiểu Dao tràn ngập mâu thuẫn, cô luôn nghĩ muốn rời xa hẩn, rồi lại không tự giác lần lượt bị hẩn tác động trở lại.

Dạ Thiên Ứng đi vào trong phòng học làm như không thấy cô gái nhỏ, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc giảng dạy cho cả lớp .

Trong giờ học Ngô Hiểu Dao vẫn không thể tập trung được, cô cúi đầu xuống, bởi vì cô ngẩng đầu lên thì không thể trốn được bóng dáng hẩn để rồi bốn mắt đối diện nhìn vào nhau.

“Who gave me to translate,what the book the first in the sixth page of the contents of the. (Ai dịch giùm cho tôi, nội dung của phần thứ nhất nằm ở trang sáu của quyển sách này đi .)”

Nghe được vấn đề của Dạ Thiên Ứng hỏi, Lăng Thánh Quân vội vàng đem sách của mình đặt lên bàn của Ngô Hiểu Dao.

Trong nỗi hoang mang lo sợ cô khó hiểu nhìn về phía Lăng Thánh Quân.

“Thầy gọi cô phiên dịch kia nội dung sách kia, cô mau phiên dịch đi.” Lăng Thánh Quân có lòng tốt nhắc Ngô Hiểu Dao.

Cô vừa không tập trung một chút, hoàn toàn không biết Dạ Thiên Ứng nói về cái gì, cũng không biết Dạ Thiên Ứng có gọi cô trả lời vấn đề đấy hay không.

Không nhìn Dạ Thiên Ứng lấy một cái, cô liền đứng lên.

Dạ Thiên Ứng đứng trước bục giảng thấy cô như vậy thì bất đắc dĩ nhú nhú mày, bạn học trong lớp thì ngạc nhiên.

Không ai kêu cô trả lời? Sao cô lại đứng lên như vậy ? Bọn họ có biết, tất cả đều là trò đùa của Lăng Thánh Quân? Nhưng mà, phía sau còn có chuyện gì xảy ra nữa đây.

Chỉ thấy, Ngô Hiểu Dao đem nội dung phiên dịch lăng thánh quân đưa ình, lớn tiếng đọc : “Hai năm nay em vẫn không thể không nhớ đến anh, hai năm nay em vẫn không thể quên được mọi chuyện về anh, hình ảnh đã khắc sâu vào trong tâm trí của em, em yêu anh, Thiên.” Đọc được đoạn này, cô cảm giác không đúng, nhìn về phía khuôn mặt của Lăng Thánh Quân bên cạnh, cô chau mày, vẻ mặt chứa đầy căm phẫn nói: “Anh cho tôi cái gì đây hả? ? ?”

“Phốc” một tiếng, Lăng Thánh Quân ở bên cạnh che miệng cười lên xấu xa, âm thanh của tất cả mọi người trong lớp cười chế giễu Ngô Hiểu Dao cũng phát ra .

Nghe thấy tiếng cười chế giễu chói tai, cô xấu hổ muốn tìm cái hố để chui vào, rốt cuộc là vì sao Lăng Thánh Quân lại chỉnh cô? Vẫn là Dạ Thiên Ứng bảo hẩn chỉnh cô sao?

Im lặng cúi đầu không nói gì, rất muốn chạy ra phòng học, nhìn bức thư trên bàn xem, thứ mà chính cô đang đọc lúc này chỉ chưa xem hết toàn bộ. Cuối cùng vẫn còn một chữ nữa chưa đọc xong chính là chữ ‘
Ứng’!

“Không được cười ! !” Bỗng nhiên, Dạ Thiên Ứng lúc nào cũng duy trì trầm mặc mà lại bực tức dùng thước dạy gõ xuống bàn, cảm xúc trong nhất thời chứa đầy sự tức giận, trực tiếp đứng lên dùng tiếng Trung nói với mọi người.

Tấm lòng của Lăng Thánh Quân với hắn thật là tốt, nhưng hắn không cần dùng loại biện pháp này bảo Ngô Hiểu Dao nói lời tỏ tình với mình, bạn học trong lớp của cô cười chế giễu, hắn càng thêm tức giận! ! !

Tiếng cười trong lớp dần mất hẳn, điệu cười xấu xa của Lăng Thánh Quân cũng không thấy , hắn biết Dạ Thiên Ứng đã tức giận.

Thời điểm Ngô Hiểu Dao tỏ tình với hắn, hắn nên cười xấu xa mới đúng, vì cái gì mà giận chứ? Lăng Thánh Quân không hiểu, không hiểu gì hết!

Dạ Thiên Ứng bước nhanh về phía trước mặt Ngô Hiểu Dao, vươn tay cướp lại quyển sách trên tay cô, đem cái trò đùa chọc người khác mà bực tức nhìn về phía Lăng Thánh Quân: “Bạn học Lăng Thánh Quân! Cậu nếu muốn ở đây dạy dỗ người, cẩn thận tôi. ! ! ! ! !” Nói còn chưa dứt lời, hắn đưa tay cầm lấy tờ giấy rồi đứng lên, nhìn thấy Ngô Hiểu Dao liếc hắn một cái, lạnh lùng xoay người trở về bực giảng.

Bạn học trong lớp đều ngạc nhiên, bọn họ vẫn nghĩ đến ông thầy kia là người ngoại quốc, không nghĩ tới ông ta nói được tiếng Trung Quốc như vậy? Còn có chính là.

Bọn họ biết thứ mà Ngô Hiểu Dao đọc đó chính là thư tình, nhưng lại không nghĩ tới chuyện đây là sự dấy dỗ của Lăng Thánh Quân dành cho Ngô Hiểu Dao? Được sự hỗ trợ của Dạ Thiên Ứng, sự hiểu lầm cũng được xóa bỏ, các sinh viên trong khóa cũng không còn cười giễu nữa.

162. Chương 163: Gặp Lưu Manh

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Mọi chuyện rồi cũng trở lại bình thường sau cơn sóng gió, Ngô Hiểu Dao tuy ngoài mặt bình thản như không có gì nhưng lòng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, yên lặng ngồi ở hàng ghế cao.

“Dao Dao, thầy ấy đối với cậu quả thực rất tốt.” Lúc này, La Bích Nghi ngồi cạnh nói nhỏ với cô.

Ngô Hiểu Dao trầm mặc không nói , cúi đầu nhìn sách, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác áy náy.

Lúc này, chính bản thân còn nghi ngờ chuyện xảy ra là do Dạ Thiên Ứng cố tình làm khó dễ mình, nhưng nghĩ kỹ lại thì dường như không phải vậy. Với lại, Dạ Thiên Ứng còn giúp cô làm sáng tỏ hiểu nhầm với các bạn học. Cô ngẩng đầu lên lên liếc mắt nhìn Dạ Thiên Ứng, lập tức lại cúi đầu.

Bởi vì.

Trong khoảnh khắc cô lên nhìn, thật trùng hợp lại bắt gặp ánh mắt tràn đầy yêu chiều của Dạ Thiên Ứng nhìn mình, gương mặt cô đột nhiên ửng đỏ.

Cô không muốn để Dạ Thiên Ứng nhìn thấy hay biết, rằng mình giờ đây nhìn hắn khiến khuôn mặt cô ửng đỏ, nhịp tim.

Một giờ học nhanh chóng trôi qua, thực ra Dạ Thiên Ứng và Ngô Hiểu Dao chưa bao giờ có bất kỳ trao đổi riêng, ngay cả khi tan tiết học, hắn cũng là cũng không quay đầu nhìn lại lớp học.

Đối với kiểu thái độ này của Dạ Thiên Ứng, cô lại có một cảm giác bứt rứt khó diễn tả trong lòng, rõ ràng hai người bọn họ nên là như vậy, nhưng vì sao trong lòng cô lại thấy trống trải thế này *rung động* *là rung động* rồi!? Một giọng nói phá vỡ bầu không khí im lặng.

Quay đầu nhìn về phía bên cạnh, là Lăng Thánh Quân: ” Lăng Thánh Quân.”

Cô ấp a ấp úng hết lớn, Lăng Thánh Quân giả bộ mặt tò mò nhìn về phía cô: “Làm sao thế?”

“Sao lại ở đây. Không phải anh với. thầy Bắc phải đi làm sao?”

Cô nói lí nhí, nhỏ tựa hồ như đang nói thầm với bản thân, cô biết mình không thể quên tất cả về Dạ Thiên Ứng, nếu quên được rồi, cô đã không hỏi hấn vì sao hôm trước không đi dạy.

Hỏi xong điều cần hỏi, Ngô Hiểu Dao xấu hổ cúi đầu.

Lăng Thánh Quân căn bản không biết rằng quan hệ giữa cô và Dạ Thiên Ứng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tình hình vừa nãy chắc là bọn họ đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh: “Thiên Ứng vì chuyện của cô nên đã nghỉ phép 10 ngày.”

Cô nghe xong những lời Lăng Thánh Quân vừa nói, trong lòng khê pháp phồng, không hiểu tại sao Dạ Thiên Ứng phải làm như vậy?

Hắn là Chủ tịch, có tiền, lại rất tiền nhiều là đằng khác, mà cũng vô cùng đẹp trai. Tại sao lại lãng phí thời gian như vậy? Nếu là để trả thù chuyện tình cảm hai năm trước thì hắn đã đạt được mục đích rồi còn gì? Vậy bây giờ là gì cái gì chứ??

Tiếp tục trả thù? Hay là.

Không muốn nghĩ thêm, cũng không dám nghĩ, cô không muốn để mình nảy sinh bất kỳ ảo tưởng mơ mộng nào đối với hắn, hiện tại con tim cô không còn nghe lời cô nữa, nếu động lòng, cổ sẽ lại rơi vào bẫy của Dạ Thiên Ứng một lần nữa.

“ Tỉnh táo lại đi, phải dùng lý trí đi, Ngô Hiểu Dao mày có gì xuất chúng chứ? Ngoại hình xinh đẹp, không có, khí chất, cũng không thấy đâu, hắn có thể có ý gì với ngươi chứ?” Cô luôn tự nhủ với mình trong lòng như vậy, cần hiểu rõ vị trí của mình bây giờ.

Cả buổi trưa trôi qua rất nhanh, cô với Dạ Thiên Ứng cũng chạm mặt nhau ngoài hành lang mấy lần, cả hai bên đều coi nhau như là người lạ qua đường.

Nhưng không thể phủ nhận ánh mắt hai người không nở rời đối phương.

Buổi chiều.

“Tân Minh, có mấy em năm nhất kia, cũng xinh đẹp đấy chứ?” ba tên con trai ngoại hình tầm thường đang ngồi trên sân chỉ trỏ bình phẩm.

Ba tên này đích thị là những tên lưu manh quanh khu vực này, chuyên tới các trường học trong khu vực để chọc ghẹo nữ sinh xinh đẹp, bọn chúng cũng từng bị đuổi học vài lần, nhưng chẳng bao giờ khiến chúng sợ hay bận tâm, đã vậy còn ba lần bốn lượt chạy tới trường học gây sự.

Trong nhóm Tân Minh là tên mập ú, cũng là kẻ cầm đầu bọn. Bọn họ hoa chân múa tay chỉ chỗ, khi nhìn đến Ngô Hiểu Dao, hai mắt gã Tân Minh bỗng sáng rực, dục vọng nổi lên, hắn nuốt nước miếng rồi bước đến chỗ cô đứng.

Lúc này, Ngô Hiểu Dao đang cùng La Bích Nghi ngồi trên băng ghế sân trường đọc sách, đột nhiên ba tên lưu manh kia không hiểu ở đâu xuất hiện, cô và La Bích Nghi đặt sách xuống nhìn ba tên kia.

Gã Tân Minh nhìn hai cô gái rồi đi đến ngồi giữa Ngô Hiểu Dao và La Bích Nghi.

Chuyện gì thế này?? Hắn định giở trò gì sao??

Ngô Hiểu Dao và La Bích Nghi nhìn nhau không hiểu chuyện gì, hai người vừa định đứng lên, hai tên đi theo liền đứng trước mặt hai cô đã chặn lại rồi ép ngồi xuống.

“Các ngươi muốn gì?” La Bích Nghi tức giận nhìn bọn chúng hỏi.

Tên Tân Minh liền đưa tay quàng vai Ngô Hiểu Dao.

Cô nhú mồm, hất tay tên mập khỏi người nhưng không có một chút tác dụng nào, “Bỏ tay ra khỏi người tôi ngay!” Cô hơi tức giận hét lên.

Theo như tình thế hiện giờ, cô đoán ba tên này không phải sinh viên của trường mà là mấy tên lưu manh quanh đây. Bọn chúng cũng gan lớn thật, giữa ban ngày như vậy mà dám công khai trêu chọc nữ sinh??

“Cô em.” Ánh mắt chỉ thấy sự bỉ ổi vô sỉ trong đó, buông lời ong bướm rồi nhìn một lượt thân hình cô từ trên xuống dưới, đang nói thì ngưng lại. Gã Tân Minh này nhìn chăm chăm khuôn ngực cô nuốt nước bọt: “Cô em làm anh thích rồi đây.” Hắn vừa nói xong bàn tay lập tức lao đến tiếp cận khuôn ngực cô.

Ngô Hiểu Dao theo phản xạ lấy tay che lại, vừa định đứng lên, gã Tân Minh lại ghì vai cô không cho đi, nhìn quanh sân bóng chỉ thừa thớt mấy sinh viên, chẳng trách ba tên này ngang nhiên lộng hành như vậy!

“Mau buông tôi ra! Nếu không ta kêu người tới đó!!!” Cô nói một cách dứt khoát với tên Tân Minh.

Song những câu này không làm hắn thấy bị uy hiếp chút nào, hắn còn ra hiệu bằng mắt cho hai gã còn lại, một người trong bọn chúng kéo La Bích Nghi lại.

“Đừng đụng vào tôi!” La Bích Nghi tức giận cố gắng hất tay tên kia ra nhưng chẳng thấm gì với sức hắn.

“Tân Minh, để em này lại cho anh em đi chứ.” Hắn nói giọng đầy dè tiện, rồi kéo La Bích Nghi đứng lên.

“Các người không được phép làm tổn thương Bích Nghi!!” Thấy bạn mình bị bọn hèn hạ định làm hại, Ngô Hiểu Dao tức giận cố gắng hô hoán thật to về phía sân trường.....

163. Chương 164: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Đáng Tiếc Anh Hùng Không Phải Dạ Lão Đại)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Anh mau buông tôi ra! Nếu không tôi kêu người đến! ! !”

Giọng nói uy hiếp của cô vừa thốt ra, đối với Tân Minh mà nói thì hoàn toàn vô dụng, hắn giương mắt nhìn hai tên kia, một người trong đó đưa tay kéo La Bích Nghi ra ngoài.

“Đừng đụng vào tôi! !” La Bích Nghi tức giận hất tay người nọ ra nhưng vẫn vô dụng.

“Tân Minh, cái ả này cho chúng tôi dùng là được rồi.” Lời nói của tên này tỏa ra mùi vị bỉ ổi, Tân Minh mỉm cười gật đầu một cái, hai gã ấy mới kéo La Bích Nghi ra một bên.

“Mấy người không được làm bậy với Bích Nghi! !” Đối mặt với chuyện abnf bề thân bị khi dễ, Ngô Hiểu Dao tức giận hét toáng lên.

Mấy bạn học khác đang đứng dưới bãi tập ngược mắt lên nhìn trên đây, nhưng chỉ là nhìn và không có thêm hành động gì khác.

Trong lòng Ngô Hiểu Dao thoáng qua sự mất mát, cô cũng không thể kêu gọi sự giúp đỡ, nên làm như vậy sẽ bị mấy tên lưu manh này bịt miệng lại, cho nên dùng cách nói lớn tiếng để gây sự chú ý từ người khác, nhưng ai biết.

Những người đó sau khi nghe thấy lại bỏ đi chỗ khác. Cô mất mát, vì sao mọi người thấy mấy tên lưu manh này lại mất mạng chứ? Mà không phải ra tay giúp người khác khi họ gặp hoạn nạn chứ? Bọn họ học cái gì ở đây? Là luật pháp! ! Đối với cái ác lại đứng nhìn???

“Em gái à, muốn chúng tôi không làm bạn em bị thương thì em nên ngoan ngoãn hợp tác nhé.” Tân Minh uy hiếp xong, đưa tay cầm cánh tay Ngô Hiểu Dao lên.

Hai cô gái dù bất luận có giãy giụa cỡ nào thì vẫn không thoát khỏi sự khống chế của ba tên đàn ông, ba người kia lôi Ngô Hiểu Dao với La Bích Nghi vào một góc tối sau sân thể dục.

Trong đôi mắt của hai cô gái hiện lên tia tuyệt vọng: “Thả bạn tôi ra đi! !” Cuối cùng không giãy giụa nữa, Ngô Hiểu Dao chỉ có thể cầu xin cái tên cầm đầu thả La Bích Nghi ra mà thôi.

Hai tụi này là bạn thân với nhau, rất thân, cô tình nguyện bị kẻ khác ức hiếp cũng không muốn La Bích Nghi bị ấn hiếp như cô được.

“Dao Dao, cậu nói cái gì đấy? ?” La Bích Nghi tuyệt đối sẽ không bỏ lại Ngô Hiểu Dao ” Mấy tên lưu manh này, ở đây là trường học mà không sợ bị bắt sao?”

Ba tên lưu manh đầu rảnh lo mấy chuyện này? Bọn họ thường xuyên đến trường này ức hiếp mấy cô gái nhỏ, đối với sự uy hiếp như hai cô họ cũng tập thành thói quen mất rồi.

Rẽ một ngoặt nữa là sẽ đến phía sau của sân vận động rồi. Chỉ cần vào nơi đó thì coi như dê đã vào miệng cạp, Ngô Hiểu Dao ở bên trong lòng dần dần hiện lên cảm giác hoảng sợ.

Hai năm trước Dạ Thiên Ứng cũng mang cho cô loại cảm giác hoảng sợ này, hai năm sau trong thang máy, ở phòng bảo vệ hẳn cũng mang cho cô cảm giác ấy.

Nhưng sau này? Cô lại không thấy hẳn đáng sợ là bao.

Hắn sẽ nấu cơm, sẽ đối xử dịu dàng với cô, nhưng mọi thứ đều là giả.

Chuyện thang máy lần đó? Lần trước mấy tên ấy đã định giết cô diệt khẩu, cô bàng hoàng luống cuống, Dạ Thiên Ứng đã kéo cô lên khỏi chỗ đó, vậy hôm ấy Dạ Thiên Ứng đối với cô là thật lòng hay là sự giả dối? ?

Gặp nguy hiểm người con gái sẽ nghĩ tới ai đầu tiên? ? Là người mình thích nhất , người thân hay bạn bè!

Mà đối với cô, người nghĩ tới đầu tiên là Dạ Thiên Ứng.

Ôm lấy một tia ảo tưởng, cô cầu cứu, cô cầu cứu! Khát vọng có người tới cứu cô và cô hy vọng người đó là Dạ Thiên Ứng.

“Mấy người từ từ đã! Tôi bức tụi bây rồi đấy nhé! !” Khi bọn hắn vào ngõ vắng thì có sẵn một người đang đứng ở đó.

Đám người Tân Minh dừng bước, Ngô Hiểu Dao và La Bích Nghi hy vọng nhìn qua đây.

Phải

Là Lăng Thánh Quân!

Nơi đó, đôi tay Lăng Thánh Quân đặt trong túi quần, đứng ở cuối góc mỉm cười với đám người Tân Minh.

Đám người Tân Minh lần lượt nhìn nhau một cái, kinh ngạc hỏi: “Mày là thằng nào?”

“Tôi?” Lăng Thánh Quân chậm rãi đến bên cạnh đám người Tân Minh, cho đến khi tới trước mặt Tân Minh thì mới dừng bước chân: “Tôi là sinh viên đại học nha!” Mặt của hắn kẻ sát Tân Minh, lời nói vừa thân thiết vừa hòa ái nhưng cũng vô cùng tự nhiên.

Hắn mỉm cười giống như ánh mặt trời, càng cười càng rực rỡ.

Mấy người Tân Minh cũng buống lỏng: “Tên khốn này, mà tốt nhất bớt lo chuyện người khác đi! Bằng không đợi chúng ta Game Over với hai con này xong, rồi đem chân mày tháo ra đấy!”

“Ha ha ha ha ha.” Lăng Thánh Quân cười đến nỗi miệng không khép lại được, cúi đầu lướt nhìn hai cái chân của mình, hơi nâng lên, không hiểu hỏi: “Mày nói tháo chân của tao sao?”

Dứt lời, hai mắt hắn lóe sáng, nâng chân đá vào bụng của Tân Minh một phát.

Cả người Tân Minh bay lên trên không, tay đang tóm Ngô Hiểu Dao cũng buống lỏng.

Tân Minh rơi xuống đất như một tảng đá lớn rơi trên bãi cát vàng.

Hai tên đang giữ La Bích Nghi, cũng thả tay ra chạy tới bên cạnh Tân Minh, bị đá một phát khiến cho trên khoeo miệng Tân Minh loang lổ vết máu tươi. Hai cô gái choáng váng, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Còn không mau chạy đi à?” Lăng Thánh Quân nói với Ngô Hiểu Dao, trên mặt vẫn nở nụ cười tươi như hoa.

Đối diện với lời đuổi người. Ngô Hiểu Dao không hiểu, không hiểu tại sao nét mặt của Lăng Thánh Quân vẫn trong trạng thái vui sướng: “Vậy còn anh thì sao? ?”

“Lùi lại đi!” Cô ta còn khả năng lo ình ư? Đầu Lăng Thánh Quân suýt chút nữa bị cô làm cho đảo loạn: “Mấy người đi trước đi, tôi gọi điện thoại rồi đi sau!” Hắn bây giờ chỉ ước Ngô Hiểu Dao đi nhanh lên một chút, như vậy hắn mới có thể ra tay, có cô ở đây hắn nào dám giết người được chứ? (máu tanh, máu tanh!)

“Vậy anh cẩn thận một chút nhé!” Cô kinh hoảng nói xong liền kéo tay La Bích Nghi chạy đi ra khỏi sân thể dục.

“Cẩn thận? Là bọn hắn nên cẩn thận chứ nhỉ?” Lăng Thánh Quân lầm bầm trong miệng, cười rung rung bờ vai, nhưng mắt hắn chợt tối sầm, lập tức đánh đám người Tân Minh rụng rãng đây trên mặt đất.

Vỗ vò bụi đất trên người, hắn khinh thường ba tên lưu manh kia: “Thật khó chịu!”

Bây giờ đang ở sân trường cho nên hắn không thể động thủ giết hết ba tên lưu manh này được, chỉ có thể dạy dỗ tội này một trận được thôi, nhưng bữa tiệc này, đối với việc đùa giỡn với Ngô Hiểu Dao thì bọn họ phải nằm bệnh viện chữa trị khoảng một năm rưỡi là ít đấy.

Giải quyết xong mấy cái tên lưu manh, Lăng Thánh Quân xoay người đi ra khỏi góc sân thể dục.

Ngô Hiểu Dao và La Bích Nghi không có chạy đi quá xa, đứng đằng kia chờ Lăng Thánh Quân tới.

“Hi!” Lăng Thánh Quân chạy như bay trước mặt bọn họ, nở nụ cười tươi tắn.

164. Chương 165: Bắt Cóc

Editor: Bì Ngạn Hoa

Nhìn người trước mặt không bị tổn thương nào, Ngô Hiểu Dao thở phào nhẹ nhõm, dù sao đối phương cũng có tới tận 3 người, mà hắn thì chỉ có một mình, nếu lơ như hắn có bị gì thì cô sẽ trách mình đến chết mất?

“Không ngờ anh còn biết đánh nhau?” La Bích Nghi khâm phục Lăng Thánh Quân.

“Tôi cũng không giỏi mấy đâu.” Anh này bỏ qua quá khứ huy hoàng của mình, khiêm tốn nói: “Chồng của Ngô Hiểu Dao còn giỏi hơn đây, một người đánh mười người cũng không thành vấn đề!”

“Khụ!” Ngô Hiểu Dao nghe xong suýt nữa hộc máu mà chết, cái tên Lăng Thánh Quân này thật cahr bao giờ nghiêm túc cả, lúc nào cũng trêu chọc mình.

Nhưng lần này cô không so đo, dù sao lần này Lăng Thánh Quân cũng là người cứu cô khỏi đó, mặc dù người cô hy vọng nhất đã không xuất hiện.

Dạ Thiên Ưng!

“Trai đẹp, làm sao anh xuất hiện ở đây vậy ?”

Câu hỏi của La Bích Nghi gợi lên lòng hiếu kỳ trong Ngô Hiểu Dao, tại sao Lăng Thánh Quân lại xuất hiện đúng lúc hai người họ bị ăn hiếp?

“Hắc hắc, là do chồng của Dao Dao ấy..., bảo tôi đi theo Hiểu Dao, lúc này ở trước sân thể dục không thể ra tay được, cho nên phải đi vào trong kia.”

Bây giờ dù sao cũng là ở sân trường, Lăng Thánh Quân tuyệt đối không thể gây ra tai tiếng gì, nếu không rất dễ gây phiền phức cho Dạ Thiên Ưng.

Ngô Hiểu Dao nghe câu nói của Lăng Thánh Quân, vẻ mặt rất là nghiêm túc: “Lăng Thánh Quân, anh đừng có ở đó nói xằng nói bậy được không! Tôi và anh ta đã không có bất kỳ quan hệ nào rồi! !” Nói xong cô mang La Bích Nghi rời khỏi chỗ đó.

Cô hận Dạ Thiên Ưng. Vô cùng hận hân.

Có lẽ vĩnh viễn cô cũng không bao giờ quên được chuyện trong quán Bowling được!

Mang trên lưng sự tổn thương, cô đã tỉnh ngộ và sẽ không để Dạ Thiên Ưng làm nhiễu loạn cuộc sống của mình.

Nghe câu nói vừa rồi của Lăng Thánh Quân, không thể không thừa nhận, cô đã bị cảm động.

Nói xác thực hơn, kể từ khi Dạ Thiên Ưng tới trường học của cô, bất cứ chuyện gì dành cho cô, cô đều cảm động!

Nhưng là, cô trốn tránh, dưới sự nhiệt tình của Dạ Thiên Ưng, cô chỉ là một cô gái bình thường, càng không phải là một cô gái có năng lực chống đỡ, đối mặt với mọi hành động của Dạ Thiên Ưng, cô có thể trầm mê mình vào đó.

“Bích Nghi, Nhật Bản là nơi mua sắm lớn nhất đúng không?” Ngô Hiểu Dao đã hẹn La Bích Nghi hôm nay đi chơi.

Bây giờ họ đang đi dạo trên khu phố nổi tiếng nhất Nhật Bản. Nhìn những cửa hàng đồ trang sức và quần áo, Ngô Hiểu Dao chỉ có thể giải khát chúng trong mơ thôi, vì cô không có tiền nên chỉ có thể ngắm chúng tại đây.

“Dao Dao! Cái túi này đẹp không?” La Bích Nghi cầm lên một chiếc túi làm bằng xa rất đẹp, cô chọn trúng thứ tuyệt vời như thế này nên quay lại đằng sau hỏi ý kiến Ngô Hiểu Dao, nhưng.

Ngô Hiểu Dao lại biến mất.

“Dao Dao? ? ?” La Bích Nghi cứ đứng giữa khu phố tìm bóng dáng Ngô Hiểu Dao trong vô vọng, rõ ràng cô ấy mới ở bên cạnh mình mà, chỉ đảo mắt một cái mà một người sống sờ sờ lại không thấy tăm hơi ở đâu? ?

Chỉ một thoáng, La Bích Nghi không khỏi thấy chuyện kinh khủng sắp xảy ra.

Lắc lư trong xe tải, toàn thân Ngô Hiểu Dao bị dây thừng chặt và hai mắt thì nhắm nghiền

Cô dần dần khôi phục được ý thức, ở trong ấn tượng, cô nhớ mình đang đi dạo phố với La Bích Nghi, nhưng có một đôi tay bịt miệng cô lại, cô ngất đi.

Hiện tại vừa mở mắt, nhìn mọi thứ xung quanh.

“Ừ, ư ...” Miệng bị bịt lại, chỉ đành phải phát tiếng ậm ừ.

Tình huống bây giờ là như thế nào đây? Cô óc cô thật sự hoảng loạn, chẳng lẽ bị bắt cóc? ? ?

“Tiểu thư, an phận một chút! !” Người đàn ông người đằng trước nói với cô.

Nằm bên trong xe, cô không thể nào thấy được diện mạo của người ngồi phía trước, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm đó chờ thời gian trôi qua.

Lần đầu tiên! Lần đầu tiên đối diện với nguy hiểm cô lại bình tĩnh như vậy, cô cảm thấy chuyện bắt cóc lần này, bọn lưu manh này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Cô đột nhiên ngất xỉu lẽ do chất Đy-ê-te, đối với loại chất này thì một tên lưu manh bình thường không thể nào lấy được.

(Đy-ê-te: Diethyl ether $C_2H_5OC_2H_5$, một chất thuộc dòng họ nhà ete, có thể gây mê trong thời gian ngắn, chất này rất hiếm tìm được trong các cửa hàng thuốc, chủ yếu là bên nước ngoài. Mọi người có thể tìm thêm thông tin, Bỏ Bỏ chỉ biết vậy thôi).

Thấy người này có lai lịch không rõ, nguyên nhân bắt cóc cô tuyệt đối không phải là vì tiền!

Về phần nguyên nhân, xem ra một hồi nữa có thể biết! Xe dần ngừng lại, hai người đàn ông ngồi trước lôi cô xuống xe.

Nhìn quần áo trên người của hai người này, chắc hẳn rất có lai lịch! Ngô Hiểu Dao bị hai tên này dẫn vào trong một kho chứa hàng bên trong, liền thấy trong kho có 8-9 người đã đứng đó, chính giữa kho hàng có một người đàn ông đang ngồi trên ghế, có một cô gái quỳ trước mặt ông ta, trên người đều bị trói chặt.

Lúc cô đi vào, cô gái ấy quay lại nhìn cô

Là Thước Tịch Dạ! Sao lại là cô ta? Sao cô ta lại bắt tới đây? VỤ này hình như quá kỳ lạ, chắc liên quan đến Dạ Thiên Ưng rồi đây.

Giờ phút này, Ngô Hiểu Dao không ngừng tỏ vẻ tỉnh táo, ngay cả đầu óc cũng tỉnh táo, cô an phận để hai tên kia dẫn cô vào trong kho hàng, nhưng lập tức cửa kho hàng đóng lại, bên trong một mảnh tối thui chột hiện lên.

165. Chương 166: Hiểu Lâm Trong Nháy Mắt Được Gỡ Bỏ

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Dạ vâng! Chính là cô ta, cô ta mới là người phụ nữ thật sự của Dạ Thiên Ưng!” Toàn thân Thước Tịch Dạ run rẩy nhìn về phía cô rồi nói với tên đàn ông ngồi trước mặt cô ta.

Quả nhiên như suy nghĩ Ngô Hiểu Dao, vụ bắt cóc lần này thật sự liên quan đến tên Dạ Thiên Ưng khôn kiếp kia! (Đùng chữ anh ấy khôn kiếp, anh ấy chỉ dễ tiện =.=)

Nhưng. Tại sao Thước Tịch Dạ lại nói cô mới là người phụ nữ của tên Dạ Thiên Ưng kia?

Người đàn ông kia cầm một điều thuốc trong tay, nhẹ nhàng hút vào một hơi, rồi phất tay, mấy người bắt cóc Ngô Hiểu Dao lập tức xé miếng dán miệng cô ra.

Người đàn ông kia đứng lên, đi đến trước mặt cô, hỏi một câu hung ác: “Cô là phụ nữ của Dạ Thiên Ưng sao?”

“Ông cảm thấy tôi giống lắm sao?” Trong giọng nói Ngô Hiểu Dao thể hiện sự bình tĩnh của cô, không hề tỏ ra một chút sợ hãi nào.

Chủ ý này là bởi vì, cô đã phân tích lời nói của Thước Tịch Dạ và tên kia, giả thiết ra khỏi một cái kết luận.

Thật ra thì, mấy tên này muốn lấy người phụ nữ của Dạ Thiên Ưng ra uy hiếp anh ta, bọn hắn ban đầu đã bắt cóc Thước Tịch Dạ trước. Nhưng Thước Tịch Dạ lại nói mình mới là phụ nữ của Dạ Thiên Ưng, lấy người khác ra bảo đảm cơ thể mình. Chính xác là vậy.

A, nói cho cùng còn không phải là vì cái đạo lý người không vì mình thì trời tru đất diệt hay sao? ! Đối với việc làm của Thước Tịch Dạ cô cũng không trách làm chi, mà nên suy nghĩ cách để trốn khỏi đây. Nhưng xem tình hình trước mắt thì có vẻ rất khó!

Nhà kho này có 11 người bên trong, hai người con gái như bọn họ thì đang bị trói cả người, về phần địa điểm nhà kho này cô cũng không biết rõ ràng lắm, có lẽ việc chạy trốn không phải là chủ yếu mà chỉ có việc bảo toàn tính mạng của hai người mới quan trọng hơn.!

Người đàn ông hạ mắt quan sát Ngô Hiểu Dao, quay đầu bước nhanh tới trước mặt Thước Tịch Dạ, “bốp” một cái lên mặt cô: “Mẹ kiếp, phụ nữ của Dạ Thiên Ưng mà ăn mặc rách rưới như vậy hả? ?”

Tên này không phải thằng ngu, Dạ Thiên Ưng có tiền, là một thương nhân có tài, vậy mà Ngô Hiểu Dao lại mặc một chiếc áo lủng, thử nghĩ, phụ nữ của Dạ Thiên Ưng thì chắc chắn phải mặc trên người toàn đồ hiệu mới đúng? ! Chắc là Thước Tịch Dạ lừa hắn rồi đây.

“Không phải vậy, không phải vậy! Ông hãy nghe tôi nói đi” Nước mắt Thước Tịch Dạ rơi xuống: “Tôi chỉ là người tình giả của Dạ Thiên Ưng thôi, là do anh ta cố ý thả tin tức này ra bên ngoài, thật ra thì người phụ nữ thật sự của anh ta mới là người này.”

Có ý gì đây? ? Thước Tịch Dạ đang nói cái gì? Cô ấy tự vệ nên mới nói dối sao? Còn ... nếu cô ấy nói thật?

Chuyện ở quán Bowling hôm trước? Sau.

Trời ạ! ! !

Trong nháy mắt Ngô Hiểu Dao đã sáng tỏ mọi chuyện, cô đã hiểu, tất cả cô đã hiểu! !

Lúc trong quán Bowling, thái độ của Dạ Thiên Ưng thay đổi không phải vì do Thước Tịch Dạ đến đây , mà bởi vì lúc ấy có sát thủ đang ở bên cạnh họ! ! !

Ngô Hiểu Dao khi đó vẫn không biết rõ, kể từ khi cô và Dạ Thiên Ưng chia tay, tin tức có đăng tải sự kiện tập kích trong quán Bowling, có ý gì hả? ! Bởi vì lúc ấy cô cũng ở trong quán, trong khoảng thời gian ấy không có tập kích, xem ra là sau khi cô rời đi mới có chuyện xảy ra!

Mà đúng lúc Hàn Tuấn Hi đến gặp cô, là để tiếp ứng?

Không trách hai ngày trước Dạ Thiên Ưng đã nói với cô: “Có một số việc em không hiểu được”, bây giờ Ngô Hiểu Dao đã hiểu! Cô đã hiểu!

Dạ Thiên Ưng vì bảo vệ cô mới dùng Thước Tịch Dạ che giấu tai mắt người tasao? Là như vậy sao? ?

Nguyên nhân.

Trước kia Dạ Thiên Ưng thuộc xã hội đen, chắc chắn sẽ có không ít kẻ thù truy sát hắn! ! ! !

Anh ấy sao lại vậy? ? Tại sao phải áp dụng cái loại này mà không dùng tấm lòng của mình để bảo vệ cô?

Vậy anh ấy đối với Thước Tịch Dạ là loại tình cảm gì đây? ? ? Lợi dụng cô ấy để bảo vệ một người con gái khác?

Anh ấy đối với mình là cái gì? Vì bảo vệ mình, bảo mình làm tình nhân bí mật cả đời sao? Việc này đối với cả hai cô gái đều không công bằng! ! !

Giờ phút này, sau khi Ngô Hiểu Dao biết rõ sự tình thì càng hận sâu! Cũng rất vui!

Cô hận bởi vì Dạ Thiên Ưng lợi dụng tình cảm của Thước Tịch Dạ, cô vui mừng là bởi vì.

Trước giờ, sự dụ dỗ mà Dạ Thiên Ưng dành cho cô không phải là trả thù cô, cũng không phải là đùa bỡn tình cảm của cô!

Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!

Cô luôn mắng anh hành hạ, cô trách cứ anh, ngay cả khi anh cố tình giả dạng giảng viên cũng chỉ nghĩ là anh đặt bẫy cô lần nữa! Bây giờ hiểu lắm đã hết, nhưng.

Cô có thể làm cái gì đây? ?

Nhìn thấy Dạ Thiên Ưng sẽ nói câu xin lỗi với anh, sẽ nói với anh, cô luôn luôn thích anh? ?

Những lời này còn có cơ hội không đây ?

Sau khi tên kia nghe Thước Tịch Dạ nói xong, xoay người, lần nữa nhìn về phía Ngô Hiểu Dao: “Lời cô ta nói có phải sự thật không?”

“A.” Khinh thường khẽ hừ một tiếng, Ngô Hiểu Dao lạnh lùng nói: “Ông bắt cóc phụ nữ của Dạ Thiên Ưng là muốn uy hiếp anh ấy sao?”

“Ha ha ha.” Tên kia nhổ lên đất một cái, cười đến rung rung bờ vai: “Nếu không tôi muốn chơi khô ả đàn bà của Dạ Thiên Ưng thì sao? ? ?”

“Ha ha ha ha ha.” Chỉ một thoáng, Ngô Hiểu Dao phát ra tiếng cười to, nhưng tiếng cười này là đang che giấu nỗi sợ hãi trong lòng cô mà thôi.

Giờ phút này, trong đầu của cô chỉ nghĩ đến kế sách tốt nhất, nghĩ đến việc làm sao có thể bảo toàn tánh mạng của cô và Thước Tịch Dạ, làm sao có thể không bị mấy cái tên khôn này uy hiếp Dạ Thiên Ưng nhà mình: “Ông cảm thấy nếu mấy ông bắt đúng người, Dạ Thiên Ưng cũng bị mấy người uy hiếp sao? ?”

166. Chương 167: Cư Xử Một Cách Tàn Nhẫn

“Ha ha ha ha ha.” Chỉ một thoáng, Ngô Hiểu Dao cười to một tiếng, nhưng tiếng cười to này cũng chỉ là vì che giấu hoảng loạn trong nội tâm cô thôi.

Giờ phút này, trong đầu của cô chỉ nghĩ tới biện pháp, nghĩ tới làm thế nào mới có thể bảo vệ tính mạng của mình cùng Thước Tịch Dạ, làm sao có thể không để mấy tên bại hoại lấy cô uy hiếp Dạ Thiên Ưng: “Ông cứ coi như các người bắt đúng người, Dạ Thiên Ưng sẽ bị các người uy hiếp sao? ?”

Lời nói này của Ngô Hiểu Dao trúng ngay tim đen của người đàn ông kia, ông ta biết coi như bắt phụ nữ của Dạ Thiên Ưng cũng có khả năng không uy hiếp được hắn, nhưng! Một thoáng ném đi ý nghĩ kia.

Nếu quả thật giống như Thước Tịch Dạ từng nói, Dạ Thiên Ưng luôn luôn dùng con đàn bà nhân khác để che giấu sự tồn tại của cô gái này, như vậy không thể nghĩ ngờ rằng cô gái này rất quan trọng đối với một kẻ máu lạnh vô tình như Dạ Thiên Ưng, địa vị của cô ta trong lòng có không thể tầm thường. !

“Có lẽ con đàn bà khác không thể uy hiếp hắn! Nhưng là cô nhất định có thể!”

Lời nói khẳng định của tên kia phát ra, Ngô Hiểu Dao thật rất hi vọng điều hắn nói là sự thật, nếu đúng như vậy thì mình có vị trí rất quan trọng ở trong lòng của Dạ Thiên Ưng! Cô rất muốn thử một chút có đúng hay không bản thân mình có thể uy hiếp được Dạ Thiên Ưng.

Nhưng. Cô không thể thử!

Nếu quả đúng như vậy, tên kia uy hiếp Dạ Thiên Ưng thì thế nào? Nhìn hắn bị tên đàn ông kia nắm mũi dẫn đi sao?

Nếu như không uy hiếp được thì thế nào? Những thứ này cũng quan trọng sao?

Cô hiện tại không muốn quan tâm đến Dạ Thiên Ưng nhưng đối với mình cảm giác là thế nào chính là, cô chỉ biết mình thích hắn, mình không muốn liên lụy hắn!

“Ông đã nói như vậy, liền thả Thước tiểu thư đi!”

Ngô Hiểu Dao bình thản nói, Thước Tịch Dạ đầy hồi hộp và kinh sợ, tràn đầy bất ngờ nhìn về phía cô.

Cô không ngờ Ngô Hiểu Dao thế nhưng có thể bình tĩnh như vậy để đối mặt với chuyện này, cô càng không nghĩ tới, cô ta thế nhưng có thể cùng người xấu nói lên yêu cầu thả mình?

Ha ha, cô gái kia hấp dẫn Dạ Thiên Ưng chính là cái gì? Cô trước kia không biết, có lẽ hiện tại hiểu biết rõ ràng rồi? ?

“Cũng tốt.” Người đàn ông căn bản không cách nào liên lạc được Dạ Thiên Ưng, vừa đúng có thể gọi Thước Tịch Dạ đi thông báo với Dạ Thiên Ưng: “Để con đàn bà đó đi.”

“Cám ơn, cám ơn!” Thước Tịch Dạ cảm kích đến mức chảy nước mắt nói, nhanh chóng đứng rồi dậy rồi đi, ở cái khoảng khắc kia cô cùng Ngô Hiểu Dao lướt qua nhau, cô nhỏ giọng nói câu: “Cám ơn.”

Cám ơn cái gì?

A, câu ‘cám ơn’ này của Thước Tịch Dạ cô không dám nhận.

Thật không thể nào gánh vác, cô thậm chí cảm thấy phải mình bây giờ rất là có lỗi Thước Tịch Dạ, ngày đó bên trong quán bowling, nhìn Thước Tịch Dạ cùng Dạ Thiên Ưng thân mật làm cô đau lòng muốn chết. Trong khi đó Thước Tịch Dạ biết Dạ Thiên Ưng chỉ lợi dụng cô, cô cũng sẽ đau lòng muốn chết chứ? Có lẽ mối quan hệ của bọn họ, cũng chỉ là đôi bên có lợi.

Nhưng là.

“Thật xin lỗi!” Ngô Hiểu Dao nhẹ giọng nói với Thước Tịch Dạ câu này.

Câu thật xin lỗi này, là cô nói với Thước Tịch Dạ, nhưng lại bao hàm ý nghĩa phi phạm khác.

Nếu như mình còn có thể nhìn thấy Dạ Thiên Ứng, mình quyết định không quan tâm đến mối quan hệ giữa Thước Tịch Dạ và Dạ Thiên Ứng rồi cuộc có mối quan hệ gì, mình chỉ muốn thổ lộ với hần, nói cho hần biết, mình thích hần, yêu hần.

Thước Tịch Dạ rời đi, cùng lúc đó, trong con ngươi của Ngô Hiểu Dao chứa ưu thương sâu lại càng thêm sâu.“Ha ha ha.” Cô lộ ra khỏi một tiếng cười nhạt, tiếng cười càng lúc càng lớn.

‘ Chát ’ một tiếng, tên đại ca tiến lên hai bước thì cho cô một bạt tai hung hăng: “Mày cười cái gì? ? ?”

Thật là đau, thật sự rất đau.

Cái bạt tai đó đánh vào gò má trắng của cô chỉ trong nháy mắt sau xuất hiện dấu của năm ngón tay, khoe miệng của cô cũng rỉ ra một chút máu.

Cô không phải là không sợ, cô cũng sợ! Đối mặt kẻ ác, cô càng sợ thì hị càng bại hoại phách lối!

Không có cầu khẩn, không có nước mắt, cô gái 18 tuổi kiên cường: “Tôi cho ông biết, thật ra thì căn bản tôi không phải là phụ nữ của Dạ Thiên Ứng!”

Ngô Hiểu Dao đang nói những lời này trước, thật ra là đã nghĩ tới cách đối phó với tên kia rồi.

Bước đầu tiên trong kế hoạch của cô chính là bảo những tên đó thả Thước Tịch Dạ, mà bước thứ hai. . . .

Chính là mình chạy trốn! Chỉ là bước thứ hai cũng rất có thể sẽ tặng mạng sống của cô cho bọn kia!

Cô đang đánh một ván bài, trong ván bài này tiền cược chính là mạng sống của cô! Trò chơi này có tên là cố tìm đường sống trong cõi chết!

“Mày nói cái gì?” Người đàn ông căn bản không tin tưởng lời nói của Ngô Hiểu Dao.

“Tôi không lừa ông! Tôi thật sự không phải là phụ nữ của tên Dạ Thiên Ứng kia.” Ngô Hiểu Dao ngược đôi mắt to long lanh lên, tràn đầy kiên định nhìn tên kia, chỉ một thoáng, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn kia hiện lên một nụ cười quỷ dị, lạnh nhạt nói: “Dạ Thiên Ứng là người, tôi tin tưởng, ông so với tôi còn rõ ràng, hần sẽ đối đãi như thế nào với phụ nữ của hần, ông cũng có thể hiểu rõ hơn ta. Mà ta. Còn à xử nữ ! !”(Ta không biết sử dụng từ nào để diễn tả từ sợ nữ)

Đây là vũ khí lợi hại nhất của Ngô Hiểu Dao! Cô chưa bao giờ cùng Dạ Thiên Ứng xảy ra quan hệ, cho nên điều này cũng có thể chứng minh cô không phải là phụ nữ của Dạ Thiên Ứng chứng có lợi nhất là đây!

Trên mặt cô nụ cười chính là quỷ dị!

Hình như là ở đùa cợt mấy tên đàn ông đang ở trong kho hàng, hoặc như là khiêu khích. Cô như vậy hoàn toàn là đang đùa với lửa là đang tự thiêu a!

Người đàn ông nhíu chặt mày lại, sắc mặt trầm xuống, tràn đầy tức giận đưa bàn tay bản thủ về phía Ngô Hiểu Dao.

Cô sợ! Khoảng khắc này cô sợ, vẻ mặt khủng hoảng động trên sự trấn định của cô, cô run rẩy nói: “Ông. Ông. Đừng đụng vào tôi. Đừng đụng vào tôi ! ! !”

Người đàn ông không để ý tới câu nói cầu khẩn của cô, bàn tay thô lỗ theo cô lưng quần di chuyển xuống thăm dò, chen đến chỗ trắng nõn giữa hai chân cô, tay của tên kia hung hăng chen vào khóm hoa của cô.

167. Chương 168: Sự Hoảng Sợ Của Dạ Lão Đại

Ngô Hiểu Dao sợ! Khoảnh khắc này cô rất sợ, vẻ mặt khủng hoảng động trên sự trấn định của cô trên mặt, cô run rẩy nói: “Ông. Ông. Đừng đụng vào tôi. Đừng đụng vào tôi! ! !”

Người đàn ông không để ý tới cô ấy là run rẩy cầu khẩn nói, bàn tay thô lỗ theo lưng quần cô di chuyển xuống dưới thăm dò, cho đến chỗ trắng nõn giữa hai chân kia của cô, tay của đàn ông chỉ hung hăng chen vào khóm hoa của cô.

“Đau ——” âm thanh đau đớn phát ra, cảm giác bị làm nhục tràn ngập toàn thân Ngô Hiểu Dao, cảm thấy đau đớn, cô theo bản năng giơ chân lên đá vào người đàn ông kia, tay của tên kia đồng thời rút ra khỏi khóm hoa của cô.

Cô tình nguyện chết, cũng không hi vọng bị bọn đàn hèn hạ này khinh nhờn!

Nước mắt đọng lại trong hốc mắt, cô chỉ hi vọng tên này sau khi kiểm tra mình có đúng là xử nữ hay không, sẽ không xâm phạm mình!

Người đàn ông bị đá văng cảm giác trong khóm hoa kia của Ngô Hiểu Dao có một tầng cách ngăn, vẻ mặt cũng ở đây một lát âm trầm xuống: “Mẹ kiếp! ! Chúng ta rút lui! Cô thật sự là xử nữ! ! !”

Trên đất nước này người đều biết, phụ nữ của Dạ Thiên Ứng tuyệt đối không phải là xử nữ, mà bây giờ cô gái trước mắt đúng là một xử nữ thật!

Người đàn ông kia nổi giận, cảm giác giống như bị cô bé trước mắt này lừa gạt, giống như lường gạt, hung hãn đưa chân đá vào bụng Ngô Hiểu Dao.

“Ưm.” Rên lên một tiếng, cô khổ sở cúi đầu, nước mắt đau đớn ướt cuộc không nhìn được chảy ra.

Chỉ là, cô cũng biết, nếu như hấn đánh mình có nghĩ là sẽ không xâm phạm mình.

Tên đàn ông này phát tiết trên người Ngô Hiểu Dao một cước kia căn bản không hả giận, hung hăng nắm lấy đầu tóc dài đen nhánh của cô, từng quyền từng quyền đánh vào trên mặt của cô.

Máu mũi, vết máu ở khóe miệng, đã bao trùm hết nửa gương mặt cô.

Cảm thấy hình ảnh trước mắt trở nên mờ lung rồi, bên tai chỉ có thể truyền đến âm thanh ù tai “Ông, ông”.

Cô không có cầu xin tha thứ, không khóc náo lên, chỉ để mặc cho người đàn ông kia phát tiết.

Quạt cường sao? Còn kiên cường?

Thật ra thì cô chỉ cần nói với Thước Tịch Dạ một câu, ngoan ngoãn nghe lời nói của tên đại ca kia, chờ đợi Dạ Thiên Ứng đến cứu, có lẽ cũng sẽ không chịu nổi khổ về thể xác như vậy.

Nhưng là, cô không muốn! Cô không muốn gọi Dạ Thiên Ứng tới cứu mình!

Nếu như trước đó Dạ Thiên Ứng thật sự chỉ lợi dụng Thước Tịch Dạ để che giấu sự tồn tại của mình, như vậy chỉ có thể chứng minh Dạ Thiên Ứng xem thường mình! Cho là mình sẽ là một gánh nặng của hấn!

Mình muốn chứng minh cho hấn thấy, mình có thể đối mặt với tất cả, hơn nữa tuyệt đối sẽ không liên lụy hấn! !

Ngô Hiểu Dao là kiên cường, cô gái 18 tuổi nhìn như nhu nhược lại có lời nói và ý nghĩ vô cùng kiên cường và kiên quyết, có lẽ, đây cũng một trong những nguyên nhân sâu sắc hấp dẫn được người đàn ông máu lạnh vô tình kia.

Người đàn ông kia đánh Ngô Hiểu Dao một cách tàn bạo không có dừng lại, quyền cước tiếp tục gia tăng.

Cho đến khi. Ngô Hiểu Dao - ý thức mơ hồ, cả người ngất đi, tên kia mới ngừng gia tăng quyền cước đối với cô.

“Làm thế nào? Đại ca?”

Tên đàn ông biết, Thước Tịch Dạ đã đi rồi, nhất định sẽ thông báo Dạ Thiên Ưng tới, liền bây giờ nhìn lại, cô gái này cũng không phải là phụ nữ của Dạ Thiên Ưng, nếu chờ Dạ Thiên Ưng tới, nơi này khẳng định là nơi chôn cất xác của bọn hắn.

“Chúng ta rút lui!” Tên kia nói xong căn bản không để ý tới Ngô Hiểu Dao đã hôn mê, mang theo thủ hạ khác liền hoảng hốt mà chạy.

Trong kho hàng lớn, chỉ còn lại cô gái 18 tuổi là Ngô Hiểu Dao rồi, thân thể mỏng manh gầy yếu nằm ở trong vũng máu, không có ai biết cô đã chết, hay còn sống.

Hắn ở bên trong phòng làm việc, Dạ Thiên Ưng nằm trên giường đơn vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ đến nhiều chuyện. Tới trường học được ba ngày rồi, còn có bảy ngày phải nghỉ để trở về công ty. Hắn hiện tại liền giống như vệ sĩ của cô, bảy ngày đi qua đối lấy có lẽ là bọn họ vĩnh viễn không thấy mặt nhau. Hắn chưa từng dây dưa cấp bách như thế với một người phụ nữ nào, hắn một mực tự hỏi mình nguyên nhân gì mà phải dây dưa với cô như vậy? ?

Là đơn thuần bởi vì chuyện của mười hai năm trước sao? Nếu như không có chuyện kia, không phải là hắn khoảng hai năm trước Game Over cô liền đem cô vứt bỏ đây? Không ngờ, không có giả thiết, giả thiết không được! Hắn chỉ biết cô chính là một nửa kia mà mình đang tìm kiếm.

‘to still be suffering is stupid after all of this time, didilose my love to, some one better’

Đột nhiên, một cuộc điện thoại vang lên, Dạ Thiên Ưng liếc nhìn là người nào điện tới, nhanh chóng bắt máy: “Tuần Hi, có chuyện gì?”

“Thiên Ưng, Thước Tịch Dạ bị bắt cóc rồi.”

Nghe Hàn Tuấn Hi bên kia lo lắng lời nói, Dạ Thiên Ưng không có bất kỳ hốt hoảng, ngược lại giống như là chuyện này không có quan hệ gì với mình, bình tĩnh nói: “ừ, phái người tìm một chút đi.”

“Thiên Ưng! ! !” Khi hắn vừa mới ngắt cuộc gọi của Hàn Tuấn Hi, thì cửa phòng làm việc liền đột nhiên bị Lăng Thánh Quân đẩy ra.

Nằm ở trên giường Dạ Thiên Ưng chậm rãi ngồi dậy, không nhanh không chậm nhìn người ngoài cửa: “Tôi đã biết.” Nói xong, hắn liền lần nữa nằm lại giường.

“À? Ai nói với anh hay sao?” Lăng Thánh Quân nhanh chóng đi tới bên giường, tràn đầy tò mò hỏi.

Nâng mí mắt, hắn quét mắt Lăng Thánh Quân, gơ tay lên mở tờ báo ra, thông thả ung dung trả lời: “Tuần Hi.”

Ách.

Lăng Thánh Quân nghe xong, không đúng. chuyện Ngô Hiểu Dao mất tích, Hàn Tuấn Hi làm sao lại biết đây? ? ! ! Chân mày nhú chặt lại, hắn tò mò gãi gãi đầu: “Kỳ quái nha, Tuần Hi làm sao sẽ biết, Hiểu Dao mất tích đâu rồi, tôi mới vừa biết.”

.

.

“Dao Dao mất tích?” Để tờ báo xuống, Dạ Thiên Ưng nằm ở trên giường bình tĩnh hỏi.

“Đúng nha.” Lăng Thánh Quân khẳng định gật đầu một cái.

“Người mất tích là Dao Dao?” Hắn lần nữa bình tĩnh hỏi lại.

“Đúng vậy a.” Lăng Thánh Quân vừa gật đầu một cái.

“Dao Dao mất tích.” Trái tim căng thẳng, ‘ bá ’ trong nháy mắt, Dạ Thiên Ưng thật giống như hỏa tiễn từ trên giường liền ‘ nắm chặt ’, nhanh chóng xuống giường, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới trước mặt Lăng Thánh Quân, bắt được cổ áo của hắn, rống to: “Dao Dao làm sao mà mất tích? ! ! ! ! ! ? ?”

(lòng người dễ thay đổi, lòng người dễ thay đổi a, Thước Tịch Dạ mất tích đại ca Dạ lại bình tĩnh, Ngô Hiểu Dao mất tích hẳn trở nên căng thẳng? Trích dẫn Triệu Bản Sơn một câu nói, ‘ đối xử chênh lệch lớn như vậy sao? ! ! ’)

168. Chương 169: Đại Khai Sát Giới

“Dao Dao mất tích.” Trái tim căng thẳng, ‘ bá ’ trong nháy mắt, Dạ Thiên Ưng thật giống như hỏa tiễn từ trên giường liền ‘ nắm chặt ’, nhanh chóng xuống giường, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới trước mặt Lăng Thánh Quân, bắt được cổ áo của hắn, rống to: “Dao Dao làm sao lại mất tích? ! ! ! ! ! ? ?”

Trời ơi, trước giờ dù bất kì chuyện gì Dạ Thiên Ưng đều bình tĩnh xử lí mọi việc nhưng bây giờ anh ta trở nên hoảng loạn, khẩn trương quá? ? ?

Mỗi một hành động của anh ta đều làm cho Lăng Thánh Quân cũng cảm thấy bất ngờ, đây là. Đây là. Dạ Thiên Ưng mà hắn biết sao? !

Suy xét gãi gãi đầu, Lăng Thánh Quân thử dò xét hỏi một câu: “Không phải là anh đã biết sao?”

“Mẹ kiếp!” Chỉ một thoáng, Dạ Thiên Ưng nắm chặt quả đấm, một mảnh kính rớt trước mặt bọn họ, phần hận còn đang sôi trào trong lòng anh: “Con đàn bà đề tiện kia! ! ! !”

Anh cắn răng nghiêng lợi nói, quả đấm trong tay nổi lên gân xanh dữ dội.

Thử nghĩ mà xem, Thước Tịch Dạ bị bắt cóc, hiện tại Ngô Hiểu Dao lại mất tích.

Chuyện chắc chắn sẽ không trùng hợp như vậy, Dạ Thiên Ưng không nghĩ cũng biết là Thước Tịch Dạ bán đứng Ngô Hiểu Dao đấy! Phải biết lời như vậy, vậy hắn còn gãi bộ thân thiết với con đàn bà kia ngay trước mặt Ngô Hiểu Dao? ? ? ? ?

‘to still be suffering is stupid after all of this time, didilose my love to, some one better’

Đang lúc này, điện thoại Dạ Thiên Ưng lần nữa vang lên, số điện tới là một dãy số rất xa lạ, hắn cau lông mày lại, không nhận được nhận điện thoại: “Ai đó? ?”

“Thiên Ưng, em là Tịch Dạ!”

Nghe được âm thanh của người phụ nữ kia, bây giờ Dạ Thiên Ưng tức giận chân mày đã vặn lại với nhau, lời nói cố gắng kiềm chế giận giữ, anh tận lực duy trì ôn hòa nói: “Tịch Dạ a, nói cho anh biết, Dao Dao bây giờ đang ở đâu?”

Không ngờ rằng, bộ dáng này của Dạ Thiên Ưng quả thật so với anh nổi giận còn kinh khủng hơn gấp vạn lần? Bên kia điện thoại Thước Tịch Dạ sợ đến toàn thân cũng run rẩy: “Thiên Ưng, Thiên Ưng, thật xin lỗi, em không phải cố ý bán đứng cô gái kia.”

“Tôi hiện tại, đang hỏi cô — Dao Dao ở đâu? ? ? ?” Tức giận, anh lớn tiếng rống lên, âm thanh truyền tới bên đầu kia của điện thoại, Thước Tịch Dạ sợ đến thân thể run rẩy càng lúc càng lớn.

“Ở đây, chỗ kho hàng bị bỏ ở ngoại ô, Thiên Ưng, Thiên Ưng, em van cầu anh...anh đừng có giết em a.”

Anh hiện tại nào có thời gian để ý tới tiếng van cầu xin tha thứ của Thước Tịch Dạ? ? Vô tình cúp điện thoại, quay đầu nhìn về phía sau lưng Lăng Thánh Quân: “Thánh quân, Dao Dao bị bắt cóc đến một kho hàng ở ngoại ô, tôi đi trước.”

“Thiên Ưng!” Lăng Thánh Quân rõ ràng cảm thấy Dạ Thiên Ưng lần này làm việc quá kích động rồi, đây là lần đầu tiên Dạ Thiên Ưng làm có bất kỳ kế hoạch gì liền đơn độc xông vào hang hùm của kẻ địch, chỉ là, hắn cũng biết mình can bản không ngăn cản được Dạ Thiên Ưng : “Thiên Ưng, anh cẩn thận một chút, một lát sau tôi sẽ dẫn người tới!”

“Ừ.” Gật đầu một cái, Dạ Thiên Ứng nhanh chóng lấy xe, chạy như bay đến kho hàng hàng bị bỏ hoang ở ngoại ô đi đến nơi.

Ở ngoại ô kho hàng bị bỏ hoang có ít nhất ba. Cự ly cũng rất xa, rốt cuộc cái nào mới là nơi nhốt Ngô Hiểu Dao đây? ?

Theo xe gia tốc chạy, xe của anh đã đi vào nơi thưa thớt người ở vùng ngoại ô rồi, cái nơi kia sâu không thấy đáy hôm nay con người hôm lộ về càng thẳng. Nét mặt tà mị cũng hóa thành nóng nảy.

Trong đầu hần lần đầu tiên mới biết như thế vào rồi tung không chịu nổi, không có kế hoạch xác thực, chỉ là mục đích chính muốn tìm Ngô Hiểu Dao.

Đường đồng ruộng nhỏ rất hẹp, trước mặt là hai chiếc xe tải cao cấp đang chạy phía trước xe Dạ Thiên Ứng.

Dạ Thiên Ứng lo lắng dần dần bình tĩnh lại, nhấn ga nhanh chóng chặn chiếc xe kia lại . Lao như mũi tên.

Chiếc xe tải này vội né qua bên phải để tránh chiếc xe kia, thế nhưng anh lại giống như cố ý gia tăng tốc độ hung hăng chặn ngang bên mặt sườn chiếc xe tải!

‘Kít ——’ một tiếng, tài xế xe tải nhanh chóng đạp chân ga, tức giận chạy xe: “Con mẹ nó người chính không phải có bệnh chứ?”

Buông lỏng dây an toàn, Dạ Thiên Ứng liền đem trong đồ ở trong túi áo cầm trên tay. Vừa xuống xe, hần nhanh chóng đi tới người tài xế kia.

Tài xế kia nhất thời thất thần, ý đồ muốn quay xe lại, cùng lúc đó, trên xe những người khác cũng thử nổ máy xe, nhưng Dạ Thiên Ứng xe đã sớm đè ở bên sườn chiếc xe kia, khiến cho chiếc xe tải căn bản không cách nào khởi động.

“Nói! Tụi mày bắt cóc cô gái kia ở đâu? ? ?” Dạ Thiên Ứng mở miệng liền hỏi những lời này, vật trong tay đang chìa vào đầu tên kia.

Trên đường đồng ruộng nhỏ, tại sao có thể có chiếc xe xa hoa lui tới? Phản ứng đầu tiên của anh, chủ nhân chiếc xe này là kẻ cóc Ngô Hiểu Dao.

Coi như thật sự lắm, anh cũng sẽ không có bất kỳ áy náy, anh là người có tính cách tàn giết lắm cũng không bỏ qua! ! !

“Tôi. Tôi. Tôi không biết anh đang nói gì?” Người nọ bị sợ đến mức nói lắp bắp : “Tôi chỉ là một dân chúng bình thường.”

“Dân chúng? Vậy coi như người xui xẻo nên hôm nay mới gặp ta!” Không có do dự chốc lát, ‘ bùm ’ một tiếng, Dạ Thiên Ứng giống như điên bóp cò.

Bên trong xe những người khác bị sợ đến không biết nên làm thế nào cho phải, Dạ Thiên Ứng tức giận kéo cửa xe ra nhìn mấy tên đàn ông trên xe, lớn tiếng quát: “Các người cũng muốn nói cho tôi biết, các người là dân chúng a, hả? ? ! ? ? ?”

Người bên trong xe lần lượt liếc nhau một cái, tên mất kiếng ngồi ở hàng trước nhất không ngừng phiêu lơ lửng.

“Cạch” Dạ Thiên Ứng vô tình mở ra phát súng thứ hai, chìa vào đầu người đàn ông có ánh mắt mơ hồ kia.

Ai nấy đều thấy được, giờ phút này Dạ Thiên Ứng đã giết đỏ cả mắt rồi, trong con người cũng đỏ bừng, đỏ bừng.

“Rất tốt rồi, ta không có kiên nhẫn để chơi đùa cùng các người, các người nếu là không nói, lần lượt cũng phải chết!” Dứt lời, trong đôi mắt kia nhuộm màu máu hiện rõ vẻ sát ý.

Người trên xe không ai không biết Dạ Thiên Ứng là ai, chỉ cần bị hần tóm được, kết quả chỉ có một, đó chính là — chết!

Coi như bọn họ ngoan ngoãn nói ra tung tích Ngô Hiểu Dao, nhiều lắm là đổi lấy cái chết thoải mái một chút thôi! !

“Không sao cả!” Một người trong xe không quan tâm lên tiếng, người này chính là tên vừa rồi đánh Ngô Hiểu Dao.

Hắn hiện tại bình tĩnh hiểu ra, hoàn toàn có thể chắc chắn, cô gái kia tuyệt đối lag phụ nữ của Dạ Thiên Ứng, nếu không với tính cách Dạ Thiên Ứng tuyệt đối sẽ không giận dữ như thế đi tìm cô gái kia.

Về phần cô bé kia tại sao là xử nữ, a, chắc là Dạ Thiên Ứng bởi vì quý trọng cô mà không chịu đụng cô sao!

Người đàn ông nghĩ tới đây, cảm giác mình thật ngu xuẩn, lại bị một cô bé lừa? ? Hiện tại lại rơi vào tay Dạ Thiên Ứng, hắn nhận, nhận thua, chỉ là!

Cho dù chết, hắn cũng muốn kéo theo một người chôn theo! Đó chính là người bị hắn đánh đập trong kho hàng-Ngô Hiểu Dao!

169. Chương 170: Yêu Không Cần Nói Thành Lời

Editor Bỉ Ngạn Hoa

Gã này nghĩ đến đây lại cảm thấy mình thật ngu, để ột con nhóc lừa phỉnh? ? Bây giờ thì rơi vào tay Dạ Thiên Ứng rồi, hắn nhận thua nhưng mà

Cho dù chết, hắn cũng muốn kéo theo người chôn cùng mình! Đó chính là cái cô gái Ngô Hiểu Dao đã bị hắn đánh bất tỉnh trong nhà kho kia!

“Không sao cả! ! Hai năm trước mày giết chết đại ca của tao, hôm nay tao lôi phụ nữ của mày theo cùng! !”

Còn nhớ hay không, hai năm trước, Dạ Thiên Ứng đã xử phạt một tên trong Ứng Xã? Mà cái người trước mặt anh bây giờ chính là em trai của hắn.

Hắn một mực chỉ nghĩ cách báo thù cho anh trai của mình, nổi oán hận tích lũy hai năm mang hắn đến Nhật Bản, bây giờ thù chưa trả nhưng mạng sống của hắn.

Tiếng súng vang lên “Pằng”, Dạ Thiên Ứng không lưu tình chút và cũng khỏi hỏi nguyên nhân vì sao, lập tức đưa hắn ta lên Tây Thiên châu Phạt. Anh giống như một tên bạo chúa thời tiền sử ra tay giết người không một chút do dự.

Máu của gã kia vẩy bắn hết xuống xe sau, những người khác sợ hãi không ngừng run rẩy: “Dạ lão đại, cô bé kia ở phía tây kho hàng.” Gã này vừa dứt lời nói, Dạ Thiên Ứng ngay cả thời gian giết người cũng không có, mở cửa chạy đến cái xe bởi vì va chạm mạnh mà nát bét tại hiện trường rồi rời đi.

Dọc theo đường đi, anh suy nghĩ, nếu như bọn người kia bắt cóc Ngô Hiểu Dao rồi, thì vì sao lại không lấy cô uy hiếp anh? Tại sao lại rời đi khỏi đó? ? Chẳng lẽ trong kho hàng còn có người khác canh giữ ở đó? ? ? ?

Loạn rồi, đầu óc bây giờ loạn hết rồi, đây là lần đầu tiên đầu Dạ Thiên Ứng có vô số hỗn loạn thế này, anh không thể nào phân tích nổi đầu đuôi câu chuyện hôm nay như thế nào.

Xe ngừng lại, quét mắt chung quanh kho hàng không có thêm một chiếc xe nào khác, tay nâng súng, kéo cửa kho hàng ra, nhanh chóng ngấm mộ lượt bên trong kho hàng.

Không có một bóng người. Chỉ có. Một bóng dáng quen thuộc đang nằm trên vũng máu tươi.

Cái này ông kính rất quen thuộc, rất quen thuộc! !

Lần cuối cùng nhìn thấy cô vào mười hai năm trước, cũng chính là cảnh tượng này anh đã nhìn thấy.

Dạ Thiên Ứng thu hồi khẩu súng trong tay, nhanh chóng chạy tới trước thân người Ngô Hiểu Dao, tay của anh đang run rẩy, anh sợ, cũng một nỗi sợ hãi giống mười hai năm trước, anh sợ lần này cô sẽ vĩnh viễn rời khỏi cuộc đời của anh.

Ngón tay run rẩy đưa tới mũi cô, dò xét hơi thở

Còn có hô hấp!

“Dao Dao! Dao Dao! Em đừng dọa tôi sợ, đừng dọa tôi! ! !” Dạ Thiên Ứng ôm lấy cơ thể nhuốm đầy máu của cô vào trong ngực, lau chùi gò má vốn đã trắng bệch của cô.

Nghe giọng nói quen thuộc, hia mắt Ngô Hiểu Dao từ từ mở ra, trước mắt vẫn là một mảnh mờ mịt, nhưng vẫn tiếng kêu quen thuộc ấy, vẫn khiến cô nhận ra được là ai đang ở bên cạnh mình.

Dạ Thiên Ứng! Dạ Thiên Ứng đến rồi! Mình có liên lụy đến anh hay không? Không trở thành công cụ uy hiếp của người khác đối với anh chứ?

Thật là đau, thật sự rất đau, toàn thân đau nhói, gương mặt như lửa đốt khiến nỗi đau như tăng thêm trong cô.

Từ từ, một mảnh mờ ảo trước mắt dần dần hiện rõ ràng, cô thấy khuôn mặt đẹp trai của Dạ Thiên Ứng hiện lên sự dịu dàng yêu thương dành cho cô, thật sự là của riêng cô ư? Là sự dịu dàng của cô sao? Tất cả đều dành cho cô?

“Thiên Ứng.” Cô cố gắng nâng bàn tay đầy máu lên trước mặt anh.

“Dao Dao, là tôi.” Dạ Thiên Ứng nhanh chóng giữ chặt bàn tay bé nhỏ của cô, đặt nó lên gò má trắng bệch của mình, chà xát nó lên đó.

Nở nụ cười nhẹ nhàng, cô mắt đen láy của cô từ từ chuyển sang hình lưỡi liềm: “Thiên Ứng. em rất yêu anh.”

Nói ra rồi, rốt cuộc cô đã nói ra tình cảm của mình cho Dạ Thiên Ứng, sự hiểu lầm trước đây đã khiến cô hận Dạ Thiên Ứng sâu sắc, nhưng là.

Bởi vì yêu, mới có nỗi hận!

Cô không cách nào ngừng nhớ về Dạ Thiên Ứng, không hề có giây phút nào ngừng nhớ anh. Trước đây cô luôn hy vọng mọi thứ Dạ Thiên Ứng dành cho cô đều là chân thật! Cho đến giờ phút này, cô đã biết sự chân thật nơi anh!

Nhìn dáng vẻ Dạ Thiên Ứng trước mặt, vẻ mặt yêu thương dịu dàng, cô rất vui, rất an lòng

Cho dù không có được sự đáp lại của Dạ Thiên Ứng, dù đây chỉ là tình cảm đơn phương của mình cô, cô cũng phải nói ra cô yêu anh đến dường nào! Yêu cái gã xấu xa này !

Dạ Thiên Ứng nở nụ cười mê người đến kích động, ở trong lòng anh, tình yêu là thứ giả dối nhất, thích hay yêu đều có thể dễ dàng nói ra. Ở tại giờ phút này, thế nhưng anh lại cảm thấy thực chân thật. Nơi đóng bóng bằng sâu thẳm trong anh đã dần được cảm hóa.

Anh không biết dùng cách nào để trả lời cho cô, vì vậy người đàn ông này lại không nói ra tiếng “thích” hay “yêu” cho cô.

“Dao Dao, sau này mãi mãi đi theo anh được không?” Anh lấy câu hỏi này để đáp lại tình cảm của Dao Dao!

Cái từ mãi mãi này địa diện cho gì? Cả đời! Là cả đời ! Thật ra thì, yêu hay thích, vẫn không bằng từ “mãi mãi” trong miệng anh thốt ra?

Ngô Hiểu Dao không do dự, không có chút gì do dự, coi như lần này mình có bị lừa đi chăng nữa thì cũng cam tâm tình nguyện.

“Được!” Gật đầu một cái, cô không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào dành cho anh.

Môi của anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô, cô vốn muốn tiếp nhận nụ hôn này, nhưng. Môi của cô đã rách.

Cô phát ra tiếng rên rỉ nhẹ.

Môi Dạ Thiên Ứng nhanh chóng tách ra khỏi môi cô, lo lắng hỏi cô: “Bảo bối, đau lắm à?”

“Không sao đâu.” Lắc đầu một cái, cô bộc lộ vẻ kiên cường.

“Nhấn nài một chút nhé, anh đưa em đến bác sĩ.”

170. Chương 171: Một Mặt Là Đen Một Mặt Là Trắng

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Nhấn nài một chút nhé, anh đưa em đi đến bác sĩ.” Nói xong, Dạ Thiên Ứng thận trọng ôm lấy cơ thể đầy vết thương của cô lên, chậm rãi đi ra khỏi kho hàng, giờ phút này bên ngoài kho hàng đứng đầy thuộc hạ của anh, ít nhất cũng mấy trăm ngày xếp hàng nghiêm chỉnh.

“Dạ lão đại!” Mọi người cùng lên tiếng chào anh.

Đôi mắt trợn thế như vậy, chân mày Dạ Thiên Ứng chợt nhíu lại, anh không muốn mấy người này ở trước mặt cô xưng hô kiểu này với anh, anh lại càng không muốn bảo bối trong ngực anh biết được, bây giờ mình vẫn là một vị thủ lĩnh băng nhóm xã hội đen.

Ở trong lòng của anh cô là sự thuần khiết, thuần khiết như một thiên sứ, nhưng anh lại bản thủ, bản thủ như một con ác ma trong bóng đêm.

Vậy mà, nghe đám người kia gọi Dạ Thiên Ứng như vậy, cô không có bất kỳ nghi vấn cũng không tỏ ra không hiểu vấn đề.

Mỗi ngày nhìn như cô như vậy, nhưng thực ra cũng không phải là người ngốc nghếch.

Vì sao bà vai Dạ Thiên Ứng lại có vết thương? Vì sao mấy người trong thang máy kia lại bị giết sạch? Không phải cô chưa từng nghi ngờ.

Cô thích anh, cô chỉ là hy vọng anh của bây giờ sẽ loại bỏ sự bại hoại của mình, cũng không là kẻ lạm sát vô tội. Nhưng một Ngô Hiểu Dao đơn thuần làm sao sẽ hiểu, ở bên trong một thế giới đầy sự giả dối, làm sao nói rõ được đúng sai.

Đến bệnh viện tư nhân của Dạ Thiên Ứng, mấy người bác sĩ chưa trị các vết thương trên người Ngô Hiểu Dao. Trải qua quá trình chẩn đoán bệnh tình, thân thể của cô cũng không lo ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng ba ngày sẽ không còn chuyện gì. Chuyện này đã khiến cho sự lo lắng trong lòng Dạ Thiên Ứng hạ xuống.

“Thiên Ứng, bắt được mấy tên loạn đản.” Ngoài phòng bệnh Hàn Tuấn Hi hỏi báo tình hình hiện nay cho Dạ Thiên Ứng biết.

“Tuấn Hi.” Dạ Thiên Ứng hơi do dự một chút, xoay người Hàn Tuấn Hi đang ở sau lưng: “Cậu có biết mấy người đó tại sao lại không dùng Ngô Hiểu Dao uy hiếp tôi không?”

Chỉ một thoáng, chung quanh hai người đàn ông xuất hiện bóng mây kỳ quặc, mặc dù duy trì sự trầm mặc, nhưng ý tứ của anh Hàn Tuấn Hi hiểu rõ, anh cũng hiểu anh ta đã diễn đạt ý nghĩ gì.

Hàn Tuấn Hi hơi cúi đầu, lạnh lùng nói: “Thật xin lỗi.”

Anh hiểu rõ mấy ẩn ý trong lời nói của Dạ Thiên Ứng, anh cũng biết Dạ Thiên Ứng nhận ra mình không thích Ngô Hiểu Dao.

Vậy mà, lần này, anh có thể thừa nhận Ngô Hiểu Dao sẽ không còn trở thành gánh nặng của Dạ Thiên Ứng, vậy sau này thì sao? Sau này kẻ địch mạnh cỡ bao nhiêu thì cả ai có thể biết trước được! Hai người bọn họ muôn sở cùng với nhau là chuyện không đơn giản như tưởng tượng! !

Không nói thêm, Hàn Tuấn Hi xoay người đi khỏi phòng bệnh, Dạ Thiên Ứng thì đẩy cửa phòng bệnh Ngô Hiểu Dao.

Con người thâm túy nhìn Ngô Hiểu Dao nằm trên giường, bây giờ anh thật sự rất muốn trách cứ cô nhóc này.

Nếu như cô ngoan ngoãn hợp tác với mấy người đó thì chắc đã không bị đánh đến nỗi như vậy đâu!

Những người đó lợi dụng Ngô Hiểu Dao để uy hiếp anh cái gì, coi như giao nộp công ty ấy người đó, anh cũng không tình nguyện để cô bị đánh! Nào có món đồ nào, quý giá bằng cơ thể của cô?

Chậm rãi đi tới bên cạnh Ngô Hiểu Dao, anh yên lặng ngồi nhìn khuôn mặt nhỏ đầy vết thương trên ấy, bàn tay chậm rãi nâng lên, lại để xuống, không biết mình nên yêu thương cô như thế nào cho phải đây.

Bất tri bất giác, Ngô Hiểu Dao mở đôi mắt mông lung ra, rọi vào tầm mắt của cô là khuôn mặt đẹp trai tràn đầy lo lắng của Dạ Thiên Ứng.

Đôi gò má đỏ bừng, cô ngượng ngùng nhìn Dạ Thiên Ứng.

Suy nghĩ một chút mới thấy mình thật to gan, tự dưng rãnh rỗi đi tỏ tình với người ta, đây là lần đầu tiên của mình mà.

Trái tim đập ‘thịch, thịch’ không ngừng, đợi đến khi áp chế xuống thì sự xâu shoor lại cứ dâng lên. “Dạ. Dạ Thiên Ứng.” Run rẩy mở miệng.

Dạ Thiên Ứng ngồi ở mép giường chợt lóe mắt nhìn cô: “Gì?” Bàn tay cứng chùi véo chóp mũi cô: “Em gọi anh làm gì?”

“Ừm, Thiên Ứng.” Cô ngượng ngùng nhìn Dạ Thiên Ứng, hít một hơi thật sâu, trong giọng nói lộ ra vẻ tự tin: “Sau này em sẽ bảo vệ mình thật tốt!”

Cô cũng không muốn hỏi Dạ Thiên Ứng chuyện gì, cũng không muốn xác nhận quan hệ giữa anh và Thuộc Tịch Dạ. Chuyện đã qua cứ để nó trôi qua như thế đi.

Cô chỉ biết lúc đó Dạ Thiên Ứng đã hỏi cô sau này có thể đi theo anh hay không, mà mình cũng đã đồng ý với anh rồi, vậy có thể lý giải bây giờ cô chính thức trở thành bạn gái của anh sao?

Nếu như vậy thì cô phải bảo vệ bản thân mình thật tốt, không cần anh lời dụng người con gái khác để làm lá chắn phòng thân cho cô.

Lời của Ngô Hiểu Dao coi như Dạ Thiên Ứng đã hiểu, ha ha, cô bé này kiên cường đến cỡ nào đây nhỉ?

Quả thật cô không cần anh bảo vệ, bởi vì một lần nữa cô lại bảo vệ cho anh.

Đưa tay sờ trán cô, Dạ Thiên Ứng nở nụ cười dịu dàng.

Ngày thứ nhất Ngô Hiểu Dao ở bệnh viện thì có thông báo cho La Bích Nghi biết, nhưng không cho cô ấy tới đây, dù sao trường học cách bệnh viện cũng hơi xa.

Dạ Thiên Ứng mấy ngày nay đều chăm sóc choc ô, không hề rời cô nửa bước. Đối mặt với sự dịu dàng của anh, cô không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả sự cảm động của mình.

Cho đến ngày thứ tư.

Mặc dù mấy vết thương trên người Ngô Hiểu Dao đã khép miệng, nhưng là mấy bộ phận ứ đọng máu bầm trên mặt và trên người vẫn chưa tan. Nhưng cô vẫn phải về trường học một chuyến, vì vậy lúc chạng vạng tối, họ đến cổng sân trường.

Lúc cô xuống xe, Dạ Thiên Ưng kéo cánh tay của cô lại, tà mị cười, giọng nói như lay động: “Bé con, buổi tối có muốn tới phòng làm việc của anh hay không?”

Trong nháy mắt, đôi gò má trắng trẻo của Ngô Hiểu Dao chợt đỏ ửng, trong đêm tối khiến người khác say mê. “Đừng!” Dứt khoát lắc lắc cái đầu, cô quả quyết nói: “Bị giảng viên khác bắt được thì em bị đuổi học đấy!”

A, cũng đừng quên, bây giờ Dạ Thiên Ưng là giảng viên ở trường, nếu quả thật bị bắt được cô ngủ cùng với giảng viên, vậy vấn đề đuổi học đặt lên hàng đầu tiên rồi.

“Bị bắt được thì không tốt hơn sao, em bị đuổi học, anh nuôi em, được mà?” Câu này nghe qua thì có vẻ bông đùa, nhưng là lời thật lòng của anh.

Giá trị con người của Dạ Thiên Ưng đã quá mức rồi, đừng nói nuôi Ngô Hiểu Dao, nuôi cả nhà cô cũng không thành vấn đề.

Nhưng.

Cô chưa từng nghĩ được người khác nuôi, cũng không muốn được người khác nuôi! !

171. Chương 172: Nửa Đêm Lén Vào Phòng Cô

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Ha ha, đối với một cô gái tự lập thì tự bảo vệ là chính.

Dựa vào người khác để nuôi sống bản thân, tựa như ăn nhờ ở đậu người ta vậy, khắp mọi nơi đều kém hơn người ta một bậc, vả lại cô đang có một ước mơ cao hơn hẳn bây giờ.

Đó chính là, trở thành một luật sư! Vì những con người bị án oan, cô muốn thay qua tòa xử lý giùm họ.

Nhưng Dạ Thiên Ưng được xem như là gì?

Xã Hội Đen? Không! Không!

Bây giờ anh ấy chỉ là một người làm kinh doanh! Là một người nghiêm túc và nghiêm túc!

Trên ti vi luôn đưa tin nhưng lúc Dạ Thiên Ưng quyên góp tiền cho người nghèo, cho nên anh là một người tốt!

Ngô Hiểu Dao biết rõ bản thân mình đang chìm trong sự mê muội, chính mình lừa gạt bản thân mình! Nhưng là, dù cô biết mặt khác của anh thì như thế nào?

Cô thương anh, cô thích anh! Chỉ có thể gài bộ hồ đồ mà thôi, nhưng có vẻ tỏ ra thông minh vẫn không khó bằng tỏ ra hồ đồ.

Cho nên khi đó Dạ Thiên Ưng mới biết rõ cô là một người con gái thông minh như thế nào. Hiểu được những chuyện nên biết, những chuyện không nên biết!

“Em không cần người khác nuôi, sau này em là luật sư.”

Nghe câu trả lời thuộc hàng “top gun” của cô, Dạ Thiên Ưng cười khỏ: “Ha ha, luật sư.”

Cái nghề thánh thiện cỡ nào!

Ngô Hiểu Dao đang ở một đại học vô cùng danh tiếng, Dạ Thiên Ưng cũng hiểu rõ cô, một khi cô tốt nghiệp thì chính thức trở thành một luật sư vĩ đại! Cũng chính là hóa thân thành chính nghĩa! Vậy anh đây? Được coi là tà ác sao??

Ha ha, từ xưa chánh và tà không liên hệ nhau, có ý nghĩa sau này cô sẽ tổn thương đến chính anh sao?

Dạ Thiên Ưng không muốn nghĩ, cũng không dám suy nghĩ, anh sẽ nỗ lực! Sẽ cố gắng cải tà quy chánh! Bây giờ anh chỉ hy vọng Ngô Hiểu Dao sẽ coi anh như một người tốt.

“Đúng rồi, anh không đi làm à?” Ngô Hiểu Dao biết anh muốn ở cùng cô nên nghỉ mười ngày! Nhưng là, anh là chủ tịch của một công ty đa quốc gia, mười ngày đối với anh chắc hẳn vô cùng quan trọng!

“Ha ha, còn có 3 ngày đấy nhé.” Nụ cười nở rộ trrrn khóe môi anh, đôi bàn tay chậm rãi nâng lên, véo nhẹ lên cằm cô, tựa như muốn đùa vui mà trêu chọc nói với cô: “Ba ngày nay, anh muốn thương yêu em thật tốt.”

Đột nhiên, lông mày Ngô Hiểu Dao chợt nhíu lại, khuôn mặt trắng trẻo của cô chợt hiện lên màu đỏ đỏ, càng nghĩ càng khổ.

Chỉ là, cô không muốn Dạ Thiên Ứng vì cô mà lơ là việc chính sự.

Trước kia cô vẫn cho rằng anh là một Ngưu Lang mà thôi, cảm thấy anh không có chí lớn. Bây giờ cô biết anh đang làm Chủ tịch rồi, nhưng anh lại có thể hy sinh mười ngày vì cô. Đối mặt với sự dục dăng chân thành của Dạ Thiên Ứng cô vô cùng cảm kích, cũng tự trách! Cô không thích như vậy.

“Thiên Ứng.”

Lời của cô còn chưa nói hết, Dạ Thiên Ứng chợt giơ đôi tay bịt kín lấy bờ môi anh đào của cô, anh biết cô muốn nói cái gì.

Thái độ của Dạ Thiên Ứng anh khi đối xử với phụ nữ, chủ yếu là dùng tiền đuổi đi. Tuyệt đối sẽ tiêu tốn thời gian trên người phụ nữ nào. Bởi vì họ không đáng giá! Không có người nào khiến anh dành riêng thời gian của mình! Ngày đêm bảo vệ mấy ả ta.

Nhưng bây giờ. Anh lại có thể lãng phí thì giờ trên người của em đấy.

Mà cô phản ứng kiểu này ư?

A, Thần Long Thiên có chút tự giễu bản thân mình, mấy cô khác thì lúc nào cũng lôi kéo anh đi chơi cùng, mà cô thì lại đẩy anh ra.

Anh lại không tức giận, ngược lại cảm thấy cô rất hiểu chuyện.

Tay rời đi bờ môi của cô, Dạ Thiên Ứng dịu dàng cười, bàn tay sờ lên đỉnh đầu cô: “Này luật sư tương lai, nhanh vào ký túc xá nghỉ ngơi đi.”

“À, tạm biệt.” Chạy xuống xe, Ngô Hiểu Dao vẫn có cảm giác hình như có điều gì đó không đúng lắm? Tuy nhiên nghĩ ra không đúng chỗ nào! “Anh cũng nên đi nghỉ sớm một chút.” Nói xong, cô xoay người chạy nhanh về phía ký túc xá của mình. Không biết rằng, trong bóng đêm lặng lẽ phía sau lưng, có một người đàn ông nở nụ cười tà mị.

Chỉ chốc lát, Ngô Hiểu Dao quay trở lại ký túc xá, nhìn đồng hồ, chắc La Bích Nghi đã nghỉ ngơi rồi, nên cô cũng không báo chuyện mình xuất viện làm chi.

Đẩy cửa phòng ra, trong màn đêm Ngô Hiểu Dao lần mò công tắc điện trên tường.

Nhưng. Vào thời khắc này, một bàn tay to đưa ra từ phía sau cô, đột nhiên bịt kín miệng cô! ! ! Cùng lúc đó, một cái tay khác ôm lấy vòng eo của cô.

Chỉ một thoáng, Ngô Hiểu Dao bị tập kích bất ngờ nên hốt hoảng hít vào một ngụm khí lạnh.

Trời ạ! Tình huống này là sao đây? Không phải mình gặp bọn cướp sắc cướp tiền đấy chứ? ! ! Tại sao mình xui xẻo như vậy đây ta? ? Cả ngày đều không có lúc nào an tâm cả? Không bắt cóc thì gặp sắc lang, bây giờ ở phòng ngủ mà ucngx không an toàn luôn, 555555555.

Trong lòng Ngô Hiểu Dao như phát run, thân thể ra sức giùng giảng, bởi vì bị bưng kín miệng, cho nên chỉ phát ra âm thanh kháng cự yếu ớt: “Ừm.....Ừm....”

“Này cô, ngoan ngoan hợp tác, chỉ là cướp sắc mà thôi, cũng không muốn giết người. Nếu cô không thành thật, cẩn thận cái mạng này của cô cũng bị cướp luôn đấy.” Sau lưng, một giọng đàn ông tầm thấp vang lên cho Ngô Hiểu Dao nghe thấy, lạnh lùng uy hiếp cô

Ngô Hiểu Dao hiện tại quả thật muốn nổi điên mất, sớm biết đã bảo Dạ Thiên Ứng đưa lên phòng, bây giờ thì gặp cái chuyện vậy đây, đừng chọc cô nữa chứ?

Đây chính là trường học, còn có luật lệ hay không? Cô không nghe theo lời của tên đàn ông kia, vẫn cố gắng giãy giụa, đầu lắc lư, cô mở miệng cắn lên bàn tay của gã ta.

“Ừm.” Bởi vì đau đớn nên cô kia rên rỉ một tiếng, bàn tay đàn bịt miệng cô khẽ bỏ ra.

Nhờ vào đó thời cơ, Ngô Hiểu Dao vừa định kêu to, liền nghe giọng nói của người phía sau lưng vang lên: “Bảo bối, đừng kêu!”

172. Chương 173: Chuyện Khôi Hài Giữa Đêm Trăng Thanh Gió Mát

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Bảo bối, đừng kêu! !”

.

.

Đồng thời ngăn lại tiếng kêu của cô, cả người Ngô Hiểu Hiểu rơi vào trạng thái thần thờ.

Dạ Thiên Ứng?

Rốt cuộc hôm nay cô đã biết chỗ nào không đúng rồi?

Một Dạ Thiên Ứng bá đạo như vậy thì làm sao có thể bỏ qua ỉnh. Tình cảm của anh là vậy à? Quá giỏi!

Lập tức, lửa giận trong lòng dâng lên tận đỉnh. Ngô Hiểu Dao xoay người đánh lên ngực của anh: “Anh thật sự hư quá đi, thiếu chút nữa em bị hù chết rồi đấy anh biết không?”

Cô sắp bị Dạ Thiên Ứng làm cho điên loạn rồi, , đầu tiên là trai bao giờ chuyển sang thầy giáo, mà chữ thì trở thành sắc lang? Đối với cô thì anh đã đùa tới bến rồi.

“ha ha, anh hư, anh rất hư.” Nói xong, Dạ Thiên Ứng bế ngang Ngô Hiểu Dao lên, khoe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa, giọng nói bốn cọt: “Hừ bảo bối rồi à, vậy anh phải đền bù đúng không?”

“Ai muốn anh bồi thường? Anh mau về phong anh đi.” Nói là nói như vậy, thế nhưng khi cô bị anh ôm lên, nhịp tim tự nhiên gia tốc nhanh hơn, khuôn mặt nóng rực.

“Hả, em mà cứ bảo anh đi là anh cho gặp ma nữ tóc dài dưới kia đấy.”

Bị Dạ Thiên Ứng xấu xa một nhấc nhở như vậy, Ngô Hiểu Dao lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn bị anh ôm lên trên giường.

Bóng tối bên trong căn phòng khiến họ không nhìn được khuôn mặt đối phương. Nhưng bởi vì màu đen này, bọn họ vẫn có thể cảm thụ tất cả về nhau. Dạ Thiên Ứng dùng ngón tay sờ lên vành môi của cô.

Cảm giác ngón tay khô ráp ấy đang vuốt ve môi mình, khiến mặt cô ửng đỏ, trái tim thấp thỏm không yên.

Từ từ cô nhận ra hơi ẩm đang phủ vào gò má của cô từ anh, mặt của anh đang chậm rãi dịch chuyển đến gần cô, cho đến khi dán sát chung một chỗ, đôi môi mềm mại của anh dán chặt lên môi hồng của cô.

Đã rất lâu bọn họ không hôn nhau, bốn ngày trước chỉ đụng chạm sơ qua mà thôi, căn bản không có cách nào để biểu đạt cái sự nhớ nhung trong một tháng không bên nhau của bọn họ!

Bây giờ cô cảm thấy sự triền miên này thật sự rất ngọt ngào, rất ngọt ngào! Là lần đầu tiên cô nhận thấy nó ngọt ngào đến lạ thường, dù sao nụ hôn này là vì tình yêu mà sinh ra.

Mượn màn đêm, một thiếu nữ ngưỡng chừng như cô biến mất, đôi tay ôm lấy cổ của Dạ Thiên Ứng, cảm thụ nụ hôn của anh, và đáp lại nụ hôn của anh!

Đầu lưỡi mềm mại của anh trượt vào trong miệng cô.

Cảm giác cái lưỡi kia đang trêu đùa tổng khoang miệng cô, đôi môi của cô nhẹ nhàng mút liếm đầu lưỡi của anh.

Được cô đáp lại, anh thật vui, thật sự rất vui.

Đầu lưỡi linh hoạt chuyển động bên trong, thưởng thức nước bọt của cô, anh cảm thấy nó như mật ngọt tinh khiến vậy.

Càng lúc càng to gan đáp lại nụ hôn của anh, đầu lưỡi của bọn họ vì kích tình quăn chung một nơi.

Hô hấp của Ngô Hiểu Dao bắt đầu rối loạn, đầu óc cũng trống rỗng. Lại tới rồi, cảm giác ấy lại tới rồi.

Cô không thể hình dung mình vào bây giờ, cảm giác giống như mình quên đi mọi thứ, chỉ say sưa trong nụ hôn cuồng giã này.

Nhưng lần này sự say mê ấy không phải của riêng một mình cô.

Hơi thở của Dạ Thiên Ứng cũng bắt đầu rối loạn, anh có cảm thấy kỹ xảo hôn của cô đã thuần thục hơn rất nhiều, thậm chí khơi dậy dục vọng trong lòng anh.

Ngưng nụ hôn kia, giọng nói êm ái của Dạ Thiên Ứng vang vọng bên tai cô: “Hiểu Dao, em tiến bộ nhanh thật.”

Hơi thở của cô chưa trở lại bình thường, nhưng một cảm giác lớn hơn lại vây lấy cô.

Môi của anh rơi lên vành tai nhạy cảm của cô, lưỡi liếm láp vành tai cô, toàn thân cô run lên một trận, đôi mắt khép chặt. Bây giờ cô thật sự đắm chìm trong đó rồi.

Trước kia lúc cô hôn Dạ Thiên Ứng, thân thể của cô không khống chế mà phối hợp với anh, nhưng trong lòng lại không có chút nào để chịu, toàn bộ bị sự tự trách lấp đầy!

Nhưng là lần này. Vô bọc trong lòng cô đã được tháo xuống, cô nghiêm túc hưởng thụ mọi cảm giác từ phía anh.

Giờ phút này, cả bóng tối trong phòng ngủ ngập tràn tư vị nhiệt tình.

Bàn tay Dạ Thiên Ứng từ từ di chuyển đến khóa áo của cô, duỗi ngon tay nắm lấy khóa kéo.

Trong loạn lạc cô vẫn tìm được ý thức của mình, quần áo đã bị kéo xuống một nửa, vội vàng tóm lấy cánh tay Dạ Thiên Ứng: “Không được.”

Nghe âm thanh vô lực mềm yếu của cô, căn bản không thể khiến Dạ Thiên Ứng dừng lại động tác, âm thanh ở cổ phát ra của cô giống như một cổ mị hoặc người ta phạm tội.

Gọi lên nụ cười xấu xa, môi từ từ kề tai cô, vang lên giọng nói nỉ non: “Bé con, không cần cầu xin anh đâu.”

Cái giọng trầm thấp mê người ấy dụ hoặc con người ta, khiến não bộ cô một mảnh hỗn loạn, biết rõ Dạ Thiên Ứng đã đùa bỡn cô, cố ý dùng loại âm thanh đó nói cho cô nghe!

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên cái cổ nhạy cảm của cô. Mê loạn xâm nhập vào người cô, hai cánh tay đang ngăn cản anh trở nên vô lực, đôi tay từ từ trượt xuống bên hông.

Dạ Thiên Ứng mượn cơ hội kéo móc khóa áo của cô.

Trong màn đêm yên tĩnh, cô không thể nhìn thấy khuôn mặt Dạ Thiên Ứng, chỉ có thể cảm nhận đôi gò má nóng hổi của mình, nhịp tim tăng dần gia tốc.

Đầu lưỡi tinh xảo trượt xuống, đôi tay vạch áo cô ra, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bắp vai cô, cho đến khi cảm giác nơi vết sẹo trên ấy, anh càng mãnh liệt hôn lên đó.

Bởi vì, vết sẹo kia khiến anh nhớ lại chuyện lúc xưa.

Cô cảm nhận anh đang liếm lên vết sẹo của mình, nhưng là, cô không biết nguyên nhân vì sao.

Khẽ nhắm hai mắt lại, hưởng thụ cảm giác tê dại mà Dạ Thiên Ứng mang lại, bộ ngực phập phồng lên xuống càng khiến nó thêm lớn.

“Ư ư” Ở trong căn phòng yên tĩnh, có thể nghe rõ ràng âm thanh của cô, mà tiếng nhịp tim, tiếng thở hổn hển của cô như đang trôi dạt với Dạ Thiên Ưng.

173. Chương 174: Chuyện Khôi Hài Giữa Đêm Trăng Thanh Gió Mát (2)

Editor: Bì Ngạn Hoa

Dạ Thiên Ưng nhanh chóng đẩy nội y của cô ra, hai khối tròn trịa đang đứng đững dưới tầm mắt anh. Nhưng anh không tiếp tục nữa mà đột nhiên đứng lên.

Cảm giác Dạ Thiên Ưng ngừng lại động tác, cô chậm rãi mở mắt. Trong khoảnh khắc, đèn được bật sáng cả phòng ngủ.

Không có bóng đêm che giấu, sự ngại ngần bao bọc lấy toàn thân Ngô Hiểu Dao. Hai tay ôm chặt lấy ngực, vì khẩn trương mà khuôn mặt méo mó: “Tại sao bật đèn?”

Nghe giọng nói hốt hoảng của cô, khoe miệng Dạ Thiên Ưng gợi lên nụ cười tà mị, bước nhanh tới trước mặt cô, gỡ hai tay đang ôm ngực của cô ra: “Bởi vì anh muốn nhìn thấy cơ thể xinh đẹp của em, vả lại anh muốn nhìn rõ dáng vẻ kiều diễm của em lúc này.”

Lời của anh vô cùng trôi dạt, nghe như vậy khiến cô càng ngượng, khẽ quay mặt sang một bên, ngôn ngữ tràn đầy khẩn cầu: “Không được nhìn, được không?”

Nhìn đôi má ửng đỏ của cô, dáng vẻ dục hoặc, giống như một quả đào chín mọng đang chờ người ta hái xuống. Dạ Thiên Ưng cảm thấy người con gái này thật đẹp làm sao !

Ngô Hiểu Dao nhắm hai mắt lại, cắn chặt vành môi dưới khiến mình khỏi thoát ra âm thanh kỳ cục.

Nhìn dáng vẻ chịu đựng của cô, Dạ Thiên Ưng càng cười xấu xa.

Dù Ngô Hiểu Dao đã cắn chặt môi nhưng vẫn không thể nào che đi tiếng rên rỉ kiều hoặc. Âm thanh như hấp dẫn lòng người, khiến Dạ Thiên Ưng hài lòng.

Nhưng Ngô Hiểu Dao nghe âm thanh ấy thì chỉ muốn chui xuống đất mà thôi. Nếu như bây giờ có hang động dưới đất, cô thật sự muốn chui vào đó.

Cô không muốn tiếp tục như vậy nữa, thật không muốn, loại cảm giác này thật khó chịu, giống như là không phải bản thân mình.

“Không được, Thiên Ưng Không được tiếp tục.” Âm thanh của cô như cầu xin tha thứ, như mang theo dịu dàng. Vươn hai cánh tay đẩy lồng ngực Dạ Thiên Ưng ra khỏi chính mình.

Nghe âm thanh mềm mại của cô, cảm thụ thân thể đầy nhạy cảm của cô, anh vô cùng thỏa mãn với sự miễn cưỡng của một người phụ nữ như cô.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hai chân mình như vừa chạm vào nền đất.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, khiến người ta như một đám mây đang lơ lửng giữa tầng không. Thân thể như đang hòa tan, để người ta mê loạn mà đánh mất lý trí. Không phải mình đang chìm đắm vào Dạ Thiên Ưng?

“Thiên Ưng.” Ngô Hiểu Dao đột nhiên rên lên một tiếng.

Dạ Thiên Ưng nhíu mày, không hiểu nói: “Sao?”

“Thiên Ưng, anh ép lên vết thương em rồi.”

Thấy cô khổ sở, Dạ Thiên Ưng nhanh chóng ngồi dậy rồi nằm bên cạnh cô, ân cần nhìn lên cơ thể cô, ngôn ngữ tràn đầy thương yêu: “Bảo bối, còn đau sao?”

“Không.” Nhàn nhạt mà cười cười, nhìn đôi mắt ngập tràn cưng chiều dành cho cô. Anh dịu dàng khiến cô hạnh phúc, loại hạnh phúc này kéo dài đến bao lâu? Dạ Thiên Ưng sẽ như vậy vĩnh viễn phải không?

Dạ Thiên Ứng dịu đầu vào trong mái tóc cô, đôi môi mỏng khẽ chạm vào vành tai nhỏ xinh, dịu dàng nói “Tốt lắm, bảo bối, ngủ đi, nếu như có chỗ nào không thoải mái thì nói cho anh biết.” Ngửi mùi hương quen thuộc trên mái tóc của cô, lưu luyến trong chốc lát, anh tự tay gài lại áo lót của cô, tỉ mỉ chỉnh trang lại quần áo cho cô.

Từ hành động này khiến Ngô Hiểu Dao thấy anh đã thay đổi. Đúng ra là thay đổi vì người phụ nữ của mình.

Hai năm sau, đầu tiên là anh vô tình với cô, vô tình túm lấy đầu cô, vô tình bỏ cái đàn ông ấy vô miệng cô, vô tình trong giọng nói lạnh lùng.

So với động tác bấy giờ. Quả thực khác biệt một trời một vực! Tỉ mỉ che chở, lời nói dịu dàng, đôi mắt yêu thương, bảo cô trầm luân bên cạnh anh.

“Bé con. . . .” Nói được nửa câu, Dạ Thiên Ứng không nói thêm.

Thật ra thì, ba ngày trước anh đã muốn nói với cô rằng, không cần cậy mạnh vào bản thân mình, anh nguyện ý mất đi tài sản lẫn tính mạng để bảo vệ cô. Ngay từ mười hai năm trước, mạng sống và tài sản này của anh đều là nhờ cô mà giữ được. (Muốn biết chuyện tình 12 năm trc không? Hối lộ ^^)

Chỉ là! Anh không buông lời ra khỏi miệng, bởi vì sau này anh sẽ không cho bất kỳ kẻ nào bắt cóc cô!

Nhắc chần lên, nằm ở bên cạnh cô, Ngô Hiểu Dao ngẩn người một chút, kinh ngạc nhìn về phía Dạ Thiên Ứng: “Không phải anh định ngủ ở đây đấy chứ?”

Dạ Thiên Ứng chợt đứng dậy cởi áo ra, tà mị cười, hỏi ngược cô: “Em nghĩ sao?”

Nhìn làn da rắn chắc bóng loáng của anh, còn có. Vết thương trên bắp vai, trong đôi mắt cô hiện lên yêu thương: “Đau không?” Ngồi dậy định vươn tay sờ lên chỗ ấy, nhưng vì ngưỡng cô lại buông tay.

Dạ Thiên ứng xấu xa kéo tay cô đặt lên đó.

Cảm nhận nhiệt độ trên thân thể anh, cùng với là da bóng loáng, bàn tay Ngô Hiểu Dao đặt trên ngực anh run rẩy, gương mặt đỏ ửng. Thân thể ấm áp, bắp thịt rắn chắc, quả thật dụ dỗ cô đây mà.

“Bé con, sau này cái thân thể này chỉ là của em thôi.”

174. Chương 175: Anh Đi Chết Đi

“Bé con, về sau thân thể của em chỉ thuộc về tôi.”

Dạ Thiên Ứng này kén cá chọn canh lời nói trên truyền vào bên tai của cô, lòng của cô nhất thời dâng lên vô tận ấm áp, nhưng cô gái nhỏ lại ngưỡng ngưỡng, che đậy khiến cho cô phát ra âm thanh cự tuyệt: “Tôi mới không cần đấy.” Thu tay về, đưa lưng về phía Dạ Thiên Ứng nằm xuống.

Xấu xa anh vẫn không quên trên cô một phen, đầu từ từ đến gần bên tai cô, nhẹ giọng nói một câu: “Vậy em thân thể chỉ thuộc về tôi có được hay không?”

Anh thật xấu lắm! Chỉ nói một câu làm nhịp tim mình đập mạnh lời nói kén cá chọn canh trên chọc mình, làm ình khi ở bên cạnh anh đều mặt đỏ tim đập, hai mắt hơi nhắm lại, không có làm bất kỳ điều đáp lại,

Chốc lát, Dạ Thiên Ứng đã cởi yi ti không góa, rồi nằm ở bên cạnh ôm thật chặt thân thể của cô.

Sau lưng dán chặt lửa nóng của anh trên thân thể cô, cô cảm giác nhiệt độ của người anh toàn bộ truyền qua người cô. “Anh. Về anh sau có thể hay không chớ khóa thân khi ngủ?”

Dạ Thiên Ứng khóa thân hoàn toàn là muốn dụ dỗ cô nha, nếu ngày nào đó thú tính của cô đại phát nói không chừng sẽ cường bạo anh, như vậy rất mất mặt nha.

“Hừ, em cho rằng anh ở đâu cũng khóa thân ngủ sao?”

Quả thật, Dạ Thiên Ưng là có thói quen khóa thân lúc ngủ, nhưng là khi anh ở trong khu nhà này và trước mặt Ngô Hiểu Dao mà thôi.

Khóa thân ngủ là một biểu hiện buông lỏng, mà anh duy nhất có thể buông lỏng ở nơi chính là ngôi nhà nhỏ của năm người bọn họ, còn nữa là ở bên cạnh cô rồi.

Đầu của anh từ từ gần sát gáy cô, anh rõ ràng ngửi được mùi thơm trong mái tóc kia, và mùi thơm cơ thể mê hoặc.

Cô cũng có thể rõ ràng cảm thấy anh hơi thở hỗn hển ấm áp, cứ như vậy, cô lần nữa mặt của cô đỏ lên. . . .

“Bé con, về sau em cũng thử khóa thân ngủ đi, rất thoải mái.”

“Anh! Anh là đồ biến thái!” Cô ngượng ngùng nói, dần dần nhắm đôi mắt ngáp nước kia lại.

Đây là lần đầu tiên bọn họ ở cùng nhau sau khi tách ra hơn một tháng, một đêm này.

Hai người bọn họ cảm thụ nhiệt độ lẫn nhau, hơn một tháng nay bây giờ là lần đầu bọn họ ngủ như thế này hương vị rất ngọt ngào.

Mặt trời mùa thu dần dần lên cao, Ngô Hiểu Dao từ từ mở đôi mắt buồn ngủ ra.

Nhìn người đàn ông trước mắt cô mỉm cười, cô sợ hãi trốn to hai mắt, nhưng là lập tức thở nhẹ ra một hơi.

Thật ra thì Dạ Thiên Ưng mỉm cười chăm chú nhìn cô, căn bản không cái gì đáng sợ, nhưng cái đầu tóc màu vàng kia của anh, làm cô cảm thấy rất xa lạ, cho là người đàn ông khác ngủ bên cạnh cô đấy.

“Thế nào?” Nhìn thấy cô khựng hoảng, Dạ Thiên Ưng quan tâm hỏi cô.

Từ từ ngồi dậy, nhìn chằm chằm nằm người ở trên giường, lời nói tràn đầy bất mãn: “Anh có thể nhuộm tóc trở lại hay không? Ta còn tưởng rằng người khác ngủ ở bên cạnh ta đấy.”

Anh là vì người nào đó mới đem tóc nhuộm thành màu vàng hay sao? Nhuộm cái màu lam đeo mắt kiếng râm anh đều rất khó chịu chết rồi, cô còn oán trách? ?

Dạ Thiên Ưng cười xấu xa, đứng dậy từ phía sau ôm lấy eo thon nhỏ kia, môi dính vào bên tai của cô lời nói êm ái trêu chọc cô: “Anh hiện tại là thầy giáo của em nha, cái người này là học sinh xấu, thế nhưng lại quyến rũ thầy giáo lên giường của mình nha, hơn nữa còn ghét bỏ màu tóc của thầy giáo tôi đây?”

Nghe xong lời ái muội kia của anh, gương mặt của cô ‘ bá ’ lập tức đỏ lên.

Rõ ràng không phải cô quyến rũ Dạ Thiên Ưng lên giường mình , bây giờ còn bị anh kẻ xấu kia cáo trạng trước rồi sao? Chủ yếu chính là anh Dạ Thiên Ưng cũng không phải là thầy giáo gì chứ?

“Anh. Anh cũng đừng có nói năng lung tung! Câu nói nào của em là quyến rũ anh? ? ?”

“Hả? Thầy giáo như anh làm sao lại chạy đến giường của em hả ? Anh tại sao không đi tìm cái giường khác đây? ?” Dạ Thiên Ưng ngữ điệu không nhanh không chậm, nói xong anh nhẹ nhàng ở bên tai cô thổi một hơi nóng.

Bị giọng nói trêu đùa của anh, cô giật thót cả người, tức giận lấy cùi chỏ đánh lên ngực Dạ Thiên Ưng, nhanh chóng chạy xuống giường: “Anh nhanh đi chết đi! Cái đàn ông hư hỏng phóng túng này! !”

Cô nói lời nhục mạ, Dạ Thiên Ưng nhanh chóng mặc quần áo vào, tà mị cười: “Vậy anh tự tử thật nha?”

“Đi đi!” Cô mới biết Dạ Thiên Ưng sẽ không đi tự tử như lời anh nói !

“Hừ.” Dạ Thiên Ưng khề hừ một tiếng, mở cửa sổ phòng ngủ nhẹ nhàng chạy lấy đà trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ.

Cô cho là mình choáng váng, cũng sợ choáng váng, đây chính là lần hai a! ! ! Coi như anh té xuống không chết được, nhưng là.

“Thiên ưng! !” Cô điên cuồng chạy tới cửa sổ nhìn xuống dưới lầu. 10nlk.

Chỉ thấy Dạ Thiên Ưng đứng ở dưới lầu cười một tiếng xấu xa, liền cho cô một nụ hôn gió xoay rồi người rời đi.

“Hô” nhìn anh rất tốt không chút thương tích cả người hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tên Dạ Thiên Ưng đáng chết này quả thật thật xấu! ! Thân là đàn ông mà khiếm nhã với cô, giả trang thầy giáo đến gần cô, giả trang sắc lang hù dọa cô, hiện tại lại dựa vào nhảy lầu làm cô lo lắng.

Thật. Quá kích thích! ! !

Cùng Dạ Thiên Ưng ở chung một chỗ không có chán ghét, chắc chắn sẽ không có “Vui mừng”

175. Chương 176: Mập Mờ Trên Lốp

Thấm thoát Dạ Thiên Ưng đã ở trường được 9 ngày rồi, mỗi ngày anh đều lấy danh nghĩa là thầy giáo cùng Ngô Hiểu Dao thân cận, nha. Có lẽ dùng từ thân thiết hình dung có vẻ hơn khít khao.

Mấy ngày nay, đối với Ngô Hiểu Dao mà nói, không được chân thật, cô ở đây 9 ngày đều trải nghiệm được rất nhiều vui vẻ. Dạ Thiên Ưng thật mỗi ngày đều sẽ cho cô rất nhiều vui mừng, trêu chọc cô ngửa tới ngửa lui. Chủ yếu nhất chính là

Bọn họ ai cũng không cần bận khoản bên ngoài kia thế giới dù tràn đầy hỗn loạn, thì trường học vẫn là nơi tốt nhất!

Trường học hồn nhiên, trường học thanh tĩnh, trong trường học không có lục đục đấu đá mỗi ngày đi qua thật quá thoải mái, rất thư thái.

Gi? Trường học cũng có lục đục đấu đá? A, khi ai đó đặt chân vào xã hội, mới có thể phát hiện, thì ra trong trường học vẫn lục đục đấu đá chỉ là lòng phượng cú ấu thôi!

Trong lớp, Ngô Hiểu Dao chú tâm nghe Dạ Thiên Ưng giảng bài, cô bị người thầy giáo này cuốn hút mất rồi, không chỉ là bởi vì anh lớn lên đẹp trai, chủ yếu nhất là, nội dung bài giảng của anh thật rất tuyệt.

Cô hy vọng anh cả đời đều là Bắc lão sư của mình biết bao nhiêu đây? ! Như vậy, bọn họ mới có thể mỗi ngày đều gặp mặt ở trường học, chỉ là khuyết điểm duy nhất là, bọn họ không cách nào giống như những học sinh khác nói yêu đương phóng khoáng như vậy, trong trường học quan hệ của bọn họ là bí mật, dù sao học sinh cùng thầy giáo truyền ra xì căng đan không phải là chuyện tốt gì, ngay cả La Bích Nghi cũng không biết chuyện giữa bọn họ.

“Suy nghĩ như thế nào rồi?” Hiện tại, đang dạy, Dạ Thiên Ưng phân phó tất cả học trò bắt đầu tự học, anh là đứng bên cạnh Ngô Hiểu Dao nhẹ giọng mà hỏi cô.

“Em không muốn!” Ngô Hiểu Dao rất dứt khoát một tiếng cự tuyệt câu hỏi của anh.

Ha ha, giữa bọn họ đang suy nghĩ đến việc là, Dạ Thiên Ưng ngày hôm qua yêu cầu cô đến công ty đảm đương nhiệm vụ thư ký riêng, dù sao chương trình học đại học của cô cũng rất dễ dàng, mỗi ngày một hay ba tiết học, cũng chỉ buổi sáng mà thôi, cho nên anh có đầy đủ thời gian ỉnh làm thư ký.

Dạ Thiên Ưng biết, một khi mình về công ty đi làm, cũng không có thời gian đến thăm cô. Cho nên, anh vì giữ cô ở bên người, chỉ có thể gọi là cô làm thư ký ỉnh. Như vậy cũng không sẽ làm trễ nãi việc anh đi làm, lại có thể cả ngày nhìn thấy cô.

Ai, tâm tư Dạ Thiên Ưng cô hiểu, những thứ này cô biết hết, cô cũng nghĩ mỗi ngày đều làm bạn ở bên cạnh anh, nhưng cô không nên đến công ty anh làm thư ký cho anh. Cái nơi đó từ từ miệng mồm mọi người, cô không muốn bị các đồng nghiệp nói Dạ Thiên Ưng là người không biết kiềm chế là cái gì, cũng không muốn để cho người ta cảm thấy anh công tư không phân minh. Càng không muốn chiếu cố của Dạ Thiên Ưng! ! Cho nên, cô tuyệt đối sẽ không đi làm thư ký riêng cho anh thôi!

“Chắc chắn chứ?” Dạ Thiên Ưng đẩy mắt kiếng lên, quét nhẹ mắt quan sát học sinh xung quanh, thần bí nhìn về phía Ngô Hiểu Dao.

Cô kiên định gật đầu với anh, bày tỏ mình vô cùng chắc chắn!

“A.” Nhếch miệng lên cười tà mị, Dạ Thiên Ưng chậm rãi dùng cây thước nâng cánh tay Ngô Hiểu Dao lên, nhẹ nhàng như vậy đảo qua.

Xẹt qua cô nơi cánh tay đang giờ lên kia.

Cử động này, làm Ngô Hiểu Dao hoàn toàn ngẩn người!

Anh đây là muốn làm gì? Thế nhưng dùng cây thước đùa giỡn mình? ? Hơn nữa nụ cười tà mị kia? ? Không phải muốn ở lớp.

Bingo! Anh chính là muốn ở lớp. #@ @. 10nlk.

Khẽ mỉm cười, Dạ Thiên Ưng kinh ngạc nói: “Hả? Bạn học Ngô Hiểu Dao có vấn đề không hiểu? ?”

Tình huống xảy ra bất ngờ lời nói của anh làm cho đầu óc cô mơ hồ, bởi vì cô căn bản cũng không có muốn hỏi gì nha? ?

Ai ngờ, Dạ Thiên Ưng đột nhiên xoay người lại, đứng ở bên cạnh của cô, vô cùng nhiệt tình khom người xuống, đôi tay che thân thể nhỏ xinh của cô lại, ánh mắt cẩn thận dừng lại trên cuốn sách vở ở mặt bàn.

Ngô Hiểu Dao khẩn trương giãy dụa thân thể, sắc mặt dần dần nổi lên hốt hoảng, quét mắt các bạn học chung quanh, hạ thấp giọng chất vấn: “Anh muốn làm gì? ?”

Dạ Thiên Ưng xấu xa cười một tiếng, đầu từ từ gần sát bên tai của cô, nhẹ giọng đáp lại: “Đoán thử xem nào.”

Trong nháy mắt, Ngô Hiểu Dao trong lòng khơi dậy một tầng bọt sóng, mơ hồ cảm thấy một dự cảm xấu.

đã che giấu

Trời ơi! Anh đây là muốn làm gì a! Không bình thường thân thiết với anh.

Người ngồi bên cạnh là La Bích Nghi đi đâu rồi, trong phòng học còn nhiều học sinh như vậy đâu rồi, mặc dù bọn họ là ở trong góc lớp, nhưng là ngộ nhờ bất kỳ học sinh nào quay đầu lại nhất định sẽ nhìn được bọn họ đang làm gì . Dạ Thiên Ưng quá lớn mật rồi, đây quả thực quá điên cuồng.

Hoảng loạn ngăn cách giữa bàn tay to kia là y phục cô bắt được tay của Dạ Thiên Ưng, cô chau mày, cố gắng hạ thấp âm thanh dồn dập của mình xuống, tràn đầy ra lệnh nói: “Không nên như vậy! ! ! Thiên Ưng! !”

Thấy cô hoảng loạn như thế, Dạ Thiên Ưng hài hước chau mày, ở bên tai cô nhẹ giọng“Hư.” Một tiếng: “Bé cưng, em cũng không muốn gọi các bạn học biết chúng ta đang làm gì chứ?”

Nghe được âm thanh uy hiếp tràn đầy kia, cô nhú mày không cam lòng buông bàn tay to của anh xuống.

Thôi! Thôi!

Nhưng thật có thể như vậy rồi sao? Trong lòng cô lo lắng muốn chết. Chỉ có thể ôm may mắn ở bên trong lòng của.

Nếu như mình không làm bất kỳ điều gì đáp lại nào, anh sẽ phải cảm thấy không có gì vui cũng sẽ lấy tay ra chứ? !

A, đây chỉ là cách nghĩ an ủi mình của Ngô Hiểu Dao thôi.

đã che giấu # bị anh trêu chọc như vậy, thân thể Ngô Hiểu Dao nhanh chóng bị cảm giác khẩn trương cùng xấu hổ quấn lấy toàn thân, nhưng chính là bởi vì cảm giác khẩn trương này, nên thân thể của cô càng nhạy cảm.

“Bé con, có phải hay không rất kích thích à?”

“Mới.” Mới vừa nói ra một chữ, Ngô Hiểu Dao lập tức ngậm miệng của mình lại, mặc kệ âm thanh rất nhỏ, cô đều sợ sẽ có bạn học đột nhiên quay lại, vội vàng lắc đầu một cái, gương mặt cũng có chút ửng đỏ lên, hơi thở rõ ràng bắt đầu nặng nề.

‘ Tên đàn ông đáng chết hư hỏng! ’

‘Tên đàn ông xấu xa! ’

‘ không biết xấu hổ! ! ! ’

‘bt! ’

‘Sắc ma! ! ! ’

‘ Ở trên lớp học lại dám công khai làm chuyện như vậy, quả thực là. ’

Còn nói không đáng để cô đáp lại, cô cuối cùng vẫn không cách nào khống chế phản ứng của bản thân, xấu hổ khiến cô dùng cuốn sách chắn trước mặt. Ở trong lòng không ngừng mắng Dạ Thiên Ứng!

Cô biết Dạ Thiên Ứng trêu mình như vậy là vì chuyện làm thư ký kia, nhưng cô thật không muốn đi sao! Tại sao anh nhất định phải bá đạo như vậy, thì không thể vì lập trường của mình mà lo lắng đây? ? !

Mỗi lần đều là như thế, không nghe mệnh lệnh của anh lại không được! Hừ! Cô lần này tuyệt đối sẽ không muốn thỏa hiệp với anh!

“Bé con, em dùng tài hùng biện tình cảm rồi sao.” # đã che giấu # ai ngờ đêm đó Thiên Ứng càng phát ra lớn mật lên.

176. Chương 177: Mập Mờ Trong Thư Viện

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Bé con à, em định dùng tài hùng biện rồi sao?” Nơi hồng hồng nhô lên trên ngực cô sớm đã đứng thẳng vì bàn tay Dạ Thiên Ứng ở trên đó.

Cô biết mình không thể đối nghịch lại với sự trêu chọc của Dạ Thiên Ứng! Nhẫn nại! ! Cắn chặt khớp răng, không để ý tới lời nói của anh.

Ai ngờ Dạ Thiên Ứng càng ngày càng lớn mật.

Nhéch miệng cười xấu xa, Dạ Thiên Ứng từ từ dán lại gần người cô, đầu lưỡi khẽ chạm vào vành tai cô.

Chỉ một thoáng, cả người Ngô Hiểu Dao như có dòng điện chạy qua, cơ thể run rẩy, theo bản năng nắm lấy bắp đùi mình. Muốn mượn sự đau đớn nơi ấy, để khiến mình quên đi tư vị mập mờ này.

‘ Tinh ——’

Đang lúc hai người ‘chơi’ quên mình thì tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên.

Bàn tay Dạ Thiên Ứng đang thăm dò trong quần áo cô rút ra: “Thật đáng tiếc, lần sau chơi tiếp.” Anh cười xấu xa, xoay người đi ra khỏi lớp học.

Cả người Ngô Hiểu Dao giống như không có xương, vô lực nằm trên bàn, thở hổn hển.

Anh thật xấu! Mỗi lần đều khiến cho cô đỏ mặt tới tận mang tai, chân tay cô rã rời mời dừng cuộc chơi! ! Ghét! Ghét! Anh ghê tởm chết đi được! ! (Thế mà có người thương *liếc*)

“Dao Dao? Cậu không sao chứ?” La Bích Nghi chăm chú đọc sách này giờ, căn bản không biết tiết mục giáo viên đùa giỡn học sinh bên cạnh mình.

“Không có. Không có việc gì.” Dần Dần lấy lại nhịp thở bình thường, cô khẩn trương đáp lại sự lo lắng của La Bích Nghi.

Đang lúc này, Lăng Thánh Quân chợt đi tới bên người cô, cúi người lăm bắm một câu bên tai cô: “Màn biểu diễn đặc sắc thật đấy, ha ha ha ha! !”

Nghe câu nói của Lăng Thánh Quân, Ngô Hiểu Dao xấu hổ không thôi, không dám ngẩng đầu lên.

Ngồi ở đó mà Lăng Thánh Quân cũng có thể thấy được, có nghĩa rằng còn nhiều khác có thể thấy được hay không? Quả thật cô không dám nghĩ nhiều hơn nữa.

Đều do cái tên Dạ thiên Ưng kia khiến cô trở nên cuống cuống! Nhưng. Chỉ cần kiên trì một ngày nữa thôi! Ngày mai Dạ Thiên Ưng sẽ rời đi.

Trong thời gia cô nhìn bóng lưng Dạ Thiên Ưng rời đi khỏi lớp học, cô sợ một ngày nào đó anh ta cũng sẽ tập kích mình thì chết!

“Dao Dao, hôm nay cậu sao thế? Giống như bị hồi hộp ấy?” La Bích Nghi tò mò hỏi cô bạn mình.

Quả thật, cả ngày hôm nay Ngô Hiểu Dao có gì đó là lạ, cả người hoang mang sợ hãi, lo lắng không thôi, giống như đang trốn người nào đó vậy.

La Bích Nghi cũng không rõ lắm, nhưng cậu ấy càng không rõ ràng hơn nữa: “Không có. Không có việc gì, mình đi thư viện trước !” Nói xong, cô cất bước chạy về hướng thư viện trường.

Thư viện ở trường Đại học rất đẹp, nhưng thư viện ở trường Đại học Chánh Pháp Nhật Bản cũng đẹp hơn gấp nhiều lần. Trên giá sách có đầy đủ tất cả mọi loại sách thì không nói thêm làm gì, điều đặc biệt ở đây, chỗ đọc sách dành cho sinh viên kèm thêm quán café.

Nơi này có những cái bàn chữ nhật rất to, chỗ ngồi là ghế salon, vì thế việc đến đây đọc sách là một sự hưởng thụ cực kỳ tuyệt vời.

Sau khi cô mượn một quyển sách, chạy vào trong phòng, tìm một cái ghế salon cạnh cửa sổ nghiêm túc ngồi đọc nó. Cả phòng đọc hơi ít người, ước chừng chỉ có 8,9 người mà thôi.

Đang lúc Ngô Hiểu Dao tập trung tư tưởng đọc sách, lại có cảm giác có người ngồi xuống hướng đối diện với mình, ngẩng đầu ngó thử ai.

Là Lăng Thánh Quân! Đây là nghĩa gì?

“Hi!” Lăng Thánh Quân cười tươi rồi chào hỏi cô.

Không để ý đến lời thăm hỏi của Lăng Thánh Quân, cô khẩn trương nhìn hết chung quanh, hiện tại Lăng Thánh Quân lúc nào cũng như hình với bóng với Dạ Thiên Ưng, nếu Lăng Thánh Quân tới đây, có phải cái người tên Dạ Thiên Ưng đó cũng tới đây hay không?

Ngay lúc Ngô Hiểu Dao tìm kiếm một người nào đó, một âm thanh trầm thấp vang lên sát tai cô: “Bé con, tìm anh à?”

Chỉ một thoáng, Ngô Hiểu Dao giật mình, không dám quay đầu lại! Cô biết đó là Dạ Thiên Ưng! Là anh ta đấy! Chết!

Trước kia, cái âm thanh trầm thấp nền cực kỳ mê người, bây giờ mà cô nghe thì chỉ thấy nó giống tiếng gọi của quỷ thần.

Chạy mau! Phải chạy mau! ! ! Nếu không Dạ Thiên Ưng lại tập kích mình!

Dạ Thiên Ưng nghiêng người ngồi xuống bên cạnh cô.

Liếc Dạ Thiên Ưng bên cạnh, sở hãi ngập tràn, Ngô Hiểu Dao nói ra một câu mà lắp ba lắp bắp: “Em. Em. Em có việc đi trước!” Khẩn trương nói hết câu, cô nhanh chóng đứng lên muốn đi.

Nhưng kia Dạ Thiên Ứng nhanh chóng giữ lấy cánh tay cô, tà mị cười cười: “Thầy vừa tới mà em đã đi à? Thật không có lễ phép!” Nói xong, anh mạnh mẽ kéo cô ngồi xuống.

Lần này coi như cô khóc không ra nước mắt, ngàn vạn lần tránh, vẫn không thể tránh được lòng bàn tay của Dạ Thiên Ứng. Đến thư viện cũng đuổi kịp! Nếu ở đây Dạ Thiên Ứng xuống tay, hoàn cảnh tự nhiên, người thì thừa thớt! Anh ta có phải là giáo viên không? Là sắc ma mới đúng!

“Bé con ,nét mặt của em có vẻ rất hưng phấn, chẳng lẽ đang chờ mong cái gì sao?” Nghe câu hỏi hài hước của Dạ Thiên Ứng, cô im lặng triệt để. Cô không hưng phấn mà là khủng hoảng! Cô đau ngu mà đi chờ đau khổ chứ.

“Thầyd, không.” Ánh mắt khẩn trương liếc chùng, Ngô Hiểu Dao hạ thấp giọng khẩn cầu: “Thiên Ứng, anh tha cho em đi, em thật sự không muốn làm thư ký cho anh đâu!”

Bây giờ Dạ Thiên Ứng có nghĩ đến vấn đề này không? Anh nhất định phải khiến Ngô Hiểu Dao nghe theo lời của mình. Hơn nữa cái này chỉ thuộc về cô bạn gái nhỏ của anh, làm sao anh có thể bỏ qua cho cô ?

Khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, Dạ Thiên Ứng sờ sờ cuống họng: “Bé con, chú ý vào sách đi, đừng nghĩ đến chuyện tình cảm trong thư viện!”

“ ”

Người này tốt thật, Dạ Thiên Ứng chính thức khiến cô tổn hại thân thể lẫn tinh thần rồi. Quá mất mặt, làm tới làm lui, thì ra trong đầu cô mới nổi ra những ý tưởng ‘dâm loạn’ sao?

Được! Cô phục! Dạ Thiên Ứng này quá ghê gớm!

Ngô Hiểu Dao lật sách ra, nhu cái miệng nhỏ nhắn nhìn quyển sách trên tay. Dạ Thiên Ứng bên cạnh cũng nghiêm túc gục đầu đọc sách.

Chẳng lẽ là mình hiểu lầm anh? Chẳng lẽ trong đầu mình chứa toàn mấy cái ý nghĩ đó? Nhìn Dạ Thiên Ứng nghiêm túc đọc sách, Ngô Hiểu Dao nghi hoặc đối với bản thân mình.

Sự lo lắng trong lòng cũng từ từ buông lỏng.

177. Chương 178: Mập Mờ Trong Thư Viện (2)

Editor Bĩ Ngạn Hoa

Nhưng lúc Ngô Hiểu Dao hoàn toàn tập trung vào sách, lớp da dê trên người Dạ Thiên Ứng lập tức bỏ xuống.

Ánh mắt của anh vẫn đặt lên trang sách, mà cái bàn tay không an phận, chậm rãi đưa qua mặt bàn, chạy một đường đến trước ngực Ngô Hiểu Dao

Đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng chạm lên ngực cô.

Ngô Hiểu Dao ngẩn người, quay mặt nhìn về phía Dạ Thiên Ứng.

Anh ấy đang nghiêm túc đọc sách, chẳng lẽ cảm giác vừa rồi của mình là sai, hình như có người chọc vô ngực của mình mà ta?

Chẳng lẽ, đúng như Dạ Thiên Ứng từng nói, trong đầu mình toàn chứa mấy thứ dâm dê sao? Mất mặt chết đi được.

Ngô Hiểu Dao mắng mủ trong lòng mình xong, lại tiếp tục nhìn quyển sách trên bàn.

Không bao lâu, bàn tay trái của Dạ Thiên Ứng đang để trên bàn tuột xuống, từ từ đưa về phía lưng Ngô Hiểu Dao, cô thì nhập tâm đọc sách, căn bản không biết giờ phút này Dạ Thiên Ứng đang làm cái gì bên cạnh mình.

Anh dùng mắt xác nhận vị trí móc khóa áo lót của cô, nhanh chóng đưa ngón tay cái cùng ngón trỏ ra, nhẹ nhàng chen vào, cách một lớp áo đem áo lót cô mở ra.

Á? ? ? ?

Ngô Hiểu Dao giống ngư một dạng, lần này quá chuẩn xác. Cô nhanh chóng nhìn về phía Dạ Thiên Ứng, nhưng anh vẫn đọc sách bên cạnh.

Hừ, anh đang gả bộ! Tức chết đi được! Xem ra hồi nãy mình không nghĩ lầm, chính là anh chọt vào ngực của mình mà.

Không ngờ, bây giờ anh lại to gan cởi áo lót cô ra? Chưa nói, tốc độ cởi áo lót cũng quá thuần thục rồi đấy! Cũng không biết anh cởi qua bao nhiêu đứa con gái rồi! Tên khốn kiếp này! !

Ngô Hiểu Dao vừa hổ thẹn, vừa giận, vừa tức!

Áo lót cứ như vậy bị mở ra, thế nào cài lại đây? Cô dùng hai tay ôm ngang ngực, vừa định đứng lên.

Dạ Thiên Ứng đã thò tay xuống đặt lên bắp đùi cô, sau đó tay trái khoác lên bả vai cô, một cái tay khác để trước bụng cô, cười xấu xa đến vô tội.

Cô khẽ nhú mày, không dám nổi giận, mà là tràn đầy cầu khẩn: “Anh đừng như vậy!”

Dạ Thiên Ứng liếc nhìn chung quanh, phát ra một tiếng ‘Suýt’: “Bé con à, nhỏ giọng một chút, ở thư viện phải giữ yên lặng!” Anh ngồi bên nói cực kỳ nghiêm túc, bàn tay không an phận đang đặt ở bụng cô chọt chuyển vào trong lớp áo.

“Này anh !”

Anh được quá đấy nhé! Đến mức này mà còn làm bộ nghiêm túc với cô, bảo ở thư viện yên lặng, vậy anh đang làm cái quái gì trên người cô vậy chứ? Hừ!

Ngô Hiểu Dao tức giận mở to cặp mắt nhìn anh, mà cái ngón tay thô ráp kia khẽ vẽ vòng tròn lên cái bụng bằng phẳng của cô, trong nháy mắt nụ cười trên khóe miệng cô trở nên méo mó, như đang nhẩn nại một điều gì đó.

Có chút ngứa, có chút quái lạ, như mồ hôi dưới nang lông đang tứa ra.

“Đừng như vậy.” Nhẩn nại lấy nụ cười, đưa tay muốn đẩy Dạ Thiên Ứng ra.

Thấy vậy, cái tay đang ôm bả vai Ngô Hiểu Dao, một phen khóa lấy cổ tay cô, đem hai tay của cô để ra phía sau, khiến cho cô không quấy rầy sự trêu chọc của mình.

Ngô Hiểu Dao coi như là tuyệt vọng. Hoàn toàn không còn lối thoát, chỉ có thể để mặc cho Dạ Thiên Ứng đùa giỡn.

Bên trong một nơi quá yên tĩnh như vậy, cô không dám la lên, cũng không dám giãy giụa, ngay cả thở dốc để hít thở không khí cũng khiến người khác nghĩ bậy. Cẩn môi dưới, nhẩn mảy lại, hi vọng Dạ Thiên Ứng có thể dừng tay ngay tại đây.

Nhưng nếu cô không đồng ý yêu cầu của Dạ Thiên Ứng anh, làm sao anh có thể dừng tay lại đây?

Ngón tay linh hoạt của Dạ Thiên Ứng di chuyển dần lên phái trên, cho đến khi chạm vào áo lót của cô.

Dùng ngón tay nhẹ nhàng nẩy lên, chiếc áo lót đang cản trở của cô bị vén lên trên. Bàn tay to của anh bọc lấy nơi đầy đặn đáng yêu ấy, nhẹ nhàng dùng bàn tay xoa nắn.

Trong nháy mắt, khuôn mặt mịn màng của Ngô Hiểu Dao chột đỏ ửng, sự xấu hổ mang theo chút chút mê loạn. Như cái loại ở lớp hôm nay, lòng cô càng thêm lo lắng, cái loại kích thích ấy càng ngày càng tăng, khiến cơ thể cô mẫn cảm vô cùng.

Dạ Thiên Ứng vừa cười xấu xa vừa nhìn sự biến hóa trên khuôn mặt của cô, cái ngón tay không thành thật ấy chọt vẽ vài vòng lên nơi đầy đặn nõn nà của cô.

Cô khẽ cắn môi, không tỏ vẻ hưởng thụ

Nhìn Ngô Hiểu Dao quật cường như vậy, ngón tay thô ráp của anh chợt di chuyển xuống dưới, trượt đến.
.....

“Đừng! !” Sự lo lắng khiến cô tỉnh táo lại đôi phần.

Cô hiểu rất rõ ràng, cái quan hệ mập mờ giữa cô và Dạ Thiên Ưng là gì. Nhưng. Dù sao cô cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, nếu để ột người đàn ông sờ vào nơi mềm mại ấy, cô xấu hổ đến chừng nào đây hả?

Đôi mắt dần dần xuất hiện sự cầu khẩn, nhìn chăm chú vào Dạ Thiên Ưng, cô hi vọng anh có thể dừng lại bây giờ, ngay lúc này!

Nhưng Dạ Thiên Ưng đâu có để ý nhiều như vậy? Cô càng hoảng loạn, anh càng kích thích! Co càng điên cuồng, anh càng thỏa mãn!

Tay của anh tiếp tục di chuyển, sau khi thăm dò vào quần lót của cô, nhẹ nhàng dùng bàn tay phủ lên nơi bụi hoa rậm rạp trong đó.

178. Chương 179: Mập Mờ Trong Thư Viện (cuối)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Anh xấu xa nhìn về phía Ngô Hiểu Dao, cô đột nhiên ngăn người, không hiểu tại sao anh lại cười như vậy!

Từ trước đến nay chưa có loại cảm giác kích thích chạy dọc cơ thể cô như thế này, cảm giác tê liệt khiến cô mê loạn, cắn chặt vành môi dưới.

“Bé con, thoải mái không?” Giọng nói trầm thấp của Dạ Thiên Ưng vang vọng bên tai cô, cô cố gắng lắc đầu một cái để bày tỏ kháng cự của chính mình!

Thoáng chốc, Ngô Hiểu Dao cả người vừa run lên, hai chân cũng vô lực buông lỏng ra, nếu không phải cô mím chặt đôi môi thì nhất định đã phát ra tiếng rên rỉ khiến người ta phải xấu hổ.

Cả người mềm như nước, xụi lơ lên bả vai của Dạ Thiên Ưng, hai mắt hơi nhắm, tiếng hít thở dần dần dồn dập.

Tất cả nét mặt của cô bây giờ quỵến rũ Dạ Thiên Ưng.

Anh cảm thấy bụng dưới của mình thắt lại thật chặt, rất muốn đem hết người ở thư viện đuổi ra ngoài, sau đó chăm sóc thật tốt cô gái nhỏ của anh trong này.

Đôi tay Dạ Thiên Ưng đang giữ người cô chợt buông lỏng, bỏ đi sự trói buộc nhưng cô vẫn không kháng cự anh nữa, bởi vì cô đã không còn sức, ngoan ngoãn dựa lên vai của anh.

“Bé con, đây là em quỵến rũ anh.” Anh nhẹ giọng ở bên tai cô nỉ non. Đôi má trắng nõn của Ngô Hiểu Dao trở nên hồng nhuận đáng yêu.

Cô then thùng, nhưng là một loại chí mạng dành cho người khác. Ngay cả một tên đàn ông đã diệt vô số phụ nữ nhưng cũng không thể cản lại sự quỵến rũ chết người này của cô.

“Cầu xin anh, bỏ qua cho em đi.” Tiếng cầu khẩn của Ngô Hiểu Dao cũng vô lực, mềm yếu như vậy, Dạ Thiên Ưng nghe thấy cũng chỉ là một thứ âm thanh mê hồn.

Cơ thể Ngô Hiểu Dao run lên, cảm giác như mình đang phiêu du trên những đám mây trắng xóa.

Dạ Thiên Ưng hơi ngẩng đầu lên, đang lúc này, anh phát hiện khuôn mặt đỏ bừng của Lăng Thánh Quân bên phía đối diện, nhìn đắm đắm vào ngực Ngô Hiểu Dao!

Trong nháy mắt, cái miệng đang cười của anh lập tức ngáp chặt, đổi lấy vẻ mặt âm trầm. “Khụ.” Dạ Thiên Ưng ho khan một tiếng, chau mày nhìn vào mặt Lăng Thánh Quân.

Lăng Thánh Quân như cảm nhận được sự khác thường, vội vàng nhìn về phía Dạ Thiên Ưng.

Nhìn vẻ mặt đen kịt của Dạ Thiên Ưng, Lăng Thánh Quân suy nghĩ về cảnh xấu hổ của mình ban nãy.

Thế nhưng anh lại có thể nhìn vẻ mặt quyến rũ của Ngô Hiểu Dao đến thất thần, ngay cả bụng dưới cũng bành trướng đến đau. Quá đáng hơn, trong đầu anh vừa xẹt qua một ý nghĩ không tốt bao nhiêu.

Ý nghĩ kia là, nếu như Ngô Hiểu Dao là người phụ nữ của mình thì tốt bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, Lăng Thánh Quân áy này nhìn đôi mắt của Dạ Thiên Ứng.

Chưa từng nghĩ tới, chỉ với một người phụ nữ như vậy lại khiến anh muốn ngấm trọn vẹn! Càng không nghĩ tới, anh lại còn có ý nghĩ muốn ngấm ấy với người phụ nữ của Dạ Thiên Ứng! !

Lăng Thánh Quân áy này, anh có cảm giác mình phải xin lỗi Dạ Thiên Ứng, trong lòng anh, Dạ Thiên Ứng là một người anh trai rất tốt ! Ngay từ lần đầu tiên gặp Ngô Hiểu Dao, anh chẳng có cảm xúc gì, chẳng qua là thấy cô ấy thanh khiết đáng yêu, và sau khi anh biết cô ấy trở thành người phụ nữ mà Dạ Thiên Ứng coi trọng, càng thêm nén lòng! Mà bây giờ.

Dạ Thiên Ứng đã nhìn thấu tất cả những mơ mộng của Lăng Thánh Quân dành cho Ngô Hiểu Dao rồi.

Nhưng, anh biết đó là lỗi của mình, là chính bản thân anh cũng quên đây là nơi công cộng, cũng chính anh đem Ngô Hiểu Dao biến thành món ngon dụ hoặc lòng người như thế này, ngay cả một người đầy kinh nghiệm như Dạ Thiên Ứng anh vẫn không khống chế được nổi lòng, hướng chỉ một Lăng Thánh Quân mới chỉ 18 tuổi?

Nhưng mà lần này, anh chỉ hi vọng Lăng Thánh Quân chỉ hơi mơ mộng với Ngô Hiểu Dao, mà không phải thật sự yêu cô!

”Thiên Ứng, ô

~~ em không thở được.” Bởi vì Dạ Thiên Ứng đột nhiên vùi đầu Ngô Hiểu Dao vào lồng ngực, cho nên khiến cô thở không nổi.

Dạ Thiên Ứng nghe tiếng nói, vội vàng buông cô ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy quyến rũ của cô, vẫn còn một chút đỏ ửng, lòng anh cau lại, giọng nói tràn đầy ra lệnh: “Dấu đầu em vào ngực anh mau!”

Bây giờ đang ở trường học ? Cô mà làm như vậy thì bạn học biết mối quan hệ của họ thì sao?

“Anh nói cái gì?”

Dạ Thiên Ứng không trả lời câu hỏi của cô, cũng không đợi cô đồng ý, một phen bế cô lên.

Trời ạ! Lớn gan rồi đấy?

Ngô Hiểu Dao nhìn bạn học đang ngồi chung quanh, vừa ngượng ngùng, vừa lo lắng.

“Nhanh lên một chút! Làm theo đi!” Dạ Thiên Ứng lạnh lùng ra lệnh, cô phải đem đầu mình chôn chặt vào ngực anh.

Vừa mới chuẩn bị bỏ đi, Dạ Thiên Ứng lại đột nhiên dừng bước, liếc nhẹ ánh mắt qua người Lăng Thánh Quân, trực tiếp ôm Ngô Hiểu Dao đi thẳng ra khỏi thư viện, chạy thẳng tới phòng làm việc của mình. . . .

179. Chương 180: Mập Mờ Trong Phòng Làm Việc

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Dọc theo đường đi, Dạ Thiên Ứng chỉ sợ người khác thấy được khuôn mặt mê người của Ngô Hiểu Dao, chỉ đành phải gia tăng bước chân hướng đến phòng làm việc.

Anh thật sự không chịu nổi, tại sao Ngô Hiểu Dao có thể câu hồn người khác như vậy chứ? Quả thật giống như một con hồ ly nhỏ, bao sao đàn ông không khống chế được ham muốn nguyên thủy nhất. Nhưng thật may mắn, anh đã ra tay trước, khóa chặt cô bên cạnh mình.

Anh may mắn mới tìm được Ngô Hiểu Dao sau 12 năm rông rã, rốt cuộc “Có công mài sắt, có ngày nên kim” tìm được cô, nếu như anh tìm cô muộn mấy năm, anh không giám tưởng tượng mình sẽ làm ra loại tình huống như thế nào. Là vật quý hiếm thấy, là vật ngon miệng, nào ai khác khiến anh muốn giữ cô lại đây?

Ha ha, Dạ Thiên Ứng thật sự cảm ơn tên bạn trai đầu tiên đã không ra tay với Dạ Thiên Ứng, hơn nữa cười nhạo cái tên ngu ngốc ấy, một người xinh đẹp như vậy lại không biết giữ gìn? Quả thực là ngu ngốc!

Dọc theo đường đi, Ngô Hiểu Dao suy nghĩ tới sự trêu chọc của Dạ Thiên Ứng đối với mình là như thế nào? Cô có thể hình dung ra được cái dáng vẻ mê loạn của chính mình, quá xấu hổ, rất xấu hổ.

Rõ ràng cô không hi vọng bước đi bước tiếp theo, nhưng thân thể lại phối hợp nhịp nhàng với Dạ Thiên Ứng. Cô sao vậy? Chẳng lẽ não bộ và cơ thể không liên kết với nhau? Tại sao cơ thể mình lại để mặc sự trêu chọc của anh, không nghe theo sự chỉ đạo của não bộ. Tiếp tục như vậy, cô sợ mình sẽ khuất phục trước sự mê hoặc của anh!

Không bao lâu, bọn người Dạ Thiên Ứng đang đến phòng làm việc của anh, anh nhẹ nhàng đặt Ngô Hiểu Dao lên giường mình, vẻ mặt của anh vừa nghiêm túc vừa bất mãn, giọng nói trở nên cứng rắn: “Nếu như em không muốn anh nhốt em cả đời bên anh, thì nhớ, tất cả của em đều thuộc về anh, bao gồm dáng vẻ mê người của em.”

Cô ngẩn người, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Mình cũng không muốn như vậy đó nhé, nhưng ai biến mình thành thế hả? ? ? Bây giờ người ta lại đi trách mình ?

“Anh có thể để ý tới em một chút được không?” Cô tức giận ngồi dậy chất vấn Dạ Thiên Ứng.

“Không được mạnh miệng!” Dạ Thiên Ứng giận dữ. Anh biết mình không nên giận cô, không nên lớn tiếng với cô, anh không nên lộ cái mặt trách cứ này với cô, càng thêm, cô lộ ra vẻ mặt đẹp như vậy, anh rất hài lòng.

Những vệt nhớ tới khuôn mặt của Lăng Thánh Quân lúc này, anh ghen.

Cái người đàn ông bá đạo này, xem ra chỉ hy vọng cô chấp nhận được anh, vì tất cả của cô là của anh!

Nhưng Ngô Hiểu Dao nào biết những thứ này? Cô có cảm giác mình quá oan uổng, mới vừa này còn rất tốt, rồi Dạ Thiên Ứng lại thay đổi đến chóng mặt, bây giờ càng lớn giọng với cô nữa chứ?

Thiệt là! Anh luôn đối xử với cô như vậy, một lúc tốt, một lúc xấu! Ai chịu nổi cái dạng vậy chứ! Hừ ! !

“Anh không biết nói lý mà!” Nói xong, cô tức giận muốn lao xuống giường.

Nhưng Dạ Thiên Ứng lại ôm cô lại lên giường.

Vẻ mặt của anh không ôn hòa, không dịu dàng, mà là lạnh lẽo đến kinh người, giờ phút này trong lòng anh, sự chiếm giữ đã thay thế nơi ấy rồi.

Dạ Thiên Ứng không một tia dịu dàng hôn lên bờ môi Ngô Hiểu Dao, vô cùng thô bạo.

Cau mày, cô cảm giác Dạ Thiên Ứng bây giờ giống y chang người trong quá khứ, đôi tay ra sức chống cự: “Buông em ra! ! Buông em ra đi! ! !”

Dạ Thiên Ứng tức giận ngẩng đầu lên nói với cô: “Nói, về sau em chỉ thuộc về mình anh!”

Nhìn cái tình huống bất thành tình này, lại nghe cái câu nói bá đạo của anh nữa. Cô buồn cười, cũng muốn khóc.

Buồn cười, là bởi vì cô cảm thấy Dạ Thiên Ứng rất quan tâm mình, thật rất hiếm khi.

Muốn khóc, là bởi vì bây giờ Dạ Thiên Ứng quá rất kinh khủng, hơn nữa sự ham muốn chiếm giữ của anh quá mạnh mẽ.

“Vậy sau này anh chỉ thuộc về em sao?” Ngô Hiểu Dao nói ra câu này như một đứa trẻ ngây thơ, một đôi mắt to tròn trong vắt, vẻ mặt cũng rất là đáng yêu.

Ha ha, nhìn cái vẻ đơn thuần của cô, sự nóng nảy vốn có của anh tiêu tan tức khắc, anh làm sao với đứa trẻ ngây thơ trong sáng này đây?

Dạ Thiên Ưng bắt đầu cười cười, khẽ hôn lên cái trán cô một cái, nét dịu dàng đọng lại trên mặt: “Đúng rồi, sau này anh chỉ thuộc về em, Ngô Hiểu Dao.”

Nhìn sự dịu dàng của Thiên Ưng bây giờ, cảm nhận đôi mắt chân thành của anh, cô vô cùng cảm động. . . . Khẽ mỉm cười, dùng giọng nói nghịch ngợm trả lời câu hỏi trước đó của anh: “Được rồi, vậy sau này em chỉ thuộc về anh thôi.”

Nghe xong, Dạ Thiên Ưng nhún mày, trong giọng nói có chút khinh bỉ: “Tại sao anh lại có cảm giác câu nói của em chẳng kiên định chút nào?”

“Do em đang suy nghĩ mà!” Cô nghịch ngợm nói xong, lễ lười nhìn Dạ Thiên Ưng.

Nhìn cái người nghịch ngược trước mắt mình, Thần Long nhanh chóng mút lấy đầu lưỡi của cô, đôi tay không ngừng xoa nắn bên eo cô, để trừng phạt sự trêu đùa của cô bây giờ.

Cơn ngứa như điểm chết của cô, quả thật so với sự trêu chọc của Dạ Thiên Ưng ban nãy càng khiến cô mê loạn.

Cô nghiêng đầu tránh né, cả người không ngừng giãy dụa, cười không giống cười, khóc cũng không giống khóc, cầu xin anh: “Cứu mạng! ! Cứu mạng! ! !”

“Hôm nay kêu rách cổ họng cũng không ai tới cứu đâu.” Dạ Thiên Ưng cười xấu xa nhìn cô, đôi tay càng dùng thêm sức xoa xoa người cô.

“Em không tin!” Ngô Hiểu Dao khiêu khích, càng lớn tiếng kêu lên: “Cứu mạng! ! Cứu mạng! ! !”

Trước đây cô kêu bao nhiêu lần cũng có ai tới cứu cô đâu chứ ? Thế nhưng lần.

Cửa phòng làm việc Dạ Thiên Ưng lập tức “Rầm” một cái, mở tung ra ! !

180. Chương 181: Anh Em Gặp Mặt Hết Sức Đỏ Mặt

Ngô Hiểu Dao trước kia kêu cứu mạng rất nhiều lần mong có người tới cứu cô sao? ? Thế nhưng lần này.

“Ầm” một tiếng cửa phòng làm việc của Dạ Thiên Ưng bị một đập ra ! !

Không phải đâu? ? ?

Mình trước kia kêu cứu mạng rất nhiều lần cũng không có người đến cứu mình, lần này không cần cứu mạng lại thật sự có người đến? ! Hiện tại Dạ Thiên Ưng là thầy giáo, mình là học sinh a ! !

Động tác này? ?

Ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía Dạ Thiên Ưng đang ở trên người của mình?

Trời ơi! Đều là lỗi của mình, mình cũng không nên kêu cứu mạng đấy! Hiểu Ngô mới hiểu.

Giờ phút này nội tâm Ngô Hiểu Dao rất khẩn trương, van xin sẽ không bởi vì cô nghịch ngợm mà đem đến đại phiền toái

“Thầy giáo cường bạo nữ sinh sao?” Âm thanh châm chọc phát ra từ sau lưng Dạ Thiên Ưng.

Đề ở trên người cô là Dạ Thiên Ưng, vẻ mặt thoáng chốc âm trầm xuống.

Mẹ nó, trên cái thế giới này thực sự có người chán sống rồi sao, dám quấy rầy anh?

Dạ Thiên Ưng không nhanh không chậm từ trên người Ngô Hiểu Dao đứng dậy, cô cũng chậm rãi ngồi dậy, khẩn trương nhìn người cứu cô.

Chỉ một thoáng, cả người Ngô Hiểu Dao thất thần, ngay khi Dạ Thiên Ưng xoay người, cũng sững sờ! Người đàn ông đột nhiên tiến vào nhìn người trên giường sau càng thêm ngẩn người.

Trong nháy mắt, cả căn phòng tràn đầy không khí ngột ngạt, ba người toàn bộ ngưng mắt nhìn lẫn nhau. Người đánh vỡ bầu không khí ngột ngạt kia là Ngô Hiểu Dao: “Bắc Thiên Thần. Học trưởng.”

Lúc này coi như cô nhìn thấy Bắc Thiên Thần nên đã nín khóc, nhưng lại là dưới trường hợp này, quả thật thật rất mất thể diện.

Bắc Thiên Thần cũng không để ý tới lời nói của Ngô Hiểu Dao, mà là nhìn đăm đăm Dạ Thiên Ưng.

Dạ Thiên Ưng kia căn bản từ vẻ mặt âm trầm trong nháy mắt trở nên không biết làm sao, hần lần đầu tiên đối mặt với người quấy rầy mình, lộ ra nét mặt hốt hoảng như vậy.

Bắc Thiên Thần hai mắt chợt lóe sáng, mặt không chút thay đổi: “Anh hai, đã lâu không gặp !”

Một bên Ngô Hiểu Dao đầu óc nhất thời rơi vào hoảng loạn!

Thì ra là. Thì ra là Dạ Thiên Ưng là anh hai của Bắc Thiên Thần? ? ! ! Không trách được mình sẽ cảm thấy bọn họ có chút giống nhau! Thật là khéo, thật trùng hợp!

Mỗi lần người anh trai Dạ Thiên Ưng kia làm cô khóc, cô đều sẽ gặp phải người em trai Bắc Thiên Thần này. A, thật là lường gạt, trời cao đây là ông bù lại khuyết điểm của Dạ Thiên Ưng sao? Anh trai tổn thương hết cô, rồi đưa em trai tới?

Chủ yếu hơn chính là. Dạ Thiên Ưng, chẳng lẽ là họ Bắc? ! ! Cũng đúng, hàng trăm họ ở Trung Quốc có lý nào có họ Dạ đây? Nghĩ tới đây, Ngô Hiểu Dao cả người đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Cô nhớ lại rất nhiều, thật là lắm chuyện! Toàn bộ chuyện xưa một chút lại một chút xiu nhớ lại

Dạ Thiên Ưng đứng tại chỗ không nhúc nhích, đang nhìn em trai mình, hần có một cảm giác thiên ty vạn lũ nổi lên chú ý đầu. (thiên ty vạn lũ chỉ mối quan hệ mật thiết).

Bắc Thiên Thần là em trai của anh, tại mười hai năm trước anh rời Nhật Bản đi sang Trung Quốc, sau đó định cư lại, liền đem Bắc Thiên Thần cũng cùng nhau chuyển sang Trung Quốc. Sau, anh thường cho Bắc Thiên Thần rất nhiều phí sinh hoạt, nhưng lại rất ít thấy Bắc Thiên Thần.

Hai năm trước, anh lại rời đi Trung Quốc, đi tới Nhật Bản, dùng phương thức giống nhau, đem Bắc Thiên Thần sang Nhật Bản, anh vừa cho cậu em trai một khoản tiền mà thôi, liền không có quan tâm em trai mình. Anh căn bản không biết thì ra em trai mình lại ở trường này? ? !

“Thiên Thần, thì ra là người cũng đi học ở đây a.” Bây giờ Dạ Thiên Ưng không có một tia tà mị, giống như một người anh trai bộ dạng rất đàng hoàng, vô cùng hòa ái dễ gần.

Thấy bộ dạng này của Dạ Thiên Ưng, Ngô Hiểu Dao cảm thấy choáng, cô chưa từng gặp qua như vậy Dạ Thiên Ưng, đặc biệt trưởng thành, thậm chí có chút người lớn, không có một chút cảm giác “Gian ác”, hoàn toàn là một người anh trai tốt được tôn kính.

“Ha ha.” Bắc Thiên Thần đôi mắt ưu buồn hơi cong , dùng lời nói châm chọc nói: “Cái người anh trai này thật là tốt, ngay cả em trai ruột đi học ở đâu cũng không biết a.”

Nghe em trai châm chọc, Dạ Thiên Ưng hơi áy náy cúi đầu không nói tiếp. Anh quả thật rất tệ, nhưng là anh cũng không phải không quan tâm đến người em trai tên Bắc Thiên Thần này! ! Mà là.

Mà là giống như Ngô Hiểu Dao, anh không muốn một Bắc Thiên Thần sạch sẽ cũng liên lụy vào vòng sinh hoạt bẩn thỉu này của mình, chỉ là anh không muốn giải thích thôi.

Bắc Thiên Thần hai mắt chợt lóe lên, nhìn Ngô Hiểu Dao, đi từ từ đến trước mặt cô, dịu dàng cười cười: “Cùng anh trai tôi ở chung một chỗ cũng phải cẩn thận a, hần nhưng chuyên ăm thít xữ nữ, hơn nữa Game Over thì chỉ biết dùng tiền đuổi đi mà thôi!”

Chỉ một thoáng, trong lòng Ngô Hiểu Dao giống như bị kim châm, rất là không thoải mái.

Mặc dù cô cùng Bắc Thiên Thần đã gặp nhau không nhiều lắm, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy sự dịu dàng học trưởng có chút đáng sợ.

Ngô Hiểu Dao cũng là không ngại lời nói Bắc Thiên Thần, ngược lại, cô hơn để ý đến việc Bắc Thiên Thần dùng từ, tại sao hắn có thể dùng lời nói dịu dàng như thế công kích anh trai của mình đây? Dạ Thiên Ưng không phải anh trai của hắn sao? ? ?

Một bên Dạ Thiên Ưng cầm nắm đầm thật chặt, chân mày khóa lại với nhau, quá khứ chính là như vậy sẽ nhin châm chọc? Nếu không anh đã sớm tiến lên đem người đánh gần chết, mà bây giờ, anh chỉ có thể nhẫn nại, bởi vì hắn là em trai của anh.

Bắc Thiên Thần cũng không có vì vậy bỏ qua, hắn lại chậm rãi đi tới trước mặt Dạ Thiên Ưng, vẫn như cũ dùng giọng nói dịu dàng nói: “Anh traii, anh thật lợi hại, mấy năm cũng không tới nhìn em một lần, thật vất vả lắm mới tới được, vẫn là vì quyến rũ nữ sinh , không ngờ bàn tay anh cũng đã với đến ngôi trường này rồi.”

Nghe em trai châm chọc, nội tâm Dạ Thiên Ưng phần nộ thật sự không thể nhẫn nại được, tính tình anh vốn nóng nảy, đối với người em này coi như là đủ có thể nhin được rồi, không ngờ Bắc Thiên Thần còn ba lần bốn lượt khiêu khích hắn? !

Dạ Thiên Ưng nắm chặt quả đấm phát tay thì cho đệ đệ của mình một quyền: “Đây chính là em đối với người anh trai này có thái độ kia khi nói chuyện sao? ?”

“Thiên Ưng.”

Ngô Hiểu Dao thấy vậy, vừa muốn chặn lại, chỉ nghe, Dạ Thiên Ưng quát to: “Em câm miệng cho tôi!”

Ngô Hiểu Dao cả người khấn trương run rẩy , không có ở nói tiếp.

Bắc Thiên Thần bị đánh không có nổi giận, khẽ mỉm cười, khinh thường sờ sờ gò má của mình, xoay người rời khỏi phòng làm việc của Dạ Thiên Ưng! Chỉ là đôi mắt ưu buồn càng thêm ảm đạm không có ánh sáng.

Sau khi Bắc Thiên Thần rời khỏi, Dạ Thiên Ưng nhất chân ‘ ầm ’ một tiếng đập cửa phòng làm việc.

Ngô Hiểu Dao cúi đầu, áy náy nói câu: “Thật xin lỗi.”

Dạ Thiên Ưng lông mày cau lại, kinh ngạc nhìn cô.

Nên nói nói lời xin lỗi là anh a, hắn một lần nữa đem lửa giận phát tiết lên người Ngô Hiểu Dao, tại sao cô nói xin lỗi đây? ‘Dao Dao, em nói cái gì?’

Chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt áy náy nhìn Dạ Thiên Ưng: “Nếu như không phải là em làm loạn. Học trưởng Bắc Thiên Thần cũng sẽ không đi vào, nếu như học trưởng Bắc Thiên Thần không có vào cũng sẽ không hiểu lầm giữa hai anh em...hai người càng sẽ không cãi nhau.”

181. Chương 182: Người Đàn Ông Hoàn Mỹ

Chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt áy náy nhìn Dạ Thiên Ưng: “Nếu như không phải là em làm loạn. Học trưởng Bắc Thiên Thần cũng sẽ không đi vào, nếu như học trưởng Bắc Thiên Thần không có vào cũng sẽ không hiểu lầm giữa hai anh em...hai người càng sẽ không cãi nhau.”

Ha ha, cô rất thiện lương, thật sự rất thiện lương.

Dạ Thiên Ưng nhàn nhạt mà cười cười, bước nhanh đi tới trước mặt cô, một mực ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn kia: “Đứa ngốc, đó là vì giữa anh em anh có ân oán, không có liên quan đến em.” Dịu dàng nói xong, hai mắt anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt thuần khiết, vươn tay nắm thật chặt tay nhỏ bé của cô, vẽ áy náy vẽ động ở trên mặt của anh: “Thiên Thần nói không sai.”

Đột nhiên, Ngô Hiểu Dao vươn tay che môi Dạ Thiên Ưng, muốn ngăn đi lời nói tiếp theo của anh.

Cô không muốn nghe tiếp, không muốn nghe, không muốn biết Dạ Thiên Ứng trước kia là người như thế nào! Cô chỉ biết, hẳn bây giờ đối với mình rất tốt, rất tốt, là đủ rồi.

“Anh lúc trước cũng đã nói qua rồi, chỉ là anh vẫn rất quá đáng đấy.”

Cô rất rộng lượng làm Dạ Thiên Ứng rất cảm động, kéo tay của cô, ôm chặt thân thể cô, ở bên tai cô nỉ non mấy câu: “Sau này sẽ không, anh nói rồi, về sau trừ em ra bất kỳ người phụ nữ nào anh sẽ không chạm qua, mặc dù anh không cách nào đảm bảo em là người phụ nữ đầu tiên, nhưng anh chắc chắn rằng em sẽ là người phụ nữ cuối cùng!”

Nghe lời nói dịu dàng này của Dạ Thiên Ứng, cô rất cảm động, tựa đầu thật sâu vào ngực anh.

Không cầu thứ nhất, chỉ cầu cuối cùng. Ha ha.

Đối mặt với ân oán của hai người, Ngô Hiểu Dao không muốn hỏi, cô chỉ là hy vọng hai người anh em có thể hòa hảo, cùng một mẹ sinh ra, đốt nhau sao quá gấp đấy.

“Thiên Ứng, anh họ Bắc sao?” Chuyện này cô nhất định phải làm rõ ràng! Nhất định phải biết rõ! Chuyện này đối với cô mà nói rất quan trọng, rất quan trọng.

“Ừm.”

A, cô cười, chôn ở trước ngực hân hân của bất đắc dĩ cười hạ: “Anh là từ lúc nào bắt đầu sửa họ vậy?”

“Mười hai năm trước.”

Mười hai năm trước à?

Ha ha, một nụ cười khổ từ khóe miệng của cô lộ ra ngoài, cô không nói tiếp, mà là giả bộ ngủ thiếp đi ở trong lòng ngực Dạ Thiên Ứng.

Dạ Thiên Ứng vốn tên là Bắc Thiên Ứng, kể từ mười hai năm trước rời đi Trung Quốc đến Nhật Bản anh liền đổi họ, chữ Dạ đại diện cho tâm địa đen tối(dùng đại chữ biết dùng từ gì để chỉ nghĩ cho từ ” tâm hắc ám ” cả), khí phách của anh, anh muốn tất cả mọi người phải nghe lời anh.

Hôm nay là ngày thứ mười rồi, Dạ Thiên Ứng cũng muốn về công ty rồi. Cùng Ngô Hiểu Dao ở trong trường học mười ngày cuộc sống anh cảm thấy rất nhẹ nhõm, thậm chí cả đời cũng không nhẹ nhàng như vậy. . . .

Buổi chiều sân trường, tản ra ánh sáng vàng óng ánh, La Bích Nghi một thân một mình ở trong công viên nhỏ của trường học đọc sách đấy.

Lăng Thánh Quân đi tới bên cạnh của cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô: “Cô vẫn tò mò muốn gặp bạn trai của bạn cô.”

La Bích Nghi nghe xong, cả người do dự một chút. 14967626

Ngô Hiểu Dao nói cho cô biết, cô ấy đã bị người kia tổn thương nhưng đã làm lành với nhau rồi, dù cho La Bích Nghi hỏi thế nào đi nữa, cô ấy đều không chịu nói.

Hiện tại, cô rất tò mò về người đàn ông kia, xem hẳn rốt cuộc có phải ba đầu sáu tay làm Ngô Hiểu Dao mê mẩn: “Đi!”

Nói xong, Lăng Thánh Quân mang theo La Bích Nghi đi tới quán cà phê của trường học. Trong quán cà phê thật to chỉ có một người đàn ông, tên kia tóc đen nhánh, nhìn bóng lưng thì vóc dáng rất được.

Chắc hẳn người kia là người đàn ông mà Ngô Hiểu Dao thích? Nghĩ xong, cô đi từ từ đến gần hắn ta, đi vòng qua này trước mặt người đàn ông. Giờ chậm rãi kêu.

Oa!

A!

La Bích Nghi cảm thấy máu đang dâng trào, nếu như người đàn ông này không phải là bạn trai Ngô Hiểu Dao, cô thật muốn ấn hắn xuống rồi cưỡng hôn hắn (Chị này quá háo sắc). Không trách được hắn có thể khiến cho Ngô Hiểu Dao mê mẩn. Hiện tại La Bích Nghi đã bị hấn làm cho hôn mê!

“Chào cô.” Dạ Thiên Ứng chậm rãi đứng lên, ưu nhã đối với La Bích Nghi lên tiếng chào hỏi: “Tôi tên là Dạ Thiên Ứng.”

Dạ Thiên Ứng! ! ? ? ?

Tên này sao lại nghe quen tai như vậy? ? Hơn nữa. Nhìn vẻ ngoài cũng rất quen thuộc? ? La Bích Nghi nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên nghĩ đến chuyện hai năm trước.

Tên đại ca xã hội đen lớn nhất Trung Quốc cũng tên Dạ Thiên Ứng? Là tên đàn ông suýt nữa cưỡng bạo Ngô Hiểu Dao? Tại sao? ? Tại sao Ngô Hiểu Dao lại thích hấn? Tại sao hấn lại cùng Ngô Hiểu Dao ở chung một chỗ?

Hiện tại trong đầu La Bích Nghi có chút hoảng loạn, cô căn bản không biết Ngô Hiểu Dao cùng Dạ Thiên Ứng tại sao lại đến với nhau .

“Anh là bạn trai của Dao Dao sao?” La Bích Nghi lần nữa xác nhận.

“Tôi là bạn trai của Dao Dao. Mời ngồi đi.” Nói xong Dạ Thiên Ứng liền ngồi xuống, La Bích Nghi cũng ngoan ngoãn ngồi ở đối diện với hấn.

Dạ Thiên Ứng ưu nhã đặt tay lên bàn cà phê, nhẹ mẫn một cái.

La Bích Nghi xém ngất a, Xã Hội Đen cũng có thể ưu nhã như vậy? Như vậy rất có khí chất quý tộc? ?

“La tiểu thư, hôm nay tôi mời cô tới đây, là có chuyện muốn cô giúp một tay.”

“Xin ngài chỉ giáo cho.”

La Bích Nghi gạt đầu, Dạ Thiên Ứng từ trong túi áo móc ra một tấm danh thiếp đưa cho cô.

Nhận lấy danh thiếp, trông mắt cô đều muốn đi ra ngoài, toàn cầu Top 100 mạnh tập đoàn Sony? ! ! Dạ Thiên Ứng lại là. Chủ tịch? ? ? ! ! đại ca của xã hội đen thế nhưng thành chủ tịch rồi hả ? ? ?

Không trách được Ngô Hiểu Dao đáng chết kia sống chết cũng không chịu nói bạn trai cô là ai, thì ra là vì muốn khiếm tốn?

Ai! Có tiền! Có sắc! Cử chỉ ưu nhã! Lời nói khéo léo! Ngô Hiểu Dao coi như là đã kiếm được.

Nếu như bây giờ giết chết Ngô Hiểu Dao, mình lên làm tình nhân của Dạ Thiên Ứng, không! Không! Chỉ cần một ngày làm người tình cô liền thỏa mãn. Dĩ nhiên đây là lời nói đùa của La Bích Nghi rồi.

“Tấm danh thiếp này là của tôi, từ hôm nay trở đi tôi nhưng có thể sẽ rất hiếm thấy Dao Dao rồi, nếu như Dao Dao gặp khó khăn gì tôi hi vọng cô gọi điện cho ta trước tiên, bất kỳ lúc nào cũng được.”

Quả thật quá khen, lúc nào gọi thì đến đúng là người đàn ông quý hiếm mà. La Bích Nghi muốn điên rồi, thật muốn điên rồi, chỉ là vì cô muốn tôn nghiêm nên cô cố làm ra vẻ trấn định nói: “Tại sao anh không phải cùng Dao Dao nói thẳng.”

Nghe câu hỏi kia của La Bích Nghi, Dạ Thiên Ứng đứng lên, vừa một tia ưu nhã mỉm cười: “Dao Dao đến bây giờ ngay cả số điện thoại cũng không cho tôi biết, hơn nữa tôi hi vọng cô không cần nói cho Dao Dao biết chuyện tôi tìm cô. Tốt lắm, tôi đi trước, Dao Dao làm phiền cô quan tâm rồi.” Hấn ưu nhã nói xong, đôi tay dứt vào túi áo rời khỏi phòng cà phê, Lăng Thánh Quân cũng đi theo phía sau anh rời đi.

Nhìn bóng lưng Dạ Thiên Ứng rời đi, La Bích Nghi hình như đã nghĩ tới điều gì , đột nhiên rống lên một câu: “Anh sẽ không phải là giáo sư Bắc chứ? ? ?”

182. Chương 183: Ly Biệt

EDITOR: BỈ NGẠN HOA

Nhìn bóng lưng rời đi của Dạ Thiên Ứng, hình như La Bích Nghi nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên rống lên một câu: “Cậu không thấy anh ta rất giống thầy giáo Bắc sao?”

Chỉ thấy, Dạ Thiên Ứng quay người gật đầu với cô một cái rồi đi ra khỏi quán cafe cùng với Lăng Thánh Quân.

Đi trong sân trường, mỗi bước đi của Dạ Thiên Ứng đều khiến cho nữ sinh trong trường diên đảo.

Lăng Thánh Quân thì cười xấu xa, đi bên cạnh lớn tiếng nói: “Anh Thiên Ứng ới ời ời, khuôn mặt của anh rất giống bom nguyên tử đấy.”

Dạ Thiên Ứng liếc Lăng Thánh Quân như cái nhìn ban thưởng, nắm thật chặt cà vạt, trầm mặc không nói.

Anh giờ chỉ nghĩ đến một cô gái trong lòng mà thôi, anh thậm chí chỉ muốn người con gái ấy nghe lời của mình, trong lòng chỉ có anh, trong mắt cũng có anh.

Mà người con gái ấy là Ngô Hiểu Dao.

Dạ Thiên Ứng dừng chiếc xe thể thao ở trước cổng trường rồi mở nóc xe, vẫn nhìn bên ngoài, đã chờ một lúc lâu, rốt cuộc một bóng dáng nhỏ nhắn chui vào trong xe.

Anh cau mày, kề sát người với cô rồi rống lên: “Trong mắt em có anh sao? Anh đã bảo 2 giờ sẽ đi, mà em thì 2 giờ 10 phút mới đến!” Anh rất coi trọng thời gian, bình thường đối với thời gian đã ấn định trước của anh, vô luận người đó có quan trọng bao nhiêu thì anh cũng không ngồi chờ thêm một lát.

“Thì sao, chẳng qua em trễ có 10 phút ?” Ngô Hiểu Dao không nhịn được nói lại.

Dạ Thiên Ứng hoàn toàn bái phục cô rồi, tới trễ không nói lời xin lỗi, mà giọng còn lớn hơn anh nữa? Có phải mình đã làm cô hư rồi không?

Anh gờ tay lên, một phen đặt lên gáy cô, nhẹ nhàng kéo, gò má mịn màng của Ngô Hiểu Dao kề sát khuôn mặt Dạ Thiên Ứng: “Bé cưng, anh hỏi lại lần nữa, em có đồng ý tới công ty anh làm thư ký không ?”

“Không đồng ý! ! !”

Bất luận Dạ Thiên Ứng có mềm mại với cô hay không, hay mạnh bạo, cô đều không dao động, giữ chặt ý kiến của mình!

Anh cười tà mị, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Sau này tuyệt đối không được tới tìm anh, cho đến khi em đồng ý làm thư ký của anh mới thôi!” Lời của anh không có chút đùa giỡn, nói xong anh dùng môi hút lấy một ngụm nơi cổ non của cô.

Cô chưa kịp phản ứng, anh đã vô tình đẩy cô ra, không quay đầu nhìn cô một cái, lái xe rời đi.

Mà Ngô Hiểu Dao.

Nhìn bóng lưng rời đi của Dạ Thiên Ứng, chân mày nhíu lại, nước mắt trong mắt cũng chợt dâng lên. Cô không hiểu tại sao Dạ Thiên Ứng lại nói như vậy, cái gì mà bảo sau này không được tới tìm anh? Nếu như mình không đồng ý làm thư ký cho Dạ Thiên Ứng vậy có nghĩ rằng sau này anh ấy cũng không tới tìm mình nữa sao? Cứ như vậy kết thúc rồi sao?

Vào lúc anh vội vã đến, cũng là lúc anh vội vã đi Không để lại thứ gì. Ngay cả số điện thoại liên lạc cũng không cho cô biết.

Dạ Thiên Ứng lúc đi lại hiện lên cái vẻ mặt vô tình, cô không thể quên nó. Chẳng lẽ mười ngày qua chỉ là hư ảo sao?

Thời gian ấy cứ trôi qua như vậy ư? Anh nhất quyết bá đạo như vậy ư? Tại sao lại không hiểu cho cô một lần, mình chỉ muốn thu phục anh một lần mà thôi!

Trở lại trường học, Ngô Hiểu Dao cảm thấy chung quanh rất bình yên hơn rất nhiều, nhưng mà, có cái gì đó trống rỗng, tĩnh mịch

Lúc nào thì mình ý lại anh? Lúc nào thì bản thân mình đã phụ thuộc vào Dạ Thiên Ưng vậy? Đối với Lâm Thiên Cẩn mình cũng đâu có như vậy.

Mà Dạ Thiên Ưng thì chỉ mới quen. Ha ha, cũng không ngắn bao nhiêu. Chính xác thì quen Dạ Thiên Ưng cũng không ngắn là bao.

Cười nhạt, Ngô Hiểu Dao chùi sạch nước mắt trên mặt, xoa xoa mái tóc dài, tiếp tục đón một tương lai không có anh

“Dao Dao!” La Bích Nghi tìm được Ngô Hiểu Dao ở hành lang trường học.

Cô giờ rất hâm mộ Ngô Hiểu Dao, Chủ tịch cải trang thành thầy giáo Bắc để gặp cậu ấy trong mười ngày, chỉ là, Ngô Hiểu Dao thật sự biết cách giữ bí mật!

“Bích Nghi.” Ngô Hiểu Dao miễn cưỡng cười một cái, đối mặt với chị em tốt của mình, cô đã từng nói mình thích một người đàn ông, tuy nhiên lại không nói ra người đó là ai.

“Thầy giáo Bắc từ chức rồi.” La Bích Nghi cố ý nói với cậu ấy như vậy, cô muốn nhìn phản ứng của Ngô Hiểu Dao như thế nào đối với tình huống này.

Nhưng cô không nói gì, nợ một nụ cười nhòa đáp lại. Anh đi. Đúng rồi, anh đã đi!

Nếu đúng như lời Dạ Thiên Ưng mới nói, anh sẽ không đến tìm mình, vậy mình cũng không đi tìm anh, có phải nói rằng, chuyện tình giữa bọn họ đã chấm dứt rồi hay không?

Nhìn nụ cười nhạt của cậu ấy, La Bích Nghi nhìn ra vấn đề, Ngô Hiểu Dao đối với Dạ Thiên Ưng là vẻ không muốn chia lìa. Nhưng, cậu ấy sẽ không bao giờ chia sẻ với La Bích Nghi cô.

Hai chị em tốt bọn họ trên hành lang, mấy học sinh nam ùn ùn kéo đến lấy lòng cô, nhưng là.

Nhưng Dạ Thiên Ưng anh đã có sự tính trước, cho nên cố ý ghi một dấu ấn đặc biệt của Dạ Thiên Ưng trên cổ cô.

Khi các nam sinh thấy vết hôn trên cổ cô, toàn bộ đã hiểu ra rằng, họ không thể tiến xa hơn.

Một người con gái có vết hôn trên cổ đại biểu cho cô ấy đã có bạn trai, giống như nhãn hiệu của công ty trên bao bì sản phẩm của họ vậy.

Không có một người con trai nào lại phí phạm thời gian vào một cô gái đã có chủ, họ chắc chắn người theo đuổi Ngô Hiểu Dao là người rất tốt, nhưng vừa nhìn qua dáng vẻ bề ngoài của cô, mấy nam sinh này lại mất đi sự tự tin của mình.

Đột nhiên có người nói “Tôi nói ấy người biết này, lúc này tôi thấy một người siêu cấp đẹp trai trong sân trường đấy, vô cùng đẹp trai, so với hot boy Bắc Thiên Thần ở trường ta còn đẹp hơn gấp nhiều lần luôn đấy! Lúc ấy tôi chỉ muốn nhào vào ôm người ta thôi”

“Cô đừng phát điên có được hay không ? Trên đời này làm gì có tên nào đẹp như vậy?”

“Thật, tôi không lừa mấy người đâu, lúc đó tôi cũng cho rằng mình hoa mắt. ”

“Dừng lại. ”

Ba nữ sinh vừa đi vừa tán gẫu, mà Ngô Hiểu Dao rõ ràng nghe được mấy cô ấy nói gì. Và phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ ngay đến Dạ Thiên Ưng.

Dạ Thiên Ưng có bản lãnh gì mà khiến nhiều nữ sinh muốn ôm như vậy?

Xem ra nếu cô không có bên cạnh Dạ Thiên Ưng thì có phải nhiều phụ nữ ôm ấp anh hay không? Anh có cưỡng lại được không?

Chuyện này mình nên làm gì đây? Là mình cự tuyệt đến bên cạnh Dạ Thiên Ưng, dù anh không thể chịu đựng nổi sự cô đơn thì cũng là lỗi của mình! Nghĩ xong, cô cười giễu chính bản thân mình.

“Anh ta đi rồi? ”

Cái âm thanh này phát ra từ người trước mặt Ngô Hiểu Dao và La Bích Nghi, ngẩng đầu nhìn lại, là Bắc Thiên Thần và mấy vị đàn anh đàn chị lớp trên.

183. Chương 184: Hoàng Tử Thiên Sứ Hóa Thân Thành Ác Ma

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Cô và La Bích Nghi khách sáo chào Bắc Thiên Thần: ” Học trưởng Bắc Thiên Thần.”

Bắc Thiên Thần khẽ mỉm cười, chậm rãi đi tới bên cạnh Ngô Hiểu Dao, không nhanh không chậm nói: “Người đàn ông kia được lắm sao? Đoán chừng lần này anh ta đi rồi cũng không quay lại phải không?”

Trong lời nói Bắc Thiên Thần mang đầy châm chọc! Anh cho là Ngô Hiểu Dao cũng giống như người phụ nữ khác bên cạnh Dạ Thiên Ưng mà thôi, Game Over rồi cũng sẽ bị bỏ rơi! Nhưng anh không đồng tình với cô, anh cảm thấy đáng xấu hổ hơn là đáng thương! Yêu cái loại đàn ông đó thì chỉ như tấm dề rách dưới nền nhà mà thôi.

Bắc Thiên Thần lời nói này xong, Ngô Hiểu Dao bắt đầu cười: “Ha ha.”

Đúng, Dạ Thiên Ưng sẽ không đến đây. Nhưng anh ta là em trai của Dạ Thiên Ưng, tại sao anh ta lại dùng cái giọng nói công kích anh trai của mình như vậy? Giữa bọn họ có thù hận như thế nào?

“A.” Đôi mắt u buồn Bắc Thiên Thần lóe lên, đưa tay nhẹ nhàng cầm một lọn tóc của Ngô Hiểu Dao lên rồi ngửi: “Anh cảm thấy rằng, chúng ta có thể quen nhau một thời gian.”

Cái gì? Học trưởng Bắc Thiên Thần đang nói cái gì? ? KHÔNG phải anh ta biết mình là bạn gái của Dạ Thiên Ưng hay sao? Tại sao bây giờ lại nói ra như thế? Chẳng lẽ cố ý khiêu khích Dạ Thiên Ưng ?

Bắc Thiên Thần nói xong câu này, Ngô Hiểu Dao như bị đóng đinh tại chỗ, mà bên mấy đàn chị bên cạnh anh ta nhìn cô như tình địch.

Không đợi Ngô Hiểu Dao đưa ra câu trả lời chắc chắn, Bắc Thiên Thần mang mấy tên nam sinh bên cạnh đi.

Ngô Hiểu Dao lúc này mới hiểu được, Bắc Thiên Thần chỉ giả vờ thổ lộ với cô mà thôi, nhưng cô không hiểu lý do Bắc Thiên Thần nói lời giả dối ấy với cô?

Đang lúc này, La Bích Nghi khẽ kéo Ngô Hiểu Dao đang trong cơn ngỡ ngàng.

Chỉ thấy, ba nữ sinh đi cùng với Bắc Thiên Thần, hai người trong đó dùng khuôn mặt nghiêm túc đi tới cạnh cô. Một người trong đó hai tay ôm trước ngực, ngôn ngữ tràn đầy châm chọc: “Tình mắt đây, vừa mới tới mà đã biết cách quyến rũ Bắc Thiên Thần?”

Mình không có quyền rũ Bắc Thiên Thần! Bắc Thiên Ưng cũng không ưa cô! Chỉ là, không hiểu nổi, tại sao anh ta lại cố ý thổ lộ với cô trước mặt nhiều người như vậy? “Tôi không có quyền rũ học trưởng Bắc Thiên Thần!” Sự kiên định trong lời nói của Ngô Hiểu Dao thể hiện cực rõ, bởi vì cô đã có người đàn ông mình yêu thương.

“Đúng vậy! Mấy người nhìn kỹ đi, là học trưởng Bắc Thiên Thần chủ động thổ lộ với Ngô Hiểu Dao !” La Bích Nghi cũng không khách khí cãi lại.

Hai nữ sinh nhìn nhau một lượt, vẻ mặt giận dữ rõ ràng: “Chẳng lẽ mày không biết Bắc Thiên Thần đã có bạn gái rồi hay sao? Mới vừa rồi anh ấy đề nghị quen nhau với mày, sao mày không cự tuyệt hả? Chẳng lẽ muốn đồng ý? ?”

Cái gì? ?

Bắc Thiên Thần có bạn gái? Còn đề nghị quen nhau với mình? Dù là giả vờ, vậy không ảnh hưởng đến tình cảm của anh ta và bạn gái sao? Mục đích của anh rốt cuộc là cái gì à?

Giờ phút này, trong đầu Ngô Hiểu Dao vẫn không thể hiểu nổi hành động của Bắc Thiên Thần là sao! Chủ yếu nhất là

Không phải cô không muốn cự tuyệt Bắc Thiên Thần, mà căn bản Bắc Thiên Thần không cho cô thời gian cự tuyệt mà bỏ đi ngay tức khắc !

“Tôi chưa đồng ý! Và tôi đã có bạn trai !” Ngô Hiểu Dao thật sự uất ức.

“Ồ? Mà có bạn trai? Vậy bạn trai mà ở đâu?”

Nghe cái người đàn chị chất vấn, cô bất lực. Bạn trai của mình ở đâu? A, bạn trai của mình sẽ không tới đây.

“Đã có bạn trai, vậy mà con đi quyến rũ bạn trai của người khác, quả thật không biết xấu hổ!” Một người nữ sinh gào lên xong rồi chỉ về phía cô gái đang đứng ở đằng xa: “Mày có biết Hân Nhiên đã đau đớn bao nhiêu không ? Cái con hồ ly tinh này !”

Cô không quyến rũ Bắc Thiên thần! Không có! Tại sao mấy vị đàn chị này lại ngang ngạnh như vậy chứ? Y như đang cố ý ức hiếp cô vậy

Giương mắt nhìn lên, nhìn cô gái đang đứng ở đằng xa kia, cả người toát lên vẻ u buồn. Cái cô gái tên Hân Nhiên này là bạn gái của học trưởng Bắc Thiên Thần sao? Tại sao? Tại sao Bắc Thiên Thần lại không kiêng kỵ mà mà ngỗ lời quen cô trước mặt bạn gái mình ?

“Thật xin lỗi.” Ngô Hiểu Dao áy náy nói xong, Trần Tâm Nghi dùng sức kéo cánh tay cô lại. Cô xin lỗi chính là ngầm thừa nhận mình đang quyến rũ Bắc Thiên Thần hay sao?

Một cái tát lập tức rơi lên khuôn mặt trắng nõn của Ngô Hiểu Dao “Bốp”, cô chưa kịp phản ứng, cái nữ sinh đánh cô đã lên tiếng quát: ” Tao muốn mày đứng trước toàn trường nói lời xin lỗi với Hân Nhiên và hứa sẽ không tiếp tục quyến rũ Bắc Thiên Thần !”

Tất cả có quan hệ với cô sao? Tại sao mình càng nhượng bộ bao nhiêu thì dẫn đến cái kết quả này? Bị đánh còn chưa nói, còn phải nói xin lỗi trước toàn trường? Rốt cuộc mình đã làm sai điều gì?

“Tôi không đồng ý !” Mặc cho người thiện lương như Ngô Hiểu Dao, cũng phải có ranh giới cuối cùng, rốt cuộc cô tức giận rống lên.

“Hồ ly tinh mà còn mặt mũi à? Như vậy! Một tháng sau trường học có buổi dạ vũ cuối năm, nếu như mày lấy được danh hiệu công chúa dạ vũ của năm thì bọn tao tha thứ ày, nếu như không được thì mày đến xin lỗi Hân Nhiên cho tao!” Nói xong hai nữ sinh quay lại chỗ Hân Nhiên rồi bỏ đi.

Dạ vũ cuối năm? Danh hiệu công chúa? Thế nào mà cuối cùng lại biến thành như vậy?

“Dao Dao! Cái đó tên Bắc Thiên Thần ấy quá đáng thật đấy! không phải anh ta cố ý chơi cậu chứ?”

La Bích Nghi một câu đã thức tỉnh người trong cuộc, cô đã hiểu.

Bắc Thiên Thần thổ lộ với mình trước mặt nhiều người là cố ý chinh mình.

Bắc Thiên Thần đang học năm thứ ba, vừa là hot boy của trường, cho nên nữ sinh trong trường đều để ý anh ta nói cái gì! Mà người được thổ lộ từ miệng anh thốt ra sẽ bị tẩy chay ngay lập tức.

Mấy lần gặp nhau, Ngô Hiểu Dao vẫn cảm thấy Bắc Thiên Thần là vệt nắng ấm áp buổi sớm, cảm thấy anh ta là một người tốt. Nhưng là bây giờ.

Anh ta lại làm cái chuyện quá trớn ấy đối với mình, tất cả đều vì Dạ Thiên Ưng? Đều do sự ác ý của anh ta đối với Dạ Thiên Ưng cho nên muốn chinh mình?

Ngô Hiểu Dao không hiểu, bọn họ là anh em với nhau, thù hận đến mức nào? Tại sao em trai lại đi hận anh ruột của mình?

Trở lại phòng ngủ, ngắm mình trong gương, Ngô Hiểu Dao bất đắc dĩ cười.

Cô phát hiện ra vết hôn trên cổ mình, là do Dạ Thiên Ưng lưu lại. Người ta đi, nhưng lại để lại ấn ký trên người cô.

Chuyện này đối với cô mà nói là nỗi nhớ nhưng đến dày vò, sờ lên vết hôn, trên má cô nổi lên một mảng hồng hồng, cô bị vết hôn ấy làm cho người nóng rực, nóng quá đi.

184. Chương 185: Hoàng Tử Thiên Thần Hóa Thành Ác Ma

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Hôm sau trời vừa sáng, Ngô Hiểu Dao đang say trong giấc mộng bị một chuỗi tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc. Mở cửa, quản lý ký túc xá trường tới đây: “Có chuyện gì không ạ?”

Nghe xong câu hỏi của cô, quản lý ký túc xá đưa quá cho cô một đóa: “Có người đưa tới.”

“À?”

Sẽ là ai đây ? Người nào đưa hoa tươi tới ? Nhận lấy lấy bó “Hoa tươi” rồi chào quản lý ký túc xá một tiếng, đóng cửa đi vào trong. Nhìn này nâng bó hoa tươi xinh đẹp, cô tìm thiệp mọi chỗ mà cũng không có.

Ở nhìn kỹ dưới bó hoa tươi, không phải hoa tươi, mà là.

Kẹo! bên trong những đóa hoa tươi là mấy viên kẹo đủ màu sắc.

Nước mắt chợt đọng lại trên khóe mắt Ngô Hiểu Dao. Cô biết, này bó kẹo hoa tươi này là do Dạ Thiên Ưng gửi ính, nhất định là anh. Bởi vì chỉ có Dạ Thiên Ưng mới coi cô là một đứa trẻ mà quan tâm.

Nhẹ nhàng mở một viên kẹo rồi bỏ vào trong miệng, Ngô Hiểu Dao chợt nở nụ cười ngọt ngào, bây giờ lòng cô còn ngọt ngào hơn so với viên kẹo trong miệng.

Ngày thứ hai, thời gian cũng giống nhau, một bó hoa tươi cũng được mang tới, chỉ là, lần này là những viên kẹo bằng socola nằm giữa những cây hoa tươi.

Ngày thứ ba, tương tự như vậy, là kẹo mạch nha.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, liên tục gần một tháng và chưa dứt đoạn bao giờ, nơi Ngô Hiểu Dao đang ở đã trở thành kho chứa kẹo rồi.

Cô cảm thấy mình rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc, mỗi lần cô bị sinh viên trong trường ức hiếp, cô sẽ đều chạy về phòng ký túc ăn một viên kẹo ngọt lim, khiến cô nuốt hết nước mắt đau thương vào trong bụng.

Thời gian một tháng cũng trôi nhanh, Ngô Hiểu Dao vẫn bị mấy nữ sinh trong trường ức hiếp. Bởi vì chuyện giữa cô và Bắc Thiên Thần đã lan truyền khắp nơi trong trường.

Tiết Hân Nhiên là hoa khôi của trường đại học này, còn Bắc Thiên Thần là hot boy nổi tiếng của trường, bọn họ là bạn học với nhau, và mọi người trong trường nhận định họ là của nhau. Bây giờ Bắc Thiên Thần lại đi thổ lộ với Ngô Hiểu Dao, khiến cho tất cả sinh viên ở trường này đều ức hiếp cô.

Cô sẽ bị người ta hắt nước lên người, có người thì ném đồ vào cô. Không có một ngày không bị người khác bắt nạt.

Chỉ là, mỗi lần cô đều kiên cường bò dậy, không bị người khác ức hiếp mà chùn bước, bởi vì cô có một đồng kẹo ngọt lim đang đợi mình ở phòng.

“Chính là cá người năm nhất, khuôn mặt đơn thuần, thật ra thì trong xương tủy toàn cặn bã, mọi người nhìn vết hôn trên cổ cô ta là biết liền mà !”

Mấy cô gái đang ngồi trong nhà ăn chỉ chỉ chỗ chỗ Ngô Hiểu Dao.

Nghe mấy cô gái kia trách mắng mình, cô bỏ đôi đũa trong tay xuống, tức giận nhìn về phía mấy nữ sinh kia. Cô thật sự không nhẫn nại được rồi ! “Vết hôn này là do bạn trai tôi lưu lại!”

Mấy nữ sinh kia nhìn nhau một lượt, cười nhạo: “Cô luôn miệng bảo mình đã có bạn trai, vậy, có phải những kẻ hôn qua đều trở thành bạn trai của cô hay không?”

Thật buồn nôn!

Thật buồn nôn!

Dạ Thiên Ứng là của bạn trai mình! Mới không phải cái kẻ hầu hạ! Mặc dù anh ấy không xuất hiện ở đây.
.....

Cô sẽ không bao giờ tha thứ ấy người vũ nhục tình cảm của mình và anh, đưa tay ra, giơ lên thật cao, nhưng đột nhiên có một bàn tay giữ cổ tay cô lại.

Quay đầu nhìn, là Bắc Thiên thần!

Đã gần một tháng nay, một lần cô bị ức hiếp, Bắc Thiên Thần chỉ mỉm cười đứng nhìn, không có một tia áy náy lẫn xúc động, thậm chí cảm thấy anh ta đang thỏa mãn.

“Thật ra thì, học muội Dao Dao à, em đừng coi hấn là bạn trai của em, hôm nay hấn là bạn trai của em, ngày mai hấn sẽ là bạn trai của người khác, không bằng chọn anh, vì anh tương đối chung tình, và anh cũng có thể để lại dấu hôn trên cổ em như vậy được không?” Giọng nói của Bắc Thiên Thần mang theo sự châm chọc.

Nhưng cô không đau lòng! CÔ tin tưởng Dạ Thiên Ứng của mình không chợ ghẹo gái!

Bởi vì anh đã từng nói, bảo mình hãy mãi mãi bên cạnh anh, anh cũng đã nói, anh chỉ thuộc về một mình cô! Và cô sẽ là người phụ nữ cuối cùng của anh!

Cô tin tưởng Dạ Thiên Ứng, tin tưởng.

Đột nhiên, Bắc Thiên Thần đưa tay ra, đặt lên cổ cô, chợt nhả hỏi một câu: “Em có nghĩ anh nên đặt ở đây một vết hôn hay không?”

Tại sao? Tại sao Bắc Thiên Thần của bây giờ lại biến thành như vậy? Cũng bởi vì mối hận thù của anh ta đối với Dạ Thiên Ứng? Cô nhú mào, phần hận hất tay Bắc Thiên Thần, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước.

Về mặt đang đùa bỡn của Bắc Thiên Thần lập tức trở nên lo lắng, anh định vươn tay ra lần nữa, nhưng cô đã.

Bởi vì Ngô Hiểu Dao đựng phải bàn cơm của sinh viên sau lưng, cả người cô ngã xuống đất, mà mấy chén canh nóng trên tay sinh viên đều đổ toàn bộ lên người cô.

“A ——” Một tiếng hét đến đau lòng vang lên, âm thanh thê lương của Ngô Hiểu Dao bao phủ cái nhà ăn rộng lớn, khiến người ta rợn tóc gáy.

Thật là đau! Thật là đau! Gương mặt nóng quá, nóng quá, thật khó chịu! Cô không khóc, cô không cần phải khóc trước mặt nhiều người như vậy.

Mấy sinh viên nư đang cười nhạo bỗng hít vào một hơi lạnh, bị canh nóng giội lên người thì có cảm giác như thế nào? Lại thêm cái tiếng kêu thảm thiết của cô ấy. Mọi người run lập cập, mau chóng bỏ đi.

Về mặt lo lắng của Bắc Thiên Thần từ từ biến thành hài hước, anh không có một chút xúc động mà đứng đó cười nhạo lại cô.

Đôi mắt u buồn ấy bỗng trở nên tà ác, và nụ cười dịu dàng ấy cũng khiến người ta hoảng sợ hơn trước rất nhiều.

Anh ta ngồi xuống cạnh cô, bỏ lại một câu nói: “Muốn hận thì hận anh hai của tôi đi, ai bảo cô là người phụ nữ của hấn ta?” Nói xong, anh ta bỏ hai tay trong túi quần rồi tự đắc rời đi khỏi nhà ăn.

Cô sẽ không hận Dạ Thiên Ứng, bởi vì cô yêu anh, Và cô cũng không hận dự khinh thường của Bắc Thiên Thần, bởi vì cô hiền lành. Bây giờ cô chỉ hi vọng hai anh em bọn họ có thể yêu thương lẫn nhau, như cô yêu Dạ Thiên Ứng vậy.

185. Chương 186: Nhẫn Nhịn Bây Giờ Là Niềm An Ổn Trong Ương Lai

EDITOR: BỈ NGẠN HOA

Bắc Thiên Thần ra khỏi phòng ăn, nhưng sự ưu thương lại đọng trên mặt anh máy giây, anh quay đầu nhìn Ngô Hiểu Dao đang ở trong nhà ăn, hít sâu một hơi, lỗ mũi có chút gì đó chua xót.

Anh hận Dạ Thiên Ưng! Nhưng là.

Nhưng giữ anh lại hận Ngô Hiểu Dao! ! !

Đối với cái cảnh thê lương đang diễn ra trong nhà ăn, La Bích Nghi đứng bên ngoài, cô thấy rõ chén canh nóng ấy đổ lên người Ngô Hiểu Dao như thế nào.

Lúc ấy La Bích Nghi muốn xông vào cứu cô, nhưng hai chân La Bích Nghi chỉ đứng nguyên tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Quá kinh khủng, thật quá kinh khủng, Ngô Hiểu Dao quá đáng thương.

Nghĩ tới đây, nước mắt La Bích Nghi rơi xuống, bấm số điện thoại của Dạ Thiên Ưng: “Dạ tiên sinh.”

Đang lúc này, Dạ Thiên Ưng đang ngồi trong phòng họp, khi nhận được cuộc gọi từ La Bích Nghi, thoáng chốc có một loại dự cảm xấu dâng lên trong lòng, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng họp i: “Chuyện gì?”

“Cầu xin anh tới cứu Dao Dao” La Bích Nghi đem hết sự việc trong một tháng nay kể cho Dạ Thiên Ưng nghe, và đem cả đoạn video tại nhà ăn đưa cho anh ta coi.

Sau khi Dạ Thiên Ưng nghe xong, bình tĩnh cúp điện thoại. Đoạn video kia anh không xem, bởi vì anh không dám xem, không dám nhìn cách người ta khi dễ Ngô Hiểu Dao của mình như thế nào!

Dạ Thiên Ưng đứng bên ngoài phòng họp không nhúc nhích Bắc Thiên Ưng nổi giận.

“Thiên Ưng, hội nghị.” Lăng Thánh Long từ trong phòng họp đi ra, mới nói được một nửa thì ngừng lại, anh chưa từng gặp qua cái vẻ mặt âm trầm của Dạ Thiên Ưng như lúc này “Thiên Ưng? Đã xảy ra chuyện gì?”

Dạ Thiên Ưng nắm thật chặt điện thoại di động, khẽ cau mày, bàn tay đang nắm cái điện thoại đập lên tấm thủy tinh trên hành lang bên ngoài phòng họp. Mấy người bên trong nghe thấy âm thanh bên ngoài, lập tức chạy ra.

Dạ Thiên Ưng trầm mặc không nói, điên cuồng đập hết bình hoa và đồ trang trí trên hành lang.

Nhớ lại đoạn tường thuật của La Bích Nghi trong điện thoại, tim của anh đau đến tê liệt.

Làn da mềm mịn của Ngô Hiểu Dao anh còn không dám tổn thương nó, nhưng lại bị canh cá nóng và thức ăn phủ lên?

A, nếu như, kẻ ức hiếp người phụ nữ của mình là một người không quen biết thì có phải tốt hơn không? Thì mình sẽ giết hết cả nhà họ trong một cái nháy mắt. Nhưng là, cái kẻ cố tình ức hiếp Ngô Hiểu Dao lại là Bắc Thiên Thần, là em trai ruột của mình.

Anh biết.

Bắc Thiên Thần vì trả thù mình mới khi dễ Ngô Hiểu Dao, là vì trả thù mình đã không để ý tới nó, là vì.

Đoạt đi bạn gái của nó!!

Nhìn Dạ Thiên Ưng nổi giận như vậy, Lăng Thánh Quân nhanh chóng chạy đến chỗ mảnh vỡ thủy tinh, nhặt chiếc điện thoại di động lên.

Trên điện thoại di động có một cái tin chưa mở, sau khi Lăng Thánh Quân nhấn vào là một đoạn video ngắn.

Trong video là cảnh Bắc Thiên Thần đưa tay muốn chạm vào người Ngô Hiểu Dao, mà Ngô Hiểu Dao bị canh nóng đỏ lên người, nhưng Bắc Thiên Thần lại đứng đó cười nhạt.

Xuyên thấu qua cái video trên điện thoại, tiếng kêu khổ sở của Ngô Hiểu Dao truyền đến tai Dạ Thiên Ưng, anh lấy tay đoạt lấy điện thoại trên tay Lăng Thánh Quân, trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

Lăng Thánh Quân che miệng, đứng trên mặt đất mà ngây ngẩn như kẻ mất hồn.

Bên tai mơ hồ vẫn còn tiếng thét, âm thanh Ngô Hiểu Dao như phé tâm phé liệt, trong lòng của anh có một loại khó chịu không nói ra được.

Là Bắc Thiên Thần, là em trai Dạ Thiên Ưng? Cho nên Dạ Thiên Ưng mới có thể nổi nhân như vậy?

“Thiên Ưng! Chúng ta đi tới trường Dao Dao đi.”

Đề nghị của Lăng Thánh Quân vừa đưa ra đổi lấy anh mất hung dữ của Hàn Tuấn Hi, hung hăng nhìn Lăng Thánh Quân một cái, vẻ mặt lãnh lẽo đi tới Dạ Thiên Ưng: “Thiên Ưng, công ty bây giờ là thời điểm mốt chốt, nếu như còn vì người phụ nữ kia phân tâm, như vậy thì sẽ khiến anh cách xa mục tiêu đề ra.”

Hàn Tuấn Hi đang uy hiếp Dạ Thiên Ưng, anh biết Dạ Thiên Ưng là người có ánh mắt lâu dài, coi như Dạ Thiên Ưng thật sự rung động với cô bé kia, như vậy, vì để đạt tới mục tiêu mà Dạ Thiên Ưng đề ra thì cũng có thể vứt bỏ!

Anh dám đánh cược Dạ Thiên Ưng sẽ nuốt xuống chuyện này, không để ý tới Ngô Hiểu Dao! !

Quả nhiên, Dạ Thiên Ưng đã từ từ bình tĩnh lại

Anh sửa sang lại trang phục của mình rồi đi vào phòng họp, nhưng vẻ mặt của anh đã âm lãnh đến cùng cực.

186. Chương 187: Cô Gái Nhỏ Đáng Thương

EDITOR: BỈ NGẠN HOA

La Bích Nghi đứng ở ngoài nhà ăn chùi hết nước mắt, nhanh chóng vọt vào trong nhà ăn. Nhưng lúc cô đứng trước mặt Ngô Hiểu Dao, hồi lâu cũng không chịu được mà rơi nước mắt.

Đôi gò má trắng , bị tác dụng của nước canh nóng làm cho đáng sợ hơn.

“Bích Nghi.” Ngô Hiểu Dao ngồi dưới đất chậm rãi nhìn về phía La Bích Nghi, giọng nói cô hơi tổn sức.

La Bích Nghi vốn là không muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn không còn cách nào khóc lên thành tiếng. Chậm rãi đứng bên cạnh Ngô Hiểu Dao, không dám ôm cậu ấy, bởi vì cô sợ cậu ấy bị đau.

Nhìn La Bích Nghi khóc, cô lại g kiên cường cười cười: “Bích Nghi, đừng khóc nha, mình không sao, giờ có thể dìu mình về ký túc xá được không?”

Cô không khóc, vẫn mãi mãi không khóc! Mặc dù chỗ bị phỏng rất đau, nhưng cô không muốn mấy kẻ ức hiếp mình thấy giọt nước mắt của mình được! !

“Ừ, ừ.” La Bích Nghi thút thút gạt đầu một cái, dìu cậu ấy về ký túc xá.

Vừa tiến vào ký túc xá, La Bích Nghi đã đánh hơi thấy mùi vị ngọt ngào đang lan tỏa trong không khí, nhìn cả phòng Ngô Hiểu Dao chất đầy kẹo. Cô ngẩn người.

Ngô Hiểu Dao đi tới đồng kẹo bên kia, lột ra một cây rồi ngậm vào trong miệng, nước mắt lưu lại trong vành mắt của cô.

Rất ngọt! Tốt rất ngọt!

So với nội tâm chua xót, cùng với vết thương đau đớn, những thứ kẹo của Dạ Thiên Ứng vẫn ngọt hơn rất nhiều!

La Bích Nghi miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, đi tới bên cạnh của cậu ấy: “Mình cũng muốn ăn.”

“Không được đâu, mình không cho ăn kẹo này đâu.” Cô tựa như một đứa trẻ con, giữ đồng kẹo của riêng mình.

La Bích Nghi biết cậu ấy không phải là một người hẹp hòi, có thể nhận ra được đồng kẹo này rất quan trọng với cậu ấy!

“Dao Dao, mình đi mua thuốc bôi cho cậu!”

Sau khi rời khỏi phòng Ngô Hiểu Dao, chân mày La Bích Nhú chặt. Bởi vì cô liền gặp hai cô gái đã ức hiếp Ngô Hiểu Dao ban nãy !

Chính do mấy ả phát ngôn bừa bãi, mới có thể khiến cho Ngô Hiểu Dao bị bỏng như vậy! ! CÔ dùng vẻ mặt nghiêm túc đi tới bên cạnh hai cô kia.

“Làm gì?” Hai nữ sinh này tức giận hỏi cô.

“Không phải muốn cậu ấy tham gia dạ vũ sao? Được thôi. Nếu như Dao Dao lấy được danh hiệu công chúa thì mấy người phải dập đầu nhận lỗi với cô ấy, nếu như Dao Dao không đến được, tôi với Dao Dao sẽ dập đầu xin lỗi với Tiết Hân Nhiên, như thế nào? ?”

Hai nữ sinh kia vừa nghe qua, chuyện này chắc có ý gì, nhưng trong dạ vũ sắp tổ chức thì để lấy được danh hiệu công chúa không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bởi vì nữ sinh mỹ lệ ngày càng nhiều hơn, ngay cả bạn nhảy của cô ta cũng phải đẹp trai ngời ngời thì mới có cơ hội ôm được danh hiệu công chúa.

Mà Tiết Hân Nhiên là hoa khôi của trường, Bắc Thiên Thần là hot boy, hai người bọn họ đã nói tham gia lễ hội dạ vũ lần này. Như vậy thì có ý nghĩa rằng, danh hiệu công chúa lần này chắc chắn thuộc về Tiết Hân Nhiên! !

Nghĩ xong, hai nữ sinh kia đồng ý một tiếng: “Được, đến lúc đó hai người đừng hối hận là được!”

“Yên tâm đi!” Dứt lời, La Bích Nghi chột hiện lên nụ cười giảo hoạt.

Cô dám khẳng định, danh hiệu công chúa lần này sẽ thuộc về Ngô Hiểu Dao!!!!

Sau khi La Bích Nghi rời khỏi, Ngô Hiểu Dao vốn đang yên lặng bỗng cất tiếng khóc. Nước canh nóng thấm vào da thịt, chỉ có bản thân cô mới hiểu rõ cái cảm giác đau đớn kia là như thế nào. Có lẽ lúc ấy cũng không có gì, nhưng sau khi cơn nóng đi qua, dư âm ngấm ngấm trên lớp da mới khiến cho người ta khổ sở. Cô không muốn khóc cho La Bích Nghi nhìn, bởi vì cô sợ cậu ấy sẽ lo lắng ỉn. Giờ thì La Bích Nghi đã đi rồi, và cô có thể rơi nước mắt để che lấp cơn đau âm ỉ ấy.

Đi tới phòng vệ sinh, ngấm mình trong gương, cô chột ngây ngốc một lát.

Là da vốn mịn màng của cô giờ đã biến thành màu đỏ thắm rồi sao? Có thể sau này vẫn là bộ dạng này không? Nếu Dạ Thiên Ứng thấy cô, có còn yêu cô như ngày xưa nữa không?

Ngô Hiểu Dao không dám nghĩ, cô chỉ hi vọng vết thương của mình mau mau lành. Nhưng là.

Lành rồi thì có ích gì? Dạ Thiên Ứng đã nói không đến đây gặp mình nữa.

CÔ nhẹ nhàng lấy tay chạm vào vết thương sưng đỏ trên mặt nhưng miệng lại ngân “A” một tiếng. Chạm một chút mà cô cảm thấy vô cùng đau.

Đang lúc này, tiếng gõ cửa vang lên “Cốc, cốc , cốc”. La Bích Nghi à? Lau hết nước mắt trên mắt, cô vội vàng chạy ra mở cửa.

Nhưng đứng bên ngoài là hai nữ sinh năm ba mới ỨC HIẾP cô hồi nãy! ! !

Họ đến đây làm gì? Chẳng lẽ vẫn chưa khi dễ cô đủ? Cả ngày nói lời bậy bạ còn không ngừng rêu rao chuyện thị phi, giờ lại đi tìm tới cửa ? Sắc mặt Ngô Hiểu Dao trong nháy mắt âm trầm : “Mấy người có chuyện gì?”

Hai nữ sinh kia nhìn mộ lượt trong phòng Ngô Hiểu Dao!

Wow! Toàn bộ là kẹo à?

Hai người bọn họ nhìn nhau một cái, đẩy Ngô Hiểu Dao ra, xông thẳng vào trong phòng.

Một người trong hai nữ sinh đó cười nhạo cô: “Ăn như ngọt như vậy, mà không sợ mập à?”

“Đúng vậy, đến lúc đó thì sao tham gia dạ vũ chứ, mập cũng có thể giết chết ả đấy!”

Hai người bọn họ cứ đứng đó châm chọc, cười ha hả. Một người trong đó còn lấy một hốc kẹo bỏ vào trong túi xách.

“Mấy người làm gì vậy, không được lấy kẹo của tôi” Ngô Hiểu Dao thấy thế vội đi ngăn cản.

Nhưng là, người còn lại đẩy cô ra , chạy tới trên hành lang la lớn: “Mọi người mau đến đây chia kẹo nè....!!!!”

Cô ta vừa kêu lên, mấy nữ sinh khác đang ở trên hành lang liền chạy tới phòng của Ngô Hiểu Dao. Cô kinh hoàng, mấy viên kẹo ấy.

Đồng kẹo ấy là Dạ Thiên Ưng tặng cho cô! ! Là thứ duy nhất có thể an ủi tâm hồn tổn thương của cô!

“Mấy người không được lấy chúng đi!” Ngô Hiểu Dao tức giận ngăn cản mọi người tranh kẹo của cô. Nhưng mọi người đâu để ý đến chuyện này? Đến đây thì không gì có thể ngăn cản được?

Không qua bao lâu thì kẹo trong phòng đã không còn, Ngô Hiểu Dao mắt mác ngồi dưới đất, chột khóc rống lên.

Cô rất khi khóc, nhưng lần này cô không thể chịu đựng được rồi. . .

Cô không muốn cùng người khác chia sẻ sự ngọt ngào của Dạ Thiên Ưng. Cô cũng không muốn tặng cho người khác cái hạnh phúc duy nhất của chính bản thân mình.

187. Chương 188: Đêm Khuya Dò Hỏi

“Mấy người không được lấy chúng! !” Ngô Hiểu Dao tức giận ngăn cản mọi người lấy kẹo của cô. Nhưng mọi người đâu để ý đến câu nói kìa? Đến đây không gì đó có thể ngăn cản được? ?

Không bao lâu thì kẹo ở trong phòng đã bị mọi người lấy hết, Ngô Hiểu Dao mắt mác ngồi xuống đất, “Oa” một tiếng khóc rống lên.

Cô rất ít khóc ở nơi nhiều người, nhưng lần này cô thật nhẫn nại không được. .

Cô không muốn gọi người khác chia sẻ ngọt ngào của mình cùng Dạ Thiên Ưng. Cô cũng không muốn người khác chiếm đoạt hạnh phúc duy nhất mà mình có.

Nhưng có một số người, chính là vô tình như thế, bọn họ ăn sạch sành sanh, còn có thể lạnh lùng nói: “Làm gì dễ giận như vậy? Cũng chỉ là mấy viên kẹo mà thôi!” Nói xong, các nữ sinh liền rời rít rời khỏi phòng của cô.

Ngô Hiểu Dao cuộn mình ngồi trên sàn khóc thút thít, nước mắt tràn ngập gương mặt của cô.

Không có, cái gì cũng đều không có, ngay cả vật duy nhất anh để lại cũng không thấy rồi. Những thứ ngọt ngào kia Dạ Thiên Ưng cho cô lập tức trở thành hư không rồi.

Khi La Bích Nghi lúc trở lại, thấy cô khóc lớn, cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì rồi. Nhìn kẹo trong phòng, toàn bộ biến mất.

“Mẹ kiếp! !” La Bích Nghi phẫn hận nói một tiếng, bỏ thuốc trên đất đập cửa bỏ chạy.

“Đợi chút, Bích Nghi! !” Cô khóc lóc rồi rít gọi lại La Bích Nghi.

La Bích Nghi là chị em tốt của cô, cho nên cô không muốn La Bích Nghi cũng vì mình mà dính lú, càng không muốn Trần Tâm Nghi chọc phải cái gì màm tai vạ: “Thôi, Bích Nghi.”

La Bích Nghi chân mày nhíu lại, những nữ sinh kia thật quá đáng, thế nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần khi dễ Ngô Hiểu Dao? ? Cô chính là trời sanh thiện lương, nhưng là cũng không đến mức như vậy chứ? ?

Nghĩ xong, Ngô Hiểu Dao hơi cười, mưu tính sâu xa ngồi xuống bên cạnh cô: “Không quan trọng Dao Dao, nhẫn nại , lập tức liền sẽ kết thúc.”

Đúng vậy a, lập tức liền sẽ kết thúc! Cô tin tưởng Dạ Thiên Ưng nhất chắc chắn tới giải cứu Ngô Hiểu Dao đấy!

*****Diễn đàn Lê Quý Đôn*****

Ban đêm, Ngô Hiểu Dao rất khó ngủ, bởi vì cổ cùng với gương mặt như thiêu như đốt khổ sở, trần trọc trở mình, cô rất cuộc dần dần ngủ thiếp đi.

Nhưng. Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, cô rõ ràng cảm thấy có một đôi tay tại êm ái sờ gò má của mình.

Mở mắt buồn ngủ, Ngô Hiểu Dao thấy rõ ràng một bóng dáng ngồi ở trước giường mình.

Cô không có kinh hoảng, không có sợ hãi. Mà là nhanh chóng ngồi dậy ôm lấy cái đó bóng dáng khôì ngô: “Thiên Ưng. Thiên Ưng. Là anh sao? ? ?”

Có lẽ là đang nằm mơ! Có lẽ Dạ Thiên Ưng trước mặt chỉ là trong mộng xuất hiện, nhưng là,

188. Chương 189: Vũ Hội Mơ Mộng

Hôm sau trời vừa sáng, Ngô Hiểu Dao cảm giác đêm hôm qua là một giấc mộng đẹp, đó chính là Dạ Thiên Ưng đến chỗ mình.

Cô biết đó chỉ là một giấc mộng mà thôi, bởi vì cô có thể cảm thấy rất rõ, giờ phút này bên cạnh mình không có ai.

Không sao, dù là mộng cũng được, tối thiểu ở trong mộng cô cũng được nhìn thấy Dạ Thiên Ưng rồi.

Mở mắt ra, Ngô Hiểu Dao thoáng chốc bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người.

Trong phòng ngủ không lớn, một phòng kẹo nhỏ xuất hiện ở trước mặt cô. Chạy xuống giường, sờ sờ tay nắm cửa của căn phòng nhỏ, là được làm từ chocolate! Đi vào bên trong căn phòng nhỏ, nhìn toàn bộ căn phòng nhỏ, cô kinh ngạc dùng đôi tay bụm miệng.

Ngày hôm qua cô không phải nằm mơ, Dạ Thiên Ưng thật sự đã tới. Hơn nữa là cả đêm qua thế nhưng một lần nữa cho cô một giấc mộng hảo huyền y hệt như kỳ tích.

Anh thật sự rất lãng mạn, mặc dù không cách nào thường xuyên gặp mặt, nhưng là mỗi ngày đều sẽ cho cô nhiều vui mừng khác nhau, cô hiện tại cảm giác mình thật hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc. Một ngày một lần như thế là đủ.

*****Diễn đàn Lê Quý Đôn*****

Năm ngày sau.

Hôm nay là trong trường học tổ chức ngày vũ hội, Ngô Hiểu Dao đã sớm quên chuyện kia không còn một chút từ một tháng trước.

Cô bị phỏng cũng đã khá hơn nhiều, gương mặt của ngày xưa cũng đã khôi phục, chỉ là gáy còn có một chút dấu vết phỏng.

Kể từ ngày Dạ Thiên Ứng ghé qua, cô mỗi ngày đều rất vui vẻ, đắm chìm trong căn phòng nhỏ ngọt ngào của mình.

La Bích Nghi nhìn sơ qua liền biết là chuyện gì xảy ra, nếu là cô có người đàn ông giống Dạ Thiên Ứng như vậy, coi như bị phỏng chết cũng cam tâm tình nguyện a! !

“Đến đây, Dao Dao, mặc cái này vào.” Ở trong phòng của Ngô Hiểu Dao, La Bích Nghi đem một bộ dạ phục xinh đẹp đưa cho cô.

Dạ phục? Có cái gì chuyện quan trọng sao? “Tại sao mặc cái này?”

Cái này Ngô Hiểu Dao, cả ngày hồ đồ không có đầu óc, chuyện vũ hội đều không nhớ rồi, chỉ là thôi, cô không nhớ vẫn tốt hơn, nghĩ xong, La Bích Nghi không chờ đợi liền nằm trên bộ dạ phục của Ngô Hiểu Dao: “Mau mặc vào đi! !”

Một bộ dạ phục màu hồng lộ lưng mặc vào trên người Ngô Hiểu Dao.

189. Chương 190: Vũ Hội Mơ Mộng (giữa)

Ngô Hiểu Dao vẫn đứng ở cửa vào vũ hội không nhúc nhích, vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, cô chỉ cần đi sai một bước thì có thể nghiêng người, đến lúc đó đã có thể ném bạc đàn anh đàn chị.

“Này.” Hai nữ sai khiêu khích cô khinh bỉ đi tới trước mặt cô: “Hoá trang cũng không tệ lắm nha.”

“Nói nhảm!” La Bích Nghi tức giận nói với nữ sinh kia.

Hai nữ sinh hơi cười, tràn đầy cười nhạo: “Các người chẳng lẽ không biết hôm nay phải dẫn bạn trai, mới có tư cách tham gia lựa chọn công chúa sao? ?”

À? Còn phải mang theo bạn trai à? ? Cô tìm đâu ra bạn trai đây? Nếu như không có bạn trai đồng nghĩa cô và La Bích Nghi phải quỳ xuống nhận sai lầm? ? ?

Làm cái gì a, tại sao không nói sớm? ? Sớm nói cũng không dùng, cô lại không liên lạc được với Dạ Thiên Ứng! !

“Bích Nghi chính là bạn trai tôi! !” Âm thanh này tất nhiên là không chịu thua mà nói cho qua, nhận lấy một màn cười ầm ĩ của cả hội trường.

“Cô thế nhưng lại đáng thương đến mức không phân biệt đâu là đàn ông rồi hả ? ? Cô không phải là có bạn trai sao? Chẳng lẽ bởi vì quá xấu nên không dám dẫn đến? Hay là bởi vì hần căn bản cũng không thích cô à? ?”

Nghe các nữ sinh kia vũ nhục cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Hiểu Dao đỏ lên: “Tôi thật sự có bạn trai!” Hơn nữa ở trong lòng của cô, anh là người đàn ông ưu tú nhất trên thế giới! !

“Ha ha ha ha ha.” Trong nháy mắt lời giải thích của cô đã làm toàn trường cười ầm lên.

“Đúng đúng, cô có bạn trai, chỉ là quá xấu có đúng hay không? ? ?”

Không phải! Thật không phải! Dạ Thiên Ứng rất tuấn tú, rất tuấn tú! ! Cô có thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ vũ nhục mình, nhưng là tuyệt đối không dễ dàng tha thứ họ vũ nhục Dạ Thiên Ứng!

Ngô Hiểu Dao nắm chặt quả đấm nhỏ, chân mày nhíu lại thật chặt, tức giận nói không ra được nửa câu.

Đang lúc này.

”A

190. Chương 191: Vũ Hội Mơ Mộng (hạ)

Cả người tức giận suýt nữa muốn sắc khí, cắn đôi môi, hung hăng đánh ngực Dạ Thiên Ứng: “Anh không phải không đùa bọn em sẽ khó chịu? ?”

“Anh à, thích xem vẻ ghen của ai kia đấy.” Nói này, Dạ Thiên Ứng liền cầm sợi dây trị giá một trăm mười triệu là kim cương tình yêu chậm rãi đeo ở trên cổ Ngô Hiểu Dao.

Cả hội trường đều yên lặng, sợi kim cương tình yêu tỏa sáng lấp lánh ở vũ hội ánh đèn chiếu rọi xuống rất dễ thấy sợi dây.

Kim cương hợp với Ngô Hiểu Dao trời sanh đại mỹ nhân quả thật giống như một cô công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích vậy! Nhìn ở cửa vũ hội nam thanh nữ tú liếc mắt đưa tình, quả thật ghen chết người khác a. Xong rồi, lần này công chúa không cần bình chọn rồi, mọi người toàn bộ biết ai là công chúa rồi.

Tiếng nhạc vang lên.

Dạ Thiên Ứng cầm tay Ngô Hiểu Dao chạy vào bên trong hội trường.

Cô vừa định lấy áo vét của Dạ Thiên Ứng đang khoác trên người mình xuống, Dạ Thiên Ứng liền nhíu mày, có chút biểu lộ âm trầm nói: “Em dám cởi ra, anh liền ở trước mặt mọi người cởi sạch y phục của em! ! !”

Thật ra thì nếu không phải là vì anh mới vừa giải vây cho Ngô Hiểu Dao xong, anh liền bước tới liền ‘chát, chát’ hai tát trên mặt của cô rồi. (Thật là bạo lực gia đình mà)

Thấy cô ăn mặc lộ liễu như vậy! Dạ Thiên Ứng ngay khi nhìn thấy thì lửa giận chảy thẳng tới tim rồi, chỉ là một điều anh đang nhẫn nại, hiện tại rốt cuộc cũng đã phân tán sự chú ý của mọi người, anh cũng đã phát tiết!

Nhìn vẻ mặt âm trầm kinh khủng kia, Ngô Hiểu Dao thành thành thật thật mặc y phục của anh ở trên thân mình. Thật ra thì, cô cũng không muốn mặc lộ liễu như vậy nha! Hiện tại mặc xong âu phục, cô đối với Dạ Thiên Ứng hơi cười: “Được rồi!”

Hừ, thấy cô ngoan như vậy, anh tạm thời tha thứ cho cô món đồ đó lộ liễu quá trớn quả là một tội lỗi lớn. Dạ Thiên Ứng đưa tay ôm bên eo của cô, chuẩn bị nhảy múa rồi.

Nhưng trong thoáng chốc, một tia suy nghĩ bỗng xẹt qua đầu của anh.

Bàn tay Dạ Thiên Ứng chậm rãi từ bên eo của cô trượt xuống mông cô, đột nhiên, vẻ mặt của anh lại nặng nề, vừa trách cứ vừa kinh ngạc hỏi: “Em thế nhưng không có mặc nội y? ? ?”

Bị Dạ Thiên Ứng hỏi như vậy, gương mặt của cô ‘ba’ lập tức liền đỏ lên: “Em. Có mặc a, chẳng qua là, là dính khẩu chữ miệng quần.”

Người phụ nữ đáng chết! ! ! Dạ Thiên Ứng trên trán xuất hiện một giọt mồ hôi, liếc nhìn gấp hai bên, sau đó yên lặng cúi đầu xuống, bởi vì.

Gương mặt của hắn ở giờ phút này cũng hồng nhuận lên! ! !

Ngô Hiểu Dao tuyệt đối là tiểu yêu tinh, vô cùng thanh thuần, nhưng

191. Chương 192: Tình Nhân (1)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Đêm dạ vũ.

Dạ Thiên Ưng từ từ đi về phía Bắc Thiên Thần bên kia. Nhìn đứa em trai cách đó không xa, vẻ mặt của anh âm trầm, nếu như trước mắt không phải là em trai của anh, vậy chắc bây giờ anh đã móc mắt cậu ta ra.

Thật ra thì, Dạ Thiên Ưng đã đem công việc hoàn thành hết, lợi dụng mấy đêm nay triển khai công việc sớm hơn, mới có thể chạy tới đây để nhì Ngô Hiểu Dao, mà lần này anh đến đây cũng muốn nghiêm túc nói chuyện một lần với Bắc Thiên Thần, bảo Bắc Thiên Thần đừng ức hiếp Ngô Hiểu Dao của anh nữa!

Đôi mắt u buồn của Bắc Thiên Thần mang theo vài phần giả dối kèm theo vài tia khiêu khích, mỉm cười nhìn chăm chú vào Dạ Thiên Ưng đang đi tới chỗ mình.

Trong khoảnh khắc, Dạ Thiên Ưng đứng trước mặt Bắc Thiên Thần, lộ ra nụ cười tuyệt vời với Tiết Hân Nhiên: “Cô gái, tôi muốn nói chuyện riêng với Bắc Thiên Thần.”

Tiết Hân Nhiên bị Dạ Thiên Ưng làm cho thần hồn điên đảo, ngốc nghếch gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Sau khi Tiết Hân Nhiên đi rồi, Bắc Thiên Thần hừ một tiếng khinh thường, khinh bỉ nhìn về phía anh trai của mình: “Anh hai, cô ấy là bạn gái mới của tôi, hơn nữa cũng không còn trinh đâu, anh còn hứng thú à?”

Nghe Bắc Thiên Thần châm chọc như vậy, bàn tay anh nắm chặt thành nắm, ngón trỏ tràn đầy trách cứ: “Một tháng này ức hiếp Ngô Hiểu Dao vui lắm phải không?”

Thật ra thì hôm nay Dạ Thiên Ưng tới đây là nằm ngoài dự tính của cậu, cậu không ngờ Dạ Thiên Ưng đến đây để gặp Ngô Hiểu Dao. Cái loại phụ nữ không có giá trị lợi dụng kia đối với Dạ Thiên Ưng anh ta là có ý nghĩa gì đây? Mà ở trong lòng Dạ Thiên Ưng thì Ngô Hiểu Dao có vị trí như thế nào?

Bắc Thiên Thần âm thầm nghĩ hết chuyện này rồi lên tiếng nói: “Ồ, cô ta đi tốt cáo cơ đấy.”

Ngô Hiểu Dao tố cáo? Dạ Thiên Ưng bất đắc dĩ cười khổ trong lòng, nếu như cô tố cáo thì tối đó anh đến tìm cô, cô chỉ ôm anh khóc mà chuyện gì cũng không nói với anh một câu.

Cô là người thế nào Dạ Thiên Ưng anh là người hiểu nhất. Cho nên anh mới gọi cho La Bích Nghi thông báo tình hình của Ngô Hiểu Dao ình, anh biết.

Ngô Hiểu Dao chưa từng nói chuyện gì về bản thân mình.

“Ha ha.” Dạ Thiên Ưng lạnh lùng cười , vẻ mặt âm trầm

192. Chương 193: Tình Thân (2)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Thoảng chớp, cả hội trường bừng tỉnh, thì ra là Bắc Thiên Thần là em trai của Dạ Thiên Ưng. Hơn nữa còn là hai anh em tranh giành một người phụ nữ.

Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long thấy thế, vội vàng đuổi hết người tham gia dạ vũ đi ra ngoài, dù sao chuyện trong nhà cũng nên đóng cửa bảo nhau.

Không bao lâu, cả hội trường chỉ còn lại Dạ Thiên Ưng, Bắc Thiên Thần, Hàn Tuấn Hi, Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long.

Dạ Thiên Ưng nâng tay nói lỏng cái cavat trên cổ, vẻ mặt băng giá đi tới cạnh Bắc Thiên Thần, đập một cước thật mạnh vào bụng của nó: “Từ nhỏ đến lớn, đây là lần thứ hai tôi đánh cậu, nhưng chỉ mới bắt đầu thôi, bắt đầu từ nay tôi sẽ không dung túng cho cậu nữa!”

Lần đầu tiên anh đánh Bắc Thiên Thần là khi anh đóng vai thầy giáo dạy dỗ em trai mình. Trước kia bất luận Bắc Thiên Thần giận anh như thế nào, anh cũng không bao giờ ra tay đánh nó. Lần này thật sự Bắc Thiên Thần đã quá mức, đánh người anh em của anh, hôn người phụ nữ của anh. Anh nhịn nhưng không nhịn nổi nữa rồi

Bắc Thiên Thần bị Dạ Thiên Ưng đập một cái nên ngã lộn trên mặt đất, cậu lau đi vết máu trên khóe miệng, mỉm cười đứng lên: “Dung túng đối với tôi? Haha, anh biết tôi vì cái gì mà thay đổi trường dự thi

để đến đây học không? Bởi vì tôi muốn bắt anh! ! ! Bắt cái tên xã hội đen không bằng cầm thú như anh! ! ! ! !”

Cậu ta vừa nói ra lời này, Dạ Thiên Ứng liền đá thêm một cước vào bụng cậu ta, lập tức cả người Bắc Thiên Thần nằm úp trên mặt đất.

Dạ Thiên Ứng dùng chân dậm lên chân của Bắc Thiên Thần, đưa lưng về phía đám người Hàn Tuấn Hi, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo: “Tuấn Hi, tôi thay Thiên Thần nhận lỗi với cậu , còn nữa, làm phiền cậu giáo dục Bắc Thiên Thần giùm tôi! ! !”

Ngụ ý của anh là đám người Hàn Tuấn Hi có thể động thủ, cái mục đích chủ yếu là anh.

Không thể ra tay! Hung ác với người khác thì được, nhưng anh không thể hung ác đối với em trai của mình. Đối với người phụ nữ khác anh có thể không để ý, nhưng đối với Ngô Hiểu Dao anh không thể vô tình với cô được!

Dạ Thiên Ứng nói xong, chạy như bay ra khỏi hội trường dạ vũ, đuổi theo Ngô Hiểu Dao

Bên trong hội trường, Hàn Tuấn Hi cùng Lăng Thánh Quân và Lăng Thánh Long đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu không nhúc nhích.

Bắc Thiên Thần bị Dạ Thiên Ứng đánh đến nỗi không đứng lên được nên nằm luôn trên đất, miễn cưỡng mỉm cười nhìn ba người kia: “Nhanh lên đi, mấy người là con chó cưng của Dạ Thiên Ứng, không phải anh ta bảo mấy người dạy dỗ tôi sao? Động thủ đi! ! !”

Nghe lời nói vũ nhục của Bắc Thiên Thần, Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long, Hàn Tuấn Hi khó nuốt xuống ức chế trong lòng.

Bởi vì Dạ Thiên Ứng không bảo bọn họ làm chó! Dạ Thiên Ứng đối đãi với họ như anh em ruột! ! Bọn họ so với ai khác cũng hiểu hơn rất nhiều.

Đối diện với vẻ lẽ phách lối như Bắc Thiên Thần trước mặt, Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Quân không bước lên đánh nó. Hiện tại bọn họ rất muốn giết cậu ta, nhưng bọn họ vẫn bận tâm cái nguyên do Bắc Thiên Thần là em trai của Dạ Thiên Ứng.

Nhưng. 10.

Người luôn nho nhã như Lăng Thánh Long lại đi tới trước mặt Bắc Thiên Thần rồi vung tay cho cậu ta một cái tát, sau đó giơ chân đạp cậu ta một cước nữa.

Lăng Thánh Long đưa tay nắm lấy tóc Bắc Thiên Thần, miệng rống lên: “Con mẹ nó, cậu thì biết cái thái gì, cậu biết Dạ Thiên Ứng đối xử tốt với cậu bao nhiêu sao?”

Giọng nói của Lăng Thánh Long cực to, khiến cho Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Quân ngẩn người, đây là lần đầu tiên thấy anh ấy giận đến tím mặt như vậy.

“Tốt? Tôi không biết đấy.” Bắc Thiên Thần vẫn không chịu thua lên tiếng trả lời lại.

Tay giữ lấy tóc, tay còn lại Lăng Thánh Long tát lên mặt Bắc Thiên Thần một cái nữa: “Lúc Thiên Ứng vừa mới tới Trung Quốc phải ăn cơm thừa canh cặn để sống, lúc cậu ấy vừa bước chân vào cuộc sống ấy thì mỗi ngày đều bị người ta đánh đến mức không ra hình dạng con người, sau đó cậu ấy mới khá khẩm lên một chút, đón cậu tới Trung Quốc để cậu sống tốt hơn, vậy cậu thì sao ? Con mẹ nó, bây giờ cậu ghét bỏ người anh trai xã hội đen của mình? Không có người anh trai xã hội đen này thì cậu có thể sống tới bây giờ sao?”

“Tôi hiểu rõ! Tôi hiểu rất rõ! Vậy thì thế nào? ? Cho tôi tiền là được rồi sao? Tôi cũng muốn có người được thương yêu, khi có hợp phụ huynh thì người ta có phụ huynh đến dự, còn tôi?”

Thật ra thì, người mà Bắc Thiên Thần từ nhỏ đã tôn sùng chính là anh hai Dạ Thiên Ứng của mình, chỉ là, Dạ Thiên Ứng không để ý đến cậu, cho nên cậu mới có thể hận Dạ Thiên Ứng như vậy.

Bắc Thiên Thần lời nói này xong, Lăng Thánh Long cũng cho cậu ta một cái tát mạnh hơn: “Tôi cho cậu biết! Kẻ thù của Dạ Thiên Ứng có bao nhiêu người cậu biết không? Nếu như cậu ấy thân cận với cậu thì

cậu sẽ bứt thương! ! Cậu ấy cũng muốn gần gũi với cậu, nhưng thực tế không cho cậu ấy làm như vậy, cho nên cậu ấy chỉ có thể đứng xa nhìn cậu đi học, đứng xa xa nhìn cậu tan giờ học, lúc cậu thi được thành tích bao nhiêu Dạ Thiên Ứng cũng là người nắm rõ nhất! Đây tất cả đều là cái gì, cậu còn cái gì không hiểu?”

Giọng nói Lăng Thánh Long vang lên trầm bổng như khắc sâu vào ngực cậu, hiểu lầm của cậu với Dạ Thiên Ứng bao nhiêu năm nay liền được giải trừ.

Anh trai Dạ Thiên Ứng bảo vệ cậu, tình yêu của anh ấy sâu như biển, ừ, sâu hơn biển!

Một người thanh niên như Bắc Thiên Thần lại rơi nước mắt, đôi mắt u buồn kia đã hết u buồn, mà là sự thấu hiểu, cậu đã hiểu lầm anh Dạ Thiên Ứng suốt 10 năm trời! ! !

“Chính tôi sẽ nói cho cậu biết một chuyện.” Hàn Tuấn Hi cất giọng nói lạnh lẽo đi tới bên cạnh Bắc Thiên Thần ” Người bạn gái của cậu năm đó là em gái thứ sáu của một lão đại băng nhóm nhỏ, cô ta đã lừa gạt tình cảm của cậu, sau đó Thiên Ứng biết nên bảo cô ta chia tay cậu, nhưng cô ta đòi Thiên Ứng 10 vạn, tính khí Thiên Ứng mọi người cũng hiểu, anh ấy không đưa cho cô ta một đồng nào, còn đánh cô ta, nên vì muốn trả thù Thiên Ứng, nên cô ta cố ý tạo hiềm khích quan hệ giữa cậu và anh ấy, tạo vụ việc giả cô ta và Thiên Ứng đã lên giường. Thật ra thì Thiên Ứng chưa từng chạm qua cô ta, hơn nữa cô ta cũng không phải là loại gái còn trong trắng, mà là người có thể kiếm chồng thiên hạ!”

193. Chương 194: Tình Thân (3)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Nghe xong Hàn Tuấn Hi thuật lại sự việc, Bắc Thiên Thần nhất thời ngẩn người: “Không! Không thể nào! ! Nhân Nhân không phải là người như vậy! ! !”

Bắc Thiên Thần không thể tin tưởng mấy câu nói từ miệng Hàn Tuấn Hi được, bởi vì bạn gái trước đây của cậu đã mang tới cảm giác vừa thuần khiết vừa ngây thơ, tuy nhiên trong miệng Hàn Tuấn Hi cô ấy lại biến thành như vậy?

“Thánh Quân, cậu còn số điện thoại cô ta đúng không?”

Lăng Thánh Quân do dự một chút, nhanh chóng lấy điện thoại ra rồi tìm tên bạn gái trước đây của Bắc Thiên Thần: “Tìm được rồi.” Cậu đem điện thoại giao cho Hàn Tuấn Hi.

Hàn Tuấn Hi lợi dụng hands-free gọi tới: “Là Nhân Nhân phải không?”

Đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng con gái: “Anh là?” Là bạn gái trước của Bắc Thiên Thần, không sai. Anh đã cực kỳ quen thuộc với nó.

“Cô còn nhớ Bắc Thiên Thần không?”

“Thằng ngốc trứng thối kia à, sao?”

Nhân Nhân nói xong, Bắc Thiên Thần tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Phía sau, Hàn Tuấn Hi và Bắc Thiên Thần nói gì thì cậu cũng không thể nghe được nổi. Cũng không dám nghe tiếp.

Hiện tại Bắc Thiên Thần biết mình sai thật rồi, cậu là tên trứng thối ngu ngốc, từ đầu đến đuôi cậu là tên tròng thú ngu ngốc.

Thật xin lỗi. Cậu xin lỗi anh Dạ Thiên Ứng, cậu thật sự xin lỗi người anh trai nương tựa của mình.

Hơn nữa, bởi vì cái hận của cậu dành cho anh trai, mà còn liên lụy đến Ngô Hiểu Dao.

Toàn bộ sự ức hiếp trong 1 tháng qua, cô ấy chưa từng chửi bới lại Bắc Thiên Thần cậu, cũng chưa từng khóc lóc kể lể với Bắc Thiên Thần này, cầu xin cậu đừng ức hiếp cô nữa. Cô đều im lặng để Bắc Thiên Thần cậu tiếp tục ức hiếp.

Lúc ấy Bắc Thiên Thần cho rằng cô rất ngốc, hoặc nói trắng ra là quá ngu. Bây giờ suy nghĩ thật kỹ, người ngu thật sự là ai? ? Là chính bản thân cậu đây!

Cậu là một đứa em trai sống nương tựa vào anh Dạ Thiên Ứng 21 năm, thế nhưng cậu lại không bằng một cô gái hiểu chuyện! Ngô Hiểu Dao có thể hiểu được việc cãi nhau của anh em họ, nhưng cậu thì lại không hiểu.

Nghĩ tới đây, Bắc Thiên Thần tỉnh ngộ nước mắt từng giọt rơi xuống, một chàng thanh niên cứ quỳ gối trên sàn hội trường dạ vũ, cậu giờ đây là sám hối đối với sự hiểu lầm của mình dành cho Dạ Thiên Ứng.

“Tại sao, anh ấy là không nói với tôi?” Bắc Thiên Thần thút thít hỏi xong, dùng nắm tay đánh mạnh xuống nền một cái.

Lăng Thánh Long buông lỏng cánh tay đang nắm lấy tóc Bắc Thiên Thần ra, bất đắc dĩ nói: “Bởi vì Thiên Ứng không sạch sẽ, cho nên cậu ấy cũng không hi vọng cậu đến gần. . . .”

Xã hội đen! Xã hội đen đáng buồn! Cảnh tượng Dạ Thiên Ứng, ai sẽ nghĩ cậu ấy cũng có mặt như thế này đây?

Lăng Thánh Long nói xong câu này, mang Lăng Thánh Quân và Hàn Tuấn Hi rời đi.

Một người anh trai vĩ đại đến đường nào, anh ta đem toàn bộ mọi thứ đổ lên người mình, chỉ vì muốn bảo vệ đứa em trai.

Tình nguyện để cho em trai hận mình, cũng không muốn em trai thương yêu mình, bởi vì bây giờ anh at không sạch sẽ, bởi vì anh ta là xã hội đen!

Anh ta đã đang cố gắng để biến thế giới đen tối của mình thành ánh sáng, anh ta chỉ hi vọng đến một ngày có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ với người mình thương yêu!

Trong hội trường dạ vũ, chỉ còn lại một mình Bắc Thiên Thần, đang khổ sở sám hối đối về những tổn thương mình gây ra đối với người anh trai Dạ Thiên Ứng vĩ đại

Bên ngoài hội trường —.

“Dao Dao.” Dạ Thiên Ứng cau mày tìm Ngô Hiểu Dao cả khuôn viên cây bên ngoài.

Hỏi thăm cả đoạn đường đi, Dạ Thiên Ứng nghe được thông tin của mấy sinh viên khác mới biết cô chạy theo hướng vườn hoa. Hơn nữa giày của cô cũng bị vứt gần chỗ vườn hoa. Nhưng Dạ Thiên Ứng tìm khắp vườn hoa mà vẫn không thấy Ngô Hiểu Dao đâu.

Bất đắc dĩ, Dạ Thiên Ứng lầm bầm lầu bầu: “Aizza, vườn hoa tối như thế này chắc có mấy con ma không đầu rồi đây, mà ma thì đặc biệt thích mấy đứa con gái khóc nhè, có lẽ bây giờ phía sau cô ấy cũng đang có một con.”

Dạ Thiên Ứng nói xong câu này, thì thấy ngay một bụi hoa cách đó không xa đang nhúc nhích.

Ngô Hiểu Dao xuất hiện trước mặt Dạ Thiên Ứng, hai bàn chân trần, lau hết nước mắt trên mặt rồi bói với anh: “Thiên Ứng, xin lỗi anh.”

Cô biết Dạ Thiên Ứng là một người đàn ông có tính độc chiếm cao, hiện tại cô bị Bắc Thiên Thần hôn, Dạ Thiên Ứng chắc chắn sẽ trách cô.

Nhưng. Dạ Thiên Ứng trách mắng như ý nghĩ của cô.

Không phải anh không để ý nụ hôn kia, khi lúc anh thấy Bắc Thiên Thần hôn lên vành môi cô, trong lòng cô tràn đầy ghen tỵ lẫn tức giận.

Lúc đó anh rất muốn giết chết Bắc Thiên Thần, nhưng nó vẫn là đứa em trai của anh! ! Anh biết, Ngô Hiểu Dao chỉ là người bị hại.

Nghĩ hết tất cả, Dạ Thiên Ứng dịu dàng cười, ôm thật chặt cô vào trong lòng ngực của mình: ” Người nên nói lời xin lỗi mới là anh, bởi vì anh mới khiến em bị Bắc Thiên Thần khi dễ như vậy.”

194. Chương 195: Đêm Nhịp Tim Kích Tình

Trong nháy mắt, Ngô Hiểu Dao dừng cơn nức nở, cô không biết Dạ Thiên Ứng làm thế nào biết Bắc Thiên Thần vẫn hay khi dễ mình, cũng không biết tại sao Dạ Thiên Ứng lần nào cũng xuất hiện đúng lúc! Nhưng cô không muốn Dạ Thiên Ứng chạy đến đây trách mắng em trai của mình mà thôi.

“Không có, Bắc Thiên Thần không có ức hiếp em đâu.” Cô đang giải thích, tự mình giải thích giùm Bắc Thiên Thần. 10nlk.

Dạ Thiên Ứng đã biết tất cả, cái gì cũng biết! Bảo cô gái này mềm yếu, những so với ai khác đều kiên cường hơn rất nhiều. Tối thiểu cô sẽ không đi tố cáo việc gì với Dạ Thiên Ứng, hay bảo Dạ Thiên Ứng làm chủ cho cô. Bởi vì cô nói rồi, chỉ hoàn toàn chỉ làm khó Dạ Thiên Ứng anh mà thôi. Cho nên anh rất hiểu chuyện, tình nguyện để mình bị ức hiếp, cũng không muốn để ối quan hệ giữa anh em họ có hiềm khích!

Dạ Thiên Ứng buông cơ thể nhỏ nhắn kia ra, đứng trước người cô, dịu dàng cười một tiếng: “Bảo bối, giờ chân em lên cho anh xem đi.”

Nghe Dạ Thiên Ứng nói, cô khẽ nâng chân lên, Dạ Thiên Ứng mang giày vào cho cô.

Tôn nghiêm của người đàn ông dừng lại ở đây ư? Đàn ông không quỳ gối, đàn ông không cúi đầu, đàn ông không khóc!

Mà sự tôn nghiêm của người đàn ông này là sao đây? Ha ha, Dạ Thiên Ứng không phải không biết, việc mang giày cho phụ nữ là một chuyện hết sức mất tôn nghiêm, anh là một đấng mày râu, một tên đàn ông vừa có sự cao ngạo vừa có sự tôn nghiêm, nhưng. . . .

Bây giờ anh đang tỉ mỉ mang giày cho Ngô Hiểu Dao.

Trong khuôn viên yên tĩnh bởi bóng đêm, ánh đèn đường mờ ảo rơi xuống cái cảnh ấy, tựa như một anh thanh niên giúp việc đang cẩn thận chăm sóc cho vị công chúa của anh ta vậy .

Đỡ lấy bờ vai anh, trái tim cô nhảy “thịch, thịch”. Hôm nay Dạ Thiên Ứng lại cho cô một niềm vui vô hạn.

Lúc cô bị người ta chế nhạo đến chán nản nhất, chàng hoàng tử cô thích, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt người khác lấy lại danh dự cho cô. Loại cảm giác đó quả thật giống như cô đang làm công chúa vậy.

“Bảo bối, được rồi.” Dạ Thiên Ứng mang xong giày, đứng lên, một phen bế ngang người cô đi về hướng ký túc xá.

Cả đoạn đường cô đều chôn chặt đầu vào lồng ngực ấm áp của Dạ Thiên Ứng, cô thấy trái tim của mình đập “thịch, thịch” nhanh vô cùng..

Nhưng. Trái tim của Dạ Thiên Ứng lại đập bình tĩnh đến lạ lùng

Là bởi vì Dạ Thiên Ứng là người lớn? Cho nên anh thành thực đến mức tim không đập nhanh hay sao?

Hay là. Bởi vì.

Ha ha, cô không muốn suy nghĩ nữa, cô không ngừng tự nói với mình, Dạ Thiên Ứng thích mình! Mà không phải vì nguyên nhân khác

Đi đến trước cửa ký túc xá nữ, Dạ Thiên Ứng để Ngô Hiểu Dao xuống.

Ký túc xá nữ không có phép người ngoài vào trong, trước kia Dạ Thiên Ứng còn diễn thân phận thầy giáo thì hay lén vào phòng Ngô Hiểu Dao.

Mà bây giờ. Cô lưu luyến nhìn Dạ Thiên Ứng không rời mắt, xoay người tiến vào trong ký túc xá. Cô không biết sau lần chia tay này với Dạ Thiên Ứng thì đến ngày nào tháng nào mới có thể gặp lại anh lần nữa.

Mỗi lần Dạ Thiên Ứng đều là những lúc bất ngờ, mà lúc đi càng thêm vội vàng. Anh là chủ tịch, cho nên bận, ...

Bật cái đèn nhỏ trong phòng, lần đầu tiên Ngô Hiểu Dao nhận thấy căn phòng nhỏ này là một ngôi đài kẹo, cho đến bây giờ Ngô Hiểu Dao cũng chưa ăn , bởi vì cô không bỏ được.

Nhưng. Cửa sổ ?

Cửa sổ căn phòng kẹo sao lại không có, mình chưa từng ăn qua chỗ đó, hơn nữa trong phòng cũng chưa từng có người đến đây, lúc đi ra cũng đã kiểm tra kỹ rồi, mà giờ đây sao lại không có?

” Bé ngốc, em chậm quá rồi đấy.”

Cái âm thanh kia phát ra xong, cô nhanh chóng nhìn về phía nệm mình phải nói là trong nháy mắt.

Chỉ thấy, Dạ Thiên Ứng lấy cái tay chống đầu nhàn nhã ăn đồng kẹo trên cửa sổ của cô.

“Anh! ! !” cô tức giận chạy tới trước mặt Dạ Thiên Ứng, đoạt lấy cái cửa sổ kẹo nhỏ rồi lên giọng chất vấn:
” Anh làm gì mà ăn nó hả?”

Nhìn dáng vẻ hẹp hòi của cô, cả ngôi nhà kẹo này không thể ăn sao? Để thời gian lâu sẽ tan ra, mà tan ra rồi sẽ dự kiến đến đâu. Chủ yếu nhất là , ngôi này này là do anh xây, tại sao anh không được ăn?

Nhưng mà.

Sức quan sát của anh mạnh như vậy, tất nhiên biết cô giận cái gì.

Anh tự tay giành lại cái cửa sổ ăn còn một miếng trên tay Ngô Hiểu Dao, lập tức bỏ vào trong miệng: “Bảo bối, ăn sạch, anh sẽ xây cho em căn lớn hơn , nếu như muốn ăn hết, thì anh tự tay bóc kẹo cho em được không?”

“Ghét!” Cô giơ tay đánh lên bản vai Dạ Thiên Ứng, tức giận nói: ” Anh không sợ em mập chết à?”

Dạ Thiên Ứng chợt lộ ra nụ cười xấu xa: “Mập không sợ, chỉ sợ em đau răng thôi, đến lúc đó anh nhìn bảo bối của mình khóc lóc, thì anh nhất định sẽ đau lòng chết.” Nói xong, anh cứng chiều nhéo khuôn mặt cô một cái.

Cô có thể hình dung Dạ Thiên Ứng rất yêu thương mình, ngay cả nỗi đau thay cũng có thể hình dung ra. Nhưng loại yêu thương này, là anh trai dành cho đứa em gái, hay là người cha đối với đứa trẻ con.

“Bảo bối, em cởi cái áo khoác trên người mình ra đi.”

195. Chương 196: Đêm Nhịp Tim Kích Tình (2)

Cởi áo khoác ra sao?

Không suy nghĩ nhiều, Ngô Hiểu Dao cởi áo khoác trên người ra ra, rồi đưa cho Dạ Thiên Ứng.

Dạ Thiên Ứng nhìn phía trước đồ dạ vũ của Ngô Hiểu Dao, khẽ nhếch mày. Thế nhưng khi ánh mắt của anh rơi vào ngực cô, phát hiện nơi đó có một mảnh ướt mềm, thì lên tiếng hỏi: “Trước ngực của em có mảng ướt là do ai làm đó?”

Đứng trước giường, cô thẳng thắn nói cho Dạ Thiên Ứng biết: “Em không đứng vững nên thiếu chút nữa té xuống, thật may là có anh Hàn đỡ em lại, nhưng ly rượu vang đổ trong tay lại đổ lên ngực của em.”

“Hà?” Dạ Thiên Ứng nghe xong thì chậm rãi ngồi dậy, tà mị quét người Ngô Hiểu Dao một cái ” Vậy Tuấn Hi đỡ em như thế nào?”

À? ? Chuyện này bảo cô kể lại ra sao đây, hơn nữa. Hơn nữa váy vừa mới khô

Nghĩ tới đây, cô lúng túng cúi đầu, không dám nói.

Khủy tay của Dạ Thiên Ứng cong lại, đưa tay vòng lên eo cô.

Váy dạ vũ của cô hở lưng, bị bàn tay lạnh lẽo của Dạ Thiên Ứng đặt lên đó, khiến cô giật mình.

“Cậu ta làm như vậy để đỡ em?”

Nghe xong câu hỏi của anh, cô lúng túng gật đầu một cái, lại vội vàng thêm một câu “Bởi vì anh không có ở đó, cho nên anh Hàn mới.”

Dạ Thiên Ứng không nhanh không chậm nói: “Không có gì?” Nói xong, bàn tay to lớn của anh tiến đến chỗ kéo khóa váy của Ngô Hiểu Dao.

Bị anh trêu chọc như vậy, trái tim đập “thịch thịch” liên tục, gương mặt cũng hơi đỏ lên.

Tại sao Dạ Thiên Ứng lại trêu chọc Ngô Hiểu Dao, hoàn toàn chỉ muốn chọc cô thôi, chủ yếu hôm nay Ngô Hiểu Dao thật sự quá quyến rũ. Bối bảo của anh là cô mà.

Anh dúi trì nụ cười tà nhìn Ngô Hiểu Dao, gương mặt của cô vẫn mang theo nét đỏ ửng, căn bản không chú ý đến đôi bàn tay không an phận đang từng tắc từng tắc kéo váy cô xuống, rồi để cho cơ thể xinh đẹp của cô hiện ra trước mắt anh.

Dạ Thiên Ứng đưa ta về gáy cô, nhẹ nhàng gỡ bỏ cây trâm đang cài trên mái tóc cô xuống.

Trong nháy mắt, từng món đồ dạ vũ trên người Ngô Hiểu Dao đã rơi xuống đất. Thân thể xinh đẹp của cô hôm nay cho có một chiếc quần lót nhỏ xinh.

Cô giờ đây mới phản ứng, đưa hai tay ôm lấy ngực: “Anh. Làm sao anh lại làm như vậy?”

Dạ Thiên Ứng cười xấu xa, ánh mắt di chuyển trên dưới quan sát cơ thể cô: “Anh thế nào?” Anh nói không nhanh không chậm, ánh mắt dừng lại nơi đang được che đậy bởi một lớp quần lót nhỏ xinh.

Cô vội vàng buông một bàn tay xuống che lên quần lót: “Anh không được nhìn, mau đưa váy cho em mặc vào.”

Anh trêu chọc, khiến cho cô vừa xấu hổ vừa khấn trương, trái tim vẫn nhảy vô cùng kịch liệt, khuôn mặt cũng nóng lên.

Cô hôm nay quá mê người, quá to gan, làm cho cả người Dạ Thiên Ứng bị đốt nóng.

Anh mạnh mẽ gỡ bàn tay đang che quần lót của cô, cẩn thận thưởng thức nửa ngày: “Bé ngọc, em lớn gan rồi đấy, phía trên thì không mặc áo lót, phía dưới thì mặc cái loại quần lót này ra ngoài, xem ra là anh vẫn coi nhẹ em rồi đúng không?”

Dạ Thiên Ứng bây giờ chỉ ghen tỵ và ghen tỵ, thử nghĩ, lúc nào Ngô Hiểu Dao đi ra ngoài với Dạ Thiên Ứng anh đều mặc loại quần lót... hoạt hình. Giờ không có anh ở đây, cô lại dám mặc cái loại đồ như vậy?

“Không phải vậy đâu, quần lót này là của Bích Nghi mà.”

“.” Nghe xong lời giải thích của cô, hứng thú của anh biến mất, vội vàng buông lỏng tay Ngô Hiểu Dao ra, cơ thể cũng ngã về phía sau rồi ngồi xuống, giọng nói mang theo sự tức giận: “Tại sao em lại có thể mặc đồ lót của người khác? Không có tiền mua đồ lót sao?”

“Không phải vậy, bởi vì Bích Nghi đột nhiên mang tới cho em bộ lễ phục này, cô ấy bảo nếu như mặc đồ lót bình thường sẽ hiện ra dấu vết, hoặc là không mặc, hoặc là mặc quần lót chữ T. Em thì chọn mặc quần lót chữ T còn hơn, mà cái quần này La Bích Nghi cũng chưa mặc qua bao giờ.”

Cái người La Bích Nghi kia định làm gì ? Bảo người phụ nữ của anh mặc vậy là để cho người khác nhìn à? Dạ Thiên Ứng trong lòng trách mắng La Bích Nghi.

Nhưng mà nghĩ lại thì, không tồi, hiện tại Ngô Hiểu Dao đã gợi lên hứng thú trong người của anh, rất kích tình.

“Xoay qua chỗ khác!” Dạ Thiên Ứng ra lệnh cho cô.

Xoay qua chỗ khác? Thế không phải mộng cũng bị Dạ Thiên Ứng nhìn thấy hết sao ? Đừng! Cô không cần quay sang chỗ khác đâu, mặc cỡ chết mất.

Bây giờ đang ở trước mặt Dạ Thiên Ứng, cô đã xấu hổ rồi, giờ quay đi chỗ khác.

“Nhanh lên một chút, xoay qua chỗ khác!” Dạ Thiên Ứng không nhịn được ra lệnh thêm.

Cô nhu cái miệng nhỏ nhắn lên, sắc đỏ trên mặt càng đậm hơn, chậm rãi xoay người lại, đưa lưng về phía Dạ Thiên Ứng.

Cô có thể cảm thấy trái tim mình như đang vọt lên cuống họng, hôm nay cô quá lớn mật rồi! Nhìn bóng lưng của cô, trên má Dạ Thiên Ứng cũng nổi lên một đám mây đỏ.

(Bỉ Bỉ: anh cũng biết đỏ mặt :v)

Ngô Hiểu Dao tuyệt đối là một tiểu yêu tinh dụ miệng! Vẫn là một con tiểu yêu tinh ngây thơ dụ miệng! Quả thật giết chết người ta mà không đền mạng.

196. Chương 197: Một Đêm Kịch Tình Tim Đập (3)

197. Chương 198: Một Đêm Kịch Tình Tim Đập (4)

198. Chương 199

199. Chương 200: Người Phụ Nữ Làm Chuyện Đại Sự

200. Chương 201: Giải Hòa

201. Chương 202: Đã Lâu Không Gặp

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Bạn đã trở lại và lợi hại hơn xưa

“Mình có cảm giác, Bắc Thiên Thần hình như thích cậu. ”

“Bắc Thiên Thần thích mình? ? ? Quả thực là lời nói vô căn cứ, đây cũng quá tức cười, trước giờ Bắc Thiên Thần hận mình hận đến muốn chết, bây giờ thì lại thích mình? Làm sao có thể? Hơn nữa.” Học trưởng Bắc Thiên Thần là em trai của Thiên Ứng, không thể nào đâu. ” Nói đến đây, cô ấy nãy hướng La Bích Nghi cúi đầu: “Xin lỗi, Bích Nghi, mình vẫn chưa nói với cậu người đàn ông mình thích là Dạ Thiên Ứng. ”

La Bích Nghi vừa nghe xong thì cười: “Không sao đâu.”

Nghe thái độ trong lời nói của La Bích Nghi, Ngô Hiểu Dao rất là cảm kích. Nhưng.

La Bích Nghi sẽ dễ dàng tha thứ ỉnh như vậy ư?

Buổi dạ vũ ngày hôm qua tại sao La Bích Nghi cũng không có một tia kinh ngạc khi nhìn thấy mình và Dạ Thiên Ứng ở cùng nhau? Tại sao mình mỗi lần gặp nạn thì Dạ Thiên Ứng cũng sẽ xuất hiện đúng thời điểm mấu chốt? Chẳng lẽ? ?

“Bích Nghi, chắc không phải cậu là tai mắt của Thiên Ứng chứ? ” Cô tràn đầy nghi vấn hỏi cô ấy.

Trái tim La Bích Nghi căng thẳng, khăn trương lắc đầu một cái: “Làm sao có thể chứ? Cậu đừng có nghĩ bậy. ” Nói xong, cô nhanh chóng chạy vào bên trong phòng học.

Lúc này, Ngô Hiểu Dao càng thêm ngờ rồi. . .

Cuộc sống không có anh quá nhàm chán, cuộc sống không có anh yên ổn bất đắc dĩ mà thôi.

Đây là một đoạn ca từ trong một bài hát . Mới đó mà nửa tháng đã đi qua rồi. Mọi thứ trong cuộc sống đã khôi phục lại bình thường, mà Dạ Thiên Ứng nửa tháng nay vẫn chưa từng xuất hiện trước mặt Ngô Hiểu Dao một lần. Nhưng cô lại thường xuyên thấy Dạ Thiên Ứng trên tivi.

Công ty của anh phát triển rất thuận lợi, bây giờ anh đang trong thời gian tranh cử nghị viên chính trị, công ty của anh đã thành công trong việc tấn công ra thị trường toàn cầu. .

Cô biết rõ ràng, người đàn ông cô yêu ưu tú đến cỡ nào.

Trong lớp, người thầy giáo tiếng Anh đang giảng trên bục, cô lại cảm thấy ông ấy nói chuyện không tốt so với Dạ Thiên Ưng. Cũng không phải nghiêng về Dạ Thiên Ưng, mà là Dạ Thiên Ưng thật sự rất tuyệt!

Mới đầu, cô cho là Dạ Thiên Ưng chỉ là một lão đại của xã hội đen, cái gì cũng không biết cơ đấy. Nhưng không ngờ trình độ anh ngữ của anh ấy lại có thể tốt như vậy, quản lý công ty cũng tốt như vậy. Cô càng nghĩ càng cảm thấy anh vô địch ! !

“Mọi người nhìn cái gì kìa?” Vốn lớp học đang yên tĩnh thì nhất thời phát ra một tiếng ồn ào, rồi mọi người rối rít nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Dao Dao! ! !” La Bích Nghi kích động lay người cô, đưa ngón tay hướng ngoài cửa sổ.

Cô khinh thường nhìn sang, nhưng là.

Và cả người cô ngây ngẩn! Kinh ngạc lấy tay bịt miệng, nhanh chóng chạy tới phía trước cửa sổ. Chỉ thấy phía trước cửa sổ một quả bóng bay đang bay từ từ lên trên, và trên quả bóng bay ấy có ghi thêm dòng chữ.

Dao Dao.

Cùng với một hình trái tim.

Cô cười, nụ cười mang theo nước mắt. Dạ Thiên Ưng chưa bao giờ nói với cô từ thích hay từ yêu. Ngay cả giờ phút này, Dạ Thiên Ưng cũng chỉ là dùng một hình trái tim để thay thế.

Chỉ như vậy là đủ rồi! Như vậy đã đủ rồi, đủ làm cô thỏa mãn.

Mở cửa sổ ra, Dạ Thiên Ưng bỏ tuya vào túi quần đứng dưới lầu ngẩng lên nhìn Ngôn Hiểu Dao.

“Bảo bối, nhảy xuống đây đi nào.” Dạ Thiên Ưng nói xong, giang hai cánh tay ra chờ đợi cô rơi xuống cùng với anh.

Chuyện này điên mất rồi ? Đây chính là tầng ba mà, nếu nhảy xuống đó mà anh không hứng được, thì cô đi tong.

Toàn bộ bạn học cùng một lớp đứng phía sau reo lên: “Nhảy đi! Nhảy đi! Nhảy đi!”

Nghe được lời khích lệ của bạn bè, cô nở nụ cười rồi nhìn về phía Dạ Thiên Ưng.

Cô ti rằng Dạ Thiên Ưng sẽ hứng được mình! ! !

Nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, cô nhanh chóng phi người ra ngoài cửa sổ. Đây là lần đầu tiên nhảy lầu, thật sự quá kích thích! Quá điên cuồng! Ngay cả tim cũng vọt lên tới cổ luôn rồi.

Thời điểm cô rơi xuống, Dạ Thiên Ưng vững vàng bắt được cô.

Tình huống này giống như một chàng hoàng tử bế một nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích đầy huyền ảo vậy.

Dạ Thiên Ưng lại một lần nữa mang đến cho cô sự lãng mạn vô tận, lần thứ hai bảo cô cảm nhận giấc mơ cô tích này. Cảm giác ấy cô chưa từng có.

Dạ Thiên Ưng thật sự đã cho cô nhiều kích thích và vui vẻ! cô thỏa mãn, thật sự rất thỏa mãn!

Chậm rãi mở hai mắt ra, đối diện với cô là nụ cười dịu dàng của Dạ Thiên Ưng.

“Thiên Ưng, em rất nhớ anh” Đây là lần đầu tiên cô chủ động nói nhớ Dạ Thiên Ưng. Cô nói xong thì vươn hai cánh tay ôm thật chặt lấy cổ Dạ Thiên Ưng.

Nghe được câu nhớ thương của cô, trong lòng của anh rất ngọt, rất ngọt.

“Ngốc à, anh cũng rất nhớ em” Nói xong, Dạ Thiên Ưng buông Ngôn Hiểu Dao xuống.

Cô cứ có cảm giác bản thân mình tại ngắm Dạ Thiên Ưng thế này đều nhìn không đủ, chỉ là. :

“Thiên Ưng, anh không phải đi làm sao?”

Hiện tại mới hơn 10 giờ sáng, theo lý thuyết Dạ Thiên Ưng không thể đến tìm cô được, nhưng tại sao lại xuất hiện ở đây?

Dạ Thiên Ưng có chút bất đắc dĩ mà cười, đưa tay giữ chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô.

Đây hình như là lần đầu tiên bọn họ dắt tay nhau đi trong sân trường.

Cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cùng người trong lòng đi như vậy thật là tốt, và cùng người trong lòng dắt tay nhau đi trên sân trường càng tốt hơn.

“Bé ngốc, một tiếng nữa anh phải đi công tác ở Pháp ba tháng”

Đi công tác ba tháng? Đây cũng có nghĩa là ba tháng nữa bọn họ không thể gặp nhau? Lúc trước tuy bọn họ ít gặp nhau, nhưng tối thiểu cách một khoảng thời gian thì Dạ Thiên Ưng sẽ mang đến bất ngờ cho cô. Nhưng là, hiện tại.

Cô cúi đầu không nói, cô không có quyền giữ lại Dạ Thiên Ưng, Dạ Thiên Ưng có công việc bên mình, đâu phải anh ấy đi tới đó để chơi!

Dạ Thiên Ưng lại lên tiếng, lần này trong giọng nói anh mang theo chút cầu khẩn với cô: “Em đồng ý đi với anh không?”

Đồng ý, em đồng ý!

Nhưng mà. Cô chỉ là một sinh viên vẫn còn đi học, tuy cô không nỡ xa Dạ Thiên Ưng nhưng cũng không thể đi: “Em phải lên.”

“Anh biết rồi.” Dạ Thiên Ưng cắt ngang lời của cô.

Anh biết Ngô Hiểu Dao là một sinh viên, anh căn bản không nên mở miệng nói với cô về chuyện này, anh quá ích kỷ, thật quá ích kỷ!

Im lặng một hồi, Ngô Hiểu Dao mỉm cười nhìn về phía anh: “Có phải anh và học trưởng Bắc Thiên Ưng làm hòa rồi phải không?”

Nghe xong câu hỏi này, anh không khỏi lộ ra nụ cười yếu ớt: “Ừ. Đúng rồi, Em với Thiên Thần làm sao biết được nhau?” Anh đối với chuyện này cũng hơi tò mò, nhưng vẫn chưa có cơ hội đi hỏi.

Cô với Bắc Thiên Thần làm sao biết được nhau? Không phải do Dạ Thiên Ưng anh sao! Đối với chuyện này, làm sao cô có thể quên biết Bắc Thiên Thần, có một số việc chính là khéo như vậy đấy!

Cô cười thần bí: “Bởi vì anh đấy!”

“Anh? ?”

“Ừ, lần đầu tiên em trốn một tên Ngưu Lang qua đường cửa sổ, kết quả cả người ngã vào ống cống gần đó, thật may là có học trưởng Bắc Thiên Thần đi ngang qua, cầm quần áo cho em thay. Lần thứ hai thì, sau khi em biết anh là tổng giám đốc của tập đoàn Sony, chạy ra khỏi phòng làm việc của nhà, đứng ở lối đi bộ mà khóc, cũng là Bắc Thiên Thần đi ngang qua an ủi em vài câu, nên cú vậy mà biết nhau theo!”

202. Chương 203: Nói Lời Từ Biệt

Editor: Bì Ngạn Hoa

Dạ Thiên Ưng nghe xong lời trần thuật của cô thì có một cảm giác không nói nên thành lời.

Hơi giận? Cô thế nhưng lại đi chui cửa sổ? Nhưng đó là lỗi của anh. Cô khóc mà để cho người khác nhìn?

Suy nghĩ một chút, anh lại đi ăn dấm chua với em trai mình.

Dạ Thiên Ưng nhìn Ngô Hiểu Dao một cách nghiêm túc: “Anh cho em biết, sau này muốn khóc thì khóc ình anh thôi, không được khóc với người khác biết chưa?”

Nghe anh dạy dỗ, cô giận hờn cãi lại: “Đây còn không phải là lỗi của anh chắc! Anh nhất định phải khiến em khóc mới chịu à?” Bĩ Ngạn Hoa diễn đàn lê quý đôn

“Được, được! Là lỗi của anh!” Anh bây giờ coi như hoàn toàn đầu hàng Ngô Hiểu Dao rồi. Chốc lát, trên mặt anh lộ ra vẻ xấu xa, giọng nói tràn đầy hài hước: “Về sau, anh chỉ khiến em khóc ở trên giường có được không?”

.....

Anh đúng thật là! Sắc lang! ! ! Bên má cô đỏ ửng lên, ngượng ngùng cho Dạ Thiên Ưng cái đám.

“Thiên Ưng, đã đến lúc rồi.” Phía xa truyền đến âm thanh của phụ nữ.

Ngô Hiểu Dao nhìn về phía Hạ Uyển Uyển. Cô biết Hạ Uyển Uyển là thư ký của Dạ Thiên Ưng.

Luôn đi theo bên cạnh anh. Lần này Dạ Thiên Ưng ra nước ngoài chắc hẳn cũng mang cô ấy theo! Bĩ Ngạn Hoa diễn đàn lê quý đôn

Nghĩ tới đây.

Cô cũng hơi ghen.

Thật sự thì Hạ Uyển Uyển rất đẹp, lại thuộc loại người đẹp bằng giá nữa. So với bản thân cô thì hoàn toàn khác biệt.

Nhìn Dạ Thiên Ưng đi về hướng xe Hạ Uyển Uyển, cô muốn kéo anh muốn gọi anh lại.

Ngay tại lúc anh muốn lên xe, dừng lại bước chân, anh ngược bước về lại phía Ngô Hiểu Dao thật nhanh, khẽ hôn lên môi nàng, ngôn ngữ tràn đầy dịu dàng: ” Bé ngoan, trời lạnh rồi, nhớ mặc nhiều vào nhé.” Bĩ Ngạn Hoa diễn đàn lê quý đôn

Anh không phải là một người đàn ông tử mĩ, càng không phải là một bà mẹ, nhưng anh lại lơ đãng nói ra câu này với Ngô Hiểu Dao, có thể thấy được anh quan tâm đến Ngô Hiểu Dao cỡ nào.

“Anh cũng thế.”

Tạm biệt xong, Dạ Thiên Ưng lên xe Hạ Uyển Uyển.

Cô cảm thấy rằng anh đã thay đổi, từ sự vô tình dằn vặt cho cô đã biến thành hữu tình, lại từ hữu tình trở thành chung tình rồi, từ lạnh lùng trở nên biết săn sóc cô hơn, mà từ săn sóc cô lại trở nên quan tâm đến cô nhiều hơn.

Cô rất cảm động, thật sự rất cảm động.

Cô có thể hiểu rõ, tình cảm mà cô dành cho Dạ Thiên Ưng đã biến thành tình yêu.. . . .

Cái đêm Dạ Thiên Ưng ở đây, là tình cảm dành cho cái vết sẹo trên người cô hay anh thật sự yêu cô?

Xe Dạ Thiên Ưng từ từ biến mất trong tầm mắt Ngô Hiểu Dao, trong đôi mắt cô là sự không nỡ và chẳng muốn muốn đi cái khác.

Ba tháng mà nói thì tính ra cũng dài, mà cũng ngắn.

Ha ha, chỉ khi một người con gái nhớ nhưng một ai đó, thì ba tháng này càng khó hơn ba mươi năm ăn ngao vậy! Bĩ Ngạn Hoa diễn đàn lê quý đôn

Một tiếng huýt sáo vọng bên tai cô, khiến cô lấy lại tâm trí rồi nhìn phía đối diện đường cái.

Phía đối diện đường cái có hai tên con trai đang dùng ánh mắt bỉ ổi nhìn cô chằm chằm.

Cô thu lại tâm tình rồi tính toán quay về trường học.

Nhưng hai tên kia nhanh chóng chạy tới bên cạnh cô, rồi một phen tóm lấy tay cô.

“Này em gái, có phải rất cô đơn hay không?” Hai tên sắc lang này vừa vặn đi qua Đại học Luật, cũng vừa vặn nhìn thấy cô đứng lẻ loi bên kia đường lớn.

Nghe được câu hỏi của tên này thì cô đã hiểu rõ chuyện gì! Nhất định bởi vì cô lộ vẻ nhu nhược mà khiến hai tên này thêm muốn!

Ra sức hất cánh tay tên ấy ra, giọng nói đầy vẻ sắc bén: “Đây chính là cửa Đại học, mấy người muốn chơi khăm cũng nên chọn chỗ mà chơi, muốn ngồi chồm hổm trong ngục giam thì cũng nên chào hỏi bà nội tôi trước cái đã!” Bĩ Ngạn Hoa diễn đàn lê quý đôn

Làm người không thể mềm yếu, làm con gái thì càng không được như vậy.

Càng mềm yếu thì càng dễ bị người ta lấn áp.

Trong lòng cô không phải đang sợ hai tên sắc lang trước mắt mình, nhưng cô sợ bị lấn áp! Giờ cô chỉ có thể cứng đầu cứng cổ chống lại hai tên sắc lang này mà thôi.

Quả nhiên hai tên kia nghe câu nói của cô thì ngạc nhiên mà nhìn nhau.

Bọn họ ban nãy thấy người đứng bên lề đường là một cô gái mềm yếu, bây giờ thì ..? ?

“Mấy anh đây chỉ muốn an ủi em thôi, làm gì dữ như vậy hử?”

Nghe lời nói dâm dề phát ra từ họ, trong lòng Ngô Hiểu Dao thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô thấy cái cửa ải khó khăn này cũng đã qua.

“Người nào cần.”

” Mấy người định làm gì vậy hả?” Không đợi Ngô Hiểu Dao nói xong, Bắc Thiên Thần liền xuất hiện bên cạnh cô, nói ra câu khó chịu với hai tên nọ. Bĩ Ngạn Hoa diễn đàn lê quý đôn

Hai tên sắc lang kia ngẩn người một chút, bọn họ chỉ muốn trêu chọc nữ sinh nhưng không muốn rước phiền toái vào thân đâu.

Mà công thêm việc đây là cửa chính trường học, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hai tên kia thấy Bắc Thiên Thần đến thì hoảng hốt chạy đi.

Ngô Hiểu Dao thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm thêm lần nữa.

“Cám ơn anh nhiều, học trưởng Bắc Thiên Thần.” Cô vừa nói vừa xoay người đối diện với Bắc Thiên Thần.

“Ha ha, là anh ba gọi tôi qua chăm sóc cho em.” Lời sai bảo này thật sự làm khó Bắc Thiên Thần rồi! Dạ Thiên Ứng tuy không nhận thấy Bắc Thiên Thần có tình cảm với Ngô Hiểu Dao, vậy mà đi giao chuyện chăm sóc cô ấy cho Bắc Thiên Thần khi Dạ Thiên Ứng không có ở đây.

Bắc Thiên Thần không cự tuyệt Dạ Thiên Ứng, nhưng sau khi đồng ý anh có cảm giác mình hơi mơ hồ. Anh biết hiện giờ mình đang có một khoảng cách không nhỏ với Ngô Hiểu Dao.

Và hiện tại Dạ Thiên Ứng không có ở đây, mà lại đi gọi anh chăm sóc Ngô Hiểu Dao, không phải cho anh một cơ hội gần gũi Ngô Hiểu Dao sao?

Đây là lần đầu tiên Dạ Thiên Ứng giao nhiệm vụ cho anh, anh hi vọng mình có thể đem hết khả năng để hoàn thành nó, mà không phải thừa lúc vắng nhà mà vào.

Ngô Hiểu Dao nghe câu nói của Bắc Thiên Thần thì trong lòng cười hả hê, suy nghĩ kỹ thì hình như Dạ Thiên Ứng với Bắc Thiên Thần làm hòa rồi, Dạ Thiên Ứng lúc đi mà vẫn không quên kiếm người chăm sóc cho cô, hihi.

Chủ yếu nhất chính là Bắc Thiên Thần đã trở lại rồi, trở lại là ánh mắt trời ảm áp giúp đỡ cô như hai lần trước đây.

“Vào đi thôi.” Nói xong cô vui vẻ đi vào sân trường.

Đi giữa sân trường mà mặt mày cô luôn hớn hở, bước chân hướng tới lớp học.

Bắc Thiên Thần cả một đoạn đường đều yên lặng đi theo sau cô, muốn rời đi nhưng lại có lời muốn hỏi cô, trầm mặc chốc lát thì Bắc Thiên Thần vươn tay giữ cô lại.

Cô xoay người nhìn Bắc Thiên Thần một cách tò mò: ” Học trưởng Bắc Thiên Thần có chuyện gì vậy?”

“Em thích anh hai của tôi vì cái gì?”

Nghe câu hỏi của anh, cô ngẩn người. Bĩ Ngạn Hoa diễn đàn lê quý đôn

Kể từ khi ở chung một chỗ với Dạ Thiên Ưng thì cô không hề hỏi mình thích anh vì cái gì, tại sao mới có mấy tháng với Dạ Thiên Ưng nhưng tình cảm ấy lại dâng lên thành tình yêu.

Dạ Thiên Ưng xấu xa, hư hỏng!

Hai năm trước suýt nữa mạnh mẽ nhốt cô lại.

Hai năm sau giả nghèo đến gần cô, rồi lừa cô đủ chuyện.

Khi cô thấy Dạ Thiên Ưng hôn Thước Tịch Dạ, liền đã xác định trong lòng mình có một chỗ dành cho Dạ Thiên Ưng.

Từ trước đến nay cô thích Dạ Thiên Ưng vì có gì?

203. Chương 204: Nguyên Nhân Yêu Nhau

Hai năm trước cũng mạnh mẽ lắm, nhưng khi thấy thuộc hạ của mình thì lấy áo che chắn tấm thân của cô lại

Hai năm sau mặc dù anh lặp đi lặp lại hành động đùa bỡn cô, nhưng chưa một lần anh ra tay thật sự với cô cả! Mang cô đi chơi, đi quây phá, buổi trưa trong thang máy thì sẽ mang cơm đến cho cô, lúc cô ở nhà thì sẽ nấu cơm cho cô.

Cô không biết đối với những cô gái khác anh có làm như vậy hay không.

Nhưng cô lại thích Dạ Thiên Ưng bởi nhưng cử chỉ dịu dàng anh đã dành cho cô.

Sau này?

Bọn họ cách biệt một tháng, cô hi vọng mình lời dặn 1 tháng này để quên đi Dạ Thiên Ưng như không thể! Ngay cái đêm Dạ Thiên Ưng đóng vai thầy giáo dạy tiếng Anh thì trái tim cô lại thổn thức một lần nữa!

Từ Từ phát triển, Dạ Thiên Ưng không chỉ có sự dịu dàng.

Tuy nhiên anh vẫn hư như cũ, nhưng lần lượt mang đến cho cô niềm vui lẫn sự kích thích, lần lượt cứu cô thoát khỏi nguy hiểm, giờ cô thật sự yêu anh mất rồi.

Cô mỉm cười với Bắc Thiên Thần, đáp lại cái nghi vấn của anh: “Em không phải thích Thiên Ưng vì cái gì, mà em vô cùng thương anh ấy!”

Nhìn lời nói si tình của cô đến ngẩn người kia, Bắc Thiên Thần cũng ngẩn ra, có lẽ Dạ Thiên Ưng thật sự đối xử với em không giống người khác. Bĩ Ngạn Hoa

Cô gái trước mắt này rất đặc biệt, nhưng mà.

Cô gái đơn thuần trước mắt này có thể chấp nhận một mặt khác của Dạ Thiên Ưng?

Hiện tại cô yêu Dạ Thiên Ưng, nhưng có một ngày khi cô biết Dạ Thiên Ưng là một kẻ giết người không chớp mắt, tình cảm của cô dành cho Dạ Thiên Ưng có dao động không?

Nghĩ hết mấy chuyện này, Bắc Thiên: “Nếu như, tôi nói là nếu như! Nếu như anh hai tôi là một người rất xấu xa, vậy em còn có thể thương anh ấy nữa không?” Bắc Thiên Thần căn bản không biết vì sao mình lại hỏi cô cái vấn đề như vậy? Anh đang hi vọng cái gì? Đang đợi cái gì ?

Ngô Hiểu Dao cười, cô vừa cười, giờ phút này cô cười như vậy có chút kỳ lạ: “Em yêu Thiên Ứng, không chỉ anh ấy tốt, hay anh ấy xấu, nếu như anh ấy là một người đi làm chuyện ác khắp nơi, thì em cùng anh ấy sẽ xuống địa ngục cùng nhau!” ~> Yêu là mù quáng ==

Nếu như vấn đề này Bắc Thiên Thần hỏi cô mấy tháng trước, thì đáp án của cô sẽ là cô chán ghét Dạ Thiên Ứng, cô phải cách xa Dạ Thiên Ứng.. . . .

Nhưng là bây giờ. . . .

Cô thay đổi rồi sao? Nhưng cô học luật. Chẳng lẽ cô ấy đôi mắt liêm chính này đã bị một mảnh vải đen che kín rồi ư?

Thế nhưng lại muốn đi xuống địa ngục cùng với Dạ Thiên Ứng, ý này có nghĩa gì đây? Đại biểu cái gì? Là cùng nhau trầm luân? Còn cùng nhau thoát ly khổ ải? Cùng nhau mục nát, cùng nhau bất hủ

Bắc Thiên Thần đã thật sự không phản bác lại được rồi, anh biết tình cảm của Ngô Hiểu Dao dành cho Dạ Thiên Ứng. Nhưng là, tại sao cô có thể trong thời gian ngắn như vậy mà yêu Dạ Thiên Ứng?

Còn anh? Anh cũng học luật! Dạ Thiên Ứng đối xử tốt với anh bao nhiêu, bây giờ anh đã biết. Nhưng bàn tay mình phải đem đen biến thành trắng ư? Từ tự từ còn thiếu.

Trong tương lai lúc cậu đối mặt với anh tri mình, cậu sẽ lựa chọn như Ngô Hiểu Dao, hay còn đứng về phía chánh nghĩa đây? Bỉ Ngạn Hoa

Bắc Thiên Thần buông cánh tay cô ra, cô khôi phục lại nụ cười ngây ngô: “Thật ra thì tôi biết Dạ Thiên Ứng là đại ca xã hội đen hai năm trước rồi.”

Bắc Thiên Thần nghe xong thì ngẩn người, cô gái này đã biết Dạ Thiên Ứng là người xã hội đen bộ không sợ sao?

“Chính là cái hôm anh đưa áo quần cho tôi ấy, bị Thiên Ứng cầm tù ở cái khách sạn!”

Trời ạ! Bắc Thiên Thần kinh ngạc lấy tay bịt miệng.

Dạ Thiên Ứng đối đã với phụ nữ thế nào mà giờ cậu mới nghe thấy, cậu vốn tưởng rằng Ngô Hiểu Dao với Bắc Thiên Thần đã gặp nhau trước, nhưng bây giờ.

Nói cách khác, hai năm trước Dạ Thiên Ứng đã cưỡng hiếp cô? Sau cô ấy đã yêu người đàn ông cưỡng hiếp này ư? ? ?

“Em bị anh ấy cưỡng” Bắc Thiên Thần không nói hết câu, mà là có chút thiết tha, có một loại cảm giác không nói thành lời đang ngự trị trong lòng của anh.

“Không có.” Cô nghiêm túc lắc đầu một cái: “Hai năm trước Thiên Ứng không có cưỡng hiếp tôi, mà là bỏ đi. Sau tôi bỏ trốn. Hai năm sau hai bọn tôi gặp nhau ở công ty, cho tới bây giờ Thiên Ứng vẫn chưa chạm qua tôi.”

Nghe lời nói của cô, Bắc Thiên Thần cảm thấy quá kỳ lạ.

Dạ Thiên Ứng là người tuyệt đối sẽ không đối với người phụ nữ nào mà vừa gặp đã yêu, hơn nữa chưa từng có việc phụ nữ đưa tới tay mà không ăn cả.

Rốt cuộc là vì có gì mà Dạ Thiên Ứng chấp nhận cô? Hai năm trước bỏ qua cô, hai năm sau lại còn có thể ở chung một chỗ với cô nữa ?

“Có phải em và anh trai tôi đã từng gặp mặt nhau không?”

Nhìn Bắc Thiên Thần, cô cười, nụ cười ấy là bất đắc dĩ.

Cô cũng không biết Dạ Thiên Ứng đối xử với phụ nữ khác như thế nào, cho nên cô cố ý khích tướng để Bắc Thiên Thần nói ra chuyện Dạ Thiên Ứng đối xử với cô như thế nào, chính xác là muốn coi thử Dạ Thiên Ứng có đối xử giống với những phụ nữ khác hay không, hay hoặc chỉ đối xử đặc biệt với cô mà thôi.

Hiện tại cô nhìn ra được trong lời nói Bắc Thiên Thần, Dạ Thiên Ứng đối xử rất đặc biệt với cô! Cô nên vui hay nên mừng đây? Nhưng không có!

Cô rất muốn biết Dạ Thiên Ứng đối xử đặc biệt có phải vì vết sẹo kia hay không?

Ha ha, ngay cả cái người không biết gì như Bắc Thiên Thần, cũng hỏi cô có phải hai người đã gặp nhau hay chưa . Xem ra giữa cô và Dạ Thiên Ứng tồn tại vấn đề không nhỏ! !

Chỉ là, cô có thể xác định chính xác, tình cảm cô đối với Dạ Thiên Ứng là tình yêu chân thật, nhưng tình cảm của anh đối với cô là cái gì đây?

“Chưa từng gặp mặt!” Ngô Hiểu Dao nói xong quay đầu rời đi, nhưng ngay tại lúc cô quay đầu kia lại có hiện lên một nụ cười khổ quần chặt lấy tim can mình.

Nhìn Ngô Hiểu Dao rời đi, đầu óc Bắc Thiên Thần loạn cả lên, cậu vốn tưởng rằng tình cảm Ngô Hiểu Dao và Dạ Thiên Ứng rất đơn giản

Nhưng nghe cô tường thuật rõ mồn một từng chuyện, Bắc Thiên Thần giờ đây cảm thấy giữa hai người họ có vấn đề rất phức tạp, thật sự rất phức tạp!

204. Chương 205: Ở Pháp Vô Tình Gặp Thiếu Nữ

Paris, Nước Pháp, 7 giờ tối.

Dạ Thiên Ứng đã đi tới Paris được 3 hôm, hiện đang ở trong một khách sạn 5 sao, anh đứng trước cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài. Giờ anh đang đeo tai nghe bluetooth bàn công việc với Bá tước Arnaud , người đứng thứ 15 trong số những người có giá trị nhất trên thế giới.

Bá tước Arnaud là ông tổng của Louis Vuitton- LV , mà anh với ông ấy chưa bao giờ gặp gỡ nhua, cho nên đây là lần đầu tiên.

Nguyên nhân anh tới Pháp chính là hi vọng có thể cùng Bá tước Arnaud kí kết một bản hợp đồng với người mới.

Các hạng mục kinh doanh trong tập đoàn Sony của Dạ Thiên Ứng vô cùng hỗn loạn, vô cùng hỗn loạn, bình thường thì anh lấy đầu tư là chính, loại nào có thể kiếm ra tiền thì đầu tư ngay vào đó.

Hiện tại anh thật sự coi trọng thương hiệu LV này. Cho nên anh hi vọng, Bá tước Arnaud đem quyền đại lý nhãn hiệu LV ở Châu Á chuyển nhượng cho anh.

Cúp điện thoại, Dạ Thiên Ứng khẽ mỉm cười.

Liếc nhìn bên ngoài thì biết chắc cỡ 8 giờ, trong đầu anh chợt xuất hiện một câu hỏi, đó chính là Ngô Hiểu Dao ở Nhật đã ăn cơm trưa chưa?

“Thiên Ứng.” Hạ Uyển Uyển gõ cửa rồi đi vào phòng ngủ Dạ Thiên Ứng.

“Uyển Uyển, chuẩn bị một chút đi, Bá tước Arnaud hẹn tôi ở khách sạn Angstrom lúc 9 giờ.” Nói xong Dạ Thiên Ứng mở laptop.

Hạ Uyển Uyển gạt đầu một cái, đi tới chỗ tủ treo quần áo lấy ra cho Dạ Thiên Ứng một bộ đồ tây.

Cô đem bộ đồ tây của Dạ Thiên Ứng đặt lên giường, rồi vươn tay định cởi bộ đồ tây Dạ Thiên Ứng đang mặc trên người ra.

Dạ Thiên Ứng ngăn ra, dừng việc mở máy tính lên: “Tự tôi làm là được.” Nói xong anh vẫn nhìn chăm chăm vào Hạ Uyển Uyển.

Hạ Uyển Uyển lạnh lùng đứng tại chỗ, thấy Dạ Thiên Ưng cứ nhìn mình nên cô xoay người đi ra khỏi phòng ngủ của anh, đứng ngoài phòng khách chờ anh thay đồ.

Trước kia chỉ cần Hạ Uyển Uyển ở đây, quần áo Dạ Thiên Ưng đều do chính một tay Hạ Uyển Uyển thay ra, mà bây giờ Dạ Thiên Ưng đã ngừng hẳn việc bảo cô thay đồ, ngay cả lúc thay quần áo anh cũng bảo Hạ Uyển Uyển cô đi ra ngoài.

Về mặt Hạ Uyển Uyển đã lạnh nay càng lạnh hơn.

Cô biết Dạ Thiên Ưng đối xử với Ngô Hiểu Dao tuyệt đối không bình thường, cô cũng biết so sánh sự ràng buộc giữa Dạ Thiên Ưng và Ngô Hiểu Dao không hề tầm thường nhưng Dạ Thiên Ưng đối với Ngô Hiểu Dao là tình yêu ư?

A, Hạ Uyển Uyển cô không hiểu.

Chỉ trong chốc lát, Dạ Thiên Ưng thay xong quần áo rồi cùng Hạ Uyển Uyển đi ra khỏi phòng. Cô nhận lấy thứ trên tay Dạ Thiên Ưng rồi đi sát phía sau anh..

Hành lang ngoài phòng ngủ khách sạn vô cùng yên tĩnh. Nhưng sau đó, một hồi tiếng bước chân vội vã vang lên rồi hướng về phía anh ngày càng gần.

Nhìn xa xa chỉ thấy một cô gái nhỏ con, cô gái kia mặc một chiếc váy màu hồng phấn, vẻ mặt mang theo đầy sự khẩn trương và hốt hoảng.

Cô ta xông thẳng đến chỗ Dạ Thiên Ưng. Theo sát sau lưng cô ta là bốn tên đàn ông mặc tay trang màu đen. Cô gái vừa quay đầu vừa chạy, trùng hợp thấy được Dạ Thiên Ưng.

Cô bé kia khẩn trương liếc nhìn Dạ Thiên Ưng, trong đôi mắt nhỏ chứa đầy nước.

Anh xem xét kỹ lưỡng từ trên xuống dưới cô gái này, chắc số tiểu không khác Ngô Hiểu Dao bao nhiêu, mà đáng ngoài vừa đáng yêu lại vừa ngây thơ.

Cô gái nắm thật chặt lấy cánh tay anh, giống như khóc cũng giống như đang cầu cứu: “Chú ơi, chú có phải là người Trung Quốc không?”

Dạ Thiên Ưng nghe cô bé kia gọi một tiếng, rất muốn cười, chú ơi? Xưng hô này có phải già rồi không? Anh cười nhẹ nhàng rồi gật đầu một cái.

“Chú ơi, cầu xin chú giúp cháu với.” Cô gái kia dùng âm thanh non nớt cầu cứu Dạ Thiên Ưng. Gặp người cùng nước rồi.

Không bao lâu bốn tên áo đen kia đã chạy đến trước mặt cô gái này, giọng nói ngập tràn sự đe dọa: “Venez avec nous – bi – ent ! (mau đi cùng bọn tao!)”

Nhìn mấy tên người Pháp hùng hân phía đối diện, anh mỉm cười: “mod – y arresta – tion – sen – plein – jour? (Bắt người tùy tiện như vậy à?)”

Hạ Uyển Uyển đứng một bên nghe thấy câu nói của Dạ Thiên Ưng thì nhủ mày, Dạ Thiên Ưng không phải là cái người có lòng tốt mà đi nhiều chuyện, làm sao đột nhiên lo chuyện của cô bé này? Chẳng lẽ vì cô bé này có mấy điểm giống Ngô Hiểu Dao?

“Moins – mind your own – busi – ness, etel – l enous – do it – del’ar – gent! (ít xen vào việc của người khác đi, cô ta thiếu bọn ta tiền!)”

Dạ Thiên Ưng nghe mấy người kia nói xong thì quay đầu nhìn về phía cô bé kia.

Nước mắt trong khóe mắt cô gái ấy rốt cuộc cũng rơi xuống, cầu khẩn mà nhìn Dạ Thiên Ưng: “Chú ơi, cháu thiếu bọn họ 1 vạn đồng Franc , bọn họ muốn bắt cháu đi làm vũ nữ để trả tiền, cầu xin chú cứu cháu.”

Nhìn cô bé kia đầy nước mắt, Dạ Thiên Ưng cười một tiếng, viết tấm chi phiếu ấy cái tên Pháp đi đòi nợ kia, mấy người kia nhận được tiền thì rời đi.

Cô gái cảm kích nhìn Dạ Thiên Ưng, vội vàng nói lời cảm ơn: “Cháu cảm ơn chú.”

“Tôi gia vậy sao?” Tốc độ nhả chữ của Dạ Thiên Ưng không nhanh không chậm nhưng đầy cảm giác tà mị.

“Dạ, dạ, xin lỗi anh .”

Nhìn dáng vẻ cô bé hơi bần, trong giọng nói Dạ Thiên Ưng tràn đầy sự dịu dàng: “Có cần tôi đưa cô về nhà hay không?”

Cô gái vừa nghe xong, liền khóc một tiếng thật lớn: ”Tôi là bị người ta lừa đến Pháp, sau đó vất vả lắm mới tìm được công việc, nhưng phải cần tiền đặt cọc để đi làm, cho nên tôi thông qua ông chủ tìm chỗ cho vay nặng lại mượn một ít tiền, không ngờ ông chủ và mấy tên cho vay ấy là cũng một bọn, cho nên tôi trốn khỏi chỗ làm kia đi. Bọn họ vẫn luôn truy đuổi tôi, không ngờ tôi lại chạy tới đây.

Nghe cô bé kia tự thuật xong, Dạ Thiên Ưng do dự một chút, nhẹ nhàng phủ tay lên trán cô bé con: “Đừng khóc, như vậy đi, bây giờ tôi có việc rồi, bây giờ em có thể đến phòng của tôi, đây là chìa khóa phòng.”

Cô gái nghe thấy câu nói của Dạ Thiên Ưng, do dự một chút rồi cảm kích cảm tạ anh: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhé.” Cô gái nhận lấy chìa khóa rồi chạy thật nhanh đến phòng của anh.

“Thiên Ưng, trong phòng còn có đồ quan trọng không?” Hạ Uyển Uyển lạnh lùng hỏi Dạ Thiên Ưng, bởi vì thái độ hiện giờ của anh thật sự lạ lùng rồi.

Dạ Thiên Ưng khẽ mỉm cười tràn đầy không quan tâm: “Không sao.”

“Thiên Ưng, người sẽ không phải là cầm cô gái này giải buồn chơi chứ?” Hạ uyển uyển rất ít quan tâm Dạ Thiên Ưng cuộc sống riêng, nhưng là lần này nàng nhưng hết sức tò mò.

Tiến vào bên trong thang máy, Dạ Thiên Ưng lắc đầu một cái, vẻ mặt hơi âm trầm: “Cô bé kia không phải loại tôi muốn!”

Lời này có nghĩa là gì

Hạ Uyển Uyển luôn hiểu loại phụ nữ mà Dạ Thiên Ưng muốn, có tính cách trưởng thành và có cảm giác, sau này Dạ Thiên Ưng phát triển với Ngô Hiểu Dao, cô cảm thấy hình như khẩu vị của Dạ Thiên Ưng đã thay đổi rồi phải không? Nhưng bây giờ anh nói ra lời như vậy là ý gì ? Chuyện này có ý nghĩa gì đây?

205. Chương 206: Yêu Cùng Không Thương

Gần một tháng, Ngô Hiểu Dao cũng không cảm thấy cô đơn, bởi vì.

Cả căn phòng của cô đều ngập tràn màu sắc ảo mộng...

Nửa phòng bên này là một biển búp bê, nửa phòng còn lại là một biển hoa tươi, ở giữa hai thứ ấy là một đồng kẹo ngọt chất thành núi cao sừng sững giữa phòng.

Búp bê và hoa tươi là do Dạ Thiên Ưng tặng từ ngày anh đi công tác nước ngoài.

Hiện tại cô vui đến chết đi thôi. Hiện tại cô vui quá.

Mà bây giờ quan hệ của cô với bạn cùng lớp rất tốt, họ thường xuyên đến phòng ký túc của cô để chơi.

“Dao Dao ơi.”

“Mình đến đây!” Ngô Hiểu Dao kích động nhảy xuống giường, nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Bạn tốt của cô đã không còn có một mình La Bích Nghi, giờ thêm hai bạn nữ Kiều Hồng na cà

“Mau vào đây.” Cô mừng rỡ kéo cả đám vào phòng.

Họ vừa tiến vào trong thì “Oa” lên một tiếng hâm mộ.

Lý Kim Lộ là loại nữ sinh nhanh nhẹn nhanh miệng, cô lập tức ngã người lên đám búp bê: Ban trai người ta thì tặng hoa tươi hoặc đồ trang sức gì gì đấy, bạn trai cậu mặc dù tặng hoa tươi, nhưng tại sao lại đi tặng búp bê vậy? Chẳng lẽ anh ấy coi cậu là trẻ con à?”

Nghe Lý Kim Lộ hỏi vậy, cô cũng cảm thấy không có gì là lạ, quả thật thì cô nhỏ hơn anh những sáu tuổi. “Vậy thì có cái gì đâu chứ.” Kiều Hồng Na lên tiếng, cô nói xong thì đặt mông ngồi lên giường Ngô Hiểu Dao: “Bị coi như trẻ con thì không tốt à? Vẫn còn được người ta tương yêu, chỉ cần yêu thích lẫn nhau là được mà?”

“Đúng là, đúng là, người ta là chủ tịch hội đồng quản trị muốn đáng có đáng, muốn phong độ có phong độ, muốn tiền có tiền, đối với Dao Dao là thích, mình ghen tỵ chết đi được.”

Nghe La Bích Nghi trêu vậy, gương mặt của cô đỏ lên, đưa tay nhéo La Bích Nghi một cái rồi ngồi lên giường.

“Đúng rồi, đúng rồi! !” Kiều Nồng Na thần bí nói xong, ngồi bên cạnh cô: “Cậu với Dạ Thiên Ứng làm cái kia chưa?”

Thấy Kiều Hồng Na nói vậy, gương mặt cô đỏ ửng lên rồi vội lắc đầu một cái

“Không phải vậy chứ?” Kiều Hồng Na và Lý Kim Lộ liếc nhìn nhau một cái, tràn đầy kinh ngạc: “Không phải chủ tịch Dạ không được không được..? ?”

” Hai người đừng có nói tầm bậy, người ta thương yêu Dao Dao thật lòng cho nên mới không làm cái chuyện tầm thường đó.” La Bích Nghi thay mặt giải thích.

Cô vẫn luôn cho rằng đây là ưu điểm tốt nhất của Dạ Thiên Ứng, đó chính là chưa từng ép cô quan hệ với anh. Dù có chơi quá mưa đi chăng nữa, thì Thiên Ứng cũng không làm bước cuối cùng.

“Không phải đâu” Lý Kim Lộ nhanh mồm nhanh miệng nói tiếp, nghiêm túc nhìn về phía Ngô Hiểu Dao: ” Đàn ông không phải không thích làm chuyện đó với con gái đâu, hơn nữa anh ấy là người đàn ông ưu tú như vậy thì khả năng kiềm chế rất là kém. Mình hoài nghi hoặc là anh ấy không được, hoặc là chính anh ấy vẫn còn coi bạn là một đứa con nít, không có hứng thú nên không làm cái việc đó đấy.”

Lý Kim Lộ thốt lời này xong thì đáy lòng cô nổi lên trận hồi hộp.

Trước khi kết hôn thì con gái không nên xảy ra quan hệ với con trai, nhưng nghe Lý Kim lộ nói vậy thì, trong lòng cô có một sự mâu thuẫn.

Bây giờ vấn đề là tình cảm giữa cô và Dạ Thiên Ứng, anh thường xuyên tặng kẹo cho cô, điều này cô thích vô cùng. Nhưng tổng hợp hết ý kiến của bạn bè mình.

Cô không quan tâm chuyện Dạ thiên Ứng có coi cô là trẻ con hay không, mà cô quan tâm Dạ Thiên Ứng có tình cảm với cô hay không mà thôi! ! !

Anh đối xử tốt với cô là do nguyên nhân hai năm trước anh nhìn thấy vết sẹo trên ngực cô phải không ? ?

Hai năm trước ở cái bờ vực nguy hiểm ấy, nhưng khi Dạ Thiên Ứng nhìn thấy vết sẹo kia thì ngưng tất cả mọi hàng động lại, điều này nói lên cái gì ?

Cô không dám nghĩ tới.

Nếu như Dạ Thiên Ứng vì vết sẹo này mà đối xử tốt với cô, và nếu như cô nói vết sẹo này.

Chỉ là khi còn bé nghịch ngợm quá thể nên bị dao cắt bị thương, thì Dạ Thiên Ứng có đối xử với cô như hiện giờ nữa không?

” Hai người đừng có nói bậy nữa !” La Bích Nghi nhìn thấu suy nghĩ của cô, nên vội ngăn Kim Hồng Na và Lý Kim Lộ lại.

Cô cùng lúng túng, thuận miệng nói một câu: “Có thể anh ấy không được thôi.”

“ ”

“ ”

“Chúng ta đi xem cuộc so tài đi.”

Hôm nay là ngày đầu tiên của tháng, cũng sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi, gần như sinh viên toàn trường đều lo lắng cho, tuy nhiên vẫn không quên thả lỏng đầu óc mình.

Và có một cuộc hi. Đó chính trận đấu bóng rổ mỗi năm mới có một lần.

Thật ra thì Ngô Hiểu Dao đối với mấy cái như thế này không có hứng thú mấy, chỉ là người tham gia thi đấu là Bắc Thiên Thần, tại quan hệ giữa cô và anh ấy đang ngày càng gần gũi hơn, cho nên cô phải đi cổ vũ.

Cả sân bóng âm ỉ tiếng người, tiếng hét của nữ sinh không ngừng vang lên ở chỗ này. Căn bản thì thực lực của hai đội đều là ngang sức nhau.

Đây chính là trận đối kháng của hai trường đại học liên kết với nhau. Đại học Luật Nhật Bản và Đại học Y Nhật Bản. Đội trưởng hai đội đều là ho boy của trường

Người của Đại học Luật pháp chắc chắn không cần nói cũng biết đó là Bắc Thiên Thần rồi. Mà đội trưởng của Đại học Y là một trong bốn người đẹp trai của trường gọi là Diệp Tử Thuyền, đáng ngoài tuần lã, khí chất tao nhã .

Gần nữ một phần hai nữ sinh của Đại học Y đều kéo đến cổ vũ của Diệp Tử Thuyền.

206. Chương 207: Thâm Mến

207. Chương 208: Giả Vờ Gặp Bên Ngoài

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Cô bé này mười lăm tuổi, tên là Chu Lệ

Cô lập tức nhảy lên trên giường của anh rồi cất bước vọt thẳng lên người anh, kèm theo tiếng nói nũng nịu: “Em muốn anh kể cho em nghe chuyện cổ tích.”

Anh cười dịu dàng, đưa tay xoa nhẹ mái tóc Chu Lệ: “Anh mệt rồi, đi ngủ trước đây, em ngồi đó chơi đi rồi đi ngủ sớm.”

Mấy ngày nay anh hao tổn tinh lực rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ phải đi gặp mặt bá tước Anaurd, thời gian còn lại đều dành để chơi với cô bé này. Vì vậy anh thường xuyên ngủ đi trễ.

Chu Lệ hơi nhú mày, từ trên người Dạ Thiên Ứng ngồi dậy, rồi nằm bên cạnh anh.

“Lili, về phòng em rồi đi ngủ đi.” Dạ Thiên Ứng không còn chút tinh thần nhưng vẫn nói thêm với cô bé.

Ai ngờ Chu Lệ không chịu đi, cứ ở bên cạnh anh như cũ: “Không muốn, em không muốn, em thích ở ở lại nơi này, không lẽ anh Thiên Ứng sợ chị Uyển Uyển giận anh à?”

Nghe câu hỏi Chu Lệ, anh chỉ cười: “Em nhìn thế nào mà thấy anh với chị Uyển Uyển có quan hệ vậy?”

Chu Lệ nghe xong thì chu cái miệng nhỏ nhếch lên, có chút ghen tức: “Thì ra anh Thiên ứng thật sự thích chị Uyển Uyển à?”

Anh cười một tiếng nữa, đưa tay vỗ vỗ cái đầu Chu Lệ: “Phải Được rồi đó, em mau về phòng ngủ đi. đi ễn ã_n lê q quý ãn ” Anh nói xong thì xoay người nhắm hai mắt lại rồi ngủ thiếp đi.

Chu Lệ không đi ra khỏi phòng, vẫn nằm bên cạnh anh như cũ, không bao lâu thì hơi thở của anh trở nên nặng nề hơn.

Chu Lệ biết chắc chắn anh đã ngủ say rồi, bé nhàm chán ngồi dậy, và đi dạo quanh căn phòng khách sạn của Dạ Thiên Ứng.

Cô mở cái laptop của Dạ Thiên Ứng đang để đầu giường lên, rồi truy cập mạng.

Đang lúc này.

Chu Lệ cười.

Nụ cười ấy vô cùng quý dị.

Cô liếc mắt nhìn Dạ Thiên Ứng đang ngủ say sau lưng mình, rồi dời tầm mắt lên màn hình máy tính, bàn tay cô nhanh chóng gõ dòng chữ nho nhỏ. . .

“Cuối cùng cô cũng liên lạc với đại ca của cô rồi !”

Câu này vừa thoát ra, Chu Lệ lo lắng quay đầu lại, lập tức thấy ngay Dạ Thiên Ứng đang sừng sững chĩa vào phía cái ô cửa mình, di ễn đầ_n lê q ụy đôn và trên mặt anh là nụ cười thâm sâu và hiểm độc.

“Anh Thiên. . . . Ứng, anh đang nói cái gì vậy?” Chu Lệ cuống quýt đến mức sắp khóc òa lên.

Dạ Thiên Ứng bất đắc dĩ lắc đầu, giọng nói tràn đầy sự châm chọc: “Nước mắt đối với tôi mà nói thì chẳng có tác dụng gì đâu.” di ễn đầ_n lê q ụy đôn Nói xong, anh từ từ dịch chuyển người đến gần cái máy tính, còn Chu Lệ thì nhanh chóng xoay người định tắt máy tính đi.

Nhưng Dạ Thiên Ứng là người nhanh tay lẹ mắt, lập tức móc một con dao găm cửa lên cổ tay Chu Lệ một phát..

“A —” Chu Lệ khổ sở than thở một tiếng

Dạ Thiên Ứng đưa tay tóm lấy tóc cô ta, một tay hất cô ta ra ngoài, mà lúc này Hạ Uyển Uyển cũng tiến vào phòng Dạ Thiên Ứng.

Hạ Uyển Uyển giữ chặt Chu Lệ, và vẻ cuống quýt trên mặt Chu Lệ không phải là bình thường.

Dạ Thiên Ứng nhìn màn hình máy tính, nói một câu với Chu Lệ: “Thì ra đại ca của cô là Tu La? Tôi đúng là quá vinh hạnh mà, lại bị đại ca của tổ chức sát thủ giỏi nhất thế giới theo dõi cơ đấy!”

Đại ca của tổ chức sát thủ bậc nhất thế giới này vô cùng thần bí, tên đại ca này được người khắp nơi gọi bằng cái tên Tu La di ễn đầ_n lê q ụy đôn

Có lúc, dù có cho bọn hắn bao nhiêu tiền thì họ không bao giờ để mục tiêu tiếp cận được sống, mà bây giờ đại ca Tu La của bang Tu La lại tự tay giết Dạ Thiên Ứng.

Nhìn cuộc hội thoại của Chu Lệ, Dạ Thiên Ứng hơi mỉm cười, khách sáo đánh hai chữ lên khung chat màn hình với Tu La: “Xin chào”

Hơn nửa ngày sau, bên kia mới trả lời : ” Dạ Thiên Ứng?”

“Vâng, là tôi đây. Nhưng Tu La à, thủ thuật chuyên nghiệp của mấy người đúng là không được rồi, phái sát thủ đầu tiên tới mà đã để tôi phát hiện, khiến người buồn bực nhất như tôi đây được ăn món Công thức bí mật những hai tháng trời cũng bị tôi đánh bại.” Dạ Thiên Ứng đánh một dòng chữ tràn đầy châm chọc rồi gửi đi. Và đội đối phương trả lời.

Thật ra thì anh và đại ca của bang Tu La chưa bao giờ tiếp xúc qua, nhưng trong giới xã hội đen này có thể chữ nghe đến tên Dạ Thiên Ứng, nhưng tuyệt đối cũng đã từng nghe qua tên Tu La rồi!

Dạ Thiên Ứng căn bản không phải là một tên đàn ông có lòng lương thiện, cũng không phải một tên đàn ông tốt bụng, thật đúng là không có lợi ích nữa nào rồi.

Lúc anh nhìn thấy Chu Lệ lần đầu tiên thì chưa từng nghĩ đến việc cứu cô ta, thế nhưng khi nhìn thấy nhãn hiệu trên quần áo của cô ta, anh quyết định muốn cứu cô ta.

Suy nghĩ kỹ thì làm sao một người đi vay với lãi suất cao, rồi lại là người tha hương cầu chức ở đất khách, thì tại sao có thể mặc trên người toàn đồ hiệu như vậy?

Hơn nữa ở Pháp người đi cho vay lãi suất cao lúc nào đã mặc đồ Tây hàng hiệu như vậy chứ?

Khoa trương nhất chính là, quần áo trên người Chu Lệ và bốn tên kia đều có cùng nhãn hiệu, lúc đó anh nhìn xong thì trong lòng đã cười thầm.

Dĩ nhiên còn nữa, lúc ấy, Chu Lệ giải thích với anh thì rất tinh ý không có chút lạc đề, nhưng có vài lời lại không đánh cũng khai ra luôn, anh căn bản đâu có hỏi Chu Lệ mấy việc đó mà cô ta đã nói hết ngọn nguồn, đó không phải là đang cố ý che giấu mục đích tiếp cận anh hay sao?

Cuộc sống sau này, biểu hiện của Chu Lệ vô cùng hồn nhiên và đáng yêu, càng thêm việc không có bất kỳ chân ngựa nào nữa, nhưng bất luận cô ta cho anh ăn cái gì, thì anh đều vớt đi hết... (chân ngựa: lảng xảng vào chuyện khác)

Trải qua quá trình kiểm nghiệm của Hạ Uyển Uyển, trong nước Chu Lệ cho anh uống có bổ thuốc CO2HEK (một loại thuốc mình chưa tìm hiểu, di ễn đầ_n lê q ụy đôn mình ghi đúng cv thôi à), cái loại thuốc hóa học đó rất có hại cho con người, một người uống thuốc đó thì biểu hiện duy nhất là muốn đi ngủ, nhưng cứ liên tục hai tháng thì sẽ chết trong lúc ngủ.

Sự sáng suốt của Dạ Thiên Ưng rất mạnh, đầu óc cũng rất cao siêu, anh lợi dụng cách chơi này của Chu Lệ, chính là muốn nhìn đại ca của cô ta là người nào.

Khi anh thấy lịch sử ghi chép cuộc hội thoại của Chu Lệ và Tu La, là anh có thể xác định thuốc hóa học CO2Hek này thuốc có tính chậm Công thức bí mật của bang Tu La bào chế, mà xem ra tự thân Tu La để ý đến anh rồi đây.

Chỉ là!

Dạ Thiên Ưng thông minh cách nào, cũng nghĩ không ra tại sao đại ca của bang Tu La lại muốn giết anh ?

Tin nhắn lần nữa chạy tới: “A, thật không ngờ tôi đã coi thường anh!”

“Cám ơn đại ca Tu La khích lệ. Chỉ là. Không cần coi thường tôi, mà các người là đồ phé vật! !”

“A, anh cứ tạm thời tự đại đi, trước tiên bảo cô nàng ấy chơi với anh, về sau chúng ta sẽ gặp mặt!”

“Ồ, Tu La là người Trung Quốc!” Dạ Thiên Ưng gửi xong câu này thì đóng máy vi tính lại. Bây giờ điều duy nhất anh xác định được là Tu La là người Trung Quốc, nhưng lại không thể nào tra ra địa chỉ IP của anh ta!

Dạ Thiên Ưng nhìn về phía Chu Lệ đang bị Hạ Uyển Uyển khống chế, ngôn ngữ tràn đầy lạnh lẽo: “Cô biết tôi đợi bao lâu để tới ngày hôm nay không? Chơi với cô hai tháng, tôi ghê tởm đến chết rồi! !”

208. Chương 209: Ông Ngoại Bị Ốm Và Phải Cần Tiền

Editor: Bửu Ngạn Hoa

“Đúng rồi, nể tình cô là đầy tớ, lại có giao tình với tôi hai tháng cho nên tôi muốn hỏi.”

“Anh không cần phải hỏi, có chết tôi cũng không nói một câu!” Chu Lệ cứng rắn chặt đứt câu nói của anh.

Về mặt trầm xuống rồi vươn tay cho Chu Lệ một bạt tai: “Lúc tôi đang nói chuyện thì không được chen cái miệng của cô vào!”

Chu Lệ bị Dạ Thiên Ưng đánh đến mức sắp ứa ra nước mắt, trên khóe miệng thì lại có thêm vào giọt máu tươi.

“Đánh cô đau à?” Dạ Thiên Ưng quan tâm đi tới bên cạnh cô ta rồi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn ấy: “Vây, tôi muốn hỏi tại sao cô lại cải trang tới gặp tôi bằng cái trang phục này? Bộ cô vốn biết tôi sẽ cứu cô?”

Đây chính là cái khó hiểu mà Dạ Thiên Ưng không giải thích được, Tu La không thể không biết mình là người nào nhưng tại sao biết được chỉ cần cải trang thành thiếu nữ thì mình lại cứu giúp cô ta?

Hiện tại anh rất sợ, anh sợ họ biết sự tồn tại của Ngô Hiểu Dao, cho nên anh phải moi được nguyên nhân từ miệng Chu Lệ.

“Tôi không nói.” Chu Lệ chết đến nơi rồi mà còn cứng miệng.

Dạ Thiên Ứng nở nụ cười tà mị: “Vậy ư, tôi đã nói mình sẽ nể tình hai tháng giao tình giữa chúng ta, nếu như cô nói ra, tôi sẽ bỏ qua cho cô, như thế nào?”

Nghe Dạ Thiên Ứng nói ra cái điều kiện kia mà Chu Lệ lại chần chừ: “Có ai không biết Dạ Thiên Ứng anh là ai cơ chứ? Anh là cái loại người thù giết nhảm còn hơn bỏ xốt, tôi làm sao có thể tin tưởng anh chứ!”

Quả thật, Chu Lệ cô đã đọc hết tư liệu về Dạ Thiên Ứng trước khi đến bên cạnh hắn, hắn ác độc, sắc bén, diễm n Bĩ Bĩ đàn Ngạn lê q quý Hoadôn khi cô nhân vụ này cũng vô cùng lo lắng cho bản thân mình.

Nhưng qua khoảng thời gian ở bên nhau, cô nghĩ hắn chẳng qua cũng là một người bình thường mà thôi.

Thế nhưng, hôm nay cô đã hoàn toàn hiểu ra rằng, hắn không chỉ độc ác, sắc bén mà còn vô cùng thông minh và sáng suốt.

Chu Lệ cô hoàn toàn khâm phục hắn ta rồi! Cô nhận thấy Dạ Thiên Ứng và đại ca Tu La của mình không thể phân biệt được cao thấp.

“Cô yên tâm, bây giờ tôi đang ở Pháp cho nên không thể ra tay giết người được, chỉ cần cô nói hết mọi chuyện thì tôi để cô đi.” Dạ Thiên Ứng như đang khuyên giải Chu Lệ vậy.

Chu Lệ suy nghĩ, chút chuyện này chắc không coi là bán đứng đại ca mình đâu nhỉ: “Đại ca nói, bây giờ anh đang để ý một cô bé, cho nên ông ấy bảo tôi cải trang thành thiếu nữ đáng yêu đến gần anh.” -_- Má này diễm n Bĩ đàn Ngạn lê q quý Hoadôn ngu thật.

Lúc này Chu Lệ vừa nói hết câu thì vẻ mặt Dạ Thiên Ứng lạnh lẽo vô hạn.

Anh đã ngăn lần dặn mình nên cẩn thận, còn để ý chuyện không để Ngô Hiểu Dao đi ra ngoài! diễm n Bĩ đàn Ngạn lê q quý Hoadôn Chỉ là, nhớ đoạn đối thoại giữa Chu Lệ với Tu La thì anh hơi an tâm một chút, tối thiểu bây giờ Ngô Hiểu Dao không trở thành một tiêu công kích của bọn chúng.

Chủ yếu nhất là, anh đã nói ban nãy với Tu La, có ngu mới đi cứu con ả Chu Lệ này!

Suy nghĩ kỹ càng, Dạ Thiên Ứng cầm gối đặt lên mặt Chu Lệ. -_- “bùm chúi ...”

Chu Lệ lặng người đi, giùng giàng dưới gối: “Không phải anh nói không giết tôi sao”

Dạ Thiên Ứng vừa để súng lên mặt trên gối đồng thời vừa thốt ra lời nói lạnh lùng: “Cũng biết tôi là hạng người nào rồi, vậy mà lại đi tin tưởng tôi? Tôi đang nghi ngờ có phải các sát thủ ở bang Tu La này đều là kẻ ngu ngốc như cô không đấy.”

Anh nói hết câu, trong phòng ngổ văng lên tiếng sung vang dội, mấy chiếc lông gà bên trong gối theo tác dụng lực của đạn bay tứ tung trong không khí.

Và những chiếc lông gà ấy cũng dính đầy máu tươi. . .

Dạ Thiên Ứng chính là người có tính cách giết nhảm còn hơn bỏ sót, anh giống y hệt một tên bạo chúa độc ác, anh biết rằng: một khi mình nhân từ với người khác chính là tạo mối nguy hiểm cho chính bản thân mình!

Hạ Uyển Uyển buông lỏng hai cổ tay Chu Lệ ra, rồi cả người Chu Lệ ngã xuống đất trong khi đôi mắt vẫn mở thật to.

“Xử lý thế nào đây?” Hạ Uyển Uyển lạnh lùng hỏi Dạ Thiên Ứng.

Dạ Thiên Ứng nhìn chiếc túi du lịch: “Cô nói đi?”

“Tôi hiểu rồi.”

Dạ Thiên Ứng đi tới bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm bên ngoài, trong đôi mắt xuất hiện tia yêu thương: “Uyển Uyển, về sau bảo vệ bản thân mình cho tốt.”

Sự kiện đánh nhau ở sân bóng rổ kia đã qua cách đây một tháng, dĩ nhiên Bửu Đàn Ngạn lên quý Hoạdon Bắc Thiên Thần bị tước quyền tham gia đoàn trường và tạm thời bị nhốt 40 ngày.

Hôm nay cũng là ngày thứ 40, Bắc Thiên Thần từ phòng giam đi ra ngoài lại thấy ngay Ngô Hiểu Dao đang vội vã chạy ngang qua.

“Dao Dao, đi đâu vậy” Bắc Thiên Thần tiến lên hỏi cô.

Thấy Bắc Thiên Thần gọi lại, cô xoay người khiến nước mắt rơi xuống, khuôn mặt đau khổ nhìn anh: “Ông ngoại em vào bệnh viện rồi.”

Bắc Thiên Thần nghe xong, nắm lấy tay cô chạy ra khỏi sân trường rồi bắt một chiếc taxi đến bệnh viện.

Ngồi trong xe mà người cô cứ run rẩy vì lo lắng.

Ngay từ tấm bé cô đã ở cùng ông ngoại và mẹ, người thân nhất với cô chính là ông ngoại, mà giờ ông lại bị ốm, hình như bị ốm nặng lắm khiến cô lo muốn chết luôn vậy.

“Đừng lo lắng, nhất định không có chuyện gì đâu. ” Bắc Thiên Thần cười dịu dàng, vươn tay nắm chặt lấy bàn tay run rẩy của cô.

Ngay khi anh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, khuôn mặt anh đỏ bừng, anh sợ hãi nghiêng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

Tim anh “thình thịch” và anh biết anh thích Ngô Hiểu Dao đến mức độ nào rồi, thích đến mức anh hy vọng Thiên Ưng ở lại nước ngoài mãi mãi mà thôi.

209. Chương 210: Hỏa Tốc Chạy Về

Editor: Bửu Đàn Hoa

Không bao lâu đã tới bệnh viện, Ngô Hiểu Dao nhanh chóng chạy vào phòng chăm sóc đặc biệt bên trong.

Mẹ cô đang đứng trước cửa phòng bệnh như người mất hồn.

“Mẹ!” Cô chạy như bay đến trước mặt mẹ rồi vội vàng hỏi bệnh tình bây giờ của ông ngoại: “Bệnh ông ngoại có nghiêm trọng không mẹ?” dĩ nhiên đàn lên quý đôn

Khi thấy con bé hỏi vậy, nước mắt mẹ Ngô cũng chợt rơi xuống: “Dao Dao, ông ngoại cần một trăm vạn để phẫu thuật, mẹ nên làm thế nào đây con?”

Một trăm vạn?

Chuyện này đối với gia đình cô như một vấn đề quá khó khăn.

Cô đi đến đâu để kiếm ra một trăm vạn đây?

Chẳng lẽ.

Phải đi tìm Dạ Thiên Ưng? Nhưng anh ấy giờ đang ở Pháp rồi.

Nhưng cô cũng không muốn mượn tiền Dạ Thiên Ưng, dù sao mối quan hệ giữa bọn họ chỉ là tình yêu mà thôi, nếu như cô đi tìm Dạ Thiên Ưng vậy tính ra cô là thứ người gì?

Nhưng bệnh của ngoại thì nên làm sao

“Dao Dao.” Bắc Thiên Thần đột nhiên kéo cô lại rồi nhìn bác gái: “Bác gái khỏe chưa ạ, con là bạn của Dao Dao, tên là Bắc Thiên Thần, hiện tại con có 40 vạn, nếu như người không ngại thì cầm số tiền này đi lo cho ông ngoại Dao Dao.” dĩ nhiên đàn lên quý đôn

Mẹ Ngô ngăn người, lau đi nước mắt trên mặt rồi đưa tay đẩy tấm chi phiếu trên tay Bắc Thiên Thần về lại: “Đứa nhỏ này, ta không nhận tiền này được đâu.”

“Bác gái à, không quan trọng, coi như người mượn con được không? Số tiền còn lại con sẽ nghĩ biện pháp kiếm ra, bây giờ việc cứu người quan trọng hơn.”

Mẹ Ngô không nhận, Ngô Hiểu Dao cũng không nhận, nhưng dưới sự kiên trì của Bắc Thiên Thần hai người họ cũng phải nhận số tiền ấy.

Nhưng đồng thời mẹ Ngô viết giấy vay nợ cho Bắc Thiên Thần, cộng thêm việc đem căn nhà hiện tại thế chấp luôn cho anh.

Mặc dù 40 vạn không đủ để trị liệu cho bệnh của ông ngoại Ngô Hiểu Dao, nhưng với nó, cũng đã đủ chi tiêu trong một khoảng thời gian ngắn. đi n dần lê q ụy đôn

Giày vò cho đến cuối ngày Ngô Hiểu Dao mới rời khỏi bệnh viện, và Bắc Thiên Thần vẫn luôn làm bạn bên cạnh cô.

“Cám ơn anh, học trưởng Thiên Thần.” Cô nói lời cảm ơn với Bắc Thiên Thần.

Bắc Thiên Thần lắc đầu một cái: “Không có gì, dù sao em cũng là bạn gái của anh ta”

Paris, Pháp.

Bên trong một khách sạn nguy nga đang diễn ra buổi tiệc sinh nhật hoành tráng.

Người chủ trì bữa tiệc sinh nhật này chính là Bá tước Arnaud, tổng giám đốc nhân hàng LV.

Ngay chính giữa phòng khách sạn treo một chiếc đèn thủy tinh cực đẹp, hai bên đường đi vào hội trường chính được bày biện đủ loại thức ăn ngon.

Đại sảnh là nơi thực khách và khách mời khiêu vũ, trao đổi thông tin với nhau.

Vì kế hoạch xúc tiến trong tương lai, Dạ Thiên Ưng và bá tước Arnaud đã có buổi chuyện trò rất vui vẻ, nên khiến nhiều khách mời không thể chen chân vào cuộc đối thoại của bọn họ.

Cái sự kinh ngạc về thân phận của nhau cũng không đáng kể cho lắm, Bá tước Arnaud đứng hàng thứ 15, còn Dạ Thiên Ưng lại đứng hàng thứ 16.

Cho nên ở bữa tiệc ngày hôm nay, Dạ Thiên Ưng cũng được coi là khách quý.

Phục vụ đi tới bên cạnh Arnaud, Bá tước Arnaud cầm hai ly rượu vang, một ly dành cho Dạ Thiên Ưng.

Mỗi một chi tiết trong bữa tiệc ngày hôm nay đều rất quan trọng, đặc biệt bá tước lại rất thích làm bạn với Dạ Thiên Ưng, một người nắm rất rõ về các loại rượu quý hiếm.

Để trở thành một thương nhân thành công thì đầu óc là thứ mấu chốt, nhưng cách giao tiếp là cái quan trọng hơn.

Dạ Thiên Ưng chỉ dùng thời gian hai tháng ngắn ngủi đã có thể trở thành bạn của bá tước Arnaud, qua đó cũng thấy được bản lĩnh của anh rồi.

Đúng lúc này, điện thoại của Dạ thiên Ưng vang lên: “Bernard,dé—solé, j’aie? uu-nap—pel télé—phon ique. (Bá tước, xin lỗi, tôi phải đi tiếp điện thoại.)” Dạ Thiên báo cho Bá tước biết rồi xoay người tiếp cuộc gọi đến.

Nhưng, ngay khi Dạ Thiên Ưng tắt máy, vẻ mặt anh nhanh chóng lạnh lẽo.

Anh cố gắng giữ vững nụ cười trên môi rồi nói chuyện với Bá tước Arnaud: ” je voudrais revenir à Hong Kong et je vous enverrai la somme de longue groupe de jours que vous savez contractée adjoint.. (Ngài Bá tước, một người quan trọng trong gia đình tôi bị ốm nặng, tôi phải về Nhật một chuyến, tôi sẽ phải phó tổng giám đốc của tập đoàn Sony đến đây ký hợp đồng.)” Dạ Thiên Ưng nói chuyện rất kín kẽ, anh không thể nói công ty anh xảy ra chuyện, vì điều này sẽ ảnh hưởng đến việc ký hợp đồng giữa hai bên, anh

cũng không thể bói với Bá tước Arnaud bạn gái của mình gặp chút vấn đề, như vậy sẽ khiến ông nghĩ bản thân anh không lấy sự nghiệp làm trọng. Cho nên anh chỉ có thể nói người nhà của mình bị bệnh mà thôi. diễ n dần lê q uý đồn Vì làm như vậy có thể khiến bá tước Arnad nghĩ anh là một người rất quan tâm đến gia đình mình, một người như vậy thì rất đáng tin tưởng.

Giọng nói bá tước Arnaud ân cần: : ” Oui, me votre famille, de la réadaptation précoce. (Được chứ, vậy anh đi đi.)”

“Mer—ci. (cảm ơn.)” Dạ Thiên Ứng nói xong thì gọi Hạ Uyển Uyển rời khách sạn ngay lập tức.

“Như vậy đã xong rồi à Thiên Ứng?” Hạ Uyển Uyển tò mò hỏi.

Dạ Thiên Ứng nhú mày: “Bây giờ tôi về Nhật trước, cô ở lại đây chờ Tuấn Hi đến ký hợp đồng với bá tước Arnaud.”

“Vâng.” Hạ Uyển Uyển nói xong thì Dạ Thiên Ứng bắt xe đến sân bay quốc tế.

Nội dung trong cuộc gọi lúc nãy, là Bắc Thiên Thần gọi cho anh, nó bảo ông ngoại Ngô Hiểu Dao bị ốm nặng và rất cần tiền, gọi cho anh để mượn ít tiền được không.

Nhưng.

Dạ Thiên Ứng muốn tự mình bay về HongKong.

210. Chương 211: Chỗ Dựa Duy Nhất Trở Về

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Hôm nay Ngô Hiểu Dao tới bệnh viện, Bắc Thiên Thần cũng đi theo cô.

Ngồi ở cửa phòng bệnh mà mặt mày cô ủ rũ, lo lắng đan xen lo âu, cô không muốn mất đi bất kỳ người thân nào, chỉ cầu cầu xin ông ngoại có thể có chuyển biến tốt mà thôi.

“Dao Dao, ăn một chút gì đi.” Bắc Thiên Thần đi tới đưa cho Ngô Hiểu Dao tô cháo tổ yến.

Cô chán nản lắc đầu không muốn ăn, từ chối ý tốt của anh.

Bắc Thiên Thần buồn bã ngồi xuống trước mặt cô, giọng nói như khuyên bảo ai đó vậy: “Ăn chút đi nào, được không?” di-ễn đà-n lê qu-ý đồ-n

Thoáng chớp.

Trái tim cô nhảy lên “thịch thịch”

Mới vừa rồi điệu bộ của Bắc Thiên Thần rất giống Dạ Thiên Ứng, ngay cả cách nói chuyện với cô cũng giống.

Không thể không thừa nhận cô đang nhớ Thiên Ứng, rất nhớ anh.

Khi người con gái lâm vào thời điểm mất mát thì thứ cô ấy nghĩ đến đầu tiên là người đàn ông yêu thương cô ấy, nhưng Dạ Thiên Ứng không có bên cạnh cô .di-ễn đà-n lê qu-ý đồ-n

Cô không muốn báo cho Dạ Thiên Ứng biết, dù sao anh ấy cũng đang lo cho sự nghiệp của mình. di-ễn đà-n lê qu-ý đồ-n

Mặc dù, bây giờ cô rất khát khao anh ấy quay về bên cạnh cô.

Nhận lấy tô cháo tổ yến trên tay Bắc Thiên Thần, cô khẽ cười: “Cảm ơn anh Bắc Thiên Thần.”

Nghe giọng nói dịu dàng của cô ấy, nhìn nụ cười thuần khiết của cô ấy, gương mặt anh hơi đỏ, rồi anh giờ tay về phía mặt cô ấy, nhưng đúng lúc ấy cô vươn tay xoa mặt khiến anh bất giác thu tay về.

Anh muốn sờ khuôn mặt cô, nhưng anh biết cô không thuộc về anh.

Nhìn động tác Bắc Thiên Thần, Ngô Hiểu Dao ngẩn ra nhưng không nghĩ gì thêm, đứng dậy.

“Đi đâu vậy?” Bắc Thiên Thần tò mò hỏi.

“Em mang qua ẹ, bà ấy cũng chưa ăn gì.”

“Ha ha, em ăn đi, anh mang cho dì ấy rồi.”

Bắc Thiên Thần nói câu này xong thì cô cảm kích anh vô cùng.

Lòng cô bây giờ rất yếu mềm, chỉ cần ai đó làm gì tốt một chút thôi, cũng khiến cô cảm kích người đó rất nhiều.

Cô cảm thấy Bắc Thiên Thần như ánh mặt trời ấm áp trong lòng cô vậy, mỗi lần đều chiếu sáng nỗi buồn man mác ở đó.

“Mẹ.” Ngô Hiểu Dao đi vào phòng, đôi mắt đã hơi ươn ướt: “Hay chúng ta đi mượn cậu ít tiền được không mẹ?”

Cô thật sự không còn cách nào rồi, chỉ có thể xin mẹ đi vay tiền cậu mà thôi.

Anh trai mẹ Ngô là ai, mẹ Ngô so với ai hiểu ông ấy hơn cả, bà lắc đầu, nhìn người cha của mình đang nằm yên trên giường bệnh: “Cậu con sẽ không cho chúng ta mượn tiền đâu con ạ.”

Anh trai của mẹ Ngô cũng tương đối khá giả, trong nhà chắc chắn cũng có vài chục vạn. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n Nhưng đời mà, có vài người có hiểu, lại có vài người lại vô cùng bất hiểu. Anh trai bà khi kết hôn thì ném cha cho mẹ, chưa từng ghé đến nhà cũ thăm một lần, ông cũng là một người tương đối ích kỷ, cái gì cũng phải vất ra nước mới chịu. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Ngô Hiểu Dao thở dài, rồi lẳng lặng nhìn ông ngoại đang nằm bất tỉnh trên giường, nước mắt bất chợt rơi xuống.

Không có tiền thật đáng sợ, nhưng lúc không có tiền lại không có ai để mượn càng đáng sợ hơn.

Cô từng có suy nghĩ, lấy món quà “Kim cương chi yêu” mà Dạ Thiên Ứng tặng mình đi cầm cố

Nhưng cô không biết nếu mình làm như vậy có phải đang dùng tiền của Dạ Thiên Ứng hay không.

“Dao Dao, trước tiên con về trường đi, đừng làm chậm trễ việc học.”

“Dạ.” Lau hết nước mắt trên mặt, cô đi theo Bắc Thiên Thần về trường học.

Về đến trường cũng đã hơn mười giờ tối.

Đi giữa sân trường, cơn gió đêm quét qua người khiến cơ thể cô lạnh cóng.

Hôm nay đã vào đông rồi, cỡ vài ngày nữa thì đến năm mới, cô mong sao bệnh của ngoại có chuyển biến tốt hơn để cả nhà đón năm mới thật vui vẻ.

Giữa những lo lắng bận tâm, chợt Bắc Thiên Thần đem áo khoác lên người cô.

Cô ngẩn người một chút, quay đầu nhìn về phía Bắc Thiên thần: “Không sao đâu, em không lạnh.” Nói xong, cô định đưa tay đẩy áo khoác của anh ra.

Nhưng là.

Bắc Thiên Thần theo bản năng tóm lấy tay cô: “Không được.”

Bây giờ cô thật sự lúng túng, mấy ngày nay Bắc Thiên Thần đối với cô rất tốt, lại chăm sóc rất kỹ lưỡng nhưng có phải hơi quá rồi không?

Cô rút tay lại, nhưng Bắc Thiên Thần không có ý buông tay ra?

“Học trưởng Thiên Thần?”

“A, xin lỗi.” Bắc Thiên Thần ngại ngần bỏ bàn tay lạnh ngắt ấy ra, bước thật nhanh về hướng ký túc xá nữ.

Anh không biết lý do gì mà càng ngày anh càng không nhận được.

Tại sao mỗi khi lơ đãng anh sẽ làm mấy hành động mập mờ với cô như vậy?

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, anh sợ có một ngày, anh sẽ phản bội anh trai của mình.

Tới cửa phòng, Ngô Hiểu Dao trả áo khoác lại cho anh, Bắc Thiên Thần lững thững đi về phòng.

Hôm sau trời vừa sáng.

Ngô Hiểu Dao bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

Cô mặc chiếc áo ngủ bằng bông đi ra mở cửa. Vừa mới ngó xem thử thì cơn buồn ngủ của cô biến mất ngay lập tức. Trước mặt cô là một con rối Crayon Shinchon khổng lồ đứng sừng sững tại cửa. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Hai nhân viên này thường xuyên đến đây giao hàng cho cô, thường thì chia nhau mà đi, cũng đã quen mặt cô rồi. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n Mà hôm nay do con rối này quá lớn nên hai người đi cùng nhau.

Bọn họ đem nó vào trong phòng rồi rời đi.

Cô đứng đó, nhìn chăm chăm vào con Crayon Shinchon trước mặt mình. Dạ Thiên ưng biết cô thích xem Crayon Shinchon, nhưng cô không ngờ anh có thể tặng một con rối to như thế này, chắc chiều cao cỡ một mét chín.

Thấy nó, cô cười, nhưng nước mắt cũng rơi xuống cùng.

Bây giờ cô không vui, cô lo cho bệnh tình của ngoại.

Cô vòng tay ôm lấy cả người nó vào trong lồng ngực.

Cô đột nhiên thấy nó thật ấm áp, tựa như Dạ Thiên Ưng vậy.

“Thiên Ưng, chừng nào thì anh mới về?” Ngô Hiểu Dao nỉ non, cô tính cỡ ngày 20 anh mới về được.

Đột nhiên, cái con Crayon Shinchon cũng vòng tay ôm lấy cô.

Cô ngẩn người, tại sao con rối này lại chủ động ôm cô?

Cô hốt hoảng đẩy nó ra, nhưng dù dùng sức thế nào cũng không rời khỏi lồng ngực nó được.

“Bé con, anh đã về.”

Hình như cô nghe được tiếng Dạ Thiên Ưng, hay mình nghe nhầm?

Cô ngẩng đầu lên nhìn mặt nó.

Một vết rách? ?

Cô vươn tay kéo cái đầu Crayon Shinchon di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Hiểu Dao kích động hét lên : “Thiên Ưng à!!” Rồi ôm chầm lấy anh.

211. Chương 212: Cuộc Nói Chuyện Giữa Hai Anh Em

“Thiên Ưng! ! !” Ngô Hiểu Dao kích động hét lên rồi ôm chầm lấy Dạ Thiên Ưng.

Quá nhiều niềm vui, quá nhiều ngạc nhiên

Cô thật sự bị Dạ Thiên Ưng làm điên loạn rồi.

Cô nhớ anh bao nhiêu thì chỉ mình cô biết rõ nhất.

Ngày hôm qua còn ngồi đây chờ Dạ Thiên Ưng mau mau quay về bên cạnh mình, nhưng hôm nay anh đã cho cô một niềm vui bất ngờ như thế này.

Cô rất vui, nhưng tại sao Dạ Thiên Ưng đột nhiên về đây?

“Thiên Ưng, sao anh về đây vậy?” Cô dựa đầu vào ngực anh, hỏi han.

“Hiếu Dao, trước tiên anh cởi cái ‘áo khoác’ này ra cái đã, nóng quá.”

Dạ Thiên Ưng nói thế, cô buông anh ra, ngồi trên giường chờ anh cởi chiếc ‘áo khoác’ dày cộm kia ra.

Cởi áo xong, anh ngồi bên cạnh Ngô Hiếu Dao, đưa tay ôm lấy bờ vai cô.

Cô khéo léo đem đầu tựa lên vai anh.

“Anh nhớ em, nên về thôi.” Dạ Thiên Ưng dịu dàng nói với cô.

“Em cũng rất nhớ anh” Cô vừa nói hết câu, nước mắt thay nhau chảy xuống.

“Bé con, sao lại khóc?” Dạ Thiên Ưng thả cô ra, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đầy nước của cô.

Cô không nói gì, vội đưa tay ôm cô anh, đem đôi môi hồng hào đặt lên môi anh.

Đây là lần thứ ba cô chủ động hôn Dạ Thiên Ưng, lần này có vẻ nhu vậy, tương tự lần trước khi cô hôn Dạ Thiên Ưng khi muốn bỏ đi.

Dạ Thiên Ưng ôm chặt lấy cô, cảm nhận nụ hôn say mê từ cô.

Anh biết, Ngô Hiếu Dao đang cần anh, anh rất vui

Nhưng.

Anh không hiểu tại sao cô lại khóc.

Là bởi vì chuyện ông ngoại cô ư?

Tại sao cô chỉ khóc mà không nói rõ với anh chuyện đang diễn ra với ông ngoại mình?

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, mặc dù hai mắt cô khép chặt, còn nước mắt thì không ngừng rơi xuống.

“Bé con, đã xảy ra chuyện gì?”

Dạ Thiên Ưng tự cấp cho Ngô Hiếu Dao một cơ hội, anh hi vọng cô trực tiếp nói cho anh biết chuyện nhà cô.

Cô lau nước mắt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Không có gì đâu.”

Dạ Thiên Ưng cảm thấy lòng mình xuất hiện lửa nóng, anh nhanh chóng về bên cạnh cô là vì cái gì chứ ?

Không phải vội vàng tới đây làm chỗ dựa cho cô ư?

Nhưng tại sao chính cô không nói ra?

“Anh cho em một cơ hội, có chuyện gì hả? Nếu như em không nói, anh sẽ đi ngay lập tức!”

Cô muốn nói cho Dạ Thiên Ưng biết bệnh tình của ông ngoại mình, muốn bảo anh làm chỗ dựa cho cô, an ủi cô.

Nhưng.

Một khi cô nói ra thì Dạ Thiên Ưng sẽ bắt chấp tất cả giúp đỡ cô.

Cô không muốn làm vậy, cô không muốn nhận tiền của Dạ Thiên Ưng!

“Thiên Ưng. Thật sự không có gì đâu.”

Cô nói xong thì vội vã nắm lấy tay Dạ Thiên Ưng, nhưng anh lại vô tình hất tay cô ra, đứng lên ra khỏi phòng, bỏ cô lại ở đó.

Nhìn bóng lưng anh, Ngô Hiếu Dao khóc rống thành tiếng

Dạ Thiên Ứng giờ bụng đầy lửa giận, nên tính khí của anh không được tốt cho lắm, đã vô số lần anh nhìn tính cách này của Ngô Hiểu Dao, nhưng lần này anh không thể.

Chạy từ nơi xa lắc đến đây, để nhận sự đối đãi như vậy sao?

Anh biết, cô không muốn nói cho anh bởi vì không muốn nhận tiền từ anh, kể cả chuyện ông ngoại cô đang bị bệnh rất nặng.

Nhưng cô có hiểu hay không?

Anh cam tâm tình nguyện để cô tiêu tiền của anh, coi như đem tất cả trong tương lai sau này giao hẳn cho cô, là anh chấp nhận.

Bởi vì, nếu không có câu nói của Ngô Hiểu Dao khi ấy, Dạ Thiên Ứng anh cũng không có được như vậy giờ.
.....

“Anh hai.” Dạ Thiên Ứng vừa mới đi tới sân trường, thì tiếng Bắc Thiên Thần vang lên gọi giật anh lại.

Anh thấy Bắc Thiên Thần, lửa giận càng ngày càng lớn, giọng nói lạnh lẽo hơn: “Chuyện gì?”

Nghe sự lạnh lẽo ấy, lòng Bắc Thiên Thần không khỏi mang cảm giác lo lắng: “Anh à, sao mà anh về Nhật rồi vậy?” Bắc Thiên Thần cũng không biết anh đã về Hồng Kông, chỉ vô tình gặp anh ở sân trường khi tới gặp Ngô Hiểu Dao.

Dạ Thiên Ứng sau khi nghe Bắc Thiên Thần hỏi vậy, cơn tức giận tuôn thẳng lên đỉnh đầu, giọng nói mang sự mỉa mai: “Tôi muốn thì không ở lại đó đâu, nên báo cho em gái Dao Dao đúng không?”

Anh nói hết câu, Bắc Thiên Thần lẳng lặng cuối đầu

Mới đầu anh cũng không biết Bắc Thiên Thần có cảm tình với Ngô Hiểu Dao, mà do chính những bông hoa tươi ở phòng cô ban này đã thu hút sự chú ý của anh!

Căn bản mỗi ngày anh chỉ tặng cho Ngô Hiểu Dao búp bê, chưa bao giờ tặng hoa tươi.

Ngô Hiểu Dao đang nuôi mấy chậu hoa tươi ấy vô cùng tốt, có thể chứng minh Ngô Hiểu Dao nghĩ chúng được Dạ Thiên Ứng tặng mà thôi.

Thật ra thì Bắc Thiên Thần tặng hoa cho Ngô Hiểu Dao cũng không thành vấn đề, hay Ngô Hiểu Dao nhận hoa của nó cũng chẳng có gì quan trọng!

Nhưng.

Những bông hoa Bắc Thiên Thần tặng cho cô là Tulip tím.

Và ý nghĩa của Tulip tím là Endless Love.

Ngô Hiểu Dao căn bản không thể nhận hoa của Bắc Thiên Thần nếu cô biết ý nghĩ thật sự của chúng, điều này chắc chắn cô nghĩ Dạ Thiên Ứng tặng.

Mà việc đưa mấy chậu hoa này tới đây không phải vì muốn biểu đạt ý giùm Dạ Thiên Ứng, cũng không phải thay Dạ Thiên Ứng dụ dỗ Ngô Hiểu Dao, mà là sự khát vọng.

Một ngày nào đó, Ngô Hiểu Dao có thể tự mình nhận ra tình cảm chân thành của Bắc Thiên Thần.

“Anh ... xin lỗi.”

“Cậu thích Hiểu Dao từ khi nào?” Dạ Thiên Ứng nghiêm túc chất vấn Bắc Thiên Thần.

“Hai năm trước.”

Dạ Thiên Ứng anh hiểu rồi, hiểu rõ hoàn toàn, Bắc Thiên Thần vừa gặp Ngô Hiểu Dao đã yêu, mà anh lại ngu ngốc dâng tặng ba tháng vừa qua cho Bắc Thiên Thần.

Anh vốn nhìn người rất chuẩn, nhưng tại sao lần nào anh lại không thể nhìn ra tình cảm của em trai mình với Hiểu Dao cơ chứ?

Nếu như Bắc Thiên Thần yêu người con gái khác, chẳng phải Ngô Hiểu Dao, anh sẽ tự tay đưa cô ấy đến với nó, bởi anh rất thương đứa em trai này.

Nhưng Bắc Thiên Thần lại thích người con gái anh trân trọng nhất cuộc đời này.

Anh căn bản không thể giao Ngô Hiểu Dao cho người khác, dù đó là ai, ngay cả đó là đứa em trai mình yêu thương nhất.

212. Chương 213: Sự Tức Giận Giữa Cơn Triều Miên

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Dạ Thiên Ưng đã hiểu, Bắc Thiên Thần vừa gặp Ngô Hiểu Dao đã yêu, mà anh còn ngu ngốc hiến dâng 3 tháng vừa qua cho nó.

Rõ ràng anh nhìn người rất chuẩn, nhưng tạo sao lần này anh lại nhìn không ra tình cảm của em trai mình dành cho người yêu cơ chứ?

Nếu như Bắc Thiên Thần yêu phải người khác, anh có thể tự tay mang cô ấy đến cho nó, nhưng đây lại là người yêu của anh. Và Bắc Thiên Thần cũng là đứa em trai anh yêu thương nhất.

Anh căn bản không thể chấp tay dâng Ngô Hiểu Dao cho người khác, cho dù đối phương là em trai của mình thì bản thân anh cũng làm không được.

“Anh.” Bắc Thiên Thần, người luôn được Dạ Thiên Ưng yêu thương chăm sóc, lần này cậu quyết định nhượng bộ: “Lòng em không thể ngừng thích Hiểu Dao, nhưng tuyệt đối, em không bộc lộ nó ra bên ngoài, được không anh?”

Dạ Thiên Ưng bất đắc dĩ, thật sự rất bất đắc dĩ, phụ nữ trên trái đất này nhiều như vậy, nhưng tại sao Bắc Thiên Thần vừa gặp Hiểu Dao đã yêu ngay?

Là lỗi của Dạ Thiên Ưng anh, nếu như hôm đó anh không nhốt Hiểu Dao lại, cô đã không gặp Bắc Thiên Thần! Nếu như không phải do thân thể của anh gây hại cho Ngô Hiểu Dao, thì cô cũng không gặp Bắc Thiên Thần lần hai.

“Tùy!” Dạ Thiên Ưng lạnh lùng nói xong, lập tức đi ra khỏi trường.

“Thiên Ưng.” Đúng lúc này, Ngô Hiểu Dao ở phía xa xa lớn tiếng gọi Thiên Ưng lại, nhưng anh không dừng bước, tiếp tục lên xe.

Mặt cô đầy nước mắt, chạy tới bên cạnh xe Dạ Thiên Ưng, kéo cánh cửa: “Thiên Ưng, em xin lỗi.”

Ngay lúc Thiên Ưng vừa đi, cô nhận được điện thoại của mẹ. Mẹ bảo có một người đàn ông tên là Dạ Thiên Ưng, tối hôm qua đã chuyển ông sang khoa điều trị ca cấp ở bệnh viện, và cô đã hiểu mọi chuyện.

Dạ Thiên Ưng cái gì anh cũng biết cả. Mặc dù bản thân cô không hi vọng nhận được sự trợ giúp từ anh nhưng chính cô lại lừa dối anh.

“Lên xe.” Dạ Thiên Ưng cất giọng lạnh lùng, khi anh vừa nói xong, Ngô Hiểu Dao ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Anh nhìn trường học từ cửa kính, Bắc Thiên Thần đã đi, anh khởi động xe.

Dọc đường đi, Dạ Thiên Ưng không nói gì, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cô cũng ngoan ngoãn ngồi yên không nói câu gì với Dạ Thiên Ưng.

Không bao lâu, xa đã đến dưới căn hộ Dạ Thiên Ưng.

Đi xuống xe, đứng ở bên ngoài, đưa mắt nhìn Ngô Hiểu Dao vẫn còn trong xe, anh lớn tiếng quát tháo: “Còn không xuống xe?”

Một câu này khiến Ngô Hiểu Dao giật mình, cô vội vàng mở cửa bước xuống xe.

Cũng không phải cô sợ Dạ Thiên Ứng, mà cô biết mình sai thật rồi, bây giờ bị anh la mắng cũng không thành vấn đề. Cô theo sát bước chân anh đi vào phòng.

Khi cửa phòng vừa mở ra, Dạ Thiên Ứng thô bạo kéo cánh tay cô lôi vào trong phòng ngủ.

“Em ra cửa đều mặc áo ngủ hả? Hả?” Dạ Thiên Ứng tức giận chất vấn cô, tay còn lại nắm lỏng cổ áo.

Bây giờ cả người anh ngập lửa, không thể dịu dàng với cô như nước.

Nghe câu hỏi của Dạ Thiên Ứng, cô cúi đầu bướng bỉnh nói thăm một câu: “Gào cái gì mà gào? Áo ngủ này có thể mặc đi ra ngoài chứ bộ.” Sau khi nhận được điện thoại của mẹ, vì thế chưa kịp thay quần áo đã chạy theo hắn, bây giờ thì tốt rồi, còn bị hắn mắng nữa chứ.

Nghe được câu mạnh miệng của cô, cơn tức của anh sôi lên sùng sục, đi tới trước

ông sang khoa điều trị cao cấp ở bệnh viện, và cô đã hiểu mọi chuyện.

Dạ Thiên Ứng cái gì anh cũng biết cả. Mặc dù bản thân cô không hi vọng nhận được sự trợ giúp từ anh nhưng chính cô lại lừa dối anh.

“Lên xe.” Dạ Thiên Ứng cất giọng lạnh lùng, khi anh vừa nói xong, Ngô Hiểu Dao ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Anh nhìn trường học từ cửa kính, Bắc Thiên Thần đã đi, anh khởi động xe.

Dọc đường đi, Dạ Thiên Ứng không nói gì, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cô cũng ngoan ngoãn ngồi yên không nói câu gì với Dạ Thiên Ứng.

Không bao lâu, xe đã đến dưới căn hộ Dạ Thiên Ứng.

Đi xuống xe, đứng ở bên ngoài, đưa mắt nhìn Ngô Hiểu Dao vẫn còn trong xe, anh lớn tiếng quát tháo: “Còn không xuống xe?”

Một câu này khiến Ngô Hiểu Dao giật mình, cô vội vàng mở cửa bước xuống xe.

Cũng không phải cô sợ Dạ Thiên Ứng, mà cô biết mình sai thật rồi, bây giờ bị anh la mắng cũng không thành vấn đề. Cô theo sát bước chân anh đi vào phòng.

Khi cửa phòng vừa mở ra, Dạ Thiên Ứng thô bạo kéo cánh tay cô lôi vào trong phòng ngủ.

“Em ra cửa đều mặc áo ngủ hả? Hả?” Dạ Thiên Ứng tức giận chất vấn cô, tay còn lại nắm lỏng cổ áo.

Bây giờ cả người anh ngập lửa, không thể dịu dàng với cô như nước.

Nghe câu hỏi của Dạ Thiên Ứng, cô cúi đầu bướng bỉnh nói thăm một câu: “Gào cái gì mà gào? Áo ngủ này có thể mặc đi ra ngoài chứ bộ.” Sau khi nhận được điện thoại của mẹ, vì thế chưa kịp thay quần áo đã chạy theo hắn, bây giờ thì tốt rồi, còn bị hắn mắng nữa chứ.

Nghe được câu mạnh miệng của cô, cơn tức của anh sôi lên sùng sục, đi tới trước mặt cô, kéo cô đến giường.

Dạ Thiên Ứng đè lên người cô, môi anh cuồng dã chiếm lĩnh môi cô, không có một tia dịu dàng. Thậm chí gần như cắn xé môi cô một cách điên cuồng.

Cô nhú hàng lông mày, nụ hôn lúc này của Dạ Thiên Ứng khiến cô đau.

“Ừm!!!” Cô ra sức tránh né: “Thiên Ứng, anh làm em đau!”

Nhìn cái người lừa dối trước mắt mình, lửa giận trong đôi mắt anh không hề biến mất. Dùng sức xé hết áo ngủ rồi đẩy cô lên giường.

Cô biết bây giờ Thiên Ưng đang giận, nhưng cô đã lên tiếng xin lỗi rồi, tại sao anh lại còn tức giận đến mức như thế này. Cô đưa tay kéo áo.

“Không được phép mặc lại!” Dạ Thiên Ưng lớn tiếng gào lên, kéo cô một cái, đem chiếc áo ngủ màu hồng trên người cô ném xuống mặt đất.

Thân hình lỏa lồ không che giấu chút gì của cô hiện ra trước mắt anh.

Hôm nay bị Dạ Thiên Ưng đối xử như thế này, nhưng cô lại không có hồi hộp, tim đập thành thịch hay đỏ mặt, mà có cảm giác không vui: “Anh làm gì thế hả? Em chỉ không muốn mượn tiền của anh nên mới không muốn cho anh biết chuyện ông ngoại, như vậy mà anh có thể giận sao?”

Hôm nay, Dạ Thiên Ưng không chỉ tức giận chuyện Ngô Hiểu Dao lừa dối anh, mà còn cả chuyện của Bắc Thiên Thần.

Anh không để ý đến cô nữa, đưa tay tháo cà vạt trên cổ xuống, cánh tay còn lại bắt lấy bàn tay cô.

Cô hoảng hốt, vội giùng giàng: “Không được trói em, không được trói em!”

Chút sức nhỏ nhỏ của cô không làm được gì Dạ Thiên Ưng cả, qua không bao lâu anh đã cột hai cánh tay cô lên trên đầu giường.

Dáng vẻ bây giờ của cô, giống như đang chờ đợi người khác đến ăn mình vậy, cả người trần truồng, không mảnh vải che thân. Xấu hổ cùng nhục nhã lưu lại trong nước mắt của cô.

Hôm nay Dạ Thiên Ưng quá đáng sợ, hình như rất giống với lần đầu tiên hắn đối xử với cô...

Thấy đôi mắt ướt đẫm nước mắt của cô nhưng Dạ Thiên Ưng lại không có chút xúc cảm để ý, anh vội vã đề lên người cô.

Trước kia, vành môi của Dạ Thiên Ưng khiến cô si mê trong nó, hôm nay nó giống như một hung khí kinh khủng vậy, mỗi lần anh chạm vào cổ, ngực hay bụng đều khiến cô đau đớn.

Cô cất tiếng khóc bất lực, cũng chẳng để ý da thịt trắng nõn nà của mình hiện tại đang biến thành cái gì.

Dạ Thiên Ưng từ từ ngừng lại.

Nhìn chằm chằm vào từng vết hôn chằnচিত trên thân thể Ngô Hiểu Dao, lửa giận trong lòng anh cũng nguôi dần đi.

Bởi vì, anh đã thành công việc đem “Nhân” ấn lên toàn bộ người cô rồi (= = anh Bĩ ổi)

“Thiên Ưng, buông em ra mau!” Cô chợt lên tiếng cầu xin tha mạng.

Nhưng Dạ Thiên Ưng không mở trói cho cô, anh muốn trói cô cả đời. Người đàn ông trói người con gái kia lại, đây chính là cách họ bộc lộ khát vọng trói buộc một ai đó mà thôi. Anh muốn trói cô lại, trói cô chặt chẽ. Rồi vây hãm cô trong tòa nhà của mình.

Dạ Thiên Ưng lại vồ lên người cô lần thứ hai, nhưng lần này...

Đôi mắt của anh đã trở nên mềm mại hơn, ngay cả đôi môi cũng nhẹ nhàng hơn, anh từ từ mơn trớn đôi môi cô, và sự tức giận trong lòng cô cũng dịu đi.

Cảm giác Dạ Thiên Ưng quay trở lại, trở về với hình ảnh Dạ Thiên Ưng thâm tình dịu dàng, nhưng tại sao anh vẫn chưa cởi trói ỳnh?

213. Chương 214

Editor: Bĩ Ngạn Hoa

M ôi Dạ Thiên Ưng nhẹ nhàng lướt nhẹ trên cổ cô. Giống như gió mát vậy, vừa có chút lạnh lẽo, vừa có chút nhẹ nhàng.

Gò má vốn trắng bệch của cô thoáng chốc hiện lên một màu đỏ ửng, dung mạo vốn đang còn giãy giụa nhưng giờ lại xinh đẹp kiều diễm.

Chậm rãi nhắm chặt đôi mắt, hàm răng cắn chặt vành môi, hô hấp dồn dập đến khó chịu.

Nhìn thấy dáng vẻ chìm đắm mê hồn của cô, động tác của anh dần dần nhu hòa hơn trước.

“Ừm.” CÔ vẫn không có cách nào khống chế miệng mình ngậm một tiếng rên rỉ xấu hổ. Cô cảm thấy mình quá mất mặt. Cái loại cảm giác ấy lại đến, cái cảm giác muốn quên hết tất cả ấy lại đến, khiến cô khó chịu.

Chỉ cần Dạ Thiên Ưng chạm vào nơi nào thì cô đều cảm thấy thoải mái.

Cô cảm giác toàn thân mình ngứa ngáy rất khó chịu, chợt nở tiếng cười kiều diễm: “Nhột quá, Thiên Ưng.”

Bắt gặp nụ cười của cô, anh cũng mỉm cười vui vẻ.

Công nhận hôm nay anh hơi quá đáng, đem tất cả những bức xúc trong lòng mình đổ lên người cô, rốt cuộc cũng đổi được nụ cười của cô, anh rất thỏa mãn và anh cũng muốn cô thỏa mãn như anh.

Cái địa phương miễn cảm nhất của phụ nữ đang bị anh trêu chọc, rốt cuộc cô cũng không khống chế nổi mà phát ra tiếng rên rỉ mê hoặc kia, hơi thở càng lúc càng mạnh, toàn thân có một loại cảm giác gì đó lại tới.

Đầu lưỡi Dạ Thiên Ưng hơi chuyển động.

Đang lúc này, cô chợt ưỡn cong người lên, hai chân kẹp lấy đầu Dạ Thiên Ưng, trong miệng cứ thoát ra tiếng van nài: “Thiên Ưng, Thiên Ưng à. . . .”

214. Chương 215: Cơn Tức Giận Giữa Sự Triền Miên

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Theo sát phản ứng trên cơ thể Ngô Hiểu Dao, Dạ Thiên Ưng biết chắc cô sắp đạt tới cao trào khoái cảm rồi.

Đôi môi ôn nhu của anh vừa rời đi thì cô như một cái bóng bay xì hơi nằm mềm nhũn trên giường, đôi mắt khép hờ, hơi thở gấp gáp. Đầu óc thì trống rỗng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết cơ thể mình đã bị Dạ Thiên Ưng trêu chọc mà thôi.

Lần này Dạ Thiên Ưng anh đã hoàn toàn hài lòng! Lưỡi đảo thêm một vòng nữa.

Mới vừa nghe Ngô Hiểu Dao gọi tên mình khi cô lên cao trào cơn khoái cảm, anh thấy vô cùng hưng phấn. Cô đang cầu khẩn anh, cô cần anh điên cuồng với cô.

Nhìn gương mặt đỏ ửng vì hưng phấn đang hướng về phía mình, anh rời đi bên dưới. Vươn tới đầu giường cỡi trối cho cô.

Ngắm nhìn những vết hôn chằnচিত anh lưu lại trên thân thể cô, rồi nhìn vết đỏ ửng xấu xí trên cổ tay, Dạ Thiên Ưng vội hôn xuống đó, giọng nói dịu dàng: “Bé con à, em ở đây đợi anh.... Anh đi mua quần áo cho em.” Nói xong, anh cầm cái chăn phủ lên người cô.

Cô không hiểu đây là thế nào? Lúc mới bắt đầu thì anh ấy tức giận vô cùng, lúc sau thì dịu dàng như nước, nhưng tạo sao lúc bọn họ đã đến bước như thế này rồi mà anh ấy vẫn còn giữ vững lý trí như vậy? (== bởi vì anh ấy ăn thịt bòđiên)

Ngay tại thời điểm cô hét lên, trong trí óc cô chỉ toàn hình dáng Dạ Thiên Ưng, đúng như anh nghĩ, cô đang khẩn cầu anh, cần anh che lấp nỗi khát khao trong lòng.

Nhưng thế nào mà anh

Lại không làm?

Cô biết xảy ra quan hệ trước hôn nhân là không phải phép, nhưng cô muốn hiểu rõ cảm giác của Dạ Thiên Ứng dành cho cô, có phải giống như cô hay không mà thôi.

Dạ Thiên Ứng đi ra khỏi phòng ngủ vào nhà vệ sinh. Anh cố gắng dùng nước lạnh xoa đi khuôn mặt đỏ ửng của chính mình. Giờ anh có cảm giác mình đang chơi đùa với lửa vậy.

Mỗi lần trêu chọc Ngô Hiểu Dao, cả người anh như bị thiêu nóng. Cái loại cảm giác nhìn mà ăn không được thật là khổ.

Dạ Thiên Ứng ở trong nhà vệ sinh một lúc lâu mới đi ra khỏi, vừa bước ra cửa thì gặp Lăng Thánh Quân tới thăm.

“Sao vậy? Lăng Thánh Quân không đi đào mỏ à?” Dạ Thiên Ứng cười đùa y hệt giọng điệu Lăng Thánh Quân.

“Không, em tới lấy đồ.” Lăng Thánh Quân lắc cái đầu rồi tò mò nhìn lại: “Đúng rồi, Thiên Ứng, sao nhìn anh có vẻ không có tinh thần vậy?”

anh ngẩn người, nhíu mày không lên tiếng.

Lăng Thánh Quân thấy vậy, cười xấu xa: “Chẳng lẽ chơi đùa với em gái Hiểu Dao mệt rồi à?”

Lăng Thánh Quân không nhắc đến chuyện này thì anh không tức đâu, hai bọn họ vừa tám chuyện vừa đi vào thang máy, Dạ Thiên Ứng phần hận thốt ra một câu: “Tôi còn chưa chạm qua Hiểu Dao!”

Nghe xong lời này, toàn bộ đồ trên tay Lăng Thánh Quân đều rớt xuống đất, xem ra quả nhiên như chuyện anh đang nghĩ, Dạ Thiên Ứng căn bản không thể bỏ được Ngô Hiểu Dao, mà anh rất thương cô ấy.

“Vậy không phải kể từ khi quen Ngô Hiểu Dao anh bị cấm cửa sao?”

Lăng Thánh Quân biết chắc Dạ Thiên Ứng là người đàn ông chính trực, anh không thuộc loại mấy người đàn ông không có phụ nữ thì sống không được, mà là người đàn ông dùng phụ nữ để giết thời gian, bởi vì Dạ Thiên Ứng đã từng nói rằng, người đàn ông khi dính phải sắc nữ thì không thể làm nên việc lớn.

Sau khi nghe Lăng Thánh Quân nói thế, Dạ Thiên Ứng hung hăng trừng mắt liếc cậu ta, im lặng không nói gì.

Cho đến khi thang máy dừng ở tầng một, Lăng Thánh Quân chạy vọt ra khỏi thang máy, xấu xa nói một câu: “Anh Thiên Ứng à, anh có thể dùng tay giải quyết đó.” Nói xong anh ta chạy biến như lần khói.

Bên trong thang máy, mặt mày Dạ Thiên Ứng nào nề, nghĩ đi nghĩ lại lời Lăng Thánh Quân vừa nói qua, anh chữ ầu một tiếng, ra khỏi thang máy lấy xe đi đến cửa hàng bán áo quần.

Vừa tiến vào tiệm bán quần áo, Dạ Thiên Ứng đã hấp dẫn tầm mắt nhiều người ở đây.

Nhìn nhãn hiệu quần áo mặc trên người anh, chuyển qua ngắm phong cách ăn mặc của anh, rồi nhìn lại vóc dáng đẹp đẽ của anh, đôi mắt mấy nhân viên bán hàng nhìn anh giống như nhìn thấy tiền vậy.

Nghĩ kỹ một chút thì thấy người đàn ông này hơi quen mặt, một nhân viên tinh mắt nháy mắt ra đó là Chủ tịch tập đoàn Sony, Dạ Thiên Ứng.

“Ông Dạ, xin hỏi ngài muốn mua thứ gì?”

Dạ Thiên Ứng ngó quanh cửa hàng một lần, sau đó cất tiếng nói lạnh lùng: “Các cô lấy đồ nữ khó coi nhất ra cho tôi.”

“Hả?” Nhân viên nghe nói xong thì thấy kỳ lạ, Dạ Thiên Ứng đi mua đồ cho phụ nữ, mà tại sao lại bảo mang đồ khó coi nhất ra đây?

“Nghe không hiểu sao?” Dạ Thiên Ứng hỏi lại lần nữa. Nhân viên nọ vội trao đổi ánh mắt với các nhân viên khác, sau đó chạy vào kho hàng lấy ra mấy bộ đồ kiểu cũ của mấy năm trước mang ra cho anh. Nhìn nhìn, cảm thấy cũng không tệ lắm, đủ độ khó coi. Nghĩ xong, anh trả tiền, cầm lấy món đồ xấu xí nhất không còn gì để xấu hơn rồi đi qua cửa hàng đồ lót sát bên.

Tại cửa hàng nội y, anh đứng cả buổi cũng không dám tiến vào trong. Nghĩ đi, một đàn ông như thế này đi vào mua đồ lót phải quá biến thái không? Nhưng Ngô Hiểu Dao lại không mặc đồ trong lại đi ra ngoài như thế này, nhà anh cũng không có đồ nữ, cũng không thể để cô không mặc gì bên trong được.

Hết cách rồi, anh lấy can đảm bước vào cửa hàng bán đồ lót.

Một nhân viên thấy Dạ Thiên Ưng tới thì lon ton chạy ra đoán: “Ông Dạ, xin hỏi anh cần gì?”

Hai tay anh bỏ vào trong túi bình thần ung dung mà nhìn mấy bộ đồ lót chung quanh, rồi đưa tay chỉ vào bộ đồ cỡ trung: “Lấy hết mười bộ cỡ này cho tôi.”

Anh cứ ngỡ không ai biết, ngờ đâu có người nhân ra thân phận của anh, vậy dứt khoát hoặc là không mua, còn mua thì mua cho nhiều vào, để lần sau khỏi đi tới chỗ này.

Nhân viên kia vừa nghe xong thì đứng ngu một chỗ, một lần mua những mười bộ? Nhưng do buôn bán có hơi cho nên cũng chẳng hỏi thêm chi nhiều, căn cứ vào bị trí Dạ Thiên Ưng chỉ mà lấy đủ số lượng cần thiết cho anh ta.

Sau khi Dạ Thiên Ưng nhận lấy thì chậm chậm đi ra khỏi cửa hàng bán đồ lót, thế nhưng khi anh vừa bước ra khỏi cửa... tốc độ bước đi nhanh hơn trước đó rất nhiều, gần như chạy tới chiếc xe đỗ ngay lề đường. Vội vã đem đồ lót vứt vào trong xe, gấp gấp khởi động xe đi khuất....

215. Chương 216

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

p/s: Một tuần 4 chương, không có chương thì réo bên face BỈ BỈ một tiếng nhé

Lúc đẩy cửa vào nhà, anh thấy Ngô Hiểu Dao ngồi cười vui vẻ xem TV.

Tự nhiên Dạ Thiên Ưng có cảm giác đau nhói tim, nghĩ lại thì mấy việc mất mặt ban nãy đều do cô mà ra, ấy thế giờ phút này cô lại nhàn nhã ngồi xem TV ư?

“Thiên Ưng, anh về rồi à?” Cô nghiêng mặt chào Dạ Thiên Ưng rồi quay lại xem TV.

“Ừ.” Dạ Thiên Ưng lạnh lùng gật đầu một cái, đưa tay giao đồ cho cô: “Đi thay.”

Lúc này cô mới quay đầu chính thức nhìn bộ dáng thâm trầm của Dạ Thiên Ưng, hình như có chút mất hứng thì phải. Chắc không bị chậu hoa nào rơi trúng đầu chứ?

Nghĩ thì nghĩ vậy, tay vẫn phải mở cái túi Dạ Thiên Ưng đưa ình, túm cái đồ

lót đưa lên trước mặt, xấu hổ nói với anh: “Thiên Ưng, có phải anh biến thái quá không đấy? Lại đi mua đồ lót nữa chứ, mua quá trời?”

Dạ Thiên Ưng nghe vậy thì thiếu chút nữa tức giận muốn sặc khí, lớn tiếng với cô: “Em cho rằng anh đây biến thái là vì người nào hả? Nếu không muốn anh giết chết thì mau đi thay đi!” Gào xong, anh nói lỏng cà vạt, ngồi cái phịch trên ghế sofa.

Lúc này cô thấy dáng vẻ của Dạ Thiên Ưng rất đáng yêu so với bộ dáng quen thuộc lúc trước, tựa như một đứa trẻ con vậy. Cô vui vẻ hì hà hì hục chạy vào phòng thay quần áo.

Nhưng mà mấy thứ quần áo Dạ Thiên Ưng hình như có chút vấn đề, không lẽ anh thích thể loại này?

Dạ Thiên Ưng giương mắt nhìn ngắm Ngô Hiểu Dao đi ra khỏi phòng ngủ, trong lòng vẫn có cái khó chịu, đồ xấu như vậy mà vẫn không che được vẻ đẹp của cô.

Anh nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, cầm lấy chiếc lược rồi chạy ra, vội vàng kéo cô ngồi xuống ghế.

“Thiên Ưng, anh đang làm gì thế?”

“Ha ha.” Dạ Thiên Ưng cử chỉ dịu dàng, còn giọng nói thì tràn ngập quan tâm: “Anh muốn chải đầu cho em, anh thấy một kiểu tóc rất hợp với em.”

Nghe anh nói như thế cô cảm giác Dạ Thiên Ưng thật sự tốt với mình, ngay cả chải đầu cũng giúp cô nữa. Nhưng... Trong lòng Dạ Thiên Ưng đâu thật sự muốn tốt cho cô, bây giờ anh như một mụ di ghẻ, nghĩ hết biện pháp khiến cô trở nên xấu xí hơn mà thôi. Bạn trai nhà người ta thì muốn bạn gái mình xinh đẹp hơn, còn Dạ Thiên Ưng thì ngược lại, anh chỉ hi vọng người phụ nữ của mình ngoan một chút, đáng yêu một chút, chim nhỏ néo vào người một chút là được, về phần đáng ngoài ư, phụ nữ khác có thể đẹp nhưng Ngô Hiểu Dao thì không.

Nghĩ mấy chuyện này thì đầu cũng đã chải xong.

Cô hưng phấn đi tới trước gương.

Gớm chết đi được! Khó coi chết được! Hai cái bím tóc để ngang bả vai, bây giờ mà con để kiểu đồ xưa?

Chẳng lẽ con mắt của Dạ Thiên Ưng có vấn đề?

“Bé ngốc, đẹp chứ?”

“Ừm.” Cô bất đắc dĩ gật đầu, không muốn tổn thương lòng tự ái của Dạ Thiên Ưng, giờ đây anh đã biến cô thành một cô em gái thời thập niên 70 thật rồi. Nhưng chỉ cần Dạ Thiên Ưng thấy đẹp là được, cô không cần người khác khen ngợi.

Nào ai biết Dạ Thiên Ưng đang sướng muốn chết, làm cô trở nên xấu như vậy thật sự khiến anh rất vui, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Bé ngốc, đói bụng chưa? Anh đi làm cơm cho em.”

Nghe anh nói như vậy, Ngô Hiểu Dao khô phục lại vẻ mặt đau thương. Mẹ vẫn còn ở bệnh viện chăm sóc ông ngoại, mẹ ăn cơm chưa nhỉ? Ông ngoại thoát khỏi tình trạng hôn mê chưa?

Thấy vẻ mặt mác của cô, anh khẽ hôn lên trán cô một cái, véo cái má cô: “Bé ngốc, ăn cơm xong rồi anh dẫn em đi gặp ông ngoại nhé?”

Cô kích động giang tay ôm lấy cổ anh, cười vui vẻ: “Thiên Ưng, cảm ơn anh.”

Nhìn nụ cười cô mà lòng anh thấy thỏa mãn vô cùng, bây giờ anh chỉ muốn nhốt cô trong căn phòng nhỏ của mình, không để cho người khác nhìn thấy khuôn mặt tươi cười này, không để cho người khác nhìn thấy dáng vẻ này của cô.

Đến khu cao cấp tầng 19 ở bệnh viện. Thang máy vừa mở ra nhưng chỉ có một gian phòng duy nhất. Đẩy cửa phòng bệnh ra, quả thực là một khách sạn sang trọng. Phòng khách, phòng ngủ, toilet, cái gì cần đều có. Nếu như bệnh nhân ở nơi này thì tình hình bệnh chắc chắn sẽ có chuyển biến tốt.

Ngô Hiểu Dao cũng biết cái loại ưu đãi này Dạ Thiên Ưng dành cho người nhà cô. Bản thân cô không thể tưởng tượng được, nếu như cô không nói cho Dạ Thiên Ưng, thì bệnh tình của ông ngoại cô sẽ như thế nào?

Đi vào phòng cô đã thấy mẹ đang ngủ với ông ngoại trên giường.

“Mẹ.”

“Anh Dạ.” Mẹ Ngô thấy Dạ Thiên Ưng thì khách sáo gật đầu chào hỏi.

Khẽ mỉm cười đáp lời chào hỏi, Dạ Thiên Ưng đem cháo tổ yến cho buổi trưa đặt lên bàn, giọng nói hiền hòa gần gũi: “Bác gái, cứ gọi cháu Thiên Ưng là được rồi.”

Mẹ Ngô cười nhàn nhạt, ngồi cạnh ba mình.

Mặc dù gia đình bà Ngô chỉ là người làm thuê, nhưng ánh mắt bà vẫn vô cùng nhạy bén, bà có thể thấy được mối quan hệ giữa con gái và Dạ Thiên Ưng. Bà cũng biết trong suốt kì nghỉ đông vừa rồi, con gái mình mặt ủ mày dột là vì ai. Nhưng bà sợ... Con gái mình lại đi giống con đường của bà.

Bà Ngô không muốn con gái mình quen với Dạ Thiên Ưng, nhưng ba giờ có thể ở phòng bệnh loại cao cấp như thế này, có thể hưởng thụ sự chăm sóc này đều do Dạ Thiên Ưng giúp đỡ.

Bà Ngô tự mắng mình, vì bệnh tình của ba mà bán con gái.

“Mẹ, mẹ ăn trước đi, đồ ăn Thiên Ứng làm đấy ạ.” Nói xong, Ngô Hiểu Dao múc ẹ một chén cháo.

Mẹ Ngô lắc đầu một cái, đem chén cháo bỏ lại trên bàn.

“Dao Dao, điện thoại anh rơi trên xe rồi, em xuống lấy cho anh được không?”

“Vâng.” Thấy Dạ Thiên Ứng nhờ vả, cô ngoan ngoãn đi lấy chìa khóa giúp anh.

216. Chương 217: Quyết Định Làm Thư Ký Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Dạ Thiên Ứng cố ý bảo Ngô Hiểu Dao đi lấy điện thoại giúp anh, một người 24 tuổi lại là thương nhân nhiều mưu kế như anh, chỉ cần có một sự thay đổi nhỏ trên mặt họ, anh đều nhận ra.

Dĩ nhiên mẹ Ngô cũng không ngốc, thấy Ngô Hiểu Dao đi rồi thì bà cũng lên tiếng: “Cố ý bảo Hiểu Dao đi là muốn nói gì?”

Trong lòng Dạ Thiên Ứng tán thưởng mẹ Ngô: “Thông minh như thế này mà sao sinh ra con bé Ngô Hiểu Dao ngốc thế nhỉ?”, mà cái này cũng còn may cho anh, Ngô Hiểu Dao thông minh như mẹ thì anh có nước một chết.

“Bác gái, con có thể thấy bác không yên tâm về con cho lắm.” Dạ Thiên Ứng thay đổi vẻ tà mị vốn có bằng giọng điệu và tác phong của một người chừng chạc.

Mẹ Ngô khẽ cười: “Ha ha, cậu kết hôn chưa?”

“Dạ chưa.”

“Cậu nghiêm túc với Ngô Hiểu Dao? Hay chỉ muốn vui đùa một chút?” Mẹ Ngô hỏi trực tiếp, không chút tránh né.

Bà hận, hận những người đàn ông vừa đẹp trai lại có tiền, bởi năm bà 17 tuổi bị người yêu mình phụ bạc.

Người đàn ông ấy vô cùng ưu tú, khiến nhiều cô gái say mê hấn ta, và lúc cô biết hấn có người yêu thì là thời điểm cô yêu hấn nhất, trao hết bản thân cho hấn và là lúc cô mang thai Ngô Hiểu Dao.

Cũng hết cách thôi, người đàn ông kia sẽ không chịu trách nhiệm với cô, bởi vì cô chỉ là một đứa con gái nông thôn, cô chọn cách rời xa hấn và bắt chấp mọi điều mà sinh ra Ngô Hiểu Dao.

Mấy chuyện này Ngô Hiểu Dao không biết, nhưng Dạ Thiên Ứng biết tất cả, chỉ không biết cha Ngô Hiểu Dao là ai mà thôi.

“Bác gái, tình cảm của con dành cho Hiểu Dao không phải một sớm một chiều....”

Đúng vậy, anh đã yêu thương cô suốt 12 năm nay, và trong tương lai sẽ có thêm nhiều 12 năm nữa anh vẫn không thể quên cô.

Bây giờ, anh không thể cam kết được điều gì, cũng không thể cho Ngô Hiểu Dao cái danh phận vợ chồng trong mai sau, bởi vì những biến cố trong tương lai không một ai có thể biết trước được, vì anh chỉ muốn ẹ Ngô biết rằng tình cảm của anh dành cho cô ấy không phải chuyện đùa.

Mẹ Ngô im lặng không nói gì tiếp, chỉ thở dài thườn thượt, bà mong con gái mình sẽ không đi theo con đường cũ của bà mà thôi.

Chỉ chốc lát, Ngô Hiểu Dao chạy hỏn hển trở về phòng bệnh: “Thiên Ứng, em không tìm thấy điện thoại của anh trong xe.”

Dạ Thiên Ứng cười trừ, luống cuống lấy điện thoại trong túi ra, giơ trước mặt Ngô Hiểu Dao: “Xin lỗi, thì ra điện thoại ở trong túi áo anh, xin lỗi em.”

Cô nhúu mày khó chịu, nhưng lo mẹ đang ở đây cho nên ép cơn giận xuống, để đó tính sau.

Thời gian chậm chậm trôi đã đến lúc Ngô Hiểu Dao và Dạ Thiên Ứng phải đi về.

Lúc đi cô rất vui vẻ, bởi ông ngoại đã có thể phẫu thuật, đặc biệt là bệnh viện còn đảm bảo 100% thành công. Cười đến mức cái miệng không khép lại được.

“Đi đâu vậy anh?” Cô tò mò hỏi han Dạ Thiên Ứng, do hướng đi về không phải ký túc xá trường cô, mà là....

“Đương nhiên là nhà anh.”

“Hả?” Nếu không về thì mấy con tóc dài ở ký túc sẽ giết cô mất: “Không được đâu, nếu bị giám hiệu phát hiện thì chết em.”

Nghe giọng kháng nghị của cô, Dạ Thiên Ứng cười xấu xa: “Yên tâm đi, tuyệt đối em sẽ không bị phát hiện.”

Nhìn dáng vẻ tự tin kia cô biết anh có chuyện gạt mình: “Tại sao chắc chắn em không bị trường phát hiện?”

“Bởi vì anh dùng giá ua lại ký túc xá của em rồi, đâu cần lo đến việc không về hay về.”

Có nên gọi Dạ Thiên Ứng là thần thông quảng đại không nhỉ?

Chuyện của cô, anh đã rõ như lòng bàn tay, ngay cả ký túc xá của cô cũng bị thu mua. Hừ, cô phải kiếm cách dạy dỗ anh mới được. Nghĩ xong, cô tựa lưng vào ghế xa rồi ngủ thiếp đi.

Kể từ khi ông ngoại đổ bệnh cô chưa được nghỉ ngơi đúng giờ giấc, giờ cũng thả lỏng được rồi.

Đợi đến lúc cô tỉnh lại cũng là giữa trưa, Dạ Thiên Ứng thì đi làm, bữa trưa đã được chuẩn bị trên bàn ăn.

Ngô Hiểu Dao tròn tròn mắt nhìn mâm cơm đầy đủ trên bàn bên kia, Thiên Ứng dậy lúc mấy giờ vậy nhỉ? Cô cười ngọt ngào ăn cơm anh nấu.

Thật sự thì Dạ Thiên Ứng rất biết cách chăm sóc, anh giống như một người ba bảo bọc con gái.

Ây da, ăn uống no nê rồi! Ngô Hiểu Dao cô phải chuẩn bị đi hù Dạ Thiên Ứng một lần mới được.

Bước ra khỏi căn nhà của anh, cô vội bắt xe buýt cùng đường đi tới tập đoàn Sony. Lúc đến nơi, cô nhìn quần áo bản thân mình một lần nữa rồi chính thức đặt chân vào cửa Sony. Nhưng lúc cô vừa vào đại sảnh thì đã bị cô nhân viên lễ tân cản đường lại. Cô ta nhú mày nhìn từ trên xuống dưới đánh giá.

Đồ mặc trên người cô ta toàn hàng hiệu chứ không phải đồ giả, nhưng hình như khó coi quá phải không? Đặc biệt nhất là hai bím tóc đuôi sam của cô ta kia, hơi bị lạ.

Bản thân cô cũng biết đồ này hơi bị khó coi, nhưng ai bảo Dạ Thiên Ứng thích làm chi, cô phải vác xác đến đây.

“Thưa cô, đây là công ty không phải nơi đi vào tùy tiện đâu ạ.” Cô gái lễ tân ấy tỏ vẻ tức giận.

“Đâu có, trước kia tôi từng làm người tiếp thang máy, hôm nay tới đây phỏng vấn chức thư ký.”

217. Chương 218: Cho Anh Một Bất Ngờ Lớn

Editor Bì Ngạn Hoa

Cô quyết định làm thư ký Dạ Thiên Ứng, bởi cô muốn trả anh món nợ ân tình này, và cũng có lẽ vì lý do...cô muốn ở chung một nơi với anh. Cùng lắm thì giữ bí mật trong công ty thôi.

Cô lễ tân đứng đó nghe thấy Ngô Hiểu Dao nói vậy thì tỏ vẻ khinh thường, co ta vậy mà làm thư ký à? Cô ta muốn nhìn thấy thư ký Hạ Uyển Uyển tự tử đấy à?

“Xin lỗi, chúng tôi không nhận được thông báo tuyển thư ký. ”

Ngô Hiểu Dao không thuộc phạm vi này, giờ cửa chính cũng không vào được thì sao nhỉ? Đột nhiên cô nhanh nhạy: “Vậy tôi có thể gặp quản lý Lăng Thánh Quân được không?”

Nhân viên lễ tân thấy mình không đuổi được cô gái này đi: “Cô có quan hệ thế nào với quản lý Lăng Thánh Quân?”

“Tôi là chị gái của cậu ấy.”

Nhân viên lễ tân nghe thấy thế thì ngẩn ngơ người, chị quản lý Lăng, nhưng quản lý Lăng Thánh Quân là lãnh đạo trực tiếp cho cô mà, cô vội vàng kết nối với điện thoại Lăng Thánh Quân: “Quản lý Lăng, chào ngài, chị ngài đến tìm ạ”

Lăng Thánh Quân bên kia đầu dây điện thoại thì xem chút nữa xử taaij chỗ, mình có một anh trai, lấy đâu ra chị gái? Kể nào rành rồi đi nhận họ hàng với anh thế?

“Tôi không có chị gái.” Lăng Thánh Quân tức giận đáp lại, lập tức cúp điện thoại, trong miệng còn lẩm bẩm một câu: “Con bà nó, muốn lợi dụng ông đây à?”

Nhân viên lễ tân giờ mới hiểu ra, cô bị Ngô Hiểu Dao lừa, mặt mày tức giận: “Cô à, quản lý Lăng của chúng tôi đã nói rồi, anh ấy không có chị gái, nếu cô còn chưa chịu đi thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Cô ơi, làm phiền cô gọi cho quản lý Lăng một lần nữa đi, nói cậu ta biết tôi tên là Ngô Hiểu Dao.”

Cô lễ tân nhúu mày khó chịu nhưng cũng nhắc điện thoại bắt đắ dĩ lên: “Quản lý Lăng, cái người tự nhận là chị gái của ngài ấy, cô ta bảo cô ta tên Ngô Hiểu Dao ạ.” Cô lễ tân vừa nói xong thì đầu dây bên kia đã cúp máy cái rụp.

“Quản lý của chúng tôi tự cúp điện thoại rồi này, cô còn nói gì nữa hả? Nếu như không còn thì mời đi giùm.” Nghe giọng trách cứ của cô lễ tân, Ngô Hiểu Dao rời đi trong tiếc nuối.

Lăng Thánh Quân này bị gì vậy, chẳng lẽ không nhớ ra cô?

Cửa thang máy “Ting ting” một tiếng rồi mở ra, Lăng Thánh Quân chạy vọt đến quầy lễ tân, thở hổn hển hỏi cô nhân viên: “Hiểu Dao đâu?”

Cô lễ tân vừa nghe thì ngẩn người, lắp ba lắp bắp đáp lại quản lý: “Cô gái ấy mới đi khỏi.”

Không đợi nhân viên lễ tân nói xong, Lăng Thánh Quân nhắc chân chạy ra khỏi công ty, thật may anh chạy rất nhanh, liếc thấy Ngô Hiểu Dao đang bước xuống cầu thang: “Hiểu Dao.”

Nghe tiếng gọi, cô quay đầu, xoay người bước về phía Lăng Thánh Quân: “Quản lý Lăng à, vì tôi không vào được công ty nên mới kêu cậu xuống đây.” Mặc dù tính tình Thánh Quân xấu xa, rất không có tình người, nhưng giờ thì chỉ có thể cầu cạnh anh ta mà thôi.

“Mẹ kiếp, cô làm cái gì thế, cái gì mà chị tôi, rõ ràng tôi lớn hơn cô mà!” Lăng Thánh Quân nói trong bất mãn, một tay nhét vào túi áo, một tay kéo Ngô Hiểu Dao vào lại công ty.

Bây giờ thang máy đã có một cô gái khác trực, không phải Trương Mẫn, cô không biết người này.

Không bao lâu cô đã tới phòng làm việc của Lăng Thánh Quân.

Lăng Thánh Quân ngồi trên ghế làm việc tò mò hỏi Ngô Hiểu Dao: “Tại sao cô lại tới công ty? Hơn nữa sao mặc kiểu đó vậy?” Nhìn cái bộ đồ đang mặc mà cô bắt đắ dĩ không thôi.

“Thiên Ưng bảo anh ấy thích thế.”

“ ” Nghe cô ấy nói vậy, Lăng Thánh Quân suýt té ngã. Dạ Thiên Ưng mà thích cô ăn mặc kiểu này à? Có cô ngốc mới tin lời anh ấy.

“Đúng rồi, tôi tới làm thư ký cho anh ấy. ”

Lăng Thánh Quân hiểu rồi. Chắc Ngô Hiểu Dao muốn gây bất ngờ với Dạ Thiên Ưng, nên mới tới tìm mình đây mà!

Tất nhiên là Lăng Thánh Quân sẽ giúp cô, anh cũng muốn thấy bộ mặt vui vẻ của anh Dạ Thiên Ứng nhà mình.

Đúng lúc Hạ UYỄN UYỄN không có ở đây, phòng thư ký không còn ai quản lý, cho nên Lăng Thánh Quân trực tiếp dẫn Ngô Hiểu Dao vào trong.

“Ừm.” Lăng Thánh Quân khẽ ho một tiếng.

“Chào quản lý Lăng, có chuyện gì không ạ?”

Nhìn Ngô Hiểu Dao bên cạnh rồi liếc người kia một cái, anh lên tiếng: “Giờ quản lý Hạ không có ở đây, mà bên chủ tịch Dạ lại thiếu thư ký làm việc, tôi mang em gái tới đây thay cho quản lý Hạ.”

Cái gì mà em gái? Rõ ràng là mình lớn hơn mà, Lăng Thánh Quân đúng là nhỏ mọn mà! Không để mình thua thiệt chút nào cả, mới xưng làm chị gái cậu ta một lát, giờ nói mình là em gái cậu ta, đồ đàn ông hẹp hòi.

Vị quản lý kia khẽ vỗ lên tay cô: “À, trước tiên cô đi theo tôi, lát nữa rồi đến phòng nhân sự báo cáo.” Cô vội vàng đi theo người quản lý kia.

Ai ngờ, Lăng Thánh Quân nhân lúc bốn bề yên ắng, tiến lên nhéo cô một phát rõ đau.

“A.” Cô khẽ kêu lên một tiếng, phần hận xoay người liếc Lăng Thánh Quân. Cô cũng biết Lăng Thánh Quân chả phải đồ tốt lành gì, giờ chân đạp cho anh ta một phát. Lăng Thánh Quân nhanh nhẹn né người, lè lưỡi chế giễu cô.

“Hừ!” Cô hừ nặng, sau đó đi theo cô quản lý kia.

Người quản lý Đới kia dẫn cô tới một căn phòng làm việc thật to, cả phòng không có một bóng người, chắc hẳn đã đi làm việc hết rồi.

“Mặc cái này vào, tháo bím tóc ra luôn, thay xong thì đi tìm tôi.” Nói xong, bà ta đưa cho cô một bộ đồ công sở màu đen chuyên nghiệp.

Cô lúng túng gạt đầu đáp ứng, lại phải đi thay đồ rồi.

Cũng không phải tại cô không nghe lời Dạ Thiên Ứng đâu nhé, do quản lý bảo cô tháo bím tóc ra đấy.

Trên người cô là một bộ tây trang màu đen, dưới chân là chiếc váy ngắn rất hợp với vóc người cao gầy của cô, càng khiến chiếc đùi trở nên thon dài.

Lúc đi tới trước mặt người quản lý kia, bà ta đã thay đổi sắc mặt ngay tức khắc, chỉ mới thay đổi bộ đồ mà con bé lại xinh lên trông thấy.

“Cô đem phần tài liệu này đến phòng làm việc của chủ tịch, sau đó ở lại nghe căn dặn của chủ tịch.”

Nhận lấy xấp tài liệu, một phần là cô thích công việc mới này, một phần cô rất muốn gặp Dạ Thiên Ứng, và cô tự tin gạt đầu bước đi đến đó.

Trực tiếp lên 50 tầng, cô đã đứng trước phòng làm việc của Dạ Thiên Ứng, trong lòng hồi hộp khôn nguôi, cô vươn tay đẩy cánh cửa chính ra, lộ đầu dòm quanh phòng làm việc của anh, ngờ đâu cô nhìn thấy...

Dạ Thiên Ứng đang ngồi trên ghế salon trong phòng, trên tay anh là một khẩu súng ngắn, mỉm cười nhìn Lăng Thánh Long (anh trai Lăng Thánh Quân nhé)

Đột nhiên nụ cười trên môi Dạ Thiên Ứng biến mất, thay vào đó là tầng tầng băng lãnh leo trên mặt: “Ai?”

218. Chương 219: Không Được Ở Trong Phòng Làm Việc

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Nghe thấy giọng khùng bố của Dạ Thiên Ứng bên trong truyền ra, phản ứng đầu tiên của cô là muốn bỏ chạy vì sợ.

Dạ Thiên Ứng liếc mắt nhìn Lăng Thánh Long, anh hiểu ý chạy ra khỏi phòng làm việc kéo tay cô ấy lại.

“Tại sao lại nghe lén?” Lăng Thánh Long lên tiếng sau lưng cô.

Vẻ mặt cô đầy vẻ lo lắng, đứng tại chỗ không nói lấy một câu, còn dùng xấp tài liệu che đi khuôn mặt mình nữa.

“Nói đi!” Lăng Thánh Long không nhịn được hỏi cô.

Nét mặt cô mang vẻ bất đặc dĩ, đầu gối chưa khiến Dạ Thiên Ứng bất ngờ lại bị Lăng Thánh Quân bắt được trước mắt rồi, cô cảm thấy nực cười: “Em tới đưa tài liệu thôi.” Nói xong, cô xoay người, tiện thể bỏ xấp tài liệu trên mặt xuống.

Lăng Thánh Long ngó người khi nhìn thấy cô: “Em” Anh vội vội vàng vàng buông cánh tay cô ra.

“Ha ha.” Ngô Hiểu Dao lúng túng cười với Lăng Thánh Long.

Còn Lăng Thánh Long thì không có thêm hành động gì khác, rời khỏi đó ngay lập tức.

Như thế này cũng không tệ, Lăng Thánh Long đi rồi, cô có thể hù Dạ Thiên Ứng được rồi. Cô tiếp tục dùng tài liệu che đi mặt mình, sau đó vươn tay gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Dạ Thiên Ứng vừa đáp thì cô đã bước vào.

Dạ Thiên Ứng vẫn còn ngồi trên ghế salon, mắt thì nhìn cô gái đang bước vào cửa, giọng đùa bỡn: “Ồ, thư ký mới tới cũng không tệ nhỉ?”

Nghe câu ấy, lửa giận xông thẳng vào tim Ngô Hiểu Dao, thì ra ở công ty Dạ Thiên Ứng cứ xử như thế nào đây à? Đùa bỡn, trêu chọc nhân viên nữ ư?

“Đến đây đi, bỏ xấp tài liệu xuống đi, cho tôi thấy khuôn mặt của em có đáp ứng được nhu cầu của tôi hay không.”

Dạ Thiên Ứng càng nói càng lảng lơ, còn cô thì nhịn không nổi nữa rồi, vội vã vứt xấp tài liệu kia xuống, miệng hét lên: “Shit! Cái tên to đầu chết tiệt kia!”

Lẳng nghe âm thanh tức giận của cô mà Dạ Thiên Ứng buồn cười.

Và cái vẻ tức giận của cô cũng biến mất ngay lập tức, lần này lại bị Thiên Ứng lừa một vỏ nữa rồi, đã trộm gà không được còn bị mất thêm nắm gạo.

“Làm sao anh biết là em?” CÔ tò mò hỏi Dạ Thiên Ứng.

Dạ Thiên Ứng đứng lên, tay thì dút vào túi quần, nhìn Hiểu Dao vẻ chán nản: “Đồ ngốc, chỉ mình em thông minh mới thi lên được đại học à? Cửa không đóng thì tất nhiên anh nghe thấy giọng em rồi, phải không?”

Cô bưng tỉnh, hiểu rồi, nhưng mày vẫn nhú: “Ý chỉ anh thông minh chứ gì?”

“Anh nào có, nào có, nhưng anh tự nhận mình có điểm mạnh hơn em.” Nói xong, anh xoay người ngồi lại ghế làm việc, nhìn cô rồi hỏi han: “Làm sao em có thể làm thư ký ngay được vậy?”

Thấy thế, Ngô Hiểu Dao cười mờ ám: “Anh đoán đi.” Không phải anh nói mình thông minh đấy à? Cô cho anh cơ hội đấy.

Anh tựa cả người vào thành ghế salon, vẻ mặt thâm trầm hiện lên: “Tốt nhất em đừng nói với anh, đầu tiên là đi tìm Lăng Thánh Quân, sau bảo cậu ta dẫn đến phòng thư ký, nếu không anh. . . .”

Dạ Thiên Ứng đúng là thần tiên mà, thế mà cũng bị anh đoán trúng: “Làm sao anh biết?” Cô kích động ngắt lời anh.

Nhưng mà, lúc này cô đang đắm chìm trong sự bức bối của mình dành cho Thiên Ứng thì đã quên mất cơn giận của anh.

Anh ghét nhất người khác ngắt lời mình, còn ghét hơn nữa cái chuyện Ngô Hiểu Dao đến công ty lại đi tìm Lăng Thánh Quân đầu tiên.

Dạ Thiên Ứng mỉm cười đứng dậy, đi tới cửa phòng làm việc, đưa tay đóng nó lại, rồi khóa trái cửa.

Cô thấy lạ, anh khóa cửa làm gì nhỉ?

“Anh khóa cửa làm gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

Dạ Thiên Ứng im lặng không nói không rằng, từ từ ép Ngô Hiểu Dao về một phía, theo từng bước chân của anh, nét mặt Dạ Thiên Ứng càng đen tối: “Đồ ngốc, nếu cấp trên đùa bốn cấp dưới, sẽ bị lãnh đạo phạt đúng không?”

Dạ Thiên Ứng nói cái này làm gì thế? Cô mờ mịt gật đầu cái rụp.

Ai ngờ, sau cái gật đầu của cô, Dạ Thiên Ứng mang cô lên ghế salon ngồi.

Vấn kiện trong tay cô rơi xuống nền đất, cả người cô ngã lên ghế salon: “Thiên Ứng, anh” Cô tự nhiên nhớ đến cái tình huống nào đó, lập tức muốn ngồi dậy.

Anh lấy tay đè bả vai cô xuống, khẽ hừ một tiếng: “Nếu như em muốn anh bị nhân viên chửi thì hết lên đi.”

Không phải vậy chứ? Đây chính là phòng làm việc của anh mà, Dạ Thiên Ứng lại dám làm tầm bậy trong phòng của anh ư? Trong mắt anh ấy còn thể thống công ty không đấy?

Nhớ lúc còn làm việc ở thang máy, Dạ Thiên Ứng đã từng làm tầm bậy với cô trong phòng làm việc của Lăng Thánh Quân, lần này lại ở phòng Dạ Thiên Ứng, cô hơi...

” Thiên Ứng, mau buông em ra” CÔ cầu khẩn.

“Hừ, bé con, bây giờ em nên gọi anh là Chủ tịch Dạ mới đúng.” Dạ Thiên Ứng cười đen tối, cúi xuống hôn bờ môi cô.

Anh làm gì vậy?

Anh bảo anh là chủ tịch, mà còn làm chuyện điên rồ với mình ngay trong phòng làm việc cơ đây.

Lần này cô không đáp ứng nụ hôn của Dạ Thiên Ứng, lấy tay đẩy đẩy anh ra.

Vì muốn giữ danh tiếng của anh mà cô không dám phát ra tiếng rên rỉ nào cả, bên trong miệng chỉ là tiếng ngân khe: “Ừm —— Ừm ——”

Bàn tay to lớn của anh lần mò tới trước ngực cô, cởi từng nút áo một.

Cảm giác chiếc áo đang bị cởi ra, chân mày cô nhíu chặt.

Cô chấp nhận công việc thư ký này là để được bên anh, chứ không phải đến đây làm chuyện này với anh.

Vừa ở công ty, lại còn đi làm cái chuyện này, anh ấy sao vậy?

Lần này cô không vui gì cả, đôi tay dùng sức ngăn Dạ Thiên Ứng lại, thoát khỏi đôi môi anh, giận dữ nhìn anh: “Em nhớ mình tới làm thư ký cho anh, chứ không phải tới làm cái chuyện này!”

219. Chương 220: Thư Ký Tay Mơ

Dạ Thiên Ứng cười cợt, đưa tay nâng cằm cô lên: “Cái chuyện nào?”

Bị hấn hỏi lên như vậy, cô á khẩu không trả lời được còn trên mặt thì nổi lên hai vệt hồng hồng, cái đồ Dạ Thiên Ứng này đúng là tên lưu manh vô lại mà.

Rõ ràng trên tivi anh ấy không có như vậy, thế sao trước mặt cô anh ấy lại thay đổi chóng mặt thế này nhỉ?

Dạ Thiên Ứng cười dịu dàng, tiện thể cài giúp cô nút áo, cô mới thở hơi ra nhẹ nhõm.

“Sao nào? Không muốn thân thiết với anh à?” Dạ Thiên Ứng hỏi cô kiểu trách cứ.

a

Không phải cô không muốn thân thiết với anh đâu, nhưng cũng phải biết trường hợp nào chứ: “Không phải!”

“Hả?” Dạ Thiên Ứng cười xấu xa, rồi đứng dậy chen hai tay vào trong túi quần: “Thì ra em thích thân thiết à? Thế sao không nói sớm, để hằng đêm anh có thể yêu thương em được rồi!”

Dạ Thiên Ứng thật là xấu xa mà!

Cả ngày trong miệng không có lấy một câu chuẩn mực! Ngày ngày đều trêu chọc cô mới thấy hả dạ hả lòng!

Dạ Thiên Ứng khôi phục nét mặt nghiêm túc: “Được rồi, thư ký Ngô, sau này em cứ ở bên ngoài đợi tôi giao công việc là được rồi.”

Thấy Dạ Thiên Ứng làm vậy trong lòng cô rất vui, nhanh chóng vọt khỏi ghế sa lon cúi người chào anh: “Vâng ạ, chủ tịch Dạ.” Nói xong, Cô mở cửa phòng làm việc, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Dạ Thiên Ứng gọi lại: “Em không muốn hỏi anh những chuyện khác à?”

“Chuyện gì?”

“Không có gì, e, đi ra ngoài đi.”

Kỳ quái, mới vừa nãy cô ấy không nhìn thấy súng trên tay của mình à? Tại sao cô ấy không hỏi nhỉ? Chẳng lẽ cô ấy cho đó là súng đồ chơi. Dạ Thiên Ứng không hiểu nổi mà tự hỏi bản thân.

Thật ra thì.

Cô biết rõ ý tứ của Dạ Thiên Ứng là gì rồi, cô không ngây thơ, nhưng bản thân cô tình nguyện giả ngốc bên cạnh anh.

Cũng không hi vọng mình biết hết tất cả về Dạ Thiên Ứng.

Biết thì thế nào? Hỏi rõ thì thế nào? Súng trong tay anh là thật? Vậy thì như thế nào? Cô sẽ làm gì? Bỏ rơi anh ư? Cô không thích như thế này, trong mắt cô đã không thể phân biệt được trắng đen nữa mất rồi, nhưng cô biết Dạ Thiên Ứng đối xử rất tốt với cô, hơn nữa cô biết anh ấy rất bất đắc dĩ.

Cho nên, cô tình nguyện không biết hết mọi thứ từ anh.

Mọi chuyện cô không tỉnh táo để nhận xét, nhưng có một việc cô cần phải tỉnh táo, đó là tình cảm của Dạ Thiên Ứng đối với cô là như thế nào.

Ngồi tại vị trí làm việc, Ngô Hiểu Dao mỉm cười hạnh phúc.

Chỉ bị ngăn bởi 1 vách tường, và người ngồi trong kia là người đàn ông cô yêu.

Không bao lâu, đèn đỏ trên điện thoại chột sáng, cô nhìn nó mà không biết nên làm gì. * == bắt máy đi chị*

Đang lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, Dạ Thiên Ứng nghiêm túc mang giấy ra cho cô, để lên bàn rồi xoay lưng về lại.

Nhìn chằm chằm nội dung trên nó, ôi, cái công việc của một thư ký cần làm.

Mỗi sáng sớm phải có một ly cafe lúc 9h, phải nhanh chóng nhận máy, cách bắt máy như thế nào, ứng phó với các vấn đề như thế nào, đều được viết rõ ràng mạch lạc trên tờ giấy này.

Điện thoại là đồ đèn, làm y theo tờ giấy, cô bắt mắt: “Chủ tịch Dạ, ngài cần gì ạ?”

“ ” Dạ Thiên Ứng bên đầu dây điện thoại cho ý kiến: “Em không cần phải hỏi anh có chuyện gì không, mà cứ chờ anh trả lời, rồi em đáp lại, biết chưa?”

What.

Đây là lần đầu tiên cô với anh nói chuyện qua điện thoại này, không ngờ giọng nói của Dạ Thiên Ứng qua điện thoại thật hay, khiến trái tim cô nhảy thình thịch đây này.

Chỉ là.

Thì ra làm thư ký cũng phải cần học nhiều thế ư?

Xem ra phải học hỏi cẩn thận mới được, mặc kệ như thế nào cô cũng phải nghiêm túc hoàn thành tốt nhiệm vụ của Dạ Thiên Ứng giao cho.

“Dạ biết.” Cô nói xong thì anh đã cúp điện thoại.

Cả một buổi chiều, Dạ Thiên Ứng ở trong phòng làm việc in giấy tờ, thật ra thì những thứ này đều phải do Hiểu Dao làm hết.

Nhưng hết cách rồi, giờ Hạ Uyển Uyển lại không có ở đây. Mà Dạ Thiên Ứng lại thương Ngô Hiểu Dao, cho anh chỉ có thể đem hai chức Chủ tịch với Thư ký gộp chung vô luôn.

CHợt cửa phòng làm việc bật ra. Anh ngẩng đầu nhìn thì thấy Lăng Thánh Long đi vào phòng.

Dạ Thiên Ứng tức muốn sặc khí, nhấn điện thoại bảo Ngô Hiểu Dao: “Thư ký Ngô, lần sau có người đi vào thì cô có thể báo trước với tôi một tiếng được không?”

Nếu có ai đột nhiên xông vào phòng làm việc anh, cô cũng để vậy hả?

Nếu có thư ký nào giả mạo vào đây, cô cũng thả à?

Vậy anh còn có thư ký để làm gì chứ ?

“Biết ạ.”

“Em.” Dạ Thiên Ứng nóng nảy bực tức quá thể, thật muốn há miệng mắng cô mà, nhưng lại ần nhấn cúp điện thoại.

Hết cách rồi, ai biết cô vẫn còn là một thư ký tay mơ, phải cần học hỏi thêm mới được.

Một bên trong lòng Lăng Thánh Long đang dùng loại cảm giác khó hiểu để hình dung chuyện này, anh có cảm giác Dạ Thiên Ứng ở trước mặt Ngô Hiểu Dao thì thay đổi tính khí, đúng không nhỉ?

Nhìn trên bàn chất đầy tài liệu, nhìn cử chỉ sai sót của Ngô Hiểu Dao, nhìn bộ dạng kiềm chế cảm xúc tức giận của Dạ Thiên Ứng, anh có thể hình dung cách Dạ Thiên Ứng đối xử với Hiểu Dao là sự nuông chiều bao bọc hết thấy.

Dạ Thiên Ứng không cho phép bất kỳ ai có bất kỳ gì sai sót, cậu ta đang trong thời kỳ quan trọng nhất, không cho phép nhân viên có bất kỳ sai lầm nào, dù là những sai sót nhỏ nhất nhất.

220. Chương 221: Mọi Người Càng Ngày Càng Không Hợp

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Ngô Hiểu Dao ở ngoài phòng biết bản thân mình mắc phải sai sót liên tiếp cả buổi chiều hôm nay.

Rốt cuộc như thế nào mới có thể trở thành một thư ký tốt đây ta? Cô không rõ mà hỏi chính mình.

Không bao lâu, Lăng Thánh Long đi ra khỏi phòng làm việc của Dạ Thiên Ứng.

Cô cúi đầu chào anh một cái.

Nhưng Lăng Thánh Long ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn cô, anh đi thẳng đến thang máy.

Lúc mới bắt đầu anh không có cảm giác gì đối với Ngô Hiểu Dao. Giờ thì anh tự dưng thấy ghét cô ta cực kỳ. Đúng là một bình hoa, đầu không não, không có chỗ nào nhìn vừa mắt, không biết tên Dạ Thiên Ưng đó thích cô ta ở điểm nào.

Một ngày cứ như vậy đi qua, vì sáng mai Ngô Hiểu Dao có tiết học trên trường nên Dạ Thiên Ưng cho cô nghỉ sớm vào buổi chiều.

Nhìn nét mặt mệt mỏi của Dạ Thiên Ưng lúc lên xe, chắc chắn do bản thân thư ký không giúp được gì mới khiến anh ra nông nổi như thế này.

“Thiên Ưng, xin lỗi anh.”

Nghe thấy lời xin lỗi ấy từ cô, anh chỉ mỉm cười cho quá: “Cứ từ từ mà làm.”

Là anh yêu cầu cô làm thư ký, từ khoảnh khắc bắt đầu anh đã biết mục đích chính của mình là gì rồi, mà giờ Hạ Uyển Uyển cũng không có ở đây nên anh cũng không muốn cô vất vả vì anh.

Không sao, mai Hạ Uyển Uyển về rồi.

Thật không sao ư? Ngô Hiểu Dao nhìn ra ngoài cửa sổ, tự vấn lòng mình.

Buổi triết học vừa kết thúc thì cô đã tới công ty làm việc lại.

Dù đến đây đã ba ngày, tuy nhiên cô chỉ ngồi yên một chỗ chán nản mà thôi.

Công việc thư ký rất nhẹ nhàng như thế này à? Còn ở không nữa à? Không cần làm việc sao?

Nghĩ đi nghĩ lại một lúc lâu cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Khi điện thoại đổ đèn vài lần, Dạ Thiên Ưng nặng nề bước ra khỏi phòng làm việc.

Thấy Ngô Hiểu Dao đang ngủ gục trên bàn, anh nhí mày khó chịu. Anh không biết cô đang làm cái quái gì đây, giờ mà có thể ngủ ư? Kể từ lúc anh tiếp nhận công việc ở đây thì chưa từng có ai dám ngủ trước mặt anh cả.

Lửa giận lập tức vọt tới tim, nhưng lại dập tắt lúc trào đến miệng.

Anh không nên mắng cô mới phải, dù sao cô cũng còn non trẻ. Anh cũng không thể yêu cầu cô giống như những nhân viên khác được.

Cởi chiếc áo khoác vet trên người, choàng lên người cô. Anh phải thay thư ký đi đưa tài liệu rồi.

Ngay lúc Dạ Thiên Ưng bước vào khu vực làm việc của các thư ký thì họ hoàn toàn sững sốt: “Chủ tịch Dạ.”

“Dem mấy sếp tài liệu này phân phát hết các phòng làm việc cho tôi.” Đồng thời đưa hết tài liệu cho quản lý thư ký.

Những tài liệu này vốn dĩ không do Chủ tịch đưa tới đây mới phải, tại sao ngài ấy lại đích thân đến đây?

Nhưng quản lý thư ký không dám mở miệng hỏi han tình hình, mấy nhân viên nơi này đều hiểu tính cách của Dạ Thiên Ưng như thế nào.

Xem ra thư ký kia làm gì tệ hại rồi đây, chứ sao bị Dạ Thiên Ưng đuổi nhanh thế?

Trên bàn, Ngô Hiểu Dao dần dần tỉnh lại. Cô trợn to mắt nhìn chung quanh. Mình lại ngủ thiếp đi ư? Trời ạ, mình đến đây để ngủ ư? Sao mình vô dùng thể không biết?

Nhìn nhìn cái áo đắp trên người mình, tại sao Dạ Thiên Ưng không mắng mình ta? Chẳng lẽ anh ấy đối đãi với nhân viên nào cũng như vậy? C

Gõ cửa phòng làm việc Dạ Thiên Ứng, bên trong không có ai trả lời lại. Đúng là thất bại mà, ông chủ của mình có trong phòng hay không cũng không biết được luôn.

Thời gian nghỉ ngơi đến, cô tận dụng khoảng thời gian này viết bản báo cáo thư ký.

Nhìn các đồng nghiệp bộ phận thư ký đang bận rộn, rồi nhìn lại mình, sao mình nhàn rỗi thế nhỉ?

“Ngô Hiểu Dao.” Quản lý thư ký gọi.

“Chào quản lý.” Cô lễ phép cúi đầu chào.

“Chiều này cô làm gì vậy? Tại sao để Chủ tịch Dạ mang tài liệu đến đây hả?”

Nghe lời trách mắng của quản lý, trong lòng cô có chút khó chịu, xem ra không phải thư ký không có công việc để làm mà là Thiên Ứng không giao công việc cho cô mà thôi.

À quên, ngủ cả buổi chiều thì còn tư cách gì nhân công việc chứ? Anh ấy chiều mình, thì mình để mặc anh ấy chiều ư?

Thật khó chịu, thật sự rất khó chịu, cô chẳng mong mình được cái ân huệ đặc biệt đó, chỉ mong sao Dạ Thiên Ứng đối xử với cô cũng như những người khác mà thôi.

Không biết nên trả lời vấn đề của quản lý như thế nào, nếu như cô thật lòng thì sẽ bị đuổi, vậy Dạ Thiên Ứng tính sao ta? Nếu để cho người khác biết Dạ Thiên Ứng có tư tình với thư ký thì sao đây ta?

“Ngại quá quản lý à, do tôi mắc làm chuyện khác, mà chủ tịch Dạ lại sợ nhờ việc nên mới tự mình mang đến đây.”

Giải thích như vậy có lẽ là tốt nhất, mà quản lý kia cũng đang do dự một chút, dù sao thì cô mới tới, nếu cứ để làm thư ký của chủ tịch thì có điều không ổn cho lắm: “Thôi, cô nghỉ việc này đi, để tôi tìm thư ký khác cho Chủ tịch Dạ.”

Chỉ có thể như vậy thôi, nếu như đi theo lãnh đạo khác thì cô sẽ không được chăm sóc nữa, chứ cứ cái đà đi theo Dạ Thiên Ứng thế nào thì làm sao chịu nổi: “Vâng.”

Cứ như vậy, cô được phái đến làm thư ký trợ lý của phòng PR.

Cho đến lúc này cô mới biết một thư ký nên làm những việc gì, không hề có một giây để nghỉ, muốn ngủ cũng không thể, in tài liệu rồi chuyển tài liệu, đưa nước rồi đi nghe điện thoại...thế nào cũng có công việc đang chờ cô đến làm.

“Thư ký Ngô.” Vị này là trợ lý quản lý của phòng PR, tuổi chưa đến 30, là người tương đối hiền hòa. Nghe anh ta gọi, Ngô Hiểu Dao lật đật chạy đến.

“Mang tài liệu này đến phòng chủ tịch Dạ.”

“Vâng” nhận lấy tài liệu cô nhanh chóng đi tới phòng làm việc của Dạ Thiên Ứng.

Không phải cô không trở thành một thư ký giỏi, nhưng một khi ở bên cạnh Dạ Thiên Ứng cô lại không thể làm được, bởi chính cô buông lỏng mọi thứ lúc bên anh.

Còn khi đến phòng PR, cô không phạm phải một sai sót nào cả.

Lúc tiến vào thang máy, cô chạm ngay Dạ Thiên Ứng. Vì lúc nhìn thấy cô bước vào, vẻ mặt Dạ Thiên Ứng cực kỳ u ám.

“Chủ tịch Dạ, đây là tài liệu trợ lý Triệu bảo tôi mang tới cho ngài.”

221. Chương 222: Cách Nhau Một Trời Một Vực

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Như thế này cũng không tệ lắm, gặp Dạ Thiên Ứng ở trong thang máy rồi thì khỏi mất công lên tầng trên kia.

“Đi ra ngoài!” Dạ Thiên Ứng đứng trong thang máy thốt lên một câu lạnh lẽo, cô và cô gái đứng cạnh thang máy liếc nhau một phút, sau đó cô ấy tự động đi ra khỏi nơi đây. Khi cô ta vừa đi khỏi thì Dạ Thiên Ứng đưa tay kéo Ngô Hiểu Dao vào lập tức bấm nút đóng cửa thang máy.

” Gì vậy Thiên Ứng?” Anh đang làm gì thế, cô chẳng hiểu mô tê gì cả.

“Em biết cái gì gọi là thư ký riêng không?” Trong giọng nói của Dạ Thiên Ứng là sự chất vấn.

Giờ thì cô đã hiểu sự giận dữ của Dạ Thiên Ứng bắt đầu từ đâu. Bởi vì cô không thừa báo trực tiếp với anh mà tự ý làm thư ký của người khác.

Nhưng là, cô cho rằng mình tới đây để đảm đương chức vụ thư ký riêng của Dạ Thiên Ứng, chứ không phải tới để hưởng phúc, giờ thì trong mắt người khác, cô như một mối phiền hà của anh mà thôi.

Hiện tại Dạ Thiên Ứng thật sự bị chọc tức.

Anh chỉ đi ra ngoài một chuyến, nhưng lúc quay về thì không thấy cô, chỉ có đi lo tí chuyện mà lúc về cô đã làm thư ký cho người khác rồi.

“Cả buổi chiều anh không giao công việc gì cho em, em ngủ thiếp đi anh cũng không đánh thức em dậy, còn tiếp tục như vậy nữa, thì thử hỏi, anh đối xử tốt với em như vậy là vì cái gì?”

Đối mặt với cử chỉ chiều chuộng của anh, cô rất vui.

Nhưng.

Cô không hy vọng anh đối tốt với mình vì nguyên nhân khác. Cô là của anh bạn gái, cô thích anh. Nhưng ở trên công việc, cô là thư ký của anh. Cô hi vọng công là công, tư là tư, chứ không phải công tư bất phân như thế này. Hơn nữa cô tin chắc rằng anh là người công tư phân minh rõ ràng, nếu anh không vậy thì sao công ty có thể tiến bộ thần tốc như thế này cơ chứ. Nhưng vì cái gì mà anh lại có thể chịu đựng cô thế này?

Anh không đáp được nghi vấn của Ngô Hiểu Dao.

Anh cũng không biết tại sao anh sẽ đối tốt với cô như vậy, là phát từ yêu thương thật lòng với cô? Hay là muốn báo ơn với cô hai năm trước? Cái vấn đề này, vẫn ràng buộc lấy anh. Vậy chẳng lẽ đối tốt với cô là anh sai rồi sao? Có lẽ vậy.

Xoay người khỏi động thang máy, Dạ Thiên Ứng lạnh lùng nói một câu: “Ngày mai em vẫn cứ làm thư ký riêng cho anh! Hôm nay tan làm thì tự em về trường.”

Nghe lời nói lạnh lùng từ anh, tim cô đau. Có phải tổn thương anh rồi hay không? Bạn trai đối tốt với bạn gái cần lý do hay sao?

Nhưng...Từ lúc vừa mới bắt đầu, anh đối xử tốt với cô cũng đâu phải do yêu. Mà do nguyên nhân khác.

Rời khỏi thang máy, Ngô Hiểu Dao trở về phòng làm việc trong mát mát.

Lòng của cô xao động, tất cả đã rõ ràng chưa? Vẫn tiếp tục ở chung một chỗ với Dạ Thiên Ứng một cách không rõ ràng, là do chính anh nói thích mình ư?

Nỗi xao động tràn ngập tâm trí cô.

Một ngày mới cuối cùng lại tới, cô dậy thật sớm đi đến công ty.

Phiền muộn cả đêm, khiến cô ngủ cũng không ngon, xem ra sáng nay cô không có tinh thần làm việc rồi.

Lên đến tầng 50, cô đã chuẩn bị một lý cà phê thơm ngon đợi Dạ Thiên Ứng đến.

Một lúc sau có tiếng giày cao gót vang lên rõ ràng, Ngô Hiểu Dao từ trên chỗ ngồi ngồi dậy, thấy ngay Hạ Uyển Uyển.

“Quản lý Hạ.” Cô hơi gật đầu một cái.

Hạ Uyển Uyển ngăn người một giây, không ngờ cô chỉ ra nước ngoài, tách biệt Dạ Thiên Ứng có mấy ngày, Ngô Hiểu Dao đã có thể đảm nhiệm vị trí thư ký rồi sao?

Cô không để ý đến Ngô Hiểu Dao, mà trực tiếp làm một lý cà phê bỏ lên bàn làm việc của Dạ Thiên Ưng. Ngô Hiểu Dao rất lúng túng liếc nhìn ly cà phê trong tay, lại nhìn Hạ Uyển Uyển đứng trước mặt, sau đó xoay người đem toàn bộ cà phê đổ đi.

Người phải hiểu phải biết điều, vị trí này căn bản không thuộc về cô, cô đứng dậy đứng bên cạnh, Hạ Uyển Uyển ngồi vào vị trí của cô, bắt đầu in rồi sửa sang lại tài liệu, còn chưa vào ca làm nhưng Hạ Uyển Uyển đã bắt tay vào làm mọi chuyện.

Đây chính là sự chênh lệch.

Cô làm thư ký riêng trong vòng vài ngày nhưng chưa từng bận rộn như thế này, nhìn Hạ Uyển Uyển đang bận bịu mà lòng cô mặc cảm.

Có lẽ, chức vị thư ký này căn bản không thuộc về cô, cô chỉ là một phế vật vô dụng mà thôi!

“Quản lý Hạ, để tôi giúp cô.”

“Không cần.”

Cô nhiệt tình nhưng đối lấy sự lạnh lùng như cũ của Hạ Uyển Uyển, điều này cũng không thể trách Hạ Uyển Uyển, đối với ai cô ấy cũng làm như vậy nên cô đành bỏ qua.

Lúc chín giờ, Dạ Thiên Ưng đi làm đúng lúc, bên cạnh anh còn có Hàn Tuấn Hi mới từ nước ngoài về.

“Uyển Uyển, cô đã về rồi.” Nét mặt Dạ Thiên Ưng là sự thoải mái, nhưng trong mắt của Ngô Hiểu Dao, cô có thể cảm thấy Dạ Thiên Ưng tựa như không thể không có Hạ Uyển Uyển bên mình được.

Chủ tịch là Chủ Ngoại, như vậy thư ký chính là Chủ Nội chia sẻ những vất vả với Chủ tịch.

“Chủ tịch Dạ, tổng giám đốc Hàn.” Ngô Hiểu Dao đứng ở đó hơi nhẹ gật đầu.

“Thiên Ưng, toàn bộ kế hoạch công việc mấy ngày nay đã đặt trên bàn anh.”

“Ừ, Uyển Uyển cô cũng theo trong vào trong.” Dạ Thiên Ưng chỉ nhìn Ngô Hiểu Dao bằng một con mắt, rồi dẫn Hạ Uyển Uyển và Hàn Tuấn Hi vào bên trong phòng làm việc.

Giờ phút này Ngô Hiểu Dao cảm thấy, thế giới của cô và Dạ Thiên Ưng không giống nhau, kiểu như bọn họ là người một nhà, còn cô chỉ là người ngoài mà thôi.

Nghe tiếng cười trong phòng làm việc, cô thật ghen tỵ, tại sao Dạ Thiên Ưng có thể lộ ra vẻ mặt tự nhiên cùng nụ cười nhẹ nhàng với bọn họ, nhưng còn cô thì không thể?

Bất tri bất giác cũng đến buổi trưa, Dạ Thiên Ưng bố trí một chỗ ngồi cho Ngô Hiểu Dao bên cạnh Hạ Uyển Uyển, cả buổi trưa cô chỉ ngồi ngó Hạ Uyển Uyển bận bịu không ngừng mà còn cô thì không phải giúp bất cứ cái gì.

“Thiên Ưng, đến giờ ăn cơm rồi.” Hạ Uyển Uyển vào giữa trưa thì thúc giục Dạ Thiên Ưng ăn cơm, cái điều Ngô Hiểu Dao muốn làm cũng đã làm.

“Tôi không đi.”

“Biết rồi.” Hạ Uyển Uyển cúp điện thoại, trực tiếp đi vào thang máy.

Không bao lâu, Dạ Thiên Ưng mở ra cửa phòng làm việc ra, mỉm cười đi tới trước mặt Ngô Hiểu Dao: “Bé con, đi ăn cơm với anh.”

Đây là câu nói đầu tiên của anh sau nửa ngày, nhưng lại gọi cô ăn cơm.

“Em không đói, anh đi đi.”

Nghe lời cự tuyệt của cô, Dạ Thiên Ưng nhú nhú mày, dường như mỗi ngày anh đều ăn cơm chung với bọn Hạ Uyển Uyển, giờ thì anh từ chối để đi ăn cơm với cô, thế mà cô cũng cự tuyệt luôn sao?

Anh không nói tiếp, lạnh lùng xoay người bỏ đi.

Chốc lát, anh xách theo rất nhiều thức ăn trở về tầng 50.

Anh đặt trước mặt Ngô Hiểu Dao, cô ngẩn người: “Cho em?”

“Em nghĩ sao?”

“Vậy anh ăn cơm chưa?” Anh xuống lầu không bao lâu chắc còn chưa ăn.

222. Chương 224: Thấy Một Cảnh Không Nên Thấy

“Rõ chưa?” Câu nói lạnh lùng này là phát ra từ sau lưng Ngô Hiểu Dao.

Quay đầu lại nhìn, là Hàn Tuấn Hi. (Anh ta là tiểu tam, Bỉ ta chắc chắn)

“Cố vốn không hợp với Thiên Ứng đâu, dù cô có cố gắng ở bên cạnh anh ấy thì cũng không hợp nhau, bởi cô không ở cùng một thế giới với anh ấy.”

Đúng, không cần Hàn Tuấn Hi nói thì cô đây cũng biết, biết rằng mình và Dạ Thiên Ứng không cùng một thế giới, mà do trước đây cô chưa nhận ra mà thôi.

Đó là do Dạ Thiên Ứng tự động tiến thẳng vào thế giới của cô, giờ đây chính cô lại bước vào thế giới của anh, và cô nhận ra nó chênh lệch bao nhiêu.

Có lẽ bọn họ ở chung với nhau là một sai lầm. Nhưng cô có thể ở bên anh, chỉ là... cô vẫn không tìm được vị trí vốn thuộc về mình mà thôi.

“Tổng giám đốc Hàn, anh nói với Chủ tịch Dạ một tiếng, tôi có việc về trước nhé.” Cô không phản bác bất kỳ ý kiến nào của Hàn Tuấn Hi, bởi cô bất lực, xoay người bước đi ra khỏi khách sạn, cô vội vã về lại trường học.

Cơn gió đêm trong sân trường thổi nhẹ mái tóc cô, rồi như vô tình lướt qua da mặt cô.

Yêu thương nhau là một chuyện hạnh phúc, nhưng giữa cái lúc vui vẻ ấy mà người bên cạnh không tìm được chỗ đứng cho chính họ, rất đau.

Chức bạn gái có thuộc về mình không ? Không.

Không thuộc về.

Cái nghĩa chính của từ bạn gái không phải là để đi chơi với bạn trai, mà là người chia sẻ hết những lo toan muộn phiền.

Còn cô thì lại không biết những muộn phiền của Dạ Thiên Ứng.

Bởi vì lúc họ đi chung với nhau là cái thế giới riêng của hai người, họ quên đi mất mọi thứ ở thế giới bên ngoài!

“Cãi nhau với anh tôi à?” Giữa sân trường đen kịt, Bắc Thiên thần nhìn thấy bóng Ngô Hiểu Dao thì vội chạy đến.

Cô cười nhẹ nhàng, lau nước mắt loạn xạ: “Không có gì cả.” Bây giờ ngay có lý do cãi nhau với Dạ Thiên Ứng cô cũng không kiếm được rồi.

“Vậy có chuyện gì buồn sao?”

Ha ha, nhìn dáng vẻ Bắc Thiên Thần trước mắt mình, cô suy nghĩ, nếu như Dạ Thiên Ứng cũng là một sinh viên bình thường thì tốt biết bao nhiêu?

Như vậy có lẽ cô sẽ không buồn, có lẽ bọn họ sẽ bình đẳng với nhau, có lẽ bọn họ sẽ có chung chủ đề để nói với nhau.

Nhưng đến cuối cô và Dạ Thiên Ứng vẫn không thể nào.

“Không có gì hết, em về trước nhé.” Cô lắc đầu phủ nhận rồi định đi về, Bắc Thiên Thần đã kéo cô lại.

“Nếu em ở chung với anh tôi cực khổ, có thể thử. tách riêng ra trước cũng được. . . .” Cậu đang làm gì? Cậu đang nói gì thế này?

Không phải cậu đồng ý với Dạ Thiên Ứng sẽ chỉ thích Ngô Hiểu Dao trong lòng thôi sao? Tại sao bây giờ lại khuyên cô ấy chia tay chứ?

“Không phải đâu.” Bắc Thiên thần vội vàng buông tay của cô ra: “Tôi chỉ nói vậy chút thôi.”

“Em sẽ nghĩ.” Cô lạnh lùng bỏ lại câu này rồi rời đi.

Hôm nay có quá nhiều người khuyên cô chia tay Dạ Thiên Ứng, mà có lẽ điều đó cũng rõ ràng quá rồi còn gì.

Bên trong phòng khách sạn, Dạ Thiên Ứng uống đến mơ mơ màng màng, thốt tiếng nỉ non: “Hiểu Dao đi đâu rồi ta?”

“Cô ấy đã về rồi?”

Nghe thấy lời Hàn Tuấn Hi nói, Dạ Thiên Ứng trợn trừng mắt tỏ vẻ không hiểu hỏi lại: “Là ai bảo cô ấy đi?”

Hàn Tuấn Hi trầm mặc, không nói gì thêm.

“Thiên Ứng, cậu không thấy cô ấy giống đồ trang trí ở đây sao? Kiểu như bình hoa ấy.” Lăng Thánh Long rất ít khi dùng giọng điệu này để nói chuyện với Dạ Thiên Ứng, có lẽ là bởi vì anh uống quá nhiều, mà cũng có lẽ bởi vì anh thật sự không thích Ngô Hiểu Dao.

“Mấy người thì biết cái đích gì chứ!” Dạ Thiên Ứng tức giận đập mạnh lên bàn, nhanh chóng đứng lên: “Nếu không có Dao Dao, cũng sẽ không có Dạ Thiên Ứng tôi của ngày hôm nay.” Anh bỏ lại câu này rồi tức giận rời khỏi phòng.

Mọi người không hiểu chút nào về câu nói này của anh, rốt cuộc thì anh với Ngô Hiểu Dao có mối quan hệ như thế nào?

Trần trọc trở mình suy nghĩ suốt đêm chính cô không cách nào buông bỏ được Dạ Thiên Ứng. Nhưng cô phải quyết định giải quyết hết tất cả với anh mới được.

Chiều cô không đến công ty làm, do cô đã xin phép nghỉ từ trước. Đến khi tan làm, cô mới quay lại công ty.

“Làm phiền cho hỏi một chút, chủ tịch Dạ đi đâu rồi ạ?” Cô không tìm thấy anh ở tầng 50, cho nên gắng hỏi thư ký ở đây.

“Mới đi ra ngoài với thư lý Hạ.”

“Vâng, cảm ơn cô.” Dứt lời, Ngô Hiểu Dao hỏi thăm cô gái trực thang máy. Cô ấy lại bảo anh đến tầng ba bên dưới lòng đất. Cô nhanh chóng đi thang máy đến đó, và khi vừa bước tới nơi, cô cũng vừa nhìn thấy bóng lưng Dạ Thiên Ứng.

Nhưng lúc chạy đến, cô vô tình phát hiện một chuyện.

Dạ Thiên Ứng cùng Hạ Uyển UYển dưới này làm gì nhỉ? Nơi này không phải có 4 tầng sao ta? Cô nhấc chân bước xuống tầng 4, lại đến tầng 5, càng vào bên dưới cô càng ngửi được mùi gì đó khó chịu.

Xa xa cô đã nhìn thấy Dạ Thiên Ứng đang ở trong một căn phòng dưới tầng 5.

Chốc lát, cô cũng đi theo qua xem sao.

Mới vừa đi tới một nửa, cô liền nghe kêu gào thảm thiết, khiến hai chân như nhũn ra.

Từ từ.

Từ từ.

Cô khe khẽ nhìn vào trong: “A ————” trên mặt đất be bét thịt người với máu tươi, còn Dạ Thiên Ưng thì đứng đó sai tay sai sử dụng cực hình tra tấn.

Dạ Thiên Ưng ngồi tại chỗ mỉm cười ngấm mọi thứ, xem ra nụ cười anh ấy rất kinh khủng. Hai chân cô run lẩy bẩy, thậm chí gần như xịu lơ vì mất sức lực. Tình huống này nên làm gì đây? Báo cảnh sát? ? Gọi cảnh sát tới bắt người nào chứ? Dạ Thiên Ưng ư?

Không! Không! Không thể báo cảnh sát được!

Tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy giọng thét của Ngô Hiểu Dao bên ngoài.

Hạ Uyển Uyển liếc mắt nhìn Dạ Thiên Ưng, Dạ Thiên Ưng phất tay một cái, Hạ Uyển Uyển nhanh chóng chạy ra ngoài.

Ngô Hiểu Dao thấy thế thì cũng vội chạy trốn, nhưng khi cô chạy lên tầng bốn khu mặt đất thì hai chân đã hết sức lực ngã quỵ xuống, cả người cô té trên nền đất.

Hạ Uyển Uyển nắm lấy cổ áo cô từ phía sau, một tay ép lưng cô lên trên tường xi măng, khi nhìn thấy mặt cô thì ngẩn ra một lát: “Là cô!”

223. Chương 225: Chuyện Mười Hai Năm Trước

Truyện này có để pic nhé bạn, bạn thông cảm nhé

Sắc mặt Ngô Hiểu Dao trắng bệch, cả người càng thêm run rẩy, nước mắt chột tuôn rơi.

Cô đã sớm nghĩ đến chuyện Dạ Thiên Ưng vẫn còn tham gia vào giới xã hội đen. Chỉ là do chính cô không dám đối mặt mà thôi.

Hiện tại đến khi tận mắt chứng kiến, cô mới thấy Dạ Thiên Ưng kinh khủng như vậy, cô run sợ.

“Sao nào? Nhìn thấy Thiên Ưng vậy thì còn thích anh ấy không?” Hạ Uyển Uyển lạnh lùng hỏi Ngô Hiểu Dao.

Thích Dạ Thiên Ưng, thích anh! Cho dù là như vậy, cô vẫn thích anh!

“Không, tôi vẫn thích anh ấy.”

“Vậy tại sao cả người cô run đến thế?”

Cơn run rẩy này cô không thể khống chế được, dù sao thì cô mới chỉ 18 tuổi mà thôi, nên lần đầu bắt gặp chuyện này cô phải run rồi.

Hạ Uyển Uyển đột ngột nghĩ đến cái gì đấy, đôi mắt cô ta thoáng qua một tia ác ý, kéo cổ áo Ngô Hiểu Dao lôi vào trong góc cầu thang tầng bốn.

“Quản lý Hạ, cô đang làm gì đấy?” Ngô Hiểu Dao không hiểu hỏi lại Hạ Uyển Uyển.

“Bây giờ cô biết chuyện của bọn tôi rồi, chắc sẽ đi báo cảnh sát, cho nên.” Nói xong, Hạ Uyển Uyển ấn lên mặt nhẫn, một con dao bén nhọn xuất hiện trước mặt Ngô Hiểu Dao.

Thấy Hạ Uyển Uyển làm thế cơ thể Ngô Hiểu Dao càng run.

Cô thật sự không bằng Hạ Uyển Uyển mà, Hạ Uyển Uyển vừa có thể san sẻ công việc bình thường với Dạ Thiên Ưng, lại vừa có thể chia sẻ luôn chuyện giới xã hội đen với anh.

Cô thì sao? Chỉ biết sợ, sợ đến nỗi người phát run lên. Giờ cô chỉ có thể giúp Thiên Ưng làm một chuyện, đó là giữ kín chuyện ngày hôm nay!

“Tôi sẽ không báo cảnh sát, tôi thích anh ấy, tôi sẽ không bán đứng anh ấy!” Cô không nói dối, nhưng cô cũng đang tự trách chính bản thân mình. Lựa chọn này của cô là đúng hay sai đây? Chẳng lẽ bởi vì một chữ thích mà bị tấm vải đệt kịt che đi đôi mắt?

Là ai đúng? Là ai sai? Ai phải ai trái? Giờ đây cô chẳng thể phân biệt nổi nữa rồi.

“Cô cho rằng tôi sẽ tin cô ư?”

“Nếu cô không tin thì giết tôi đi.” Cô nói xong, nhắm hai mắt lại, cô đã mê muội mất rồi, mê muội trong cuộc tình này, bản thân không phân biệt được trắng đen, cô sống còn ích gì.

Hạ Uyển Uyển không chút xao động, cô không tin Ngô Hiểu Dao, trong lòng anh chỉ tin tưởng bốn người Hạ Uyển Uyển đã lớn lên cùng nhau mà thôi, vâng chỉ tin bọn họ thôi!

Chiếc nhẫn của cô không một chút lưu tình đâm tới Ngô Hiểu Dao.

Nhưng lúc này, Dạ Thiên Ưng nhanh chóng đi tới bên cạnh Hạ Uyển Uyển, một phen tóm lấy tay cô ta, hất văng cô ta ra ngoài.

Ngô Hiểu Dao cảm giác mình đã có thể cử động được, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Dạ Thiên Ưng đang đứng trước mặt cô, còn Hạ Uyển Uyển ngồi trên mặt đất nhìn Dạ Thiên Ưng một cách không hiểu gì.

“Cô biết cô đang làm gì không?” Dạ Thiên Ưng lạnh lùng hỏi Hạ Uyển Uyển.

“Thiên Ưng! Cô ta nhìn thấy cảnh ấy rồi, có thể đi báo cho cảnh sát biết”

“Dù cô ấy có báo cảnh sát, tôi cũng cam tâm tình nguyện!” Cho dù có một ngày Ngô Hiểu Dao phá hủy tất cả của anh, anh cũng cam tâm tình nguyện.

“Thiên Ưng!” Hạ Uyển Uyển đứng dậy khỏi nền nhà, tức giận nhìn anh: “Rốt cuộc anh thiếu nợ cô ta cái gì hả, sao có thể hủy đi mơ ước của mình vì cô ta chứ?”

“Uyển Uyển! Trước khi tôi nổi giận thì cô đi đi ” Dạ Thiên Ưng dần dần khó chịu.

Hạ Uyển Uyển là bạn anh, xem chút nữa cô đã giết người phụ nữ của anh, nếu như không phải vừa rồi kiềm chế cơn giận trong lòng, ắt hẳn anh đã tổn thương Hạ Uyển Uyển mất rồi.

Hạ Uyển Uyển không nói gì, thất vọng xoay người rời khỏi tầng hầm. Dạ Thiên Ưng vẫn đứng trước mặt Ngô Hiểu Dao, nhưng không đến gần cô.

Anh không muốn mọi việc biến thành như thế này, cũng không muốn cô coi anh như kẻ ác bá hay một ác ma. Nhưng cuối cùng giấy không bao giờ bọc được lửa, cô vẫn nhìn thấy nó. Anh nên nói thế nào cho cô biết đây? Giải thích như thế nào đây?

Cô sợ phải không?

Nhìn thấy gương mặt trắng bệch ấy, anh biết cô sợ hãi đến mức nào.

“Dao Dao, hù em rồi.” Dạ Thiên Ưng miễn cưỡng nở nụ cười đứng bên cạnh, vuốt tóc cô.

Cô không né tránh, cũng không né theo bản năng mà nhìn thẳng vào mắt anh: “Thiên Ưng, anh không nên giận quản lý Hạ làm chi, cô ấy nghi ngờ là đúng.”

Nghe giọng nói thản nhiên của cô, Dạ Thiên Ưng ngẩn người, sao cô lại không khóc thét vì sợ với anh, sao lại dùng vẻ bình tĩnh ấy đối mặt với anh?

“Em ...”

“Trong thang máy có 5 người chết, hôm ở quá Bowling anh bị đuối giết, em bị kẻ khác bắt cóc, lúc ở phòng làm việc anh cảm sung, mấy chuyện này không phải em chưa từng gắn kết lại với nhau, cho đến hôm nay em nhìn thấy cảnh này, em xác định mình sợ, thật sự sợ. Nhưng mà em thích anh, không, là yêu, nên em có thể bỏ qua cho anh...”

Thoạt nhìn qua có thể thấy sự chân thành trong đôi mắt cô, cô không nói dối, cô có thể chấp nhận hết mọi thứ từ Dạ Thiên Ưng.

Anh vui khi nghe cô nói vậy, có lẽ trước đây anh coi thường cô. Xem thường một cô gái 18 tuổi này.

Ha ha, anh che giấu tất cả nhưng vẫn không thoát khỏi tầm mắt cô, cô ngốc ư? Anh luôn cảm thấy cô gái này ngây thơ, nhưng khi cô nói như vậy, anh thấy mình mới là kẻ ngây thơ.

Không nói gì thêm, Dạ Thiên Ưng muốn ôm cô vào lòng, nhưng ...

Cô đẩy vòm ngực Dạ Thiên Ưng ra.

“Thiên Ưng, anh có thể nói cho em biết, hai năm trước vì sao anh lại hỏi em câu: Em còn nhớ rõ mười năm trước không?”

Ban nãy Hạ Uyển Uyển hỏi vậy, cô có thể cảm giác được Dạ Thiên Ưng thật sự thiếu nợ mình cái gì đó mười hai năm trước, và hôm nay cô cũng muốn hỏi rõ ràng anh chuyện này.

Dạ Thiên Ưng nở nụ cười nhạt nhòa, dựa vào tường rồi ngồi xuống cạnh cô: “Em nhớ vết sẹo ở vai trái em làm sao có được không?”

Quả nhiên, tất cả đều liên quan đến vết sẹo này, cô cười nặng nề: “Không nhớ.”

Dạ Thiên Ưng ngẩn người ra, ngạc nhiên nhìn cô: “Không nhớ sao? Lúc nhỏ có phải em bị mất trí nhớ không?”

“Hình như là vậy.” Cô vẫn cười nhẹ.

Nghe cô nói vậy, Dạ Thiên Ưng chỉ cười nhẹ nhõm: “Em kể cho em biết nhé, mười hai năm trước, em đã chấn một nhát dao ột thẳng nhóc, thẳng nhóc ấy là anh.”

224. Chương 226: Chia Tay

Cả đời này anh cũng không quên được cô bé đó, anh cũng có thể đem tất cả trao cho cô bé ấy.

“Thiên Ưng” Nước mắt trong mắt Ngô Hiểu Dao gợn sóng, đôi tay cô vuốt ve gò má Thiên Ưng, lời nói có chút nghẹn ngào: “Nếu như em nói với anh, em không phải cô bé đó, anh có tiếp tục đi cùng em không?”

“Gì?” Dạ Thiên Ưng ngẩn ngơ cả người, anh không hiểu cô đang nói gì.

Nếu như cô không phải cô bé đó, anh có tiếp tục đi cùng cô không?

Không biết! Anh cũng không biết, anh vẫn luôn nghĩ rằng cô là cô bé đó.

Nhìn thấy Dạ Thiên Ưng không trả lời được vấn đề này, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Cô không muốn biết sự thật này!

Cô không muốn biết rằng anh vì muốn trả ơn mà yêu cô.

Không trách được, Dạ Thiên Ưng chưa từng nói lời yêu với anh, thì ra anh chỉ vì trả ơn mà thôi.

Cô mặt kệ nước mắt trên mặt mình, đem môi chạm vào môi anh, nhìn ngắm anh, rồi nói ra lời không trùng với suy nghĩ của mình: “Sẹo này là do vết thương lúc bé nghịch ngợm nên bị dao đâm vào thôi, mà em cũng không mất trí nhớ gì chi hết á, ha ha, em không phải cô bé anh tìm đâu, cũng không chấn giúp anh một đao gì cả, anh cũng không cần lấy thân trả ơn em nữa. Cho nên, bọn mình chia tay nhé.”

Đứng dậy, cô từ từ rời khỏi công ty, Dạ Thiên Ưng không đuổi cô, cũng không kéo cô lại.

Cô hy vọng đến đường nào, anh có thể nói một câu: “Anh không phải vì trả ơn mới thích em.”

Nhưng không có. Bản thân cô không ngờ từng cử chỉ dịu dàng của anh dành cho cô đều là vì trả ơn.

Cô có thể tiếp nhận tất cả mọi thứ, chịu đựng mọi thứ vì anh. Nhưng không chấp nhận một người đàn ông không thương mình.

Nhìn dòng người lướt qua trên đường, cảm giác đau đớn ngập tràn trong tim cô.

Không, lần này hình như càng đau đớn hơn, cô đã yêu một người không nên yêu. Đây là lần thứ mấy cô rơi nước mắt vì anh nhỉ? Cuộc tình này thật trở trêu, quá chua chát!

Tất cả có được rất dễ dàng, nhưng giữ được nó sao thật khó. Thời gian dài vậy mà cô vẫn không khiến anh nói yêu cô là sao?

Thất bại rồi.

Tim cô có loại cảm giác đau đớn khó tả, nếu giữa bọn họ có khúc mắc hay hiểu lầm gì còn có thể gỡ bỏ. Nhưng nếu không có tình yêu thì duy trì cuộc tình yêu này bằng cách gì?

Vô tri vô giác cô đã về tới phòng ký túc, dọc đường đi cô đều đợi anh, nhưng khi bước tới sân trường cô vẫn không tìm thấy bóng anh.

Trở lại phòng là cô liền vùi mình vào chăn, cô không muốn nhìn thấy mấy thứ Dạ Thiên Ứng tặng mình.

Hồi tưởng tất cả những gì anh dành cho cô, buổi dã vũ trắng lệ ấy, cái bong bóng bay đẹp đẽ ấy, dịu dàng dành cho cô, quan tâm dành cho cô, tất cả chỉ vì vết sẹo vai trai của cô mà thôi.

Cô thật hận cái sẹo này.

Nếu như không có vết sẹo này, hai năm trước anh đã chiếm đoạt được cô, rồi có thể hận anh suốt cuộc đời. Để không như bây giờ...

Thương anh, nhưng không chiếm được anh.

Dạ Thiên Ứng vẫn tựa vào vách tường dưới tầng hầm, trên mặt anh vừa là vẻ chán chừ vừa là vẻ hoài nghi.

Anh chấp nhận cô là do vết sẹo đó ư?

Theo đuổi cô mấy lần cũng đều vì vết sẹo đó ư?

Cố níu giữ cô, cũng chỉ vì ơn nghĩa thôi sao?

Chẳng lẽ anh thật chưa bao giờ. . . yêu cô?

Khi cô nói vết sẹo của mình từ đâu mà có, lúc ấy đầu óc anh trống rỗng.

Thì ra cô không phải cô bé gái anh tìm.

Nhưng vì cớ gì, lúc cô nói lời chia tay, tim anh lại đau đến vậy?

Không phải anh là loại người máu lạnh, không có tình cảm ư?

Nếu cô không là người anh tìm, chia tay thì chia tay thôi, nhưng cớ sao tim anh lại đau đến nhường này?

Nếu như cô gái đỡ anh một nhát dao anh xuất hiện trước mặt, anh sẽ cho cô ta một khoản tiền hay theo đuổi cô ta?

Mười ngày trôi qua, Dạ Thiên Ứng chưa từng xuất hiện lại trước mặt cô, điều này chứng tỏ tình cảm giữa họ đã chấm dứt. Cô không quên đi anh, không quên tất cả từ anh. Nếu không quên được, thì cứ yêu anh thôi, vẫn thương anh thôi. Mặc dù như vậy rất khổ. Một lần nữa nén tâm tư, giờ quan trọng là thi cử, tương lai cũng vậy!

“Giản Dao, đi thi, nhanh.”

“Biết rồi mà.”

Đúng là ở chung với chị em tốt là sướng nhất, tất cả hình như đã khôi phục lại như trước kia, chỉ khác biệt là giáo viên đã được thay đổi.

Ha ha.

Đây là môn thi cuối cùng của cô, thi xong thì có thể đến thăm ông ngoại rồi, nghĩ kỹ thì bệnh tình của ông ngoại vẫn còn phụ thuộc vào trợ cấp của Dạ Thiên Ứng.

Hơn nữa sợi dây chuyện giá trị lớn ấy vẫn còn nằm trong tay cô. Trước hết phải chờ kỳ thi kết thúc rồi cô mới nghĩ cách trả lại anh mới được.

“Thi sao rồi?” Bắc Thiên Thần quan tâm đi tới bên cạnh cô.

Cô khẽ mỉm cười, sờ sờ tóc: “Cũng không tệ lắm, có thể lấy được bằng luật sư tạm thời.”

Cuộc thi lần này kết thúc, có nghĩa rằng cô đã có thể lấy được bằng luật sư tạm thời.

“Em lợi hại thật, anh giờ mới lấy được bằng luật sư tạm thời này.”

Bằng luật sư tạm thời ít ai có thể thi qua được, mới năm nhất mà thi qua thì đã chứng tỏ rất giỏi rồi.

“kaka, biết đâu em là thiên tài đó!” Ngô Hiểu Dao đùa giỡn Bắc Thiên Ứng vài câu.

Trong lòng cô buồn thì cũng phải buồn để sống, vui cũng sống qua ngày, không vui cũng sống hết ngày, thôi thì cứ cười ha hả cho khỏe.

“Dừng dừng.” Bắc Thiên thần đưa tay cốc đầu cô cái, nụ cười thản nhiên bên môi: “Em đúng là tự đại mà.”

Loại cảm giác này tốt thật đấy, hai người đi trong sân trường nói chuyện, hơn nữa đề tài cũng hợp rơ với nhau. Có lẽ cô cũng nên bắt đầu yêu một người bình thường như mình thôi.

“Đúng rồi, kỳ nghỉ em sẽ đi chơi với anh hai phải không?” Bắc Thiên Thần đến giờ vẫn chưa biết Ngô Hiểu Dao đã chia tay Dạ Thiên Ứng.

Nghe câu hỏi ấy, cô cười tự nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra: “Em chia tay anh ấy rồi mà, thế mà cái người này, lại còn tổn thương em nữa chứ.”

225. Chương 227

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“ ” Bắc Thiên Thần chợt dừng bước chân.

Giờ phút này, hình như lòng cậu đang có cảm giác vui như mở cờ? Đối tượng cô chia tay là trai cậu, bản thân cậu làm gì mà vui vậy nhỉ? Nhưng, nếu như cô đã chia tay với anh hai, vậy có nghĩa rằng...cậu có quyền theo đuổi cô đúng không?

“Em không sao chứ?” Bắc Thiên Thần ần cần hỏi thăm Ngô Hiểu Dao đang đi phía trước.

Ngô Hiểu Dao quay đầu cười: “Sao không có việc gì được, nhưng thà vui còn hơn là đau buồn khi chia tay.”

Ha ha, bọn họ đã chia tay thì khó để cứu vãn nó nữa rồi, trừ khi Dạ Thiên Ứng thật lòng yêu cô, còn không thì mối tình này đã chấm dứt hoàn toàn.

Bắc Thiên thần bước thật nhanh tới bên cạnh, rồi đưa tay giữ cô lại: “Ngày mai tôi mời em đi xem phim được chứ?”

“Hà?” Xem phim rạp? Hình như từ lúc cô chia tay Lam Cẩm Hiên chưa xem lại bao giờ: “Anh đi cùng với bạn gái mình à?”

Ở trong lòng cô, vẫn chỉ xem Bắc Thiên Thần là bạn bè, mà cô cảm thấy Bắc Thiên Thần rất thích Tiết Hân Nhiên, cho nên bản thân cô chưa từng lo lắng với bất cứ đề nghị nào từ phía Bắc Thiên Thần.

“Cô ày... ngày mai bận rồi.” Bắc Thiên Thần mặt ngoài thì tự nhiên lắm, nhưng tim bên trong thì đập thình thịch dã man.

“ok, ngày mai gặp nhé.”

Cô đây không biết chuyện này đúng hay sai, mới chia tay Dạ Thiên Ứng vừa xong, qua lại với Bắc Thiên Thần có tốt không nhỉ?

Nhưng cô lại cảm thấy Bắc Thiên Thần là một người bạn tốt, thấy cô thất tình thì mang cô đi chơi giải khoai. Tốt hơn anh hai nhiều.

Nhận được sự đồng ý của Ngô Hiểu Dao, nét mặt Bắc Thiên Thần vui trông thấy.

Có thể gọi bây giờ cậu thừa nước đục thả câu không? Cậu không biết. Cậu chỉ muốn ở bên cạnh cô thôi, rất rất muốn, dù đó chỉ là bạn bè cũng được.

Hôm sau trời vừa sáng, Ngô Hiểu Dao đến thăm ông ngoại rồi quay về trường.

Ca phẫu thuật của ngoại đã thành công mỹ mãn, cũng thoát khỏi tình trạng hôn mê sâu, biết được tin vui này, trong lòng cô rất vui.

Cô cảm ơn Dạ Thiên Ứng, thật sự rất biết ơn anh, nếu không có anh chắc có lẽ cô đã mất đi một người thân quan trọng nhất.

Nhưng thật đáng tiếc, cô không biết nên trả tất cả cho anh thế nào.

Cô hẹn Bắc Thiên Thần đứng ở cổng trường lúc 7 giờ sau khi học xong.

Khi cô đến, Bắc Thiên Thần đã đứng đó đợi được một tiếng.

“Xin lỗi, có phải em đến trễ không?”

“Không đâu, do tôi đến sớm thôi.” Bắc Thiên Thần cong cong đôi mắt u buồn, nhưng nụ cười trên môi lại tươi tắn vô cùng.

Đến rạp chiếu phim, Bắc Thiên Thần đi mua vé vào cửa, Ngô Hiểu Dao mua thức uống cùng Popcorn, hai người tựa nhiên một cặp tình nhân vừa cười đùa vui vẻ đi vào phòng chiếu.

Lúc ngồi xuống, đèn trong phòng cũng vừa tắt ngúm, nhìn Ngô Hiểu Dao bên cạnh, lòng Bắc Thiên Thần có một niềm vui không thể tả.

Muốn theo đuổi cô, muốn cô làm bạn gái mình. Nhưng anh biết, cô đối với anh chỉ xem như một người bạn thân bình thường mà thôi.

“Ha ha ha ha.” Nhìn bộ phim hài trên màn ảnh ộng, cô cười nghiêng cười ngả, những u sầu trong lòng dường như cũng vơi đi.

Nhưng cô lại không biết rằng, ánh mắt Bắc Thiên Thần vẫn luôn dừng trên người cô.

Lúc đi ra khỏi rạp chiếu phim thì cũng đã 10 giờ đêm, nhưng Nhật Bản là cái đất hoạt động về đêm với vô số đèn led lấp lánh.

“Cảm ơn anh, Bắc Thiên Thần học trưởng.” Cô vẫn cho rằng Bắc Thiên Thần hôm nay dẫn cô đi xem phim rạp, chỉ vì muốn an ủi chuyện thất tình của cô.

“Ha ha.” Tiếng cười của cậu có chút bất đắc dĩ, đến khi nào cô mới nhận ra tình cảm của cậu đây?

Dần dần bọn họ đã đi đến trạm tàu điện ngầm, lúc cô tính bước lên một tuyến thì Bắc Thiên Thần đã vội tóm lại tay cô, kéo cô chạy.

Cậu không muốn cứ như vậy mà kết thúc, cậu rất muốn bên cô, bởi dễ dàng gì cuộc hẹn hò với cô hôm nay sẽ có lần khác.

“Thiên Thần học trưởng định đi đâu thế?” Cô tò mò hỏi Bắc Thiên Thần đằng trước.

Quay đầu, cậu lộ nụ cười xấu xa: “Thuê phòng.”

“Hả?” Bước chân cô vốn đang phối hợp với cậu, nhưng lại dừng.

Bắc Thiên Thần cùng dừng chân cười cùng cô: “Giờ mà, bọn mình đến quán bar uống rượu đi.”

“...” Dừng mà, lần trước thất tình cô cũng đi quán rượu, giờ lại thất tình cũng đi quán rượu là sao?

Nhưng mà, một người ngoan ngoan như cô vẫn có đôi khi cuồng loạn, vậy đi phóng túng một buổi cũng được. Nửa đêm chạy loạn thế này cũng sướng chán. Suy tính một chập, cô gật đầu đáp ứng đi qua quán bar cao cấp gần rạp chiếu phim.

Lần đầu tiên tới đây, cảm thụ âm nhạc và không khí ồn ào xung quanh, giống như có cảm giác muốn buông bỏ hết mọi thứ.

Chả trách mấy người thương nhân, thành phần trí thức lại thích mấy chốn như vậy. Có lẽ do mấy chỗ này không có áp lực từ công việc lẫn cuộc sống, khiến họ được thoải mái phát tiết.

Tiếng nhạc âm ỉ cơ hồ có thể át đi tiếng nói chuyện.

“Lần đầu tiên tới đây à?” Bắc Thiên Thần khẽ sát tai cô hỏi.

Cô gật nhẹ đầu, hai người bọn họ đi tới một chiếc ghế dài.

Quầy rượu ngay ở giữa với khán đài cao cao, dưới khán đài là một sàn nhảy không nhỏ với vô số người đang lắc lư cơ thể trên nền nhạc sôi động.

Bắc Thiên Thần lôi cô lên khán đài, cậu tiến lên nói chuyện với DJ ở giữa, bảo cho cậu mượn bàn DJ Lam Nguyệt Thiên một chút.

Sau đó, Bắc Thiên Thần sử dụng những động tác thuần thục trên bàn DJ, cả quầy rượu được đẩy lên cao trao lần nữa.

Nhìn tất cả mọi người xung quanh đang rơi vào sương mù, cô bị mê hoặc bởi nó, nhìn Bắc Thiên Thần trên đó, ôi, đẹp trai quá.

Nhưng sao cô lại thấy bóng dáng Dạ Thiên Ứng trên người anh ấy nhỉ?

Bộc phát hết đi, Ngô Hiểu Dao bước lên sàn nhảy, trên mặt là nước mắt nhớ nhung, vòng eo xinh xắn cử động theo tiết tấu nhạc sàn.

Tới cái nơi náo nhiệt thế này, cô bộc lộ con người khác, một con người thích nhảy, thích bạo động.

Đúng lúc này, có hai tên đàn ông tóc vàng đi tới bên cạnh cô...

226. Chương 228: Bị Cảnh Sát Bắt Đi

Cảm thấy bộ phận quan trọng trên người bị đụng chạm, cô dừng điệu nhảy lại, nhìn hai tên đàn ông trước mặt, cô nhíu mày toan tính rời đi.

Hai người đàn ông này liếc nhau một cái, một trái một phải giữ tay cô lại, cuồng đã nhảy múa.

“Buông tôi ra.” Giờ phút này tiếng nói của cô rất lớn, nhưng rất đáng tiếc, nó đã bị âm thành âm ỉ của nhạc sàn lấn át.

Bắc Thiên Thần đang chơi đĩa DJ thấy thế vội bước xuống, nhanh chóng chạy tới bên cạnh Ngô Hiểu Dao, tóm lấy cổ áo một tên rồi cho hắn một đấm.

Người người trong sàn nhảy thấy có cuộc ẩu đả nên tản ra xung quanh.

“Đàn anh Thiên Thần.” Ngô Hiểu Dao hát bàn tay tên còn lại ra rồi chạy đến bên cạnh Bắc Thiên Thần, muốn tiến lên ngăn vụ ẩu đả này lại.

Tiếng nhạc vẫn lớn như trước, hai tên khốn ấy lại liếc nhìn nhau một cái, sau đó một tên tóc vàng trong đó liền vùng tay định đấm cho Bắc Thiên Thần một cú.

Bắc Thiên Thần chợt cúi đầu, nhanh chóng dùng chân đá một phát vào bụng khiến hắn ta thở hổn hển.

Nhìn vụ ẩu đả cũng ngày càng mở rộng ra, Ngô Hiểu Dao đứng một bên nhìn nó, từ từ chuyển lo lắng sang vui vẻ.

Nếu bình thường thì cô sẽ tự trách mình, nhưng hiện giờ, cô thấy mình thật sướng khoái, thật thỏa mãn bản thân.

Cô y hệt một con điên, chạy tới chiếc ghế dài đằng trước, cầm nguyên 1 chai bia đập lên đầu gã tóc vàng ấy.

Máu tươi theo vết thương trên đầu chảy xuống, cả quầy rượu phát ra tiếng thét chói tai, nhạc vì thế cũng dừng lại, đèn điện bật sáng.

Lúc này. . . Hồn vía Ngô Hiểu Dao được kéo trở lại.

Nhìn gã đàn ông trước mặt bị mình đánh, rồi nhìn chai bia trên tai, tâm trí cô đáp xuống mặt đất.

Mấy người xung quanh đều dùng ánh mắt khủng khiếp nhìn cô, sao vậy?

Không cách nào giải thích được, lúc chai bia trên tay cô rơi xuống đầu gã ấy, cô thấy rất sướng khoái, tựa như tất cả nỗi buồn phiền đã tan biến theo nó.

“Dao Dao.” Bắc Thiên Thần chạy tới bên cạnh của cô, cầm tay cô lên, coi thử có bị mảnh thủy tinh làm bị thương hay không.

“Em? Em? Em đập đầu người ta sao?” Cô không biết nên khóc hay nên cười đây, một cô gái ngoan ngoãn như cô lần đầu tiên mất dạy thế này.

“Em không sao chứ?” Bắc Thiên Thần khẽ vuốt mặt cô, anh phát hiện trong ánh mắt cô là sự mờ mịt mông lung không chút ánh sáng.

Là do cậu không chú ý đến điều này, hôm nay cô khác xa ngày thường.

Cậu vốn tưởng rằng thất tình không ảnh hưởng gì đến cô. Nhưng anh lầm thật rồi, bây giờ nhìn biểu hiện của cô, cùng với nụ cười khúc khích lúc ở rạp chiếu, cậu biết vị trí của Dạ Thiên Ưng trong lòng cô quá lớn.

“Con mẹ nó, giờ tao sẽ báo cảnh sát, chúng ta gặp nhau ở đồn cảnh sát đi, mẹ kiếp !” Một tên tóc vàng bị Ngô Hiểu Dao đập chảy máu đầu, một tên bị Bắc Thiên Thần đánh sưng bầm tím mặt mũi.

Nhìn hai tên đó, cô nhịn không được cười phá lên.

“Dao Dao.” Bắc Thiên Thần lắc lắc cô, giúp cô tỉnh táo lại. Hình như có gì đó là lạ.

“Ha ha ha ha, anh nhìn hai tên ấy kìa, mắc cười quá đi.” Biểu hiện của cô càng ngày càng lạ lùng.

Hiện giờ phản ứng của cô đủ dạng, chỉ có thể hiểu theo cách, hoặc là Ngô Hiểu Dao điên rồi, hoặc là... có người bỏ thuốc trong nước của cô.

Nhớ lại từ lúc mới bước vào quán rượu, anh uống mấy ly bia, còn cô chỉ uống thức uống mà thôi, không uống chút rượu nào.

Tên đàn ông tóc vàng?

Hai tên này khi thấy bọn họ đến thì chuyển bàn qua sát đây. Chẳng lẽ bọn họ bỏ thuốc kích thích vào thức uống của cô?

“Này, có phải mấy người bỏ thuốc kích thích vào đồ uống của cô ấy đúng không?” Bắc Thiên Thần tức giận đi đến trước mặt hai tên chất vấn.

Hai người họ liếc nhau một cái: “Nào có, mà đừng nói bậy nói bạ!”

Bắc Thiên Thần tức giận vung tay ột gã trong đó một đấm, tên còn lại thấy thế vội chạy lên giúp.

Đang lúc này, cảnh sát chạy tới.

Cảnh sát hỏi thăm tình huống một lát, lập tức mang ba người đang đánh nhau, cùng với Ngô Hiểu Dao đứng cười khúc khích bên cạnh vào đồn cảnh sát.

“Ha ha ha ha, lần đầu tiên em đến đồn cảnh sát đấy nhé.” Ngô Hiểu Dao vừa cười vừa nói, cảm giác xung quanh đều là thế giới mơ hồ, không rõ ràng.

“Dao Dao, em tỉnh táo lại đi nào.” Bắc Thiên Thần biết rằng, nếu chuyện đi đến đồn cảnh sát bị trường biết được, như vậy có nghĩa là cậu và Ngô Hiểu Dao sẽ bị kỷ luật theo quy định của nhà trường.

Cậu thế nào thì cũng không sao, nhưng cô thì...

Cậu hôm nay chỉ hy vọng bên cô nhiều hơn, thế mà lại để cô bị bỏ thuốc, cậu quá vô dụng.

“Có phải cô ấy chơi thuốc không?” Cảnh sát trong xe quan sát Ngô Hiểu Dao rồi hỏi chuyện.

Cô vội vã lắc lắc đầu: “Tôi là sinh viên giỏi đấy nhé, sẽ không chơi thuốc đâu.”

“Anh cảnh sát, có thể giúp tôi liên lạc với Tiểu Dạ Thiên được không?”

Nghe câu hỏi của Bắc Thiên Thần, anh cảnh sát phía đằng trước nhanh chóng quay đầu lại: “Cậu là gì của anh ấy?”

“Tôi là em trai của anh ấy.” Thật sự bất đắc dĩ mới làm thế này, anh không muốn liên lạc với anh cả, tuy nhiên, giờ chỉ có mình anh ấy mới có thể giúp Ngô Hiểu Dao giữ được tương lai.

Lúc cậu và Dạ Thiên Ứng đến Trung Quốc chưa từng liên lạc lại với Tiểu Thiên Dạ.

Cậu chỉ biết mình có anh trai cả làm cảnh sát, còn hình dáng anh ấy thế nào cậu đều không biết.

Còn về phần quan hệ giữa ba người với nhau, cậu với Tiểu Thiên Dạ thì chắc chắn không có gì, nhưng giữa anh Dạ Thiên Ứng và anh Tiểu Thiên Dạ thì ...

227. Chương 229: Anh Cả Nhà Họ Bắc

Lúc đến đồn cảnh sát, Bắc Thiên Thần và Ngô Hiểu Dao được thẩm vấn chung trong một phòng, còn hai tên tóc vàng hoe kia được thẩm vấn ở căn phòng khác.

“Bắc Thiên Thần, người nhà cậu tới bảo lãnh, cậu có thể đi rồi.”

“Còn Ngô Hiểu Dao thì sao?”

“Cô ta không thể đi, qua xét nghiệm cho thấy trong máu cô ta có thành phần ma túy tổng hợp.”

“Anh cảnh sát, cô ấy bị bỏ thuốc đấy. ” Bắc Thiên Thần bất mãn giải thích với người cảnh sát kia.

“Những chuyện này bọn tôi sẽ điều tra, cậu đi đi.”

“Anh liên lạc với Tiểu Thiên Dạ chưa?”

“Anh ta đang chạy đến đó.” Nói xong, người cảnh sát kia đem Bắc Thiên Thần ra khỏi phòng thẩm vấn.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, Dạ Thiên Ứng dùng vẻ mặt trầm trầm nhìn Bắc Thiên Thần.

Bởi vì khung giám hộ Bắc Thiên Thần để tên tuổi địa chỉ của Dạ Thiên Ứng, cho nên trước tiên cảnh sát thông báo cho anh đến đây bảo lãnh, còn người giám hộ của Ngô Hiểu Dao cảnh sát đã liên hệ nhưng vẫn chưa đến

“Anh hai.” Bắc Thiên Thần giờ chỉ mong anh Dạ Thiên Ứng mau mau rời khỏi chỗ này, cậu không muốn anh nhìn thấy Ngô Hiểu Dao bây giờ, càng không thể để anh ấy gặp được Tiểu Thiên Dạ do cậu gọi đến.

“Em dám mang Ngô Hiểu Dao đi quán Bar?” Dạ Thiên Ứng khi nhận được cảnh sát thông báo thì cũng đã biết rõ ngọn nguồn chuyện này rồi, anh lấy danh phận bạn trai Ngô Hiểu Dao để bảo lãnh cô ra ngoài, nhưng hiện giờ trong cơ thể cô có chứa chất ma túy, nên phải giam giữ trên 48 tiếng đồng hồ mới có thể bảo lãnh ra ngoài được.

“Vâng.” Bắc Thiên Thần áy náy gật đầu.

“Tại sao em không coi trọng cô ấy hả?” Dạ Thiên Ứng lập tức bùng phát lửa giận trong người.

Mười ngày nay anh phiền đến khó chịu, mà giờ lại nhận được tin tức Ngô Hiểu Dao đi chung với Bắc Thiên Thần nữa chưa. Tim anh không khỏi có loại mùi vị ghen tuông chiếm lĩnh.

“Ồ, ở đồn cảnh sát mà công khai cãi nhau à?” Một giọng nói tình từ kiểu nhà giàu phát ra.

Cả cục cảnh sát đứng nghiêm chào người đàn ông kia một cái, sau đó đứng sang hai bên nhường đường cho anh ta.

Người đàn ông ấy từ từ đi về phía Dạ Thiên Ứng, trong đôi mắt ấy là sự ác ý khi nhìn vào Dạ Thiên Ứng.

Thoáng chốc, Dạ Thiên Ứng vốn đang giận dữ chuyển sang căm hận, tay anh nắm chặt thành quả đấm, mắt nhìn chăm chăm vào tên đàn ông đó.

“Chú trong coi em trai thế nào vậy ta? Sao lại dạy dỗ nó thành một tên lưu manh đầu đường xó chợ như thế nhỉ? Đã ra ngoài đánh nhau, còn mang bạn gái đi hít thuốc phiện, thật là ‘thượng bất chánh hạ tắc loạn’* mà.” Người đàn ông này chính là anh cả của Dạ Thiên Ứng, Tiểu Thiên Dạ. (thượng bất chánh hạ tắc loạn: mình xin phép được để nguyên câu văn này, bởi theo ý mỉa mai của ông Tiểu này đối với anh Ứng thì hợp ngữ cảnh, dùng châm ngôn để nói càng tăng độ mỉa hơn nữa. ^^ Tạm dịch câu này là: trên không chính trực dưới không nề nếp.)

Hình dáng bên ngoài của anh ta cũng tương tự như Dạ Thiên Ứng, chỉ là phong cách của hắn có cảm giác nghiêm trang nghiêm nghị hơn mà thôi, so với cái vẻ mị hoặc của Dạ Thiên Ứng thì có sự chênh lệch rất xa.

Thấy Tiểu Thiên Dạ chất vấn mình, Dạ Thiên Ứng khinh thường cười một tiếng: “Em trai của tôi thì tôi có quyền dạy bảo nó như thế nào chứ, đâu có thể so với loại người nhận người khác làm cha mà cậy mạnh được đâu.”

Dạ Thiên Ứng rất hận Tiểu Thiên Ứng, nỗi hận ấy không thể nào dùng vào tiếng đồng hồ để gỡ bỏ được.

Kể từ ba mẹ bọn anh qua đời, Tiểu Thiên Dạ lập tức được một gã chính trị người Nhật Bản nhận nuôi, sau đó anh ta trở nên coi thường Dạ Thiên Ứng anh.

“À há.” Tiểu Thiên Dạ nhún mày, giọng nói phẫn hận: “Nếu không phải do chú hại chết cha mẹ tôi, thì làm sao tôi trở thành cô nhi, tôi được nhận nuôi nhỉ? ”

Trong nháy mắt, nắm tay của Dạ Thiên Ứng nổi đầy gân xanh vì uất ức. Anh không hại chết ba mẹ mình, nhưng nếu có thì anh chỉ là kẻ gián tiếp giúp hung thủ hại chết ba mẹ mà thôi.

Khi còn bé Dạ Thiên Ứng rất nghịch ngợm, lúc ở nhà đùa lửa, không cẩn thận đốt cháy cả căn nhà, thế là, vì cứu Dạ Thiên Ứng mà ba mẹ anh phải chôn mình trong trận hỏa hạn đó.

Từ đó, anh vẫn luôn mang trong mình nỗi trách cứ bản thân mà sống qua ngày. Cho đến khi anh gặp được cô gái nhỏ bé ấy, nhưng trách cứ trong lòng cùng bay đi theo cô.

Rất vất vả mới buông bỏ được nỗi ám ảnh đó, giờ lại bị Tiểu Thiên Dạ khơi ra, tự trách cùng với sự nóng giận trong lòng Dạ Thiên Ứng như muốn lao ra. Nhưng anh không thể đánh Tiểu Thiên Dạ, anh biết rõ lòng dạ hèn hạ của anh ta, giống y đúc mười hai năm trước, dù đây là lần đầu tiên họ gặp lại. Vẫn toàn mùi thuốc súng.

“Anh cả, đừng trách anh hai.” Ba mẹ bọn họ mất đi khi Bắc Thiên Thần còn quá nhỏ, cậu không trách anh trai mình, mà hơn nữa, vị trí của anh hai Dạ Thiên Ứng trong lòng cậu lại rất lớn.

“Ồ, Thiên Thần à, như vậy đi, em đừng có đi theo cái người không có tiền đồ này nữa nhé, đi theo anh đi.” Từ lúc mới tới Tiểu Thiên Dạ đã coi thương Dạ Thiên Ứng, vô cùng coi thương anh, ngay cả bây giờ Dạ Thiên Ứng đã trở thành một thương nhân xuất sắc, anh ta vẫn coi thương như trước.

“Anh cả à, trong lòng em anh hai vẫn ở vị trí đầu tiên, hôm nay em gọi anh đến đây, là hy vọng anh nỗ lực bọn mình là anh em ruột, xóa bỏ tội danh của Ngô Hiểu Dao giúp em.” Lời Bắc Thiên Thần nói ra vừa mang sự kiên định lẫn ý khẩn cầu.

Cậu khẳng định vị trí của Dạ Thiên Ưng một cách kiên định, và khẩn cầu cứu giúp Ngô Hiểu Dao giúp cậu.

“Em đừng nói vậy như thế, anh cả ta đây phải theo luật phát mà làm, cô bé kia nếu thật sự hút thuốc phiện thì anh không có biện pháp, còn nếu bị hại thì anh sẽ thả người ra thôi, dĩ nhiên, trước tiên anh cũng có thể dùng danh nghĩa của mình để bảo lãnh cô bé ra khỏi đây trước khi đến lúc đó.”

Tiểu Thiên Dạ nói xong, trừng mắt nhìn Dạ Thiên Ưng rồi đi vào phòng làm việc cảnh sát ở bên trong.

“Anh hai, em không còn cách nào mới gọi anh cả đến.”

“Thôi.” Dạ Thiên Ưng không trách Bắc Thiên thần.

Anh biết, tình huống như thế này chỉ còn mình Tiểu Thiên Dạ mới bảo lãnh được Ngô Hiểu Dao.

Rốt cuộc chỉ có quyền lực chính trị mới lớn nhất, anh hiểu rồi, muốn thỏa mãn dã tâm của mình, anh nhất định phải trở thành một chính trị gia.

Chốc lát, Ngô Hiểu Dao mặt mày vui vẻ ra khỏi phòng thẩm vấn. Nhưng...Khi cô nhìn thấy Dạ Thiên Ưng trong nháy mắt, khổ sở trong lòng bất chợt dâng lên lần nữa, cô lúng túng cúi đầu, vẫn cố để nụ cười bên môi. Dù muốn không cười cũng chẳng được.

Thấy dáng vẻ cô kiêu đó, lòng Dạ Thiên Ưng có loại giận dữ không nói thành tên, anh quát: “Mang cô lên xe!” Anh nói xong, xoay người đi khỏi đồn cảnh sát.

Bắc Thiên Thần đi tới bên cạnh của cô, dẫn cô ra khỏi đồn cảnh sát, rồi cùng nhau ngồi lên xe Dạ Thiên Ưng về.

228. Chương 230: Thân Thiết Sau Chia Tay

Lúc lên xe, cô và Bắc Thiên Thần ngồi vào ghế sau, nhìn kiểu ngồi ấy, mày Dạ Thiên Ưng nhú chặt với nhau.

Anh muốn cô ngồi ở bên cạnh mình, cái vị trí này mới thực sự thuộc về cô. Đôi lúc ánh mắt anh dừng lại nơi gương chiếu hậu, hoàn toàn không thể rời khỏi hình bóng cô.

Mười ngày, anh không thể dừng lại nỗi nhớ nhung dành cho cô. Vì anh hoàn toàn không tìm được lý do tại sao. Nếu đã chia tay thì cần gì phải nhớ? Cô đâu phải người anh muốn tìm sau chừng ấy năm nay.

Không bao lâu, Dạ Thiên Ưng lái xe đến chỗ ở của mình, lúc dừng anh mới phát hiện mình lái nhầm điểm đến.

Ô, Bắc Thiên Thần còn đang ở đây mà, anh đang làm gì vậy chứ? Hai người họ quen nhau rồi sao? Chuyện này can hệ gì đến anh cơ chứ? Nhưng khi nhìn thấy bọn họ đi chung với nhau, anh ghen tỵ.

Ngô Hiểu Dao nhìn cảnh ngoài xem, sau đó im lặng, rồi nói một câu: “Tôi muốn về trường.”

“Nhớ về trường rồi thì đừng ra ngoài điên loạn nữa!” Dạ Thiên Ưng im lặng nãy giờ chợt lên tiếng, đây cũng là lần đầu tiên họ nói chuyện lại sau mấy ngày chia tay. Nghe qua còn có vẻ cãi nhau nữa cơ đấy.

Dạ Thiên Ưng trách cô, trách cô mới chia tay anh đã chạy ra ngoài chơi đùa, mà còn lại đi chơi với con trai. Mặc dù gã đó là em trai của mình.

Nhưng tóm lại cô có biết thằng nhóc đó thích mình không nhỉ, lại còn đi chơi với nó chứ?

Trong giọng nói của anh là sự ghen tức, ấy thế mà Ngô Hiểu Dao vẫn không phát hiện ra.

“Anh tên gì vậy?” Thuốc ấy có tác dụng khiến cô bộc lộ nỗi uất ức của mình thành cơn giận với Dạ Thiên Ưng: “Tôi tự mình đi chơi, anh quản cái gì tôi chứ?”

Nhìn dáng vẻ buông thả của cô, Dạ Thiên Ưng không giận và còn có cảm giác vui vui.

Cô chẳng thay đổi được cái vẻ đáng yêu của mình sau khi dính chút thuốc mà, anh nở nụ cười xấu xa, giọng nói lộ sự châm chọc cô: “Mới chia tay có mấy ngày, đã chạy ra ngoài chơi?” Đã vào trọng tâm chuyện cần bàn.

“Nói nhảm, chẳng lẽ anh bắt tôi ở nhà khóc à?”

“Không khóc thì ít nhất em cũng nên ngoan ngoãn mấy ngày chứ? Cũng không biết ai đó lúc thì nói yêu tôi, lúc khác cũng nói yêu tôi, kết quả mới đảo mắt một cái trên mặt hiện nguyên nụ cười, còn sung sướng so với người khác nữa kìa.”

Bên trong xe vốn dĩ là sự lúng túng bao bọc, giờ lại bị cơn cãi vã nhau thay thế, mặc dù là chửi mắng nhau nhưng ai cũng có thể nhìn thấy rằng đó là sự liếc mắt đưa tình, Bắc Thiên Thần một bên thấy mình không có chỗ ở đây, mở cửa xe đi xuống.

Nhìn Dạ Thiên Ưng cười xấu xa, cộng với dáng vẻ tức giận ấy, cô cũng muốn tức: “Anh bị ngu à? Tôi có muốn không cười, thì cũng không làm được. Còn nữa, tôi nói thích anh đấy, thích anh thì sao nào, nhưng ít nhất so với anh còn hiểu nó như thế này đấy, anh chỉ muốn báo ân nên chẳng phân biệt rõ ràng tình với yêu là cái thá gì, uống công anh năm nay 26 tuổi mà vừa ngây thơ, vừa ngu ngốc thế bà!”

“Em mắng ai ngây thơ, ai ngu ngốc hả? ” Dạ Thiên Ưng đứng dậy chạy đến chỗ Ngô Hiểu Dao, dùng vẻ nghiêm túc hỏi cô cho rõ.

“Mắng anh đó!”

“Chửi câu nào đấy?” Nhìn vẻ mặt anh thì có vẻ nghiêm túc, nhưng lòng thì vui hả hê.

Mười ngày, anh chưa bao giờ vui vẻ như thế này, chỉ lúc ở bên cô anh mới biến thành vậy. Điều này chứng tỏ cái gì đây?

“Anh ngây thơ, ngu ... Ừm.”

Lời nói của cô mới được một nửa, đã bị đôi môi bá đạo của Dạ Thiên Ưng cuốn lấy, chưa được sự đồng ý của cô mà anh đã hôn đến điên cuồng.

Loại cảm giác nhớ thương mười ngày nay, anh đem nó hóa thành một cái hôn dành cho cô, ban đầu cô còn giãy dụa nhưng sau đó lại mềm mại đón nhận.

Cô say đắm trong nụ hôn của anh, say sưa trong tất cả của anh, cảm nhận đầu lưỡi của anh trượt vào trong khoang miệng mình, cô vốn dĩ đang say đắm nó nhưng bỗng lấy lại lý trí, dùng răng cắn chặt đầu lưỡi anh, đẩy anh ra, dùng tay lau miệng, nhìn anh rồi vội mở cửa bước xuống xe.

Cô muốn tình yêu từ nơi anh, nhưng giờ là chuyện gì đây? Nụ hôn không rõ ràng này là chuyện gì đây?

Giống như tình trạng mập mờ như trước đây ư?

Đủ rồi, cô không muốn như vậy.

Tại sao anh không vì bản thân mình nói rõ một câu, anh không phải vì trả ơn mà quen cô chứ? Dù mình không phải cô bé năm ấy, anh cũng đồng ý ở bên cô được mà, tại sao anh lại không giải thích như vậy chứ?

Cười, cười, phải cười chứ!

Con mẹ nó cái thuốc chết tiệt đó quá đi, chỉ biết khiến cô cười, vừa cười vừa khóc khó chịu muốn chết.

Bắc Thiên Thần đứng bên ngoài nhìn Ngô Hiểu Dao bước xuống xe mang theo nước mắt trên mặt, lòng cậu có cảm giác đau không nói thành lời.

Cậu cảm nhận được mình hoàn toàn không thể xen giữa bọn họ, dù họ có chia tay hay không đi chăng nữa, cậu vẫn biết rằng, cô vẫn thích Dạ Thiên Ưng như cũ.

Nhìn Ngô Hiểu Dao cùng với Bắc Thiên Thần dần dần đi xa, Dạ Thiên Ưng thở dài một hơi.

Anh mới hôn cô ư? Lý do? Không có. Không tìm được bất kỳ lý do gì khiến anh muốn hôn cô.

Thấy Bắc Thiên Thần đi với cô, vì sao trong lòng anh lại có cảm giác ghen tức? Xa nhau mười ngày nay, tại sao anh vẫn nhớ cô mãi không quên được? Xuống xe, trở lại căn hộ nơi anh ở, anh lấy một chai rượu vang rót nửa ly, ngồi trên ghế salon, anh nhẹ lắc một cái.

Khóe miệng anh trong nháy mắt hiện lên một nụ cười mơ hồ.

Lúc này cãi nhau với cô trong xe, anh giống như một đứa trẻ bướng bỉnh vậy. Tự như quên hết mọi phiền não. Vì sao cô có bản lĩnh vậy nhỉ? Và tại sao lần nào anh cũng mập mờ không rõ với cô?

Chìm đắm trong hỗn loạn, đầu óc Dạ Thiên Ứng cũng loạn thêm, muốn tìm đáp án, tìm một lý do thích hợp nhất để anh không nhớ đến cô nữa, bởi vì anh chỉ muốn gặp lại cô bé mười hai năm trước giúp anh thoát chết mà thôi.

“Ting ting.”

Tiếng chuông cửa vang lên, Dạ Thiên Ứng để ly rượu trong tay xuống, đi ra mở cửa.

Hạ Uyển Uyển đứng ở ngoài cửa, gương mặt có chút hồng hồng, trên người còn tỏa ra mùi rượu nồng nặc.

Từ cái lần Dạ Thiên Ứng mắng Hạ Uyển Uyển kia, cô đã không tìm được lý do gì đến gặp Dạ Thiên Ứng, đây cũng coi là lần đầu cô tìm đến anh sau mấy ngày nay.

“Uyển Uyển, em uống rượu à?” Dạ Thiên Ứng nhíu mày, anh ghét phụ nữ uống rượu, Từ lúc Hạ Uyển Uyển đi theo anh cho đến bên giờ chưa từng uống rượu. (Tôi nhớ đợt trước 5 người nhậu chúc mừng, cô ta có uống mà)

Trong nháy mắt, hốc mắt Hạ Uyển Uyển chứa đầy nước, cúi đầu tỏ vẻ vô tội, như một cô gái yếu đuối chịu nhiều uất ức

229. Chương 231: Thời Khắc Quan Trọng Nhất Lại Chạy Tới Người Đàn Ông Đây

Dạ Thiên Ứng đưa tay kéo vào nhà rồi đỡ cô ngồi lên ghế salon, lấy chiếc khăn lông ấm lau mặt cho cô.

Đây chính là cách thể hiện của Dạ Thiên Ứng với Hạ Uyển Uyển cùng ba người quan trọng khác trong lòng của mình.

Cho dù anh máu lạnh bao nhiêu, tuyệt tình bấy nhiêu đi chăng nữa, thì trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày của mình, anh đều như một vị anh trai chăm sóc từng tí một đối với họ.

“Thiên Ứng.” Hạ Uyển Uyển nhẹ giọng gọi tên Dạ Thiên Ứng, vòng tay ôm cổ anh: “Em thích anh, tại sao tới bây giờ anh vẫn không có cảm giác chứ?”

“Uyển Uyển à.” Dạ Thiên Ứng nhíu mày, muốn tóm tay Hạ Uyển Uyển lại, trong lòng vẫn coi cô như một đứa em gái mà đối xử, chưa hề có chút tình cảm nam nữ.

“Anh bảo anh thích phụ nữ chừng nào, em đã cố gắng bản thân ăn mặc thật chín chắn, giả bộ trưởng thành hơn, anh bảo anh thích phụ nữ xinh đẹp, anh không thấy em đẹp hay sao? Tại sao trong tầm nhìn của anh không có em? Anh biết em hâm mộ những người phụ nữ trước đây hay không?”

Hạ Uyển Uyển tình nguyện được Dạ Thiên Ứng đối đãi như những người phụ nữ cam nguyện trước đây, cô thích anh, thích tám năm, từ 14 tuổi cô đã gắn bó với Thần Long Thiên, bắt đầu từ khoảng khắc đó, cô đã thích Dạ Thiên Ứng. (Thần Long Thiên: theo mình thì đây là tên tổ chức xã hội đen của mấy anh Dạ Thiên Ứng, Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long, Hạ Uyển Uyển. Do mình k đọc 100c đầu tiên, cho nên k hiểu về cụm từ này lắm. Mình xin phép để nguyên tên riêng trong cv nhé.)

Nhưng trong mắt Dạ Thiên Ứng một giây một phút cũng chưa từng có cô, dù chỉ một lần.

Cô chỉ có thể mỗi ngày nhìn Dạ Thiên Ứng chiều chuộng người phụ nữ khác, mỗi ngày nhìn anh thân thiết với người con gái khác. Cô vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Anh chưa từng nổi giận vô cớ với cô, vẫn hết mực yêu thương cô như thuở trước, thế nhưng anh lại vì ả Ngô Hiểu Dao mà tức giận cô, bản thân thật sự không hiểu nổi, anh đến cùng coi trọng cô ta ở chỗ nào cơ chứ?

“Uyển Uyển, em còn nói mấy câu giống mấy ả phụ nữ khác, thì sau này đừng đi theo anh.” Ở trong lòng anh, Hạ Uyển Uyển không giống những phụ nữ khác, cô tựa như người thân, người nhà ở Thần Long Thiên, không thể mất đi cô.

Anh thật sự chưa thích người phụ nữ nào cả, điều này anh có thể thừa nhận. Riêng lý do tại sao anh thích phụ nữ chừng chạc, trưởng thành hơn, thì anh cũng không hiểu rõ.

Nhưng... Anh có thể xác định lòng mình rằng, anh chưa từng thích bất cứ người phụ nữ nào, bao gồm ngay từ lúc mới bắt đầu quen Ngô Hiểu Dao, Lăng Thánh Quân đã hỏi anh, anh thích cô ấy không, anh có thể xác định câu trả lời của mình là anh không thích cô. Khi đó dù có vì lý do cô là ân nhân từng cứu anh, thì anh vẫn chưa thích cô.

Nhưng bây giờ...Anh biết cô không phải ân nhân của mình, nhưng tại sao anh vẫn chưa có cách nào xác định tình cảm của anh dành cho cô là gì?

Anh yêu cô, yêu cô gái kia sao?

Không sai!

Từ lúc sau khi cô kết thúc nộ hôn, cô bảo đừng dây dưa với nhau nữa, anh mới phát hiện mình yêu cô.

Cũng không phải vì lý do nào hết, cũng chẳng vì đoạn tình nghĩa mười hai năm trước, cứ coi như dù không có chuyện đó, anh vẫn yêu cô.

Ngốc quá đi.

Đến giờ mới anh mới tỉnh ngộ.

Muộn không đây? Còn kịp nữa không nhỉ?

Cướp cô về còn kịp không ta?

“Thiên Ứng, em muốn anh chiều chuộng em một lần!” Đôi mắt Hạ Uyển Uyển ngập tràn nước mắt, trong lời nói là sự cầu khẩn thiết tha, tình cảm cô dành cho anh quá sâu.

Anh biết Hạ Uyển Uyển có tình cảm với mình, nhưng đáng tiếc, anh vẫn chỉ xem cô như một người em gái, không hề có chuyện tình yêu nam nữ.

“Uyển Uyển, anh có... người mình yêu rồi.” Đây là lần đầu tiên Dạ Thiên Ứng mở miệng nói lời yêu đương, và khi Hạ Uyển Uyển nghe thấy câu ấy, hai cánh tay trên đặt trên cổ anh cũng buông lỏng xuống.

Nước mắt rốt cuộc không kìm được mà chảy xuống, xoay người chạy khỏi căn hộ của Dạ Thiên Ứng, lòng cô đau như cắt, tại sao vậy, tại sao Dạ Thiên Ứng lại đối xử với cô như vậy?

Trời dần dần hừng ánh sáng, thuốc kích thích bên trong Ngô Hiểu Dao cũng hết tác dụng, nhớ lại buổi gặp mặt Dạ Thiên Ứng tối hôm qua, lòng cô lại một lần nữa dấy lên chút rung động.

Cô thương anh và không dừng yêu anh.

Nhưng cái tình yêu từ một phía chẳng có nghĩa lý gì.

Tỉnh táo đi mà, tỉnh táo lại đi nào...

Đứng dậy, đi đến bệnh viện ông ngoại nằm, thấy nụ cười của mẹ, rồi bệnh tình thuyên giảm của ngoại, lòng cô cũng an tâm hơn.

“Ông già, mau đem giấy tờ căn nhà ấy ra đây.”

“Mày cút đi! Mày cút ngay!!”

Tiếng cãi nhau bên trong phòng bệnh nhân truyền đến tai, cô nhanh chóng chạy vào trong, một người đàn ông đầy hung dữ đang đứng trong phòng gây gỗ với ông ngoại và mẹ cô.

“Cậu?” Tiếng nói mang sự kinh ngạc vang lên, người đàn ông kia quay đầu lại.

Là cậu của Ngô Hiểu Dao, chưa từng chăm sóc ông ngoại lấy một phút giây.

Cậu cô cũng chẳng để ý đến cô, vẫn giận dữ hét lên như cũ: “Mau đi, nói thế nào thì tôi cũng là con trai mà, căn nhà đó ít nhất cũng có một phần cho tôi.”

Cô hiểu sơ sơ rồi, nghe ý tứ trong lời nói của ông cũng biết, ông muốn căn nhà của bọn họ đang ở.

“Anh, do ba bị bệnh, nên căn nhà đó đã thế chấp cho người ta rồi.” Mẹ Ngô ra sức giải thích.

Nhưng cậu vẫn cau mày khó chịu, trợn mắt chạy đến chỗ mẹ Ngô mà cãi: “Lúc mày còn làm nhân tình của người ta bộ không có tiền cho ba chữa bệnh à? Gạt ai vậy chứ?”

Cậu đang nói gì thế?

Mẹ là nhân tình của người ta? Vậy mình là gì? Ba của mình là ai? Không phải đã qua đời rồi sao?

“Mẹ ơi? ” Cô toàn thắc mắc nhìn mẹ Ngô, cô muốn tìm đáp án, ba đã qua đời chưa? Hay ba mình hoàn toàn chưa chết, giống như lời cậu nói thì mẹ chỉ là nhân tình của người ta mà thôi.

“Dao Dao à, con đừng nghe cậu con nói bậy nhé.” Về mặt mẹ Ngô rất hốt hoảng, bà không muốn con bé Ngô Hiểu Dao biết mấy chuyện này.

“Tao nói bậy sao? Lúc mày 16 tuổi đã làm nhân tình cho cái tên chính trị gia kia mà, 17 tuổi thì sinh cái đứa con hoang này nè, tao nói bậy chỗ nào chứ?” Cậu ngang bướng nói hết sự thật, lại con đưa ngón trỏ chỉ vào Ngô Hiểu Dao.

Con ngoài giá thú. Con hoang? Mình là một đứa con hoang ư? Thì ra mẹ sinh mình lúc 17 tuổi, ba của mình rốt cuộc là ai, tại sao phải do mẹ chăm sóc, tại sao đến bây giờ cô mới biết tất cả?

“Câm mồm! ! !” Ông ngoại lớn tuổi nằm đó tức gần chết, có đứa con bất hiếu như vậy là do bọn họ không may mà.

Mẹ Ngô bị hỏi thế nên nghẹn họng, ngày thường lúc này bà cũng yêu cầu Ngô Hiểu Dao giữ gìn nề nếp, ấy mà bây giờ bà lại mất mặt thế này trước Ngô Hiểu Dao, bà biết làm thế nào trước mặt con gái đây?

230. Chương 232: Ngô Hiểu Dao, Anh Yêu Em.

Nước mắt mẹ Ngô rơi từng dòng xuống đầy mặt. Miệng thì câm nín không biết nói gì thêm.

Ngô Hiểu Dao thì ngây ngốc đứng đó để mặc cậu mình tùy ý làm gì thì làm.

Rối thật rồi, cô đến 18 tuổi mới biết toàn bộ sự việc trong nhà mình.

Ba, ba của cô rốt cuộc là ai?

Chính Trị Gia? Là chính trị gia nào? Mà tại sao ông ấy lại không chịu trách nhiệm với mẹ cô? (dễ ồm, liên hệ chương trước, dù mệnh chưa đọc đoạn sau, má tác giả nào cũng thích liên kết)n

Ai có thể bảo cô rằng tất cả đều không phải sự thật được không, tại sao cậu lại nói ra sự thật này cơ chứ? Tại sao cậu lại muốn tổn thương mẹ và mình?

Ngô Hiểu Dao vừa rơi nước mắt thì bất chợt, có đôi bàn tay nào đó ôm lấy đôi mắt cô.

Ai vậy?

Cô bắt lực quay đầu lại nhìn, nước mắt ước dầm đôi bàn tay kia.

“Cực cưng à, không phải anh đã bảo, chỉ được khóc anh em xem rồi à.”

Cái giọng nói này là Dạ Thiên Ứng? Sao anh lại xuất hiện ở đây? Tại sao mỗi lần cô có nỗi khổ trong lòng thì anh lại ở đây cơ chứ?

Cả người Ngô Hiểu Dao dựa người đằng sau, cảm nhận bờ ngực của anh, giờ cô rất cần cái ôm này để che giấu tâm trạng của mình.

“Cậu là ai?” Cậu kinh ngạc hỏi chuyện Thần Long Thiên, rồi lướt nhìn trong phục lẫn phong cách của Dạ Thiên Ứng, chợt ánh mắt sùng bái của ông ta bắn tứ phía: “Cậu là chủ tịch của tập đoàn Sony phải không?”

n

Dạ Thiên Ứng không để ý đến ông cậu này, dùng tay lau hết nước mắt trên mặt Ngô Hiểu Dao, rồi chậm chậm đi đến cạnh mẹ Ngô: “Bác gái.” Dạ Thiên Ứng nho nhã chào bà ấy một tiếng, sau đó lấy một chiếc khăn tay trong túi áo đưa ẹ Ngô dùng. Rồi lại lấy trong túi áo trong một tấm chi phiếu ghi vài chữ lên bên trên đó, xoay người đưa cho ông cậu này: “Đây là 20 vạn, đủ để mua lại căn nhà kia.”

“Thiên Ứng!”

“Cậu Dạ à.”

Mẹ Ngô và Ngô Hiểu Dao cùng tiến lên toan tính chặn lại hàng động của Dạ Thiên Ứng, anh cười nhẹ một tiếng rồi hướng về phía mẹ Ngô: “Bác gái à, việc nhà của người lễ ra con không nên can dự vào, nhưng con lại là bạn trai của Dao Dao, con mong rằng mọi người không có chuyện gì không vui.”

Bạn trai, chẳng phải chia tay nhau rồi à?

Bây giờ anh đâu có vị trí nào chứ, bản thân lại phải thiếu nợ anh nhiều tiền nữa rồi. Nhìn cách nói năng với hàng động của anh, cô chẳng hiểu nổi.

Người cậu hơn hờ cầm lấy tờ chi phiếu với nét mặt đầy sự thỏa mãn: “Dao Dao, con với mẹ con đều tốt số đó nha, toàn ăn bám bạn trai giàu có.”

Ngô Hiểu Dao cau mày, khó chịu ra mặt: “Cầm tiền rồi thì ông mau đi đi”

“Vậy tôi đi nhé.” Cậu hài lòng cầm tiền đi khỏi phòng bệnh nhân.

Dạ Thiên Ứng phát tay, cấp dưới của anh mang bình cháo dinh dưỡng vào trong phòng. Anh ngồi cạnh ngoại Ngô Hiểu Dao, trên nét mặt là sự thân thiết: “Ông ngoại, từ lúc ông tỉnh lại mà cháu chưa qua thăm lại được, cháu xin lỗi ông nhé.”

Nhìn người thanh niên trước mặt mình, trong lòng ông ngoại này rất thích, bởi chàng trai này quá ưu tú, nhưng ông vẫn mong cháu gái mình không đi lại con đường như con gái ông lúc trước.

“Không cần khách sáo.”

“Cậu Dạ này.” Mẹ Ngô đi tới trước mặt Dạ Thiên Ứng, trong mắt là sự cảm kích: “Cám ơn cậu.”

“Ha ha, bác gái gọi con bằng Thiên Ứng là được rồi mà, hơn nữa đó là chuyện con nên làm.”

Chỉ cần thấy mẹ mình là tên Dạ Thiên Ứng này lại giả cái dáng chừng chặc trướng thành liên, Hừ! Cái vẻ bốn cột bình thường đâu, sao không móc ra ẹ tôi xem đi?

Còn nữa, giờ anh ta đang làm cái gì thế chứ, diễn trò diễn xiếc gì ở đây đây?

Ngô Hiểu Dao bước nhanh tới cạnh chỗ Dạ Thiên Ứng, lôi cánh tay anh rồi nhìn về phía mẹ: “Mẹ, con với Thiên Ứng ra ngoài trước nhé.” Nói xong, cô mang theo Dạ Thiên Ứng ra khỏi phòng.

Vừa ra ngoài, Ngô Hiểu Dao mau chóng bỏ tay anh ra, sau đó lên tiếng hỏi: “Đến cùng là anh đang làm cái gì thế hả?”

n

Dạ Thiên Ưng ngay lập tức nở nụ cười bí hiểm, nắm tay cô lại: “Đoán thử xem?”

Cảm xúc cảm lẫn nhiệt độ từ bàn tay anh truyền sang, tim cô chợt đập “thình thịch” dữ dội.

Khóe miệng hình như cong lên, nhưng nhin xuống ngay tức thì, giả bộ ngây thơ nhìn anh rồi trả lời: “Tôi đoán không ra, anh cũng không phải nói thêm, tôi nhớ chúng ta đã chia tay rồi mà.”

Cô càng muốn giả vờ ngu đần, biểu hiện hiện giờ của Dạ Thiên Ưng cô đoán chắc nó nói cái gì rồi, nhưng cô phải ép anh tự nói ra mới chịu được.

Anh bắt đầu dĩ lộ vẻ mặt lúng túng, nhỏ giọng nói ấp a ấp úng: “Anh...yêu...em.” Mấy từ này khiến anh xấu hổ chết đi được, sống 26 năm trời mà giờ mới lần đầu tiên nói với con gái mấy từ kiểu này, tim của anh giờ phút này không khỏi đập liên tục, mặt thì đỏ ửng vì thẹn, y chang một thằng thanh niên mới lớn biết yêu ấy.

“Anh nói cái gì? Tôi nghe không rõ.” Trong lòng sớm đã vui đến nở hoa rồi này, chỉ là, toàn bị Dạ Thiên Ưng làm cô rối bời, lần này phải báo thù anh mới được.

“Anh yêu em.” Dùng hết hơi trong phổi, Dạ Thiên Ưng lớn tiếng hét lên một câu, người người trên cả dãy hành lang nhìn về phía anh, anh thì xấu hổ trừng mắt nhìn từng người một, mấy người đó vội vàng xoay đi chỗ khác coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Anh rống cái quái gì chứ, anh yêu ai?”

“Em đừng có mà được voi lại đòi tiên nhé.” Dạ Thiên Ưng hơi có vẻ không nhin nổi nữa bảo Ngô Hiểu Dao.

Hôm nay cô muốn được voi đòi tiên đấy, bốn cột Dạ Thiên Ưng một cách được nhất, vẻ mặt nghiêm túc, hết tay Dạ Thiên Ưng ra, ngồi lên chỗ nghỉ ngơi bên ngoài phòng bệnh, im lặng không nói.

Dạ Thiên Ưng bắt đầu dĩ đưa tay gỡ gỡ đầu, đi tới trước mặt cô, ngồi xổm người xuống, mặt cũng nghiêm túc không kém, trong giọng nói là dịu dàng: “Anh yêu em, Ngô Hiểu Dao à.”

Hôm nay anh bại hoàn toàn rồi nè.

Bị một cô bé chơi đùa.

Anh thật sự muốn làm rõ, rốt cuộc là anh ăn cô, hay cô đem anh xơi tái thế không biết?

Mới lúc đầu quen nhau anh cảm thấy mình nắm cô trong lòng bàn tay dễ như không, cứ tưởng cô là cô gái ngọt ngào.

Có thể theo thời gian từ từ phát triển, càng ngày anh càng phát hiện cảm giác mình bị cô nắm trong tay, hơn nữa còn bị cô đùa bỡn không thương tiếc, gần như toàn bộ tương tử của mình đều phối hợp với cô vậy.

Chỉ là, anh nhận, anh thật sự yêu cô, cũng không còn biện pháp.

“Dù tôi không phải ân nhân của anh cũng yêu à?”

231. Chương 233: Thời Khắc Ngụy Hiểm

“Dù tôi không phải ân nhân anh cũng yêu tôi?”

“Ừ.” Dạ Thiên Ưng kiên định gật đầu, đứng dậy tới ngồi bên cạnh cô, đôi bàn tay bắt lấy cánh tay cô: “Anh vẫn cho rằng em là cô gái đó, cho nên hoàn toàn dĩ suy nghĩ kỹ tình cảm với em là báo ơn hay tình yêu, cho đến khi em bảo em không phải là cô gái ấy, mười ngày nay anh tự mê hoặc bản thân mình, nhưng cho đến bây giờ anh mới phát hiện, anh... Dạ Thiên Ưng không có em thì không được, dù em không phải cô gái ấy, anh vẫn rất yêu em.”

Nghe lời anh tự bạch mà nước mắt cô rơi đầy mặt.

Cô rất cảm động, điều cô luôn chờ đợi chính là lời yêu từ anh.

Cô không muốn Dạ Thiên Ứng vì báo ơn mà quan tâm cô, vì cô chỉ muốn anh yêu cô thật lòng.

Hiện tại cô đã lấy được lời yêu của Dạ Thiên Ứng. Lòng cô rất thỏa mãn.

“Nếu như, cái cô gái cứu anh vô tình xuất hiện trước mặt anh lần nữa, anh sẽ làm gì với cô ấy?”

Cái vấn đề này Dạ Thiên Ứng đã nghĩ tới, nếu như cô gái cứu mình xuất hiện, anh sẽ làm sao?

“Ha ha, nếu như cô ấy muốn cái gì thì anh cho cô ta cái, ngoại trừ anh ra, vì anh chỉ thuộc về anh.”

“Đồ ngốc, thịt ngon mà không biết ăn.” Cô nở nụ cười vui sướng, đôi tay phủ lên gò má của Dạ Thiên Ứng, nhẹ giọng nỉ non: “Chẳng qua em thích.” Môi cô nhẹ nhàng rơi lên môi anh.

Lần này lại đến bên nhau, cô tin chắc, cả đời này bọn họ sẽ không bao giờ chia lìa nhau nữa.

Chỉ là, cô phải tìm được vị trí của mình bên cạnh Dạ Thiên Ứng mới được.

Cô phải giúp anh!

Dù không phải người thuộc xã hội đen nhưng cô cũng phải cố gắng giúp anh. Bởi vì chỉ có cô mới biết rõ anh là người như thế nào.

“Bé con, có muốn làm thư ký bên cạnh anh nữa không?” Dạ Thiên Ứng hỏi một lần nữa nhưng không mang theo sự ép buộc. Anh không muốn dùng sức mạng để cô miễn cưỡng ở bên cạnh mình, anh có thể thấy, cô không thích hợp làm thư lý.

“Em không muốn.”

“Thôi được rồi, anh về công ty trước, tối qua đón em.”

“Vâng.”

Tiến Dạ Thiên Ứng đi, Ngô Hiểu Dao cảm giác mình chợt trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này. Nhưng mà, cô cũng phải khiến Dạ Thiên Ứng làm người đàn ông hạnh phúc nhất. Cô nhất định sẽ dùng hết sức mình kết hợp với anh.

“Thiên Ứng, hai gã anh cần đã được mang đến đây rồi.”

Bên trong phòng làm việc của Chủ tịch hội đồng quản trị, Hạ Uyển Uyển, Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long và Hàn Tuấn Hi toàn bộ đều có mặt ở đây.

Dạ Thiên Ứng ngồi trên ghế làm việc, vẻ mặt thâm trầm nhìn hai tên tóc vàng hoe quỳ trước bàn mình: “Rốt cuộc mấy người có hạ thuốc trong nước của cô gái đó không?”

Sau khi bảo lãnh Ngô Hiểu Dao ra khỏi đồn cảnh sát ngày hôm qua, Dạ Thiên Ứng đã sai người bắt hai tên này lại.

Sử dụng chất ma túy tổng hợp không quy vào tội lớn, nhưng anh không muốn cuộc đời Ngô Hiểu Dao phải dính phải một vết nhơ nào!

“Không bỏ!” Miệng hai tên đàn ông này quá cứng, da thịt đã bị châm gần nát, bọn họ vẫn khẳng khẳng không bỏ thuốc vào đồ uống của Ngô Hiểu Dao, giống như bị người nào đó mua chuộc vậy.

“Không ư?” Dạ Thiên Ứng càng lạnh lùng, ánh mắt dời về phía Hàn Tuấn Hi.

Hàn Tuấn Hi móc từ trong túi áo ra một khẩu súng ngắn, nhanh chóng chìa lên đầu một tên trong số chúng.

“Rốt cuộc có hay không?” Dạ Thiên Ứng không ngừng hỏi hai tên này.

Hai tên nhìn nhau một cái rồi im lặng không lên tiếng.

Thần Long Thiên phát hiện có điều gì đó, sắc mặt biết đổi ngay lập tức, cảm giác có gì đó không ổn, vừa định bảo Hàn Tuấn Hi thu súng trong tay lại, thì cửa phòng lập tức mở ra.

Một đám cảnh sát mặc đồ thường phục xông vào phòng, người dẫn đầu là Tiểu Thiên Dạ.

Dạ Thiên Ưng hí hóp mắt nhìn chằm chằm, anh bị gài bẫy.

Hai tên tóc vàng đang quỳ trước mặt anh chắc chắn đã bị Tiêu Thiên Dạ mua chuộc, khó trách đối mặt với anh mà lại không khai chuyện gì. Đáng tiếc là phát hiện trễ.

Hàn Tuấn Hi thì đang cầm súng.

Nhìn Tiểu Thiên Dạ đang ép buộc mình, Dạ Thiên Ưng tỉnh táo mà nở nụ cười, vẫn duy trì vẻ mặt ung dung bình thản: “Cảnh sát Tiểu à, dù anh có là cảnh sát đi chăng nữa, cũng không được tự tiện xông vào phòng làm việc của người khác chứ nhỉ?”

Tiểu Thiên Dạ khinh thường khê hừ một tiếng, ánh mắt là sự phẫn hận nhìn về phía Dạ Thiên Ưng: “Nếu như không đến đây, biết không chừng Hàn Tuấn Hi coi thường luật pháp mà giết người rồi, bảo vệ tính mạng của công dân là trách nhiệm của cảnh sát chúng tôi.”

Hiện tại trong tay Hàn Tuấn Hi đang cầm súng, dù giải thích thế nào cũng không được.

Nhìn Dạ Thiên Ưng thì có vẻ bình thản, nhưng lòng anh thì đang giằng sôi máu.

Đây đã là lần thứ hai bị Tiểu Thiên Dạ tính toán.

Chuyện nhỏ hay lớn anh đều cẩn thận để ý, chưa từng mắc bẫy bao giờ, nhưng giờ thì... Dạ Thiên Ưng nắm chặt tay thành quả đấm, im lặng không nói.

“Dạ Thiên Ưng, cấp dưới của chú dùng súng, chú không thoát khỏi liên can được đâu.” Tiểu Thiên Dạ hả hê nhìn Dạ Thiên Ưng.

Đúng lúc này... Ngô Hiểu Dao đi vào phòng làm việc của Dạ Thiên Ưng.

Lúc cô ở bệnh viện thì Bắc Thiên Thần gọi điện đến báo, trong điện thoại nói rằng, Dạ Thiên Ưng đã cho cấp dưới bắt hai tên hạ thuốc cô.

Nghe vậy lòng cô có cảm giác lo lắng vô cùng.

Cô biết Dạ Thiên Ưng là người đàn ông như thế nào, dù trước mặt cô cười nói vui vẻ, nhưng đối với người khác thì lại là chuyện đáng quan tâm.

Cho nên cô vội bắt xe đến công ty Dạ Thiên Ưng.

Lúc vừa tới công ty thì bắt gặp một đồng ký giả tại cổng, lên đến tầng 50 thì thấy hết tình bên trong.

Hàn Tuấn Hi cầm súng trong tay, những lời Tiểu Thiên Dạ nói, mấy thứ này chứng tỏ ông cảnh sát Tiểu này mình chính Dạ Thiên Ưng!

Cô đứng ngoài cửa suy nghĩ một hồi lâu, mình nên làm gì nhỉ? Làm như thế nào vừa cứu được Hàn Tuấn Hi và Dạ Thiên Ưng đây ta?

Mỗi lần cô gặp chuyện không may đều được Dạ Thiên Ưng cứu giúp, hôm nay cô muốn thể hiện lại.

Tỉnh táo đầu óc xong, cô bước vào phòng làm việc của anh.

232. Chương 234: Tiểu Bạch Thỏ Biến Thân Thành Sói Xám Lớn

Khi Ngô Hiểu Dao tiến vào trong, toàn bộ tất cả ánh mắt bên trong phòng làm việc đều nhìn về phía cô, Dạ Thiên Ưng vốn bình tĩnh này giờ cũng cảm thấy lo lắng.

Anh không muốn để cô nhìn thấy cảnh này, nhìn thấy anh đối mặt với cảnh sát. Đôi mắt anh nhìn chăm chú vào người cô, muốn cô nhanh chóng rời khỏi đây. Nhưng cô lại không đi.

Ừ, cô không đi, mỉm cười nhìn thẳng vào Tiểu Thiên Dạ.

“Cảnh sát Tiểu phải không? Anh mới vừa nói trong tay Tổng giám đốc Hàn có súng, Chủ tịch Dạ cũng không thoát khỏi liên can đúng không?”

“Đúng vậy!” Tiểu Thiên Dạ lạnh lùng gật đầu.

“Vậy tôi hỏi ngược lại anh một câu, nếu như trên người cấp dưới của anh có giấu thuốc độc hại vậy anh có phải cũng dính liếu đến họ hay không? Chúng ta là con dân của ngài Thủ Tướng, nếu như tôi phạm tội, có phải ông ấy cũng không thoát khỏi liên can?” Giờ phút này, nét mặt cô là sự chững chạc và mang đầy sự áp bức, cô chất vấn lời nói vừa rồi của Tiểu Thiên Dạ, nói trúng tim đen của nó, khác xa hoàn toàn hình dáng trẻ con của mình.

Bọn Lăng Thánh Long, Lăng Thánh Quân, Hàn Tuấn Hi và cả Hạ Uyển Uyển đều đứng tại chỗ mà sững người, Ngô Hiểu Dao của bây giờ và cái người đi theo chân bọn họ lúc trước hoàn toàn không giống nhau.

Dạ Thiên Ưng thì ngồi trên ghế làm việc đã biết rõ cô là người như thế nào, nhìn cô ngốc nghếch thế thôi, chứ so với ai thì cũng thông minh phết, nhưng vậy có được không? Bảo cô tham gia vào giới xã hội đen đầy tối tăm này ư?

Tiểu Thiên Dạ ngăn người một giây, rồi cười khinh bỉ: “Ý cô muốn nói?”

“À, Chủ tịch Dạ hoàn toàn không biết Tổng giám đốc Hàn mang súng. Đó là chuyện cá nhân của Tổng giám đốc Hàn, không tin thì anh có thể hỏi anh Hàn Tuấn Hi đây.”

Thật xin lỗi, Tổng giám đốc Hàn... Nhưng nếu như không nói kiểu này, Thiên Ưng và anh đều xui xẻo như nhau, chỉ nói vậy mới có thể bảo toàn Dạ Thiên Ưng trước.

Dạ Thiên Ưng và bọn Hàn Tuấn Hi cũng không trách cô làm chi, bọn họ biết, hiện giờ chỉ có biện pháp này là tốt nhất.

Một khi Dạ Thiên Ưng bị bắt đi thì cổ phiếu của tập đoàn Sony sẽ bị giảm mức nghiêm trọng, ngay tư cách tham gia bầu cử chính trị gia đợt này cũng bị cách chức.

Hàn Tuấn Hi cũng không do dự thêm mà gật đầu nhận tội: “Đúng, Chủ tịch Dạ hoàn toàn không biết chuyện tôi mang súng bên mình.”

Nghe thấy Hàn Tuấn Hi và Ngô Hiểu Dao kẻ xướng người họa, Tiểu Thiên Dạ nắm chặt tay thành quả đấm: “Vết vết đánh trên mặt hai người này thì sao?” vậy thì theo hoàn cảnh.

Cô cũng biết anh ta sẽ cố tình tiếp tục điều tra. Mà cô cũng biết rất rõ hai tên đàn ông đang quỳ trên đất, kẻ đã khiến cô uống phải thuốc kích thích.

Dạ Thiên Ưng muốn giúp cô hả giận, nhưng hình như chính cô khiến anh bị khó xử như vậy? Được thôi, cô sẽ giúp anh hóa bỏ mọi nghi ngờ buộc tội.

“Ha ha, chúng tôi làm sao có thể biết được họ bị đánh như thế nào chứ? Lời này của ngài đừng nên hỏi chúng tôi, nên hỏi bọn họ ấy?” Cô mặt mỉm cười nói hết câu, rồi xoay người từ từ đi đến hai tên đàn ông đang quỳ trên đất, trong đôi mắt hiển thị rõ sự vô tình mà sắc bén, cúi đầu nói nhỏ nhẹ bên tai hai tên đó vài câu: “Mấy người có thể oan ức khai chủ tịch Dạ đánh, nhiều lắm thì Chủ tịch Dạ chỉ bị án cố ý đả thương người vô tội, nhưng có nghĩ tới chuyện sau đó hay không?”

Lời nói của cô toàn sự uy hiếp, mười phần như một ác ma, nhưng bên trong lời cô nói lại có sự kỳ diệu. Cô sợ trên người hai gã này sẽ có máy nghe lén, nên không thốt ra một từ uy hiếp cao hơn.

Thật ra thì cô chỉ nghĩ, nếu như bọn họ chỉ điểm Dạ Thiên Ưng đánh họ, thì sau khi ra tù anh ấy sẽ tìm giết bọn họ cho bằng được!

Cô thay đổi rồi, cũng chẳng biết là dân thường hay dân xã hội đen nữa. Cũng trở nên độc ác mất rồi...Lòng cô đang lên tiếng trách chính mình, nhưng đồng thời, cô đã từng nói rằng...muốn cùng Dạ Thiên Ưng tàn tạ, biến mất.

Hai tên đàn ông đang quỳ nghe ra ý trong lời cô nói, liếc nhau một cái.

Dù bọn họ được Chính phủ bảo vệ, còn chuyện Dạ Thiên Ứng có thể lực thế nào bọn họ tất nhiên biết rõ, nên việc bây giờ là bảo vệ tính mạng của mình quan trọng hơn, vừa không đắc tội với chính phủ lẫn Dạ Thiên Ứng.

“Vết thương của chúng tôi là người khác đánh!”

Thấy hai người họ nói vậy, Ngô Hiểu Dao không khỏi lộ nụ cười xấu xa.

Dạ Thiên Ứng cũng đã nhìn thấy cô uy hiếp hai tên ấy, nhưng rốt cuộc cô uy hiếp thế nào nhỉ?

“Ôi chào.” Cô thở dài một hơi như đùa bốn người ta, rồi xoay người nhìn về phía Tiểu Thiên Dạ: “Vết thương của bọn họ hình như không liên tới Chủ tịch Dạ đấy nhé.”

Tiểu Thiên Dạ giờ phút này đã thay đổi thái độ đối địch với cô ta, vốn dĩ đã cài một cái bẫy thật hoàn hảo, lại bị cô ta phá hỏng, anh đây không cam lòng!

Nhưng mà, không sao, vậy cứ tóm Hàn Tuấn Hi trước cũng được! Ký giả bên ngoài đông kiểu ấy, thấy Hàn Tuấn Hi bị còng tay đi ra khỏi công ty, thì ắt hẳn giá cổ phiếu trên thị trường của tập đoàn Sony sẽ bị giảm nghiêm trọng! Anh nắm chặt tay thành nắm đấm: “Đem Hàn Tuấn Hi về điều tra.”

Bên ngoài có bao nhiêu ký giả cô nắm rất rõ, không thể để nó ảnh hưởng đến tiền đồ của Hàn Tuấn Hi được, một khi đã bị còng tay công khai thì tất nhiên Hàn Tuấn Hi đã bị buột tội.

Cô đi hai bước tới trước người Hàn Tuấn Hi, dừng hành động còng tay của người nọ: “Chờ một chút!”

“Cô còn muốn như thế nào?” Tiểu Thiên Dạ bắt mắt chất vấn cô.

Nét mặt cô khôi phục sự nghiêm túc, nói có bài có bản vài câu: “Súng của Tổng giám đốc Hàn có phải là súng đồ chơi hay súng thật, mấy người đã kiểm tra kỹ chưa? Căn cứ hiến pháp năm 89, nếu không xác định người hiềm nghi phạm tội có mang theo vũ khí thì không mắc phải tội người mang đồ cấm, toàn bộ đều không chính thức, mấy người không có quyền hạn còng tay Tổng giám đốc Hàn lại! Cảnh sát Tiểu, điểm này anh phải biết rõ hơn tôi phải không?”

Nhìn Ngô Hiểu Dao kiên quyết như thế, khoe miệng Dạ Thiên Ứng nở nụ cười yếu ớt, anh vẫn luôn cho rằng cô chỉ là một cô gái yếu ớt, nhưng giờ phút này...

Anh cảm thấy trái tim mình đã bị cô gái này chiếm đóng mất rồi, anh muốn cô thể hiện, thì cô lại thể hiện một cách hoàn hảo như thế này đây.

“Được thôi.” Tiểu Thiên Dạ tức giận nghiến răng nghiến lợi: “Đem Hàn Tuấn Hi đi.”

“Tổng giám đốc Hàn, tôi nhất định sẽ cứu anh ra!” Cô nhẹ giọng nói với Hàn Tuấn Hi, kèm một nụ cười tự tin bên môi.

233. Chương 235: Tiểu Bạch Thỏ Biến Thân Thành Sớm Xám Lớn (tiếp)

Lần này Hàn Tuấn Hi cũng không lạnh lùng từ chối, đồng ý bằng cái gật đầu, nở nụ cười yếu ớt với cô.

Hàn Tuấn Hi bị mang đi, Tiểu Thiên Dạ ở lại một lúc lâu vẫn chưa chịu rời đi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy ý cười của Dạ Thiên Ứng, tựa như mất đi tỉnh táo rống lên một câu: “Tôi hoài nghi trên người chú có mang theo súng, bây giờ sẽ lục soát người chú!” Dứt lời, anh ta nhanh chóng chạy tới trước mặt Dạ Thiên Ứng, một phen tóm lấy cổ áo Dạ Thiên Ứng.

Dạ Thiên Ứng vẫn giữ vững nụ cười trên môi, thật đã, mặc cho đôi tay Tiểu Thiên Dạ làm xằng bậy: “Cảnh sát Tiểu à, chú ý tác phong, làm thế này sẽ ảnh hưởng đến chất lượng video đấy.” Anh nói xong, liền chỉ về phía Ngô Hiểu Dao bên kia.

Tiểu Thiên Dạ quay đầu lại, thấy Ngô Hiểu Dao cầm trong tay một chiếc điện thoại di động lại cố vũ Tiểu Thiên Dạ: “Tiếp tục đi nào Cảnh sát Tiểu, tiếp tục làm đi chứ, nhanh nhanh nghe lời chủ tịch Dạ kìa, biểu cảm vẻ mặt nên tốt hơn chút nữa, không thôi ảnh hưởng đến chất lượng video!”

Nhìn Ngô Hiểu Dao và Dạ Thiên Ưng kẻ xướng người họa, còn anh ta thì giống như một con khỉ làm xiếc, buông hai tay ra rồi chạy về hướng cô ta.

Lăng Thánh Quân và Lăng Thánh Quân chắn trước người cô, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cảnh sát Tiểu.

Cô gập chiếc điện thoại trên tay lại, lấy lại vẻ mặt nghiêm túc: “Căn cứ luật dân sự điều số 90, nếu ở tình huống nào không có lệnh kiểm soát, thì không được lục soát cơ thể người dân! Cảnh sát Tiểu, tôi sẽ cất giữ để làm vật chứng khỏi tố anh ”

“Cô, cô tính làm cái gì hả?” Tiểu Thiên Dạ đứng xa xa chỉ về phía cô, mở lời chất vấn.

Thấy Tiểu Thiên Dạ luống cuống như vậy, người đứng đầu Thần Long Thiên chợt che miệng cười.

Bởi vì, đây là lần đầu tiên anh cả của anh lộ nét mặt tức giận trước đối phương. Cũng là lần đầu tiên nghe Ngô Hiểu Dao nói mấy câu đã khiến anh ta muốn giết người, muốn đánh người như thế này.

“Tôi?”

Cô vẫn luôn luôn tìm kiếm nhưng không hề được cái vị trí bên cạnh Dạ Thiên Ưng. Nhưng rốt cuộc bây giờ, cô đã tìm được nó.

“Tôi là luật sư đại diện của Chủ tịch Dạ, tôi tên là Ngô Hiểu Dao!” Cô tự tin nói hết câu, rồi đi tới bên cạnh Dạ Thiên Ưng, mỉm cười nhìn Tiểu Thiên Dạ đằng ấy.

“Sao cô giống giống cô gái hút thuốc phiện hôm ấy vậy chứ?”

Mấy từ này vừa dứt, nét cười trên mặt Dạ Thiên Ưng bị một màn đen che phủ.

Cô khẽ vỗ vỗ lên tay Dạ Thiên Ưng, vẫn duy trì nụ cười với Tiểu Thiên Dạ: “Không sao cả, Cảnh sát Tiểu anh có thể tùy ý kiện tôi vụ sử dụng thuốc phiện trái phép, cao nhất là bị nhà trường đuổi học, nhưng bằng luật sư tạm thời tôi mới lấy được sẽ không bị tịch thu, điều này chắc anh hiểu rõ.”

Cô không sợ, bây giờ cô không sợ cái gì hết. Dù có bị nhà trường đuổi học, cô vẫn có thể tự thi bằng Luật sư, không sao cả, cô muốn ở bên cạnh Dạ Thiên Ưng và muốn giúp đỡ anh.

Tiểu Thiên Dạ tức giận trợn mắt nhìn Ngô Hiểu Dao, không cam lòng rời khỏi phòng làm việc của Dạ Thiên Ưng.

Nhưng sau khi Tiểu Thiên Dạ mới đi, cả người cô gần như ngã quỵ trên nền đất. Thật may là có Dạ Thiên Ưng đỡ cô vào lòng, cô ngồi lên đùi anh, cái dáng vẻ kiên quyết và hùng hổ ban nãy biến mất tăm, cơn run rẩy toàn thân ập đến.

Cô sợ thật, lúc này chẳng qua cố gắng giả vờ nghiêm túc thôi, may thật. Cô sợ mình sẽ mắc một lỗi nào đó, có thể khiến Tiểu Thiên Dạ mang Dạ Thiên Ưng đi. Nhưng cô đã thắng anh ta. Nhưng cũng đồng thời, cô đem bản thân mình đối chọi với phía cảnh sát, cô không hối hận về việc này.

Dạ Thiên Ưng vung tay, đám người Lăng Thánh Quân rời khỏi phòng. Ngay cái khoảng khắc đi ra, trong đôi mắt Hạ Uyển Uyển dâng lên chút ghen tỵ. Vừa hâm mộ Ngô Hiểu Dao, cũng vừa ghen tỵ tình yêu của họ. Tại sao cô ấy lại có thể nhận được sự chở che từ Dạ Thiên Ưng, tại sao cô ấy lại có thể ở bên cạnh anh? Còn mình mãi vẫn không được?

Lúc khép cánh cửa, nước mắt Hạ Uyển Uyển cũng chảy theo. Vẻ mặt lạnh lùng của cô mang theo một nét sâu bi. Lăng Thánh Quân đứng một bên lại không để tâm đến chuyện này, anh cứ vậy mà đi. Nhưng Lăng Thánh Long cứ vẫn ở yên đó, anh đứng bên Hạ Uyển Uyển, nhìn vẻ tổn thương trên khuôn mặt ấy, anh muốn an ủi, muốn mở miệng nói chuyện với cô.

Đáng tiếc, cái miệng của anh có bao giờ khôn khéo đâu, cả năng khiếu nói chuyện cũng không có, cũng không hiểu dịu dàng là gì. Đưa tay khẽ vuốt má Hạ Uyển Uyển, anh dịu dàng nói: “Uyển Uyển, buông tay tình cảm với Thiên Ưng đi, em có thể tìm hiểu người khác mà?” Lời anh vừa khẩn thiết và yêu chiều.

Ồ, có lẽ anh và Hạ Uyển Uyển đều thuộc cùng một dạng người, yêu người này thì không bao giờ ngoảnh lại người khác. Từ nhỏ đến lớn trong đôi mắt của Hạ Uyển Uyển chỉ có Dạ Thiên Ưng, nhưng ai biết, từ thuở quen nhau, trong đôi mắt anh chỉ có mình cô mà thôi.

Và cô chưa từng chú ý đến tình cảm của anh. Chưa từng!

“Trong mắt em sẽ không có người khác đâu!” Hạ Uyển Uyển đẩy bàn tay Lăng Thánh Long ra, vô tình cự tuyệt sự khẩn thiết của anh.

Cô không muốn tìm hiểu ẩn ý bên trong lời nói Lăng Thánh Long, cô chỉ biết rằng, cô không còn cách nào để buông bỏ tình cảm dành cho Dạ Thiên Ưng, dù tầm mắt anh ấy chưa từng dừng lại chỗ cô, cô vẫn không ngừng yêu anh.

Lăng Thánh Long xoay người bỏ đi, lòng anh đau, đau đến nhức nhối. Nếu như Dạ Thiên Ưng yêu Hạ Uyển Uyển, anh sẽ cắt đi cái tình cảm của anh dành cho cô. Nhưng Dạ Thiên Ưng đã có người yêu thương, tại sao cô ấy lại còn cố chấp như vậy? Tại sao không chịu nhìn lại bản thân mình chứ?

Cảm nhận được cơ thể trong lòng đang run lẩy bẩy, lòng Dạ Thiên Ưng có hơi hơi áy náy, là chính nguyên nhân từ anh khiến cô dần thân vào chốn xã hội bẩn thỉu này.

Thế giới của anh có ánh sáng và cũng có đen tối, và cô không nên bước vào sự đen tối cùng anh. Nhưng có lẽ không được như mong muốn. Cô đã chen chân vào thế giới ấy, cả ánh sáng lẫn sự đen tối không dừng.

Cái biểu hiện ban nãy của cô là giả tạo, nhưng hết lòng diễn xuất cho tròn vai, vậy chân chính trong lòng cô là ý nghĩ gì?

Anh quen thuộc hình ảnh ngây thơ của cô, còn cô vì muốn diệt trừ những thứ không trong sạch mới thi vào ngành luật. Nhưng lúc này cô đang làm điều gì đây?

Cô chưa từng hối hận, nhưng nội tâm đang tự trách mình, mà cũng không sao rồi. Ai có thể nói Dạ Thiên Ưng đen tối toàn diện được chưa?

Cô chỉ muốn dùng đôi mắt này, bên cạnh giúp anh hoàn thành ước mơ bấy lâu nay. Vì giấc mộng của anh, cô không màng tất cả. Nhưng đồng nghĩa rằng, ước mơ của cô tan tành.

Vĩ đại không? Cô không cần ca tụng về sự hy sinh trong tình yêu này, cô chỉ muốn có được giá trị của mình trong nó mà thôi.

Dạ Thiên Ưng khẽ vuốt ve khuôn mặt buồn rười rượi của cô, không biết là nên khen ngợi cô hay nên trách cô đây nữa.

“Thiên Ưng à.” Ngô Hiểu Dao lên tiếng, cô nhìn thấu tâm tư Dạ Thiên Ưng: “Em muốn làm luật sư của anh được không?”

234. Chương 236: Tiểu Bạch Thỏ Biến Thù Sói Xám Lớn (tiếp)

Ừm, thật ra thì cô cũng không muốn nói ra mấy câu kiểu này, bởi tương lai cô sẽ giúp Dạ Thiên Ưng gỡ bỏ những điều không rõ ràng.

Anh do dự, rồi tìm anh bồi hồi, anh tin năng lực và đầu óc của cô, nhưng như vậy có được không? Mang một cô gái vô cùng thuần khiết vào cái thế giới đầy rẫy âm mưu này được không?

“Em biết nó có nghĩa là gì không?”

“Biết mà, cho dù trước đây anh làm chuyện gì hay sau này làm cái gì, em đã nói thích anh, thích tất cả từ anh, em chỉ mong sau này anh cố gắng giảm bớt tình huống bạo lực là được.”

Lời nói của cô rất uyển chuyển, không phải cô là người không có đầu óc, biết có một số việc phải dùng bạo lực để giải quyết, nhưng cô thích luật pháp là vũ khí để giải quyết nó hơn.

Sự cảm động không đủ để biểu đạt tình cảm Dạ Thiên Ưng anh, anh yêu cô, nhưng tình hình bây giờ... Anh về sau sẽ vì cô cố gắng hết sức mình.

Không nói gì, bởi anh hi vọng, sau này cô “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”

Môi của anh nhẹ nhàng rơi lên môi cô thay lời đồng ý, vừa nhớ đến khoảnh khắc cô đầy nghị lực bảo vệ từng người một, trong anh lại dấy lại dự vọng không thể khổng chế.

Đầu lưỡi trượt chui vào trong, anh mút thỏa thích để cô có thể đáp lại.

Một bàn tay không an phận mò vào bên trong lớp quần áo, lý trí kéo cô tỉnh lại, mở ra hai mắt nhìn Dạ Thiên Ứng đang mần mò mình, kéo bàn tay anh ra, gương mặt có chút ửng hồng: “Đây là phòng làm việc mà.”

“Ừ ha.” Dạ Thiên Ứng cười xấu xa, đưa tay giữ tay cô lại: “Nhưng bây giờ anh quyết định biến nó thành phòng ngủ.” Dùng sức kéo cô vào trong lòng.

Cô chịu vùng ra, quyến rũ nói chuyện với anh: “Đừng giỡn nữa, em có chuyện nghiêm túc hỏi anh.”

Dạ Thiên Ứng dừng lại hành động với cô. vẻ mặt cũng nghiêm túc không kém nhìn cô: “Chuyện gì nào?”

“Cái người tên Tiểu Thiên Ứng có phải quen biết với anh đúng không?”

Nghe cô hỏi thế, anh buông cô ra, trong đôi mắt tự nhiên xuất hiện tia tình thân: “Anh ta là anh cả của anh.”

Anh thương em trai, nhưng đối với người trai này thì...

Anh hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hận anh ta, nhưng Tiểu Thiên Dạ lại không buông tha cho anh, giờ anh muốn tránh muốn né cũng không được nữa rồi.

Mà anh cũng không nhìn thấy được vẻ mặt cô bây giờ.

Bàn tay cô nắm thật chặt, vẻ mặt cũng với suy nghĩ trong lòng thoáng thay đổi vì cái tên Tiểu Thiên Dạ, tại sao cô lại đột nhiên hận anh ta ư? Giờ cô chỉ xác định được một điều. Đó chính là, cô thuộc phe chính nghĩa.

“Thiên Ứng! Theo trình tự pháp luật thì chắc khoảng hai ngày sau tòa án mới hội thẩm vụ án tổng giam đốc Hàn giấu vũ khí trong người, em hi vọng anh có thể đưa vụ án này cho em.”

Nhìn vẻ mặt tự tin của cô, anh không có một chút nghi ngờ nào cả, nhưng Hàn Tuấn Hi giấu vũ khí đã bị bắt gặp trực tiếp, còn làm sao để thắng kiện được đây?

A, anh không hiểu gì về pháp luật, đối với bất cứ chuyện gì đều nhờ khả năng thông minh của chính anh, nhưng chỉ mình luật là anh chịu, giao cho cô được không? Hay giao ột luật sư có thâm niên và kinh nghiệm?

“Được.” Anh không muốn có nghi ngờ về năng lực của cô, nhưng anh cần phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất: “Nếu mức độ phạm tội của Hàn Tuấn Hi thuộc dạng nặng nhất thì tuyên bố như thế nào?”

“Xử phạt ngồi tù hai năm trở xuống.”

Hai năm ư?

Anh em mấy người bọn họ lúc ở Trung Quốc làm hoàn thành trót lọt mọi chuyện, cũng chưa từng bị dính án ngồi tù. Bọn họ không sợ ngồi tù, dù sao thì ai ai cũng phải bị cửa đao liếm máu mà sống thôi. Nhưng bây giờ bọn họ đang làm ột tập đoàn lớn, nếu Hàn Tuấn Hi bị kết án ngồi tù, thì chắc chắn sự nghiệp tương lai sau này đều bị hủy hết.

Hàn Tuấn Hi là người anh em của nh, lúc anh 12 tuổi tìm đường chạy từ Nhật sang Trung thì tình cờ gặp phải Hàn Tuấn Hi, lúc ấy cậu ấy cũng bằng tuổi anh, nên tình cảm hơi sâu nặng. Những sau 12 năm mưa gió ấy, đi theo bước chân anh em chưa từng có một lần cãi vã, vĩnh viễn Hàn Tuấn Hi đều nghe mệnh lệnh của anh.

Giờ phút này anh thật sự lo cho Hàn Tuấn Hi.

“Thiên Ứng, em đồng ý sẽ cứu Tổng giám đốc Hàn ra ngoài, cho nên cứ tin em đi.” Nhìn được anh lo âu ra sao, lần đầu tiên thấy nét mày anh không được tự nhiên, cô cũng muốn an ủi anh như họ, giờ cô đã quyết định bên cạnh anh thì cũng phải học nốt sự chia sẻ cảm thông với nhau.

“Ừ.” Anh gật đầu một cái, đành phải trao cho cô nụ cười tín nhiệm: “Cần anh giúp một tay không?”

“Cần chứ, cho em một người biết rõ công ty các anh, với tài liệu về Tổng giám đốc Hàn nưax.”

“Em trực tiếp tìm anh là được rồi.”

“Không được!” Cô phủ định lắc đầu một cái.

Cô chỉ muốn ở bên cạnh Dạ Thiên Ứng, cũng để bộc lộ tài năng của mình. Mà mỗi khi ở bên cạnh anh thì lại khiến tim cô đập nhanh, còn mặt thì đỏ ửng vì xấu hổ.

Nếu ở trước phiên tòa điều tra Dạ Thiên Ứng về Hàn Tuấn Hi, chắc chắn Hàn Tuấn Hi ngồi tù lập tức.

“Lát nữa anh sắp xếp em trong phòng làm việc này, rồi bảo Hạ Uyển Uyển qua đây cho em, có chuyện gì thì trực tiếp hỏi cô ấy.” Anh nhìn ra được lo lắng của cô.

Ha ha, quả thật anh cũng có loại cảm xúc đó, chính là khi nào anh với cô ở bên nhau, anh đều có cảm nghĩ muốn chọc ghẹo cô cho đã.

Mà bây giờ chính sự quan trọng hơn, anh cũng không hy vọng tình cảm riêng của anh làm hại tiền đồ của Hàn Tuấn Hi.

Nhìn chung đến buổi chiều, mọi thứ đã được chuẩn bị xong.

Ngô Hiểu Dao thành công bước vào phòng làm việc của bộ phận pháp lý trực thuộc công ty Dạ Thiên Ứng, sau này đó chính là vị trí thuộc về cô, còn Hạ Uyển Uyển thì tạm thời đóng đô ở đây một thời gian.

“Chào quản lý Hạ.”

“Chào.” Hạ Uyển Uyển lạnh lùng đáp lời cô, nếu không phải vì vụ án của Hàn Tuấn Hi, bản thân cô cũng chẳng muốn đi gặp cô ta. .

“Có thể đem tới cho tôi những hạng mục mang lại lợi nhuận khổng lồ gần đây được không?”

Thấy Ngô Hiểu Dao đặt câu hỏi, Hạ Uyển Uyển nhíu mày, cô không tin Ngô Hiểu Dao, càng không muốn đem các hạng mục cho cô ta: “Cô chỉ là luật sư, cần gì mấy hạng mục ấy?”

Lần trước ở tầng hầm dưới kia, cô đã nhận rõ thấy độ dối xử của Hạ Uyển Uyển với cô rồi, có thể cảm thấy Hạ Uyển Uyển không tin cô, với lại những hạng mục đề án ấy cũng không được phép giao cho người ngoài xem.

Nhưng những hạng mục ấy rất quan trọng đối với vụ án lần này.

“Quản lý Hạ, tôi hi vọng cô tin tưởng tôi.”

“Không thể!” Thái độ Hạ Uyển Uyển rất quả quyết, không chút do dự, cho dù lần này Ngô Hiểu Dao trợ giúp Dạ Thiên Ứng, hay chuyện lần trước cô ta không báo cảnh sát, thì cô cũng tuyệt đối không đặt niềm tin ở Ngô Hiểu Dao: “Nếu cô đến tìm Dạ Thiên Ứng để lấy hạng mục, thì tôi cũng không đưa cho cô đâu.” Hạ Uyển Uyển lạnh lùng nói hết câu, trực tiếp đi ra khỏi phòng làm việc của cô.

Cô không hiểu tại sao Hạ Uyển Uyển lại ghét cô như vậy. Giữa bọn họ cũng đâu có bất kỳ thù hận nào đâu. Chẳng lẽ... Hạ Uyển Uyển thích Dạ Thiên Ứng sao?

“Quản lý Hah!” Thái độ của cô đột nhiên trở nên cứng rắn hơn, kéo tay Hạ Uyển Lại, giọng điệu đầy sự nghiêm túc: “Bây giờ việc cứ Tổng giám đốc Hàn quan trọng hơn, tôi hi vọng cô tin tưởng tôi một lần!”

235. Chương 237: Tiểu Bạch Thỏ Biến Thành Sói Xám Lớn (tiếp)

Hạ Uyển Uyển trở tay tóm lấy tay cô, vừa dùng lực vừa ép người cô lên thành tường, trong con người toàn ý đối địch: “Tốt nhất cô đừng chọc vào tôi, nếu không tôi cũng mặc kệ cô có là người phụ nữ của Thiên Ứng

hay không, tôi cũng sẽ giết cô.”

“Cô thật sự là bạn của Tổng giám đốc Hàn sao?” Ngô Hiểu Dao bộc phát, giọng điệu khó chịu ra mặt: “Cô có thể bỏ qua chuyện riêng tư giùm tôi được không?”

Cô hoàn toàn không biết nên làm gì để khuyên Hạ Uyển Uyển được, cô chỉ mong cô có thể làm bạn với Hạ Uyển Uyển, nhưng ít nhất mong cô ta phân biệt được chuyện công và tư.

Hạ Uyển Uyển ghét mình, nhưng Hàn Tuấn Hi và Hạ Uyển Uyển là bạn của nhau. Tại sao cô ta cứ nhất định trộn lẫn hai thứ ấy vào vậy nhỉ?

“Chuyện riêng ư? Xem ra cô biết tôi thích Thiên Ưng rồi nhỉ, thế sao cô cứ liên tục xuất hiện trước mặt tôi vậy? Mấy người yêu nhau là chuyện của mấy người, tôi chỉ biết tôi chẳng muốn thấy mặt cô, hiểu không?”

Cô ấy thật sự thích Dạ Thiên Ưng, vậy mình nên làm cái gì đây? An ủi cô ấy? Hay làm gì khác?

Loại chuyện như thế này cô chưa từng gặp phải, vậy có giống cái lần cô bắt gặp Dạ Thiên Ưng hẹn hò với Thước Tịch Dạ chẳng, cô ấy cũng thế phải không? Vậy xin lỗi, cô phạm sai lầm rồi. Cô không nên gọi Hạ Uyển Uyển qua đây với cô. Bởi cái tình trạng như thế này tương tự một loại hành hạ tìm mình vậy.

“Xin lỗi cô, quản lý Hạ, để tôi bảo Dạ Thiên Ưng kiếm người khác.” Cô chân thành nói lời xin lỗi với Hạ Uyển Uyển. Là do chính cô không quan tâm đến suy nghĩ của Hạ Uyển Uyển.

À, vậy điều duy nhất cô có thể làm là tránh xa Hạ Uyển Uyển thôi, tại cô đâu thể tặng Dạ Thiên Ưng cho cô ấy được.

Nhận lời xin lỗi của Ngô Hiểu Dao, Hạ Uyển Uyển buông tay ra, rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Ngô Hiểu Dao cũng không báo việc thay đổi người cho Dạ Thiên Ưng biết, trực tiếp đến tìm Lăng Thánh Quân hỏi một số chuyện về công ty.

Trong bốn người, Lăng Thánh Long, Hạ Uyển Uyển, Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Quân, cũng chỉ có Lăng Thánh Quân đối xử với cô được được chút, với lại cô cũng quen biết anh hơn mấy người kia.

Lúc kéo cửa phòng, bắt gặp Ngô Hiểu Dao đi ra.

Lăng Thánh Quân làm mặt hề, miệng cười đùa, hỏi chuyện: “Đại Luật Sư tìm em trai này có việc gì đấy ạ?”

“Chào quản lý Lăng, tôi muốn các hợp đồng gần đây và những hạng mục có dự án lớn của công ty, anh có thể đưa cho tôi không?” Cô dùng giọng cầu xin nói chuyện với Lăng Thánh Quân.

Lăng Thánh Quân khoát tay ý bảo cô ngồi xuống, gạt đầu dứt khoát: “Cô ngồi đó đi, tôi đi lấy giùm cho cô.”

“Anh thật sự đưa mấy hạng mục ấy cho tôi sao?” Cô hỏi lại Lăng Thánh Quân.

Tại sao anh ta lại đưa mấy hạng mục ấy cho cô coi, tại sao tin tưởng cô, nhưng Hạ Uyển Uyển thì không tin?

Cô mong sao bạn của Dạ Thiên Ưng cũng là bạn của cô biết nhường nào.

“Đương nhiên rồi, bởi vì cô là bạn gái của Thiên Ưng, thì cũng là bạn cùng tôi mà.” Lăng Thánh Quân nói hết câu thì rời đi.

Ha ha, nếu từng người đều có suy nghĩ giống Lăng Thánh Quân thì tối biết bao nhiêu. Cô chưa từng thử tiếp xúc thân thiết với bạn của Dạ Thiên Ưng, cũng chẳng biết được mối quan hệ lớn đến nhường nào giữa bọn họ, nhưng cô luôn tận mắt nhìn thấy họ luôn đi với nhau như hình với bóng. Lại còn ở chung với nhau nữa, chắc hẳn mối quan hệ của bọn họ rất tốt.

Cô không có cách nào làm chừng ấy người thích cô, nhưng bản thân cô cũng sẽ cố gắng để họ không ghét mình được.

Trong vòng hai ngày vừa qua, nguyên ngày Ngô Hiểu Dao đã nghiên cứu tình hình về Hàn Tuấn Hi, cũng biết không ít chuyện liên quan đến tập đoàn Sony bây giờ.

Hiếu rõ từng chi tiết về Dạ Thiên Ưng, cô cảm giác nơi mình đứng cũng không dính liếu nhiều đến xã hội đen.

Trước lúc bắt đầu phiên tòa một giờ.

Dạ Thiên Ưng tự mình chở Ngô Hiếu Dao đến tòa, theo sau là xe của bọn Lăng Thánh Quân.

Lúc xe dừng trước tòa, đám phóng viên chờ chực đã lâu chỗ đó ùn ùn kéo qua đây.

Hai ngày nay, Ngô Hiếu Dao vẫn ở trạng thái khiêm tốn khác thường, đám phóng viên ngoài kia cũng không biết người biện hộ cho Hàn Tuấn Hi là ai. Mà những lúc phỏng vấn Dạ Thiên Ưng, anh ta đều duy trì sự im lặng của mình.

Hôm nay mở phiên tòa phúc thẩm, đám phóng viên lại kéo đến gây khó dễ.

Ngô Hiếu Dao hình như đã quen thuộc với đám phóng viên trước mặt, mỉm cười đi sau lưng Dạ Thiên Ưng xuống xe.

“Thưa cô, có phải cô là Luật sư biện hộ của Hàn Tuấn Hi hay không?”

“Vâng đúng rồi.”

“Vậy thưa cô, đối mặt với vụ án Tổng giám đốc Hàn giấu vũ khí trên người cô sẽ giải quyết như thế nào?”

Hôm nay hình như toàn bộ tiêu điểm đều đặt trên người cô, cũng trở thành đối tượng phỏng vấn của đám nhà báo phóng viên, Dạ Thiên Ưng thấy thế thì liếc mắt ra hiệu cho Lăng Thánh Quân và Lăng Thánh Long đứng sau, hai người bọn họ lập tức lên trước bảo vệ Ngô Hiếu Dao.

Dạ Thiên Ưng và Hạ Uyển Uyển dẫn đầu đi vào tòa án, Ngô Hiếu Dao hết nửa ngày mới đi theo sau vào trong.

Anh cảm thấy cô trưởng thành hơn rất nhiều, đối mặt với đám phóng viên ấy mà chẳng lo lắng gì, có trưởng thành kèm sự dày dặn hơn lúc trước, cô tiến bộ quá, haha, hình như đang đuổi kịp bước đi của anh mất rồi.

Sau khi bước vào trong, cô thay xong áo luật sư, những người khác thì thấp thỏm lo lắng ngồi trong phòng hậu thẩm.

“Thiên Ưng à.” Bên má cô xuất hiện vết hồng hồng, lo lắng đi tới trước mặt Dạ Thiên Ưng

“Không thoải mái à? Sao mặt đỏ thế kia?” Dạ Thiên Ưng xoa nhẹ gò má ửng hồng của cô.

Cô trầm mặc cúi đầu, dòm dòm ba người Lăng Thánh Quân, Lăng Thánh Long với Hạ Uyển Uyển bên cạnh Dạ Thiên Ưng, nói một câu bé xú không rõ gì: “#@! ! @! #! #”

Giọng cô nhỏ đến mức mình còn nghe không rõ hướng chỉ Dạ Thiên Ưng: “Em nói cái gì?”

Nghe thấy Dạ Thiên Ưng hỏi vậy, cô lấy hết dũng khí, gương mặt đỏ bừng còn miệng thì hét lên: “Anh đi mua cho em bao cao su tránh thai với.”

“ . . . ”

“ . . . ”

“ . . . ”

Lời cô vừa thốt ra, bốn người trong phòng hậu thẩm đều ngẩn người, Hạ Uyển Uyển thì đứng dậy trừng mắt nhìn cô rồi bước ra khỏi phòng đầu tiên.

Hai tên đàn ông nào đó thì mặt đỏ ửng lên vì ngại, cũng vội vã bước theo sau.

“Mấy người đừng đi mà, tôi không có ý gì khác mà.” Bây giờ cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội mà. Đúng là khóc không ra nước mắt.

“Thiên Ưng? ? Thiên Ưng? Anh làm sao vậy?” Cô khẩn trương lay lay cái tên Dạ Thiên Ưng đang đơ ra.

Lúc này, anh mới lấy lại thần trí, lời nói có vài phần trách móc, còn mặt thì có hơi hơi đỏ ửng: “Em nói lớn như vậy làm gì chứ? Nhỏ giọng nói với anh không được à?”

“Em nói rồi mà, chẳng phải anh nghe không được à, sắp mở phiên tòa rồi, anh mau đi mua đi, mua xong rồi thì làm trợ lý luật sư cho em.” Ngô Hiểu Dao nói xong lo lắng chạy vào trong tòa. Chuẩn bị cho phiên tòa sắp đến.

“ . . . ” Dạ Thiên Ứng thật chẳng hiểu nổi, không biết cô bày trò gì đây.

Chỉ là, anh bắt đắ đi lái xe đi mua giùm cô.

236. Chương 238: Tiểu Bạch Thỏ Biến Thành Sớm Xám Lớn (hết)

Dạ đại ca đi mua bao cao su tránh thai mang vào.

- “Mở phiên tòa”

Theo tiếng công bố của chủ tòa, tất cả mọi người bên trong phòng tòa án đứng lên. Đây là lần đầu tiên cô làm luật sư biện hộ, cũng là lần đầu tiên thay người khác lên tòa. Đối mặt với với quan tòa trang nghiêm cùng lời thề thốt trước pháp luật, cô lại không có chỗ này cảm thấy áy náy!

Phiên tòa lần này có nhiều người đến dự thính, trong đó bao gồm đám người Dạ Thiên Ứng, dĩ nhiên cùng gồm những người bên phía Tiểu Thiên Dạ.

Quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Tuấn Hi bị kiểm soát trên tòa, cô lịch sự chào anh một cái.

Hai ngày nay cô chỉ được gặp Hàn Tuấn Hi một lần một, nhưng thấy thái độ của anh dành cho cô đã thay đổi, mặc dù anh vẫn không thích nói chuyện, nhưng lại không còn thái độ chán ghét hay thù địch như lúc trước.

Hàn Tuấn Hi đưa mắt nhìn cô rồi cũng gật đầu chào hỏi, rồi nhìn sang chỗ Dạ Thiên Ứng đang ngồi, anh nở nụ cười nhẹ nhàng.

Anh không kéo Dạ Thiên Ứng xuống nước thì anh đã hài lòng lắm rồi. Dù hy sinh anh, khiến anh ngồi tù, anh cũng không muốn mình dính liểu đến Dạ Thiên Ứng!

“Vụ án Hàn Tuấn Hi giấu vũ khí trong người, chính thức mở phiên tòa thẩm tra xử lý! Xin mời luật sư biện hộ hai bên tiến hành trình bày.”

Ngô Hiểu Dao thuộc luật sư của bị cáo, phải biện hộ sau, còn luật sư của nguyên cáo thuộc giới luật sư chính phủ, cô đoán họ thuộc phái luật sư công chính nghiêm minh.

Lúc nghe luật sư bên nguyên cáo biện hộ, cô vẫn sửa sang lại từ ngữ trong bài trình bày của mình, cho đến khi bên ấy hoàn thành xong, cô đứng dậy lễ phép chào quan tòa một tiếng.

“Ngày 2 tháng 1, Tiểu Thiên Dạ nghi ngờ anh Hàn Tuấn Hi có giấu vũ khí ở phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Sony nên chạy cấp tốc chạy đến và phát hiện, lúc đó tôi cũng có mặt, sau đó Cảnh sát Tiểu bị cảnh sát Tiểu bắt giữ, qua bản báo cáo quá trình kiểm tra khẩu súng ông ấy, đã xác định khẩu súng anh Hàn nắm giữ là khẩu súng lục loại 77b(222) cỡ đạn 9mm, những thứ này thì luật sư biện hộ bên kia đã giới thiệu qua.” Cô nghiêm túc trần thuật và đưa bản báo cáo cho quan tòa phúc thẩm: “Đây báo cáo chi tiết cách sử dụng súng lục trên, căn cứ vào hình dáng viên đạn, cùng với mức độ sử dụng của khẩu súng, trên báo cáo chứng tỏ, anh Hàn chưa bao giờ sử dụng khẩu súng lục này lấy một lần, có thể thấy được anh Hàn giữ khẩu súng này để phòng thân mà thôi.”

Cô vừa nói xong hết câu, luật sư bên phía Nguyên cáo lập tức đứng lên, nhìn về phía cô. “Thưa luật sư biện hộ, đến thời điểm bây giờ luật pháp nước ta vẫn chưa có quy định người dân có thể mang súng theo bên mình, chắc cô biết chứ?”

“Ha ha, đúng vậy, căn cứ pháp luật của nước ta thì công dân không được mang súng trên người dưới bất cứ tình huống nào, nhưng...” Nói chưa hết câu nhưng cô đưa thêm một bản báo cáo lên quan tòa: “Tôi được biết anh Hàn thuộc quốc tịch Mỹ, anh ấy mang súng trong người là chuyện bình thường.”

Ngô Hiểu Dao nói xong câu này, cả tòa án ồn ào, Hàn Tuấn Hi mang quốc tịch Mỹ rất ít người biết được, nhưng nhờ cái lý do này, chuyện Hàn Tuấn Hi mang súng bên người hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Cô mỉm cười nói xong rồi nhìn luật sư bên nguyên cáo, người luật sư kia không lo lắng gì phản bác lại: “Hàn Tuấn Hi mang quốc tịch Mỹ thì anh ta sẽ được phép mang theo súng, nhưng đây là Nhật Bản, không phải nước Mỹ.”

“Không sai, đây đang là Nhật Bản, nhưng đương sự của tôi hình như đã quen với luật pháp nước Mỹ, mà quên mất luật pháp nước Nhật, thật sự là không thể trách người không biết được, nên tôi hi vọng quan tòa cấp cao có thể anh Hàn một cơ hội để sửa sai.” Lần này người cô biện hộ là người thiếu kiến thức pháp luật, rồi cô lại cố tình lấy chuyện Hàn Tuấn Hi có ít kiến thức chuyên môn về pháp luật để nói, cho nên đó là sai sót của pháp luật Nhật Bản hiện nay, vậy chưa chắc không sử dụng được, đã từng có một vụ án đặc biệt là người mang quốc tịch Mỹ mang súng đến Nhật Bản bị bắt, đã được thả ngay lập tức sau đó.

Cô mong sao lần này Hàn Tuấn Hi cũng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Ma Luật sư nguyên cáo quyết không dừng bước, phản bác ý kiến của cô lần nữa: “Coi như hiểu biết của anh Hàn về luật hạn hẹp, nhưng tội tàng trữ súng có thể miễn, còn tội dùng vũ khí chĩa vào đầu của người khác thì được miễn hay sao? Tôi xin phép được mời nhân chứng thứ nhất vào phiên tòa.” Dứt lời cái tên tóc vàng hoe bị Hàn Tuấn Hi chĩa súng được dẫn vào trong, luật sư nguyên cáo đi tới trước mặt anh ta, hỏi thăm về tình hình vụ án: “Chào anh Trương, ngày hôm đó ở phòng làm việc tập đoàn Sony, bị cáo Hàn Tuấn Hi, cũng chính là CEO của tập đoàn Sony, có hay không có chĩa súng vào đầu của anh?”

Thanh niên tóc vàng kia hốt hoảng nhìn Hàn Tuấn Hi rồi lại hốt hoảng nhìn Tiểu Thiên Dạ, run rẩy gật đầu một cái.

“Được rồi, tôi xin phép gọi nhân chứng thứ hai vào!” Tiểu Thiên Dạ làm nhân chứng ngồi xuống: “Cảnh sát Tiểu, ngày hôm đó sau khi anh tiến vào phòng làm việc của Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Sony, anh đã thấy gì?”

“Ngày đó sau khi tôi bước vào trong, thì thấy anh Hàn Tuấn Hi chĩa súng vào người đàn ông tóc vàng đang quỳ trên nền nhà.”

Nghe nhân chứng một và hai trả lời câu hỏi, luật sư nguyên cáo mỉm cười rồi ngồi lại chỗ của mình.

Ngô Hiểu Dao sớm biết vụ việc sẽ chuyển biến theo tình huống này, đem đạo cụ đã chuẩn bị lúc đầu chuyển đến trước mặt Tiểu Thiên Dạ: “Chào cảnh sát Tiểu, tôi muốn xác nhận rõ ràng một lần, sau khi anh đẩy cửa bước vào, đã thấy Hàn Tuấn Hi dùng tay chĩa vào đầu người khác, hay trên tay Hàn Tuấn Hi cầm súng?”

“Điều này rất quan trọng sao?”

“Dĩ nhiên rồi!”. Cô khẽ mỉm cười, đưa tay chỉ lên đầu cảnh sát Tiểu: “Anh là một người anh trai xấu xa không có tình thân!”

“Bộp!” Cảnh sát Tiểu tức giận đập tay lên bàn hỏi lại Ngô Hiểu Dao: “Cô dám sỉ nhục tôi?”

“Tôi có sao?” Cô mỉm cười, bình thản ung dung đan ngón tay vào nhau: “Tôi chỉ đang làm một suy luận mà thôi.” Xoay người, xô nhìn tất cả mọi người rồi nói một câu: “Anh là một người anh trai xấu xa không có tình thân! Đồng nghĩa với hai câu, một câu là tôi nói lúc chỉ vào đầu cảnh sát Tiểu vừa rồi, một câu là tôi nhìn mặt mọi người rồi mới nói câu ấy, cho nên tóm lại sự chênh lệch có lớn hay không chắc mọi người cũng đã hiểu rồi phải không?”

Cô hỏi câu ấy, trong số người nghe mình Dạ Thiên Ưng nở nụ cười nhạt hời hợt: “Minh thấy cô ấy còn tinh hơn mình!”

Không thể không thừa nhận, biểu hiện vừa rồi của cô chính xác là đang tìm chỗ sơ hở của anh ta, Dạ Thiên Ưng bất ngờ hiểu chuyện gì đã diễn ra, mà cô còn nhân cơ hội sỉ nhục Tiểu Thiên Dạ nữa chứ, anh cười khỏ.

“Cảnh sát Tiểu à!” Nét mặt của cô thoáng chốc nghiêm túc: “Chính tôi hỏi anh một lần nữa, thời điểm anh bước vào thì nhìn thấy đương sự Hàn Tuấn Hi của tôi chỉ vào đầu nhân chứng một, tay thì đang cầm súng ống phải không?”

Tiêu Sở Thiên nhíu chặt mi, do dự chốc lát, không cam lòng trả lời câu hỏi của cô ta: “Tay đang cầm súng ống!”

“Như vậy nói cách khác có nghĩa là, đương sự của tôi không có chỉ vào đầu người khác?”

“Luật sư biện hộ, căn cứ vào lời nhân chứng thứ nhất thì cô định giải thích như thế nào?”

237. Chương 239: Bí Mật Mười Hai Năm Trước Bị Vạch Trần (1)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Cô xoay người đi tới chỗ ngồi rồi cầm lên một bản báo cáo khác, cô không muốn gặp chuyện không may với phần báo cáo nào, nhưng để giúp Hàn Tuấn Hi thì phải bắt buộc làm vậy: “Phần này là dữ liệu về nhân chứng thứ nhất, nhân chứng Nhất Hào đã từng vào tù bốn lần, cho nên lời nói của anh ta là thật hay giả thì tôi nghĩ nên kiểm tra lại cho chắc chắn.”

Phần nội dung về nhân chứng này, chắc chắn ảnh hưởng đến lời nói của nhân chứng Nhất Hào này.

“Vậy chuyện Hàn Tuấn Hi mang súng đến văn phòng thì cô giải thích như thế nào đây? Anh ta cũng phải có ý định giết người mới mang đến đó.”

“Ha ha.” Cô cười khê, móc ra một một túi bao cao su giữa thai, phất chốc, cả hội trường xôn xao hẳn lên.

Nét mặt Dạ Thiên Ứng cũng trầm xuống.

“Phản đối! Phản đối luật sư biện hộ coi rẻ quan tòa!”

“Món đồ này là một đạo cụ rất quan trọng! Có mối liên hệ với vụ án ngày hôm nay thưa quan tòa!” Ngô Hiểu Dao nhìn quan tòa.

“Phản đối không có hiệu lực.”

“Cám ơn quan tòa!” Cô lễ phép gật đầu cảm ơn, lập tức đưa túi bao cao su lên: “Cái này chắc mọi người đều biết.” Nói xong, cô đưa cho Tiểu Thiên Dạ: “Cảnh sát Tiểu, làm phiền anh cầm lấy nó giúp tôi.”

Tiểu Thiên Dạ nghi hoặc cầm lấy giúp cô ta.

“Bây giờ nhé, món đồ này đang nằm trong tay Tiểu Thiên Dạ, chút nữa có cô gái nào đó đứng lên tố cáo, bảo Cảnh sát Tiểu cưỡng hiếp cô ta, vậy có phải chúng ta sẽ nghi ngờ người đang cầm bao cao su là Cảnh sát Tiểu tội hiếp dâm cô gái kia hay không?”

“Ha ha ha ha ha.” Cả tòa án cười như vỡ tổ, Tiểu Thiên Dạ quả thật không có đất dung thân, chính cô cố ý làm anh ta khó chịu ra mặt,

bởi vì cô ghét Cảnh sát Tiểu, từ nhỏ đã ghét anh ta.

“Mẹ kiếp, Hiểu Dao lợi hại thật đó, khiến tên Cảnh sát Tiểu ấy khó chịu kiêu đó luôn chứ, tôi phục rồi đấy.” Lăng Thánh Quân xúc động nói chuyện với Dạ Thiên Ứng.

Chỉ là Dạ Thiên Ứng làm dáng vẻ bất đắc dĩ, nhẹ giọng đáp: “Anh cũng phục cô ấy.”

“Yên lặng! Mời bị cáo Hàn Tuấn Hi ra ngoài trình bày!”

Quan tòa nói xong, Ngô Hiểu Dao nhìn đăm đăm vào mặt Hàn Tuấn Hi, khẽ gật đầu với anh, Hàn Tuấn Hi đáp lại, sau đó mở miệng biện hộ ỳnh: “Ngày 2 tháng 1 hôm ấy, tôi với mấy người nữa đi theo Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Sony đến văn phòng nói chuyện, sau đó tôi vô tình lấy súng ra lau chùi, không ngờ lúc đó cảnh sát Tiểu bước vào.”

Hàn Tuấn Hi nói xong, cô cười hài lòng, đây cũng là do cô yêu cầu Hàn Tuấn Hi nói vậy.

“Hai bên luật sư biện hộ còn hỏi gì nữa không? Nếu như không còn hỏi gì thì xin mời trình bày kết án lại đi.”

“Thưa quan tòa, tôi còn lời muốn nói.” Luật sư nguyên cáo đứng lên, trong lòng Ngô Hiểu Dao chợt có dự cảm xấu.

“Mời luật sư nguyên cáo trình bày.”

“Căn cứ vào những tư liệu ghi chép về Chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn Sony, hai năm về trước anh ta.”

“Phản đối!” Ngô Hiểu Dao nắm chặt tay thành nắm đấm, kích động đứng bật dậy: “Tôi phản đối luật sư biện hộ bên kia nói về bản án của người không liên quan!” Cảnh Tiểu vẫn còn nắm thóp.

Cô không muốn bọn họ nhắc đến chuyện đã qua về anh, Dạ Thiên Ưng.

Dạ Thiên Ưng ngồi ở vị trí dự thính cũng sầm mặt mày, nếu thế thì lời tiếp theo sẽ là, chuyện anh thuộc giới xã hội đen không ai nghi ngờ sẽ bị mọi người biết được, chuyện này đối với tương lai của công ty anh thật sự ảnh hưởng rất lớn.

Anh cũng nắm chặt tay, liếc mắt về phía Tiểu Thiên Dạ, Tiểu Thiên Dạ đáp lại anh bằng nụ cười hả hê.

“Thưa quan tòa, Chủ tịch Dạ Thiên Ưng đối với bản án này vô cùng liên quan.”

“Phản đối không có hiệu lực!”

Ngô Hiểu Dao nghiêng chặt răng, ngồi lại chỗ của mình.

“Hai năm trước tại Trung Quốc, Dạ Thiên Ưng là người của giới xã hội đen, cho nên không thể không liên quan đến chuyện Hàn Tuấn Hi mang súng bên mình.”

Nhất thời, cả hội trường bàn tán xôn xao, vô số ánh mắt chuyển về phía Dạ Thiên Ưng.

Về mặt đã u ám càng u ám hơn, Ngô Hiểu Dao quay đầu nhìn Dạ Thiên Ưng trong nháy mắt.

Cô không muốn mấy người đó dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh, cô chỉ hy vọng Dạ Thiên Ưng trong lòng bọn họ là sạch sẽ. Nhưng bây giờ lại mất đi hi vọng đó rồi.

Cô cúi đầu đứng lên, giọng nói cũng bình tĩnh hơn rất nhiều: “Tôi muốn kể mọi người nghe một câu chuyện...”

Câu chuyện cũ này cô còn chưa bắt đầu nhưng nước mắt đã tràn mi, xoay người nhìn về phía người dự phiên tòa hôm nay, đôi mắt cô một giây cũng chưa từng rời khỏi người Dạ Thiên Ưng: “Mùa đông mười hai năm trước, có một cậu bé 12 tuổi mình mẩy đầy vết thương nằm trong công viên, quần áo trên người đều bị bẩn, ngay cả gương mặt cũng vì cơn rét lạnh mùa đông mà trắng bệch, lúc ấy cậu ấy dường như thoi thóp từng hơi thở một, và trong miệng cậu bé trai ấy không ngừng lẩm nhẩm, em ơi... em ơi, tối hôm nay nọ, mới biết cậu bé chưa ăn cơm ba ngày nay, mà cậu còn đứa em trai nhỏ hơn 3 tuổi cần được chăm sóc nữa, cậu bé ấy thật đáng thương, nhưng mà... gã anh ruột này!!!” Ngô Hiểu Dao tay nắm chặt mắt nhìn về phía Tiểu Thiên Dạ: “Anh ruột của cậu bé gọi một đám lưu manh đến đánh một người đang trong cơn nguy cấp, hơi thở thì chỉ chờ được mất, mọi người biết lúc ấy tên anh trai ấy nói gì không? Anh ta nói, muốn đứa em trai này cuốn gói khỏi Nhật Bản.”

Thoảng chốc Ngô Hiểu Dao rơi nước mắt, có lẽ do biểu cảm diễn xuất, có lẽ vì nước mắt của cô, toàn bộ người trong hội trường đều cảm động không thôi.

Mà Dạ Thiên Ưng thì... Về mặt xúc động, nước mắt trong mắt cũng rơi xuống từng dòng.

“Thiên Ưng à?” Nhìn nét mặt Dạ Thiên Ưng là lấm với trước đây, Lăng Thánh Long thắc mắc nhìn anh. Trên mặt anh lần đầu tiên nở nụ cười dở khóc dở cười: “Tôi bị lừa... Lần đầu tiên tôi bị người ta lừa đấy.”

“Anh bị ai lừa?”

“Ngô Hiểu Dao.”

Giờ anh có ý nghĩ muốn tới hôn cô một cái, thật là nhớ mà... Anh vừa yêu vừa hận cô! Rõ ràng cô chính là cô bé gái cứu anh. Vậy tại sao chính cô lại không thừa nhận?

Nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó, rồi nhìn cô kể vô cùng mạch lạc, anh nhớ là mình chỉ nói cô gái đó cần mình một nhát dao mà thôi, nhưng những chuyện khác thì chưa từng nhắc đến.

Thế mà cô lại kể anh bị anh trai đuổi ra khỏi nước Nhật này, còn tả cảnh ba ngày anh chưa ăn được miếng cơm, ha ha ha, lúc đó bộ dạng anh nhếch nhác làm sao, xem ra một chi tiết cô cũng không quên.

238. Chương 240: Chuyện Mười Hai Năm Trước Bị Vạch Trần(2)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Đúng, cô chính là cô gái mười hai năm trước đã cứu Dạ Thiên Ứng, nhưng cô không mong mỗi Dạ Thiên Ứng dùng tình cảm trả ơn để đi bên cạnh cô, cho nên khiến anh tình nguyện quên đi câu chuyện mười hai năm trước, hôm nay quá bất đắc dĩ cô mới nói ra ở đây, nếu không cả đời này cô cũng không kể cho Dạ Thiên Ứng biết được đâu.

Cô hận Tiểu Thiên Dạ, đáng vẽ Tiểu Thiên Dạ coi thường Dạ Thiên Ứng lúc ấy cô vẫn không thể nào quên được! Thật sự không nghĩ đến, một người anh trai như thế lại đi ghét bỏ em trai ruột rà của mình.

“Cậu bé ấy làm theo lời anh trai mình rời khỏi Nhật Bản rồi... đến Trung Quốc, lúc đó anh ấy chỉ mới 12 tuổi! Vậy làm cách nào để sinh tồn đây? Đúng là trời cao không có mắt, một đại ca xã hội đen Trung Quốc, đã mang cậu bé ấy vào thế giới của nơi tối tăm nhất của xã hội, thế nhưng nó chưa hề làm bất kỳ một chuyện xấu nào, thật sự gần bần mà chẳng hôi tanh mùi bần, nó nhẫn nhịn sống chui sống lủi ở đó, rồi dần dần cũng thoát khỏi cái xã hội đen tối ấy, dựa vào thực lực của mình, dựa vào bàn tay trắng cùng năng lực của mình để gây dựng nên một tập đoàn hùng mạnh nhất Nhật Bản như bây giờ” Đoạn này thì cô tự biên tự diễn, không còn cách khác để che giấu thân phận xã hội đen của Dạ Thiên Ứng: “Cậu bé ấy chính là Chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn Sony, Dạ Thiên Ứng, kể từ khi anh tiếp nhận quản lý tập đoàn đến bây giờ, mọi người đã quá rõ ràng, tập đoàn không ngừng đi lên đỉnh cao, mà Dạ Thiên Ứng cũng chưa từng trốn thuế nhà nước lấy một lần, hàng năm anh đều quyên góp mấy trăm triệu Yên vào từ thiện, tôi xin phép được hỏi nếu trước đây anh Dạ Thiên Ứng là xã hội đen thì chứng tỏ anh ta là người xấu hay sao? Tại sao có những người thích bới móc chuyện xưa ra làm gì?” Cô nói là than thở là khóc lóc, cảm động lòng người, cả hội trường trong tĩnh lặng, nhưng trong phút chốc sau đó là tiếng vỗ tay nhiệt liệt không

“Anh đã nói với tôi chuyện anh bị ép vào xã hội đen khi nào đâu nhỉ?” Lăng Thánh Long tò mò hỏi Dạ Thiên Ứng.

“Tôi chưa từng nói với cô ấy hay cậu, tự cô ấy bịa ra thôi.”

“Mẹ kiếp, bịa đại mà cũng có tình cảm kiểu đó à? Hiểu Dao giỡn kiểu đó tính sao đây?” Lăng Thánh Quân khâm phục mà nói.

“A, sau này mấy người cẩn thận với cô ấy một chút, bây giờ tôi mới phát hiện cô ấy là hành tinh không bình thường, tôi toàn bị cô ấy lừa, về sau mấy người có bị bán, thì cả bọn cũng giúp cô ấy kiếm được khối tiền.”

Lần này Dạ Thiên Ứng phục, anh thua, thua đến thảm hại, anh hoàn toàn bị cô gái ngây thơ ấy lừa bòn trong lòng bàn tay mất rồi.

Chỉ là anh thích, bị cô chơi, bị cô lừa gạt, lòng anh cam nguyện! Ngược lại, anh còn yêu cô hơn trước đây.

“Trước đây tôi vẫn nghĩ cô ấy hiền lành lắm, bây giờ nhìn lại, chẳng lẽ giả trụ ăn cạp?” Lăng Thánh Long giờ cũng phục lắm, mới nhìn biểu hiện của Ngô Hiểu Dao, đủ để vượt qua đầu óc của anh rồi, nhưng trước đây anh cảm thấy cô rất ngu.

“Ăn cạp? Ấy, thế tôi bị bắt thóp hết rồi. Xong đời! Tôi lại bị lừa bởi một đứa con gái 18 tuổi, mấy người về sau thấy cô ấy thì trốn đi, đừng lẫn xả với tôi chi.” Dạ Thiên Ứng nói kiểu giải khoai, tâm tình của anh bây giờ rất tốt.

“Tôi sẽ lo nghĩ đến nó.” Lăng Thánh Quân nói nghiêm túc.

“...”

Đàm người Dạ Thiên Ưng trong phòng dự thính cười đùa vui vẻ, nhìn tình hình trước mắt vụ án của Hàn Tuấn Hi thắng là cái chắc.

“Trải qua sự nhất trí của bồi thẩm đoàn, quan tòa xin tuyên bố tội danh giấu vũ khí của Hàn Tuấn Hi được thành lập, nhưng bởi vì các nguyên nhân khác nhau, quyết định dành cho Hàn Tuấn Hi như sau, tịch thu súng, phạt 1 vạn yên Nhật vào công quỹ nhà nước.”

Ha ha, việc này chấm dứt rồi, Ngô Hiểu Dao thở phào nhẹ nhõm cả người.

Như cô bảo đảm thì cô sẽ cứu Hàn Tuấn Hi ra, lần đầu tiên làm luật sư mà thành công như thế này, cô rất vui.

Nhìn vẻ cười tươi của Dạ Thiên Ưng bên dưới, cô cười nhẹ nhàng đáp lại, nhưng Dạ Thiên Ưng lại chuyển sang nghiêm túc không để ý đến cô.

Cô biết mình lừa anh là sai, nhưng...

Đi từ từ đến trước mặt Dạ Thiên Ưng, cô áy náy xin lỗi: “Thiên Ưng thật xin lỗi.”

Dạ Thiên Ưng vẫn chưa để ý đến cô, trực tiếp nhìn Hàn Tuấn Hi: “Tuấn Hi, lần này cậu không có việc gì là ổn rồi.”

“Ha ha, cũng may có cô Ngô Hiểu Dao đây.” Hàn Tuấn Hi nói xong thì nhìn về phía cô, cảm kích cúi đầu cảm ơn.

Anh vẫn cho rằng Ngô Hiểu Dao sẽ làm liên lụy đến Dạ Thiên Ưng, nhưng xem cái trước mắt, cô ấy không ngừng liên lụy đến Thiên Ưng, mà còn giúp anh ấy phát triển.

Anh sai, vẫn trách lầm cô. Nói xin lỗi cũng là chuyện nên làm, anh hy vọng sau này có cơ hội sẽ gỡ bỏ những trách cứ trước đây.

“Không cần khách sáo đâu mà”. Ngô Hiểu Dao khách sáo nói xong, cô không so đo Hàn Tuấn Hi trước đây đối xử lạnh nhạt với cô như thế nào, chỉ hy vọng sau này bọn họ có thể chấp nhận cô.

Nhưng xem ra trước mắt chuyện dụ dỗ Dạ Thiên Ưng mới là vấn đề quan trọng nhất.

“Thiên Ưng...”

Dạ Thiên Ưng vẫn không để ý đến cô, mà mang theo những người khác ra khỏi tòa, cô thì chỉ áy náy đi theo đuôi anh.

Khi ra khỏi cửa, thì cả bọn bắt gặp Tiểu Thiên Dạ đi ra.

Mặt mày Tiểu Thiên Dạ không vui, nhưng anh ta cũng không đến hỏi Dạ Thiên Ưng, mà đến chỗ Ngô Hiểu Dao: “Cô liên tục không hiểu rõ trắng đen như vậy, cũng đòi học luật sao?”

Ngô Hiểu Dao thu hồi vẻ mặt áy náy, tay nắm thành quả đấm, nhìn chăm chăm Tiểu Thiên Dạ: “Cái gì là đen? Cái gì là trắng? Tôi giờ cảm thấy mình đang đứng nơi ánh sáng, người nào đó mới là kẻ trong bóng tối, 12 năm trước anh cho tôi một nhất sao thì tính sao đây?”

“Cô?” Tiểu Thiên Dạ hoàn toàn đứng hình, chuyện mười hai năm trước từ từ hiện lên, năm ấy anh 15 tuổi, thật xự không nghĩ con bé anh đâm lại là cô gái này đây?

“Ha ha ha ha”. Trong nháy mắt vẻ mặt anh xuất hiện tia hài lòng: “Có ý nghĩa lắm đấy, đúng là thật biết điều mà, thì ra cô là bạn gái của Dạ Thiên Ưng à nha, ha ha ha ha, chơi hay lắm!” Dứt lời, trong đôi mắt anh ta xuất hiện ác ý nhìn vào Dạ Thiên Ưng, xoay người mỉm cười rời đi.

Trong lòng Dạ Thiên Ưng thoáng chốc có một loại dự cảm xấu, xem ra ngày sau Tiểu Thiên Dạ tuyệt đối sẽ ngó ngang đến anh và Ngô Hiểu Dao.

Nếu không tránh nổi vậy thì khỏi cần né!

Đám người bọn họ trực tiếp ngồi lên một chiếc MiniBus trước tòa án.

Ngô Hiểu Dao ngồi bên cạnh Dạ Thiên Ưng còn nhìn anh chăm chăm, van xin sự tha thứ của anh.

“Nhìn anh làm gì?” Dạ Thiên Ưng tức giận thắc mắc.

“Thiên Ưng, tha thứ cho em đi mà.”

“Anh ghét nhất có người lừa anh, em được lắm, lại dám gạt anh thời gian lâu như thế.”

Dạ Thiên Ưng thật nhỏ mọn! Hừ! Vậy thì cô ra đòn sát thủ...

239. Chương 241: Chuyện Mười Hai Năm Trước Bị Vạch Trần (hết)

Editor: Bỉ Ngạn

Đồ Dạ Thiên Ưng nhỏ mọn! Hừ! Cô sẽ ra đòn sát thủ vậy...

“Này, anh Bắc à, anh à.” Khi còn bé cô đã gọi anh như vậy, khi cô biết Dạ Thiên Ưng là anh Bắc ấy, cô cũng nhớ lại tất cả mọi chuyện về quá khứ, cho nên hiểu rõ Dạ Thiên Ưng hơn hẳn, cũng hiểu quãng thời gian đó so với bất cứ người nào! Nói xong cô làm động tác lắc lắc cánh tay anh y hệt lúc trước.

Anh cũng không trách chuyện cô lừa anh, chỉ là anh muốn trả thù nên mới làm vẻ mặt nghiêm trang thế này thôi, thật ra trong lòng sớm vui đến nở hoa mất rồi.

“Vô dụng thôi, ngoan ngoãn tỉnh lại đi cưng.”

“Stop!” Ngô Hiểu Dao chu miệng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn này hai người yêu nhau liếc mắt đưa tình, trừ Hạ Uyển Uyển, những người còn lại trên xe đều vui vẻ.

Đến khách sạn, cả bọn rời xe.

Dạ Thiên Ưng đưa tay giữ tay cô lại, thoáng chốc trong lòng cô căng thẳng.

Đây chính là lần đầu tiên bọn họ nắm tay giữa chốn công cộng, trái tim cô như muốn nhả ra ngoài, gương mặt càng ửng đỏ vì ngại.

Tiến vào trong phòng, đây cũng là lần thứ hai họ ăn cơm ở đây. Nhưng cảm giác lần này có sự khác biệt, bởi hôm nay nhân vật chính là Ngô Hiểu Dao.

Vừa ngồi xuống, Lăng Thánh Quân tò mò hỏi Dạ Thiên Ưng: “Thiên Ưng, anh vẫn luôn bảo Hiểu Dao lừa anh, lừa anh chuyện gì thế?”

Nhìn anh liếc mắt ngó Hiểu Dao bên cạnh, rồi ngược nhìn cả đám người.

“Không phải tôi từng nói không có Dao Dao thì không có Dạ Thiên Ưng này sao? Sau đó Dao Dao bảo cô ấy không phải là người tôi cần tìm, nhưng tới tận hôm nay tôi mới biết cô ấy chính là người con gái đó.”

Mấy chuyện này bọn họ đã biết, bọn họ luôn cho rằng Dạ Thiên Ưng muốn tìm cô ấy khẩn cấp vậy thôi, thế mà Ngô Hiểu Dao lại lên tiếng phủ nhận mới hay chứ. Vậy bọn vẫn ở bên nhau? Có thể thấy được Dạ Thiên Ưng thật lòng yêu cô gái này, những giữa bọn họ có chuyện gì chẳng?

“Hai người có chuyện gì?”

“Hồi này trên tòa mấy người có nghe cô ấy kể chuyện 12 năm trước của anh đúng không?”

“Ừm.”

“Thật ra thì thực sự mới là vậy. Mười hai năm trước, tôi bị anh cả Tiểu Thiên Dạ đuổi giết, chạy thẳng tới công viên trốn. Có một cô gái khoảng 5 tuổi đi ngang qua đó, cô bé lấy đồ trên tay cho tôi ăn, rồi hỏi tôi nhiều chuyện khác nhau, mà tôi lại cảm thấy cô bé này thật đáng ghét làm sao, thế là tôi nói chuyện của mình ra, nhưng mấy người biết cô bé gái ấy nói gì không?”

“Nói gì?”

Dạ Thiên Ưng khẽ mỉm cười, nắm thật chặt tay Ngô Hiểu Dao: “Cô ấy nói với tôi, nếu đứng ở đỉnh thế giới thì sẽ không bị coi thường được nữa.”

Mọi người thoáng chốc bưng tỉnh, Dạ Thiên Ưng muốn đứng trên đỉnh thế giới chỉ vì lời của cô bé gái kia ư? Chẳng lẽ vì điều này mà bấy lâu nay Dạ Thiên Ưng vẫn luôn kiếm Ngô Hiểu Dao?

“Tôi lại nói chuyện với cô bé ấy một lúc, không ngờ anh trai dẫn theo người tìm được tôi, lúc ấy anh trai cầm dao trong tay, đâm về phía tôi, cô bé ấy không chút do dự đứng chắn trước người anh, con dao của anh cả lại đâm vào bả vai trái của cô ấy, lúc ấy tôi sợ, nhưng cô bé lại không khóc, ngược lại quay đầu cười cười với tôi nữa chứ, khó khăn nói với tôi: Anh Bắc à, mau chạy đi.”

Đã hiểu, tất cả mọi người đã hiểu! Nếu như không có Ngô Hiểu Dao thì cũng không cso Dạ Thiên Ưng ngày hôm nay, chỉ là chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

“Đó là lần đầu tiên tôi bỏ chạy trong sợ hãi, nhếch nhác đến cùng cực, anh trai muốn đuổi theo tôi, nhưng cô bé lại ôm chặt lấy bắp đùi anh ta, khiến anh ta không thoát nổi, sau đó anh ta bảo với tôi rằng, về sau đừng để anh ta nhìn thấy mặt tôi ở đất Nhật Bản này, mà cô bé kia thì nói một câu khác, nếu không ở Nhật thì đi nơi khác, chờ đến khi nào thành công rồi hẵng về cũng được. Cuộc đời của tôi bởi vì cô gái nhỏ ấy mà thay đổi.”

Nghe xong câu chuyện của Dạ Thiên Ưng, trong lòng mỗi người đều có loại cảm xúc khó nói thành lời.

Cô gái ấy thật dũng cảm làm sao.

Mới năm tuổi mà có thể làm một chuyện không ngờ như vậy, không thể không thừa nhận bọn họ khâm phục Ngô Hiểu Dao, kể cả Hạ Uyển Uyển trong nhóm.

Cô không còn chỗ để xen giữa hai người Dạ Thiên Ưng và Ngô Hiểu Dao. Bởi vì mối ràng buộc giữa bọn họ đã quá sâu.

“Thì ra lúc ấy anh thấy em đáng ghét lắm à?” Ngô Hiểu Dao bất mãn hỏi Thiên Ưng.

“Em cảm thấy sao? Anh bị người ta đánh sắp chết, em lại còn hỏi anh nhiều vấn đề như thế, em cảm thấy anh thấy em đáng ghét là không được à?”

“Hừ!”

Mọi người bật cười ha hả, cảm giác thay đổi, không khí không giống nhau, hình như cô đã trở thành người một nhà với bọn họ mất rồi.

“Thật xin lỗi.” Hàn Tuấn Hi đột ngột đưa tay về phía Ngô Hiểu Dao: “Trước đây tôi luôn nghĩ cô sẽ làm liên lụy Dạ Thiên Ưng cũng hơi hơi ghét cô, nhưng bây giờ... Thật lòng xin lỗi.” Nói xong anh đưa cao ly rượu uống cạn một hơi.

“Tổng giám đốc Hàn à, anh đừng nói vậy, có lẽ do trước đây tôi không tốt thôi mà, ha ha.”

“Thật xin lỗi.” Lăng Thánh Long cũng đứng lên, đem rượu trong ly uống hết sạch: “Trước kia tôi cũng rất ghét em đấy.”

“...” Người ghét cô cũng nhiều quá trời, chỉ là điều này không quan trọng, ha ha tối thiểu bây giờ bọn họ coi mình như bạn bè.

“Ha ha, Tổng giám đốc Hàn và tổng giám đốc Lăng đã nói vậy, có thể do trước kia em đã khiến mọi người ghét em thôi.”

Cười nhạt một tiếng, lòng cô rộng lượng, cô không ngại họ ghét cô như thế nào, chỉ cần về sau mọi người có thể sống chung hòa thuận với nhau là được.

Dạ Thiên Ưng tất nhiên nhận thấy Hàn Tuấn Hi và Lăng Thánh Long có thành kiến với Ngô Hiểu Dao, vừa là anh em cùng nhau lớn lên, vừa là người con gái mình yêu, vậy anh nên dùng quyền hạn gì để giải quyết chuyện này? Nhìn bọn họ có thành kiến với Ngô Hiểu Dao, anh rất phiền não, vẫn mong kiếm được cơ hội để từng ấy người nói chuyện với nhau, nhưng mà bây giờ xem ra, hoàn toàn không cần anh giúp, tự Ngô Hiểu Dao đã có thể giải quyết được. Chỉ là, còn Hạ Uyển Uyển thì làm sao đây?

“Hiểu Dao này, sau này em cứ trực tiếp gọi bọn anh một tiếng anh trai, chị gái là được, ví dụ như gọi anh Thánh Quân là được nè.” Lăng Thánh Quân nói xong thì nở nụ cười xấu xa.

Ngô Hiểu Dao cau mày, trừng trừng mắt nhìn Lăng Thánh Quân.

“Thánh Quân này.” Dạ Thiên Ưng cười thâm trầm, khẽ nhấp một ngụm rượu đỏ trong ly: “Dao Dao kêu cậu là anh trai thì tôi là cái gì của cậu?”

Nghe Dạ Thiên Ưng nói vậy, Lăng Thánh Quân cười càn không khép miệng lại được: “Anh có thể gọi em là anh trai mà, em không ngại đâu.”

“Khụ... Uyển Uyển sống đến giờ còn phải nhớ mấy người nữa đấy.”

240. Chương 242: Mỗi Ràng Buộc Giữa Nhưng Người Anh Em (1)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Dạ Thiên Ưng nói vừa dứt lời, Hạ Uyển Uyển đột nhiên đứng lên: “Em không thoải mái nên về trước đây” Cô lạnh lùng nói xong thì quay đi, mấy người ngồi trong phòng đang cười nói vui vẻ thì bỗng nhiên lúng túng không thôi.

Sắc mặt Dạ Thiên Ưng trầm xuống, bỏ ly rượu trong tay xuống, nhìn Lăng Thánh Long: “Thánh Long, đưa cô ấy về nhà đi.”

Anh chính là người anh trai tốt của bốn người bọn họ, thấy rõ ai thông minh hơn ai có tài hơn, và ai yêu thích ai trong bốn người.

Tình cảm của Lăng Thánh Long đối với Hạ Uyển Uyển của không phải một sớm một chiều.

Tình cảm giữa nam và nữ không phải chỉ là tình cảm thương hại, một khi anh đối xử dịu dàng với Hạ Uyển Uyển khiến cô ngày càng hi vọng, đồng thời điều này càng gây tổn thương cho Ngô Hiểu Dao.

Lăng Thánh Long vội vã đứng lên chạy ra khỏi phòng đuổi theo Hạ Uyển Uyển.

“Chị Uyển Uyển sao thế?” Lăng Thánh Quân tò mò nói với qua.

“Không cần để ý đến cô ấy.” Giọng điệu Dạ Thiên Ưng rất lạnh.

Đối với tình yêu của Hạ Uyển Uyển, anh cũng không kém, chỉ tiếc tất cả thương yêu của anh dành cho chỉ là tình anh trai với em gái, không có một chút tình cảm nam nữ.

“Dao Dao, có muốn biết bốn người bọn tôi gặp Dạ Thiên Ưng như thế nào không” Lăng Thánh Quân hỏi Ngô Hiểu Dao ở phía đối diện.

Cô rất muốn biết, bởi cô hi vọng mình hiểu hơn về năm người bọn họ.

Nhớ lại cái ngày Nhật Bản lất phất tuyết rơi, dường như cũng là ngày cuộc đời lênh đênh như bông tuyết trắng ấy...

Dạ Thiên Ưng 12 tuổi trên mình mang đầy vết thương lớn nhỏ, mỗi một bước anh đi đều cực khổ vô vàn, không có tiền, lại đói bụng thì làm sao rời khỏi Nhật Bản?

Vừa tìm được một chiếc thuyền đánh cá cập bến hạ neo, anh từng bước tập tễnh đi về phía nó, lúc sắp tới, còn khoảng 2 bước chân thì.

Cả người anh ngã xuống nước một cái “Tôm”.

“Tuấn Hi! Đi qua đó xem ai một chút đi.” Khi đó Hàn Tuấn Hi cũng 12 tuổi, trên gò má trắng sáng của anh vết xanh vết tím đan xen nhau, anh đi tới mạng thuyền dòm thử.

Xoay ngược cái cơ thể ấy là lúc Hàn Tuấn Hi ngất người, trên mặt thềnh nhóc và mặt nó đều chần chịt vết máu đỏ tươi.

“Ông chủ à, là một người bị thương.”

Thấy Hàn Tuấn Hi nói vậy, một người đàn ông có vóc dáng tuấn tú đi tới mạng thuyền đánh cá, nhìn Dạ Thiên Ưng nằm trên đất, anh ta giơ chân đá một phát: “Này! Nghĩ đây là thuyền cứu hộ à?”

“Ông chủ à, cậu ấy bị thương, anh đừng có đánh nữa”

“Bịch!” Ông chủ nọ lại đưa chân đạp người Hàn Tuấn Hi: “Con mẹ nó, mày dám lo chuyện của ông đây hả?”

Thân thể yếu ớt của cậu khẽ run rẩy, ngồi im lặng dưới đất, chỉ là cứ ngưng mắt nhìn Dạ Thiên Ưng đang nằm trên mạng thuyền.

Ông chủ nọ có chút do dự, sau đó mỉm cười, đưa Dạ Thiên Ưng ra phía sau thuyền đánh cá.

Sinh sống trên thuyền được ba hôm, vết thương Dạ Thiên Ưng cũng đã khôi phục.

“Cậu tỉnh rồi à?” Hàn Tuấn Hi 12 tuổi nhưng phong thái chừng chạc, giọng nói cũng hơi mang vẻ lạnh lùng.

Dạ Thiên Ưng trầm mặc không nói gì, trong đôi mắt giống như không có tiêu cự mà chỉ ngồi im ở một góc khoang thuyền.

Tiếng bước chân dần dần đến gần chỗ bọn họ, ông chủ nọ hùng hổ tiếng vào khoang thuyền, đưa mắt nhìn Dạ Thiên Ưng đã tỉnh lại, anh ta đưa tay kéo cậu lên: “Là ông đây đã cứu mày sống đấy nhé, bắt đầu từ bây giờ mày phải làm công tao!”

Cậu ta vẫn trầm mặc không nói, không có bất kỳ một phản kháng nào, vừa khỏi dậy nên hơi yếu, nếu bắt cậu làm việc thì có hơi cường bức.

Một tháng sau đó anh dần trở thành bạn bè với Hàn Tuấn Hi, bọn họ chỉ cần không có sai phạm gì, thì ông chủ nọ cũng không động tay động chân đánh với mắng hai người.

Có một ngày nọ.

Hàn Tuấn HI không cẩn thận làm bể một bình rượu của ông chủ.

Sau khi say rượu ông chủ vừa đánh vừa mắng Hàn Tuấn HI.

Dạ Thiên Ưng đứng một bên, sát khí trong đôi mắt cậu ngày càng tăng lên, cậu nắm một chai rượu không trên bàn đánh lên đầu tên chủ đó.

Ông chủ nọ tức giận hướng về phía Dạ Thiên Ưng, chuẩn bị đạp cho cậu một cái.

“Ông chủ à, đừng đánh cậu ấy, vết thương của cậu ấy còn chưa lành.” Hàn Tuấn Hi ôm lấy bắp đùi ông chủ cầu xin tha lỗi.

Dạ Thiên Ưng không xin tha thứ, luôn kiếm tìm một thứ gì đó trong phòng có thể đánh trả lại.

“Mẹ nó, ông đây nhất định giết chết mày!” Ông chủ nọ cầm một chiếc ghế băng đập tới tấp về phía Dạ Thiên Ưng.

Trong nháy mắt, anh lộ ra khỏi một tia cười tà, ngôn ngữ tràn đầy âm lãnh: “Là ngươi muốn chết!”

Dứt lời, Hàn Tuấn HI lấy một chai rượu bể đâm vào sau lưng ông chủ, anh ta phát ra tiếng hét khổ sở rồi gục xuống nền.

Ngay vào giây phút nhìn ông chủ gục xuống, ánh mắt Hàn Tuấn Hi lạnh lẽo vô cùng, không một chút hoảng loạn, và ánh mắt lạnh lẽo ấy nhìn sang Dạ Thiên Ưng.

“Tôi tên là, Bắc...Dạ Thiên Ưng, cậu tên là gì?” Dạ Thiên Ưng hỏi xong, đứng dậy nhìn về phía Hàn Tuấn Hi, đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với Hàn Tuấn Hi sau một tháng sinh sống trên thuyền đánh cá.

“Mình tên là Hàn Tuấn Hi, là một đứa mồ côi...”

Người anh em đầu tiên cứ như vậy mà có, bọn họ đem thi thể ông chủ nọ đẩy vào trong nước, đem thuyền đi bán, sau đó đi đến Trung Quốc phát triển.

Dựa vào số tiền bán thuyền có được, bọn họ chỉ mua được một căn nhà trong lúc đường cùng để sinh sống qua ngày.

Tiêu sạch bách rồi, thì làm sao?

Nhặt đồ ăn thừa, cướp đồ của người ta.

Lúc Dạ Thiên Ứng giết người không có một chút lưu tình.

Bất tri bất giác 2 năm trôi qua, Hàn Tuấn Hi và Dạ Thiên Ứng đã 14 tuổi, hai người bọn họ cũng coi như có được danh tiếng cướp bóc ở địa bàn gần con đường sinh sống, hôm nay chính là ngày đi đàm phán.

Mùa đông ở Trung Quốc rất lạnh, một thằng nhóc 12 tuổi dẫn theo một thằng bé 8 tuổi.

“Thánh Quân, em ở đây đợi anh, anh đi báo thù cho ba, mẹ!”

“Anh, em cũng muốn đi.”

“Không được! Ngoan ngoan nghe lời anh nhé.” Lãng Thánh Long 12 tuổi dẫn dò đứa em trai rồi đi vào câu lạc bộ đêm.

241. Chương 243: Mối Ràng Buộc Giữa Những Người Anh Em

“Anh, em cũng muốn đi.”

“Không được! Ngoan ngoan nghe lời anh nhé.” Lãng Thánh Long 12 tuổi dẫn dò đứa em trai rồi đi vào câu lạc bộ đêm.

Cậu vừa mới tiến vào thì đụng ngay vào người Dạ Thiên Ứng.

Anh mất hai người bọn họ đan vào nhau, bên khóe miệng Dạ Thiên hiện lên nụ cười tà mị ngay nháy mắt.

Lãng Thánh Long gật đầu coi như xin lỗi, mau chóng đi lên lầu hai câu lạc bộ đêm, lúc đi tay anh rút dao dắt trong người.

“Thiên Ứng, người kia muốn giết đại ca ở khu vực này đấy!” Người Lãng Thánh Long giết chính là người Dạ Thiên Ứng cần phải đàm phán.

Cậu khẽ hừ một tiếng, khóe miệng hiện nụ cười không thấu: “Giúp nó đi, cùng nhau giết tên đại ca ấy luôn một thể.”

Giọng cậu vừa như mệnh lệnh cũng là hiệu lệnh, khiến cả hộp đêm ngay sau đó trở nên nháo loạn.

Lúc này người Lãng Thánh Long đã chần chịt vết thương, vốn tưởng rằng chuyện báo thù này không làm được, ai nào ngờ Dạ Thiên Ứng lại tiến đến giúp khiến cậu có thêm hi vọng, cậu cầm con dao rơi trên nền đất, đi về phía tên đại ca ấy.

Loại cảm giác này giống như một cây cỏ dại có thêm niềm hi vọng mỏng manh.

Thuộc hạ của tên đại ca trên lầu hai đó không người dám đá vào người cậu, Lãng Thánh Long vẫn không kêu rên tiếng nào, tiếp tục hướng về phía trước.

Dạ Thiên Ứng ở lầu một cảm nhận được, nhanh chóng chạy đến giải quyết mấy tên thuộc hạ giúp Lãng Thánh Long, nhưng tên

đại ca ấy thì cậu không giải quyết vội, mà để lại cho Lãng Thánh Long.

Vào lúc này, Lãng Thánh Quân dường như cảm thấy điều gì bất thường, chạy vào đỡ anh trai đứng dậy, cũng nhặt lên một con dao dính đầy máu đỏ tươi, hai anh em họ cùng nhau giết chết tên đại ca này để trả thù cho ba mẹ mình.

“Tôi tên là Dạ Thiên Ứng, đại ca của hội Dạ Ứng, có đồng ý gia nhập chỗ tôi không?”

Lãng Thánh Quân 8 tuổi nở nụ cười tuổi, hơi cúi đầu: “Em tên là Lãng Thánh Quân.”

“Tôi tên là Lãng Thánh Long.”

Hai năm nữa lại trôi qua, Dạ Thiên Ứng mang theo các anh em xông pha ra chiến trường, nhưng cậu lại hi vọng có thể mở rộng địa bàn đến thành phố khác, bởi nơi nhỏ hẹp này không đủ lấp đầy tham vọng của chính cậu.

Liên tục phô trương thân thế khắp nơi.

Nghe nói rằng, làm đại ca một giới là tham tiền là tham sắc, còn anh làm được cái chức đại ca này là do lực lượng dưới tay mình giúp đỡ.

Trong câu lạc bộ đêm, một cô gái nhỏ 14 tuổi mặt mày không tỏ vẻ sợ sệt bị đám người du côn kéo ra đằng sau hẻm.

“Uyển Uyển này, tiền này mày nợ bao giờ thì trả vậy nhỉ?” Tên đại ca háo sắc nhìn chăm chăm vào người Hạ Uyển Uyển mới 14 tuổi.

Hạ Uyển Uyển lạnh lùng lắc đầu: “Đó tiền ba tao nợ bọn này, mấy người giết chết ba tao rồi, còn tới tìm tao làm gì?”

“Ồ, vậy không muốn trả chứ gì? Vậy thì lấy thân đưa ông đây cũng được!” Tên đại ca nọ dùng một tay đẩy Hạ Uyển Uyển lên tường, đôi môi thô kệch hôn lên Hạ Uyển Uyển.

Cô gái nhú mày, đẩy hắn ra, rồi vung tay đáp trả bằng cái bạt tay đau điếng.

“Mẹ kiếp, đồ gái điếm, mày dám đánh tao ư?” Tên đại ca tóm lấy tóc Hạ Uyển Uyển, đập đầu liên tục vào bờ tường.

Cô gái nọ vẫn không cầu xin tha, nhưng trong đôi mắt ngập tràn sát khí.

Tên đại ca nọ lại vung tay hất ngã Hạ Uyển Uyển lên nền đất.

“Hừ, đồ đàn bà thúi, ngoan ngoãn hợp tác thì sẽ không bị đánh đúng không nào?” Nói xong, tên đó xé rách áo trên người Hạ Uyển Uyển ra.

Hạ Uyển Uyển vẫn trầm mặc không nói, nhưng bàn tay dính đầy máu nhích gần tới chỗ viên gạch gần đó, cầm lấy nó đập choang vào đầu tên khốn ấy.

Tên đại ca thét lên một tiếng khở sở, rút con dao găm đâm liên tục về phía Hạ Uyển Uyển, nhưng cô lại dùng tay không đỡ lấy con dao khiến tên đại ca này sững sờ, nhân cơ hội, cô đưa tay đoạt lấy con dao trên tay tên khốn này, sau đó đâm một nhát chí mạng vào bụng hắn ta.

Khi đó, trên khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Uyển Uyển hiện lên ý cười giễu cợt.

“Cô dám giết đại ca, bọn tao sẽ vì đại ca báo thù.” Những người khác bên trong con hẻm nhỏ ủa vào người Hạ Uyển Uyển.

Cô cười, giống như đang đợi cái chết mà cười, trong đôi mắt không có chút ánh sáng dẫn lối, cô ngồi đó chờ bọn chúng tới chém tới giết.

Vào ngay lúc này, đám người Dạ Thiên Ứng chạy tới đây, nhanh chóng giải quyết hết đám thuộc hạ của tên đại ca nọ, lúc quay đầu nhìn thấy Hạ Uyển Uyển ngồi im lìm trên nền đất, anh cười nhẹ, sau đó phất tay, Lăng Thánh Long hiểu ý cởi áo khoác lên người cho cô gái.

Thoáng chốc, lòng dạ lạnh lẽo của Hạ Uyển Uyển được truyền hơi ấm áp vô tận, cô ngẩng đầu lên và nhìn người đầu tiên nhìn thấy là Dạ Thiên Ứng.

“Tôi muốn đi theo anh” Hạ Uyển Uyển vẽ mặt lạnh lùng nhưng ngập tràn sự chờ mong, cô dùng sức cuối cùng để nói hết lời, sau đó ngã quỵ trên vũng máu.

“Thiên Ứng, làm thế nào đây?”

“Như cô ấy muốn, sau này đi theo bọn mình!”

Cứ như vậy, mỗi người bọn họ giống nhau về hoàn cảnh, giống nhau về số mạng và đi cùng đường với nhau. Dựa vào năm người bọn họ, ý chí vững bền cùng nhau vượt qua khó khăn.

Đầu bên kia, Hạ Uyển Uyển vừa lau đi nước mắt trên mặt, vừa chạy ra khỏi khách sạn. Cô biết, tình cảm giữa Dạ Thiên Ứng và Ngô Hiểu Dao ra sao, nên cô biết mình không thể nào chen vào giữa bọn họ được nữa rồi. Không phải cô không thừa nhận, nhưng chỉ là... cô không phục Ngô Hiểu Dao, nên cô mới thế này.

Cô hận Ngô Hiểu Dao cướp đi thứ ấm áp từ Dạ Thiên Ưng dành cho cô, bởi hơi ấm đầu tiên gặp mặt nhau cô vẫn chưa thể nào quên được.

Đứng bên lề đường, cả người cô ít quần áo nên rét lạnh từng cơn, cơ thể co thắt lại với nhau, còn nước mắt thì chảy xuống không ngừng.

Đúng lúc này... Một chiếc áo khoác đầy hơi ấm phủ lên người cô, cái cảm giác 8 năm trước lại ùa về.

“Thiên Ưng!” Cô kích động nghiêng đầu, nhưng lại thấy Lăng Thánh Long.

“Ha ha, không phải Thiên Ưng đâu.” Lăng Thánh Long bắt đầu cười, xoay người rời đi.

Hạ Uyển Uyển ngây ngốc đứng bên đường nhớ lại cảnh 8 năm trước đây, ai là người mặc ít đồ nhất? Chiếc áo ấy là ai cho cô?

Là Lăng Thánh Long!

Không phải là Dạ Thiên Ưng!

Cô vẫn luôn cho rằng chiếc áo mang hơi ấm ấy là do Dạ Thiên Ưng khoác ình, sai mất rồi, sai thật rồi. Là Lăng Thánh Long cho cô.

242. Chương 244: Từ Cô Gái Lột Xác Thành Phụ Nữ Chân Chính

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Thánh Long!” Hạ Uyển Uyển bước nhanh chạy tới Lăng Thánh Long rồi đưa tay ôm lấy bờ lưng anh. Tựa đầu lên tấm lưng này mà nước mắt cô tuôn rơi: “Người tám năm trước đưa áo cho em là anh ư?”

“Ha ha, rốt cuộc thì em cũng nhớ lại rồi.” Lăng Thánh Long bắt đầu cười cợt, anh đã từng hỏi Hạ Uyển Uyển rất nhiều lần, cô thích Dạ Thiên Ưng ở điểm nào.

Và cái lúc cô trả lời, nói cô thích cái ấm áp lần đầu tiên gặp Dạ Thiên Ưng, lại không nhớ đến Lăng Thánh Long.

Nhưng...rõ ràng cái ấm áp đó là do Lăng Thánh Long trao cho cô.

“Rất xin lỗi anh, Thánh Long à, thật sự xin lỗi anh, lúc em ngẩng đầu lên người đầu tiên em thấy là Dạ Thiên Ưng, em cứ tưởng người trao em sự ấm áp đó là anh ấy.”

Yêu 8 năm, chấp nhất 8 năm, nhưng đồng nghĩa rằng cô tổn thương Lăng Thánh Long 8 năm.

Lăng Thánh Long xoay người lại, lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt Hạ Uyển Uyển, dịu dàng trong ánh mắt đặt lên đôi môi đỏ thắm của cô, nhẹ nhàng phủ người xuống vành môi ấy.

Rốt cuộc, anh yêu cô 8 năm, giờ cũng được đáp lại.

Một màn sương bao phủ chùng ấy người, trong đôi mắt mang theo nước mắt. Nhớ đến quá khứ ấy, thật sự khiến lòng người đau xót.

Từng bước đi, họ giúp đỡ lẫn nhau, “liếm” vết thương lẫn nhau. Bọn họ đã là người một nhà từ rất lâu. Vậy Ngô Hiểu Dao cũng có thể dung hòa vào bầu không khí chung này không? Hay cô cũng có thể trở thành người nhà của họ?

“Sau này em có thể gia nhập với bọn anh được không?” Luôn mong đợi, cô thật lòng muốn đi theo chân bọn họ để trở thành người chung mái nhà với nhau, cô gái ngoan như cô, có nửa gia đình như cô thì đó là điều hạnh phúc nhất mà bọn họ từng đạt được. Nhưng cũng chính vì cô mới giúp Dạ Thiên Ưng thay da đổi thịt, coi như không có cô thì đã không có Dạ Thiên Ưng ngày hôm nay.

“Nhóc con, em nói bậy cái gì đấy?” Mang theo cô ư? Anh đang nghĩ, nếu như mang cô theo thì chiếc thuyền này lại có thêm một người, đầu óc cộng với vốn luật pháp cô biết chắc chắn sẽ giúp anh thoát khỏi những

lỗ hổng trong cuộc chiến này, nhưng cô vốn không phải một cô gái bảo vệ được chính bản thân mình, một khi có người đến ám sát thì cô biết làm gì để ứng phó lại?

“Đúng rồi đó, Hiểu Dao sớm đã là bạn bè của bọn này rồi mà, ít nhất thì mình tôi đã sớm coi em là bạn bè từ lâu rồi.” Lăng Thánh Quân nói chuyện luôn thoải mái kiểu này, mặt thì cười suốt, nhưng anh coi cô là bạn từ lâu? Anh không nhớ rõ lắm, nhưng sẽ cố gắng không đi quá gần cô, anh sợ mình sẽ phản bội Dạ Thiên Ưng.

Thật vậy sao? Bọn họ đã xem cô là bạn rồi ư? Nhưng Hạ Uyển Uyển thì sao đây?

Cửa phòng tự động mở ra, Hạ Uyển Uyển và Lăng Thánh Long lúng túng đi vào trong.

Ngô Hiểu Dao không nói gì cúi đầu, nhưng Hạ Uyển Uyển lại chủ động đi về phía cô: “Chuyện lúc trước rất xin lỗi cô nhé, hiện giờ tôi buông bỏ mọi thứ rồi.”

Ý gì đây? Cô ngẩng đầu lên, lại thấy trên mặt Hạ Uyển Uyển hiện lên nụ cười thản nhiên như không. Cô ấy từ bỏ Dạ Thiên Ưng rồi ư? Và tha thứ ỉn?

“Quản lý Hạ à...”

“Cô gọi tôi Uyển Uyển là được rồi mà.” Hạ Uyển Uyển vừa cười thân thiết vừa xoay người sang chỗ Dạ Thiên Ưng đang ngồi: “Thiên Ưng này, mấy ngày nay khiến anh lo rồi.”

“Ha ha, em cũng biết khiến anh lo rồi hả?” Nói xong, Dạ Thiên Ưng đưa tay vuốt tóc Hạ Uyển Uyển, nụ cười thân thiết nở bên môi.

“Anh này, miệng anh sao sưng vù lên thế? Lại còn đỏ chót nữa chưa?” Lăng Thánh Quân nói câu này xong, Hạ Uyển Uyển và Lăng Thánh Quân đồng thời đỏ mặt.

“Anh à, sao đỏ mặt thế?”

“Thánh Quân, có phải cậu không có đầu óc hay không?”

“Sao thế anh Thiên Ưng?”

“Không thấy à, màu sắc bên miệng Thánh Quân với Uyển Uyển giống nhau à?”

“Phốc” Lăng Thánh Quân phun toàn bộ ngụm rượu vang đỏ trong miệng ra ngoài, trên mặt mang theo vẻ kinh sợ nhìn Hạ Uyển Uyển rồi nhìn Lăng Thánh Quân, “Anh ơi, đừng như vậy được không? Bảo con cộp mẹ này làm chị dâu em ư?”

“..”

“..”

“Thánh Quân, cậu muốn chết có phải hay không?” Hạ Uyển Uyển lạnh lùng âm u nhìn lại, không chút do dự hướng về phía Lăng Thánh Quân, ai ngờ Hạ Uyển Uyển còn chưa đi đến nơi thì Lăng Thánh Long đã nhanh chóng đè Lăng Thánh Quân nằm chèm bẹp trên mặt đất.

“mẹ kiếp, ông anh này, lại vì phụ nữ mà đánh em trai mình, anh không phải là người mà.”

“Ha ha ha ha”

Thay đổi, tất cả đều đã thay đổi bởi không khí hài hòa này, lại thêm 1 thành viên mới nữa.

Dạ Thiên Ưng nắm lấy bàn tay Ngô Hiểu Dao, dời môi sát vào vành tai cô: “Có in dấu son môi lên miệng anh không?”

Khuôn mặt trắng nõn ngây thơ của cô nhanh chóng nổi lên vết hồng hồng, liếc mắt nhìn mọi người xung quanh đang dính vào một chùm, cô lén nhòm người kẻ môi bên miệng anh.

Dạ Thiên Ưng thì lại duỗi ngón tay chặn lại môi cô, cười ranh mãnh: “Đừng nóng vội, không phải ở nơi này!” Nói xong, anh lặng lẽ kéo cô chạy ra khỏi khách sạn, lấy xe rồi chạy như bay đến căn hộ chung cư.

Mở cửa, bên trong căn phòng là khoảng không gian đen kịt, Ngô Hiểu Dao muốn đưa tay bật đèn thì bị Dạ Thiên Ưng ôm lấy cơ thể từ phía đằng sau: “Bé con à, gọi anh là anh Bắc.” Trong màn đêm, âm thanh trầm

âm là công cụ trao đổi duy nhất. Mà cái âm thanh trầm thấp dễ nghe như thế này đã khiến người cô nóng lên.

“Anh Bắc à..” Trái tim của cô “thịch thịch” liên hồi hơi thở từ mũi Dạ Thiên Ứng mang theo mùi hương rượu vang quyến rũ làm cô mê mẩn.

Nghe tiếng gọi anh Bắc từ cô, anh cảm giác toàn thân như nóng lên, cái loại nóng bức lan truyền khắp góc ngách cơ thể.

Môi anh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô, sau đó hôn một đường xuống dưới bờ cổ.

Cô hơi híp hai mắt, hơi thở dần dần tăng thêm, anh dùng một tay đè cô lên thành tường, thân thể nóng bừng áp vào cái lạnh ngắt của tường xi măng khiến cô thoải mái cực kỳ.

Trong bóng đêm, có thể nhìn thấy được vẻ đẹp tuyệt diệu của đôi mắt cô, môi anh dừng ở mắt, gương mặt, cho đến môi, nụ hôn anh không nhẹ nhàng nữa mà chuyển sang cuồng dã. Còn đôi tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô và đôi môi bá đạo chiếm lĩnh vành môi anh đào mơn mẩn của cô.

Cô say đắm nó mất rồi...Chìm đắm trong bóng tối đầy mê loạn này.

Đôi tay chợt ôm lấy cổ anh, sau đó đáp lại nụ hôn cuồng dã của anh.

Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô thừa nhận mình là cô gái 12 năm trước đã cứu anh, cũng tìm được kẻ thù đâm cô nhất dao khi ấy, hơn nữa đã biết cuộc sống của anh sau thời điểm đó ra làm sao.

Từng bước một đánh liền, từng bước một chém giết, anh đã đổi lấy thành tựu của ngày hôm nay. Và không coi thường, không sợ hãi, đối lại là sự kính nể cô dành cho anh mà thôi.

243. Chương 245: Từ Cô Gái Lột Xác Thành Phụ Nữ Chân Chính

Cô say mê mất rồi. Chìm đắm trong bóng tối đầy mê loạn.

Đôi tay đặt ở cổ anh, cô nỗ lực đáp lại cái hôn chiếm lĩnh ấy.

Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều điều, chuyện cô thừa nhận mình là cô bé 12 năm trước đã cứu anh, chuyện cô tìm được kẻ đâm mình nhất dao, và hơn nữa là chuyện đời anh sau khi từ biệt cô lúc anh, cuộc sống của anh như thế nào.

Từng bước một liều lĩnh, từng bước một tranh giành chém giết, và anh đã đổi lấy được những gì như ngày hôm nay. Nhưng trong cô không có sự khinh thường, cũng không ghét bỏ mà là sự kính nể cô dành cho anh.

Mười hai năm trước, cô tin chắc sau này anh sẽ thành người.

Hai năm trước, là lần tiên gặp lại nhau, nhưng xin lỗi, cô lại không nhận ra anh.

Nhìn tình yêu này êm ả như vậy, nhưng bọn họ phải trải qua bao nhiêu cuộc phôi thai ly mới đến được với nhau?

Đoạn đường tình yêu này nếu không có gì thì cũng rất bình thường như những mối tình khác mà thôi.

Tương lai sau này cô tuyệt đối sẽ không chia tay anh, và cô tin chắc anh cũng không bỏ cô mà đi.

Cô có thể nghĩ được con đường tương lai ắt sẽ khó bước đi, chỉ là cô sẽ bên cạnh anh, cùng đi với anh, trải qua những gì khó khăn nhất.

Cô muốn gia nhập đại gia đình này của bọn họ. Cô cũng muốn liều mình để đứng ở đỉnh của thế giới, nhìn nó ra sao.

Cùng đi với nhau thì bọn họ sẽ không còn cô độc nữa.

Tôi anh trượt từ eo vào trong, khẽ vuốt ve bờ lưng mềm mại của cô, rồi nhẹ nhàng cởi bỏ, nội y rơi xuống đất.

Ngực cô phập phồng, hơi thở dần trở nên nặng nề.

Cô thương anh, cảm nhận từng động tác vuốt ve của anh, thVàng thể cô từ từ nóng rực, thiêu đốt trái tim cô.

Cái hôn cuồng dã chợt ngừng lại, đôi môi ấy cởi áo sơ mi cô ra, ôm cô lên.

Hai chân cô quấn lấy eo anh, cái tư thế thoải mái này thật quý dị.

Ôm cô đi về phòng ngủ, sau đó đặt lên giường êm.

Bật chiếc đèn ngủ ánh sáng thấp trên đầu giường, khiến căn phòng ngập tràn mùi vị hấp dẫn.

Nhìn đôi gò má ửng đỏ của cô cùng với cơ thể xinh đẹp, anh không thể dừng được ham muốn trong mình.

Anh nghĩ anh muốn cô, muốn biến cô thành phụ nữ thật sự ngay hôm nay.

Tháo bỏ cà vạt trên cổ, cởi bỏ chiếc áo sơ mi trắng trên người, thVàng thể đầy mùi nam tính xuất hiện trước mắt cô.

Cô có ý nghĩ muốn sờ người anh, hưởng thụ vẻ đẹp ấy.

Đứng dậy, cô run rẩy đưa bàn tay sờ sờ vòm ngực nóng rực rắn chắc đó.

Cảm nhận được nhịp tim ồn ào nơi đó của anh.

Anh vì cô mà đập!

Rồi môi cô rơi lên nơi đó, nhẹ nhẹ liếm láp mùi vị bên trên ấy.

Đối với cái hành động chọc ghẹo trẻ con của cô, không thể nghi ngờ nó chính là đang an ủi lấy tâm hồn anh, nhanh chóng đôi gò má anh nổi lên một màu đỏ đỏ, còn hơi thở thì nặng nề vì cô.

“Bé con, hôm nay em chủ động quá đấy nhé.” Anh yêu cô như vậy, yêu cái việc chủ động của cô.

“Thiên Ưng à, em yêu anh.”

Giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng của cô truyền vào tai anh, rồi truyền vào trái tim anh, khoe miệng hiện lên nụ cười nhẹ nhõm.

Đặt cơ thể cô xuống bên dưới, để đáp lại sự chủ động của cô, anh dùng môi xoa dịu hai thVàng hình, từng cái hôn rơi lên cơ thể như lấp đầy mọi thứ.

Một tiếng rên phát ra từ miệng cô, càng kích thích anh, khiến nơi nào đó càng phình to ra.

Đầu gối anh trườn đến vùng bụng bằng phẳng cô, đôi tay cởi đi chiếc quần lót còn lại. Đắm chìm vào trong đó.

Cô ngại ngần nhắm chặt hai mắt, cũng không muốn ngăn cản lại làm gì, bởi cô muốn tiếp tục trải nghiệm, và cô muốn anh biến cô thành phụ nữ chân chính.

Chợt một dòng điện chạy xuyên qua người, cảm giác bức rức muốn giải thoát trào lên, cô cắn chặt môi.

Tất cả nơi mẫn cảm trên cơ thể đều bị anh vuốt ve, mà dường như cả người cô đều trở nên mẫn cảm mất rồi.

Anh chợt đứng lên, nhìn dáng vẻ đạt đến cao trào của cô trên giường, anh cũng không chịu đựng được nữa, tháo thắt lưng rồi cởi chiếc quần dài tôi.

“Bé con à, hôm nay anh sẽ biến em thành một người phụ nữ thật sự nha em.”

Câu này có ý gì, cô biết.

Nhưng cô không còn sức để chối từ.

Bây giờ trong đầu cô toàn hình bóng anh, vì thương anh nên càng muốn anh.

Mỗi lần cô đạt được khoái cảm đều nhìn anh khẩn cầu, nhưng anh lại chẳng cho cô lấy một lần.

Hôm nay cô muốn biết anh có yêu cô hay không, cho nên bản thân cô muốn cùng anh hợp thành một cá thể.

Quay đầu nhìn về phía Dạ Thiên Ứng rồi gật đầu, nhưng giây phút cô nhìn cái vật đàn ông to đùng ấy thì vội vã nhắm nghiền hai mắt, toàn thân cô không ngừng run rẩy.

Cái gì đó lớn vậy có thể đi vào người cô sao?

“Bé con này, mở mắt ra nào.”

244. Chương 246

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

“Bé con này, mở mắt ra nào.” Muốn cho cô nhìn thấy từng tác động trên người anh, vì cơ thể anh sau này sẽ chỉ thuộc về mình cô mà thôi.

Kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên cái nơi đã phát trường lên vì kích thích.

Cô rút tay về theo bản năng, cái đó của anh to quá, cứng quá: “Thật là đáng sợ.” Cô ngại ngần khép hai mắt mà nói.

“Đáng sợ?” Khóe miệng anh hiện nụ cười xấu xa: “Vậy thì thôi rồi, hôm nay tới đây thôi vậy.” Thả bàn tay cô ra, anh dịch người như chuẩn bị nhặt quần áo mặt vào.

Lòng cô tự nhiên có chút mất mát, mở đôi mắt không hiểu gì như lại anh.

“Đáng sợ lắm à em?” Chỉ chỉ cái chỗ to to ấy, hỏi cô.

Cả mặt đỏ chót, vừa cau mày vừa xấu hổ lắc đầu bảo không.

Anh hài lòng đi tới bên cạnh cô, cúi người hôn lên vành môi đỏ như hoa anh đào.

Cô nằm im lặng trên giường, chờ đợi giây phút mình biến thành người phụ nữ thực thụ.

Đưa tay sờ đồng quần áo trên nền nhà, lấy ra chiếc bao cao su còn nguyên, sau đó mặc lên cái bộ phận phái nam.

Này, đó là đạo cụ cô dùng trên tòa án với anh mà.

Trên người anh cũng chưa bao giờ chuẩn bị món đồ thể này, có lẽ mang thứ này vào chẳng thoải mái lúc vận động, những người phụ nữ khác có thai thì bảo phá đi được, còn cô, nếu có thì anh không thể bảo cô phá thai.

Anh không thể để cô mang con anh.

Bởi vì, bây giờ vẫn chưa đủ dã tâm của anh.

Anh muốn đứa con anh được sinh ra vào thời điểm đúng lúc nhất, là lúc anh trở thành một thương nhân thành công, một chính trị gia vĩ đại. Nên bây giờ hoàn toàn không được.

Anh có thể rõ ràng cảm thấy dưới người anh cái đó run rẩy thân thể, cô rất hồi hộp cũng hơi sợ, dù sao cũng là lần đầu tiên!

“Bé con này, nếu em đau thì nói anh biết.” Anh thốt lời yêu chiều, xong cúi người đặt môi lên bờ môi run rẩy nhỏ bé của cô.

Nhíu mày, mặt mày cô hiện lên sự khổ sở, nước mắt cũng vì thế mà lăn dài theo khóe mắt.

Đau quá, thật sự đau quá. Một loại đau đến thấu tim liệt phổi. Cô muốn bảo ngừng lại nhưng lại nhin xuống vì anh. Bởi cô cảm thấy khi làm người phụ nữ của anh là điều hạnh phúc nhất, đặc biệt là khoảnh khắc này.

Anh rất muốn chia sẻ nỗi đau ấy cùng cô, nhưng giờ việc anh làm chỉ có thể làm nhẹ nhàng hôn an ủi cô, giúp cô quên đi nó.

Cảm nhận được sự dịu dàng từ anh, cô dần dần thả lỏng cơ thể. “Ừm” Cô khẽ rên thành tiếng, sau đó cắn lấy bả vai anh.

Giờ phút này cô đã trở thành người phụ nữ chân chính của anh.

Vui sướng, đau đớn, thỏa mãn đan vào nhau, vây lấy cơ thể cô.

Cảm nhận cái yêu từ anh, cô dâng trào giọt nước mắt hạnh phúc.

Cơ thể từ từ nóng rực, khiến đầu óc cô trở nên không tỉnh táo, đôi mắt dần khép hờ, giống như có con kiến chui rúc trong ấy. Cô biết mình đã đạt được đỉnh điểm của cơn khoái lạc này.

Đôi tay bám lấy cổ, còn móng tay cắm sâu vào da thịt rắn chắc của anh. Đồng thời lúc đó, cô đạt được khoái cảm.

Thở hổn hển bên trên người cô, anh cảm nhận được sự thoải mái vô tận, 12 năm chờ đợi đã đến lúc anh có được cô. Anh sẽ không buông tay, sẽ cô ở mãi bên mình, để cô được hạnh phúc.

Một vệt nắng buổi sớm nương theo ánh mặt trời chui lọt vào căn phòng nhỏ trong căn hộ sang trọng.

Cảm thụ một chút ấm áp từ cái ôm thật chặt trong người cô, thật thoải mái, thật là ấm áp, hoàn toàn không cần phải nhớ đến nó như ngày trước.

Khó nhọc mở đôi mắt còn ngái ngủ, đã thấy anh mỉm cười nhìn cô.

Nhớ tới chuyện xảy ra vào tối hôm qua, cô xấu hổ rúc đầu vào ngực anh.

Nhìn dáng vẻ ngại ngùng ấy, anh cười xấu xa: “Cực căng à, mới sáng sớm mà đã quần lấy anh rồi, có phải tối hôm qua thấy anh chưa dùng đủ sức đúng không?”

Nghe thấy câu ấy, cô trườn khỏi ngực anh ngay lập tức, giận dỗi đáp ngay lại: “Làm... làm gì có chứ!”

Đưa tay nhéo má cô, rồi nhướn người dậy.

Nhìn vết thương trên bả vai anh, nét mặt của cô có chút kinh ngạc: “Thiên Ứng, vai anh...”

“Hừ.” Anh bất đắc dĩ khẽ hừ một tiếng, cúi đầu nhìn vết cắn cùng vết móng tay trên bả vai rồi nói: “Em ra tay tàn bạo thật đấy.”

Thái độ của anh với phụ nữ từ trước đến giờ cũng chẳng dịu dàng là bao, chỉ cần khiến anh đau thì anh sẽ khiến cô ta đau gấp mấy lần như thế.

Nhưng ngày hôm qua anh dịu dàng với cô từng li từng tí, cùng với cơn đau từ bả vai do cô gây ra, anh lại chẳng thấy khó chịu, mà còn có cảm giác vui vẻ.

“Em xin lỗi anh.” Đêm qua cuồng nhiệt nên cô mới vậy.

“Hi!” Anh lộ nụ cười xấu xa không kiêng dè, đưa tay vuốt tóc cô: “Không phải hôm qua em bị anh làm cho khóc à?”

Đêm qua cô vì niềm vui sướng trong cơn cuồng nhiệt mới rơi nước mắt mà thôi.

Từng giọt máu đỏ thắm trên nền vải, càng thêm chứng minh điều hôm qua anh đã biến cô thành phụ nữ thực thụ.

Sau khi ăn bữa sáng, bọn họ cùng nhau đến công ty.

Không thể nghỉ ngơi, bây giờ cô đã trở thành luật sự riêng của Dạ Thiên Ứng.

Cửa thang máy vừa mở, cô liền thoát khỏi cái nắm tay của Dạ Thiên Ứng.

Thấy bên trong thang máy có người, Hạ Uyển Uyển cũng hoảng hốt buông tay Lăng Thánh Long.

Ánh mắt bốn người ngừng chung một chỗ, vẻ lúng túng hiện rõ trên mặt.

“Chào buổi sáng.” Hạ Uyển Uyển khẽ mỉm cười chào hỏi Dạ Thiên Ưng với Ngô Hiểu Dao bên trong thang máy.

Nét mặt Lăng Thánh Long tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh không ngờ Hạ Uyển Uyển cũng là cô gái biết xấu hổ như thế này.

245. Chương 247: Đồ Đoàn Ông Nhỏ Nhen (1)

“Chị Uyển Uyển, tổng giám đốc Lăng buổi sáng tốt lành.”

“Ha ha, gọi tôi Thánh Long là được rồi.” Lăng Thánh Long vẻ mặt nghiêm túc hiện lên nụ cười dịu dàng.

“Vâng.” Cô khe khẽ gật đầu, hôm nay bọn họ đã bắt đầu coi cô như người trong nhà rồi ư?

“Này, như vậy tôi thua thiệt mất rồi.” Suy nghĩ kỹ thì Dạ Thiên Ưng lớn tuổi nhất trong đám bọn họ, nhưng mà Ngô Hiểu Dao lại là người nhỏ tuổi nhất ở đây, tính toán hoàn cảnh hiện tại thì chẳng lẽ anh cũng phải bắt chước Hiểu Dao gọi bọn họ là chị Uyển Uyển, anh Thánh Quân à?

“Thiên Ưng, ngày mai tranh cử rồi, anh định tính sao?” Ngày mai chính là thời điểm chính thức diễn ra cuộc tranh cử Nghị viện, đối với thân phận thực sự của anh thì Nhật Bản cũng đã nắm rõ mất rồi, chỉ là, đồng thời nhờ bài thuyết giải của Ngô Hiểu Dao hôm qua, hình tượng của anh không hề bị giảm đi mà còn tăng lên đáng kể, giúp anh bảo vệ được bản thân mình.

“Người ủng hộ tôi đã chuẩn bị rồi, nhưng...bên phía Cục cảnh sát thì hơi khó.” Lựa chọn chính trị nghị viện cũng không phải dễ dàng cho lắm, phải có một đồng người cử tri ủng hộ, đồng thời cũng muốn nhận được sự ủng hộ của Cục cảnh sát bên kia, ty tài chánh Trường đồn cảnh sát đám người quan viên hiểu, mà Chính Vụ Ti Trường đồn cảnh sát chính là Tiểu ngày đêm dưỡng phụ, cửa này hình như không phải rất dễ dàng qua.

Nghe bên trong thang máy Dạ Thiên Ưng cùng Lăng Thánh Long nói chuyện với nhau, cô cảm thấy Dạ Thiên Ưng xem ra là tình thế bất buộc chính trị nghị viên chỗ ngồi.

Này chỗ ngồi thật ra thì không khó bắt lại, bằng vào Dạ Thiên Ưng thôi động Nhật Bản phát triển kinh tế đồng nhất cống hiến thật ra thì không cần thông qua Trường đồn cảnh sát hiểu mà có thể đặc biệt miễn trở thành đặc biệt miễn nghị viên a, làm gì anh muốn phiền phức như vậy đây?

“Thiên Ưng.” Cô cắt đứt Dạ Thiên Ưng cùng Lăng Thánh Long nói chuyện với nhau, có lẽ rất không lễ phép nhưng là cô muốn mau sớm nói cho Dạ Thiên Ưng chân chính lựa chọn.

“Chuyện gì?”

“Lúc Nhật Bản chưa tổ chức bầu cử thì việc chính trị viên phải thông qua đánh giá của mấy người trong Cục cảnh sát, nhưng sau khi Nhật Bản quyết định lựa chọn tổ chức tranh cử nghị viên thì điều luật đã có sự thay đổi, em đã xem qua những cống hiến của công ty anh, đến lúc đó ban bố tuyên ngôn với nước nhà mấy năm gần đây, nói thì hơi phóng đại một chút, nhưng cũng bảo đảm sau này có thể tiếp tục đảm bảo mặt tài chính nếu trở thành nghị viên, mà như thế thì anh cũng hoàn toàn trở thành chính trị viên chính thức được.” Công ty anh hoàn toàn trong sạch nên không có tình trạng trốn thuế bất thường, hơn nữa cộng với địa vị của anh trong giới kinh tế hiện nay cũng là lợi thế nhất định, nếu anh trở thành chính trị viên nhà nước thì sẽ được đồng đảng cử tri tán thành.

“Đơn giản như vậy?” Đầu óc của anh cũng được, tầm mắt thì cũng rộng lớn, nhưng có lẽ do nguyên nhân 12 tuổi đã ra nước ngoài nhiều năm, cho nên ý nghĩ của anh chỉ dừng ở những năm thập niên 80.

“Thiên Ưng, có phải anh già rồi không?”

“...” Nghe sự châm chọc của cô, Dạ Thiên Ưng hoàn toàn không có cơ hội cãi lại, có lẽ anh già thật mất rồi.

Lên xe Dạ Thiên Ưng, nét mặt cô dần dần nghiêm túc, có đôi lời muốn nói với anh, nhưng lại sợ anh hiểu sai ý của nó, khiến việc trở nên rắc rối thêm.

“Có lời gì muốn nói à?” Anh thông minh nên sớm nhìn rõ biểu hiện của cô.

Cô do dự một chút, quay đầu nhìn về phía anh: “Thiên Ứng, có đôi khi dùng bạo lực không giải quyết được vấn đề...”

“Câu phía sau là gì?”

“Tiền...Mới có thể giải quyết vấn đề.”

Hai người bọn họ rút cuộc ai có đầu óc hơn ai? Ai nhìn xa hơn ai đây?

Anh vẫn tin tưởng vào nguyên tắc riêng của chính mình, đó chính là tiền không phải vạn năng, anh ghét nhất việc lấy tiền giải quyết vấn đề, cho nên ngược lại với nó là anh thích bạo lực để giải quyết mọi thứ.

Vụ tên tóc vàng ấy nếu anh dùng tiền để mua chuộc thì chắc chắn nó sẽ khai ai là người sai khiến, bạn gái cũ của Bắc Thiên Thần, nếu anh không cố chấp làm theo ý mình thì sẽ không dẫn đến mâu thuẫn anh em giữa họ.

Một lần vấp phải hai vết xe độ, nên Dạ Thiên Ứng cũng đã nhận ra được đạo lý này.

Anh có tiền, rất có tiền!

Nhưng những đồng tiền ấy anh kiếm bằng hai bàn tay không, giờ sử dụng nó? Tại sao chứ?

Nghe lời cô nói, anh cũng không muốn phản bác làm chi, nhưng là cũng không muốn ngầm cho phép điều này. Mỗi người có mỗi nguyên tắc khác nhau, mà anh là đàn ông nên càng cố chấp.

Nhưng, lời nói của cô cũng có ý khác.

Cô hiểu biết rõ ràng tiền không phải vạn năng, nhưng thật sự thì có những lúc cũng có thể sử dụng tiền thì cần gì phải dùng bạo lực chứ.

“Thiên Ứng, anh dừng xe đi, em muốn đi một mình.”

“Không sao, người ở công ty biết chuyện của chúng ta rồi.”

Hình như mỗi hành động của cô, anh đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Cô định xuống xe tại đây vì chẳng muốn người ở công ty biết mối quan hệ của bọn họ.

Cô hi vọng mọi người biết bản thân dựa vào thực lực vào làm nên trò trống, chứ không muốn họ nghĩ cô dựa vào quan hệ để có được ngày hôm nay.

Cô cũng biết cái tính cô chấp của Dạ Thiên Ứng. Nhưng không sao! Cô có đòn sát thủ, vươn tay kéo anh, mặt nũng nịu: “Anh Bắc à, giữ bí mật quan hệ của chúng ta được không?”

“...” Cô gái này cũng giỏi nhỉ? Nghe cô gọi vậy cũng khiến cả người anh mềm nhũn, đạp phanh xe, sau đó nghiêm túc nhìn cô: “Nếu trong công ty có nam nhân viên quấy rối em... em tính sao?”

Cô do dự một chút, cười xấu xa: “Vậy làm quen với họ luôn chứ sao.”

“Hừ.” Anh mà cũng để cô nhóc này đùa bỡn ư? Cười đen tối, bấm nút cho nắp xe hạ xuống: “Bé con à, muốn thử cảm giác làm trong xe thế nào không?”

“Không không! Em sai rồi, nếu có nam nhân viên quấy rối em... thì bảo em có bạn trai là được chứ gì.”

Nghe làm cam kết của cô, anh vui vẻ mở cửa xe đi xuống, vào công ty trước cô.

Vừa tiến vào công ty, cô trực tiếp vào thang máy dành cho nhân viên.

Khi cửa thang máy vừa mở ra, cô hơi cúi người: “Chào chủ tịch Dạ.”

“Ừ.”

Bên trong thang máy có rất nhiều người đứng, cô cũng chẳng biết ai, duy nhất biết mặt anh trợ lý trưởng phòng PR: “Chào trợ lý Triệu.”

“Giờ cô được điều tới phòng nào rồi?” Trờ lý Triệu là người tương đối hiền hoà, cũng rất hay nói chuyện với nhân viên, Ngô Hiểu Dao chỉ nói chuyện với anh ta có vài lần thế mà biết chuyện cô bị điều đi, anh ta cũng rất biết quan tâm người khác.

“Bộ phận Pháp lý.”

“Cô là luật sư à?” Trờ lý Triệu chẳng thể hiểu nổi, đã là luật sư thì cần gì đi làm làm Thư ký.

“Đúng vậy.”

“Đúng rồi, mới đây có chút chuyện về luật pháp mà tôi không hiểu cho lắm, cô cho tôi xin số điện thoại được không?”

“Ting~” Ngay lúc cô định đọc số điện thoại thì có tin nhắn báo đến.

Mở ra xem.

Dạ Thiên Ưng gửi tin đến, nội dung của nó là: Em dám đưa số điện thoại cho hấn thử coi?

Anh nhắn nài này giờ, nhìn cô và cái tên họ Triệu đó nói chuyện mà lòng nổi lửa, ầm ỨC đứng bên nghe ngóng.

Thế này thì làm khó cô rồi, anh Triệu đứng bên chờ kiểu này thì cô có thể không nói à? Cô nhìn trờ lý Triệu: “Thật xin lỗi anh Triệu, tôi mới thay điện thoại.”

“Được, vậy tôi đi trước, ít bữa nói chuyện nhé.”

“Vâng.”

246. Chương 248: Đồ Đàn Ông Nhỏ Nhen(2)

Editor: Bỉ Ngạn Hoa

Dần dần bên trong thang máy càng ít người, Dạ Thiên Ưng cười cười đi tới bên cạnh cô: “Bạn nhân viên luật sư Ngô tốt quá nhỉ, mới vừa làm có mấy ngày mà quen biết nhiều người rồi nha?”

Nghe cái miệng kia thốt toàn lời ghen tuông, trong lòng cô xem ra đã hiểu rõ tính tình ông anh này rồi, anh là có đồ đàn ông nhỏ nhen, mới đó thôi mà giờ dùng cái giọng điệu này nói chuyện với mình, đợi đến khi bốn bề vắng lặng thì anh chính mình ra thứ gì đây?

“Ha ha, cũng không phải là ... á, đến rồi, tôi đi trước nhé, hẹn gặp lại Chủ tịch Dạ.” Cô hốt hoảng nói xong, vội vàng về hướng làm việc riêng của mình.

Phòng cô là phòng làm việc riêng, từ đây có thể ngắm trọn cả thế giới dưới chân mình, cô cười nhạt một tiếng.

Từ phòng Dạ Thiên Ưng bên trên phòng cô càng bao quát thế giới rộng lớn này hơn cô.

Mở máy vi tính ra, cô quyết định sửa sang lại bản giấy phát biểu cho Dạ Thiên Ưng, nếu như không xảy ra ngoài ý muốn thì anh ấy chỉ cần nói những gì đã ghi trong bản giấy này của cô mà thôi.

“Cốc, cốc, cốc. ”

“Mời vào.”

Cô nói xong một lúc lâu mà vẫn chưa có ai mở cửa đi vào, chẳng lẽ cô khóa cửa rồi?

Đứng dậy mở cửa.

“Hù nè.”

“A ————”

Lăng Thánh Quân đang đứng ở ngoài cửa đột nhiên thốt lên một tiếng, khiến cô sợ hãi đến độ hét lên theo phản xạ, qua một lúc lâu mới định thần lại, nhìn trước về mặt hả hê của cậu ta, cô giơ tay đập thiệt mạnh lên bả vai: “Cậu... cậu thật quá đáng!”

Cái tên Lăng Thánh Quân này cả ngày không có chuyện gì làm, nếu không bắt nạt cô thì cũng khinh thường cô, hoặc rảnh thì trêu chọc cô đủ điều, chẳng có ngày nào yên cái thân.

“Hề hề, mỗi lần tôi đi hù anh Thánh Long với Thiên Ứng có phản ứng gì đâu chứ, chỉ có mình cô phản ứng thái quá kiểu này thôi, vậy là chơi cô vui hơn rồi.”

Chẳng lẽ ngày ngày anh ta đều lấy mình làm thú vui?

Nhưng cô không chịu được.

“Anh có chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Nói xong Lăng Thánh Quân đi vào phòng làm việc, ngồi lên ghế làm việc của cô: “Rồi rảnh sinh nhàm chán, tới tìm cô chơi chút thôi.”

Anh nhàm chán, nhưng cô đây thì bận ngập đầu nhé, vừa đúng lúc cô cũng có chuyện cần hỏi anh ta: “Đã đến thì thôi, dù sao cậu cũng có thể giúp được cái chuyện khó nhằn này với tôi.”

“Mẹ nó, cô chả chịu thiệt tí nào, nói đi, gấp cái gì?”

Đi tới bên cạnh anh, cô dùng tay kéo anh ra khỏi chỗ ngồi: “Chính là bản phát biểu ngày mai tôi viết cho Dạ Thiên Ứng, cậu xem tôi viết sao đi?” Cô đưa tay chỉ vào màn hình vi tính.

Lăng Thánh Quân cúi người đứng bên cạnh cô, ngó nội dung bên trên đó, sau đó cười: “Chẳng lẽ cô định bảo anh Thiên Ứng học mấy thứ này?”

“Thế nào?” Cô tò mò nhìn về phía anh.

“Thật sự thật là lòng dạ ác độc, quá dối gạt mà!”

“Nói nhảm, cậu nghĩ đi, không nói mấy câu hữu ích thì đồ ai mà chọn đấy.” Cô bắt bình liếc Lăng Thánh Quân, về mặt có chút không vui.

“Tốt lắm, tốt lắm.” Lăng Thánh Quân ôm lấy cổ cô: “Tôi không đánh cô không được mà.”

Lúc lơ đãng làm ra động tác vô ý này, về mặt anh vốn đang mỉm cười bình thường, nhưng tim thì đập thình thịch, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ mái tóc đen dài của cô, mặt anh ửng đỏ: “Thơm quá.” Lời nói vô ý, tạo nên một bầu không khí mập mờ.

Cô lúng túng tránh khỏi cánh tay anh ta, quay đầu nhìn về phía anh.

Anh hình như phản ứng kịp mới phát hiện ra phản ứng vô ý của mình, vội vàng liếc nhìn cô một cái: “Cái đó, tôi đi ra ngoài trước.”

Rốt cuộc anh mới đi ra ngoài làm gì?

Cơ thể giống như bị cô khống chế muốn tiếp cận ở khoảng cách gần hơn, mà cô lại là người phụ nữ của Dạ Thiên Ứng.

Nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc của cô, anh thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Dần dần đến gần buổi trưa, Dạ Thiên Ứng gõ cửa phòng làm việc cô, cười tươi đi về phía cô: “Bé cưng, đi ăn cơm thôi em.”

“Dừng! Em muốn ăn cơm với đồng nghiệp.” Mấy ngày nay làm việc ở đây, quan hệ giữa cô với đồng nghiệp trong phòng Pháp lý đã càng ngày càng thân thiết.

Dạ Thiên Ứng nhúu mày, tò mò hỏi thêm: “Đó cũng là người em từng quen à?”

“Lúc em còn làm ở bộ phân thang máy có quen với bọn họ.”

Trời ạ, rốt cuộc cô làm việc có mấy ngày ở đây mà sao quen biết nhiều người vậy chứ?

Anh làm việc ở nơi này mấy năm trời, còn không hơn nổi cô ư?

Lúc ở trường thì anh giành với tên bạn trai cũ, chẳng lẽ giờ tới công ty lại đi tranh với đồng nhân viên kia?
Im lặng.

“Tùy em thôi.” Nổi cựa vạt, anh mất hứng nên đi ra khỏi phòng làm việc, cô gái này chỉ có bạn với bè, thỉnh thoảng có mấy cái tối rảnh rang ở với nhau, mà cô hoàn toàn không chủ động dính lấy anh mới chết chứ?

Nhưng anh thật nhàn hạ đấy chứ, có phụ nữ muốn bỏ cũng bỏ không được, còn cái đồ ngốc Ngô Hiểu Dao này à, anh phải chủ động bám đuôi người ta đấy, dù có quay đầu đổi lại thì chính anh cũng là đứa dán chặt vào cái mông lạnh người ta.

Cô cùng các đồng nghiệp đi xuống phòng ăn, ở đó hoàn toàn đều là nhân viên ở đây.

Một cái bàn nơi xa là chỗ đám người Dạ Thiên Ứng đang ngồi.

“Thiên Ứng, sao Hiểu Dao lại qua đó ăn?” Lăng Thánh Long không hiểu hỏi Dạ Thiên Ứng.

“Ai biết cô ấy nghĩ như thế nào.” Dạ Thiên Ứng không nhận được đáp trả nghi vấn của anh.

Không bao lâu, bàn Ngô Hiểu Dao lại thêm một người, đó chính là anh trợ lý Triệu gặp hôm trước ở thang máy.

“Tôi có thể ngồi xuống đây được không?”

Nhìn trợ lý Triệu nho nhã lịch sự, các đồng nghiệp cùng Ngô Hiểu Dao gật đầu đồng ý.

“Luật sư Ngô này, dạo gần đây tôi với vợ đang làm thủ tục ly hôn, nhưng về quyền phân chia tài sản thì phải làm như thế nào cô biết không?”

Thì ra trợ lý Triệu tìm cô vì việc này. Cô đem hết mục quyền phân chia tài sản với nuôi dưỡng con cho anh ta nghe.

Mà Dạ Thiên Ứng ở nơi xa xa nhìn hừng hực vào cặp nam nữ nào đó.

“Cô gái này lại dám quyến rũ đàn ông trước mặt tôi ư?” Anh nói xong, tức giận đứng lên.

Hàn Tuấn Hi kéo Dạ Thiên Ứng lại, cười như không cười nhìn chằm chằm vào anh: “Thiên Ứng, tỉnh táo lại đi, đó là giao tiếp bình thường mà.”

Cả bàn nhân tài phát hiện, thì ra Dạ Thiên Ứng là người đàn ông kiểu này à?

Dạ Thiên Ứng hoàn toàn không để ý đến lời nói của Hàn Tuấn Hi, hất cánh tay anh ta ra, nói lỏng cựa vạt trên cổ áo, trên mặt là nụ cười trầm ngâm đi tới chỗ Ngô Hiểu Dao đang ngồi.

“Tôi có thể ngồi xuống đây được không?” Lời nói lịch thiệp vang lên, kéo theo từng ánh mắt nhân viên trong nhà ăn.

Nhân vật số 1 của công ty, là đối tượng nhân viên nữ thầm ước mơ gả gắm, thế mà lại xuất hiện bên cạnh bàn của bọn họ

Các đồng nghiệp không chút do dự gật đầu một cái, Ngô Hiểu Dao cũng lúng túng gật đầu, Dạ Thiên Ứng trực tiếp ngồi bên cạnh cô.

“Chào Chủ tịch Dạ.”

“Chào Chủ tịch Dạ.”

247. Chương 249: Người Đàn Ông Nhỏ Nhen (3)

Các đồng nghiệp không hề do dự liền gật đầu một cái, Ngô Hiểu Dao cũng lúng túng gật đầu một cái, Dạ Thiên Ứng trực tiếp ngồi xuống bên cạnh của cô.

“Đồng Sự Trưởng Dạ.”

“Đồng Sự Trưởng Dạ.”

“Ừm, không quấy rầy các người nói chuyện chứ?” Lời của anh vẫn tràn đầy dịu dàng cùng cẩn trọng.

Ở trong mắt các đồng nghiệp cùng trợ lý Triệu anh tuyệt đối là một người đàn ông vô cùng khiêm tốn, nhũn.

Cái bàn tay không an phận ở dưới bàn kia đã sớm bắt đầu càn quấy rồi, tay của anh đặt trên cái đùi thon dài của Ngô Hiểu Dao, toàn thân cô run lên khấn trương muốn đẩy tay của anh ra.

Căn bản không để ý tới phản kháng của cô, trên mặt vẫn mỉm cười cùng trợ lý Triệu với các đồng nghiệp nói chuyện phiếm.

Ngón tay theo mép váy từng chút di chuyển vào trong, cô khấn trương nhìn anh một cái, lại nhìn mắt các đồng nghiệp cùng trợ lý Triệu.

Hình như bọn họ căn bản không có phát hiện tình huống mập mờ đang diễn ra ở dưới bàn.

Anh đến cùng muốn làm cái gì?

Ở nơi này nhiều người như vậy anh liền dám?

đã che giấu # cảm giác khấn trương cùng cảm giác tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân cô.

Mau dừng lại đi, nếu tiếp tục nhất định sẽ có người nhận ra tình cảnh đang diễn biến ở dưới chiếc bàn này.

đã che giấu # nhẹ nhàng một chút, toàn thân dưới run rẩy, cau mày, khấn trương đứng lên.

“Hiểu Dao, cô làm sao vậy?”

“Tôi. Tôi. Không thoải mái.” Nói xong, cô nhanh chóng hướng phòng ăn bên ngoài mà chạy.

Dạ Thiên Ứng cười tà mị, lời nói có chút lạnh lùng đối với hai kẻ còn dư lại trên bàn nói qua: “Tôi cũng phải đi rồi.”

Đứng dậy, anh bước nhanh đuổi theo cô.

“Anh! Anh! Anh thật là quá đáng! !” Sợ các đồng nghiệp bắt gặp, cô trốn sau lưng Dạ Thiên Ứng nhỏ giọng hầm hừ.

Anh tà mị cười, đem môi từ từ kề sát vào bên tai cô: “Bảo bối, theo anh thấy thì bộ dạng này của em là đang quyến rũ đàn ông, anh liền đem chuyện của buổi tối ngày hôm qua biểu diễn cho bọn họ xem một chút.”

“Em nào có quyến rũ ai?” Thật là oan uổng cho cô, Hừ! Là anh quá hẹp hòi rồi, vẫn là anh cố ý hành hạ mình đây mà?

Tiến vào bên trong thang máy, cô vẫn cau mày, mà lúc này đây

Bên trong thang máy lại không có một ai, khi cửa thang máy đóng lại, Dạ Thiên Ứng đem ấn cô ở trên tường thang máy.

«Anh muốn làm gì?» Chẳng lẽ anh nghĩ trong thang máy liền... ?

Chuyện của đêm khuya. Anh cười tà mị, đôi môi rơi vào trên cổ cô, dùng sức khẽ hít, đại khái động tác này lặp lại 7 lần liên tiếp.

Anh hài lòng nhìn chăm chú vào kiệt tác anh lưu lại trên cổ cô: «Sợi dây chuyền này, rất thích hợp với em.

Nghe qua lời nói của anh, một dự cảm xấu quần quanh ở trong đầu cô, vội vàng xoay người dùng bức tường bên trong thang máy làm gương cô nhìn chăm chú vào chiếc cổ của mình.

Trời ơi, một chuỗi vết hôn rậm rạp chằng chịt quần quanh trên cổ cô, thật giống như một sợi dây chuyền: «Anh làm thế này thì em lấy mặt mũi đâu đi gặp mọi người ???» Hiện tại là cô thực sự bị anh làm cho tức chết rồi, để cho người khác thấy những thứ này sẽ nghĩ ra sao?

«Như vậy anh mới yên tâm.» Thân thể anh dựa vào thang máy, đôi tay khoanh ở trước ngực, trên môi vẫn treo một tia đùa giỡn mỉm cười.

Yên tâm? Được rồi!

Lần này anh coi như hoàn toàn chọc giận cô, quayquay đầu nhìn về phía anh, đôi tay ôm lấy cổ của anh, nhanh chóng đem môi đặt trên cổ anh, miệng hít sâu một cái.

Sau một hồi nghiền ngẫm vẻ mặt anh đầy hoảng hốt, đẩy cô ra, quay đầu nhìn mình trong gương.

Chỉ thấy, dấu hôn của cô trên cổ anh hiện lên rất rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên có một người phụ nữ dám để lại vết hôn trên cổ anh, còn rất rõ rệt nữa?

Suy nghĩ một chút nhưng anh là chủ tịch của một công ty, trên cổ có vết hôn sẽ làm người khác nghĩ như thế nào?

«Hừ, bây giờ em cũng rất không yên tâm về anh, nên anh phải giữ cho tốt kiệt tác mà em để lại.» Bộ dáng của cô giống như một ác ma nhỏ, ngông cuồng nói xong, hài lòng đi ra khỏi thang máy.

Bên trong thang máy chỉ còn lại một mình anh nản lòng thoái chí.

Rốt cuộc trong hai người bọn họ ai mới là người đem người còn lại đùa giỡn trong lòng bàn tay cơ chứ?

Rốt cuộc hai người bọn họ ai mới là ác ma thực sự đây?

Ngày nghị viên tranh cử cũng đến, trong căn hộ của Dạ Thiên Ứng, Ngô Hiểu Dao đang sửa sang lại y phục cho anh.

Nhìn thấy vết hôn trên cổ anh không cách nào biến mất được, cô vừa áy náy vừa muốn cười.

Chau mày, anh căn bản là không thể mang theo vết hôn này đi diễn thuyết, với cái sĩ diện kia của anh, anh tình nguyện không đi tham gia diễn thuyết chứ không thể để cho người ta chế giễu.

«Tĩnh tĩnh» chuông cửa vang lên, cô nhanh chóng chạy đi mở cửa, ngoài cửa Hàn Tuấn Hi cùng đám người tiến vào: «Thiên Ứng chuẩn bị như thế nào rồi?»

«.....» nghe được Hàn Tuấn Hi hỏi như thế, cô càng áy náy cúi đầu: «Trên cổ vết hôn còn chưa có biến mất.»

Dạ Thiên Ứng đi ra khỏi phòng ngủ, gương mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sa lon trầm mặc không nói.

Mọi người nhìn bộ dạng anh và Ngô Hiểu Dao thật là dở khóc dở cười.

«Ta đi thôi.» Nói xong, Hạ Uyển Uyển từ trong bao nhỏ lấy ra một cái hộp phấn lót, đi tới trước mặt của anh: «Thiên Ứng, ngẩng đầu lên.»

Nghe được Hạ Uyển Uyển nói như vậy, anh im lặng ngẩng đầu, Hạ Uyển Uyển đem phấn lót tỉ mỉ đánh ở trên cổ của anh, mỗi một vết hôn sẽ không hiện rõ.

«Tốt lắm.»

Soi gương, lần này anh coi như là thở phào một cái.

Ngô Hiểu Dao cảm kích nhìn về phía Hạ Uyển Uyển: «Chị Uyển Uyển cảm ơn chị, có thể hay không làm phiền chị cũng đánh phấn che phủ bớt vết hôn trên cổ dùm em?» «Tốt.»

«Không được làm cho cô ấy!» Dạ Thiên Ứng tức giận nói xong, kéo lại cổ tay của cô: «Lên đường thôi.»

Tại sao không cho cô làm?

Trên cần cổ của cô dấu vết càng thêm rõ ràng, hoàn toàn là một sợi dây chuyền, ở viện chính trị với bộ dạng này không phải là rất mất mặt sao?

Hừ! Dạ Thiên Ứng quả nhiên rất không có tình người, từ đầu đến đuôi là một kẻ đại ngốc!

Ngồi lên xe, cô vẫn lầm bầm cái miệng nhỏ, vẻ mặt mất hứng.

Một bên Dạ Thiên Ứng đang cẩn thận nhìn tài liệu cô chuẩn bị.

«Bé con, em bảo anh học những thứ này sao?»

Cũng biết anh sẽ kén cá chọn canh, cô đánh cược một lần, quay đầu về phía anh: «Nếu anh không đọc cái này, đến lúc đó hãy nói với bọn họ, các người mà không cho tôi làm nghị viên chính trị thì tôi sẽ giết cả nhà các người.»

«Ha ha ha ha ha.» Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong xe đều bật cười to, ngay cả Hàn Tuấn Hi là người ít cười nhất cũng cười lớn.

Nha đầu này hình như là được anh nuông chiều thành hư hỏng rồi, trước kia đều là anh la to nói lớn, hiện tại thì tốt hơn rồi, hoàn toàn đổi thành cô la to nói lớn.

«Bảo bối.» Anh đem tập tài liệu đang cầm trên tay nhét vào bên trong xe, buông lỏng cà vạt một chút, một tay kéo cô vào trong ngực: «Xem ra anh nhất định phải dạy dỗ em phải nói chuyện với anh như thế nào rồi đấy.»

248. Chương 250: Cuộc Tranh Cử Nghị Viên Chính Trị (Thượng)

Nha đầu này hình như là được anh nuông chiều thành hư hỏng rồi, trước kia đều là anh la to nói lớn , hiện tại tốt hơn, hoàn toàn đổi thành cô la to nói lớn.

“Bảo bối.” Anh đem sấp tài liệu trong tay nhét vào bên trong xe, buông lỏng một chút cà vạt một tay kéo cô vào trong ngực: “Xem ra anh nhất định phải dạy dỗ em phải nói chuyện với anh như thế nào rồi đấy.”

Nhìn nụ cười tà mị kia, cô mới tỉnh ngộ, nhìn lại chuyện xui xẻo mình vừa làm, cô cười xấu hổ, lời nói tràn đầy dục vọng: “Thiên Ưng, em không phải cố ý nói như vậy với anh.”

“Không đúng ?”

“Thiên Ưng! Có chiếc xe bám theo chúng ta!” Lăng Thánh Long vừa nói ra, khuôn mặt Dạ Thiên Ưng nhất thời âm trầm xuống, quay đầu liếc nhìn chiếc xe phía sau.

Anh ôm chặt Ngô Hiểu Dao, hai người cùng nhau cuối xuống: “Nằm xuống!”

Lời này vừa nói ra, ở hàng ghế trước Lăng Thánh Quân cùng với Hàn Tuấn Hi cũng cuối xuống.

Hạ Uyển uyển ngồi ở ghế phụ quay đầu, liếc nhìn chiếc xe phía sau: “Thánh Long, lái sang bên phải.” Cô mới vừa nói xong, tất cả ngồi trong xe liền nghe thấy tiếng súng vang lên kèm theo tiếng bể nát của thủy tinh.

Cái trường hợp này?

Ngô Hiểu Dao ngồi ở trong ngực Dạ Thiên Ưng, cơ thể hơi run rẩy rẩy.

Nếu là độ súng cô chỉ gặp qua một lần trong thang máy, lần này xe trước xe sau bắn nhau vẫn là lần đầu tiên.

Thời gian này muốn hại Dạ Thiên Ưng, biểu đạt cái gì?

Không muốn anh tham ứng cử nghị viên chính trị? Còn có thể là gì.

“Anh Thánh Long, lái xe đến nơi thưa người! !” Cô đột nhiên nói ra mệnh lệnh này, Lăng Thánh Long nhanh chóng lái xe hướng đến nơi không có một bóng người.

Dưới tình huống này nếu lái xe đến khu không người lui tới, thì ý kiến đó nghe có vẻ rất nguy hiểm nhất, bởi vì bọn họ căn bản không biết gì đối phương có bao nhiêu người.

Chỉ là, một khi ở bên đường lớn xảy ra sự kiện đấu súng, như vậy không thể nghi ngờ Dạ Thiên Ưng có thể vĩnh viễn bị trục ra khỏi giới chính trị rồi.

Thân thể của anh giống như vách tường đem cô bao bọc thật chặt, ở thời điểm này mà có thể bảo vệ cô được như vậy, thì cô mới có thể bình tĩnh được. Hôm nay cho dù như thế nào đi nữa, vì cô Dạ Thiên Ưng phải trở thành một nghị viên chính trị!

“Thiên Ưng, tại sao phải hao tổn tâm sức như vậy chứ, thời gian dự tuyển nghị viên chính trị nghị viên đã qua rồi.” Một khi thời gian đã qua rồi, như vậy thì lần này Dạ Thiên Ưng chủ động lựa chọn bỏ cuộc, ba năm sau mới có tư cách tranh cử lần nữa.

Mọi người ở trong xe ai cũng biết kẻ tập kích bọn họ chính là không muốn Dạ Thiên Ưng đi dự tuyển.

Nhưng việc trước mắt, căn bản không có cách nào có thể cắt đuôi xe phía sau.

“Em muốn xuống xe!!!” Ngô Hiểu Dao đột nhiên nói mọi người ở bên trong xe rất không hiểu rõ.

Dạ Thiên Ưng chân mày hơi nhíu lại, dùng âm thanh dịu dàng an ủi cô: “Bảo bối, đừng sợ.”

“Em muốn xuống xe!! Thiên Ưng, để em xuống xe, người bọn họ tập kích chính là anh, không phải là em.” Cô có biết lời của cô có bao nhiêu tùy hứng? Có bao nhiêu ích kỷ? Có bao nhiêu vô tình không?

Người bên trong xe tâm không khỏi có chút lạnh lẽo, nhưng Dạ Thiên Ưng chỉ là cười nhạt một tiếng, quả thật anh không nên liên lụy cô, bây giờ để cô xuống xe những người đó cũng sẽ không truy kích cô: “Thánh Long, dừng xe.”

“... Ừm!” Lăng Thánh Long đạp chân ga, nhanh chóng quay đầu xe, dừng xe lại, cô bước một bước dài lao khỏi xe.

“Thánh quân, Tuấn Hi bảo vệ Dao Dao.” Dạ Thiên Ưng nhanh chóng nói xong, lăng thánh quân cùng Hàn Tuấn Hi lần lượt liếc nhau một cái, bất đắc dĩ nhảy cùng xuống xe.

Cô thâm tình nhìn anh một cái, có lẽ lúc này tất cả mọi người cho là cô rất ích kỷ, nhưng mà... chỉ có cách này.

Tại sao hao tâm tổn sức như vậy, chỉ biết rằng Dạ Thiên Ưng cái gì cũng không chiếm được.

Cô chỉ hy vọng cô có thể giúp anh hoàn toàn giấc mộng của anh: “2 canh giờ, các người ngàn vạn đừng nổi sùng, trong 2 canh giờ đó mọi người phải đến được viện chính trị!”

“Căn bản không hy vọng.” Lăng Thánh Long bất đắc dĩ lắc đầu.

“Có, tin tưởng tôi!” Cô tự tin nhìn chăm chú vào Dạ Thiên Ưng, anh cười nhạt một tiếng, nhanh chóng mở ra xe.

Thấy xe đi xa, cô đang cầu khẩn anh có thể bình an vô sự!

Bên cạnh cô Lăng Thánh Quân cùng Hàn Tuấn mang cô nhanh chóng rời khỏi Liễu Nguyên, hai người bọn họ cũng không hiểu nổi, cô là thế nào? Tại sao muốn mang tai vạ đến cho bản thân của mình đây đây?

“Thánh Quân, anh ở đây trong vòng một giờ tìm một sản phụ sắp sinh!” Đây đối với thể lực Lăng Thánh Quân mà nói cũng không khó, nhưng mục đích của cô là cái gì chứ?

“Anh Tuấn, Hi, anh đến các công ty gọi các đại truyền thông cổ động tuyên truyền rằng Thiên Ưng bởi vì nửa đường gặp sản phụ sắp sinh mà bỏ qua việc tham tuyển nghị viên chính trị!”

Hiểu, bọn anh bây giờ đều hiểu cô ích kỷ là bởi vì cái gì rồi.

Ha ha, trong thời điểm hoảng loạn như thế mà cô gái này còn có thể nghĩ tới là những thứ này?

Ai tỉnh táo hơn? Ai có đầu óc hơn? Liệu rốt cuộc cô có thể giúp Dạ Thiên Ưng hay không?

“Ừm.” Lăng Thánh Quân cùng Hàn Tuấn Hi mỉm cười gật đầu một cái.

“Vậy còn em!”

“Em hiện tại đi viện chính trị nghĩ biện pháp trì hoãn thời gian, các người ở cửa viện chính trị chờ Thiên Ưng, nhưng là nhớ lấy nhất định phải lấy khẩu súng trên người Thiên Ưng giấu đi, cùng với một người trong các anh tiến vào trong viện chính trị!”

Một khi nhiều người tiến vào, như vậy lời nói dối nhất định sẽ phơi bày.

Đơn độc Dạ Thiên Ưng đưa sản phụ đi bệnh viện, đến tham tuyến trễ, ha ha, là một mưu kế hay không phải sao?

Cô mới vừa gọi Lăng Thánh Long lái xe đến nơi thừa thớt người ở cũng đã dự trù chuyện này rồi sao?

Biết trước, thấy trước, nhìn xa trông rộng; biết lo xa là ai??

Tâm kế không thể dò được là ai?

Cô chạy đến trên đường lớn gọi một chiếc xe, đã qua thời gian dự tuyến 20 phút.

Chỉ thấy, bên trong viện chính trị trang hoàng kiểu khác Trang Nghiêm, thủ lĩnh ngồi đều là cục trưởng các bộ ngành chính trị, dĩ nhiên cũng có cảnh sát Tiểu Sở Thiên.

Cô tìm nơi yên tĩnh ngồi xuống, chờ đợi thời cơ đến.

Hàng trước Tiểu Sở Thiên ghé mắt nhìn về phía Ngô Hiểu Dao, khoe miệng biểu hiện một nụ cười âm trầm.

Nhìn nụ cười ngông cuồng kia, cô chau mày.

Chẳng lẽ kẻ tập kích Dạ Thiên Ưng là người của Tiểu Sở Thiên an bài sao?

Nhưng anh ta là cảnh sát, làm sao có thể điều động nhiều sát thủ như vậy?

Việc này không hề có tính logic?

“Người kế tiếp, tranh cử nghị viên tập đoàn Sony Chủ tịch Dạ Thiên Ưng.”

249. Chương 251: Tranh Cử Nghị Viên Chính Trị (hạ)

“Vị kế tiếp, tranh cử nghị viên Chủ tịch tập đoàn Sony Dạ Thiên Ưng.”

Nghe người điều khiển chương trình gọi, cô hít sâu một hơi, chậm rãi bước lên trên khán đài.

Khi các vị cục trưởng ở dưới đài nhìn thấy là một cô gái đi lên thì tất cả ngẩn ra một lúc, rồi thì thầm thảo luận với nhau.

“Các vị lãnh đạo chính trị đáng kính trọng, tôi chỉ đại diện cho Dạ Thiên Ưng tiên sinh gửi đến các vị lời xin lỗi chân thành.” Hai chân của cô đang run rẩy, nếu như trường hợp lớn đây là lần đầu tiên cô gặp phải, không sao cả coi mặt người là khoai tây là được rồi, khom người cúi chào thật sâu ngẩng đầu nhìn về phía dưới: “Tôi vừa mới nhận được điện thoại của Dạ Thiên Ưng tiên sinh, anh ấy đang trên đường tới đây, gặp một sản phụ sắp sinh, anh ấy lập tức đem vị sản phụ kia đưa tới bệnh viện gần đây, nhưng bởi vị kẹt xe, có thể Dạ Thiên Ưng còn cần nửa giờ mới có thể đến, tôi thật sự khẩn cầu các vị lãnh đạo chính trị có thể thứ lỗi cho Dạ Thiên Ưng tội đến muộn.” Không biết làm như vậy có tác dụng gì hay không, không sao, cô còn có chuẩn bị phía sau!

“Làm cái gì vậy, ngay cả tham gia ứng cử nghị viên chính trị cũng có thể muộn? Trong mắt của anh ta còn có...quan niệm thời gian hay không?” Đối với giọng điệu oán trách này, không cần hỏi nhất định là thuộc hạ của Tiểu Thiên Dạ.

Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã chứa chan thành khẩn: “Người làm chính trị cần có điều kiện là gì? Có một chút nổi tiếng, phải nhìn xa, có óc tưởng tượng, sức sáng tạo, phải có năng lực để giữ gìn vị trí lãnh đạo. bản thân Dạ tiên sinh đã có sẵn vài điều kiện này, những điều này các vị không thể phủ nhận. Chính trị gia là làm gì? Giúp dân thành phố san sẻ, xúc tiến quốc gia phát triển. Toàn bộ tập đoàn Sony đã thúc đẩy hơn nửa kinh tế Nhật Bản, ở trên đường anh ấy gặp sản phụ sắp sinh, nếu như là các vị, các vị sẽ lựa chọn đến tranh cử, hay là sẽ buông tay mặc kệ sản phụ kia?” Thôi, dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, cô giúp Dạ Thiên Ưng phát biểu cho xong: “Dạ tiên sinh một khi trở thành nghị viên chính trị nhất định là một kỳ tích của giới chính trị, thương quan liên thủ(1), đây tuyệt đối là sách lược phát triển kinh tế Nhật Bản một cách lâu dài, hơn nữa Dạ tiên sinh có khả năng giao thiệp, chỉ riêng Bernad • Arnaud(2) tình nguyện quyên góp 400 triệu đô la để xây dựng cô nhi viện nước ta, hơn nữa Dạ tiên sinh hứa hẹn một khi tranh cử nghị viên thành công, hàng năm anh ấy có thể bỏ ra 1 tỷ đô la Hồng

Kông(3) xây dựng cảnh vật chung quanh thành phố của Nhật Bản.....” Cô càng nói càng hưng hồn, càng nói cảm xúc càng mãnh liệt, thao thao bất tuyệt(4) hoàn toàn không dừng lại được.

(1)Nghĩa là: Nhà buôn và quan chức cùng hợp tác.

(2)Minh search gg chỉ thấy tên là Bernard Arnault(một tỷ phú người Pháp), còn tên này thì chịu.

(3)Khoảng gần 29 tỷ tiền Việt Nam.

(4)Nghĩa là: Nói liên tục.

Nhưng cô nói xong, nói xong rồi mới phát hiện, hình như vô tình làm cho Dạ Thiên Ưng bỏ ra thật nhiều tiền? 10nlk.

1 tỷ một năm, vậy mười năm?

Trời ơi! Đều do cái miệng cô.

Đoán chừng chức nghị viên này là cô mua về cho Dạ Thiên Ưng rồi.

Nhìn vẻ mặt những người dưới khán đài, cô biết hoàn toàn không cần Dạ Thiên Ưng lên tiếng.

Đi xuống bàn, Tiểu Thiên Dạ lặng lẽ đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng nỉ non: “Em dâu à, Dạ Thiên Ưng có một người vợ như vậy thật không biết là phúc hay họa, cô có biết trị giá con người Dạ Thiên Ưng là bao nhiêu không? Mà cô đã giúp nó hứa hẹn bỏ ra một năm 1 tỷ đô la?”

Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô cũng là nhất thời không che được miệng mới thối phòng ra đến biển như vậy.

“Tiền? A, cho dù một năm quyền góp ra 20 tỷ tôi cũng không để ý, tiền mất có thể kiếm lại, chỉ cần có địa vị là có thể!” Dạ Thiên Ưng bất ngờ xuất hiện khuôn mặt mang theo nụ cười cùng với Tiểu Dạ Thiên nói chuyện, rồi đưa tay kéo Ngô Hiểu Dao ngồi vào vị trí.

Tiền và quyền, thật ra thì anh coi trọng quyền hơn.

Đây chính là điều mà mọi người gọi là có tiền thì có quyền, có quyền thì có tiền, hai thứ này anh chỉ cần đạt được một thứ là có thể duy trì được thứ khác.

“Thiên Ưng, xin lỗi.....”

Trong nháy mắt khóe miệng của anh hiện lên nụ cười mang một chút dịu dàng, lúc tới cửa viện chính trị Lăng Thánh Quân đã đem sự việc nói ra rõ ràng rồi.

Sau khi nghe xong anh thực sự rất vui vẻ, tai vạ xảy ra có lẽ là tự bay đến với từng người, nhưng khi thực sự đối mặt, tâm lý của anh ít nhiều gì cũng không phải không cảm nhận được.

Nhưng hiện tại, nhìn tất cả hành động của Ngô Hiểu Dao, anh biết, cô không bỏ anh mà đi, mà là giúp anh hoàn thành giấc mộng của mình.

Anh vẫn luôn đứng dưới đài nghe cô phát biểu, không hề đi lên ngăn cản, bởi vì anh cảm thấy, so với anh cô càng xuất sắc hơn.....

“Ai, giá trị của anh giảm sút rồi, đừng quên, nếu như anh nghèo rồi, trước đây em đã từng đồng ý, em phải nuôi anh.” Anh mỉm cười, đưa tay gắp gao giữ bàn tay nhỏ bé của cô lại.

Cô kiên định gật đầu, bất kể là anh nghèo hay anh giàu có, cô đều yêu anh, dù cho từ nay về sau cùng nhau ăn bánh bao dưa muối, cô cũng sẽ chia cho anh một nửa.

Ha ha, nhưng mà, làm sao anh có thể để cô nuôi thật?

Xếp vị trí thứ 16 thế giới?

Đó là mấy tháng trước, sau khi anh do dự hợp tác với Bernard • Arnaud, giá trị của anh tăng vọt vài tỷ, đã vượt qua Bernard • Arnaud, nhảy lên vị trí thứ 11.

Bảng xếp hạng Forbes(5) năm ngoái phải không? Có chút ngạc nhiên rồi.

(5) Đây là bảng xếp hạng những tỷ phú giàu nhất thế giới, ra đời vào năm 1987.

Ha ha, mục tiêu năm nay của anh là giành lại vị trí trong bảng Forbes được công bố năm nay, anh muốn vào top 10!

Danh sách được nghị viên chính trị công bố, vốn không cần lo lắng nhất định là có Dạ Thiên Ứng rồi.

Muốn nói vị trí này anh mua cũng được, lừa cũng thế, tóm lại anh cùng cô đồng thời bỏ vị trí này vào trong túi rồi.

Sau khi anh cùng các vị Cục trưởng thân mật chào hỏi, kéo tay Ngô Hiểu Dao đi về phía công ty Bách Hóa.

“Đi công ty Bách Hóa làm gì?”

“Buổi tối giới chính trị có dạ hội, cần em cùng anh tham gia”

“..... Không cần, em sợ.”

Cô sợ? Vừa rồi không biết ai ở trên khán đài nói thao thao bất tuyệt làm cảm động lòng người.

Hiện tại Dạ Thiên Ứng đã trở thành người đàn ông tốt mà ở thời buổi này đã tuyệt chủng rồi, từ nhỏ bị ép ra nhập xã hội đen, chăm sóc em trai, đưa sản phụ đi bệnh viện, nhà từ thiện lớn. Tất cả những điều này đều là kiệt tác của cô. Bây giờ, cái xấu của anh đều đã được cô tẩy rửa sạch sẽ rồi.

Anh cảm thấy, cô rất thích hợp đi tuyên truyền, đoán chừng cô sẽ đóng gói ra một đám người đều là nhân vật anh hùng.

“Ừ, vậy em đừng đi nữa, để anh gọi người phụ nữ khác đi thôi.”

Anh nghiêm túc nói, cô nhú lông mày thành một đường: “Ồ, vậy anh mang người phụ nữ khác đi đi, em đi hẹn hò với người đàn ông khác.”

“.....Được.” “Két” anh đạp phanh xe, mở cửa xe ra, chờ cô xuống xe đi hẹn hò với người đàn ông khác.

Đừng nói gì, ngay cả do dự cô cũng chưa từng do dự đã bước xuống xe.

Lúc này, lông mày của anh nhú thành một đường, mặt tức giận thành cục xanh cục tím.

Bây giờ làm sao anh không trêu đùa được cô nữa rồi?

Ngược lại luôn luôn bị cô trêu đùa?

Bất đắc dĩ, đưa tay giữ cánh tay cô lại, một tay kéo cô lên xe. 14967626

“Kéo em làm gì? Em muốn đi hẹn hò với người đàn ông khác.” Cô á, bộ dáng hiện tại đạt đến mười phần xấu xa, trước kia cô bị anh trêu chọc mỗi ngày, bây giờ cô bắt đầu trả thù.

“Em dám, cẩn thận anh đem tình nhân của em đánh gãy chân!” Anh hơi tức giận nói, rất nhanh khởi động xe.....

P/s: Từ chương này mình sẽ edit, vì mới tập edit nên chắc chắn sẽ có nhiều chỗ sai sót, mong mọi người góp ý. Chỗ nào chưa mượt mọi người cứ ném thoải mái nhé!

250. Chương 252: Tranh Cử Nghị Viên Chính Trị (hạ) (tiếp)

“Kéo em làm gì? Em muốn đi hẹn hò với người đàn ông khác.” Cô á, bộ dáng hiện tại đạt đến mười phần xấu xa, trước kia cô bị anh trêu chọc mỗi ngày, bây giờ cô bắt đầu trả thù.

“Em dám, cẩn thận anh đánh gãy chân tình nhân của em!” Anh hơi tức giận nói, rất nhanh khởi động xe.....

Nhìn dáng vẻ ghen tuông của anh, cô đắc ý, cười vui vẻ không ngừng.....

Đến công ty Bách Hóa anh nắm chặt tay của cô kéo vào quầy trang phục quý bà.

Đây là lần đầu tiên hai người tay trong tay đi dạo phố, mặc dù cô cùng anh cũng đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Nhưng mà, như thế này dạo phố, tim của cô vẫn sẽ loạn nhịp, đập thành thịch không ngừng.

Cùng bạn trai đi dạo phố cảm giác thật là thích quá.

Ánh mắt xung quanh tràn ngập ngưỡng mộ.

Nhật Bản, không, toàn bộ kim cương Vương lão ngũ(1), chính là đối tượng kết hôn mà tất cả phụ nữ hướng tới.

(1) Kim cương Vương lão ngũ là cụm từ chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế.

Những phu nhân đã kết hôn, cũng muốn xem Dạ Thiên Ứng là đối tượng hướng tới để ngoại tình.

Chín chắn, thanh nhã, có khí chất, lại mẫu mực, lại có nhiều tiền, còn có quyền. Quả là không thể hoàn mỹ hơn được nữa.

Nhưng, mọi người chỉ biết mặt này của anh.

Anh không có thói quen để lộ mặt kia, mặt xấu xa, chỉ có cô mới có thể nhìn thấy.

Ở giữa dòng người đông đúc trong bách hóa này, anh dường như đã vứt bỏ mặt cao quý kia, giống như trẻ con hai tay ôm chặt cô từ phía sau bước đi.

Lông mày của cô nhíu lại, khuôn mặt tràn ngập vẻ xấu hổ: “Thiên Ứng, đi như thế này sẽ dọa mọi người đấy?”

“Có quan hệ gì đâu?” Anh nói xong liền mang cô đi vào đám đông từ nhiều nơi đến, tư thế này đi đường quả thật đã gây ra không ít ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Hừ, tao tưởng Dạ Thiên Ứng có bản lĩnh gì chứ, hóa ra cũng chỉ có vậy.” Trong một góc tối của bách hóa, một người đàn ông đeo kính tay cầm súng bắn tỉa ngắm ngay phía sau Thần Long Thiên(3).

(3) Chỗ này không biết sao lại để tên là Thần Long Thiên, cứ theo bản chính vậy.

Nhưng anh vẫn đi về phía dòng người cuộn cuộn đến từ nhiều phía, tên sát thủ này hoàn toàn không thể ngấm vào anh chuẩn xác.

“Thiên Ứng, em muốn đi toilet.”

“Anh đi cùng em.” Dạ Thiên Ứng vẫn ôm rất chặt thân thể của cô đi trước, một mạch đưa cô tới toilet: “Tên tiểu tử kia, mày ở lì bên trong đó hơi lâu, tao bảo mày, mày đi ra đây đi.”

Nghe anh nói như vậy, cô cảm thấy căng thẳng, dường như báo trước tình huống tới không bình thường.

Ở nơi công cộng, Dạ Thiên Ứng hoàn toàn lộ ra vẻ mặt hết sức khéo léo, thế này quả thực là phép cư xử kỳ quặc.....

Lẽ nào?

“Thiên Ứng, anh cẩn thận một chút, em chờ anh.” Cô hồi hộp nói, rồi bước nhanh vào trong toilet.

Ở ngoài toilet bất đắc dĩ cười, bây giờ cô đã thuận thực đến mức có thể nhìn thấu tim của anh rồi.

Ha ha.

Dọc đường đi anh cảm thấy có người theo dõi, biết mình là mục tiêu tập kích của sát thủ, nhưng anh vẫn dùng thân thể của mình làm lá chắn cho cô.

Anh tình nguyện để bản thân mình xảy ra chuyện, cũng không mong muốn cô bị bất cứ tổn thương nào.

Ở trong góc của bách hóa người đàn ông đeo kính vẫn tìm kiếm bóng dáng của Dạ Thiên Ứng, rõ ràng vừa rồi còn quanh quẩn ở toilet, làm sao chỉ trong chớp mắt đã đạt đến bản lĩnh không thấy bóng dáng đâu chứ?

“May mắn — khổ sở — rồi.” Dạ Thiên Ứng xuất hiện phía sau lưng người đàn ông kia, anh khẽ mở miệng giọng nói âm u lạnh lẽo, một đao đâm mạnh vào sau lưng kẻ kia.

Tên kia còn chưa kịp quay đầu lại, đao thứ hai đã cắm trên người của hắn.

Để tránh phiền toái không cần thiết, anh nhanh chóng rời khỏi hiện trường gây án, nhưng trên cổ tay áo và trên người anh lại không thể dấu được vết máu.

Thế này hoàn toàn không thể xuất hiện chỗ đám đông.

Chỉ nghĩ đến chuyện giết chết tên sát thủ kia, hoàn toàn không nghĩ đến đường lui.

Đột nhiên một chiếc áo gió màu đen xuất hiện trên người anh, vừa đưa mắt lên nhìn.....

“Em.....”

“Em thấy hết rồi, quần áo này là vừa mua.” Là Ngô Hiểu Dao.

Sau khi cô và Dạ Thiên Ứng chia ra cô liền lặng lẽ đi theo anh, thời điểm anh giết người cô đều chứng kiến cả.

Lúc ấy cô rất sợ hãi, bởi vì khi anh giết người vẻ mặt thực sự quá kinh khủng.

Nhưng mà.....

Nếu cô lựa chọn chấp nhận anh, thì sẽ phải chấp nhận một mặt khác của anh.

Khi tên kia bị giết trên tay có súng, có thể thấy được là có người muốn tập kích Dạ Thiên Ứng.

Nhớ lại kiểu ôm kia của anh

Không nghĩ ngờ gì đó chính là tự làm bia đỡ đạn cho cô!

Cảm giác sợ hãi đã bị cảm động thay thế, cô nhanh chóng mua quần áo đưa tới cho anh.

Ha ha, về sau nếu anh giết người, thì cô sẽ chịu trách nhiệm dọn sạch(4)cho anh. 10nlk.

(4) (sát thí cổ): chùi dít, hốt cứt cho ai, nhưng tớ thấy nó khiêm nhã quá nên tớ chỉ để “dọn sạch” thôi.

Mặc quần áo vào, nhìn thấy vẻ mặt của cô mang theo một chút sợ hãi, anh biết, anh lại vừa dọa đến cô.

Sát thủ liên tiếp đột kích, từ sáng hôm nay đến công ty bách hóa, bọn sát thủ xuất hiện với tần suất ngày càng nhanh.

Có loại thực lực tập kích không ngừng này chỉ có bang Tu La thôi.

Nhưng rốt cuộc trước đây anh và bang Tu La có mối thù hận như thế nào đây?

Hài lòng với quần áo, bọn họ nhanh chóng rời khỏi cửa hàng bách hóa.

Dọc đường đi, cả hai người họ đều đắm chiêu trầm mặc không nói.....

Giữa bữa tiệc.....

Ngô Hiểu Dao mặc một bộ lễ phục trắng nhạt để hở lưng, nhưng.....

Bộ lễ phục xinh xắn kia bị Dạ Thiên Ứng cương quyết khoác thêm một chiếc áo khoác ngắn nhạt màu.

Mặc dù làn da mịn màng của cô bị che kín, nhưng cô vẫn làm tất cả phụ nữ trong hội trường gai mắt.

Hai người tay trong tay ở trong hội trường chắc chắn là tiêu điểm.

“Thiên Ứng, Thủ tướng bên kia, em thấy hơi hẹp quá.” Hiện tại tim cô đập nhanh quá mức cho phép, ngay lúc này những nhân vật lớn trong giới chính trị Nhật bản đang cách cô không xa, đương nhiên tim cô đập đập liên hồi rồi.

“Vậy em gặp họ là khẩn trương? Còn gặp anh cũng khẩn trương chứ?” Nét mặt của anh phủ lên đầy tà mị, để trả lời vấn đề này cô cần phải cân nhắc nhiều hơn.

“Dĩ nhiên, gặp anh khẩn trương rồi.” Trước kia cứ gặp anh là căng thẳng, bây giờ gặp Thủ tướng là căng thẳng, hì hì.

“Bảo bối, trước tiên em chờ anh ở đây nhé.”

“Ừ, biết rồi.” Nhẹ gật đầu, cô đứng tại chỗ nhìn xung quanh.

251. Chương 254: Người Đàn Ông Trung Niên Thần Bí

“Thiên Ưng, Thủ tướng bên kia, em thấy hơi hợp quá.” Hiện tại tim cô đập nhanh quá mức cho phép, ngay lúc này những nhân vật lớn trong giới chính trị đang cách cô không xa, đương nhiên tim cô đập đập liên hồi rồi.

“Vậy em gặp họ là khẩn trương? Còn gặp anh cũng khẩn trương chứ?” Nét mặt của anh phủ lên đầy tà mị, để trả lời vấn đề này cô cần phải cân nhắc nhiều hơn.

“Dĩ nhiên, gặp anh khẩn trương rồi.” Trước kia cứ gặp anh là căng thẳng, bây giờ gặp Thủ tướng là căng thẳng, hì hì.

“Bảo bối, trước tiên em chờ anh ở đây nhé.”

“Vâng, em biết rồi.” Nhẹ gật đầu, cô đứng tại chỗ nhìn xung quanh.

Lúc phục vụ đi ngang qua, cô đưa tay vừa định lấy một ly đồ uống, nhưng một người đàn ông vẻ ngoài hiền lành cầm ly đồ uống lên trước cô.

Cô ngây ra một lúc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn, oa, người đàn ông này!!! Đẹp trai quá! Quả thực so với Dạ Thiên Ưng chẳng phân biệt được cao thấp, duy chỉ khác biệt là so với Dạ Thiên Ưng thì lớn tuổi hơn nhiều, nhưng đồng thời cũng thành thực hơn rất nhiều rất nhiều.

“Cho cô.” Người đàn ông hòa nhã cười đem ly nước trái cây cầm trong tay đưa cho cô.

Vì sao ông ta đưa cho mình ly nước trái cây? Sau khi nhận cô khẽ mỉm cười, khách sáo nói: “Cám ơn.”

Tròng mắt của người đàn ông vẫn liên tục chăm chú nhìn chăm chăm vào mắt cô, cô lúng túng quan sát bản thân từ trên xuống dưới, chẳng lẽ mình mặc quần áo có chỗ nào không khéo sao? Vì sao ông ta lại nhìn chăm chăm vào mình?

“Cô tên là gì vậy?” Giọng nói của người đàn ông trầm thấp vô cùng phong phú giàu biểu cảm. 14967626

“Tôi tên là Ngô Hiểu Dao.”

Đôi mắt có thần của người đàn ông lóe lên sáng lên rồi hạ xuống, đôi mắt vốn dịu dàng lại càng thêm nhu hòa hơn: “Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“18 tuổi ạ.”

“18 tuổi ư?” Đôi mắt của người đàn ông dường như đắm chìm trong hồi ức vô tận, giọng nói có lẫn thở dài, trên khuôn mặt phủ lên chút dịu dàng mỉm cười: “Đang đi học sao?”

Cô có chút tò mò, vì sao người đàn ông này hỏi cô nhiều chuyện như vậy chứ? Cô mỉm cười, gật đầu: “Vâng.”

“Bố của cô tên là gì? Có lẽ tôi sẽ biết.”

Bố ư?

Ha ha, cô đâu có bố! Cô chỉ nghe nói bố cô muốn làm chính trị, nhưng là ai, từ đầu đến cuối cô không dám hỏi mẹ.

Hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau cũng đã đủ rồi, đối với người cha đã có vợ kia, cô không muốn hận ông ta, cũng không muốn trách ông ta, nhưng mà tuyệt đối sẽ không tìm kiếm bố của cô!

“Qua đời rồi ạ.”

Người đàn ông bất đắc dĩ cười, đưa bàn tay to sờ lên hai gò má mịn màng của cô.

Cô hoảng hốt từng bước lui về phía sau, mắt hơi nhú lại, là sỏi già háo sắc sao? Thật là, nhìn thế nào cũng giống soái ca, có khí chất cũng đều tùy tiện như vậy sao? Chưa nói đến hai câu mà đã động tay động chân rồi?

Người đàn ông xấu hổ thu tay về, từ trên áo móc ra một tấm danh thiếp, đưa cho cô: “Hiểu Dao, từ nay về sau nếu như có gì cần giúp đỡ từ phía tôi thì cô hay gọi điện thoại cho tôi nhé.”

Nhận lấy tấm danh thiếp, cô nhìn kỹ một chút, đây.....

Người đứng thứ hai trong giới chính trị Tiểu cục trưởng!

Không thể nào!

Người nuôi dưỡng Tiểu Thiên Dạ?

“Tiểu Cục trưởng.” Dạ Thiên Ứng đột nhiên đi tới bên cạnh cô, đưa tay ôm vòng eo mảnh mai của cô, từ xa thì anh đã nhìn thấy nhất cử nhất động của cô và Tiểu Cục trưởng rồi.

“Ha ha, Thiên Ứng là bạn trai của Hiểu Dao sao?” Tiểu Cục trưởng ôn tồn hỏi anh.

Anh khẽ mỉm cười, quả quyết gật đầu.

Vào thời điểm nhà anh cháy bố mẹ mất, khi đó Tiểu Cục trưởng vẫn còn là một công chức bình thường, ông ta đã đích thân hỏi thăm tình hình nhà anh, hơn nữa còn hi vọng nhận nuôi ba anh em các anh.

Khí phách có chút cổ chấp của anh lúc ấy liền nhẹ nhàng từ chối, mang theo em trai không biết gì về cuộc sống, mà Tiểu Dạ Thiên ngay cả do dự cũng chưa từng do dự liền theo Tiểu Cảnh Ti. 10nlk.

Đối với vị Tiểu Cục trưởng đang ở trước mắt này anh cũng không oán hận, trái lại còn có vài phần kính trọng nữa.

Nhưng Tiểu Cục trưởng lại có hành động thân mật với Ngô Hiểu Dao, làm cho anh cực kỳ tức giận!

“Thật không nghĩ tới, sau mười mấy năm gặp lại cậu lại là Chủ tịch công ty Khóa Quốc.” Nghe được ý tứ trong lời nói của Tiểu Cục trưởng, cô cảm giác họ dường như rất quen thuộc.

“Ngài cũng thế, đã là Cục trưởng.”

“Thiên Ứng, Hiểu Dao có số điện thoại của tôi, cậu có thời gian gọi điện thoại cho tôi, tôi muốn hẹn mình cậu nói một số chuyện.”

“Vâng”

Mắt của ông ta lại nhìn về phía Ngô Hiểu Dao, trong hai tròng mắt vẫn tràn ngập nhu hòa và dịu dàng như cũ, ông ta mỉm cười với cô, quay người rời đi.

Gương mặt Dạ Thiên Ứng vốn đang treo nụ cười trong nháy mắt đã chuyển thành nụ cười tà mị: “Ôi chao, anh chỉ là vắng mặt một hồi với bản lĩnh, em đã dụ dỗ một người?”

“.....” Hừ, cũng chỉ đành im lặng để Dạ Thiên Ứng nói như vậy, nhưng mà cái ông Tiểu Cục trưởng kia cũng thật sự rất kỳ quái, lúc nhìn cô cũng có thể đem cô xem như là vật nhỏ rồi.

“Đi chết đi, em không có dụ dỗ người đâu.”

Nghe lời nói hợp tình hợp lý kia của cô, anh thoáng nhìn xung quanh, bàn tay to ôm eo cô di chuyển một chút quét lên trên lưng mịn màng của cô: “Đều bị người ta bắt được vật chứng, còn muốn phủ nhận sao?” Anh cười tà mị, có áo choàng che đậy bên ngoài bàn tay to suôn sẻ vòng qua tấm lưng bong mịn của cô # đã che giấu #.

Toàn thân cô cứng ngắc một chút, hai gò má phồng hồng, nhìn thoáng qua xung quanh, nhỏ giọng cầu xin: “Thiên Ứng, đừng làm loại chuyện như vậy ở chỗ này.” Xung quanh đều là quan chức, anh lại dám ở đây sao? ?

đã che giấu

Xung quanh đây quan chức đều đứng ở cửa nói chuyện phiếm, hoàn toàn sẽ không chú ý tới cảnh tượng mờ ám nơi hẻo lánh này, hơn nữa trên người cô mặc một chiếc áo choàng ngắn, anh càng có thể làm gì tùy thích.

đã che giấu # tại buổi khiêu vũ như thoi đưa bị anh vuốt ve, cô do căng thẳng mà vẻ kiêu my hoàn toàn lộ ra trên mặt.

đã che giấu # cô cắn môi dưới, cả người hơi dựa vào trong ngực anh: “Cầu xin anh đấy, không nên làm loại chuyện như vậy.”

“Bảo bối.” Cái âm thanh kia của anh trầm thấp mà mê hoặc lòng người nhẹ nhàng quay về lay động ở bên tai của cô: “Bây giờ theo anh về nhà nhé?”

Nghe âm thanh ma quỷ không thể kháng cự kia của anh, cô ngay cả do dự cũng không do dự gật đầu.

Vậy, Dạ Thiên Ứng mới rút tay ra, dẫn bàn chân có hơi như nhũn ra của cô, ra ngoài dạ hội trước tiên.

Lần nào như thế cũng vậy, lần nào cô cũng sẽ bị anh làm cho phải cầu xin liên tục.

Cô muốn trả thù! Chờ xem!

Về đến nhà cô muốn làm cho anh cũng phải cầu xin cô!!!

252. Chương 255: Càng Thêm Trêu Đùa (Đầu)

Vừa tiến vào phòng, Dạ Thiên Ứng vội vã ôm thân hình nhỏ nhắn của cô từ phía sau lưng.

Cô lộ ra một nụ cười xấu xa, xoay người đẩy ngực anh ra: “Thiên Ứng, hôm nay chúng ta chơi trò chơi mới nhé?”

Nhìn bộ dạng kiêu my của cô, anh đã bị mê hoặc đến chết mê chết mệt rồi. Anh buông lỏng cả vạt ra, ngồi xuống ghế sa lon, tà tà cười: “Trò chơi mới gì?”

Cô chạy tới tủ quần áo lộn xộn lấy ra một sợi dây thô, đi tới trước mặt của anh: “Anh cởi quần áo ra, em sẽ buộc anh lại.”

Nghe cô hồn nhiên nói, hai gò má Dạ Thiên Ứng phồng lên một chút ửng hồng, đây chính là lời cô vừa nói ra sao?

Chơi loại trò chơi này? Cô có biết loại trò chơi này tên gọi là gì hay không?

Sao cô lại dám mạnh miệng như vậy chứ? ?

“Bảo bối, thì ra là em thích SM đấy.”

Cái gì SM? Cô hoàn toàn không hiểu, không để ý tới câu hỏi của Dạ Thiên Ứng, cô không nhận được thúc giục anh: “Anh dám chơi không?”

“Hừ.” Anh cười tà mị, nhanh chóng cởi áo ra: “Có cái gì anh không dám chơi?”

“Tốt lắm, không cần cởi quần!” Nói xong, cô nhanh chóng cầm sợi dây chắc chắn ở trên ghế sofa cột vào người với tay anh, rồi buộc sợi dây thừng vào ghế sofa.

Trong nháy mắt, khoe miệng của cô hiện lên một nụ cười xấu xa.

Bây giờ Dạ Thiên Ứng chẳng khác nào miếng thịt nằm trên thớt.

Chỉ là, vừa nhìn thấy lồng ngực rộng rãi của Dạ Thiên Ứng, gương mặt của cô vẫn sẽ không khống chế được mà nổi lên một chút ửng hồng.

Cô nhắm hai mắt lại, trước mặt Dạ Thiên Ứng từ từ cởi áo choàng của mình, mở mắt ra, Dạ Thiên Ứng vẫn cười tà, chăm chú nhìn cô.

Cô nắm chặt tay, khẽ cắn môi dưới.

Từ từ. tiến tới một cách kiêu mị.

Từ từ.

Cô kéo món dạ phục màu hồng phất ra.

Cánh tay mảnh khảnh khẽ nâng lên, nhẹ nhàng kéo móc đeo trên cổ , trong nháy mắt.

Nửa thân trên trần trụi không một chút che giấu của cô phơi bày ra trước mặt của anh.

Về mặt anh giống như một người quan sát đang thưởng thức cô cởi từng cái quần áo một, nhưng dường như thân thể cô lại đang hơi run run.

Còn một món đồ cuối cùng!

Dù sao cũng đã đến mức này rồi !Không làm thì thôi đã làm thì phải làm cho xong, tất cả đều cởi đi!

Cô cười quyến rũ, cởi bỏ món nội y cuối cùng còn trên người.

Lần đầu tiên ở trước mặt anh cô lớn mật bày ra dáng người gây hứng thú như thế, bộ phận nào đó khẽ dấy lên, ánh mắt của anh dừng lại ở nửa thân trên hoàn mỹ của cô: “Bảo bối, hôm nay em cũng thật to gan.”

“A.” Cô đưa tay lấy một ngón tay đẩy ngã anh. Khiến cho anh dựa lưng vào ghế sofa, hai chân ngồi giữa chân của anh, môi từ từ gần sát bên tai của anh, êm ái nói: “Còn lớn gan hơn nữa đấy!”

Cô đưa đầu lưỡi tinh xảo ra, nhẹ nhàng mút dưới vành tai của anh.

Cô gái này, anh cũng đã cảm nhận được cảm giác trước kia cô bị anh trêu chọc.

Có chút thở phào nhẹ nhõm, âm thanh đại diện cho sự vui sướng phát ra từ anh.

Đầu lưỡi tinh xảo của cô di chuyển ở vành tai mãi cảm của anh, nhưng chỉ dừng lại tại chỗ, cũng không cảm thấy kích thích cho lắm: “Chỉ là thế này sao?”. Anh như đang khích tướng , ngược lại đưa môi tới gần bên tai của cô thổi nhẹ một hơi.

Chỉ là một hơi thổi thôi, cũng đã làm cho lỗ chân lông trên toàn thân cô dựng lên.

Tại sao như vậy, hai tay của anh đều bị trói lại, còn có thể dùng miệng đùa cô?

Không được! Cô không cam lòng!

“Đừng có gấp mà.”

Cô vừa nói mập mờ xong, đầu lưỡi từ từ trượt xuống bả vai rộng rãi của anh, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve lửa nóng trong ngực.

Cảm giác được da thịt trắng nõn cùng bông cháy của anh, bàn tay nhỏ bé của cô hơi run run.

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được thân hình mê người của anh.

Có chút ngượng ngùng, hơn nữa là yêu thích không muốn buông tay.

Ngẩng đầu nhìn về mặt của anh, hình như cổ gằng của cô có chút hiệu quả.

Hôn môi sao, có lẽ là quên đi, nếu đón nhận nụ hôn của anh thì chắc chắn là cô thua, trốn tránh đôi môi anh, đầu lưỡi của cô đến trước lửa nóng trong ngực anh.

Đầu lưỡi ướt át ở trước cơ ngực trắng nõn hiểm gặp của anh xoay một vòng, gương mặt của anh vốn trắng dần dần phủ lên chút đỏ.

Đầu lưỡi linh hoạt trượt một đường tới cơ bụng rõ ràng của anh, theo nhấp nhô trên đó, là có thể cảm giác được hô hấp của anh đang dần dần rối loạn.

Đối với người phụ nữ khác dùng miệng trêu chọc trên da như vậy anh hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng đây là dùng miệng của cô khiêu khích, bộ phận nào đó đã sớm bành trướng, chỉ cần nhìn thấy thân hình xinh đẹp của cô anh cũng đã không thể kiềm chế lại được ham muốn.

Hai tay của cô không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của anh, mắt anh hơi nhắm lại, hơi thở khàn đục, lẽ nào cảm giác sẽ càng tăng thêm khi cô dùng miệng trên đầu anh: “Bảo bối, thả anh ra đi.”

“Hi hi.” Môi của cô rời khỏi cơ thể anh, khoe miệng hiện lên một chút tà mị ngồi giữa hai chân của anh, hai tay ôm lấy cổ anh: “Thiên Ưng, có cảm giác sao?”

Bị cô hỏi như vậy, gò má của anh lại ửng hồng lên: “Công phu của em còn quá kém, làm sao có thể làm cho anh có cảm giác?”

Cô giả trò xấu chạm vào chóp mũi anh, cười quyến rũ: “Anh không nói thật nha.”

Những điều này cô học được từ đâu? Điều là do anh dạy cho cô sao?

“Thả anh ra, nhanh lên.” Giọng nói của anh đã đầy vội vã, bộ phận nào đó bị hù dọa đã sớm trưởng đau làm cho anh khó chịu.

“Cầu xin em đi, cầu xin em, em sẽ mở cho anh.”

Tiểu ác ma đang gây chuyện, cô cười xấu xa, cùng với sự chủ động của cô hôm nay tất cả đều là chờ thời khắc này.

Chờ đợi anh cầu xin tha thứ!

Trả thù anh trước kia dày vò cô.

“Được, bảo bối, mau thả anh ra đi.” Anh có chút bất đắc dĩ, hôm nay coi như anh hoàn toàn mắc bẫy, bị cô chinh cho rồi.

Nghe trong lời nói của anh có chút thành khẩn, cô hài lòng cười, đứng dậy.

Mặc áo sơ mi của Dạ Thiên Ưng vào, làm sao cô có thể thả anh ra?

Nếu thả anh ra, cô còn có thể có quả ngon để ăn sao?

Trước tiên đành phải bảo anh nhẫn nại một đêm.

“Thiên Ưng, trước hết anh cứ như vậy nghỉ ngơi một đêm đi, em đi ngủ đây.”

“ ” Anh bị đùa giỡn, lại bị cô đùa giỡn, khoe miệng của anh phả lên một chút ý cười âm u: “Bảo bối, anh cho em cơ hội lần nữa, cởi dây thừng của anh nhanh lên, nếu để anh tự cởi ra, cho dù lát nữa em có khóc anh cũng sẽ không dừng tay.”

Thôi đi, anh muốn lừa bịp ai?

Sợi dây thừng to như vậy trói trên người của anh anh có thể cởi bỏ sao? Đã là miếng thịt nằm trên thớt mà còn mạnh miệng cãi lại!

Hôm nay cô sẽ không chịu để anh uy hiếp.

“Anh hù dọa ai? Anh cởi ra cho em xem xem ? ? ?” Cô kiêu ngạo đứng trước mặt anh, anh cởi sợi dây dây thừng to như vậy.

Đợi một lát, cô không kiên nhẫn xoay người đi đến phía phòng ngủ: “Xong rồi chứ? Tiếp tục khoác lác đi? Em đi ngủ, sáng sớm ngày mai anh chờ em mở dây thừng cho anh nhé.”

Chỉ là lời này của cô vừa nói xong, tiếng dây thừng văng tung tóe vang lên, cô khần trương quay đầu lại, chỉ thấy dây thừng trói trên người anh đã bị giây đứt rồi.

Anh? ? Thậm chí còn có loại sức lực này ? ? ?

Sợi dây thừng to như vậy anh cũng có thể giây đứt ? ?

“Bảo bối, em xem thương sức lực của anh rồi đó.” Anh cười tà mị, đứng dậy đi về phía cô.

253. Chương 256

Chỉ là lời này của cô vừa nói xong, tiếng dây thừng văng tung tóe vang lên, cô khẩn trương quay đầu lại, chỉ thấy dây thừng trói trên người anh đã bị gãy đứt rồi.

Anh? ? Thậm chí còn có loại sức lực này ? ? ?

Sợi dây thừng to như vậy anh cũng có thể gãy đứt ? ?

“Bảo bối, em xem thường sức lực của anh rồi đó.” Anh cười tà mị, đứng dậy đi về phía cô.

Hai chân của cô như hơi nhũn ra, bước nhanh về phía phòng ngủ chạy trốn, chặn ngang khóa cửa lại.

Cô biết, một khi cửa này mở, như vậy có nghĩa là cô thật sự sẽ bị anh giày vò đến chết.

Cô không hối hận khi trói anh, cô chỉ hối hận là tại sao không dùng dây xích sắt để trói anh.

Ngoài cửa vẫn rất yên tĩnh, không có một tiếng gõ cửa nào của Dạ Thiên Ứng.

Cô hơi cúi lưng xuống, muốn bí mật nhìn qua khe cửa xem Dạ Thiên Ứng có hay không ở bên ngoài.

Đúng lúc này thì.....

Đột nhiên một đôi tay ôm ngang eo của cô, cô theo bản năng quay đầu lại: “Anh..... Anh làm sao vào đây được???”

“Trèo cửa sổ.”

Trời ơi, đây là tầng năm a, tính là anh từ ban công đi đến cửa sổ này, chẳng lẽ không sợ bị ngã chết sao?

Bây giờ anh vì hành hạ cô, thật đúng là dọa máu mình mà.

“Anh Bắc, tha lỗi cho em đi, em chỉ vừa mở một trò đùa nhỏ với anh thôi mà!” Lúc này lời nói của cô đã tràn đầy khẩn cầu.

Anh khẽ mỉm cười, ôm ngang lấy cô, cô vẫn còn đang trên giường: “Bảo bối, em xin anh Bắc cũng vô dụng, anh cũng cùng với em mở một trò đùa nhỏ nhé.” Dứt lời, anh đưa tay xé cái áo sơ mi duy nhất trên người cô ra.

Vừa vặn dùng đoạn dây thừng còn lại lấy hai tay của cô cột vào đầu giường, lấy một sợi dây màu đen, che hai mắt cô lại.

Cái gì cô cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dùng cảm giác, cô cảm thấy Dạ Thiên Ứng hình như đi rồi: “Thiên Ứng anh đang ở đâu?”

Anh ngồi vào ghế sofa ở đầu giường, vẽ tà mị phủ trên mặt, khẽ cắn ngón tay, nhìn chăm chú vào cô bởi vì khẩn trương mà không ngừng vận vẹo thân thể.

“Thiên Ứng, nói chuyện với anh đây.” Chiêu đen tối, hai tay lại bị trói, giọng điệu của cô có chút bất lực.

Đứng dậy, anh nhẹ nhàng cất bước ra khỏi phòng ngủ, cầm một chai vang đỏ cùng với cái ly để cao đi vào phòng ngủ, đi đến bên cạnh cô, rót rượu vào trong ly để cao, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, anh mang toàn bộ rượu còn thừa đổ lên trên người của cô.

“A — lạnh quá, là cái gì vậy?” Nhìn không thấy, chỉ có thể cảm nhận, cô có thể ngửi được mùi hương của rượu, cũng có thể cảm thấy cảm giác mát lạnh của rượu.

Anh vẫn im lặng, cúi đầu dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm thân thể dính đầy rượu đỏ của cô, đầu lưỡi chậm rãi quét qua cổ, hai vai # đã che giấu #. 10nlk.

“Ừ.” Khẽ ngậm một tiếng.

Chiêu đen tối, bị anh dùng miệng trêu đùa thân thể càng thêm nhạy cảm, càng làm cho bất đồng. 14967626

Một dòng điện quét xuôi chỗ bụng của cô, đầu lưỡi linh hoạt của anh xoay một vòng trên bụng bằng phẳng của cô.

đã che giấu # cô biết anh muốn làm gì, cô phát ra một âm thanh cầu xin.

Anh tà mị cười, đem rượu vang để bên cạnh, đầu lưỡi thỏa thích mút hoa lúa xinh đẹp của cô, cô mê loạn(mê hoặc, hỗn loạn) đung đưa đầu, khẽ cắn xuống khoe miệng.

đã che giấu # bỏ cái quần làm vương bận, dực vọng của anh thật lớn dường như muốn căng ra nổ tung như mọi khi, buông lỏng dây thừng cột ở đầu giường, thân thể của anh quay lại một chút.

Cảm thấy tư thế này, cô hơi sững sốt: “Thiên Ưng?”

đã che giấu # “Anh muốn trừng phạt em!” Anh nói giống như trêu đùa, cầm rượu vang bên cạnh đổ toàn bộ lên trên lưng bóng mịn của cô.

đã che giấu # cô đã gần như điên cuồng rồi, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ, cô đã không đếm được bản thân mình cuốn the mấy lần rồi.

Chỉ có thể ngửi được trong phòng hương vị mê loạn cùng với hương thơm của rượu, còn có đầu óc kia của cô không phân biệt rõ được thật giả.

đã che giấu # dường như hết thấy đều đã dần xếp, anh muốn cô sinh cho anh một đứa con, anh muốn một gia đình.....

Buông hai tay ra, cả người cô vô lực xụi lơ ở trên giường, cởi dây thừng ở cổ tay cô, cùng với miếng vải đen phủ trên mắt, anh mỉm cười, pha trò hỏi cô: “Bảo bối, lần sau tiếp tục trêu đùa anh.”

“Em phục rồi.” Giường đã bị rượu vang làm ướt rồi, nhưng cô lại không có sức lực đứng dậy, mà ngay cả hơi sức mặc quần áo cũng đã không có rồi.

Kéo thân thể mệt mỏi của cô, anh đem áo sơ mi che trên người của cô, ôm ngang lấy cô, đi về phía phòng ngoài.

“Chúng ta đi đâu?”

“Quay về nhà của chúng ta.”

Có ý gì? Nhà của chúng ta là có ý gì?

Cô ngạc nhiên với lời giải thích của anh.

Chỉ phán đoán đánh giá anh. Một lúc xe đến khu biệt thự cao cấp.

Dọc đường đi, cô nhìn biệt thự xung quanh, một tòa nhà chế tác thạch anh hết sức hấp dẫn ánh mắt cô: “Cái biệt thự này thật đẹp nha.”

Đó là nơi anh cùng những người phụ nữ ngày trước đã dùng qua, anh sẽ không bảo cô vào lưu lại, cũng sẽ không nói cho cô, trước đây anh sa đoạ không chịu nổi cuộc sống dù cho ở nơi nào cũng trải qua: “Nhà của chúng ta hấp dẫn hơn.”

254. Chương 257: Thân Thể Của Cô

Dọc đường đi, cô nhìn biệt thự xung quanh, một tòa nhà chế tác thạch anh hết sức hấp dẫn ánh mắt cô: “Cái biệt thự này thật đẹp nha.”

Đó là nơi anh cùng những người phụ nữ ngày trước đã dùng qua, anh sẽ không bảo cô vào lưu lại, cũng sẽ không nói cho cô, trước đây anh sa đoạ không chịu nổi cuộc sống dù cho ở nơi nào cũng trải qua: “Nhà của chúng ta hấp dẫn hơn.”

Dứt lời, xe dừng trước một căn biệt thự thạch anh màu tím nhạt, đưa mắt lên nhìn, toàn bộ bên ngoài đều làm bằng thạch anh, biệt thự ba tầng lại hùng vĩ.

Trước biệt thự bề bới thật lớn sòng gợn lặn tằm, vườn hoa đủ các loại hoa tươi.

Quả thực như một tòa biệt thự trong mộng ảo, cô hoàn toàn nhìn ngây người.

“Đây là?”

“Anh đã nói rồi, là nhà của chúng ta, từ nay về sau chúng ta sẽ mãi mãi sinh sống ở nơi này.”

Đây là anh một mực đặt kế hoạch xây dựng biệt thự, tổ ấm mới của bọn họ, không có bất cứ người phụ nữ nào từng bước vào, mà cô là người phụ nữ đầu tiên bước vào biệt thự này, cũng là nữ chủ nhân của tòa biệt thự này!

Nhà của bọn họ, ha ha, mãi mãi? Tim của cô nhảy lên bùm bùm.

Ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô, đi vào trong biệt thự, phòng khách tầng một hoa lệ mà thanh lịch, lầu hai có rất nhiều phòng ngủ.

Đẩy cửa một gian phòng ngủ, cô ngây ra.

Toàn bộ là màu hồng phấn, bên trong đầy búp bê, còn có một cái giường trẻ con.

“Căn phòng này là?”

“Phòng của con chúng ta.”

“...” ‘bùm’ lập tức, gò má của cô nóng rực lên, khe đầm xuống lồng ngực của anh, ngượng ngùng cúi đầu: “Ai muốn sinh con với anh hả?”

Mặt của anh âm trầm xuống, lời nói cũng đã tràn ngập chất vấn: “Vậy em muốn sinh con với ai?”

“Đáng ghét! Em mới 18 tuổi, anh chuẩn bị cái này có phải có chút sớm hay không?”

“Sớm sao? Anh không đợi kịp nữa rồi.” Anh muốn một gia đình, muốn cùng cô có được một gia đình thực sự.....

Giường lớn ở phòng ngủ mới của bọn họ là hình tròn, vừa lớn lại vừa thoải mái, cô mông lung từ từ mở mắt ngái ngủ đã là sáng sớm rồi.

Anh đã chuẩn bị xong điểm tâm.

Đôi khi cô rất muốn mắng mình, mỗi lần nấu ăn đều là anh làm, nhưng cô lại không có sức chia sẻ.

Mỗi ngày anh đều ở bên ngoài bận bịu, ở nhà còn phải bận rộn.

Tương lai cô thật sự có thể làm vợ anh sao? Cô có khả năng giúp anh cái gì?

“Thiên Ưng, quần áo bỏ quên trong nhà trọ rồi.” Cô vẫn mặc chiếc áo sơ mi kia từ ngày hôm qua.

Ngẫm lại, hôm nay còn muốn đi làm, giờ đi nhà trọ lấy quần áo chắc chắn đến muộn.

“Lầu ba, phòng đầu bên trái, có quần áo của em.”

Có quần áo của cô? Cô đã đưa quần áo cho anh lúc nào?

Chạy tới lầu ba, cô đẩy phòng bên trái ra.

Oa.

Toàn bộ vách tường trong phòng đều là gương, phía tay trái treo không dưới trăm bộ trang phục nữ, phía tay phải giá giày cũng trưng bày vô số đôi giày.

Cỡ quần áo, cùng với số giày, toàn bộ đều là số đo của cô.

Rất cuộc anh đã chuẩn bị căn phòng này bao lâu?

Thật sự giống như tân hôn của gia đình thông thường, cái gì cần có đều có.

“Thích không?” Dạ Thiên Ưng gắt gao ôm cô từ phía sau lưng.

Đôi mắt của cô phủ lên một tầng nước mắt cảm kích: “Nhà này anh đã chuẩn bị bao lâu?”

Ha ha, thời gian cụ thể? Có lẽ là từ hai năm trước, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cũng đã chuẩn bị nhà này rồi đấy: “Rất lâu, rất lâu.”

“Thiên Ưng, em.....” Cô đối với sự sắp đặt của Dạ Thiên Ưng thật sự rất cảm động, nhưng mà, cô lại không thích.

“Không thích sao?”

“Cũng không phải, chỉ là cảm thấy không ấm áp bằng cùng anh ở nhà trọ.”

Ha ha, anh cũng có loại cảm giác này.

Bọn họ đều là cùng một loại người, có lẽ hoàn toàn không có phúc hưởng thụ loại xa xỉ này.

Đối mặt với gian phòng lớn bọn họ đều có loại cảm giác rộng lớn, mệnh mệnh không thực tế, mà đối với cái nhà trọ nhỏ nhỏ kia bọn họ ôm trong lòng một phần ấm áp.....

“Tiểu Cục trưởng, tôi là Thiên Ưng.”

“Thiên Ưng à, ta vẫn luôn luôn chờ điện thoại của cậu đây, ha ha, bây giờ cậu có tiện đến chỗ tôi một chuyến không?”

Mục đích hôm nay anh gọi điện thoại đúng là để đi tìm Tiểu Cục trưởng, sau khi nói chuyện điện thoại xong, anh đưa Ngô Hiểu Dao đến công ty thì quay xe lại đi đến nhà Tiểu Cục trưởng.

“Thiên Ưng.”

“Tiểu Cục trưởng, Tiểu phu nhân.” Trong biệt thự Tiểu Cục trưởng cùng vợ ông ta đang đứng ở đại sảnh chờ Dạ Thiên Ưng.

Bọn họ ở phòng khách hàn huyên một hồi, Tiểu Cục trưởng cố ý đưa anh vào trong thư phòng.

Anh nhìn ra dường như Tiểu Cục trưởng có chuyện muốn nói riêng với anh, anh vẫn im lặng đứng trong thư phòng.

“Ngồi đi.” Tiểu Cục trưởng châm một điếu thuốc, ra hiệu cho Dạ Thiên Ưng, anh lắc đầu từ chối. “Thiên Ưng.....Cậu đối với Hiểu Dao là nghiêm túc chứ?”

Thì ra tìm anh nói chuyện riêng nguyên nhân chính là nói đến Ngô Hiểu Dao.

Trong lòng anh hình như cảm giác được điều gì, mỉm cười: “Ngài dường như đối với cô gái lần đầu tiên gặp mặt có chút quan tâm quá giới hạn thì phải?”

Bọn họ đều là người thông minh, có thể ở giới thương trường và lên giới chính trị, ai cũng không phải ngu ngốc.

Tiểu Cục trưởng muốn giấu giếm anh điều gì hoàn toàn không thể giấu giếm được, hơn nữa căn bản ông ta cũng không tính che giấu anh.

“Ha ha, cậu biết con bé là con riêng chứ?”

Như anh suy nghĩ, quả nhiên Tiểu Cục trưởng.....

“Biết.”

“Ta là người đó..... Cha con bé.”

19 năm trước, ông yêu một cô gái, năm đó ông 23 tuổi, cô gái kia 16 tuổi.....

Lúc ấy ông vừa kết hôn, ông ta cùng vợ kết hôn mà không yêu, nói trắng ra chính là hôn nhân chính trị, vợ của ông chính là con gái của Cục trưởng tiền nhiệm.

Ông ta tài hoa hơn người, bề ngoài lại xuất chúng, nhận được đề bạt của Cục trưởng tiền nhiệm, trong thời gia đó cùng vợ trải qua cuộc sống có vẻ hài hòa, nhưng không có tình yêu.

Đến lúc ông gặp cô gái kia.

Nhà của cô rất nghèo, cùng cực đến yêu cầu chính phủ xin cho thuê phòng trọ giá rẻ.

Nhưng lúc đó hệ thống chính phủ vẫn chưa hoàn thiện, từ chối cầu xin của cô.

Nước mắt mờ nhạt trên hai gò má cô, tuyệt vọng bước ra khỏi tòa nhà chính phủ.

Ông ta thân là nhân viên chính phủ, bị nước mắt của cô làm xúc động sâu sắc, giữ cánh tay cô lại, nhìn về phía cô nói một câu: “Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô!”

Đây là lần đầu tiên họ tình cờ gặp gỡ, sau đó thì càng không thể cứu vãn được.

Cô gái 16 tuổi hoa hoàn toàn không chống lại được vẻ chín chắn lại dịu dàng của người đàn ông này, mà cái chín chắn dịu dàng của người đàn ông lại bị vẻ đáng yêu yếu ớt của cô gái hấp dẫn.

Bọn họ rơi vào bể tình.

Cho đến. 14967626

Năm ấy cô 17 tuổi, có con với người đó.

Cô ấy vui vẻ lại vừa âu lo, dù sao cô mới 17 tuổi.

Muốn đi tìm người đó, nhưng lại chùn bước, cũng không nghĩ rằng, vợ của người đó đích thân tìm tới cửa.

“Sinh đứa nhỏ ra rồi đưa tới cho tôi, tôi cho cô 100 vạn!” Vợ của anh ta không có khả năng sinh đẻ, đối với đứa con của cô và người đó, vợ của anh ta có thể xem như con của mình để nuôi nấng.

Nhưng mà.

Cô vừa mới biết, người đó có vợ, ha ha, âm mưu có bao nhiêu hoa lệ.

Cô cảm hận anh ta, đau lòng, hối hận.

Nhưng mà cô không oán hận đứa bé vô tội trong bụng kia.

Từ chối mọi thứ mê hoặc của vợ anh ta, cô lựa chọn rời khỏi anh ta, vĩnh viễn rời khỏi anh ta hơn nữa nghĩa vô phản cố(*) sinh ra đứa bé kia.

(*) Làm việc nghĩa không được chùn bước.

Đứa bé kia chính là Ngô Hiểu Dao.

Ông biết, ông có một đứa con. Nhưng mà ông không thể đi thừa nhận cô, không thể chăm sóc mẹ con bọn họ, dù sao ông cũng có vợ.

Tuổi trẻ ông ta không thể khống chế cảm xúc, phản bội vợ, lại tổn thương người tình. Đối mặt với người vợ cảm thông, ông dần dần chín muồi, ông sai lầm rồi, ông không nên tổn thương vợ mình.

Một bên là tình nhân, một bên là vợ, cuối cùng ông ta chọn vợ. Dứt bỏ tất cả xúc động, cùng người vợ kết tóc mà đi.

Mọi thứ về con gái không phải ông hoàn toàn không rõ, nhưng mà ông sẽ không chủ động đi tìm nó.

Cho đến ngày tuyển cử viện chính trị kia, Ngô Hiểu Dao ở trên đài thao thao bất tuyệt phát biểu.

Ông thấy được hình dáng cô.

Nói chuyện ở tiệc rượu, ông càng có thể khẳng định Ngô Hiểu Dao là con gái ruột của mình.

Nhìn lớn như vậy rồi, cùng bà ấy giống hệt, thật xinh đẹp, cũng rất đáng yêu.

Hết cách rồi, hiện tại ông có gia đình, hoàn toàn không thể thừa nhận cô! Đường vừa đi đã rời xa.

Cho nên, anh tìm đến Dạ Thiên Ứng.....

“Ha ha, ngài gọi tôi đến mục đích là gì vậy?” Dạ Thiên Ứng đối với Tiểu Cục trưởng là cha của Ngô Hiểu Dao cũng không bất ngờ, ngày hôm qua hành động của Tiểu Cục trưởng quả thực làm cho anh sửng sốt,

nhưng mà nghĩ lại, Tiểu Cục trưởng cũng không phải một người lỗ mãng, nhìn xem tuổi hiện tại cùng thân phận, cũng cùng cha Ngô Hiểu Dao có vài phần tương tự.

“Thiên Ứng, ta biết ta không có tư cách hỏi những cái này, nhưng mà có lẽ ta rất muốn biết, cậu có thể hay không mãi mãi chăm sóc con gái của ta. Ông không có tư cách, không có, ông tàn nhẫn từ bỏ mẹ con bọn họ, ông biết mẹ con bọn họ đều hận mình, nhưng mà làm một người cha, ông nhất định phải liên quan đến con gái của mình.

“Mãi mãi có xa lắm không? Chỉ cần tôi sống một ngày, tôi sẽ làm cô ấy hạnh phúc.....”

Nghe được lời của anh, Tiểu Cục trưởng thần nhiên cười, ông biết Dạ Thiên Ứng tuyệt đối là một người đàn ông tốt có trách nhiệm, người ta nói ba tuổi định tám mươi(*), khi còn bé thì Dạ Thiên Ứng đã tràn đầy khí phách nói một không hai, bây giờ lời thề của cậu ta ông tin tưởng cậu ấy tuyệt đối sẽ không vi phạm.

(*) Nghĩa là tính cách được thể hiện từ nhỏ.

Đưa tay móc ra một tờ chi phiếu đưa cho Dạ Thiên Ứng: “Số tiền này là quà tặng cho con gái ta, ta không từng nuôi dưỡng con bé, cũng không có từng yêu mến con bé, nhưng mà dù sao con bé cũng là con gái của ta, ta hi vọng cậu có thể thay ta chăm sóc nó thật tốt.”

Anh đẩy chi phiếu của ông ta lại: “Tôi càng hi vọng ngài có thể tự mình đưa số tiền này đến tận tay của Dao Dao.” Anh biết, dù cho Tiểu Cục trưởng cùng cô nói rõ ràng mọi chuyện, đổi lại bọn họ cũng sẽ không phải là cha con đoàn tụ, nhưng mà anh khẩn thiết hi vọng, cô có thể biết cha của mình là ai. 10nlk.

“Tôi đi trước, Tiểu Cục trưởng.”

“Chờ một chút.....”

Anh quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Cục trưởng, mỉm cười: “Tôi sẽ không nói cho Dao Dao sự tình ngày hôm nay.” Anh hiểu suy nghĩ của Tiểu Cục trưởng.

Anh cũng sẽ không đem việc này nói cho Ngô Hiểu Dao, anh muốn cha con bọn họ hai người tự mình cảm giác, có lẽ như thế mới là biện pháp tốt nhất để quen biết nhau.

Khép cửa thư phòng lại, anh thất thần, trong nháy mắt chân mày nhíu chặt với nhau.

Ngoài thư phòng về mặt Tiểu Thiên Dạ vô cùng u ám, hẳn nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện trong thư phòng, cha nuôi hẳn là cha ruột con bé kia, đây cũng có nghĩa, Dạ Thiên Ứng?

Nắm chặt quả đấm, hắn chậm rãi nghiêng đầu kề sát bên tai anh: “A, thật không nghĩ tới thì ra mày cũng muốn dựa vào lão già.”

Vào 12 năm trước Tiểu Thiên Dạ sẽ không hi vọng Dạ Thiên Ứng đồng ý Tiểu Cục trưởng làm cha nuôi, hẳn không muốn để Dạ Thiên Ứng có cuộc sống hạnh phúc quá, cho nên hẳn ta không ngừng sỉ nhục cậu ta, không ngừng bóp chết cậu ta, chính là để cậu ta không chiếm được hạnh phúc!

Nhưng mà, không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, bạn gái Dạ Thiên vậy mà lại chính là con gái ruột của cha nuôi hẳn ta, vậy mình là gì? Mình chẳng qua là một người con nuôi.

Hiện tại Dạ Thiên Ứng không chỉ đứng vững vị trí ở thương trường, mà ngay cả giới chính trị cậu ta đều có chỗ đứng nhất định.

Còn mấy ngày nữa, chỉ sợ cậu ta cũng đã tiến vào chiếm giữ Tiểu gia!

Hắn hận chết Dạ Thiên Ứng, hắn càng sợ Dạ Thiên Ứng sẽ cướp đi mọi thứ của hắn, lại càng không muốn để Dạ Thiên Ứng nhận được hạnh phúc gì!!!

“Đừng lấy tôi so với anh!” Dạ Thiên Ứng rất khí phách, anh từ nghèo khó đến giàu có, anh chưa từng bao giờ dựa vào bất cứ kẻ nào.

sau này lại sẽ càng không cùng cha Ngô Hiểu Dao xây dựng quan hệ!

Anh lạnh lùng nói, xoay người rời khỏi nhà họ Tiểu.....

“Bảo bối, anh muốn đi Nam Mỹ vài ngày, mấy ngày này em phải chăm sóc tốt bản thân, biết chưa?” Dạ Thiên Ứng vừa mới lên làm nghị viên chính trị, phải đại diện Nhật Bản đến thăm hỏi trẻ em gặp rủi ro ở khu Nam Mỹ.

Bang Tu La bên kia vẫn không có một khắc ngừng ám sát, chỉ có điều may mắn chưa từng một lần ảnh hưởng đến Ngô Hiểu Dao.

Mà anh đi lần này, ít nhất phải khoảng mười mấy ngày mới có thể trở về.

Anh rất không yên tâm an nguy của cô.

“Vâng, anh cũng phải cẩn thận.” Cô đối với anh đã tràn đầy không đành lòng, cô đối với anh lại càng hết sức ỷ lại, cô thực sự sợ có một ngày cũng sẽ không thể rời khỏi anh một khắc.

“Mấy ngày này anh sẽ bảo Thánh Quân và Thánh Long bảo vệ em, còn có Thiên Thần cũng sẽ tới công ty giúp đỡ.” Hành trình lần này anh chỉ dẫn theo Hạ Uyển Uyển đi.

Hàn Tuấn Hi phụ trách quản lý công ty, Lăng Thánh Quân cùng Lăng Thánh Quân bảo vệ cô, anh yên tâm rất nhiều.

Về phần Bắc Thiên Thần, anh đã sớm hi vọng em trai có thể tới giúp đỡ anh.

“Vâng.” Cô không từ chối ý tốt của anh.

Cô hiểu rõ chỉ khi cô an toàn, anh mới có thể yên tâm làm tốt bất cứ chuyện gì.

255. Chương 258: Người Yêu Không Xuất Hiện Cô Có Thể Mặc Sức Điên Rồi

Trong nhà ăn trường Đại học Luật.....

“Thiên Thần à.” Sag sớm hôm nay Tiểu Thiên Dạ đến tìm Bắc Thiên Thần, hắn bày ra đủ bộ dạng thân thiết của người anh trai định ngày hẹn với Bắc Thiên Thần: “Đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt nhau sau khi xa cách đúng không?”

Ở trong lòng Bắc Thiên Thần, hoàn toàn không tồn tại vị trí anh cả, bóng dáng anh cả gần như mờ nhạt, anh chỉ biết có một anh hai.

Nhưng mà, nói như thế nào cũng là máu mủ tình thâm, anh vẫn lễ độ cùng anh cả đi ra nói chuyện phiếm: “Vâng, anh cả tìm em có chuyện gì không?”

“Không có việc gì, chỉ là tìm chú ra ngồi một chút, đúng rồi, bạn gái của chú ở đâu?”

Đi vào chủ đề thân thiết, trong lòng của Bắc Thiên Thần cũng là mờ nhạt, thậm chí cũng gần như không tồn tại, hôm nay anh ta tìm đến anh hoàn toàn là vô sự không đăng tam bảo điện(*).

(*) Nghĩa là: Không gặp chuyện thì không thấy đến điện Tam Bảo, ngắn gọn là không có việc gì thì không đến tìm.

“Cô ấy không phải bạn gái em.” Anh biết anh cả đang nói gì, đơn giản chính là hỏi anh Ngô Hiểu Dao ở đâu.

Từ lần trước khi tách ra ở cục cảnh sát, rất lâu anh cũng không liên lạc với cô rồi.

Nhìn vào đôi mắt của cô, anh biết, bất kể anh có cố gắng như thế nào cũng không có cách bước vào trong lòng cô ấy. Bản thân anh có khuôn phép.

Vậy không bằng chúc phúc thật nhiều cô cùng Dạ Thiên Ứng có thể ở cùng nhau vui vẻ, hạnh phúc.

“À, thì ra không phải bạn gái của chú, chú không phải thích cô bé sao?”

“Ha ha, cô ấy là bạn gái của anh hai.”

Nghe được lời nói của Bắc Thiên Thần, Tiểu Thiên Dạ hung hăng đập xuống bàn: “Hừ, Dạ Thiên Ưng này vậy mà cùng em trai tranh giành bạn gái? Rốt cuộc có hiểu chuyện hay không?”

Rốt cuộc là ai muốn tranh bạn gái của ai đây? Anh bất đắc dĩ mỉm cười: “Anh cả, anh hiểu lắm rồi, cô ấy từ trước đến giờ là bạn gái của anh hai.”

“Thật không? Thiên Thần à, nếu chú nói thích cô bé, anh có thể giúp chú.”

Biết bao nhiêu nghi ngờ trong lời nói, tính toán của Tiểu Thiên Dạ khó lường, hẳn tình nguyện để Ngô Hiểu Dao cùng Bắc Thiên Thần ở một chỗ, cũng không để Dạ Thiên Ưng hạnh phúc!

Lắc lắc đầu, anh từ chối ý tốt của hắn ta: “Dưa hái xanh không ngọt, em hi vọng cô ấy với anh hai có thể hạnh phúc.” Anh cũng không nói gì tiếp nữa, quay người rời khỏi nhà ăn.

Tiểu Thiên Dạ siết tay quả đấm, cau mày lại với nhau, âm trầm nói câu: “Ngu ngốc!”

Dạ Thiên Ưng đi được năm ngày, cô.....

Tự do, có thể thỏa thích điên cuồng.

Khi cùng anh ở một chỗ, cô ngay cả cùng nữ sinh nói chuyện anh đều có thể tức giận. Hiện tại cô có thể hoàn toàn không cần lo ngại anh cùng bạn tốt mặc sức chơi.

Thế nhưng mà, cô cảm thấy rất trống vắng nha.

Khoảng thời gian cơm trưa, Bắc Thiên Thần và Lăng Thánh Quân cùng lúc tìm đến cô.

“Cùng đi ăn cơm đi!”

Bắc Thiên Thần đi tới công ty ba ngày rồi, luôn luôn ở bộ phận cô, quan hệ của anh ta và Dạ Thiên Ưng hai anh em cũng dần dần hòa dịu không ít. 10nlk.

“Được!” Mười phần cô giống một tiểu công chúa, mỗi ngày đều có Lạc Thiên ban cho cùng ra theo vào, còn có Bắc Thiên Thần thỉnh thoảng cẩn thận chăm sóc.

Nhưng cô chẳng bao giờ nhận ra điều gì, vẫn luôn cho rằng bọn họ là bạn bè của cô mới có thể đối đãi tốt như vậy với cô.

Đi cùng vài người đồng nghiệp mấy người bọn họ cùng đi vào nhà ăn.

Về phần các đồng nghiệp hoàn toàn không biết về cuộc sống riêng tư của cô, mắt nhìn Bắc Thiên Thần xa lạ, các đồng nghiệp tò mò hỏi cô: “Bạn trai của cô?”

Lời này họ vừa nói ra, trên bàn hai người đều chóchút xấu hổ, chỉ có cô như người giống như không có chuyện gì lắc đầu: “Không phải, Thiên Thần là học trưởng ở trường của chúng tôi.”

“À.” Đồng nghiệp nhẹ gật đầu, lộ ra một nụ cười, sát vào bên tai của cô: “Hiểu Dao, tôi giúp cô giới thiệu một đối tượng cô có muốn hay không? Là đồng hương của tôi, người rất tuấn tú.”

Lời này hỏi cô vốn là việc xấu hổ, tuy rằng âm thanh của đồng nghiệp rất nhỏ, nhưng mà đủ để làm hai người khác trên bàn nghe được.

Lăng Thanh Quân đưa tay lôi kéo cánh tay của cô, lộ ra một ý cười xấu xa: “Lại muốn quyến rũ người khác sao?”

..... Là Dạ Thiên Ưng nói cho anh ta biết sao?

Tổ cáo cô thích quyến rũ người khác?

Tại sao như vậy a, ngay cả Lăng Thánh Quân cũng nói cô như vậy?

Cô thực sắp tức chết rồi, đưa chân ở dưới bàn hung hăng đập anh một cước: “Anh ngu ngốc quá? Tôi nào có quyến rũ người khác chứ?”

“Á, cô đừng nghĩ thừa dịp khi anh ấy không có ở nhà câu tam đáp tứ(*), tôi luôn luôn giám sát cô đấy!”

(*)Câu tam đáp tứ: Đại khái là người này quyến rũ người kia đáp lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô gất gao cắn môi dưới, quả thực bị lời nói của Lăng Thánh Quân làm cho giận sôi lên.

Làm cái gì, vì sao Dạ Thiên Ứng với anh em của anh nói mình như vậy?

Bây giờ tốt rồi, tất cả mọi người cho mình là một người phụ nữ thủy tính dương hoa(*) rồi!14967626

(*) Thủy tính dương hoa: Tính lẳng nhăng, không thật lòng.

Các đồng nghiệp bên cạnh đại thể nghe mơ hồ khó hiểu: “Cô có bạn trai?”

“Vâng.”

“Oa! Là ai vậy???” Mọi người rất kích động, từ lúc cùng cô coi là quen biết, các đồng nghiệp chưa từng nghe cô đề cập qua chuyện bạn trai của cô.

Chủ yếu là biện pháp cô giữ bí mật làm thật tốt, trước mặt người khác, cô cũng không cùng Dạ Thiên Ứng có bất cứ cái gì mập mờ, thậm chí ngay cả nói cũng không nói hai câu.

“Chính là....”

Lăng Thánh Quân vừa mở miệng, đồng thời cô hung hăng giẫm một cái vào trên chân của anh ta.

“Thực ra là tôi, mọi người xem hai chúng tôi xứng không?” Lăng Thánh Quân giống như nói đùa xong.

Mọi người càng thêm một đầu nghi vấn, hoàn toàn là không nhìn ra hai người bọn họ có bất cứ quan hệ gì không minh bạch.

“Thúi lắm! Anh đi chết đi!”

“Xấu hổ cái gì vậy?”

“Anh....” Cô thực tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Thật vất vả Dạ Thiên Ứng không trêu chọc cô, Lăng Thánh Quân lại tới nữa.

“Đừng làm rộn, chuẩn bị đi làm đi.” Bắc Thiên Thần ở bên sớm đã nhìn không được rồi.

Anh có chút hâm mộ tính cách của Lăng Thánh Quân, nếu như là lời nói của anh thì anh không thể cùng cô thân thiết như thế.

Có lẽ bởi vì anh thích cô, cho nên đang cố tình tránh mọi thứ, lúc nào cũng vẫn duy trì khoảng cách nhất định đối với cô.

Nếu tăng khoảng cách kia đã không còn, anh không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đối với cô.

Cô hung hăng cho Lăng Thánh Quân một cái liếc mắt, lôi kéo các đồng nghiệp cùng nhau trở về công ty.

Lăng Thánh Quân ở sau lưng cô cầm đầu làm ra một ít động tác.

Không phải giật nhẹ tóc của cô, cũng là đưa chân cài cô một cái.

Toàn bộ công ty nhỏ nhất là hai người bọn họ, giở trò giỏi nhất, có thể náo loạn nhất cũng thuộc về Lăng Thánh Quân rồi.

Dọc đường hai người bọn họ cãi nhau ầm ĩ rồi bước vào văn phòng của cô.

Bắc Thiên Thần sớm quay về khâu của anh ta rồi.

Chỉ có Lạc Thiên ban thưởng trong lúc này rảnh rỗi nhất, đi bộ chung quanh.

“Anh cũng không quay về khâu của các anh đi làm sao?” Ngồi ở ghế làm việc cô tò mò hỏi anh ta.

“Quay về cái gì? Hai cái khâu kia mỗi ngày tôi nhàn rỗi muốn chết, nếu không thì như vậy đi, tôi đến khâu của cô làm tiểu đệ cho cô là xong rồi?” Nói xong, anh ta lập tức ngồi lên bàn làm việc của cô, thẳng chân đạp ghế tựa làm việc của cô

256. Chương 259: Hai Đứa Trẻ Cãi Nhau

“Anh cũng không quay về khâu của các anh đi làm sao?” Ngồi ở ghế làm việc cô tò mò hỏi anh.

“Quay về cái gì? Hai cái khâu kia mỗi ngày tôi nhàn rồi muốn chết, nếu không thì như vậy đi, tôi đến khâu của cô làm tiểu đệ cho cô là xong rồi?” Nói xong, anh ta lập tức ngồi lên bàn làm việc của cô, thẳng chân đạp ghế tựa làm việc của cô.....

Cô nhẹ nhàng vỗ xuống chân anh, mày hơi nhíu xuống: “Anh đừng ngồi trên bàn a, một lát còn nhân viên vào đây toàn bộ hình tượng của anh bị hủy sạch.”

“Hứ, có quan hệ gì chứ.” Anh ta coi như không nói xong, thì từ trên bàn nhảy xuống, nhưng mà ống quần đúng lúc vướng vào một bên chân của anh ta.

Cả người anh mới ngã xuống trên người của cô, trọng tâm đè xuống lớn, ghế làm việc lập tức liền đè lên.

Trong nháy mắt hai người họ xảy ra người ngã ngựa đổ.

Vô tội nhất vẫn là cô, toàn bộ cơ thể hung hăng liền ngã xuống mặt đất.

Đùi đụng phải một cái máu ứ đọng, gáy cũng bị một quả táo lớn.

“Mẹ của tôi ơi.” Cô như cười không ra cười, giống như khóc không ra khóc rên rỉ than trong miệng một tiếng.

Lúc này nếu có nhân viên đi vào nhìn thấy bộ dạng chật vật này của hai người họ còn không thể cười chết?

Hoàn toàn là trò kém thông minh, chơi chơi ngã xuống rồi.

“Cô không sao chứ?” Lăng Thánh Quân đè trên người cô khẩn trương hỏi.

“Có thể không có việc gì sao? Anh có thể đặc ý rồi, lấy tôi làm đệm thịt, anh mau mau đứng dậy, chân của tôi thật là đau!”

Nghe cô nói xong lời này, anh mới chú ý tới thân thể anh đúng là đè ở trên người của cô, vội vàng muốn đứng lên, nhưng mà ghế làm việc vừa vặn giữ hai người bọn họ lại, chân ghế còn kẹt ở trong bàn làm việc, hoàn toàn không thể đứng dậy.

Anh ra sức vùng vẫy cả buổi, cũng giãy không ra.

Cô thật sự không kìm chế nổi, cười khanh khách lên:” Anh có thể lấy điện thoại di động ra không? Kêu người đến đây cứu chúng ta đi.”

Quả thực đạt tới không biết làm sao, chơi chơi vậy mà làm cho ra tới loại đa dạng này?

Nếu như anh không mang di động, lại không có ai đến văn phòng bọn họ, phỏng chừng khi đến buổi làm bọn họ cũng phải giữ nguyên loại tư thế này rồi.

“Có, đang ở trên túi áo trong.” Nói xong, anh hơi nhô người lên, cố sức đưa tay vào trong túi cầm chắc máy, nhưng.....

Vị trí chỗ anh để di động, vừa vặn ở trước ngực cô, chỉ có đơn độc cách một lớp quần áo, tay anh có thể rõ ràng tiếp xúc với bộ phận đầy đặn tròn vẹn no đủ của cô.

Hai má của hai người bọn họ mỗi người cùng lúc phồng lên tưng tửng, cô ngượng ngùng xoay xoay phía dưới, hơi nhíu mày lại: “Lấy nhanh lên một chút!”

“Ừ.” Lúc này anh mới cấp tốc lấy di động từ trong túi áo ra.

Tim của anh liên tục đập thình thịch, đôi mắt từ đầu đến cuối không dám nhìn chăm chú mắt của cô.

Điện thoại của Lăng Thánh Long lại không gọi được, bất đắc dĩ anh bấm điện thoại cho Hàn Tuấn Hi.

“Tuấn Hi, mau tới cứu em cùng bé con.”

Lời này anh vừa nói ra, một bên điện thoại trong lòng Hàn Tuấn Hi căng thẳng: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Anh tới văn phòng Hiểu Dao sẽ biết.” Anh bất đắc dĩ nói xong thì cúp điện thoại.

“Ai.” Ngô Hiểu Dao cũng bất đắc dĩ thở dài, may mà cũng không phải người ngoài, nếu người ngoài thấy hai người họ như vậy chắc chắn sẽ hô to một tiếng đến mức ngốc.

Không tới 2 phút đồng hồ, Hàn Hi Tuấn vội vã đẩy cửa vào, vừa thấy tình huống trong văn phòng, trong lòng anh ta càng thêm khẩn trương, ghé làm việc thì lật lên, hơn nữa trong phòng làm việc không có người, chẳng lẽ bị bắt cóc rồi?

Anh ta dè dặt từng bước tới trước bàn làm việc, lúc này vừa thấy.....

Vẻ mặt anh ta vốn lạnh nhạt, trong nháy mắt hiện lên ý cười khoa trương, đây là lần đầu tiên anh ta cười khoa trương như vậy, cơ bản cười đến nổi nước mắt trên khóe mi như sắp trào ra.

“Đừng cười nữa, còn cười tiếp nữa, Hiểu Dao gần bị em đè chết rồi.”

Thật sự mắt anh ta đỏ hoe, Lãng Thính Quân mắt anh ta Ngô Hiểu Dao càng mắt đỏ hoe hơn, ngã sấp xuống cũng không có lấy một chút tư thế xinh đẹp, thậm chí thế này.

Hàn Tuấn Hi cố sức tách ghế làm việc, nhưng mà tuyệt nhiên ghế làm việc kia kẹt hết sức chặt chẽ, hết cách rồi, một tay anh ta vừa nắm ghế làm việc vừa lắc lư lên, Lãng Thính Quân cùng Ngô Hiểu Dao lúc này mới thuận lợi đi ra.

“Các người chơi thế nào vậy? Do chơi đùa bị cái ghế giam cho phải không?” Hàn Tuấn Hi đúng là vừa cười, vừa nghi hoặc. Lần đầu tiên anh ta gặp phải chuyện tức cười như vậy.

Vừa nghe Lãng Thính Quân giải thích hết, anh ta lại càng cười thậm chí đến bụng đau đớn.

“Đều do cô, bảo tôi xuống, xuống dưới, mới có thể té á?” Bị cười nhạo, trong lòng Lãng Thính Quân chứa nhiều bất mãn, toàn bộ phát tiết lên trên người Ngô Hiểu Dao.

Cô mới chính là oan uổng, cái này liên quan cô đánh rắm à?

“Tôi có chuyện gì? Tôi mới là người bị hại, anh hoàn toàn không biết thẹn oán hận tôi?” 14967626

“Lần sau tôi không bao giờ tìm đến anh trên đùa nữa.”

“Tốt nhất vĩnh viễn đừng đến!”

Hai người vốn đang tốt đẹp đấy, đột nhiên liền đánh nhau. 10nlk.

Lãng Thính Quân đập cửa mà đi, Ngô Hiểu Dao lại tức giận ngồi ở ghế làm việc không nói được lời nào.

Hàn Tuấn Hi vẻ mặt bất đắc dĩ ra khỏi phòng làm việc của cô, đối với loại đánh lộn trẻ con này, anh ta có thể khuyên can không được, có điều là, hai người họ thật là có sức sống.

Trước kia Lãng Thính Quân hàng ngày đều rất vui vẻ, trong bọn anh là em út nhỏ nhất (nhỏ tuổi nhất), nhưng mà đồng thời.....

Cậu ta vui vẻ, tất cả bọn họ đều biết là cậu ta cố ý giả vờ.

Cậu ta đang cố gắng đón ý nói hòa theo bọn họ.

Bởi vì cậu ta sợ rằng nguyên do bởi cậu ta nhỏ, mọi người sẽ đặc biệt chăm sóc.

Cậu ta không có một khắc làm ra chuyện làm cho bọn anh lo lắng, nhưng đồng thời thì, cậu ta cũng rất cô đơn.....

Dù sao cậu ta vẫn là một đứa trẻ, nam sinh 18 tuổi. Không cùng bạn bè cùng lứa chơi đùa, không từng hưởng thụ qua vui vẻ của bạn bè cùng lứa.

Cậu ta lúc nào cũng không ngừng cố gắng lựa ý hòa theo mấy người 20 mấy tuổi bọn họ, đón ý hòa theo như vậy có bao nhiêu mệt mỏi, chỉ có mình cậu ta biết.

Bây giờ Ngô Hiểu Dao đến đây, chắc chắn cậu ta tìm được bạn chơi đùa, giống như cũng có bạn cùng lứa tuổi làm bạn.

Hàn Tuấn Hi nhìn thấy em trai út (em nhỏ) thật sự vui vẻ lên, anh ta cũng rất thỏa mãn, dù sao họ đều là người một nhà

257. Chương 260: Thì Ra Anh Thích Cô

“Thánh Quân, đi đón Hiểu Dao tan tầm đi.” Lăng Thánh Long đi tới phòng làm việc của Lăng Thánh Quân, mấy ngày nay, gần như đều là Lăng Thánh Quân đi đón Ngô Hiểu Dao tan tầm, sau đó họ sẽ mang Ngô Hiểu Dao bình an đưa đến nhà cô, mới có thể rời đi.

“Vâng.” Thực ra anh đã sớm muốn tìn cô đi chơi rồi, chỉ là giữ cho thể diện, vẫn không tìm được cơ, lúc này anh có thể viện cớ rồi.

Nở nụ cười, chạy như bay đến tầng 49 bên trong phòng làm việc của Ngô Hiểu Dao.

“Này, hết giờ làm.” Anh kích động chạy tới trước bàn của cô.

Ngẩng đầu nhìn anh ta lườm một cái, lộ ra một bộ mặt mang vẻ chế giễu: “Thôi đi, bây giờ còn không phải đã đến rồi sao?”

Nghe được giọng điệu châm chọc kia của cô, mày anh nhíu thành một đoàn, làm ra vẻ cao ngạo: “Cô nghĩ rằng tôi thật muốn tìm đến cô à? Là anh trai tôi bảo tôi đến.”

Thu dọn xong đồ đạc, đứng dậy, hướng về phía anh thề lưởi ra. Lộ ra bộ dạng đầy xem thường.

“Cô.....” Lăng Thánh Quân gần như tức giận nói không ra lời. 10nlk.

Không cần hỏi, tiếp theo, hai người lại đánh nhau thành một vòng tròn, từ phía sau lưng anh bắt được nắm lấy mái tóc dài của cô.

Mày nhăn lại, mặt cô lộ ra vẻ bất mãn: “Mau buông tay, đau quá à.”

“Hi, gọi anh đi, tôi sẽ buông tay.” Kiểu dáng điệu lúc này của anh, mười phần cùng Dạ Thiên Ứng có vài điểm tương tự.

Rốt cuộc cô thấy rõ ràng rồi, trong mấy người họ, tệ nhất là Dạ Thiên Ứng, thứ hai chính là anh ta.

Khuỷu tay cô hướng về phía bụng của anh mà đánh tới một cái, anh nhanh chóng bắt được cánh tay của cô, tóm cô đánh trả lại: “Hừ, còn muốn đánh trả lại?”

“Đau, đau, đau, đừng đùa nữa, đi nhanh đi.”

“Không gọi anh, không thả cô.”

Hừ, gọi anh ta lại anh? Anh ta nằm mơ!

“Vậy cứ dây dưa như thế này đi, một lát anh Thánh Long thấy chúng ta không đi xuống, anh ấy sẽ lên đây, đến lúc đó có người ăn quả ngon.”

“Không dễ chơi, lấy anh tôi ra làm tôi sợ.” Bất đắc dĩ, anh vẫn buông lỏng cánh tay của cô, nhưng mà hơi dùng sức quá mạnh, cô lão đảo một chút quỳ trên mặt đất.

“Này.” Lúc này anh nhìn thấy vậy, vội vàng ngồi xổm trước mặt cô, nhìn chăm chú vào đầu gối của cô: “Không sao chứ?” 14967626

Đôi mắt chợt lóe lên, thấy thời cơ vậy, cô một phen ra sức đẩy ngã anh trên mặt đất, rồi nhanh chóng đứng lên, muốn hướng về phía ngoài văn phòng chạy trốn.

Lăng Thánh Quân làm sao có thể chịu thiệt? Đưa tay bắt được cổ chân của cô, cả người cô ngã một cái, nửa người ngã vào trong ngực anh.

“Làm sao anh một chút thua thiệt cũng không chịu vậy!” Cô không vui nói, muốn từ trong ngực anh vùng ra ngoài.

Nhưng hai tay anh vẫn gắt gao ôm cô không chịu buông ra, mùi thơm từ mái tóc kia của cô trực tiếp truyền tới trong xoang mũi anh.

Mê mẩn người, chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nồn nóng vừa tức giận của cô, anh không thể kiềm chế.....

Đưa môi khẽ hạ xuống trên môi của cô.

Một động tác xuống thấp này, hai người bọn họ đều choáng váng.

Anh đang làm gì vậy? ? ?

Tại sao lại hôn cô? ? ?

Anh nhanh chóng buông lỏng vòng ôm ra, thật giống như làm sai chuyện gì cũng thể chạy ra khỏi văn phòng của cô.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi anh thật xin lỗi Dạ Thiên Ứng.

Vậy mà tại thời điểm Dạ Thiên Ứng không có ở nhà, hôn cô ấy.

Vì cái gì sau khi biết được tin tức Dạ Thiên Ứng đi vắng, anh lại vui vẻ?

Vì sao mỗi ngày anh đều sẽ không ngừng đi tìm cô? Cùng cô gần gũi?

Là vì muốn cùng cô cùng nhau chơi đùa, hay là bởi vì.....

Anh thích cô đây?

Một cánh tay đột nhiên kéo anh lại, ngẩng đầu nhìn lên: “Anh.”

Lăng Thánh Long đã đứng rất lâu ở cửa phòng làm việc, vừa vặn anh ta nhìn mãn nhãn mọi chuyện, giờ phút này vẻ mặt của anh ta rất là u ám, vung tay hung hăng cho Lăng Thánh Quân một quyền: “Coi trọng người con gái không được phép? Nhất định vừa ý người phụ nữ của Thiên Ứng?”

“Không phải anh, em cũng không biết vì sao lại vừa vặn hôn Hiếu Dao.” Căn bản là kiềm chế không được, ngửi được mùi thơm từ tóc cô, cùng với nhìn thấy khuôn mặt cô, anh liền ý loạn tình mê (*) rồi.”

(*) Ý loạn tình mê: Say mê, bấn loạn trong chuyện tình cảm.

“Trước tiên chú tị mình về nhà đi.” Nói xong, Lăng Thánh Long rất nhanh đẩy cửa phòng làm việc ra.

Cô vẫn xụi lơ ngồi dưới đất, nét mặt hơi đại ra, trong mắt lệ đã vẽ vòng quanh.

Nghĩ mãi mà không ra, không phải bạn bè sao?

Tại sao phải đùa quá đáng như vậy?

Vì sao lại hôn cô?

Cái này xem là cái quái gì? Thừa dịp lúc Dạ Thiên Ứng không có ở đây cùng nam sinh hôn môi?

“Hiếu Dao.....” Lăng Thánh Long ngồi xổm trước mặt cô: “Tôi thay em trai tôi xin nhận lỗi với cô.”

Làm sao bây giờ? Vì sao ngay cả Lăng Thánh Long cũng biết, sự việc thế nào làm ra thành như vậy chứ.

“Tôi cầu xin cô, đừng đem chuyện này nói cho Thiên Ứng.” Anh ta hiểu chuyện này một khi nói Dạ Thiên Ứng biết, như vậy thì có nghĩa là anh em bọn họ đến lúc này cũng không trở về được như trước kia nữa.

Cô sẽ không nói, nói chuyện này hậu quả là thế nào, cô cũng hiểu rõ.

Vả lại chuyện này cô cũng có điểm không đúng, nếu không phải cô cùng Lăng Thánh Quân thường xuyên đùa giỡn, bây giờ cũng sẽ không đùa đến quá đáng như vậy.

Về sau cô sẽ duy trì chút khoảng cách với Lăng Thánh Quân.

“Tôi sẽ không nói.” Quân thánh mặt vội vã (*).

(*) Chỗ này mình thực sự không hiểu, nên đành để vậy, bạn nào hiểu chỗ này thì giúp mình nhé. Xin cảm tạ.

“Cám ơn cô.....”

Thấm thoát lại vài ngày nữa trôi qua, từ sau khi Thiên Thần hộ mệnh hôn Ngô Hiểu Dao lần trước, anh ta cũng bắt đầu không xuất hiện qua trước mặt cô.

Bởi vì Lăng Thánh Long không cho phép anh và cô gặp nhau.

Dù sa anh còn nhỏ, lực khổng chế kém.

Có lần đầu tiên khó tránh khỏi sẽ có lần thứ hai.

Lần đó chẳng qua là một nụ hôn nhẹ, nếu tiếp theo biến thành cưỡng bạo, Dạ Thiên Ưng mà biết nhất định sẽ giết anh rồi đấy!

Đến ngày thứ mười, Dạ Thiên Ưng sắp từ Nam Mĩ trở về.

Mọi thứ ở Nhật Bản đều không có thay đổi, đúng là duy nhất lần liên quan đến Ngô Hiểu Dao và Lăng Thánh Quân, trong lúc đó họ xa lánh rất nhiều, rất nhiều.

“Thiên Ưng.....” Cô liền giống như đứa trẻ bỏ vào trong ngực của anh.

Thực ra đây cũng là biện pháp duy nhất che lấp áy náy của cô đối với anh.

Cô biết Dạ Thiên Ưng có năng lực nhìn thấu suốt rất ưu việt, có biến động nhỏ anh đều có thể phát hiện ra được.

Để không ảnh hưởng đến quan hệ giữa anh em bọn họ, chỉ có duy nhất cố sức duy trì tự nhiên.

“Bảo bối, lúc anh không có ở nhà không nhớ đến nghĩ tới anh?” anh điểm nhẹ xuống mũi của cô, tựa như ôm đứa nhỏ cũng thể bế cô lên.

Cô khẩn trương nhìn ngó mọi người xung quanh, ngại ngừng cau mi lại: “Đừng ôm em như vậy, rất mất mặt đấy.”

“Mất mặt?” Anh tà mị cười, mắt nhìn xung quanh mang rét lạnh đưa tới Lăng Thánh Long: “Mất mặt sao?”

Bọn họ bất đắc dĩ gạt đầu, khóe miệng treo lên một chút cười nhạt.

Buông cô trong ngực xuống, đưa tay nắm chặt tay cô lại, đi ra ngoài sân bay xe taxi chờ đã lâu: “Làm sao Lăng Thánh Quân không có tới?”

Anh vừa hỏi như vậy, Lăng Thánh Long ngồi trước lộ ra một chút thần sắc căng thẳng, Dạ Thiên Ưng nhàu mày, dường như cảm thấy được điều gì.

Thấy thế, cô đưa tay ôm lấy cổ của anh, để lộ ra nụ cười đầy tự nhiên: “Thánh Quân ngu ngốc, ăn đồ xấu xa này nọ, được ở nhà mấy ngày.”

Lăng Thánh Long ngồi đằng trước khẽ thở phào nhẹ nhõm, đối mặt Dạ Thiên Ưng, dường như cô so với anh càng thêm khí định thần nhàn (*).

(*) Khí định thần nhàn: Bình tĩnh

“Thánh Long, mấy ngày nay có tình hình gì muốn báo cáo tôi không?” Anh ở Nam Mĩ quá mức thái bình, dường như bình yên đến nỗi hình như anh đã cảm thấy sắp phải có một trận giông tố kéo tới.

“Không có, rất yên bình.”

Ngô Hiểu Dao bên này cũng rất bình yên?

Cái này dự báo điều gì?

Bang Tu La nhất định không có khả năng dừng tay nhanh như vậy.....

258. Chương 261: Ban Đêm Than Khóc Anh Em Cùng Người Yêu (đầu)

“Tu La, mọi thứ chuẩn bị xong rồi.” Trong phòng tắm, Tu La ngồi trên ghế đong đưa khoa trương về mặt bày ra một chút xảo quyệt.

“A, thật muốn xem một chút về mặt Dạ Thiên Ưng kia khóc không ra nước mắt, ngấm lại cũng rất kích thích.” Khóe miệng của hãn phác họa đầy ý cười âm hiểm khủng bố.

Xem ra trận bão táp của Tu La kia sắp nhằm Dạ Thiên Ưng đánh tới rồi.....

Lờ mờ bên trong phòng tắm, hai cổ thân thể nhẵn bóng đan dệt cánh hoa hồng trong bồn tắm lớn.

Cuối bồn tắm lớn, thả một ly rượu đỏ, người đàn ông tay cầm rượu vang nhẹ nhấp một ngụm, người phụ nữ giương đầu lên, người đàn ông đưa miệng chuyển rượu ngon vào trong miệng của người phụ nữ.

Không khí mập mờ cùng với hương vị tình dục lập tức đã tràn ngập cả phòng tắm.

Lưng bóng loáng của người phụ nữ sít sao tựa vào lửa nóng trước ngực của người đàn ông: “Thiên Ưng, em rất nhớ anh.....”

Mười ngày, mãi đến lúc không có người cô mới nói lộ ra nỗi nhớ nhung suốt mười ngày với anh. 10nlk.

Bây giờ cô đã muốn một khắc cũng không rời được anh.

Khóe miệng của anh khẽ vẽ lên một vòng nụ cười thỏa mãn, bàn tay to the bụng dưới trơn bóng bằng phẳng của cô chuyển về phía chỗ căng tròn no đủ tự nhiên của cô: “Bảo bối, em thích con trai hay là con gái?”

Đầu của cô rúc thật chặt vào ngực anh: “Đều không thích.” Tính cách trẻ con của cô chắc chắn lại quả quyết bộc lộ ra ngoài.

Cô không muốn có con, không muốn bị Dạ Thiên Ưng cưng chiều con của họ mà quên cô, cô thậm chí muốn cùng anh trải qua thế giới hai người.

Cô còn nhỏ, hàn toàn không thể hiểu về khái niệm gia đình, ý nghĩ ích kỷ vừa hoài nghi vừa mạnh mẽ thể hiện ra sự chiếm hữu khi yêu.

Đổi qua cơ thể của cô, lửa dục vọng bỏng cháy kia của anh đâm vào trong mềm mại của cô.

“Ừm.....” Cả người cô giống như nước ngã vào trong ngực của anh.

“Bảo bối, cả đời anh chỉ biết thương em, dù cho chúng ta có con, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta.” Anh nhìn ra sự ích kỷ của cô.

Anh thật vui mừng, rất vui mừng cô có thể thương anh như thế.

Hồng triều thoáng động ở trên mặt cô, hơi nóng trong phòng tắm cùng với cảm giác mê loạn từ lâu làm cô không thể suy nghĩ: “Thiên Ưng, em rất yêu anh.” Lời nói mê loạn từ miệng của cô vừa nói ra, miệng cắn ở trên vai anh, cô lại lần nữa đắm chìm vào trong tình yêu anh như biển cả.

“Bảo bối.” Anh cũng đã như muốn lệch ranh giới, hai má đỏ hồng hơi nổi lên. tiếng thở dốc dần dần tăng lên, chỗ hù dọa kia chạy nước rút càng thêm mãnh liệt, cùng với một tiếng gầm nhẹ, chờ đợi cùng hưởng thụ của anh trút hết ra, ôm chặt lấy cơ thể xụi lơ của cô, ở bên tai cô khẽ ní non câu: “Anh yêu em.” Giăng lưới bắt chỉ buộc chặt bên ngoài(*).

Lại một câu nữa tớ bó tay, nguyên bản là: (), bạn nào hiểu thì giúp tớ để tớ sửa.

Họ ở cùng một chỗ rất lâu? Yêu nhau đã bao lâu?

Nhưng mà câu anh yêu em này, thật là lần thứ hai anh nói ra với cô.

Cô thật là vui mừng, rất vui được nghe anh thổ lộ, dựa đầu vào trước ngực anh, đôi mắt như nước kia hơi hơi có chút ướt át.

Rất muốn lớn lên, thật là muốn mau mau lớn lên để xứng đáng làm vợ anh.

Rất muốn cùng anh xây dựng một gia đình.....

Đang lúc này, di động cạnh bồn tắm vang lên, anh đưa tai nghe hình rằng cửa màu lăm để lên bên tai, đột nhiên khuôn mặt anh ấy vốn dịu dàng nhanh chóng phủ lên đầy u ám.

Đứng dậy ra khỏi bồn tắm, mặc áo choàng tắm vào bước nhanh đi ra khỏi bên trong phòng tắm.

Trong lòng của cô có một loại dự cảm không tốt, đưa tay cầm bộ áo ngủ chất liệu tơ tằm sau đó mặc vào trên mình, nhanh chóng chạy ra khỏi nhà tắm.

Dạ Thiên Ứng đang thay quần áo, đã trễ thế này, còn có thể có chuyện gì?

Mà hơn nữa vẻ mặt của anh?

“Thiên Ứng, xảy ra chuyện gì?”

“Bảo bối, ngoan ngoãn ở lại trong nhà, một lát Tuấn Hi sẽ qua đây.” Anh lo lắng nói xong, nhanh chóng chạy ra khỏi biệt thự.

Dọc đường đi trong lòng anh rất bất ổn, sau đó thẳng đến bệnh viện.

Anh thấy Lăng Thánh Long bên ngoài phòng cấp cứu, lo lắng hỏi: “Tình hình của Uyển Uyển thế nào?”

Về mặt Lăng Thánh Long lộ ra đầy thương cảm, anh ta khẽ lắc đầu: “Không biết, còn đang cấp cứu.”

Khi anh vừa nhận được điện thoại, chính là Lăng Thánh Long gọi tới.

Lúc Hạ Uyển Uyển đang lái xe một chiếc xe chạy nhanh như gió tới cố ý đụng xe của cô.

Loại tình huống thế này chỉ có một!

Đó chính là Tu La!

Anh nắm tay quả đấm thật chặt, loại trò chơi mèo vờn chuột này anh chịu đủ rồi.

Anh ở ngoài sáng, Tu La ở trong tối.

Không ngừng tập kích thế này quả thực khó mà đề phòng được.

Hôm nay tập kích là Hạ Uyển Uyển, thì ngày mai còn chưa biết sẽ là ai.

“Xin lỗi, Thánh Long.” Là anh làm liên lụy đến Hạ Uyển Uyển rồi.....

“Kính —— koong ——”

Chuông cửa biệt thự vang lên, Ngô Hiểu Dao khoác vào một cái áo ngủ rồi chạy đi mở cửa.

Nhưng mà, khi cửa kia mở ra lúc ấy.....

“Các anh là ai???”

Đứng ngoài cửa là sáu người đàn ông, họ không trả lời câu hỏi của cô, đưa tay túm cánh tay của cô, sau đó dùng một cái khăn tay bịt miệng cô lại, bắt tri bắt giác hai mắt của cô chậm rãi khép chặt lại.....

“Các người!” Đột nhiên thấy Hàn Tuấn Hi cầm súng trong tay, một súng đánh trúng phía sau một người đàn ông.

Ngoài ra mấy kẻ khác vội vàng dùng súng chĩa vào giữa đầu Ngô Hiểu Dao đang hôn mê: “Hàn Tuấn Hi, mày bỏ súng trong tay ra, nếu không bọn tao sẽ giết cô ta!”

Mặt Hàn Tuấn Hi lạnh như băng có vài phần u ám, anh ta vẫn thả súng trong tay ra.

Người đàn ông dùng bộ đàm hướng về điện thoại nói: “Lão đại, Hàn Tuấn Hi tới.” 14967626

Đầu kia bộ đàm một người đàn ông phát ra vài tiếng cười âm trầm: “Thật tốt quá, tao đang lo vở diễn này không tìm thấy nhân vật nam chính đâu, mang hắn ta cùng đem đến.”

Nghe được người bên kia bộ đàm phân phó, người đàn ông đi tới bên cạnh Hàn Tuấn Hi, lấy ra tay thuốc mê, đưa Hàn Tuấn Hi hôn mê phía sau, mang hai người bọn họ cùng lên xe

259. Chương 262: Ban Đêm Than Khóc Anh Em Cùng Người Yêu

Người đàn ông dùng bộ đàm hướng về điện thoại nói: “Lão đại, Hàn Tuấn Hi tới.”

Đầu kia bộ đàm một người đàn ông phát ra vài tiếng cười âm trầm: “Thật tốt quá, tao đang lo vở diễn này không tìm thấy nhân vật nam chính đâu, mang hắn ta cùng đem đến.”

Nghe được người bên kia bộ đàm phân phó, người đàn ông đi tới bên cạnh Hàn Tuấn Hi, lấy ra tay thuốc mê, đưa Hàn Tuấn Hi hôn mê phía sau, mang hai người bọn họ cùng lên xe.....

Thân thể bị một hồi cảm giác bỏng cháy làm cho tỉnh ngủ, mở mắt, cô nhìn đến toàn thân mình không sức lực nằm ở trên giường rộng lớn, mà bên người cô.....

Nằm kề là khí rét lạnh, trên người của anh ta cũng không có quần áo gì.....

Này? ?

Nghĩ lại mọi thứ vừa gặp, rốt cuộc là ai?? Rốt cuộc là ai bắt cóc cô, còn đem cô đưa đến trên giường Hàn Tuấn Hi?

Nắm chặt cái ga giường quấn lại trên người, cô nhanh chóng hướng về cánh cửa bên kia chạy trốn, nhưng mà bất luận kiểu như thế nào đều không thể mở cánh cửa sắt thật to kia ra.

Cái phòng này ngoại trừ có một cái giường ngoài đó, hoàn toàn là một cái nhà tù!

Cô đây là đang ở đâu??

Cơ thể càng thêm bỏng cháy nghiêm trọng, đầu óc có một chút mơ màng.

Thân thể của cô giống như không thể khống chế bò đi về phía Hàn Tuấn Hi.

Dần dần, Hàn Tuấn Hi cũng từ trong bất tỉnh đã tỉnh lại, mắt anh ta đầu tiên thấy là Ngô Hiểu Dao không có quần áo gì bò về phía anh ta.

“Nam nữ nhân vật chính đều tỉnh dậy?” Trong phòng đóng kín truyền đến âm thanh xuyên thấu qua giọng nói của một người đàn ông.

“Mày là ai?” Mặt Hàn Tuấn Hi lạnh như băng phủ lên một sợi tơ lo âu.

Ngô Hiểu Dao đã hoàn toàn mất đi không chế rồi, hai tay gắt gao ôm lấy cổ của Hàn Tuấn Hi.

“Hiểu Dao?? Cô làm sao vậy??” Hàn Tuấn Hi rất nhanh nhắm hai mắt lại, đưa tay ngăn đẩy cô.

Khuôn mặt cô ấy đỏ hồng phủ lên vài phần vẻ quyến rũ, lời nói có chút thật khổ sở: “Tôi thật khó chịu, tôi thật là khó chịu.....”

“Ha ha, Hàn Tuấn Hi, mày còn không mau thỏa mãn cô ta, đúng rồi, đúng rồi, lát nữa mày và cô ta cũng sẽ giống nhau!” Người đàn ông càn rỡ nói xong thì âm thanh im bật.

Chợt Hàn Tuấn Hi cảm thấy một cách trơn vẹn cảm giác thiêu nóng cùng cảm giác bụng dưới kéo căng truyền khắp toàn thân, bộ phận dục vọng dần dần dựng đứng lên, trong đầu óc cũng bắt đầu không tỉnh táo rồi.

Đôi mắt anh ta mở ra tràn ngập dục vọng, hoàn toàn bất chấp người phụ nữ trước mặt là ai, điên cuồng hôn lên đôi môi của cô, cô cũng kích động đáp lại anh ta.

Hai người họ không cảm nhận được cảm giác tội ác gì, không cảm thấy áy náy gì.

Công hiệu mạnh mẽ của mị dục(*) khổng lồ không chỉ là thân thể của họ, mà ngay cả tâm tư của họ cũng đã bị mê đắm mất rồi.

(*)Mị dục: Thuốc kích dục.

Ngoài căn phòng, người đàn ông xuyên thấu qua bề mặt thủy tinh mỏng nhìn thấy trong phòng, màn biểu diễn tình cảm mãnh liệt của Hàn Tuấn Hi và Ngô Hiểu Dao gần như cười không sao khép miệng lại: “Khẩn trương gọi điện thoại đến Dạ Thiên Ưng!” Người đàn ông nói xong, đưa tay mang theo một cái mặt nạ.

Bên kia Dạ Thiên Ưng hoàn toàn không biết việc xảy ra này, nhận cuộc điện thoại video gọi đến, anh thấy chính là.....

Hàn Tuấn Hi và Ngô Hiểu Dao toàn thân không mảnh vải nằm ở trên giường điên cuồng triền miên.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của anh phủ lên vẻ u ám.

Anh biết Hàn Tuấn HI bình thường không có khả năng phản bội anh, Ngô Hiểu Dao cũng sẽ không! 14967626

“Thiên Ưng.” Nhìn vẻ mặt u ám kia của Dạ Thiên Ưng, Lăng Thánh Long đi tới bên cạnh anh, nhìn thấy hình ảnh trên di động, anh ta sửng sốt bịt miệng.

“Dạ Thiên Ưng, xem xem người phụ nữ của cậu với anh em của cậu ân ái biết bao, cậu nói xem nếu anh em của cậu một chút không cẩn thận để lại mầm mống trong bụng người phụ nữ của cậu, cậu sẽ thế nào? Thay anh em nuôi dưỡng đứa bé? Hay là trực tiếp đưa cô ấy cho anh em?”

“Tu La.....” Cả người Dạ Thiên Ưng tức giận run không ngừng, tim của anh càng thêm tê liệt đau đớn, anh em tốt nhất cùng người phụ nữ của mình bị người ta hạ được, có người mắc, có lẽ anh có thể không đi truy cứu! Người đàn ông bình thường phớt lờ cho phát sinh.

Nhưng là Hàn Tuấn Hi và Ngô Hiểu Dao chứ?

Khi bọn họ tỉnh lại phát hiện hai bên phản bội Dạ Thiên Ưng, sau đó họ sẽ như thế nào?

Nhưng đây chính là mục đích của Tu La, hắn ta muốn người phụ nữ của anh cùng với anh em mỗi người rời bỏ anh mà đi, từng người một phản bội anh!

Trên giường lớn, Ngô Hiểu Dao mê loạn khẽ rên rỉ, bình thường cô và Dạ Thiên Ưng ở cùng một chỗ đều rất dè dặt, nhưng mà công hiệu mạnh mẽ của mị dục, lại bóp chết toàn bộ sự rụt rè cùng ngượng ngùng của cô nữ sinh.

Tình bạn giữa Hàn Tuấn Hi và Dạ Thiên Ưng là thân thiết nhất, cho dù mọi người phản bội Dạ Thiên Ưng cậu ta cũng sẽ không phản bội anh!

Nhưng mà hiện tại lại.....

Trong đầu của anh ta không có một chút tội lỗi, lấy dục vọng nóng bỏng kia của anh ta nháy mắt nhập vào trong mềm mại của cô.

“Ừm.....” Cô thỏa mãn miệng khẽ rên rỉ một tiếng, nhưng mà.....

Khóe mắt của cô lại lưu lại một giọt nước mắt, đồng thời Hàn Tuấn Hi cũng đã để lại một giọt nước mắt. Nàng nhưng lưu lại một giọt nước mắt, đồng thời Hàn Tuấn hi khóe mắt đã lưu lại rồi một giọt nước mắt.

Thậm chí họ cũng không biết tại sao mình lại khóc, tâm trí từ lâu đã bị mê hoặc, nhưng ở sâu trong nội tâm áy náy lại hoàn toàn không thể che giấu được.....

“Dạ Thiên Ứng, mày nghe một chút tiếng kêu trên giường của người yêu, thực con mẹ nó êm tai, nếu cô ta không là người phụ nữ của mày, tao cũng muốn ở trên cô ta!” Bên kia điện thoại Tu La vẫn không ngừng dùng lời nói hèn hạ sỉ nhục Dạ Thiên Ứng.

Anh nắm quả đấm thật chặt, sắc mặt tức giận xanh mét, không muốn nhìn hình ảnh trong di động, từ đầu đến cuối nhìn không được.

Tim của anh đang rỉ máu!!

Bọn họ là bị người ta hạ được, bọn họ là bị người ta hạ được, lòng của anh không ngừng an ủi bản thân. 10nlk.

“Nói đi, mày muốn cái gì? Chỉ cần đừng tổn thương họ!”

“Ai, mày cũng thật rộng lượng, người yêu đã cùng anh em trên giường, còn muốn bảo vệ họ? Mày đây là đội mũ xanh(*).”

(*)Đội mũ xanh: Bị cắm sừng.

Lời nói mỉa mai của Tu La, truyền đến trong lỗ tai anh, biểu tình u ám của anh dần dần thay đổi thành căm phẫn: “Con mẹ nó mày nói mau, định muốn cái gì, tao cho mày toàn bộ, đừng làm hai anh em của tao cùng với bạn gái tao!”

“Cái gì tao cũng không cần! Tao chỉ muốn nhìn mày chịu đủ tất cả các kiểu giày vò, Hạ Uyển Uyển, Hàn Tuấn Hi, Ngô Hiểu Dao, còn thiếu Lăng Thánh Long, còn có mày, về phần Lăng Thánh Quân này.....”

“Mày làm gì đối với em trai tao? ?” Lăng Thánh Long nhất thời có một loại dự cảm không lành, anh ta lớn tiếng chất vấn Tu La xong, rất nhanh bấm điện thoại cho Lăng Thánh Quân, nhưng mà hồi lâu cũng không có người tới để nghe.

Cả người anh ta xụi lơ trên mặt đất, đó là em trai duy nhất của anh em trai đấy!

Rốt cuộc vì sao Tu La lại phải chỉnh họ như vậy? Vì sao? ? ?

“Mày là Tiểu Thiên Dạ phải không? ?” Trong lời nói của Dạ Thiên Ứng đã tràn ngập bình thản.....

260. Chương 263: Chân Thân Của Tu La

“Mày là Tiểu Thiên Dạ phải không?” Trong lời nói của Dạ Thiên Ứng tràn đầy bình thản

Có lẽ từ lâu anh phải nghĩ đến Tu La chính là Tiểu Thiên Dạ, ha ha, người có thể thù hận anh như vậy cũng chỉ có hắn ta.

Với thực lực của Dạ Thiên Ứng thực ra sớm có thể động thủ ám sát Tiểu Thiên Dạ, nhưng mãi chưa động thủ. Là con người mâu thuẫn.

Là vì cái gì?

Khi còn bé Tiểu Thiên Dạ đuổi anh đến Nhật Bản, anh không hận hắn, chưa từng

Cho đến trước giờ phút này, anh cũng chưa từng nghĩ đến phải trả thù oán hận hồi nhỏ!

Bọn họ là anh em, máu mủ tình thâm.

Nhưng mà giờ phút này, anh muốn giết hắn, tự tay giết hắn giết anh ruột!

Đừng nói chuyện vớ vẩn, ngày mai nhé, tao sẽ đưa người phụ nữ của mày và anh em mày đến chỗ phồn hoa nhất trên đường cái, đến lúc đó tốt nhất mày nên thu nhận bọn họ đi!”

“Chờ một chút! Thánh Quân đâu ? ?”

“Hắn? Chẳng qua là một góc màu nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ là cắt tay cắt chân mà thôi.” Tu La vui trên nỗi đau của người khác nói xong, liền cúp điện thoại.

Đôi mắt Dạ Thiên Ứng đột nhiên nhớ đến điều gì nhìn cũng không rõ giống như ẩm đạm: “Thánh Long, thật xin lỗi.”

Là anh, là ân oán của anh em anh trong khi đó lại làm hại đến anh em tốt của anh.

Nhưng mà, Lăng Thánh Long không có trách anh, không có!

Anh ấy cho những đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ bọn anh rất nhiều thứ rồi.

Không có huyết thống nhưng kiểu như tay chân

“Thiên Ứng, nên làm gì bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Anh cũng không biết, căn cứ của Tu La rốt cuộc ở đâu? Hoàn toàn không thể tìm ra, nhưng mà.

Anh sẽ chờ Tiểu Thiên Dạ xuất hiện!

Thà giết lầm cũng không bỏ qua! Anh chưa từng thể hiện đối với người thân của mình, xem ra lần này lại cần phải dùng ở trên người Tiểu Thiên Dạ!

“Thánh Long, cậu đi xem Thánh Quân một chút đi.”

“Dạ.”

Ở bên ngoài phòng nhỏ xem ra là khí thải mờ mịt, nhưng bên trong lại đã tràn ngập mùi vị tà ác.

Tu La vẫn dùng mặt nạ pha lê mỏng quan sát Ngô Hiểu Dao và Hàn Tuấn Hi diễn xuất tình cảm mãnh liệt, khóe môi nhếch lên thoáng nụ cười kinh khủng: “Cho bọn chúng quá nhiều mì được có phải không? Đã nhiều lần như vậy còn không ngừng? Xem ra con bé kia chắc chắn có khả năng mang thai đứa nhỏ rồi.”

“Trai gái hai người đều hạ phần lượng.”

“Ôi, kích thích, ta mệt rồi, nhớ kỹ sáng sớm mai khi bọn chúng tỉnh lại nhất định phải gọi tao, tao muốn đầu tiên nhìn vẻ mặt bọn chúng sau khi khôi phục lý trí!”

“Dạ!”

Trần đầy tà ác, Tu La tương tự giống như là có trạng thái tâm lý không bình thường, bây giờ hắn cảm thấy mưu sát Dạ Thiên Ứng cũng đã không phải lạc thú, lạc thú chân chính là tổn thương người bên cạnh Dạ Thiên Ứng.

Anh em, người yêu, một người cũng không buông tha.

Hắn và anh rốt cuộc có mối thù sâu đậm gì?

Trên giường Ngô Hiểu Dao và Hàn Tuấn Hi bởi vì kiệt sức quá độ mà đi ngủ.

Cho đến sáng sớm.

Cô khôi phục ý thức, nhưng mà cô không mở hai mắt ra, mà là lẳng lặng nằm ở trên giường.

Thuốc này thực sự thật là khủng khiếp, nếu như có thể cùng lúc xóa đi phần ký ức kia của cô sẽ thật tốt nhỉ?

Không có, không có.

Một đêm của đêm qua, một đêm cô đều nhớ lại rõ ràng!

Thậm chí nhớ rõ cô cùng Hàn Tuấn Hi triền miên với nhau tổng cộng mấy lần.

Rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc là ai làm ra loại chuyện này?

Nếu mà không muốn cho cô và Dạ Thiên Ứng ở cùng một chỗ, có thể giết cô, có thể làm cho cô cùng người đàn ông xa lạ phát sinh quan hệ!

Vì sao là Hàn Tuấn Hi, tại sao cứ phải cố ý là anh em của Dạ Thiên Ứng?

Thật hèn hạ!

Bỉ ổi!

Chẳng qua kẻ kia chính là cố ý muốn phá hoại hoàn toàn Dạ Thiên Ứng, nếu như là người đàn ông xa lạ anh ấy có thể giết hẳn rồi.

Nhưng mà là anh em tốt, anh không thể giết hẳn rồi, trái lại còn có thể đối mặt anh mỗi ngày. 10n1k.

Nước cờ của kẻ kia biết bao độc ác!

Cô ư? Cô làm sao bây giờ?

Tiếp tục theo Dạ Thiên Ứng gánh tai họa cùng nhau? Hay là chia tay?

Nghĩ tới đây, nước mắt của cô không nhịn được nhỏ xuống.

Bàng hoàng luống cuống, vậy nên ở hay là nên đi?

Chuyện này cũng không có ai sai cả, nhưng mà quả thật là độc ác với ba người họ.

Một mũi tên trúng ba con chim! !

“Nếu đã tỉnh, làm sao hai người không giao lưu tình cảm với nhau như hôm qua chứ? Tổng cộng sau lần đấy, thật là rất kích thích mà!” Lời nói mỉa mai lại từ trong phòng truyền ra.

Tay cô nắm chặt quả đấm, cảm hận cùng nhục nhã nước mắt theo khóe mi không có cách nào khiêm chế giữ lại.

Bên cạnh Hàn Tuấn Hi cũng tỉnh dậy, anh ta và cô như nhau, không có cách nào đối diện lẫn nhau, không thể đối mặt.

Anh ta tự tay kéo ga trải giường, thoáng cái đã che ở trên người của cô.

Anh ta cuộn nửa dưới cơ thể đưa lưng về phía cô ngồi ở bên giường.

Bây giờ rõ ràng đã thuận theo mưu kế của Tu La, chính là nam nữ trên giường đã không thể đối mặt với nhau, như vậy khi bọn chúng gặp Dạ Thiên Ứng sau này thì sao?

Nghĩ lại hẳn liền hài lòng nở nụ cười.

“Con mẹ nó mục đích của mày là gì?” Hàn Tuấn Hi ở trong phòng cảm phần chất vấn Tu La bên ngoài phòng.

Hắn mỉm cười, vào lúc này lời nói đã tràn ngập giọng điệu tàn ác: “Hừ, tao muốn xem Dạ Thiên Ứng kia bày ra vẻ mặt đau khổ cùng bất đắc dĩ ! !”

Hắn thốt ra lời này, nằm trên giường Ngô Hiểu Dao nắm chặt tay, lớn tiếng gào lên: “Tiểu Thiên Dạ! Anh ấy là em của mày đấy! !”

“Con đàn bà thói tha mày cầm miệng cho tao! !” Tu La không biết vì sao cô lập tức liền đoán được hẳn là ai, phần nộ tháo mặt nạ trên mặt xuống, quả nhiên là Tiểu Thiên Dạ: “12 năm trước nếu như mày không đỡ cho nó đao kia, bây giờ chúng mày cũng không phải chịu khổ như vậy!” 14967626

“Ha ha ha ha.” Cô nở nụ cười, cười đến mờ mịt, giữa anh em này rốt cuộc có thù hận gì, anh trai phải khi dễ em trai như vậy? “Mày cho rằng với bản lĩnh của Dạ Thiên Ứng nếu muốn tìm người ám sát Tiểu Thiên Dạ khó khăn sao? Tại sao anh ấy vẫn nhường nhịn mày, mày chẳng lẽ không hiểu rõ sao?”

“Nó sợ tao!”

“Sợ? Anh ấy sẽ sợ mày sao? Ở trong lòng mày lẽ nào không có thứ tình thân này sao, anh ấy là một lòng đang nhường nhịn mày người anh trai này đấy! ! !”

Rốt cuộc ai mới là ác ma?

Dạ Thiên Ứng giết người không chớp mắt vẫn chậm chạp không thể đổi đầu động thủ anh trai.

Cảnh sát chính nghĩa lại hết lần này đến lần khác làm hại em trai.

Đen thật là đen sao?

Mà trắng cũng trắng vắng mặt đi nơi nào chứ?

Thiên thần đều có biến chất, ác ma cũng có thánh thiện đấy!

Cô đau đớn cười lớn, có vài thứ thật không trở về được.

Nhưng mà có vài thứ lại nhất định phải giải quyết!

Cô muốn giết Tiểu Thiên Dạ, không quản mọi thứ để giết hắn rồi! Cho dù sẽ vi phạm pháp luật!

“Đừng nói với tao tình anh em! Bên này mây mây cùng Hàn Tuấn Hi lên giường về sau Dạ Thiên Ứng còn có thể yêu mây sao? Cho dù có yêu mây cũng là vì báo đáp ân tình 12 năm trước thôi, đau xót của phụ nữ!” Vào lúc này lời nói của Tiểu Thiên Dạ liên tục đả kích cô, đang không ngừng ác độc hủy hoại lòng cô, tra tấn trong lòng cô.

Cô cúi đầu, nếu như Dạ Thiên Ứng thật sự không cần cô, cô cũng sẽ không trách hắn, nhưng mà nếu như Dạ Thiên Ứng chỉ là vì đền ơn mà gượng gạo chấp nhận chuyện của cô, như vậy cô thực sự không thể chịu đựng được.

“Dù cho.”

“Mây nói cái gì?”

261. Chương 264: Vì Sao Phải Độc Ác Đến Chết Như Thế

Cô cúi đầu, nếu như Dạ Thiên Ứng thật sự không cần cô, cô cũng sẽ không trách anh, nhưng mà nếu như Dạ Thiên Ứng chỉ là vì đền ơn mà gượng gạo chấp nhận chuyện của cô, như vậy cô thực sự không thể chịu đựng được.

“Dù cho.”

“Mây nói cái gì?”

Nước mắt rơi xuống lả chả, mặt của cô phủ lên cảm phần tội cùng, từ trên giường ngồi dậy hét lớn ở trong phòng: “Dù cho Thiên Ứng không quan tâm tao cũng không sao cả, giá trị của tao không chỉ ở trong mối quan hệ nam nữ, tao có thể giúp Thiên Ứng! Tiểu Thiên Dạ, tao cho mây biết, trừ phi hôm nay mây giết tao, một khi mây thả tao ra, tao sẽ làm cho mây chết không có chỗ chôn! ! !”

Hắn cười, nụ cười khinh thường: “Bây giờ mây nói mạnh miệng, nhưng mà tao là cảnh sát đấy, mây có khả năng đụng đến tao thử xem?” 14967626

Cô cũng cười, nụ cười quỷ dị, cô cũng không nói thêm lời nào, nhưng trong lòng của cô đã sớm nghĩ đến nên làm thế nào để xử tử kẻ ác ma này!

“Tại sao Hàn Tuấn Hi không nói vài lời? Đúng rồi, có lẽ Dạ Thiên Ứng sẽ giúp mây nuôi dưỡng đứa nhỏ đấy.”

Anh ta không trả lời, chưa hề phản kích, đôi mắt lệ đã mờ hồ.

Anh ta thực sự rất quan tâm Dạ Thiên Ứng, quan tâm đến anh ấy thậm chí có thể vì Dạ Thiên Ứng bỏ đi mạng sống.

Anh ta nguyện mãi mãi, mãi mãi chăm sóc ở bên cạnh Dạ Thiên Ứng.

Nhưng mà.

Bây giờ xem ra không có khả năng, anh ta biết, anh ta hoàn toàn không thể đổi mặt Dạ Thiên Ứng.

Giữa ba người họ căn bản ai cũng không thể đối mặt ai.

Có lẽ chỉ có tách ra mới là biện pháp giải quyết tốt nhất rồi.

“Anh Tuấn Hi, em sẽ chia tay với Thiên Ưng.” Tình bạn giữa anh ta và anh ấy đã giữ 12 năm, cô sẽ lui từng bước, giữ tròn tình bạn giữa anh em họ.

“Không cần, anh sẽ ra đi.” Giữa cô và cậu ấy ràng buộc sâu đậm anh hiểu được, anh cũng sẽ lui từng bước, giữ tròn tình cảm giữa họ.

Chợt cửa sắt rất lớn bị đẩy ra, Tiểu Thiên Dạ mặt tươi cười nghênh ngang bước vào. Cô cúi đầu phần nộ cực điểm.

Hàn Tuấn Hi giận dữ bật dậy, xoay người về phía Tiểu Thiên Dạ chạy nhanh tới, nhưng Tiểu Thiên Dạ lại dễ dàng đánh một quyền vào bụng của Hàn Tuấn Hi: “Tao biết mày có thể đánh, dấu sao ngày hôm qua mày với người yêu của anh em chơi sáu lần, bây giờ thế nào? Có phải chơi đến chân nhũn ra phải không?”

“Hèn hạ!” Vào lúc này miệng Ngô Hiểu Dao khạc ra mấy chữ này, đôi mắt trừng lên đầy phần nộ nhìn Tiểu Thiên Dạ.

Hắn bước nhanh tới trước mặt cô, đưa tay nắm lấy cằm của cô: “Hèn hạ? Tao muốn hèn hạ trong lời nói sẽ làm cho anh em chúng mày lần lượt thay nhau chết!”

“Hừ.” Cô khê hừ khinh thường: “Làm sao mày có thể làm như vậy? Như thế, tao không phải sẽ tự sát sao? Mày làm sao có thể bảo tao tự sát? Hạnh phúc lớn nhất của mày không phải là nhìn bọn tao trong lòng phải chịu đựng đau khổ sao?”

Cô liếc mắt một cái đã nhìn thấu mưu kế của Tiểu Thiên Dạ, 12 năm trước, cô thậm chí không biết đến Dạ Thiên Ưng, nhưng mà cô lại hiểu rất rõ Tiểu Thiên Dạ.

Ác ma! Mười phần ác ma! Nhìn tâm can con người ta bị giày vò là vui sướng lớn nhất của hắn!

“Đúng vậy, tao sẽ nhìn xem ba người chúng mày từ nay về sau sẽ đối mặt với nhau làm sao!”

“Mày không được như ý rồi.”

“Bốp” Tiểu Thiên Dạ tát một cái vào mặt cô, hắn không thích nhìn thấy bộ dạng không sợ hãi kia của cô, 12 năm trước thì cũng giống thế, khuôn mặt vẫn đang mang nụ cười đáp trả lại hắn từng câu!

“Dem hai người bọn chúng đến đường lớn!”

“Vâng!”

Hàn Tuấn Hi và Ngô Hiểu Dao bị mang đi, thời khắc đang đi đó, trong đôi mắt của cô không có một chút sợ hãi, cô hận hắn, hận chết hắn!

ngài cầm đầu là sói lớn nhất viết làm động lực

ngài cầm đầu là sói lớn nhất viết làm động lực

Ngã tư đường đông đúc, nhưng hôm nay người lại rất là thưa thớt.

Dòng người như thoi đưa cũng trở nên thưa thớt.

Lái xe chở Ngô Hiểu Dao và Hàn Tuấn Hi cảm thấy mọi thứ lúc này có hơi kỳ lạ.

“Mày không thấy là hình như quá ít người phải không?”

“Mặc kệ nó.” Người đàn ông phụ lái nói xong, nhảy xuống chỗ ngồi phía sau xe, kéo Ngô Hiểu Dao và Hàn Tuấn Hi trên mặt che vải bố lập tức thả liền xuống.

Kéo cửa ra, lấy một tay đẩy bọn họ xuống xe.

Hai người họ cúi đầu không nói, Hàn Tuấn Hi đứng dậy chắn ở trước người Ngô Hiểu Dao.

Ở ngã tư đường đấy, ngã tư đường đông đúc biết bao.

Nam nữ trần truồng không có gì che đậy cứ như vậy bị ném xuống xe, có bao nhiêu mắt mặt? Có bao nhiêu lung tung?

Nhưng mà, lần này ngã tư đường lại tĩnh lặng có hơi dọa người.

Vốn là còn khoảng hai ba người đi lại, thế nhưng bây giờ lại không có một bóng người.

Ngay cả cửa hàng cũng đã đóng cửa.

Lúc này, bên đường một chiếc xe dừng lại, một người đàn ông nhanh chóng bước xuống, chỉ có một mình anh, người kia chính là Dạ Thiên Ứng.

Vẻ mặt của anh có chút thương cảm, tim của anh lại càng tê liệt đau đớn.

Bước nhanh đi đến trước mặt bọn họ, cầm trong tay hai cái bao bố che trên mặt của họ.

Cởi sợi dây thừng trên người họ, hai người họ đang còn im lặng.

Không chống đỡ được.

Cô không dám nhìn anh, anh ta cũng không dám nhìn anh.

Lòng của họ thật khó chịu, rất hy vọng nếu mà Tiểu Thiên Dạ thật sự đem họ hành quyết đã tốt rồi, có lẽ họ có thể mãi mãi không gặp Dạ Thiên Ứng.

“Không việc gì.” Dạ Thiên Ứng gượng gạo phủ lên một nụ cười yếu ớt.

Ngoài miệng nói không việc gì, là vì anh cố gắng giữ lại cuộc sống trước kia, nhưng mà trong lòng anh thật sự không sao sao?

Phất tay xuống, Lăng Thánh Long cũng đi xuống xe, đỡ Hàn Tuấn Hi dậy.

Dạ Thiên Ứng đưa tay định ôm Ngô Hiểu Dao dậy, nhưng cô lại theo bản năng né tránh, tự mình đứng lên.

“Thánh Long, đưa Tuấn Hi về trước đi.”

Lăng Thánh Long lùi kéo bên Hàn Tuấn Hi, nhưng anh ta không đi, cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn vào mắt Dạ Thiên Ứng: “Rất xin lỗi, Thiên Ứng.”

“Tuấn Hi, loại chuyện này cậu không có lỗi với tôi.” Đúng vậy, câu này là lời nói thực, ba người họ ai cũng không sai, dưới loại tình huống này hoàn toàn không có cách nào kiểm soát trí óc, không sai, ai cũng không sai. “Quên chuyện tình vừa rồi đi, chúng ta vẫn là anh em.” Thật khó khăn để lại nói tiếp, nhưng anh không nói như vậy, với Hàn Tuấn Hi có loại tính cách băng giá này, không biết sẽ làm ra chuyện thế nào.

Anh ta thực sự không nghĩ tới Dạ Thiên Ứng vậy mà không trách mình.

Anh em sao? 10nlk.

Thật không cần rời khỏi Dạ Thiên Ứng, tiếp tục làm anh em sao?

Anh ta không nói gì, trong đôi mắt lại lần nữa ươn ướt, xoay người cùng Lăng Thánh Long rời đi.

Hai tay Dạ Thiên Ứng bỏ vào trong túi áo, đứng ở phía sau Ngô Hiểu Dao.

Nên đi an ủi cô như thế nào đây?

Cô quay đầu lại, hai gò má nước mắt từ lâu đã ướt đầm.

Cô không nên làm khó anh, cô cũng không cần sự an ủi của anh.

Bởi vì ba người bọn họ đều cần an ủi!

Nhưng cô lại không biết nên mở lời như thế nào, lời nói thật giống như có gì đó mắc kẹt ở trong cổ họng.

“Thiên Ứng.”

Dạ Thiên Ưng bước lên hai bước, đưa tay ở trong túi áo ra, nhân tiện lấy ra một cái hộp nhỏ, mở hộp ra là một cái nhẫn sáng lấp lánh: “Dao Dao, lấy anh nhé.”

262. Chương 265: Hôn Lễ Trước Tang Lễ

Dạ Thiên Ưng bước lên hai bước, đưa tay ở túi tay ra, nhân tiện lấy ra một cái hộp nhỏ, mở hộp ra là một cái nhẫn sáng lấp lánh: “Dao Dao, lấy anh nhé.”

Ở thời điểm này lại cầu hôn? ? ?

Nhưng anh càng như vậy, sẽ càng làm cô cảm thấy khổ sở.

Thật là khổ sở, trái tim thật khó chịu, cô cũng rất yêu anh.

Nếu như lúc này anh có thể nói lời chia tay với cô, cô nhất định sẽ dứt khoát gặt đầu. 14967626

Nhưng tại sao lại là cầu hôn? Tại sao?

Cô làm sao có thể đồng ý?

“Thiên Ưng, em muốn về nhà.” Cô không nhận chiếc nhẫn, mà đi về phía nơi dừng xe.

Hai tay anh ôm chặt lấy cô từ phía sau.

Cảm nhận được vòng tay của anh, cảm nhận sự ấm áp của anh, nước mắt cô tràn mi, xoay người nhào vào lòng anh, nỗi đau cất thành tiếng.

Tại sao ông trời không thể để bọn cô thuận lợi một chút?

Tình yêu của bọn họ có lẽ có được quá dễ dàng, nhưng để duy trì thì thật sự rất khó.

Từng bước gặp ghềnh, từng bước chua cay, chỉ có chính bọn họ mới biết.

Rốt cuộc khi nào mới dừng lại đây?

Rốt cuộc lúc nào thì mới có thể kết thúc hết những xung đột này đây.

Mà anh.

Thật có thể không ngại, thân thể của cô bị một người đàn ông khác đoạt lấy qua sao? Giống như Thiên Dạ.

Ngồi ở trên xe, bàn tay to của anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô, anh không muốn vứt bỏ cô, sẽ không bao giờ để người khác làm tổn thương cô nữa.

“Thiên Ưng, anh nguyện ý đính hôn cùng em sao?” Cô đột nhiên đưa ra câu hỏi, làm anh run lên, vừa rồi cô không nhận chiếc nhẫn, tại sao bây giờ lại hỏi anh có nguyện ý đính hôn với cô hay không?

“Nguyện ý.” Anh sẽ không cự tuyệt bất kỳ đề nghị nào của cô, bởi vì anh yêu cô, anh yêu cô một phút cũng không dừng lại, không có một chút giảm bớt.

“Trong vòng ba ngày, em hi vọng trong vòng ba ngày có thể chuẩn bị tốt lễ đính hôn, hơn nữa phải cử hành trên thuyền.”

Cô ấy có mưu tính gì đây?

“Dao Dao, nói cho anh biết, em đang có kế hoạch gì vậy?”

“Em muốn giết chết anh của anh.” Lời nói của cô lúc này không có một chút nhu nhược, lại mang theo vài phần máu lạnh và vô tình. Câu nói này của cô âm trầm kinh khủng nghe thấy như vậy làm anh rất lo lắng.

“Hãy nghe anh nói, Dao Dao, những chuyện này không cần em phải bận tâm, tự anh sẽ giải quyết.” Anh không muốn đôi tay sạch sẽ của cô dính bất kỳ vết máu nào. Giết Tiểu Thiên Dạ là bắt buộc phải làm, nhưng tuyệt đối không cần cô nhúng tay vào.

“Không, Thiên Ưng, vào 12 năm trước, Tiểu Thiên Dạ là hạng người gì em đã biết rõ rồi, anh giết hắn có lẽ rất dễ dàng, nhưng tuyệt đối không thể thoát khỏi chế tài của luật pháp, mà em. Lại có thể không chịu bất kỳ chế tài luật pháp nào, giết chết hắn!”

Cô đã thay đổi, thù hận đã làm tấm lòng thánh khiết khoáng dung của cô ấy thay đổi.

Đôi mắt thuần khiết của cô ấy đã bị thù hận xâm chiếm .

Anh không muốn nhìn thấy Ngô Hiểu Dao như vậy, anh không muốn.

Rốt cuộc như thế nào mới có thể làm cô trở lại đây?

Giết Tiểu Thiên Dạ sao?

Hắn đã bị sa ngã rồi, chẳng lẽ cô cũng sắp bị sa ngã nữa sao?

ngài chi cầm là lang nhất đại viết làm động lực

ngài chi cầm là lang nhất đại viết làm động lực

Ba ngày sau trên thuyền.

Tin tức Dạ Thiên Ưng cùng Ngô Hiểu Dao đính hôn đã trải rộng cả Nhật Bản, những người cùng ngành với anh, bạn học và đồng nghiệp của cô toàn bộ đều tới.

Trong khoang thuyền đám người La Bích Nghi đang giúp cô mặc lễ phục lộng lẫy.

Mà gương mặt của cô lại không có một chút hạnh phúc, mặt buồn rười rượi lại thêm vài phần âm trầm.

“Dao Dao, thì ra là bạn trai của cô là Đồng Sự Trưởng, cô thật đúng là có tài giữ bí mật đấy.” Các đồng nghiệp lên tiếng oán trách nhưng cô không nghe thấy, mắt cô không ngừng nhìn chăm chú ra bên ngoài.

Cô tin tưởng, với tính khí của Tiểu Thiên Dạ nhất định hôm nay hắn sẽ xuất hiện tại lễ đính hôn của bọn họ, hơn nữa còn sẽ đưa ra tất cả hình ảnh kinh khủng của cô với Hàn Tuấn Hi.

Cô còn hiểu Tiểu Thiên Dạ hơn Dạ Thiên Ưng.

Ngày ấy.

Mười hai năm trước.

Dạ Thiên Ưng đi, còn lại cô và Tiểu Thiên Dạ, rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc sau đó còn có bí mật gì, mới khiến cho cô hiểu rõ Tiểu Thiên Dạ như thế?

“Chuẩn bị xong.” Lăng Thánh Long đi vào phòng trang điểm.

“Anh Thánh Long, chị Uyển Uyển và Thánh Quân bị thương như thế nào?” Hai người bị Tiểu Thiên Dạ đánh lén, nhưng một người bị hôn mê, còn một người nữa thì một bên chân đã không thể sử dụng rồi. . . .

Bọn họ vốn không nên đính hôn lúc này, nhưng bữa tiệc đính hôn này cô là vì Tiểu Thiên Dạ mà cử hành tang lễ hoa lệ.

“Còn như vậy.”

“Bích Nghi, mấy người các người đi ra ngoài trước được không? Tôi có lời muốn nói với anh Thánh Long.” Chờ sau khi la Bích Nghi và mọi người đi ra, cô đóng cửa phòng lại, nhìn về phía Lăng Thánh Long: “Anh Thánh Long, Tiểu Thiên Dạ sao rồi?”

“Đã thông báo với hắn rồi, hắn sẽ đi cùng với cục trưởng Tiểu.”

“Bây giờ hãy bắt đầu chuẩn bị đi.” tang lễ hoa lệ long trọng kia sắp bắt đầu rồi.

Thuyền chậm rãi khởi hành.

Tất cả đều tiến hành như bình thường, nhưng trên gương mặt của Dạ Thiên Ứng và cô không chứa một chút hạnh phúc.

Sau lưng hôn lễ hoa lệ lại cất dấu âm mưu của cô.

Hôm nay cô dâu xinh đẹp nhất, lại là người sắp đặt âm mưu này!

Bọn họ chậm rãi đi cùng nhau, người điều khiển chương trình nói cái gì bọn họ cũng không nghe được.

Đôi mắt vẫn nhìn thẳng Tiểu Thiên Dạ dưới khán đài.

Hắn đã tới, cô biết nhất định hắn sẽ tới.

Bởi vì kế hoạch của hắn không được như ý, hắn sẽ phải tiến hành kế hoạch thứ hai.

Thuyền nhanh chóng chạy, Dạ Thiên Ứng lấy ra chiếc nhẫn mà cô không có tiếp nhận kia: “Bảo bối, anh muốn em thật lòng thật dạ tiếp nhận chiếc nhẫn này, một khi nhận nó em tuyệt đối không thể trả lại cho anh.”

Chiếc nhẫn này, cô dám nhận lấy, chỉ là anh thật lòng muốn cùng cô ký kết khế ước cả đời sao?

“Thiên Ứng, anh suy nghĩ kỹ chưa? Giữa chúng ta có thể tiếp tục ở bên nhau thật sao?”

Trong lòng có khúc mắc liệu có thể ở bên nhau được không? Là chôn dấu sâu trong trái tim, hay là xóa bỏ hoàn toàn? Nếu như chỉ là chôn sâu vào đáy lòng, như vậy một ngày nào đó lại bộc phát nhất định sẽ không thể cứu vãn.

“Bảo bối, em lại đây.” Mấy ngày nay tinh thần của cô thật không tốt, có thể nói kể từ khi xảy ra chuyện của cô cùng Hàn Tuấn Hi cô bắt đầu uất ức, tìm bác sĩ tâm lý cho cô, cô cũng không nhìn tới rồi nói mình không có việc gì, không có việc gì.

Bên kia Hàn Tuấn Hi cũng như thế, hôn lễ hôm nay anh ta ngay cả xuất hiện cũng không có.

Quả nhiên sau khi xảy ra chuyện này, về sau ba người không có cách nào trở lại như trước kia.

“Anh cho em biết, anh yêu em, anh vĩnh viễn yêu em.” Lần thứ ba anh nói lời yêu, có thể đếm được trên đầu ngón tay lần thứ ba, thời điểm khi anh đeo nhẫn vào ngón tay của cô.

Cả khoang thuyền ánh đèn tối lại, màn ảnh lớn xuất hiện những hình ảnh kinh khủng của Hàn Tuấn Hi và cô.

263. Chương 266: Kết Thúc Tranh Giành Thiện Ác Có Báo Ứng

“Anh cho em biết, anh yêu em, anh mãi mãi yêu em.” Lần thứ ba anh nói lời yêu, có thể đếm được trên đầu ngón tay lần thứ ba, thời gian khi anh đeo nhẫn vào trên ngón tay của cô.

Toàn bộ ánh đèn trong khoang thuyền tối sầm xuống, màn hình lớn phát ra mọi chuyện kinh khủng của cô và Hàn Tuấn Hi.

Quả nhiên giống như cô suy nghĩ, hắn ta làm loạn.

Khóe miệng cô vẽ lên một chút ý cười quỷ dị, nhanh chóng đi tới trước mi – cô: “Tiểu Thiên Dạ, mày cho là chiếu những điều kinh khủng này nọ này có thể ảnh hưởng đến tao sao? ? ?”

“Ồ.” Tiểu Thiên Dạ đi tới trước mặt cô, vẽ mặt oan uổng: “Cô cũng đừng đổ oan người khác.”

“Con mẹ nó mày còn giả bộ cái rắm à? Mày nhìn xem một chút mọi người là ai chứ? Ngoại trừ Tiểu Cục trưởng bên ngoài mày còn biết người nào không? Họ đều là thuộc hạ của Dạ Thiên Ứng biết không? Bây giờ mày đã là cá trong chậu(*), và con thuyền này chính thức sẽ là nơi tổ chức tang lễ cho mày! !”

(*)Cá trong chậu tạm hiểu là không thể chạy thoát.

Từng bước một kế hoạch này đều là cô tự mình bày mưu tính kế.

Lấy dính hôn làm lý do mời các nhân vật nổi tiếng khắp nơi tham dự hôn lễ.

Chờ sau khi các nhân vật nổi tiếng đến khoang thuyền, lấy cơ hôn lễ đang chuẩn bị có nhầm lẫn, đưa người nổi tiếng ra của thuyền đến một khoang thuyền của một thuyền khác.

Mà bây giờ đang làm khách tất cả đều là thuộc hạ của Dạ Thiên Ứng đang đóng giả.

Cho nên dù cho giết chết hẳn, cũng có thể không phạm pháp! !

“Tao cùng mày đang trên thuyền, mọi người vốn là quá rõ ràng, tao không tin mày dám giết tao đâu? ?” Tiểu Dạ Thiên vẫn tiếp tục gào thét, ngông cuồng .

Nàng khẽ giơ tay lên, lộ ra một chút ý cười giảo hoạt, toàn bộ khoang tàu đèn sáng lên.

Toàn bộ sát thủ Tiểu Thiên Dạ mang đến đã bị bắt, khe vén rèm cửa sổ, cô chỉ chỉ cảnh sắc bên ngoài: “Cảnh sát Tiểu, mày nhìn xem một chút xem bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Tiểu Thiên Dạ liền sửng sốt, nhanh chóng chạy đến phía cửa sổ, nhìn ra biển cả bên ngoài, hẳn chau mày.

“Vùng biển quốc tế! Cảnh sát Tiểu , bây giờ chúng ta đang ở vùng biển quốc tế, vùng biển tự do giết người là không phạm pháp đâu! !” Nụ cười của cô thật là quỷ dị, lời nói của cô rất âm trầm.

Từng lấy cái luật pháp kia làm niềm tự hào của người con gái trong sáng, giờ đây vào lúc này lại sử dụng kẻ hở của luật pháp. Kiện mình phải cùng giới.

Lần lượt sử dụng luật pháp để cứu người không thể cứu, lần này, vậy mà cô lại dùng luật pháp thiêng liêng để hủy diệt một người.

Anh không thích cô như vậy, anh không thích.

Anh tình nguyện để luật pháp trừng trị anh, cũng không mong muốn cô trở nên như vậy, vẻ mặt của anh không có một chút tự hào và vui vẻ, mà là lo lắng.

Rốt cuộc anh phải làm sao mới có thể đổi trở về Ngô Hiểu Dao trong sáng kia chứ?

“Mày! ! ! Mười hai năm trước tao thật nên trực tiếp giết chết mày rồi ! !” Hắn tức giận nắm được cổ tay của cô.

“Mày đừng nói đến chuyện mười hai năm trước với tao! ! !” Cô tức giận vùng khỏi tay của hắn.

Hình ảnh bây giờ thật giống như hai người họ đang ở trên diễn một vai kịch giống như nhau, hình như oán hận của bọn họ còn sâu xa hơn nữa.

Mười hai năm trước, sau khi Dạ Thiên Ứng đi, Tiểu Thiên Dạ không hề buông tha cô.

Mà là dẫn cô đến một chỗ không người bên trong một cái phòng nhỏ. 10nlk.

Ở đây, hắn không ngừng hành hạ cô, vết thương trên bắp vai vừa mới khép miệng lại, hắn liền ác độc hết sức xé rách ra.

Suốt cả một tháng hành hạ miệng vết thương hết lần này đến lần khác, cô suy sụp, đã mất đi toàn bộ ý thức.

Cảm giác đau đớn cùng cảm giác sợ hãi quẩn khắp toàn thân, cả đời cô không quên được việc ấy mỗi đêm đều bị nam sinh khi dễ, vết thương trên người như phim Nhật từng diễn.

Một tháng sau hắn cho rằng cô đã bị tra tấn tàn bạo đủ rồi, lúc này hài lòng rời khỏi gian nhà kia.

Cô cũng nghĩ rằng cô sẽ cứ như vậy mà chết, vĩnh viễn chết rồi, nhưng mà, dường như ông trời không bỏ cô, một người phụ nữ đi ngang qua thôn đã phát hiện ra cô, nhờ vào mẹ cẩn thận từng chút một che chở, cô dần dần ra khỏi bóng ma ấy.

Dần dần ra khỏi bóng ma của Tiểu Dạ Thiên.

Cho đến khi cô gặp lại hắn, đến lúc cô bị hắn ức hiếp, từ trước kia đến bây giờ tất cả thù hận cô gom góp lại với nhau.

Những chuyện này Dạ Thiên Ưng không biết, cũng không ai biết, cô cũng không nói với bất kỳ ai!

“Tao muốn giết chết mày! ! !” Tiểu Thiên Dạ phần nỡ móc ra một khẩu súng, chĩa về phía đầu cô.

“Tiểu Thiên Dạ, mày là lão đại của Tu La, mày đã giết vô số người rồi, còn sợ giết nhiều thêm một tao hay sao? Nhưng mà tao chết rồi, mày cũng không tốt hơn bao nhiêu đâu!” Cô cầm phần gào thét lớn với hắn.

Một bên Dạ Thiên Ưng vừa định móc súng ra, lại bị Lăng Thánh Long bên cạnh kéo lại. Anh không hiểu, lúc này sao không cứu Ngô Hiểu Dao? Mưu kế của cô không phải là muốn giết hắn ở trên vùng biển quốc tế sao? Bây giờ cô đã bị người ta dùng súng chĩa trên đầu, còn có thể mặc kệ sao?

“Không quan trọng, tuy rằng cuối cùng tao không thể giết chết Dạ Thiên Ưng, nhưng mà có thể giết chết mày, thì tao cũng thỏa mãn rồi.”

Trong nháy mắt, gương mặt xinh đẹp của cô ấy, phụ lên chút nụ cười thành công.

“Pằng —— ” một tiếng súng truyền đến, Tiểu Thiên Dạ tay cầm súng trên tay bị bắn trúng rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, đây là

“Cảnh sát Tiêu Sở Thiên, bây giờ nghi ngờ anh có dính líu đến nhiều vụ án làm bị thương người khác và ngầm ám sát có quan hệ với nhau, mời theo chúng tôi về trợ giúp điều tra.”

“Mày.” Tay cầm tay bị thương, ánh mắt lộ ra một chút khó hiểu, nhìn về phía cô.

Đôi mắt của cô trở về rồi, quay trở về cô trong sáng ấy, nhẹ mỉm cười, khẽ nói: “Hi hi, kẻ trúng kế.”

vậy một kẻ cuối cùng chính là.

Dùng pháp luật trừng trị Tiểu Thiên Dạ!

Toàn bộ các khách mời đã bị chuyển đi rồi, nhưng mà có quyền để người tham dự ẩn náu trong khoang thuyền.

Cô giả vờ giống như nổi điên muốn giết hắn, chính là vì dẫn hắn nói ra tất cả lời nói thật.

Nàng không phản bội luật pháp, không hề lợi dụng luật pháp hành hung.

Một kẻ cuối cùng này thì trong suốt đêm nay Dạ Thiên Ưng cũng không biết.

Một khi vừa vận loại trường hợp anh sử dụng súng, như vậy lộ ra không chỉ Tiểu Thiên Dạ, mà ngay cả anh cũng không hay ho gì.

“Chừng nào thì cậu và cô ấy cùng lăn lộn vậy?” Dạ Thiên Ưng dùng ánh mắt kinh thường nhìn Lăng Thánh Long bên cạnh.

Lăng Thánh Long nắm thật chặt cà vạt, mặt nghiêm chỉnh trả lời: “Tôi cảm thấy được cùng Hiểu Dao lăn lộn hình như có triển vọng hơn.”

“ ”

ngài cầm đầu là sói lớn nhất viết làm động lực

ngài cầm đầu là sói lớn nhất viết làm động lực

Bên trong Cục cảnh sát.

“Thiên Dạ, có chuyện này ta không thể không nói cho con biết.” Tiểu Cục trưởng ngồi ở chỗ thăm tù. Nhớ lại chuyện 12 năm trước.

“Chuyện gì ạ?”

“Ta cũng không biết con lại hận em con như vậy, là vì con cho rằng nó giết cha mẹ con sao?”

Đúng vậy, hận hận Dạ Thiên Ứng, hận thấu xương.

Gia đình năm người trôi qua rất hạnh phúc, đối với Bắc Thiên Dạ cha mẹ yêu thương có hơi chút, thành tích học tập của Bắc Thiên Dạ cũng rất cao.

Nhưng mà, tất cả đều do tên Dạ Thiên Ứng nghịch ngợm mà hủy diệt tất cả !

Nhà kia tan vỡ, cha mẹ không còn, không ai yêu thương hắn, tất cả đều do Dạ Thiên Ứng làm ra như vậy! !

“Thiên Dạ, ta cho con biết, trận kia ngoài ý muốn, căn nguyên thật ra thực sự không phải là em của con gián tiếp hại chết cha mẹ con. Mà bởi vì là, mẹ con mắc bệnh tâm thần phân liệt nặng, bà ấy muốn tự thiêu cháy duy nhất Thiên Ứng ở nhà với ba người, Thiên ứng vốn định cứu cha mẹ con cùng thoát khỏi biển lửa, nhưng mà năm đó tuổi còn quá nhỏ hoàn toàn không thể cứu họ ra.”

Tiểu Cục trưởng yêu mến Dạ Thiên Ứng nguyên nhân chính là cảm thấy anh từ nhỏ như vậy khi còn bé đã có khí phách, mà những điều này chỉ có Tiểu Cục trưởng và Dạ Thiên Ứng hai người họ biết. 14967626

Dạ Thiên Ứng không cứu được cha mẹ, luôn luôn đắm chìm vào trong giữa sự tự trách mình thật sâu, trong sự tự trách mình, anh không muốn nói rõ nguyên nhân gì, lại không nghĩ rằng, cuối cùng đối lấy là Tiểu Thiên Dạ lần lượt trả thù.

Nghe được những điều này, hắn không hề lộ vẻ xúc động, mà là xoay người trở lại bên trong trại tạm giam.

Hắn tự sát rồi.

Cuối cùng không có gì lưu lại cả, không ai biết thời điểm hắn tự sát phải chăng lúc này đây đã tỉnh ngộ hay không, không ai biết vì sao mà hắn lại tự sát

264. Chương 267: Chờ Đợi Và Bảo Vệ (Hết)

Chuyện kia đã trôi qua khoảng thời gian một tháng rồi.

Tình cảm của Ngô Hiểu Dao và Dạ Thiên Ứng rất tốt, rất tốt.

Nhưng mà.

Trong thời gian 1 tháng này họ không từng một lần hành động thân mật.

Cô và anh đều có khúc mắc.

Bên trong biệt thự, anh ôm cô thật chặt.

Mọi thứ đều đã kết thúc, chuyện gì anh cũng không chút bận tâm, nhưng Tiểu Thiên Dạ đối với anh tổn thương tinh thần anh lại canh cánh trong lòng.

“Thiên Ứng, chuyện là trường của bọn em trao đổi học sinh, em muốn đi Pháp trao đổi khoảng thời gian một năm.”

“Em nói cái gì? ?” Một năm ư, cô muốn đi Pháp một năm ư!

“Anh sẽ chờ em chứ?” Cặp mắt thật to kia của cô long lanh, hỏi Dạ Thiên Ứng.

“Hãy đi đi.”

Như vậy có lẽ cũng tốt, trước tiên có lẽ xa nhau một thời gian ngắn cũng tốt.

Đưa tay nhỏ bé dùng sức giật một sợi tóc của anh.

“Sao lại túm tóc anh?”

“Anh mọc tóc bạc đấy.” Cô cười xấu xa nói xong, liền đem sợi tóc kia bỏ vào trong túi áo.

“Làm sao có thể?” Anh hiếm khi có tóc bạc trên mặt phủ lên một chút nghi ngờ, nhanh chóng chạy về phía toilet không ngừng soi đầu tóc của mình.

Chỉ nghe trong phòng ngủ Ngô Hiểu Dao chừng muốn cười không khép miệng được. anh biết anh bị trêu đùa rồi.

“Thiên Thần, trường học các chú trao đổi sinh viên trao đổi ở đâu vậy? ? ?”

Ngô Hiểu Dao đã rời đi khoảng gần hai tháng rồi, vẫn không từng liên lạc hỏi thăm anh.

“Anh, thật xin lỗi.” Bắc Thiên Thần đưa tay cầm một phong thư trong tay giao cho Dạ Thiên Ứng.

Thiên Ứng:

Thời điểm khi anh đọc được lá thư này, em đã rời đi rồi.

Cùng ở một chỗ với anh từ khi quen biết đến bây giờ đã trải qua 13 năm, tình cảm của chúng ta tới dễ dàng, nhưng mà đã trải qua một lần lại một lần thử thách.

Một lần thử thách cuối cùng này, dường như anh đã thất bại, mà em cũng thua.

Ha ha, khoảng thời gian một năm này, Thiên Ứng, anh có nguyện ý chờ em khoảng thời gian một năm không?

Nếu một năm sau em chưa trở lại bên cạnh anh, có nghĩa là em mãi mãi cũng sẽ không trở về nữa.

Nếu như một năm sau anh có người trong lòng, mà em cũng trở về, em sẽ thật tâm chúc phúc anh.

Dao Dao yêu của anh

Cô đang làm cái gì? Anh không hiểu.

Lần này anh lại bị cô lừa rồi.

Một năm sao?

Ha ha, mười năm, anh cũng chờ qua rồi.

Nếu một năm sau cô không trở về, anh có lật tung thế giới cũng phải tìm cô trở về.

Nếu như một năm sau cô có người trong lòng, hẳn sẽ không chúc phúc cô, anh sẽ lại lần nữa đoạt lại cô đến bên cạnh mình.

Một năm sau.

Công ty của Dạ Thiên Ứng giống như anh dự liệu, đã phát triển mạnh mẽ lên hạng 10 thế giới, anh mới 27 tuổi mà thôi, thời gian tương lai đủ để anh vượt lên hạng thứ nhất thế giới!

Anh và Ngô Hiểu Dao đã qua thời hạn một năm rồi sắp vượt quá 3 tháng, cô chưa có trở về, có nghĩa là cô mãi mãi cũng sẽ không trở lại sao?

Trong văn phòng, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, trong đôi mắt anh kia, vẫn không có một chút thỏa mãn.

Xem ra anh cần phải đi tìm cô rồi.

“Tuấn Hi, chuyện của công ty giao cho cậu.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Trong quan hệ của anh cùng Hàn Tuấn Hi không có chút thay đổi nào, trải qua thời gian một năm trò chuyện này, anh đã xem chuyện kia vô cùng phai nhạt rồi.

“Thiên Ưng, bên ngoài có một người phụ nữ mang theo một bé trai 5 tuổi đến đây tìm anh, cô ấy nói là con của anh!” Sau khi Hạ Uyển Uyển bị tập kích, thân thể đã bình phục rồi, không có để lại di chứng gì.

Toàn bộ người trong văn phòng, trái tim đều vọt lên cổ họng rồi.

Lông mày Dạ Thiên Ưng nhú lại thành một hàng.

Đều là trước kia anh gây hại khắp nơi ở dưới, bây giờ có phụ nữ tìm tới cửa, ngay cả con anh cũng mang đến, giải quyết như thế nào? ? ?

“Không phải đâu, con của anh Thiên Ưng sao? Vậy. . . .” Chân phải của Lăng Thánh Quân tuy rằng không được linh hoạt như trước kia nữa, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường.

“Uyển Uyển, cho cô ta 300 vạn, bảo cô ta đi.” Cho dù đứa bé kia thật là của anh, anh cũng không có cách nào thừa nhận được.

Không hề yêu mà sinh ra đứa nhỏ, căn bản là không hạnh phúc.

“Anh khẳng định dùng tiền đuổi cô ấy?” Hạ Uyển Uyển khẽ mỉm cười.

Cửa lớn của văn phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ đeo kính ôm một đứa bé hơn vài tháng đi vào trong văn phòng.

“Ai, anh thật đúng là vô tình quá, 300 vạn đã muốn xua đuổi em?” Người phụ nữ hóm hỉnh nói xong, đưa tay gỡ kính đang đeo trên mặt xuống.

“.” Trong nháy mắt đôi mắt của Dạ Thiên Ưng lộ ra đầy kinh ngạc, thế nhưng lập tức anh chạy vội tới trước mặt người phụ nữ kia: “Đứa bé này?”

“Con anh, anh không muốn thừa nhận?” Người phụ nữ tức giận nói xong, giơ tay đưa đứa trẻ cho Dạ Thiên Ưng.

“Con của anh? ? ?” Nét mặt anh ấy đầy kinh ngạc, lộ ra đầy hưng phấn mỉm cười, ôm trong ngực đứa trẻ hơn vài tháng, anh nâng lên trên cao: “Con tôi, tôi có con rồi..., ha ha ha ha.”

“Nhìn xem, em biết ngay, anh có con chắc chắn sẽ không thương yêu em nữa!” Người phụ nữ không vui nói xong, quay mình định rời đi.

Anh đưa tay giữ ánh tay cô lại, nét mặt ngập tràn dịu dàng vô hạn: “Bảo bối, hoan nghênh quay trở về. . . .”

Vào thời điểm một năm trước cô lừa Dạ Thiên Ưng đi Pháp đã biết mình mang thai rồi.

Nhưng mà đứa bé kia là của ai, cô không dám xác định.

Cô cũng không phải một người vô tình, cho dù là con của Hàn Tuấn Hi cô cũng sẽ không bỏ đi.

Chỉ có điều, đứa bé là của Hàn Tuấn Hi, cô cũng sẽ y theo lời trong lá thư mãi mãi sẽ không xuất hiện ở trước mặt Dạ Thiên Ưng, cẩn thận chăm sóc đứa trẻ này.

Rất may mắn, trời xanh có mắt, đứa bé này là của Dạ Thiên Ưng.

Vào lúc trước khi cô đi đã rút một sợi tóc của anh để làm kiểm tra DNA.

Đứa bé là của cô và Dạ Thiên Ưng.

Ha ha, cô đã trở lại, đã mang theo con của họ trở về.

Anh lại mắc bẫy, ai.

Cuối cùng anh thật sự là bị cô lừa giốn vòng quanh vậy.

“Chào mừng trở về, Dao Dao.” Cô đối mặt với câu hỏi thăm này của Hàn Tuấn Hi, không có gì gượng gạo.

Thời gian một năm này thật sự làm phai mờ đi rất nhiều khúc mắc.

Nếu thời điểm kia bảo cô miễn cưỡng ở lại bên cạnh Dạ Thiên Ứng, ba người họ cũng sẽ không bỏ xuống khúc mắc trong lòng.

Nhưng bây giờ.

Có lẽ giống với câu nói kia, một vài thời điểm giữa người yêu thật sự cần xa nhau một chút, mới có thể đối lấy yêu thương nhiều hơn.

“Anh Tuấn Hi.” Cô bộc lộ ra một giọng nói ngọt ngào rồi mỉm cười.

“Chào mừng trở về.”

Thời gian một năm này làm phai nhạt đi không chỉ khúc mắc trong lòng Ngô Hiểu Dao, Dạ Thiên Ứng, Hàn Tuấn HI ba người họ. mà ngay cả Lăng Thánh Long cũng buông xuống tình cảm đối với cô.

“Thánh Quân, không phải cậu lại cao lên chứ?”

“Là cô lùn đi chứ?” 14967626

“ ”

“Hoan nghênh trở về.” Kể cả trong lòng Bắc Thiên Thần, cũng bỏ xuống hết thấy mọi thứ, mọi thứ.

Chỉ tiếc, cho đến tận bây giờ, cô cũng không biết Bắc Thiên Thần đã từng thích cô.

Mọi thứ thật sự quay lại thời điểm bắt đầu, khác biệt duy nhất chỉ là, cô và Dạ Thiên Ứng thật sự thành một gia đình.

Trên giường lớn mềm mại, hai cổ thân thể trần trụi đan vào nhau day dưa cùng một chỗ.

Bốn phiến môi dán vào với nhau thật chặt

“Thiên Ứng, Thiên Ứng, em nhớ anh muốn chết.” Chỉ là một nụ hôn, Ngô Hiểu Dao cũng đã yêu kiều làm cho thở gấp không thôi.

Hai má ửng đỏ lên, đôi mắt lại càng thêm có chút mê ly.

Bàn tay to của Dạ Thiên Ứng từ từ trượt đến chỗ mềm mại của cô, khẽ lấy tay chạm vào bông hoa đang hé nở mà quét qua, tà mị cười, ở trước mặt cô đung đưa ngón tay dính đầy mật hoa: “Đại hồng thủy a.”

“Ghét!” Cô ngượng ngùng quay đầu lại, cau mày lên.

“Muốn không?” Lời nói của anh lúc này đã tràn ngập trên đầu, một năm xa cách này anh đã sớm không thể đợi được mà muốn cô, nhưng anh vẫn không quên giở trò xấu xa trên chộc.

Ai bảo cô lừa anh thời gia đã hơn một năm rồi đấy chứ?

Đôi mắt cô khép chặt, ngượng ngùng gật đầu một cái.

Khóe miệng chớp nhoáng vẽ lên một nụ cười thỏa mãn, đưa tay sang bên giường cầm lên một cái hộp tinh xảo: “Trước tiên đưa tay ra.”

Mở mắt ra, nhìn trong tay anh cầm chiếc nhẫn cô đã từ chối hai lần.

Ha ha, lần này cô sẽ không cự tuyệt nữa, ngoan ngoãn đưa tay phải ra, anh cầm chiếc nhẫn kim cương lấp lánh ấy đeo vào trên ngón tay áp út của cô.

Một cổ thân thể, dục vọng kia của anh đã sớm bành trướng lúc này nhập vào bông hoa của cô, cô thỏa mãn kêu lên một tiếng ngâm khe khẽ.

Nhưng rất lâu mà anh không có di chuyển.

“Làm sao vậy?” Cô hơi lo lắng hỏi anh.

“Em không gọi dễ nghe một chút, anh không có động lực nha.”

Lúc này, anh vẫn không quên đùa giỡn xấu xa, không ngừng khiêu khích trên chộc cô, đến lúc này còn không vừa lòng cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy chớp mắt lộ ra bất mãn, oán trách nói: “Anh thật xấu.”

“Ai, anh bị em đùa giỡn bao nhiêu lần rồi? Hai ta ai xấu xa? Nhanh lên, mau gọi đi.”

Quay đầu sang, giống như một đóa hoa nở rộ miệng lúc này nũng nịu gọi cậu: “Ông xã.”

Thân thể của anh rất mạnh mẽ di chuyển xuống, nhưng lại dừng ở dưới.

“Lại làm sao vậy? ?”

“Không nghe thấy, gọi thêm vài tiếng.”

Cô cong cái miệng nhỏ nhắn lên, hai tay ôm lấy cổ anh, ánh mắt nhìn thẳng vào anh: “Ông xã, em yêu anh. 10n1k.

Lúc này anh mới thỏa mãn cười, gắt gao ôm lấy cô càng di chuyển thân thể thành thực: “Bà xã, anh yêu em, sinh cho anh đứa con nữa nhé.”

“Không đau, sinh con đau lắm.”

“Ha ha, đứa con thứ nhất chúng ta đã sinh ra, thế nhưng anh không có ở bên cạnh em giúp đỡ em, điều này làm em tiếc nuối, cho nên anh muốn em sinh cho anh đứa con thứ hai, anh sẽ tính cả lần đầu tiên đồng thời đền bù cho em.”

Cô nghe lời nói cảm động kia, cô bị làm cảm động rồi.

Cô một thân một mình sinh đứa nhỏ ra, quả thực rất cô độc bất lực, ngượng ngùng khẽ gật đầu, gắt gao ôm anh.

Chớp mắt khoe miệng của anh khẽ vẽ nên một nụ cười xấu xa.

Rốt cuộc ai mới thật sự là người xấu chứ?

Là người đàn ông xấu xa này? Hay là người phụ nữ xấu xa đó?

“Ông xã, con đi tiểu bần một bãi kia.” Đứa con thứ nhất của họ đã hơn một tuổi rồi, mà trong bụng của cô cũng đã mang thai đứa con thứ hai.

“Biết rồi, biết rồi!” Trong chớp mắt vẻ mặt kia của Dạ Thiên Ứng phủ lên chút bức mình, bây giờ anh cực kỳ hối hận bảo cô sinh ra nhiều con như vậy.

Cô ngoại trừ cho con bú gần như chưa từng chăm sóc qua, tất cả đều là anh một phen phân một phen nước tiểu chăm sóc Bảo Bảo của bọn họ.

Ai bảo trước kia anh đồng ý với cô, vừa sẽ yêu thương con lại vừa cưng chiều cô chứ?

Hoàn toàn là anh tự chuốc lấy.

Mà bây giờ Ngô Hiểu Dao vừa đi học vừa làm mẹ chưa lập gia đình, rốt cuộc khổ cực cũng qua đi chính mình thoải mái vui vẻ.

Về phần chuyện của cha cô, đến bây giờ cô cũng không biết, Tiểu Cục trưởng chính là cha của cô.

Bên này Lăng Thánh Long và Bắc Thiên Thần đã tìm được bạn gái rồi, cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Lăng Thánh Long và Hạ Uyển Uyển thuận lợi thành hôn.

Mọi việc này kết thúc hoàn toàn ưng ý. Tiếc nuối duy nhất chính là Hàn Tuấn Hi vẫn còn độc thân.

Anh ta độc thân là vì nguyên nhân gì?

Trong lòng anh ta tình cảm không có một chút chỗ đứng sao?

Không phải vậy.

Anh ta có người trong lòng, anh cũng vẫn luôn thích người đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-be-tho-ngay-dung-hong-tron>